

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

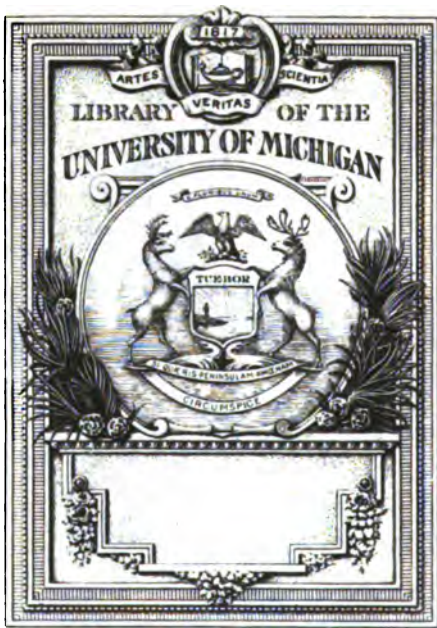
- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

A 664049

44 cogs
incl title pg.

888

T3

V14

H

8012
T3
V14

THEOCRITI
BIONIS ET MOSCHI
CARMINA BVCOLICA;

Λῆς, ὠλί τῶν νυμφῶν, λῆς, Λιπολε, τὰδε χαδίξας,
ὦ τ' ἀβαντες ἐστ' Ἰεωλοφον, ἃ τε μυρεΐχα,
Συεΐσδεν; τὰς δ' ἄλλας ἐχῶν ἐν τῷδε νομῶσι.

THEOCRITI,
BIONIS ET MOSCHI
CARMINA BVCOLICA.

GRÆCE ET LATINE.

*Latina carmine pleraque, reddita ab EOBANO HESSO,
nonnulla ab E. G. HIGTIO subiecit, Graeca ex
Edd. primis, Codd. & aliunde emendavit,
variisque lectionibus instruxit*

L. C. VALCKENAER.

EDITIO ALTERA.

LVGDVNI BATAVORVM,
APVD A. ET I. HONKOOP,
MDCCCX.

ILLVSTRISSIMO

PRINCIPI

YOVSSOVPOFF

S. P. D.

L. C. VALCKENAER.

Non inexpectatum accipis, Humanissime Princeps, cum Bionis & Moschi reliquiis, Theocritum, qualem desiderasti, nullis oneratum adnotationibus, ante publicato meliorem tamen; quo quidem, ex itinere per nobilissimas Europae regiones, ad varii generis homines spectandos utiliter suscepto, in

patriam reduci nullum gratius donum a me poterat offerri.

Accepto novo libello laetus, opinor, redibis in istius temporis memoriam, quod ego Tecum Letidae Theocritea legens, Homeri, Sophoclis, Euripidis, similibusque carmina, iucundissimum me fateor exegisse, cuiusque temporis saepe scribis magna Te cum delectatione recordari. Atque ego, Nobilissime Princeps, hunc libellum parandum censeui, quo quidquid a me commissum esset culpae expiarem: nam probe memini, cum nobiscum esses, & paulo ante ferias aestivas Tuum mihi desiderium indicares exemplaria Graeca mecum isthac mox aestate versandi, qua liber ab omnibus aliis esses curis, quam multa dixerim in isto primo congressu, cur proximis saltem mensibus excusatus abirem: rure mihi Musisque vivere, atque otio per aliquot saltem dierum hebdomadas frui quorannis cupientem qua es comitate facilis mox excusasti; urque mihi morem gereres, multo diutius hic haesisti, quam

quam facturus ante videbaris. Huius vero instituti primique adeo colloquii me postea puduit, cum mihi innotuisses tanquam Princeps communis & civilis, & velut specimen humanitatis ac modestiae. Has ego literas per annos septem & triginta professus in duabus harum regionum Academiis iuvenilia variorum ingenia, quorundam etiam expertus nobilissima, Tui tamen simile pertinax studium in nullo deprehenderam; neque etiam credideram, inter Tui ordinis homines reperiri, qui his adeo caperetur veterum literarum elegantis. Quum huc venisses, & praeposito more graviora primum ac severiora tractasses, ubi Romanae maiestatis Graiarumque Venerum amor pectus percusserat, nullis aequalium iocis, quos Muscovica nive iudicabas frigidiores, neque aliorum consiliis a proposito Te passus es abstrahi: sed qua es modestiam successuram primum diffidebas; tentasti tamen; &, blandiente profectu, literis, quarum cognoscendarum flagran-

ti commovebaris cupiditate, atque huic
 uni curae tanto studio tamque severa le-
 ge totus invigilasti, ut egregios brevi
 tempore feceris progressus, multis pu-
 dorem incusseris, operaeque iam tule-
 ris pretium; qui Parisiis, per Italiam,
 atque alibi terrarum, dum verus lauda-
 tor Graecae lustrares antiquitatis monu-
 menta, Codicesque scriptos perita manu
 versares in Bibliothecis, harum custodi-
 bus, qui quidem iudices essent idonei,
 Graece & Latine eruditus hac aetate
 Princeps fueris admirationi. Academi-
 ci Parisini, ad praecedentis seculi eru-
 ditorum popularium gloriam properan-
 tis, & multos exemplo moventis, Vil-
 loisoni literis, laudum Tuarum plenis,
 vehementer me delectatum, qui homi-
 nes resque nostri humanas, non valde
 miraberis. Sed me, qui laudibus istis
 mirifice faveo, Tuumque in has literas
 incredibile studium facio sane permag-
 ni, me tamen longe magis commove-
 runt recta in Te indoles; mores ab om-
 ni arrogantia alieni; nudae, quam ex-
 feris

feris animi candore, veritatis amor;
quodque perpaucis inest

incodum generoso peccis honesto.

Tuque adeo mihi visus es Theocriti

Πάν ἐτ' ἀλαθεία πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος.

Hoc etiam magnum ego duxi, quod per plures menses vix diem intermisisti, quin horas aliquot mecum familiariter exegeris, meaque unius colloquia aequalium circulis anteposueris. Non itaque mirum videbitur, si dixerō, cum hinc in Angliam primum proficisceris, mihi quoque discessisse Te desideratissimum.

Collegeram iam ante, quae Theocriteis expoliendis, Bionis & Moschi carminibus praeterea illustrandis possent inservire. Sed, quod has literas tractantibus evenire solet, alio traductus, atque in historia Graeciae Xenophontica illustranda occupator, hos Poetas spectantia tanquam leviora, inter chartas perituras reiecta, nunquam fortasse contexuissem. His tum retractatis parare

coepi libellum, qui Illustri nomini inscriptus quanti Te facerem declararet, quique, ob Theocriti meritum duraturus etiam in veniens aevum, Russi Principis nomen atque in has literas studium ad posteritatem propagaret. Quaeque adeo nunc accipis expolita Theocriti ceterorumque carmina, ad Rhenum in Batavis mecum lecta, domi releges; Princeps, sat scio, iucundissime; qui has scriptis veterum impressas elegantias longe anteponis Gallicis, cum suis plerisque Scriptoribus pereuntibus, aut Lingua certe mutata perituris, chartis, quarum plerarumque exiguus Tibi valor videbatur interiores scrutari literas volenti, quarumque iam ante Te ceperat factitas, quam ad nos venires. Terris nunc Tuis Penatibusque redditus, ad artes etiam liberales tractandas aptissimis Popularibus novum praebebis exemplum, Praestantissime Princeps, quo iuvenes e Russia primarii, Tua relegentes vestigia, concitabuntur ad idem stadium, sive apud nos, seu alibi terrarum, animose decurrendum: atque hoc
Tui

Tui quoque causa efficere conaberis antiquitatis amator, ut maior sit delectatio, si habueris, cui admirationem sentienti possis significare. Praeterea, si quid mea vota valebunt, potente suasu perficies, ut, praeter Geometras, Mechanicos, Physicos, etiam ex quibusvis Europae regionibus evocentur Petropolin *sermones utriusque Linguae docti viri*; qui scholas aperiant, in quibus scriptores antiqui de meliori luto factis iuvenibus explanentur; aut hi saltem ab enarratoribus istis, si quis ita vocare velit, concitentur ad honestum antiquitatis amorem; ut huius etiam generis excolantur ingenia; atque hae artes liberales & Musicae in imperio latissime patente magis quam ante foveantur. Serae quidem ex Graecia, ubi erant educatae cultaeque, tandem tamen Musae Romanam quoque venerunt:

*Punico bello secundo Musa pinnato gradu
Intulit se bellicosam in Romuli gentem feram.*

Romanis accidisse fateor, quod ex elegantiarum Graecarum cultu Cato Major

ior praeviderat eventurum, quodque pro morum ille severitate indignabatur; sed in hac qua versamur scena ea de re secundum veterum Persarum legem fateberis esse iudicandum: bona & mala, illinc orta civitatibus, librae lancibus hinc atque inde si imponas, longe gravior lanx commodorum propendere nostro utriusque iudicio videbitur. Ex renatis in Italia Latinis Graecisque literis id unum si tantum ortum esset boni, ut homines per tot secula caligine pressum demum coeperint ad istam rationis lucem oculos erigere, nos quidem illud ambo permagnum existimaremus. Hoc vero amabili telo quae vestratem plebem occupavit domari poterit superstitio; artibus ingenuis si quid his inest feritatis emollietur; & gerendae reipublicae vera ratio Sapientibus inter vos magis magisque patefiet. Tu vero, quando rebus eris tractandis, Princeps, admotus, mares animos habenti Imperatrici Augustissimae sententiam facile adprobabis. Theocriti, cuius partem
Aca-

Academiae Batavae foribus inscriptam
laudabas,

Μουσάων γε μέγιστα κλεινὸν ἱερὸν ὑποθήτας
Ἐκ Μοισᾶν ἀγάθην κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι.

Veteres autem Russicae gentis Ha-
roas ex obscuris Annalibus laudaturo
versus occines Horatii,

*Vixere fortes ante Agamemnona
Multi, sed omnes illacrymabiles
Vrgentur ignotique longa
Nocte, carent quia vata sacros*

Quidquid etiam horum evenerit, Tu
certe, Princeps; quotiescūque illud
abs Te commode fieri poterit & sine
ostentatione, quam odisti, Tu

Fastidiosam desere copiam,

veteresque amicos, quorum cum inter
nos versareris notitiam, hic atque alibi
ingentem Tibi numerum comparasti,
longeque maiorem brevi videris paratu-
rus, eo studio frequenter revise, ut
illinc reipublicae colligas gerendae pro-
furura, atque omnibus Tu quoque
sis documento, quanti sit historicos ve-

teres, oratores, & poëtas sua Lingua
 audivisse loquentes, & illinc usui futura
 sibi seposuisse. Tuis tandem ex Sorore
 Nepotibus, ad Batavos venturis, veram
 viam praemonstrabis, qua possint ad in-
 genii culturam pervenire:

*dent primos versibus annos,
 Maconiumque bibant felici pectore fontem.*

Tibi det Deus *propria* ut habeas *quae-
 cunque exoptes bona*. Ita vale, Princeps
 optime, meque Tuum, quod facis,
 ama. Scribebam Lugduni in Batavis
 Pridie Kal. Maj. CIOICCLXXIX.

* * *

L E C T O R I

S.

Haec quidem Editio carminum Theocriti, Bionis, & Moschi, quamvis facile carere posset praefatione, per paucis tamen videtur significandum, quid in illa fuerit praestitum. Post tot Editiones Theocriti, his proximis annis repetitas, amicis quibusdam meis tandem talis videbatur requiri, qualem ante hoc sexennium scribebam forsitan aliquando prodituram; in qua Codicum lectiones atque Editionum veterum memoratu dignae, virorumque Doctorum exhiberentur coniecturae. Haec itaque fuit ex Cantabrigiensi Wintertoni expressa. Quidquid a Codicibus oblatum sine controversa videretur Theocriteum, in contextum fuit a me receptum: alias etiam Codicum sive probabiles seu speciosae lectiones ex istis sunt enotatae, quas, a Wartona vulgatas, collegerat Iacobus Sanctamandus. Nonnullae ex Palatinis olim Codicibus a Salmasio excerptae in libro prostant Vossiano Biblioth. Leid. Parisini Codicis Optimi lectiones adnotaverat Clariss. Noster Ruhnkenius, cui debentur etiam argumenta vetera carminum Theocriti, idcirco huic libello praefixa, ne prorsus illa neglecta interirent, quae nonnulla saltem continent cognitu non indigna. Ex primis etiam Edd. Mediolanensi, Aldina, Iuntina, praeter lectiones in contextum receptas adnotantur etiam aliae. Virorum Doctorum coniecturae, quae quidem ex libris Editis innotuerunt, pleraeque omnes memorantur; multae etiam Hemsterhusii, Pierisoni, Eldikii, atque aliorum ineditae. Breves autem Adnotationes iam ante erant paratae, quum prodirent Ampliss. Brunckii Ana-

lectae

lecta veterum Poëtarum Graecorum, qui in Theocriteis etiam plura primus novavit, quam fecerant priores omnes simul. Huius etiam lectiones, sola coniectura nixae, Dialectum pleraeque Doricam spectantes, fuerunt indicatae, multae in versus Theocriti receptae. Idem dictum sit de reliquiis carminum Bionis & Moschi, quae Theocriteis subiectae partem etiam efficiunt Analektorum Brunckii. In his eadem ratione tractatis Editio fuit expressa Bonav. Vulcanii. Lectiones Codicum Paris. debentur exquisitae humanitati Clariss. Villosioni. In Bionis & Moschi fragmentis lectiones quasdam ex Arsenii violeto, Mosquensis Bibl. scripto Cod. mecum communicavit vir Humanissimus Christ. Fridericus Matthaei. In Edit. Ald. tertium Moschi carmen bis legitur ex diversis codd. expressum: hinc lectiones prodierunt egregiae. Quas in haec carmina dudum paraveram, uberores adnotationes omittendas iudicavi. Si mei res solius fuisset arbitrii, omissem etiam in hac Edit. Latinas conversiones. Quum vero librarii Latina quaedam Graecis cuperent subiecta, accesserunt quae de Graecis Theocriti Latino carmine satis eleganter olim reddiderat Helius Eobanus Hessus. Epigrammata Theocriti subiecta Latine converterunt Dan. Heinsius, & Hugo Grotius. Inter Theocritea ex antiquis Editionibus dederat etiam Hessus Bionis Epitaphium Adonidis, & quatuor Moschi carmina, quae illinc distracta separatim collocavi. Pleraque Bionis, & Moschi Epitaphium Bionis carmine trochaico expresserat Poëta Graece & Latine perdoctus, Ernestus Gulielmus Higtius, Frisus, qui, Scholae Alcmariensis Rector, vir media aetate nobis omnibus sibilis occidit: ista carmina, ex autographis Higtii mecum communicatis nunc demum publicata, hanc Editionem Nostratibus, qui Higtium suo merito magni fecerunt, etiam sola satis commendarent. Scribebam Lugduni Batav. CIOCCCLXXIX.

ARGVMENTA VETERA
CARMINVM
THEOCRITI.

Quibus praemittuntur nonnulla,

DE GENERE THEOCRITI
ET
DE BVCOLICIS CARMINIBVS.

*Prout illa leguntur partim in Cod.
Regio Paris. partim in Ed.
Rom. Zach. Calliergi.*

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΓΕΝΟΣ.

Θεοκρίτος, ὁ τῶν Βουκολικῶν ποιητὴς, Συρακοῦσις ἦν τοῦ γένους, πατρὸς Σιμιχίδου, ὡς αὐτὸς Φησὶ,

· Σιμιχίδα, πᾶ δὴ τὸ μέσαμέριον πόδας ἔλκεις;

Ἕνιοι δὲ τὸ Σιμιχίδα βιωνυμὸν εἶναι λέγουσι· δοκεῖ γὰρ εἰμὸς τις τὴν πρόσφιν εἶναι, πατέρα δὲ ἐσχηκέναι Πραξαγόρην, καὶ μητέρα Φιλίαν. ἀκούσῃς δὲ γέγονε Φιλητᾶ, καὶ Ἀσκληπιάδου, ὧν μνημονεύει· ἤκμασε δὲ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ Πτολεμαίου τοῦ ἐπικληθέντος Λαγωῦ. περὶ δὲ τὴν τῶν Βουκολικῶν ποιήσιν εὐφυῆς γενόμενος πολλῆς δόξης ἐκ τούτων ἐπέτυχεν· κατὰ γούν τινας Μόσχος καλούμενος Θεοκρίτος ἐπεκλήθη.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΤ ΚΑΙ ΠΩΣ ΕΤΡΕΘΗ ΤΑ ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.

Τὰ Βουκολικὰ φασὶν ἐν Λακεδαίμονι εὐρεθῆναι καὶ περιεσῆς τροπικῆς τυχεῖν· τῶν γὰρ Περσικῶν ἐπιτάτων ἴτι, κατ

φόβῳ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ταρασσόντων, ἐπέση ἑορτὴ Ἀρτέμιδος Καρυάτιδος· τῶν δὲ παρθένων ἀποκεκρυμμένων διὰ τὴν ἐκ τοῦ πολέμου ταραχὴν, ἀγροῖκοι τινὲς εἰσελθόντες εἰς τὸ ἕρῶν ἰδίαις ῥῥαῖς τὴν Ἄρτεμιν ὕμνησαν· τῆς δὲ τούτων ξένης μούσης ἀρίστης γενομένης παρέμεινε τὸ ἔθος καὶ ἐφυλάχθη. Ἄλλοι δὲ τοῦτον τὸν τρόπον ἐν Τυνδαρίδι τῆς Σικελίας πρῶτον ἀρχθῆναι λέγουσι τὰ Βουκολικά· Ὁρέση γὰρ ἐκκομίζοντι τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἔθῳσιν ἐκ Ταύρων τῆς Σκυθίας χρησιμὸς ἐξέπεσεν, ἐν ἐπτὰ ποταμοῖς ἐκ μιᾶς πηγῆς μέουσιν ἀπολούσασθαι· ὁ δὲ, πορευθεὶς εἰς Ῥήγιον τῆς Ἰταλίας, τὸ ἄγος ἀπενήψατο ἐν τοῖς λεγομένοις διαχώροις ποταμοῖς· ἔπειτα εἰς Τυνδαρίδα τῆς Σικελίας ἦλθεν· οἱ δὲ ἐπιχώριοι τὴν θεὸν ἰδίῳις ἄσμασιν ἀνυμνήσαντες ἔθει τὴν πρῶτην παρέδωκαν εὐρεσίην. Ὁ δὲ ἀληθὴς λόγος τοιοῦτος. Στάσεως ποτὲ γενομένης ἐν Συρακούσαις, καὶ πολλῶν πολιτῶν Φθαρέντων, εἰς ὁμόνοιαν τοῦ πλήθους λοιπὸν ποτὲ ἐλθόντος ἔδοξεν Ἀρτεμῖς αἰτία γεγενῆσθαι τῆς διαλλαγῆς· οἱ δὲ ἀγροῖκοι, τούτου χάριν δῶρα κομίσαντες, γεγηθότες ὕμνησαν τὴν θεᾶν διὰ τῶν συνήθων αὐτοῖς ἀγροικικῶν ῥῥῶν· καὶ οὕτως ἔλαθεν ἔθος γενέσθαι καὶ τοῖς ἑφεξῆς.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΤΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ.

Τὰ Βουκολικά ἔχει διαφορὰν τὴν τῶν ποιημάτων ἐπιγραφῆν· καὶ γὰρ Αἰπολικὰ ἐστὶ, καὶ Ποιμενικά, καὶ Μικτά. τὴν μὲν τοι ἀπὸ τῶν βοῶν εἴληφεν ἐπιγραφῆν, ὡς ἀριστεύοντος τοῦ ζώου· διὸ καὶ Βουκολικά εἶρηται πάντα. Λέγεται δὲ Βουκόλος παρὰ τὸ τὰς βόας ἐλαύνειν, ἢ ἀπὸ τοῦ τὰς βόας κωλύειν ἀτιμαγελώσας, ἢ τῶν βοῶν κορεῖν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, τροπῆ τῷ ἀμεταβόλῳ εἰς ἀμετάβολον, ἄλλῃ δὲ Φισίην αὐτοῦς ἄρτον ἐξηρημένους, θηρίων ἐν ἑαυτῷ τύπους ἔχοντα, καὶ πῆρακ πανοσπερμίας ἀνάπλεων, καὶ οἴνου ἐν αἰχρίῳ ῥοσκῶ, σπονδὴν νέμοντας τοῖς ὑπανκῶσι, γέφαντν τε κερμαῖσθαι, καὶ

καὶ κέρατα ἐλάφῳ προκείσθαι, καὶ μετὰ χεῖρας ἔχειν λα-
γασβόλον· τὸν δὲ νικήσαντα λαμβάνειν τὸν τοῦ νενικημένου
ἄρτον· κήκεινον μὲν ἐπὶ τῆς τῶν Συρακουσίων μένειν πο-
λλῶς. τοὺς δὲ νενικημένους εἰς τὰς περιουκίδας χαρεῖν, ἀγεί-
ραντας ἑαυτοῖς τὰς τροφάς· δίδουαι δὲ καὶ ἕλλα τινᾱ παι-
διᾶς καὶ γέλωτος ἐχόμενα, καὶ εὐφημοῦντας ἐπιλέγειν,

Δέξαι τὴν ἀγαθὴν τύχην, δέξαι δ' ὄψιμπν,
Ἄν φέρομεν παρὰ τῆς θεοῦ, ἅν ἐκαλέσασατο τῆνω.

ARTEMIDOROU TOU GRAMMATIKOU
EPI TH ΛΘΡΟΙΣΕΙ ΤΩΝ
ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ.

Βουκολικὰ Μοῖσαι σποράδες πόκα, νῦν δ' ἔμει πάσαι
Ἐντὶ μιᾶς μάνδρας, ἐντὶ μιᾶς ἀγέλας.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΑΤΤΟΥ ΒΙΒΛΟΝ.

Ἄλλος ὁ Κίος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, ὃς τὰδ' ἔγραψα,
Εἰς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συμηκοσίων·
Τίς Πραξαγόρας, περικλυτῆς τε Φιλίνης,
Μοῦσαν δ' ὀδυαίην οὔποτε' ἐφειλικυσάμην.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ
ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ.

Θεοκρίτου εἰδυλλία Βουκολικὰ. Ἰστέον ὅτι Εἰδύλλιον λέ-
γεται τὸ μικρὸν ποίημα, ἀπὸ τοῦ Εἶδος, ἢ θεωρία· οὐκ Εἰ-
δύλλιον παρὰ τὸ Εἶδω, τὸ εὐφραίνω. Ἄλλως. Εἰδύλλιον
λέγεται ὅτι εἶδος ἐστὶν ὁποῖόν ἐστι λόγος. ὑπερκρητικῶς λέγεται
Εἰδύλλιον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ
ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ.

Πᾶσα ποιησις τρεῖς ἔχει χαρακτήρας, διηγηματικὸν, δραματικὸν, καὶ μικτόν. τὸ δὲ Βουκολικὸν παίημα μίγμα ἐστὶ παντὸς εἶδους, καθάπερ συγκεκραμένον· διὸ καὶ χαριέστατον τῇ ποικιλίᾳ τῆς Φράσεως, μᾶλλον δὲ τῆς κράσεως, ποτὲ μὲν συγκαίμενον ἐκ διηγηματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ δραματικοῦ ποτὲ δὲ ἐκ μικτοῦ, ἤγουν διηγηματικοῦ καὶ δραματικοῦ, ἅτε δὲ ὡς ἂν τύχη· εἰς ἴσον ὁῖόν τε εἰσιν αὐτῇ ἡ ποιησις τὰ τῶν ἀγροίκων ἤθη ἐκμάσσεται, τέρπνως πάνυ τοὺς τῇ ἀγροικίᾳ σκυθρωποὺς τὸν βίον χαρακτηρίζουσα. ἐκπέφυγε δὲ καὶ τὴ ἔγαν ἄδρην καὶ ὑπέρογκον τῆς ποιήσεως.

ἝΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ πρώτου εἰδυλλίου.

Αὕτη ἡ ὑπόθεσις εἰς Δάφνιν γράφεται, ὅς διὰ μὲν τοῦτο τοῦ εἰδυλλίου τίθηκε, διὰ δὲ τοῦ ἐξῆς ὡς ζῶντος αὐτο μνημονεύει· ὅμως τοῦτο προτετακται, διὰ τὸ χαριέστερον καὶ τεχνικώτερον τῶν ἄλλων μᾶλλον συντετάχθαι· καὶ Πίνδαρος, Ἄρχομένου δ' ἔργου, Φησὶ, πρόσωπον χαρῆ θέμεναί τεηλαυγῆς. ἔστι δὲ ἀμοιβαῖον καὶ δραματικώτερον, μὴ ὑποκειμένου τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Τὰ μὲν πράγματα δάκναιται ἐν Σικελίᾳ· ποιμὴν δὲ τις εἰσάγεται πρὸς αἰπόλου διαλεγόμενος, οὗ τὸ ὄνομα οὐκ ἔστι γνωστόν. Ἄλλως. Ἐν τούτῳ τῇ εἰδυλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύρσις ποιμὴν, καὶ Αἰπόλος, ἧτοι Μενάλκας, ἡ καὶ Κομάτας. ἀγνοεῖται δὲ τὸ τοῦ Αἰπόλου ὄνομα.

Δωρίδι καὶ Ἰάδι διαλέκτῳ χρῆται ὁ Θεόκριτος, μαλιστὰ δὲ ἀνομιμένη καὶ χθαμαλλῇ Δωρίδι παρὰ τοῦ [forte leg. τὴν τοῦ]

τοῦ] Ἐπιχάρμου καὶ Σόφρονος· οὐ μὴν ἀπολιμπάνεται καὶ Λιολίδος. Ἄλλως. Ἴσῖον ὅτι ὁ Θεόκριτος Δωριδί διαλέκτῃ κίχρηται τῇ νέᾳ· δύο γὰρ εἶσι, παλαιὰ, καὶ νέα· καὶ ἡ μὲν παλαιὰ τραχὺία τίς ἐστὶ· ἡ δὲ νέα, ἡ καὶ Θεόκριτος χραῖται, μαλθακωτέρα καὶ εὐκολωτέρα.

Ἄπορία. Πῶς Βουκολικὰ ὑπεγράφησαν, μὴ ὄντων ἔλων Βουκολικῶν, ἀλλὰ καὶ ποιμενικῶν καὶ αἰπολικῶν; Λύσις. Ἐκ τοῦ κρείττονος μέρους ταῦτα τῶν τετραπόδων ὑπέγραψαν.

Πῶς οὐχ ὑπογράφονται ταῦτα τὰ ποιήματα Διάλογοι· (διαλέγεται γὰρ ἐν τισὶ πρόσωπα·) ὡς καὶ τὰ τοῦ Λουκιανοῦ; Οὐκ ἤθελεν ὁ ποιητὴς θεῖναι ἄλλοιαι καὶ ἄλλοιαι ἐπιγραφᾶς, ἀλλὰ μίαν ἀρμόζουσαν πᾶσι ταῖς ποιήμασιν αὐτοῦ. Εἶδος γὰρ λόγου ἐστὶ καὶ τὸ διηγηματικόν, καὶ τὸ δραματικόν, καὶ τὸ μικτόν· καὶ διὰ τοῦτο ὑπεγράφησαν εἰδύλλια.

Πῶς οὐχ ὑπεγράφη ἐν τῷ εἰδυλλίῳ τούτῳ τὸ τοῦ αἰπόλου ὄνομα, ἀλλὰ τοῦ ποιμένου; Διὰ τὸ μέλλειν παρειασχθῆναι τὸν ποιμένα κρείττονος τῇ καλῶν φεγγόμενον.

Ἴσῖον ὅτι ὁ Θεόκριτος ἐγένετο ἰσόχρονος τοῦ τε Ἀράτου, καὶ τοῦ Καλλιμάχου, καὶ τοῦ Νικάνδρου· ἐγένετο δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Περὶ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ παρόντος εἰδυλλίου Θεοκρίτου, Θύρσις, ἡ Ὀιδῆ· ταυτίσει, ὁ βουλόμενος Θύρσει ὑπογραφέτω, ἡ Ὀιδῆν. Θύρσις μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ ποιμὴν ὁ αὐλῶν, Ὀιδῆ δὲ τὸ μέλισμα τὸ φεγγόμενον.

ἹΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ δευτέρου εἰδύλλιου.

ἹΠόκειται Σιμαίβα Δέλφιδος Μυυδίου τινὸς ἑρῶσα, ἢ παιδικαῖς προσαλακωπυροῦντα ἐν κωλαίτρῃ ἢ Σιμαίβα Φίλτροις τε καὶ Φαρμάκοις διὰ τινὸς θερακαίνης Θεσφύλλδος ὑποδιακονουμένης ἐφ' ἑαυτὴν πειρᾶται μετᾶσαν, ἐπικωλομένη τῇ Σελήνῃ καὶ τῇ Ἐκάτῃ, ἄς ἐπὶ τῇ ἑρῶτι συμβαλλομένης νυκτερινὰς θεάς. τὴν δὲ Θεσφύλλαν ἢ Θεσφίτην ἀπειροκόπως ἐκ τῶν Σάφρονος μετήνεγκε Μίμων.

ἹΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ τρίτου εἰδύλλιου.

ἹΠογράφεται τὸ μὲν εἰδύλλιον τοῦτο Λιπέλος ἀπὸ τοῦ ἄρῶτος, ἢ Ἀμαρυλλίς, ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἑρῶμένης, ἢ Κωματῆς, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος. ἐπικωμάζει γὰρ τις τῇ Ἀμαρυλλίδι, τοῦ ὀνόματος μὴ δηλουμένου. εἰκόσει δ' ἂν τις τὸν ἐπικωμάζοντα Βάττον εἶναι· τοῦτον γὰρ αἰπόλον ὄντα δι' ἑτέρου ποιητῆ Θεσφίτην προσδιαλεγόμενον Κορύδαυον, καὶ τὸν ἑρῶτα, ἢν εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνοντα. Τὰ δὲ πράγματα εἴη ἂν ἐπὶ Ἱταλίας περὶ Κρότωνα, ὅθεν καὶ τὴν Ἀμαρυλλίδα ὑποτίθεται. Τὸ δὲ τοῦ ποιητοῦ πρόσωπον οὐκ ἂν εἴη, ὡς ὁ Μούνατος φησὶν, ἐκ τοῦ λέγειν τὸν ἐπικωμάζοντα.

Ἡ ἴα γέ τοι σιμὸς καταφάινομαι.

ἹΠοκρίνεται δὲ καὶ περὶ τοῦ χρόνου. φέρει δὲ ὁ ἐπικωμάζων μῆλα καὶ σεφάνους τῇ Ἀμαρυλλίδι χάριτι τοῦ προσδοχῆναι· ἢ δὲ οὐδὲ λόγου αὐτὸν ἀξιοῖ· διὸ καὶ δυσθυμῖα τὸν βίον καταλύσαι προήρηται. τὸ δὲ εἶδος ἐπικωμασικὸν. Τὸν Τίτυρον οἱ μὲν κύριον, οἱ δὲ Σάτυρον εἶναι φασί. τινὲς δὲ διὰ τοῦ

CARMINVM THEOCRITI.

τοῦ σιμοῦ τὸν Θεοκρίτου ὄνται κομμάζειν, Σιμυχθὴν καλοῦν-
τες, ἢ ἰσορία παρὰ Ἀπολλωνίῳ.

ἜΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ τετάρτου εἰδυλλίου.

Τοῦτο τὸ εἰδυλλίον Βουκολικόν ἐστὶ. Βάττος μὲν οὖν αἰπόλος, Κορύδων δὲ βουκόλος πρὸς ἀλλήλους διαλέγον-
ται ἀμοιβαίως. Ἐπιτίθεται δὲ ὁ Θεόκριτος τὸν Κορύδωνα βούς νέμοντα βουκόλου τινὸς Λίγωνος, ὃν Φησὶν εἰς Ὀλυμ-
πίαν ὑπὸ Μίλωνος παλαιστοῦ ἀχθῆναι, ἰσχυρὸν ὄντα, ὡς ἀγωνίσθαι· τὸν δὲ Βάττον, ταῦτα πυνθανόμενον; καὶ λέ-
γοντα, ὅτι κακοῦ αἱ βόες ἔτυχον βουκόλου; καὶ εἰσι λέπταί.
Τὰ μὲν πράγματα διάκεινται ἐν Κρήτῳ τῆς Ἰταλίας. Οὐ πάντως δὲ ὁ Θεόκριτος κατὰ τὰς αὐτοῦ χρόνους γεγωνῶς Μίλωνι μέμνηται αὐτοῦ, ἀλλὰ πολὺ νεώτερος· εἶγε Μίλων τῇ ἐβδόμῃ [f. 1c9. τῇ ἐβδ. καὶ ἑξακοστῇ] Ὀλυμπιάδι πάλιν κειρ. Θεόκριτος δὲ, ὡς περ. εἰδείξαμεν, κατὰ τὴν κδ. [Sic MS. Ed. R. ἑκατοστήν. f. scib. ρκδ'.] Ὀλυμπιάδα ἤκμαζεν.

ἜΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ πέμπτου εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται μὲν τοῦτο τὸ εἰδυλλίον αἰπολικὸν καὶ ποιμε-
νικόν· προσδιαλέγονται δὲ ἀλλήλοις ἐπὶ Ἰταλίας δι ἀμοιβαίῳν
ποιμῆν καὶ αἰπόλος. δραματικώτερον δὲ ἐστὶ τοῦτο τὸ εἰδυλλίον
τοῦ προσώπου τοῦ ποιητοῦ μὴ ἐμφατομένου. ἔστι δὲ τοῦ αἰ-
πόλου τὸ ὄνομα Κομάτας, ὃς καὶ Εὐμέρα τοῦ Συβαρίτου
νέμει τὰς αἴγας· τοῦ δὲ ποιμένος Λάκων, ὃς Θουρίου τοῦ
Συβαρίτου νέμει τὰ θρέμματα. ἔχει δὲ ὁ μὲν Κομάτας κέρην
ἔρωμένην Ἀλκίπην· ὃ δὲ Λάκων ἐρώμενον Εὐμήδην. ἀλλήλους
οὖν προσκαλοῦνται περὶ εὐμουσίας ἐρίζοντες, καὶ ἔπαθλον τῆς νί-
κης τίθενται, ὃ μὲν αἰπόλος τράχον, ὃ δὲ ποιμῆν ἀμύν·

Μόρωνα δὲ τῶν ῥόδων κριτὴν αἰροῦνται· τελεσάντων δὲ τὴν ἄμιλλαν ὁ κριτὴς Μόρων τῷ αἰπόλῳ τὴν νίκην ἀπονέμει· ὁ τοίνυν αἰπόλος, μετὰ τὴν νίκην γαῦρος γενόμενος καὶ γεγηθὼς, προσδιαλύεται ταῖς αἰξί, καὶ τὴν τοῦ τράγου ἐπὶ ταῖς αἰξίν ὄρεξιν πειρᾶται κατασέλλειν, ἐπνίκιον θυσίαν ταῖς Νύμφαις εὐτρεπίζων.

ἜΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ ἕκτου εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδυλλιον Βουκολιασαί. Δαμοίτας δὲ καὶ Δάφνης ὁ βουκόλος θέρουσ' ὄντος μεσημβρίας εἰς ἐν τὰ θρέμματα συνελαύνουσι, καὶ ἀμοιβαίως τὸν Πολυφήμου τοῦ Κύκλωπος. πρὸς Γαλάτειαν ἔρωτα ἀμφότεροι ἄδουσι. καὶ ὁ μὲν Δάφνης προσδιαλέγεται τῷ Κύκλωπι περὶ τῆς Γαλατείας· ὁ δὲ Δαμοίτας, ὑποκρίνων τὸν Κύκλωπα, ἀποκρινόμενος ἀθεῖν ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Πολυφήμου. Τὰ πράγματα δὲ εἰσὶν ἐν Σικελίᾳ. ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου πρὸς τὸν Ἄρατον, οὗ μέμνηται καὶ ἐν Θαλυσίῳ, καὶ ἀλλαχοῦ· δύναται δὲ οὗτος εἶναι ὁ τῶν Φαινομένων ποιητής. Οὐρίς (sic MS. Leg. Δούρις) Φησὶν, διὰ τὴν τῶν θρεμμάτων πολυπληθειαν καὶ τοῦ γάλακτος ἰδρυσασθαι ἱερὸν ἐν Αἴγνῳ τῇ Γαλατείᾳ· Φιλόξενον δὲ τὸν Κυθήριον ἐπιδημήσαντα, καὶ μὴ δυνάμενον ἐπινοῆσαι τὴν αἰτίαν, ἀναπλάσαι, ὅτι Πολύφημος ἦρα Γαλατείας.

ἜΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ ἑβδόμου εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται τὸ μὲν εἰδυλλιον τοῦτο Θαλύσια· τὰ δὲ πράγματα ἐν Κῶ· ἐπιδημήσας γὰρ τῇ νήσῳ ὁ Θεόκριτος, ὅτε πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀπῆει, φίλος κατέστη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει Λυκαπῆκος υἱοῖς; καὶ, κληθεὶς ὑπ' αὐτῶν

αὐτῶν εἰς ἀγρὸν ἐπὶ Θαλύσια Διμήτρος, ἅπεισι μετὰ Εὐκρίτου καὶ Ἀμύντου ὄθεν καὶ διηγεῖται ὡς καθ' ὄν ἐντυγχάνει Λυκίδα τῷ Κυδωνιάτῃ ἐκ Κρήτης, καὶ ὅπως ἀλλήλοις ἐμιλοῦντες διεξήρχοντο τοὺς ἑαυτῶν ἔρωτας. ἤρα δὲ ὁ μὲν Λυκίδας παιδὸς Ἀγεάνακτος Μιτυληναίου· ὁ δὲ Θεόκριτος Μυρτούς. λαμβάνει δὲ ὁ Θεόκριτος λαγωβόλον παρὰ Λυκίδου, καὶ εὖ τω χωρίζεται.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος ἐν Κῷ ἐφιλιώθη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει τοῖς Λυκωπέως υἱοῖς· κληθεὶς δὲ ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ Θαλύσια Διμήτρος, ἅπεισι μετὰ Εὐκρίτου καὶ Ἀμύντου, οὐχ ὥς Μούνατος Φησί, μετὰ Φρασιδάμου καὶ Ἀντιγένους τῶν καλεσάντων αὐτόν.

ἽΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ ὀγδοῦ εἰδυλλίου.

Τὰ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. εἰσὶ δὲ ἐρίζοντες ἀλλήλοις Δάφνις βουκόλος καὶ Μενάλκας ποιμὴν, εἰληφότες κρινὴν ἀϊπόλον· ἔπαθλον δὲ τεθείκασι τὰς σύριγγας.

Α Λ Λ Ω Σ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Μενάλκας καὶ Δάφνις, εἰς ἔριν βουκολικῶν ἄσμάτων καταστάντες, εἴλοντο κριτὴν τινα, οὗ τὸ ὄνομα σεσιώπηται· ἔπαθλον δὲ ἐτίθεισαν τὰς ἰδίας σύριγγας. Προσέτι δὲ † κριτῆς ὁ Δάφνις εὖ μάλα ἔσας προσηγάγετο μαθητεῦσαι ἑαυτόν. Σωσίθεος δὲ Δάφνιν † γενόμενον, ὑφ' οὗ νικηθῆναι Μενάλκαν ἔδοντα Πανδὸς καὶ Νυμφῶν † κρίναντος γαμθῆναι αὐτῷ Θάλειαν. Ἀλέξανδρος δὲ Φησίην δ' Αἰτωλὸς, ὑπὸ Δάφνιδος μαθεῖν Μαρσύαν τὴν λυρικὴν. Δάφνις βουκόλος, Μενάλκας ποιμὴν. μωπτόν διηγηματικόν. [absunt a MS.]

ἽΠΟ

ἹΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ ἐνάτου εἰδυλλίου.

Τὰ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ ὑφίστανται. νομοὺς δὲ ἔσιν, ὅς δέστω Δάφνιδος καὶ Μενάλκου, ὅπως ἀλλήλοισι ἀντρωσῶσιν οὐδὲν δὲ ἔχει πρὸς τὸν Μενάλκον τοῦτον ὅτι Σικελὸν ὑπὲρ Μενάλκου Χαλκιδέως, ὃν Φησὶν Ἐρμησιάνναξ ἐρωτήσθαι τῆς Κυρηναιᾶς Εὐΐππης, καὶ διὰ τὸ μὴ ἐπιτύχάνειν αὐτῆς κατακρημνισθῆναι.

Προλογίζει ὁ ποιμῆν. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἢ τὸν αὐτὸν ὃν προεῖπε Μενάλκον πάλιν Φησὶ, τότε γὰρ ἴσως ἔνεμε μῆλα, νῦν δὲ βόας ἢ ἕτερον Μενάλκον βουκόλον.

ἹΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ δεκάτου εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδυλλίον Ἐργατῖναι ἢ Θερισταί. Ἄδηλον δὲ ἐν ᾧ χωρίῳ διακρίνεται τὰ πράγματα. Μίλων δὲ ἔστι καὶ Βάττος ἐν τῷ θερίζειν προσδιαλεγόμενοι ἀλλήλοισι· ἔρῃ δὲ ὁ Βάττος Βομβύθκας αὐλητρίδος, Πολυβάτου τινὸς εἴτε θεραπαινίδος, εἴτε θυγατρὸς· καὶ ἐπὶ τούτῳ ὁ Μίλων θερίζων αὐτὸν ὡς βραδέως θερίζοντα ἔσκαπτε. τοῦ δὲ Βάττου τὴν αὐτοῦ δυσθυμίαν εἰπόντος, ὅτι Βομβύθκας ἔρῳ, καὶ διὰ τοῦτο κάμνω τὴν ψυχὴν, ὁ Μίλων προσπαίζων αὐτῷ τὴν Φίλην αὐτοῦ μάντιν Καλαμαίαν Φησὶν, ἔπει καὶ μέλαινα καὶ ἀνάκλιος. Βάττος δὲ ἐπὶ τούτοις μὴ μεγαλοῤῥημονῶν ἔφη αὐτῷ, τυφλὸν οὐ μόνον τὸν Πλοῦτον, ἀλλὰ καὶ τὸν Ἐρωτα. ἔπειτα δὲ παρακληθεὶς ὑπὸ Μίλωνος εἰς τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ ἤσεν ᾠδὴν, ἣν ὁ Μίλων διαπαίζας ἑτέραν αὐτὸς ἀναβάλλεται, περιέχουσαν τὰ περὶ τοῦ Λητιέρσου τοῦ θείου, ὃν Ἡρακλῆς ἀμείλε πολλοὺς ἀναιρουῦντα ἐν τῷ θερίζειν. ἐπὶ τέλει δὲ παραινεῖ αὐτῷ τοιαῦτα δεῖν ἄδειν τοὺς ἐργάτας, τὸν δ' αὐτοῦ ἔρωτα δηγεῖσθαι τῇ μητρὶ κατὰ τὸν ὄρθρον. Προλογίζει Μίλων.

ἹΠΟ-

ἜΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ δωδεκάτου εἰδυλλίου.

Ἐπίκειται ἡ Κύκλωψ, παρρηγοῶν ἑαυτοῦ τὴν ἐπὶ Γαλατείᾳ, ἔρατον δὲ ὄδῃς· προσδιαλέγεται δὲ ἡ Θεόκριτος ἰατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, ὃς συμφωτητὴς γέγονεν Ἐρασιστράτου ἰατροῦ ὄντος καὶ αὐτοῦ. μέμνηται δὲ τοῦ Νικίου καὶ Ἀλαχίου ὁ Θεόκριτος.

Λ Λ Λ Ω Σ.

Ἐπίκειται τοῦ κρυμματος. Ἐπίκειται Πολύφημος ἡ Κύκλωψ ἔρων τῆς Γαλατείας, καὶ ποιεῖν τὴν ἐπὶ τῇ Γαλατείᾳ ἔρωτα δὲ ὄδῃς· προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἰατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, οὗ καὶ ποιημάτων φέρεται ἀντιγεγραμμένον ὑπὸ Θεοκρίτου Κύκλωπος οὗ ἡ ἀρχή.

Ἦν ἂν ἀληθὲς τοῦτο, Θεόκριτε· οἱ γὰρ Ἐρωτες πολλοὺς ποιητὰς ἐδάδαζαν τοὺς πρὶν ἀμούσους.

Ἐπιγράφεται δὲ Κύκλωψ ἢ Γαλατεία. Γέγονε δὲ συμφωτητὴς Ἐρασιστράτου Μιλησίῳ, ὃς Φησὶ Διοκλῆτις ὁ Ἐφέσιος ἐν τῇ ἰατρῶν ἀναγραφῇ.

ἜΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ δωδεκάτου εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδυλλίον Ἀίτιας, γηγρέπται δὲ Ἰάδρι διαλέκτῳ· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικῶν προσώπων πρὸς ἐρωτῆμα-
νον, ἐπιγράφεται δὲ οὕτως, ἐπεὶ καὶ τοῦδε ἑρωμένου· Ἀίτιας
ἔνιοι καλαῦσι, ὡς Θεσσαλοὶ καὶ Ἀλεμῶν τὰς ἐπερῆσους κό-
βας Ἀίτιας λέγει· οἱ δὲ Φασὶν Ἀίτιας τοὺς φίλους μεταθέσει
τοῦ ἀντιπέλας· ἢ Ἀίτιας ἀφαιρῶν μὴ ἰσχυροῦς· ἢ Ἀίτιας ὁ
σύμπνοος καὶ συναίτης καὶ συμπολίτης, εἰ δὲ ἐπὶ ἑρωμένου τα-
σσοῦ, Ἀίτιας ἂν λέγοιτο ἀπὸ τοῦ Ἄλιου, καὶ Ἀσπιδίου τὸν
ἔρωτα

ἔρωτα τῶ ἀγαπῶντι· ἐκτίθεται δὲ ὅπως ὁ ἔρως † καὶ οὐ Φείδε-
ται θεασάμενος τοὺς τοῦ ἐρωμένου χαρακτήρας· εὐχεται δὲ,
τῶν δύο ψυχῶν ἁρμογὴν αὐτοῖς γενέσθαι, καὶ Φιλίας ἀσφά-
λειαν μέχρι τέλους ἐμμένουσιν, ἵνα καὶ μετὰ θάνατον οἱ μετ'
αὐτοὺς Φημίσωσιν αὐτῶν τὴν ὁμόνοιαν, λέγοντες ἐκ τοῦ χρο-
σοῦ γένους γεγενῆσθαι αὐτοὺς, ὅτινες ἀμοιβὴν Φιλίας ἐπνευ-
σαν πρὸς ἀλλήλους. ἔπαινεῖ δὲ καὶ τοὺς Μεγαρεῖς, ἐπὶ τῶ τε-
τιμημένῳ Διοκλείᾳ, ὑπερασπίσαντα τοῦ ἰδίου ἐρωμένου, ἢ
ὑπὲρ τῆς ἐκείνου τελευταίας ἐμπειρόντα εἰς πόλεμον· ὅθεν καὶ
τοὺς Μεγαρεῖς θάψαι αὐτὸν δημοσίᾳ, καὶ τιμῆν ὡς ἦρωα,
ἀγωνά τε ἐκ' αὐτῶ ποιεῖν, ἐν ᾧ τοὺς καλοὺς περὶ Φιλημάτων
ἀγωνίζεσθαι· τὸν δὲ καταφιλήσαντα τινὰ ἥδιον τούτου ὑπὸ
τῶν ἄλλων σεφانوῦσθαι.

ἝΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ τρίτου καὶ δεκάτου εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδυλλιον Ἕπας. Πάλιν δὲ τῶ Νί-
κίᾳ προσδιαλέγεται ὡς καὶ ἐν τῶ Κύκλωπι· ἐκτίθεται δὲ τὰ
περὶ τὸν Ἕπαν καὶ Ἕρακλέα· τοῦ μὲν Ἕπας τὴν ὑπὸ τῶν Νυμ-
φῶν ἀρπαγὴν, τοῦ δὲ Ἕρακλέος τὴν πλάνην καὶ τὴν ὑπὲρ τοῦ
Ἕπας βάσανον. Ἰστέον ὅτι ὁ Ἕπας καίς ὑπῆρχε Θεοδάμαντος
τοῦ δρυτῆμου, οὗ ἦρα Ἕρακλῆς· πεκαυθεῦσθαι δὲ αὐτὸν φα-
σιν οἱ μὲν ὑπὸ Ῥαδαμάνθυος· οἱ δὲ ὑπὸ βουκόλων Ἀμφιτρύω-
νος καὶ Θεσιάδου. Ἀμφιβάλλουσι † τινὲς οὖν τὸν Ἕρωτα·
Ἕσιόδος μὲν γὰρ Χάους καὶ Γῆς· Σιμωνίδης Ἄρεος καὶ Ἀφρο-
δίτης· Ἀκουσίλαος Νυκτος καὶ Αἰθέρος· Ἀλκαῖος Ἕριδος
καὶ Ζεφύρου· Σαπφὴ Ἀφροδίτης καὶ Οὐρανοῦ, καὶ ἄλλοι
ἄλλων. [absunt & haec a MS.]

ἝΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ τέταρτου καὶ δεκάτου εἰδυλλίου.

Ἐν τρίτῳ τῶ εἰδυλλίῳ ὑπέδειξεν, ἐπὶ καταστάσεως ἰρωτικῆς
καὶ

καὶ κοινῆς τοῦ Κυρίακας ἔρωτος· ἡ γὰρ γυνὴ τοῦ Λισχίνου
 μιᾶλλον προσέκειτο Δάκῳ τινί, καταφρονούσα τοῦ Λισχίνου.
 Θυονύχου δὲ τινος ἑταίρου προσίοντος αὐτῷ διὰ χρόνου, † δι-
 καίως εἰσάγεται, καὶ προλέγει. τὰ δὲ πράγματα ἐν Σικελίᾳ.
 [Sic legitur arg. in Ed. Rom. abest a MS.]

ἝΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ πέμπτου καὶ δεκάτου εἰδυλλίου.

Ἐφωγράφεται μὲν εἰδυλλίον Συρακούσαις ἢ Ἀδωνάζουσαι.
 (τὰ δὲ πράγματά εἰσιν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ) ὑποτίθεται γὰρ
 τινας, Συρακουσίας τὸ γένος, παρεκιδημούσας ἐν Ἀλεξαν-
 δρείᾳ, καὶ κατὰ τάξιν ἐπὶ θείᾳ ἐξιούσας τῆς πομπῆς τοῦ κοσ-
 μηθέντος Ἀδωνίδος ὑπὸ Ἀρσινόης τῆς Πτολεμαίου τοῦ Φιλα-
 δέλφου γυναικός. Ἰθὺς γὰρ εἶχον οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐν τοῖς
 Ἀδωνίοις καλουμένοις (ἑορτὴ δὲ ἦν ὑπὲρ τοῦ Ἀδωνίδος τελου-
 μένη,) κοσμεῖν εἰδυλὰς τοῦ Ἀδωνίδος, καὶ μετὰ τῶν ὑπερε-
 χουστῶν ἐπὶ τὴν θάλατταν κομίζειν. Παραγίνεται ἡ Γοργὼ
 πρὸς Πραξινοῦν, καὶ παραλαβοῦσα αὐτὴν ἐξέρχονται ἐπὶ τὴν
 θεαν. Παρέπλασε δὲ τὸ ποιημάτιον ἐκ τῶν παρὰ Σόφρονε
 θεμένων (forte leg. θεωμένων) τὰ Ἰσθμια. Ἔστι δὲ κεχώρισ-
 μένον τοῦ ποιητικῷ προσώπου· καὶ γὰρ πρόσωπα εἰσάγονται,
 ἢ τε Γοργῶ καὶ ἡ Πραξινοῦ, καὶ ἡ τῆς Πραξινοῦς θεράπαινα.
 ἔρχεται δὲ Γοργῶ· προϊόντος δὲ τοῦ εἰδυλλίου καὶ ἕτερα πρό-
 σωπα παρεισάγονται, Γραῦς τις, Ἀνὴρ, καὶ γυνὴ Ἄοιδός.

Vltimorum loco haec profstant in Ed. Rom. Αἱ δὲ Συ-
 ρακούσαι, ἐξελθοῦσαι τῶν οἴκων, θαυμάζουσι τὸν ὄχλον, καὶ
 δεσὰ ἐν τῷ ὄχλῳ. Διηγράφει δὲ ὁ Θεόκριτος ἐπιδημούσας ἐν
 Ἀλεξανδρείᾳ χαριζόμενος τῇ Βασιλίδι, τὸν τε σκυλῶν καὶ
 βιασμῶν τῶν ἀνδρῶν, καὶ ἔδουσαν τινὰ, τὴν πολυτέλειαν τῆς
 Ἀρσινόης δι' ὧδῆς ἀπαγγέλλουσαν.

ἝΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ ἕκτου καὶ δεκάτου εἰδυλλίου.

Τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ γέγραπται εἰς Ἱέρωνα τὸν Ἱεροκλέους,
 τὸν

ARGUMENTA VETERA ETC.

τὸν Ἰσχατον Σικελίας τύραννον· κατέσχε δὲ τὴν ἀρχὴν στρα-
τῆδος ὑποδειχθεὶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν, καὶ Φθείρας τὰς δυνά-
μεις, ὅτε τύραννον αὐτὸν ἀγορευθῆναι· μετὰ δὲ τοῦτον ἤρξεν
Ἰέρων ὁ Γέλιανος. μηδὲν οὖν εὐληφῶς παρὰ τοῦ Ἰέρωνος ὁ Θεο-
κρίτος τὸ εἰδύλλιον τοῦτο πεποίηκε, καὶ Χάριτας αὐτὸ ἐπέ-
γραψεν· ἐν ᾧ καὶ τὰ τοῦ Σικελώτου ἐμφαίνει κισβώτια. Λέ-
γουσι γὰρ αὐτὸν ἔχειν δύο κισβώτια, τὸ μὲν Χαρίτων, τὸ δὲ
Διδόντων· ὅτε οὖν τις παρ' αὐτὸν παρεγένετο χάριν αἰτούμε-
νος, ἐπέλευε Φέρειν τὰ κισβώτια· εὕρισκετο οὖν τὸ μὲν τῶν
χάριτων κενόν, τὸ δὲ τῶν Διδόντων πλήρες, καὶ οὕτως ὁ τὴν
ᾄωρον αἰτούμενος ἀνεκδέχτετο.

ἹΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ ἐβδόμου καὶ δεκάτου εἰδυλλίου

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον εἰς Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον γέγρα-
πται. Ἀρτεία δὲ κέχηται εἰσβολῇ. Ὁ δὲ Φιλάδελφος
Πτολεμαῖος Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ Βερανίκης ἦν παῖς.
διὸ καὶ ἀμαρτάνει ὁ Μούνασος, τὰς χρόνους τοῦ Θεοκρίτου
ἀναβιβάζων εἰς τὸν Φιλοπάτορα, τοσαύτου χρόνου μαχόμενος
διαστήματι.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΤΟΥ ΣΤΡΑΚΟΤΣΙΟΥ

ΒΟΤΚΟΔΙΚΑ.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

PHYSICS 311

Θ Ε Ο Κ Ρ Ι Τ Ο Υ

ΤΟΥ ΣΤΡΑΚΟΤΣΙΟΥ

Β Ο Υ Κ Ο Δ Ι Κ Α

Θ Υ Ρ Σ Ι Σ ἢ Ω Ι Δ Η

Εἰδύλλιον ε.

ΘΥΡΣΙΣ ποιμῶν, καὶ ΔΙΠΟΛΟΣ.

Θ Υ Ρ Σ Ι Σ

Ἄδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἅ κίτυς, Διπόλε, τήνα,
 Ἄ ποτὲ ταῖς παγαῖσι μελίσσεται· ἄδύ δὲ καὶ τὸ
 Συρίσδες· μετὰ Πάνα τὸ δεύτερον ἔθλον ἀποισῆ.
 Αἶνα τήνος ἔλη κεραὸν τράγον, αἶγα τὸ λαψῆ.
 Αἶνα δ' αἶγα λάβη τήνος γέρας, ἐς τὸ καταρῆρι
 Ἄ χιμαρὸς. χιμαρῶ δὲ καλὸν κρέας, ἔσθ' κ' ἀμέλεγε.

ΔΙΠΟ-

[sic] Euripides] Hic, uti duobus Codd. Turicis. v. 14.
 Turicis, non alibi, reperitur, exceptis Brunckius; qui
 nuper etiam Theocritea vulgavit in Analectis veterum Poët.

5] Ἄ ποτὲ] Ab Apollonio Lycaeo lectum: ἐς τὸ, usita-
 tum Theocrito, proculius Brunckio.

6] Ἄ χιμαρὸς] Probavit a Di. Prynno, & Brunckio; Cui
 placuit ἰδιότητα, pro ἔσθ' ἀμέλεγε, pro κρέας.
 Scribatur, an χιμαρῶ, nihil interest.

Α Ι Π Ο Λ Ο Σ .

Ἄδιον, ὡ ποιμᾶν, τὸ τεδὸν μέλῃς, ἢ τὸ κατ'ἀχῆς

Τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.

Αἶκα τὰ Μῶσαι τὰν οἶδα δῶρον ἄγωνται,

10 Ἄρνα τὸ σακίταν λαψῆ γέρας· αἱ δὲ κ' ἀρέσκη

Τῆναις ἄρνα λαβεῖν, τὸ δὲ τὰν οἶν ὑστερον ἀξῆ.

Θ Τ Ρ Σ Ι Σ .

Λῆς, ποτὶ τὰν νυμφᾶν, λῆς, Αἰπόλε, τᾶδε καθίξας,

Ἦς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, ἢ τε μυρϊκαί,

Συρίσθεν, τὰς δ' αἶγας ἐγῶν ἐν τῷδε νομειῶν.

ΑΗΙΟ

8. Τῆν' ἀπὸ] Forte legendum, Τῆνο, τὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ἢ ὕδωρ.

10. Αἱ δὲ κ' ἀρέσκη] Genuinum est: αἶκα δ' ἀρέσκη, quod est in Cod. Flor. hic esset vitiosum.

11. Τὸ δὲ τ. δ. ὑστερον ἀξῆ] Hoc pro ἀξεις positum ex Codicibus, etiam Reg. Paris. Praeterea corrigendum videtur: — τόγα τὰν οἶν ὑστερον ἀξῆ, quod & Brunckius adprobavit.

13. Ἦς τὸ κατ. τοῦτο γλ. ἢ τε] Ἦς corrigit D. Heins. Legendum puto: Ἦς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, ἢ τε μυρϊκαί. Quod & in Codd. legitur. Ἦς τὰ δὲ ἀρεπέτα Brunckius, qui in fine versus 15. ἄρνα praetulit vulgato ἄρνα.

s d

16. Δε-

ΑΙΠΟΛΟΣ.

15 Οὐ θέμις, ὡς ποικίαν, τὸ μεταμβρινόν, οὐ θέμις ἄμμιν
 Συρίσδεν τὸν Πᾶνα θεδοικαμες· ἢ γὰρ ἀπ' ἀγρας
 Τανίκα κεκμαῶς ἀμπάβεται. ἐντί γε πικρὸς,
 Καί οἱ ἀδ' ὀριμεία χολὰ ποτὶ ρίνι κάθηται.
 Ἄλλὰ (τὸ γὰρ δὴ, Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἶδες,
 20 Καὶ τὰς βωκολικὰς ἐπὶ τὸ πλεόν Ἰκίο μῶσας,)
 Δεῦρ', ὑπὸ τὰν πτελέων ἐσδάμεθα, τῷ τε Πιρήπῳ
 Καὶ τὰν Κρανιαῶδων κατέναντίον, ἅπερ ὁ θῶκος
 Τήνος ὁ ποιμενικὸς καὶ δρύες. αἱ δὲ κ' αἰείσης,
 Ὡς ποκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρῶμιν ἄσας ἐρίσδων,
 25 Ἄγυά τ' ἐ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρις ἀμέλξαι,
 Ἄ; δὲ ἔχουσ' ἐρίφως, ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλυς.

Καὶ

16. Δεδοικαμες] Δεδοικαμες fortasse praestat; a D. Heinsf. probatum, a Brunckio receptum.

17. Ἐντί γε] Aptius hic videtur; ἐντί δὲ πικρὸς. ut legitur apud Stobaeum: hoc probat Brunckius, cui placet etiam κεκμαῶς; in uno Cod. scriptum.

19. Ἄλγεα εἶδες] Haec lectio anteponenda ceteris, ἄλγεα εἶδες, & ἄλγες αἶδες.

21. Πιρήπῳ] Πιρίπῳ est in Ed. Brunckii.

22. Τὰν Κρανιαῶδων] Legitur in optimis Codd.

23. Ποιμενικὸς] Praeferendum cum Br. alteri ποιμενικὸς.

24. Ὡς ποκα] Recte se habet: prava est lectio Flor. Ed. Ὡς ὄκα.

Καὶ βαθὺ κισσύβιον, κεκλισμένον ἀδὲι καρῶ,
 Ἄμφωες, νεοτευχῆς, ἔτι γλυφάνοιο ποτῆσδου.
 Τῷ περὶ μὲν χεῖλῃ μαρῦεται ἰψόθι κισσῆς.

30 Κισσῆς ἐλιχρῦσῳ κεκονισμένος· ἃ δὲ κατ' αὐτὸν
 Καρπῷ ἔλιξ εἰλεῖται ἀγαλαμμένα κροκῆντι.
 Ἔντοσθεν δὲ γυνᾶ, τὶ θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
 Ἀσκητὰ πέπλω τε καὶ ἄμπυκι· παρ δὲ αἱ ἄνδρες
 Καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβὰς ἀλλοθεν ἄλλας.

35 Νεικείουσ' ἐπέσσι· τὰ δ' οὐ Φρευδς ἄπτεται αὐτῶ.
 Ἄλλ' ὅσα μὲν τήνου ποτιδέρκεται ἄνδρα χελεῦσα.
 Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτῆ ἵβου, οἱ δ' ἴπ' ἔρωτας
 Διθὰ κυλοιδίθωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.

Τοῖς δὲ μετὰ γριπεύς τε γέρων, πέτρα τε τέτυκται

50 Λεπρᾶς, ἐφ' ἃ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἔλαει

30. Κεκονισμένος] In nonnullis Codd. est. κικονι-
 μένος.

32. "Ε. δὲ γυνᾶ, εἰ θεῶν δ.] In plerisque Codd. & pri-
 mis Edd. scriptum legitur. "Ε. δὲ γυνᾶ τις, θεῶν δαίδαλμα,
 τέτυκται. Praestat alterum, Pro Ἔντοσθεν legendum Ἐκτο-
 σθεν probabiliter suspicabatur Joh. Christ. van Bergen,
 Francueranus.

34. Κ. ἐθειράζοντες] Scribendum videtur ἐθειράσδοντες
 quod recepit Brunckius.

36. Ἄλλ' ὅσα] Sic scribendum cum Heinsio, pro Ἄλ-
 λοκα, Brunckius ostendit.

38. Μοχθίζοντι] Dederat, οριγορ, μοχθίζοντι, ut edi-
 dit Brunckius.

Ὁ πρέσβος, κέρνοντι τὸ κερτερόν ἀνδρὶ ἑοικώς.

Φαίης κεν γυῖον τὴν ὕσαν σθένος ἔλλοπιεύειν·

Ὡδε οἱ ἰσθμῶντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἴσσε,

Καὶ πολλὰ περ ἔσσι· τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἔβρις.

45 Τυτθὸν δ' ὕσσον ἄσθεν ἑλιτρώτοιο γέροντος

Πορπαίαις τρυφύλαισι καλὸν βέβριθον ἀλώκ·

Τὰν ἀλγος τει κῆρος ἐφ' αἰμασιαισι φυλάσσει

Ἡμενος· ἀμφὶ δέ μιν δὺ ἀλώπεκες· ἃ μὲν ἀν' ὄρχως

Φοιτῆ, σίνωμένα τὰν τρώξιμον· ἃ δ', ἐπὶ πῆραν

50 Πάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνήσειν

Φατὶ, πρὶν ἢ ἀκρέτισον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.

Αὐτὰρ ὄγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν,

Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλεται δέ οἱ οὔτε τι πῆρας,

Οὔτε

43. Ὡ δε] Pro ΑΙ δε, emendatum ab *Heinsio*, reperi-
tum fuit in Codd. & primis Edd.

49. Ἐπὶ πῆραν] Optimi dant Codd. & Edd. primae,
pro ἐπὶ πῆρας. In vf. 50. quod est in Schol. κεύθεισα, nul-
lus dat Codex MS.

50. Ἀνήσειν] Scribendum puto, non ἀνάσειν, vel ἀνα-
σεῖν.

51. Πρὶν ἢ ἀκρέτιστον] Ἀκρέτιστον in Codice MS. reper-
tum placuit *If. Vossio*, & *I. Tomerio*: & scribi posset cum
Wartono: πρὶν ἢ ἁκρίστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ. vulgatam
tuetur *Branchius*.

- 53. Σχοίνῳ] Recte: Σχοίνον viro D. placuit! — Πῆ-
ρας positum, pro πῆρας.

Ούτε Φυτῶν τεσσῆρον, ὅσον περὶ πλέγματι γαλέη.
 55 Παντᾶ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ἰγρὸς ἄκαθος,
 Αἰολικὸν τι θάημα· κέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι.
 Τῷ μὲν ἐγὼ πορβμεῖ Καλυδωνίῳ αἰγά τ' ἔδωκα
 Ἴωνον, καὶ τυρβέντα μέγαν λευκοῖα γάλακτος.
 Οὐδ' ἔτι πα ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγεν, ἀλλ' ἔτι κείται
 60 Ἀχράντον, τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμων,
 Αἰκέν μοι τὸ φίλος τὸν ἐφίμερον ἕμνον ἀείσης.
 Κοῦται τὶ φθονέω· πότῳγ', ὦ γαλέ. τὰν γὰρ ἀγίδα
 Οὔτι πα εἰς Ἄϊδαν γε τὸν ἐκλελαθόντα Φυλαξεία.

Θ Τ Ρ Σ Ι Σ.

* Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι Φίλοι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.

Θύρα

56. Αἰολικὸν τι θάημα] Praestat alteri lectio, Αἰπολικὸν τι θ.

57. Τῷ] Pro τῷ prodiit ex Codd. — ἐγὼν hoc in vñ. ut plerumque semper, edidit Brunckius.

59. Οὐδ' ἔτι πα] Praestat alteri, Οὐ δέ π. π. πα praebent Codd. etiam vñ. 63.

60. Τῷ κέν τυ] Melius etiam est altero, τῷ καὶ τυ.

61. Αἰκέν μοι] Αἰκα μοι, in Codice Caes. repertum, praefert Brunckius.

61. Τὸν ἐφίμερον] Τὸν ἐφ' ἑμέρᾳ ἕμνον eleganter emendat D. Heins. — Pro ἀείσης est in Reg. Paris. ἀείσας.

62. Κοῦται τὶ φθονέω] Κοῦται τὶ φθονέω placuit viro Docto: genuinum videtur, quod legitur in Schol. in aliquot Codd. & Edd. primis, Κοῦτι τὸ κροτομέω: hoc recepit Brunckius.

65. Ἄδ'

65 Θύρσις ὕδ' ὠξ Αἴτνας, καὶ Θύρσιδος ἄδ' ἁ Φωνά.

Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦθ', ἕκα Δάφνις ἐτάκετο, πᾶ ποκα, ὑμφαί;

*Ἡ κατὰ Πηγεῖω καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ Πίνδω;

Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥέον εἶχετ' Ἀνάπω,

Οὐδ' Αἴτνας σκαπιάν, οὐδ' Ἀκιδος ἱερὸν ὕδωρ.

70 Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῦσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.

Τῆνον μὲν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρῶσαντο,

Τῆνον χῶ' κ' δρυμοῖο ἄλων ἀνέκλαυσε θανάτῳ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῦσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.

Πολλοὶ οἱ παρ' ἑσσοὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,

75 Πολλοὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πέρτιες ὠδύραντο.

Ἄρχε-

65. *Αδ' ἁ Φωνά] Est ex Codd. vitiosae sunt lectionis ἀδία φ. & ἄδε ἁ φ. Pro Θύρσιδος, Θύρσις Ed. Br.

66. *ἦθ'] In Edd. antiquiff. scribitur; in aliis *ἦσθ'. hoc, ut ab ἦμῃ ductum, tuetur Brunck.

68. Ποταμοῖο Ποταμῶ γε legitur in Ed. Flor. & in numeram fuit receptum.

72. Ἀνέκλαυσε] Frustra scripsere nonnulli, ἀνέκλαυσε.

73. φίλαι] Πάλιν ex aliquot Codd. in hunc v. recepit Brunckius.

75. Δαμάλαι] In nonnullis est Codd. δαμάλας. vulgata servari debet. Pro Πολλοὶ δ' αὖ δ. in sua dedit Ed. Br. Πολλοὶ δὲ δ.

"Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
Ἦθ' Ἐρμᾶς πρέτιτος ἀπ' ὄρεος, εἶπε δὲ, Δάφνι,
Τίς τυ κατατρήχει; τίνος, ὄγαθε, τόσσον ἔρασσαι;

"Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
80 Ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ὠπόλοι ἦνθον.
Πάντες ἀνηρώτευν, τί πάθοι κακόν. ἦθ' ὁ Πρίηπος,
Κήφα, Δάφνι τέλλαν, τί τέ τάκερι; ἀ δέ τε κύρα,
Πᾶσας ἀνὰ κρίνας, πάντ' ἄλσεα ποσοὶ Φαρεῖται,

(Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς)
85 Ζαλοῖσ' ἃ δύσερός τις ἔγαν καὶ ἀμάχανος ἐσσί.

Βά-

77. ὄρεος] Pro οὔρεος prodiit ex Codicibus. οὔρεος, nec miror, *Pierfono* fuit suspectum, cui οὐρανῶ hic in mentem venit.

71. Ἐρασσαι] *Genuinum* non debuerat in ἔρασαι mutari.

81. Πρίηπος] Scribendum puto, non Πρίαπος.

82. Τί τὸ] In Ed. *Br.* mutatum fuit in τί τὸ· quodque sequitur ἀ δέ τε in ἀ δέ τὸ. ἀ δέ γε vulgaverat *Reiskius*.

83. Πᾶσας ἀνὰ κρίνας] In duobus certe Codd. lectum recte *Brunckius* restituit; pro Πῆσων ἀνὰ κρίνας.

85. Ζαλοῖσ' ἃ] *Hemsterhusii* lectionem cum *Brunckio* hinc ceteris praefero: in Codd. leguntur Ζατεῦσα· Ζατοῖσα· Ζατεῦσ' ἃ. *Heinsio* placuit Ζατῶσ' ἃ. *Waffenbergius*, qui etiam vidit orationem hic Priapi continuari, eleganter emendabat: Στῆς; ἃ δύσερός τις ἔγαν καὶ ἀμάχανος ἐσσί.

86. Βάτας μὲν] Editum fuit pro Βούτας μὲν — quod est in Codd. plerisque & primis Edd. μὲν revocarunt *Reiskius*

Βώτας μὲν ἔλεγεν· νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἕοικας,
 "Ὀικόλος, ὅκκ' ἐσορῆ τὰς μηκάδας οἷα βατεῦνται,
 Τάκεται ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.

"Ἀρχετὲ βωκολικᾶς, Μῶσαι Φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

90 Καὶ τὸ δ', ἐπεὶ κ' ἐσορῆς τὰς παρθένος οἷα γελεῦντι,
 Τάκεται ὀφθαλμῶς, ὅτι σὺ μετὰ ταῖσι χορεύεις.
 Τὼς δ' οὐδὲν ποτελέξαθ' ὁ βωκόλος, ἀλλὰ τὸν αὐτῷ
 "Ἄνευ πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνευ μοίρας.

"Ἀρχετὲ βωκολικᾶς, Μῶσαι Φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

95 Ἦνθέ γε μὲν ἀδεία καὶ ἅ Κύπρις γελάοισα,
 Λάθρια μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα,

Κῆ-

κίμυ & Br. ut caesurae vi producendum.

90. Γελεῦντι] Haec scriptio Codicum ceteris formis γε-
 λᾶντι· γελῶντι· praeferenda est in Theocriteis.

91. Μετὰ ταῖσι] Μετὰ τῆσι legitur etiam in Codd.

92. Τὼς δ'] Scriptum hic fuit pro Τὼς δ'. & ex Codd.
 primisque Edd. ποτελέξατο. pro ποτελέξ.

95. Ἀδεία καὶ ἅ] Nihil iuvat ἅ δια· & vera hic lectio
 latet: Ἦνθε μὲν ἅ Διῶ τε, κ. ἅ Κ. Piersono placuit: Wad-
 senbergio, Ἦνθέ γε μὲν δριμύτια καλοῖς Κύπρις γελάοισα.
 Brunckio, Ἀδέ γε μὲν Ἦνθε καὶ ἅ Κύπρις γελάοισα. Prae-
 ceterorum coniecturis mihi quidem placet, quod in meh-
 tem venit Priso Iuveni Gramata: Ἦνθέ γε μὲν λάθρια καὶ
 ἅ Κύπρις γελάοισα.

96. Λάθρια] In uno Codice scriptum, vulgatis Λάθρια
 & Λάθρια cum Br. anteposul, qui in vs. seq. dedit λυ-
 γίζην.

98. Ἄρ']

Κῆπε, τὸ θῆν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξείν·
 Ἄρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἑλυγίχθης·

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι Φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 100 Τὰν δ' ἄρα χ' ὠ Δάφνις ποταμείβετο, Κύπρι βαρεῖα,
 Κύπρι νεμεσσατὰ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθῆς·
 Ἦδη γὰρ φράσδει πάνθ', ἄλιον ἄμμι δεδύκειν.
 Δάφνις κ' εἰν αἰδᾶ κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι Φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 105 Οὗ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος, ἔρπε ποτ' Ἰδαν,
 Ἐρπε ποτ' Ἀγχισίαν· τινεὶ δρῦες, ὧδε κύπτερος,
 Ὡδε

98. Ἄρ'] Ex Codd. scribi etiam poterit, Ἦ δ' οὐκ.

100. Ποταμείβετο] Pro ποταμείψατο Praebuērunt Codices & prima Edd. hoc tamen praetulit *Bf.*

101. Ἀπεχθῆς] Hic genuinum est, ubi non convenit ἀπαχθῆς, etiam in Codd. repertum.

102. φράσδει πάνθ', ἄλιον ἄ. δεδύκειν] Variæ sunt Codicum lectiones & Edd. φράσδει, πάνθ' ἄλιος ἄμμι δεδύκη· δεδύκει. δεδύκην. Edidit *Brunckius*: ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ' ἄλιος ἄμμι· δεδύκει Δάφνις.

103. Δάφνις — κ. ἔσσεται ἄ. ἔρωτος] In nonnullis libris Δάφνις ad priora refertur: ἔρωτι, ut dedit *Brunckius*, legitur etiam in Codd. εἴσεται placuit non nemini: elegans Coniectura *Wassenbergio* venit in mentem, qua legit: Ἦδη γὰρ (nempe ἔξεστι) φράσδειν πάνθ' ἄλιος ἄμμι δεδύκει. Δάφνις κείναι αἰδᾶ κακὸν ἔσσεται αἰσχος ἔρωτος.

105. Οὗ] Ὡ hic legi poterit.

Ὄδε καλὸν βομβοῦχι ποτὶ σμίκευσί μέλισσαι.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι Φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

Ὀραῖος χ' Ὀδωνι, φέρετ' καὶ μάλα νομοῦσι,

110 Καὶ πτόπαις βάλλαις, καὶ θηρία πάντα δάφνι,

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι Φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

ἄντι· ὅπως φασὶ Σιομόθεος ἱεσοῦ ἰαση,

Καὶ λέγε, τὸν βότανα νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχην μοι

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι Φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

115 Ὡ λυκοί, ἀθώες, ὦ ἐν ὄρασι Φωλάδες ἄρκετοι,

Χαίρεθ' ὁ βωκόλος ὑμῖν ἐγὼ Δάφνις οὐκ ἔτ' ἐν ὕλαν

οὐκ

106. *Κυπάρους*] Legitur. & *κύπριον* in a Codd. minus recte. Si huius versus loco legeretur aptior, sequentem nemo desideraret, qui est in Eid. V, 46.

109. *Ὀραῖος*] Hic omnino servandum videtur: *Ὀραῖος a Brunckio receptum placebat Τουρίο*. Corrigendum putabat *Ειδίκιος*: *Ὀραῖος χ' Ὀδωνις ἐπ' ἄγκισι μάλα νομοῦσι*

110. *θηρία πάντα*] *θηρία πάντα* quod est in Ed. Br. praebent aliquot Codd. & primae Edd. *θηρία πάντα δάφνιν* legitur infra. hic *θηρία πάντα* dicebat *legebat Ειδίκιος*.

112. *Ἐραῖος*] Brō *στῆθος* dant Codd. Vatic. & Reg. Parif.

113. *Μάχην μοι*] Sincerum est; vitiosum *μαχεύματα* in Ed. Flor.

116. *Ἐγὼ Δάφνις*] Nuper vulgatum; *Ἐγὼ Δάφνις* in meo quidem aures offendit.

οὐκ ἔτ' ἄσπερ ἄρμυδι, αἶψα ἄλσασ· χαῖρ' ἀρέθουσαι,
καὶ ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδαρ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς
120 Δάφνις ἔγλυψ' ἄδ' ἴστας, ὃ τὰς βόας ἔδε νομήων,
Δάφνις ὃ τὰς ταύρας καὶ πόρτιας ἔδε ποτίσθων.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς
'Οὐ Πῶν Πῶν, ἐκ' ἔσπερ κατ' ἄρεα ματρὸς Λυκαίων,
εἴτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον, ἐνδ' ἐπὶ νῆσον
125 Τῶν Σικελῶν, Ἐλίκας δὲ λίπε Ἴριον, ἀπὲρ τε σφῆρα
Τῆνο Λυκαονίδας, τὰ καὶ μακρότερον ἴγαθον.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς
'Εὐδ', ὃ καὶ καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίττων
'Εκ καρῶ σὺριγγα καλῶν, περὶ χεῖρας ἐλμυτῶν.

123. Λυκαίων] Προ Λυκαίου receptum ex Codd. in vs. 124.
ἄσπερ positum super ἄρεα.

125. Ἐλίκας δὲ λίπε Ἴριον] Retinendum videtur ingenio-
so ingenio coniectura L. Bos, qui legit, Ἐλίκας δὲ λίπε ἴριον.

126. Ἰγαθόν] In una Ed. Flor. legitur ἰγυθόν, male
ἀγαθόν Ed. H. p.

128. φέρ' εὐπάκτοιο] Scribendum male contendebat Reitz-
housius φέρου πακτῶν hoc reserpt in suam Ed. Βραυητικῆς.

129. Ἐκ καρῶ] Ex Codd. prodiit pro Ἐκ καρῶ ἀσπιδῶν ad
Florent. accedit Cod. Reg. Paris.

130 Ἢ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς Ἄϊδος ἔλκομαι ἤδη.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγεται αἰοιδᾶς.

Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάποι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,

Ἄ δε καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἰερκοῦθουσι κομάσαι·

Πάντα δ' ἔναλλα γένοιτο, καὶ ἅ πίτυς ὄχθας ἐνεΐκαι,

135 Δάφνη ἐπεὶ θνάσκει· καὶ τὰς κίνας ὀλαφος ἔλκοι,

Κῆξ ἄρβαν τοὶ σκύπερ ἀηδοῖ γαρίσαντο.

Λήγεται βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγεται αἰοιδᾶς.

Χῶ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἀφροδίτα

Ἥβᾶ ἀνορθῶσαι· τὰ γὰρ μὲν λῖνα πάντα λελοΐπει

140 Ἐκ Μοιραῶν· χῶ Δάφνη ἔβη ῥέων, ἔκλυσε δῖνα

Τὸν Μῶσαις φίλον ἄνδρα, τὸν αὐ νύμφαισιν ἀπεχθῆ.

Λήγεται βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγεται αἰοιδᾶς.

Καὶ

130. Ἐς Ἄϊδος.] Ex Ed. Flor. except, pro ἐς Ἄϊδων.

134. Γένοιτο.] Aequè legitur in Codd. ac γένοιτο.

135. Τὰς κίνας.] Ex Codd. restituui, pro τὰς κ. probante etiam Brunckio.

138. Ἀπεπαύσατο.] Rectum est: ἀπεπαύσατο legitur in primis Edd. ut & in Scholiis.

139. Λελοΐπει.] Λελοΐπει scribi poterit ex Ed. & Codice scripto Florentinis, πάντ' ἐλελοΐπει dedit Brunckius.

140. Ἐκλυσε δῖνα.] Sama male testavit Reiskius.

Καὶ τὸ δίδου τὰν αἴγα, τό τε σκύφος· ὡς μιν ἀμέλξαι
 Σπείσω ταῖς Μοῖσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι Μοῖσαι,
 145 Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὑμῖν καὶ ἐς ὕψερν ἄδιον ἄσῳ.

Α Ι Π Ο Λ Ο Σ.

Πλήρες τοι μέλιτος τὸ καλὸν ζῆμα, Θύρσι, γένακτα,
 Πλήρες τοι σχαδόνων· καὶ ἀπ' Αἰγίλῳ ἰσχάδα τρώγοις
 Ἄδειαν· τέττιγος ἐπεὶ τὴν γὰ φέρτερον ἄδεις.
 Ἦνιδε τοι τὸ δέπας· θᾶσαι, Φίλος, ὡς καλὸν ὄσδε·
 Ὠρᾶν πεπλόσθαι νη ἐπὶ κράνασι δοκασίς.
 150 Ὠδ' ἴθι Κισσαίθα, τὸ δ' ἀμελγέ νη· αἱ δὲ χίμαιραι
 Οὐ μὴ σκιρτάσχη, μὴ ὁ τράγος ὑμῖν ἀναστῆ.

Φ Α Ρ Μ Α

143. Δίδου] Δίδοι quod praetulit *D. Heinsf.* hic & alibi restituit *Br.* In hoc vñ. ὡς κεν ἀμέλξαι est in Cod. MS. ut in tribus Edd. antiquis; idque recepit *Brunckius.*

145. Ἐγὼ δ' ὑμῖν] Ἐγὼ δ' ὑμῖν Ed. *Br.*

147. Πλήρες τοι] Receptum fuit ex Codd. pro Πλήρες δὲ σκ· — Τρώγοις hoc in vñ. receptum est; τράγοις legitur etiam in Codd.

148. Ἐπεὶ τί γα] Pro Ἐ. τὴν γα, repertum in Edd. primis recte *Tournius* restituit.

149. Ἦνιδε] Hic & alibi recte scribitur; Ἦνι δὲ minus est accuratum.

152. Ὠρᾶν ἀναστῆ] Scribendum videtur, Ὠρᾶν ἐπαναστῆ. quorum hoc dat Cod. MS.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.

Ειδύλλιον β.

Πᾶ μοι ταὶ δάφναι, φέρε θέσυλι· πᾶ δὲ τὰ φίλτρα,
 Στέψον τὰν κελέβαν Φοινικέω οἶδς ἄωτῳ,
 Ὡς τὴν ἐμοὶ βαρὺν εὐντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα,
 Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἄφ' ὧ τάλας οὐδέποθ' ἦκει,
 5 Οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ εἰμὲς,
 Οὐδὲ θύρας ἄρραξεν ἀνάρσιος. ἦ ρά οἱ ἄλλα
 Ὡχέτ' ἔχων ὕ, τ' Ἔρωσ ταχινὰς φρένας, ἔ, τ' Ἀφροδίτα.
 Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν
 Αὔριον, ὥς νιν ἴδω· καὶ μέμψομαι οἷά μὲ ποιεῖ.

Νῦν

VI. 3. Τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὐντα] Hoc genuinum; nisi quis
 ξμὴν etiam praeferat: ἐμὴν βαρυνεῦντα, quod legitur in Codd.
 & primis Edd. vitiosum est. Καταθύσομαι, lectionem a
 vulgata diversam, Τουρίμυς eruit ex Schol.

4. Οὐδέποθ' ἦκει] Non est in οὐδὲ ποθῆκει mutan-
 dum.

6. Ἀρραξεν] Ἄραξεν, pro ἠράξεν positum, praesentis
 vulgato Brunick.

7. Ὡχέτ' ἔχων] Ὡχέτ' ἄγων legendum cum Δ.
 Heinsio.

9. Μέμψομαι] Recte scribitur ex Edd. primis & Codd.
 pro μέμψομ' οἷα μ. π.

C

13. Η'

- 10 Νῦν δὲ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι. ἀλλὰ, Σελάνα,
 Φαῖνε καλόν· τὴν γὰρ ποταεῖσομαι ἄσυχᾶ, δαῖμον,
 Τῆ χθονία θ' Ἐκάτα, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι,
 Ἐρχομένην νεκύων ἀνά τ' ἠρία, καὶ μέλαν αἷμα
 Χαῖρ' Ἐκάτα δασπλήτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει,
 15 Φάρμακα ταῦθ' ἔρδοισα χερεῖονα μῆτέ τι Κίρκας
 Μῆτέ τι Μηδείας, μῆτε Ξανθάε Περιμήδας.

"Ἰὺγξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα
 Ἄλφιδά τοι πρῶτον πυρὶ τάκεται· ἀλλ' ἐπίπασσε
 Θέσυλι δειλαία· πᾶ τὰς φρένας ἐκτεπέτασαι;

- 20 Ἢ ρά γέ τοι μυστῶν καὶ τὴν ἐπίχαρμα τέτυγμαί;
 Πάσσε', ἅμα καὶ λέγε ταῦτα, τὰ Δέλφιδος ὄσσε πάσσω.

"Ἰὺγξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Δέλφιδε ἐμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν

Αἷ.

13. ἠρία, καὶ μέλαν αἷμα] Vltimum illud iure fait respectum: ut *Theocriti* legitur in Etymolog. M. ἠρία κεκμηόται.

14. Ὀπάδει] Dederunt Codd. pro ὀπήδει. ὀπάδει Ed. Br. φροσὸν Κίρκας posui v. seq. pro Κίρκας.

28. Πρῶτον] Scriptum fuit pro πρῶτον. Sequentem vs. cum R. interpungit Br.

21. Πάσσε', ἅμα καὶ] Elegens est coniectura D. *Heinsii*. qui legit: Πάσσε', ἅλα, καὶ λ' vulgatam praefero. *Heinsianum* adprobat *Brunckius*; qui hoc in vs. dedit Δέλφιδος in v. 23.

Αἴθω· ἄσ' ὡς αὐτὰ λαιεὶ μέγα, κοπκυρίσασα,
 25 Κήξαπίνας ἀφθῆ· κοῦδὲ σπεδὸν εἰδόμει αὐτὰς·
 Οὕτω τοι καὶ Δέλφια ἐνὶ φλογὶ σάρῃ· ἀμαθύνου.

"Ἰγξ, ἔλαε τὸ τήραν ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα
 Ὡς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
 Ὡς τείκειδ' ὄπ' ἐρωτᾶς ὁ Μένδοιαι αὐτίκω Δέλφιος·
 30 Χ' ὡς δνοεὶδ' ἔδου βόμβος· ὁ χάλυκος, ἔξ' Ἀφροδίτας
 Ὡς κείνος δνοεῖτο πᾶν ἀμετέρησι θύρησιν.

"Ἰγξ, ἔλαε τὸ τήραν ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα
 Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα. τὸ δ' Ἄρτεμι καὶ τὸν ἐν ξέδῳ
 Κινήσασι β' ἀδάμῳντα, καὶ εἴτι περ ἀσφαλῆς ἄλλο.
 35 Θάβυλι, τὰ κένος ἄρμιν ἀνὰ πτόλιν ἀφρόντως
 Ἄ θεός ἐν τριβόδοι· τὸ χαλκίον ὡς τάχῃσ' ἄχαι·

"Ἰγξ,

νί. 23. ἰγὼν δ' ἐπὶ Δέλφω. infra etiam Δέλφιος.

24. λακεὶ μέγα.] Ex Godd. & primis Edd. positum pro λακίει μέγα. Pro κοπκυρίσασα, forte legendum κῆκκυρος ἀσασα κοπκυρίσασα, quod olim conieceram, edidit Br. & pro λακίει, vel λακεῖ, λακῆ.

25. Κήξαπίνας] Vulgatum: pro κήξαπίνας.

28. Ἐγὼ σὺν] Ἐγὼν σὺν Ed. Br.

31. Ἐείπας] Olim probabiliter scriptum fuit τήρας.

33. Κινήσασι β' ἀδάμῳντα] Rectius illud β' ἀνικησασα Plutonium designavit. παρ. κῆν. ἐν. ἀδου ἀδάμῳντα.

C 2

38. Σ·

Ἰὺξ, ἔλκε τὸ τήνον ἔμδν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Ἦνιδε σιγᾶ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἄηται.

Ἄ δ' ἐμὰ οὐ σιγᾶ σέρνων ἔντοσθεν ἀνία;

40 Ἄλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταίθομαι, ὅς με τάλαινας

Ἄντ' ἡγναικὸς ἔθηκε κακὰς καὶ ἀπάρθενον ἤμεν.

Ἰὺξ, ἔλκε τὸ τήνον ἔμδν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Ἐς τρεῖς ἀπὸσπένδω, καὶ τρεῖς τάδε, πόντια, Φονία

Ἐῖτε γυνὰ τήνῳ παρακλύεται, εἴτε καὶ ἀνήρ.

45 Τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον πόννα Θασέα φαντὶ

Ἐν Διᾷ λασθήμεν εὐπλοκάμῳ Ἀριάδνας.

Ἰὺξ, ἔλκε τὸ τήνον ἔμδν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Ἰππομαχὸς φυτόν ἐσι παρ' Ἀρκάσι. τῆδ' ἐπὶ πᾶσαι.

Καὶ πῶλοι μαίονταί ἄν' ὤρεα καὶ θαλάσσοι.

50 Ὡς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι

Μαι-

38. Σιγᾶ — σιγῶντι] Σιγῆ; & σιγεῦντι offert Ed. Brunck.

41. Ἦμεν] Ἦμεσ; hic etiam ex Cod. scribi poterit; ut dedit Br. qui pro εἴτε bis in v. 44. posuit αἴτε.

46. Ἐϋπλοκάμῳ] Ex Codd. positum pro εὐπλοκάμου.

48. Φυτόν ἐστι] Φυτόν ἐντι Ed. Br.

50. Περῆσαι] Περᾶσαι potius scribendum: Ex Codd. placuit Reiskio, περήσαι Μαιωμένων Ἰεσλος. πέρησαι. μ. Ἰεσλος Ed. Br. qui hic tribus nititur Codd. Caes.

Μαινοβόω ἴκελον, λιπαρὰς ἔκτοσθε παλαίφρας:

"Ἰγξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Τοῦτ' ἀπὸ τῆς χλαίνας τὸ κρᾶσπεδον ὄπισθε Δέλφισ,

"Ὡ γὰρ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.

55 Αἰ αἰ, ἔρωσ ἀνιαρὲ, τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα

Ἐμφῶς ὡς λιμναίτις ἄπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;

"Ἰγξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Σαῦράν τοι τρήψατα, ποτὸν κικόν-αἰριον οἰσῶ.

Θέσυλι, νῦν δὲ λαβῶσα τὸ τὰ θρόνα ταυθ' ὑπόμαξαν

60 Τὰς τήνω Φλιάς καθυπέρτερον, ἄς ἔτι καὶ νῦν

Ἐκ θυμῷ δέδεμαι· (δ· δέ· μευ λόγον οὐδένα ποιεῖ.)

Καὶ λέγ' ἐπιφύσδοιτα, τὰ Δέλφιδος ὄζεα πάσσω.

"Ἰγξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Νῦν δὴ μούνη εἴοισα πόθεν τὸ ἔρωτα διακρυσῶ;

Ἐκ

54. Κατ' ἀγρίῳ] T. H. casu mutato scribendum censuit κατ' ἀγρίῳ, adversus hunc aggressum amatorem: κατὰ τῷ ἀγρίῳ tum requireretur, iudice Brunckia; qui hic edidit ἄγῳ νῦν. quidem aliam protulit in Lect. coniecturam.

55. Ἀνιαρὲ] Pro ἀνιάρῃ, revocatum fuit ex Edd. primis & Cod. MS.

61. Ἐκ θυμῷ δέδεμαι] Praestat alteri Ἐκ θυμῷ δέδεμαι.

64. Μούνη] Μόνα Ed. Br.

65 Ἐκ τίνος ἔρξεῖμαι, τίς μοι κἀπὸν ἄγαγε τοῦτος;
 Ἦνθ' ἂν τῷ Ἰβούλοιο καναφόρος ἄμμιν Ἀναξίω
 Ἄλσος ἐς Ἀρτέμιδος· τῆ δὲ ποικα πολλὰ μὲν ἄλλα
 Θυρία πομπεύεσκε περιπαδῶν, ἐν δὲ λέαινα.

Φράξέ μιν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἴκετο, πτόμα Σελένα.
 70 Καί μ' ἂν Θευχαρίδα, Θρᾶσσα τρέφει ἂν μακαρίτικα,
 Ἀγχιθύρος ναίοισα κατεύξατο, καὶ λιτάνευσε
 Τὰν πομπὰν θάσασθαι· ἐγὼ δὲ εἰ ἂν μεγάλαιτος
 Ὠμάρτευν, βύσσαιο καλὸν σύρσαιο χιτῶνα,
 Κάμφκειλαμένω τὰν ξυσίδα τᾶς Κλαρίσαιο.

75 Φράξέ μιν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἴκετο, πτόμα Σελένα.

Ἦνθ'

65. Ἀρξεῖμαι] Praestat reliquis Codicum lectionibus, ἔρξομαι ἄρξομαι ἔρξομ. ἐγώ.

67. Πόκα] Τόκα corrigit Casaubonus; quae vera mihi videtur lectio; ut visa fuit Brunckio, quocum unius saltem Cod. auctoritate posui Ἄλσος ἐς Ἄ. pro vulgato ἐπ' Ἄ.

69. Φράξο] Φράσσο suo more probabiliter scripserat, quod hic & in seqq. recepit in suam Ed. Br.

70. Θευχαρίδα] Sincerum videtur: in aliis Codd. & antiquis Edd. legitur Θευμαρίδα in uno Cod. Θευμαρίδα. Θευμαρίδα nobis exhibet Ed. Brunckii; cui infra placet τῶ δμαρίδα ut nutritrix Eumariadas designaretur.

72. Ἐγὼ δὲ] Ed. Br. ἐγὼ δὲ — quod non a Codd. quidem oblatum reciperem, nisi vocalis sequeretur.

74. Ἐὰν Κλαρίσαιο] Sic optinet dante Codd. & Edd. in aliis legitur τὰν Κλαρί.

76. Μφ

Ἦδη δ' εὔσα μέσαν κατ' ἀμαξιτὸν, ἤ τὰ Λάκωνος,
 Εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ Εὐδάμωπταν ἰόντας.
 Τῆς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲν ἐλίχρυσοιο γενεαίη,
 Στήθεα δὲ ζίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὸ Σελάνα,
 80 Ὡς ἀπὸ γυμνασίου καλὸν πόνον ἄρτι λιποῦσι.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὕθεν ἴκετο, πότνα Σελάνα.
 Χ' ὡς ἴδαν, ὡς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη
 Δειλαίας· τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, κοῦδ' ἔτι πομπᾶς
 Τήνας ἐφρασάμαν, ὡδ' ὡς πάλιν οἶκαδ' ἀπῆρθον
 85 Ἐγγων· ἀλλὰ μὲ τις κατὰρκε νοσος ἐξαλάπαξε·
 Κεῖμαι δ' ἐν κλινηῇ δέκ' ἄμαπα, καὶ δέκα νύκτας.

Φρά-

76. Μέσαν κατ' ἀμαξιτὸν] Pro Μέσον κατ' α. optime emendavit *Brunckius*, Codicum etiam nixus auctoritate.

77. Ὅμοῦ] Ἀμᾶ scribendum suspicatur *Brunckius*.

78. Τῆς δ' ἦν] Legendum cum *Tourpio*, Ταῖς δ' ἦς, quod recepit *Br*.

79. Ἦ τὸ Σελάνα,] Revocari non debebat ἢ τὸ Σελάνας, quod tamen in Edd. primis est, & quibusque minimum Codd.

80. Λιποῦσι] Non deterius vulgato. Λιποῦσων nonnulli dant Codd. & tres Edd. antiquissimas: κατὰρκεν receperunt *R.* & *Brunckius*.

83. κοῦδ' ἔτι] In Codd. etiam scribuntur ἴστα κοῦδέ τι, & κοῦτε τι.

85. Ἐξαλάπαξε] In aliis Codd. invenit Schol. Ἐξέλαπαξεν.

Φράζεέ μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα
 Καί μευ χρῶς μὲν ὁμοῖος ἐγένετο πολλάκι θάψω·
 Ἐρρέυν δ' ἐκ κεφαλᾶς πᾶσαι τρίχες· αἰτὰ δὲ λοιπὰ
 90 Ὅσέ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα· καὶ ἐς τίνος οὐκ ἐπέρασα;
 Ἥ ποίασ ἔλιπον γραίαις δόμον, ἅτις ἐπᾶδεν;
 Ἄλλ' ἦς οὐδὲν ἐλαφρὸν· ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο Φεύγων.

Φράζεέ μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα
 Χ' οὕτω τᾶ δάλα τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα,
 95 Εἶδ' ἄγε θεσυλί μοι χαλεπᾶς νόσω εὔρέ τι μᾶχος.
 Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος· ἀλλὰ μολοῖσα
 Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίεσαν·
 Τηνεὶ γὰρ Φοιτῆ, τηνεὶ δέ οἱ ἀδὺ καθῆσθαι.

Φράζεέ μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα

Κή-

89. κεφαλᾶς] Scriptum pro κεφαλῆς.

90. Ἐπέρασα] Ex Codd. petitum pro ἐπέρησα.

94. Χ' οὕτω τᾶ δάλα] Ista sunt & in Codd. in alijs scribitur Χ' ὅτω.

95. Εἶδ' ἄγε] Legitur in plerisque Codd. in uno, una litera minus, Εἶ' ἄλε. — Μᾶχος, sincerum; tentari non debebat a Palmerio.

100. Μάθοις] Μάθος vere, ut puto, correxit Brunckius, qui id ipsum postea invenit in Cod. Reg. Paris.

101. Ἐφάγεο] Genuine est; ἀφάγεο legitur in uno alterove Codice.

103 Ε-

100 Κῆφ' κί' νιν ἴοντα μάθοις μόνον, ἄσυχ' αὐτίστονον,
 Κῆφ' ὅτι Σιμαίθα τὴ καλεῖ, καὶ ἐφάγεο ἴαδε.
 "Ὡς ἐφάμαν· ἅ δ' ἦθε, καὶ ἀγαγε τὸν λιπαρὸν χροῶν
 εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν· ἐγὼ δέ μιν ὡς ἐνόησα
 "Ἄρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφῳ,

105 (Φράξέ μιν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἦκετο, πόντα Σελεύνα)

Πᾶσα μὲν ἐψόχθη χίβος πλέον, ἐκ δὲ μετώπῳ
 Ἰδρώς μιν κοχύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἔρσαις,
 Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμειν, οὐδ' ἔσσαν ἐν ὕπνῳ.
 Κνυζῶνται φωνεῦντα φίλων ποτὶ ματέρ' ἀπέκτα

110 Ἄλλ' ἐπάγη δαγῦδι καλὸν χροῶν πάντοθεν ἴσα

Φράξέ μιν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἦκετο, πόντα Σελεύνα.

Καί μ' ἐσιδὼν ὡς σόργος, ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας,

"Ἐζέτ'

103 Ἐγὼ δέ μιν ὡς ἐνόησα] Ed. Br. ἐγὼν δέ νιν ὡς ἐνόησα.

105 Φράξέ μιν] Versus intercalaris hic mihi non videtur a Poëta positus; & abest a Cod. Regio Paris.

107. Κοχύεσκεν] Κοχύδεσκεν, lectum ab Eustath. & in Ed. Flor. prætulere D'Orvillius, Reiskius, & Brunckius.

109. Κνυζῶνται φωνεῦντα] Κνυζεῦντα φωνεῦντι Ed. Br. Servandum omnino erat quod vulgatur.

112. Καί μ' ἐσιδὼν] Quod nonnemini venit in mentem; Καὶ μ' ἐσιδὼν recepit in suam Ed. Br.

Ἐζέτ' ἐπὶ κλιτῆρι, καὶ ἐξόμενος φάτο μῦθον·

Ἦ ρά με, Σιμαίθα, τόσον ἔφθασας, ὅσον ἐγὼ θῆν

115 Πρᾶν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλῶν,

Ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε ζέγας, ἢ με παρήμεν.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα,

Ἦνθον γὰρ κῆγῶν, καὶ τὸν γλυκῶν, ἦνθον, ἔρωτα.

Ἦ τρίτος ἢ τέταρτος εἶν Φίλος αὐτίκα νυκτός,

120 Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσω,

Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλῆος ἱερὸν ἔμμοι.

Πάντοσε πορφυρέσι περιζώστροισιν ἐλυκάν.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.

Καί μ' εἰ μὲν κ' ἐδέχεσθε, τὰ δ' ἦς φίλα· καὶ γὰρ ἔλαφρός

125 Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠθέοισι καλεῖμαι.

Εὔ-

113. Πήξας Ἐζέτ'] Suas & hic formas posuisse videtur, πάξας. Ἐσδετ' ἐπὶ κλιτῆρι, καὶ ἐξόμενος Φ. μ. —

114. Ἐγὼ θῆν] Ἐγὼν θῆν in contextum recipi non debuit.

116. Παρήμεν] Παρήμεν scribi poterit cum Br. auctoritate Codicis.

118. Κῆγῶν] Pro κῆγῶ, receptum ex Cod MS.

122. Πάντοσε] in aliis est Codd. πάντοδε. vitiosum erat πάντοτε. — πορφυρέσι περιζώστροισι dat Ed Br.

124. Καί μ' εἰ μὲν] Κῆμ' εἰ μὲν Ed. Br. quae sincera videntur.

126. Εὔ-

Εὔδον δ', εἴθε μόλις τὴν κάλλι σόμα τεύε ἀφάλασ'·
 Εἰ δ' ἄλλω μ' ὄθειτε, καὶ ἀθύρα εἶχέτο μοχλῶν·
 Πάντως καὶ στελέχων καὶ λαμπάδεσσι ἔσθην ἄφ' ὑμῶν.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὄθει ἔσκετο, πάντα Σολῶνα

130 Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφω τῇ Κύπριδι, πρώτου ἀφείλασ'·
 Καὶ, μετὰ τῶν Κύπρι, τὴν με δευτέρα ἐκ κυρῶς εἶπεν,
 Ὡ γύναι, ἐσκαλέσασα τὴν ποτὶ τεύεσσι μέλαθρον,
 Αὐτως ἡμίφλεκτον· Ἔρω δ' ἔρε καὶ Λαπαραίῳ.
 Πολλάκις Ἀφαιρίσσι σέλας φλογερότεραι εἶπεν

135 Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὄθει ἔσκετο, πάντα Σολῶνα·
 Σὺν δὲ παῖσιν μακίαις καὶ παρθένοι ἐκ θαλάσσης,
 Καὶ κύμφοσιν ἐφόβησ', ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσσαν
 Ἄνερος. ὡς ὁ μὲν εἶπεν· ἐγὼ δὲ οἱ ἅ ταχυχειθῆς

Χει-

126. Εὔδον δ'] Hanc historiam ex Cod. Poëta recepit, & formam τεύεσσι pro τεῷ, ex Ed. Flor. probatam a Goussier. ut dicitur cum Br. in αἴθε mutandum videtur.

127. Ἄλλω] Scribi etiam poterit ἄλλω & in v. seq. Πάντως cum Brunckio.

130. Ἀφείλασ'] Nihil impedit, quominus hic scribatur ἀφείλασ, cum Br.

133. Ἠμίφλεκτον] Scribi poterit ἀμύρα & Λαπαραίῳ, pro Λαπαραίῳ.

138. Ἐγὼ δὲ] Ἐγὼ δὲ, Ed. Br.

139 Ἐφα-

Χειρὸς ἐφαψάμενα μαλακῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέπτρων·

140 Καὶ ταχὺ χρῶς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο, καὶ τὰ πρόσωπα
Θερμότερ' ἢς ἢ πρόθε' καὶ ἐψιθυρίσθουμε ἀδύ.

Χ' ὡς κά τοι μὴ μακρὰ Φίλα θρυλέοιμι Σελάνα,
Ἐπράχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πόθον ἤνθομε ἀμφω.
Κοῦτέ τι τήνος ἐμὴν ἐπεμύψατο μέσφα τοι ἐχθός,

145 Οὐτ' ἐγὼ αὖ τήνῃ· ἀλλ' ἤνθέ μοι ἅ τε Φιλίστας·

Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἅ τε Μελιξαῦς,
Σάμερον, ἀνίκα πέρ τε ποτ' οὐρανὸν ἔτρεχον ἵπποι,
Ἄω τὰν βροδοπαχυν ἀπ' Ὀκεανοῖο φέροισαι·

Κῆπέ μοι ἄλλά τε πολλὰ καὶ ὡς ἄρα Δέλφισ ἔραται·

150 Κῆτέ μιν αὐτὴ γυναικὸς ἔχει πόθος, εἴτε καὶ ἀνδρὸς,
Οὐκ ἔφατ' ἀτρεχὲς ἴδμεν· ἀτὰρ τόσον αἰὲν ἔρωτος

Ἀκρά-

-139. Ἐφαψάμενα] Positum fuit pro ἐφαψάμενη. — In hoc vñ. pro ἔκλιν', ἀνέκλιν', quod numerosius *Toupio* placuit, recepit in suam *Ed Brunckius*.

145. Ἄ τε Φιλίστας] Scribendum potius videtur, ἄγε Φιλίστας Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἄγε Μελιξαῦς. has meas coniecturas recepit etiam *Br.* cui praeterea placet ἤνθ' ἐμὴν ἄγε Φ.

147. Ἀνίκα πέρ τε] Ἀνίκα πέρτε legebat *Eldikius*. — οὐρανὸν hoc vñ. dedit *Br.*

151. Ἀτρεχὲς.] Ἀτρεχὲς *Toupio* placuit, atque ita iam edidit *Winterton*.

151. Αἰὲν ἔρωτος Ἀκράτη] *Brunckius* edidit: οὐνεκ' ἔρωτος Ἀκράτον ἐπεχρίτο· ex quibus οὐνεκ' ex *Cod.* est *Vatic.* Ἀκράτον ex coniectura *Toupii*.

155. Ἄλ-

Ἄκράτῳ ἐπεχέουσα, καὶ ἐς τέλος ἄχουσα Φαίῳ·

Καὶ Φάτῳ οἱ σεφάνουσι τὰ δώματα τῆρα πυκνάδου·

Ταῦτά μοι ἄ ξείνα μυθήσατο· ἔσι δ' ἀλαθής.

155 Ἦ γάρ μοι καὶ τρίς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη,

Καὶ παρ' ἐμὴν ἐτίθει τῶν Δωρίδα πρῶτῃ κει·

Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὧτε νιν οὐδέποκ' εἶδον.

Ἦ ῥ' οὐκ ἄλλό τι τερπνὸν ἔχει, ἀμῶν δὲ λέλασαι;

Νῦν μὲν τοῖς φίλτροισι καταθύσομαι, αἱ δ' ἔτι κῆμδ

160 Λυγῆ, τῶν Ἄϊδαο κύλων, καὶ Μοίρας, ἀραξῆ.

Τοῖά οἱ ἐν κίβη κακὰ Φάρμακα Φαμὶ Φυλάσσειν,

Ἄσσηρίω, δέσποινα, παρα ξεινοῖο μαθοῖσα.

Ἄλλὰ τὸ μὲν χαίροισα ποτ' Ὀικεῶνδ τρέπε πάλυς,

Πότνι· ἐγὼ δ' οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέζων.

Χαί

155. Ἄλλοτ' ἐφ.] Praestat ἄλλοτ' ἐφοίτη ut editum a Br. qui dedit ἐντὶ v. 154.

157. Οὐδέποκ' εἶδον] Οὐδὲ πότείδον, quod melius vulgato videbatur Reiskio, inventum in Codd. recepit Br. Pro Nῦν δε τε, Nῦν δ' ἔτι placebat Pierfago.

158. Ἦ ῥ' οὐκ] Ἦ ῥ' οὖν melior lectio D. Heimfio videbatur; vulgatam turbatur Brunckius.

159. Νῦν μὲν] Nῦν μὲν placuit F. Meurfio & D. Heimfio: hic quoque μὲν servandum ostendit Br. & scribendum, ἔτι δ' ἔτι κῆμδ Λυγῆ — (seq. v. vulgavit ἀραξῆ. v. 161. Φυλάσσειν v. 164. ἐγὼ δ' οἰσῶ ex quibus, me iudice, recipi poterit Φυλάσσειν.

164. Ὀικεῶνδ ὑπέζων] Ὀικεῶνδ ὑπέζων legitur in Codice MS. scribi possit ἄτερ.

v. 1.

Χειρὸς ἐφαφαμένα· μιλαιῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέπτρων·

140 Καὶ ταχὺ χλῶς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο, καὶ τὰ πρόσωπα

Θερμότερ' ἢς ἢ πρόθε· καὶ ἐψιδυρίσθημεν ἀδύ.

Χ' ὡς κά τοι μὴ μακρὰ φίλα θυλεύοιμι Σελάνα,

'Επράχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πόθον ἤνοθεμε ἄμφω.

Κόθτε τι τήνεσ ἐμὴν ἐπεμύψατο μέσφα τοι ἐχθές,

145 Οὐτ' ὄγῳ αὐτῆν· ἀλλ' ἤθε μοι ἅ τε Φιλίστας·

Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἅ τε Μελιξοῦς,

Σάμερον, ἀνίκα πέρ τε ποτ' οὐρανὸν ἔτρεχον ἵπποι,

'Αῶ τὰν βοδόπαχυν ἀπ' Ὀκεανοῖο φέροισαι·

Κῆτέ μοι ἄλλὰ τε πολλὰ καὶ ὡς ἄρα Δέλφισ ἔραται·

150 Κῆτέ μιν αὐτὴ γύναικος ἔχει πόθος, εἴτε καὶ ἀνδρὸς,

Οὐκ ἔφατ' ἀτρεκέσ ἴδμεν· ἀτὰρ τόσον αἰὲν ἔρωτος

Ἀκρά-

139. 'Εφαφαμένα] Positum fuit pro ἐφαφαμένη. — In hoc vf. pro ἔκλιν', ἀνέκλιν', quod numerosius *Tourio* placuit, recepit in suam Ed *Brunckius*.

145. 'Α τε Φιλίστας] Scribendum potius videtur, ἄγε Φιλίστας Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἄγε Μελιξοῦς. has meas coniecturas recepit etiam *Br.* cui praeterea placet ἤθε ἐμὴν ἄγε Φ.

147. 'Ανίκα πέρ τε] 'Ανίκα πέρτε legebat *Eldikius*. — οὐρανὸν hoc vf. dedit *Br.*

151. 'Ατρεκέσ] 'Ατρεκέσ *Tourio* placuit, atque ita iam edidit *Winterton*.

151. Αἰὲν ἔρωτος Ἀκράτη] *Brunckius* edidit: οὐνεκ' ἔρωτος Ἀκράτην ἐπεχέιτο· ex quibus οὐνεκ' ex *Cod.* est *Vatic.* Ἀκράτην ex coniectura *Tourii*.

155. Ἄλ-

Ἄκράτω· ἐπιχεῖται, καὶ ἐς τέλος ἄχεται Φεύγει

Καὶ Φάτο οἱ· σεφάνοισι τὰ δώματα τῆρα πυκνάσθαι·

Ταῦτά μοι ἄ ξείνα μυθήσατο· ἔξι δ' ἀλαθῆς.

155 Ἢ γάρ μοι καὶ τῆρι καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη,

Καὶ παρ' ἐμὴν ἐτίθει τῶν Δωρίδα πρῶτ' ἔλασσε.

Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὅτε νιν οὐδέποκ' εἶδον.

Ἢ ῥ' οὐκ ἄλλό τι τερπνὸν ἔχει, ἀμῶν δὲ λέλασαι;

Νῦν μὲν τοῖς φίλτροισι καταλύσομαι] αἱ δ' ἔτι κῆμδ

160 Λυτῆ, τὰν Ἄϊδαο πύλαν, καὶ Μοίρας, ἀραξῆ.

Τοῖά οἱ ἐν κῆρα κακὰ Φάρμακα Φαμὶ Φυλάσσειν,

Ἄσσυρίω, δέσποινα, παρα ξείνοιο μαθοῖσα.

Ἄλλὰ τὴ μὲν χαίροισα ποτ' Ὀκσεῶν τρέπε πάλυς,

Πότνι· ἐγὼ δ' οἶσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέζαν.

κατ

155. Ἄλλοτ' ἐφ.] Praestat ἄλλοτ' ἐφοίτη ut editum a Br. qui dedit ἐντ] vl. 154.

157. Οὐδέποκ' εἶδον] Οὐδέ ποτέιδον, quod melius vulgato videbatur Reiskio, inventum in Codd. recepit Br. Pro Νῦν δὲ τε, Νῦν δ' ἔτι placebat Pierfano.

158. Ἢ ῥ' οὐκ] Ἢ ῥ' οὐν melior lectio D. Heinsio videbatur; vulgatam tuetur Brunckius.

159. Νῦν μὲν] Νῦν μὲν placuit J. Meursio & D. Heinsio: hic quoque μὲν servandum ostendit Br. & scribendum. ἢν δ' ἐπὶ κῆμδ Λυτῆ — seq. vl. vulgavit ἀραξῆ. vl. 161. Φυλάσσειν vl. 164. ἐγὼ δ' οἶσῶ ex quibus, me iudice, recipi poterit Φυλάσσειν.

164. Ὀκσεῶν ὑπέζαν] Ὀκπερ ὑπέζαν legitur in Codice MS. scribi possit ἄπερ. — vl. 1.

165 Χαῖρε Σελαυαία τῆς ἀρχῆς· χαίρετε δ' ἄλλαι.

Ἀσπίς, εὐκήλειά κατ' ἀντυγα νυκτὲς ὀπαδοί.

Αἰπόλος, ἢ ἀμαρτλῆς,

ἢ κωμαστῆς

Εἰδύλλιον γ.

Κωμάσθω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα· ταὶ δέ μοι αἶγες
βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.

Τίτυρ', ἐμὴν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, βόσκει τὰς αἶγας,
καὶ ποτὶ τὰν κρήναν ἄγε, Τίτυρε· καὶ τὸν ἐνὲρχαν

5 Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο, μὴ τὸ κορύξῃ.

Ὠχαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, τί μ' οὐκ ἔτι τοῦτο κατ' ἄντρον

ἤαρ-

vf. γ. Ταὶ δέ μοι]. Ταὶ δ' ἐμὴν Ed. Br.

5. Ἐνὲρχαν]. Descriptum etiam olim ἐνὲρχαν constat ex Scholiis. — Pro κορύξῃ, quod in nonnullis est Codd. κορύξῃ, ut a Brunckio; hic quoque receptum; sed alibi a Brunckio fuit probatum, κορύξῃ, quod factum nollem.

7. Μισοίγ]. In Codice scriptum μισοίγ est & in Ed. Br. qui vf. seq. εἰμὴν dedit.

10. Τηροίδ]. Ex uno Cod. τηροίδ δὲ Brunckio edicunt.

12. Ἐμὴν ἄχος]. Ἐμὴν ἄχος est in duabus Edd. primis.

13. Ἄ σωμαβύσσα]. Recte dicitur; ἀσωμαβύσσα vitiose. — καὶ ἡορ in vf. cum Heinso mutat non debet.

16. Ἐθῆ-

- Παρύπτωσα καλῆς τῆ ἐρωτύλου; ἢ ῥά με μωψεῖ; ::
 Ἡ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγυθῆσι ἡμῶν,
 Νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαι με ποιησῖε ::
 10 Ἦνιδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· τρυφῆ καθεύου,
 ὦ μ' ἐκέλευ καθελῶν τυ· καὶ αὐριον ἄλλὰ τοι εἰσὶα ::
 Θᾶσαι μὲν θυμαλγῆς ἐμὴν ἄχος, αἶθε γαυοίμασ'
 Ἄ βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τὴν ἄπτραν ἰκοίμασ',
 Τὸν κισσὸν διαδύς, καὶ τὰν πτέρην, ἢ τὴν πυκασσῆ ::
 15 Νῦν ἔγνω τὸν Ἔρωτα· βαρὺς θεός· ἢ ῥα δεινός
 Μασδὸν ἐθήλαξε, δρυμῶ τέ μιν ἔτραψε μάτηρ
 Ὅ με κατασμήχων καὶ ἐς ὄστρον ἄχρῖς ἰάττει.
 ὦ τὸ καλὸν ποδορεῦσα, τὸ πῶν λίθας· ἢ κινανόφρα
 Νύμφα, πρᾶπτουξοί με τὸν αἰπάλον, ὡς τὴν Φιλάσσι ::
 20 Ἔσι καὶ ἐν κενεοῖσι Φιλάμασιν ἀδέα τέρψις.

Τὸν

16. Ἐθήλαξε] Et ἔτραψε quae nitantur Ed. Flor. & Stobaei Edd. probata a Brunckio, recepi pro vulgatis ἐθήλαξε & ἔτραψε.

17. ἰάττει] Quamvis in duobus sit Codd. ἰάττει, hoc tamen a Br. nollem receperim.

18. Ποδορεῦσα] Prodiit ista forma ex Cod. MS. pro vulgata, κινανόφρα.

19. Πρᾶπτουξοί] Aptius hic haereres Προφθόδοις, si cetera, ὡς τὸ Φιλάσσι cum γ. seq. hinc etiam adessent, ad hiatum Codicis implendum hic fortasse posita.

21. Κατ'

Τὸν ἐξέφρανον κίλιαι με κατ' αὐτίκα λεπτὰ ποιήσῃς,
 Τὸν τοκ' ἐγὼν, Ἄμαρυλλί Φίλα, κισσοῖο Φυλάσσω,
 Ἐμαλλέξας κωλύεσσι καὶ εὐδόμοισι σελίνοισ'

"Ὡ μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπακούεις;

25 Τὰς βαίταν ἀπόδος ἐς κύματα τήνην ἀλεύμαι,

"Ὡπερ πῶς βύθως σκοπιάζεται Ὀλπις ὁ γρικεύς.

Κήκα μὴ ποθάνω, τό γε μὰν τὸν ἀδύ τέτυκται.

"Ἐγνον πρᾶν, ὄκα, μευ μεμναμένω εἰ Φιλέεις με,

Οὐδέ τὸ τηλέφιλον ποτιμαξάμενον πλατάγησεν,

30 Ἀλλ' αὐτως ἀπαλῶ ποτὸ πάχει ἐξεμαράνθη.

Εἶπε καὶ Ἀγροῖω τέλαθρα κοσκινώμαντις,

Ἄ πρᾶν ποιολογεύσω παραιβάτις, οὐνεκ' ἐγὼ μὲν

Τὴν ὅλας ἔγχεμαι· τὸ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιῆ

Ἦ

21. Κατ' αὐτίκα] Sic voces a se invicem separavit D. Heinsf. iungi debent κατατίλαι.

23. Ἐμαλλέξας] Servari poterit: nec alienum tamen Ἄμαρυλλίαι legitur: etiam in Codd.

25. Ἐς κύματα τήνην] Ἐς ex Codd. MSS. prodiit: τήνην non est in τήνην cum Casaubono mutandum; neque in τήνην cum Br.

26. Σκοπιάζεται] Σκοπιάζεται scribendum, ut edidit Br. qui scripsit vs. 27, K' αἰκα.

29. Ποτιμαξάμενον πλατάγησεν] In Scholiis, in Codicibus aliquot, etiam in Parisino repertum, pro vulgatis ποτιμαξάτο τὸ πλατάγημα, cum R. & Br. recepi.

30. Ἀπαλῶ] In Ed. Flor. legitur ἀμαλῶ.

31. Ἀγροῖω] Servari poterit a Codd. firmatum: εἰ γράφει placuit D. Heinsio: ἀγροῖωτις ἀλαθία, Wartono.

Ἡ μὲν τριλευκὸν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
 35 Τὰν με καὶ ἁ Μέρμυωνος Ἐριθανὸς ἁ μελανόχρως
 Αἰτεῖ καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τὺ μοι ἐνδιαθρόπτη.
 Ἄλλεται ὀφθαλμὸς μου ὁ δεξιὸς ἅρα γ' ἰδησῶ
 Αὐτὰν; ἄστυμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλωθεῖς.
 Καὶ κέ μ' ἴσως ποτίσει, ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντῖνα ἐντί,
 40 Ἰππομένης, δὲ καὶ δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γάμαι,
 Μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἔλῶν δρόμον ἄνυσεν ἁ δ' Ἀταλάντα
 Ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἔς βαθὺν ἄλλετ' ἔρωτα
 Τὰν ἀγγέλαν χῶ μάντις ἀπ' Ὀθρυὸς ἄγε Μελάμπους
 Ἐς Πύλον ἁ δε Βίαντος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐκλίθη,
 45 Μᾶτηρ ἁ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφειβοῖας.
 Τὰν δε καλὰν Κυθέρειαν ἐν ὄρεσι μᾶλα τομεύων

Οὐχ

32. Παραϊβάτις [Frustrâ mutatur in καταϊβάτις a D. Heinsio: παραϊβάτον incidit in mentem Wartonio.

33. Τινᾶλος ἐγκειμαι] Ἀγκειμαι corrigit eleganter Brunckius; quocum tamen hoc in vl. non legerem, τὺ δ' ἴμοὺς λόγον οὐδένα φοῖ.

35. Ἁ μελανόχρως] Ἁ μελανόφρους legendum videbatur T. Hemsterhusio — Ed. Br. ἰθηανὸς, & v. seq. αἰτη.

39. Καὶ κέ μ' ἴσως ποτίσει] Vt hoc in plerisque Codd. in aliis scribitur ποτίσει. Jf. Vossius, & Wartonius corrigunt, Αἰκ' ἴμ' ἴσως ποτίσει. — In hoc vl. ἀδμαντῖνος in uno saltem est Cod.

42. Ἄλλετ'] Scribendum hic potius Ἄλατ' arbitrabatur T. Hemsterh.

46. Ὀρεσι] Prodiit ex Codd. pro οὔρεσι. vl. 47. οὐτῶς est in Ed. Br. vl. 48. νιν.

D

49. Ἰ-

Οὐχ οὕτως Ὠδωνίς ἐπὶ πλέον ἄγαγε λίσσας,
 Ὠς οὐδὲ Φθίμενέν μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι;
 Ζαλωτὲς μὲν ἔμην δ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
 50 Ἐνδυμίαν· Ζαλιῶ δέ, Φίλα γύναι, Ἰασίωιά,
 Ὅς τόσσων ἐκύρησεν, ὅσ' οὐ πευσεῖσθε βέβαλοι.
 Ἄλγετό τὰν κεφαλάν τὴν δ' οὐ μέλει. οὐκ ἔτ' αἰδῶ,
 Κεῖσεῦμαι δὲ πεσῶν, καὶ τοὶ λύκοι ᾧδέ μ' ἔδονται.
 Ὠς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

49. Ἰαύων]. In Ed. Flor. male legitur ἰαίων.

51. Τόσσων] In uno Cod. quod legitur, τόσσην' ἐκύρησε
 reiici debet, quamvis speciosum fit.

53. Ἐδονται] A Codd. oblatum, pro ἔδοντι, recepi cum
 Brunckio.

Ν Ο ΜΙ Ή Σ

Ειδύλλιον δ'.

Β Α Τ Τ Ο Σ καὶ Κ Ο Ρ Τ Δ Ω Ν .

Β Α Τ Τ Ο Σ

Εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τίος αἱ βέες; ἢ βα Φιλάνδα;

Κ Ο Ρ Τ Δ Ω Ν .

Οὐκ, ἀλλ' Αἴγωνος βόσκειν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.

Β Α Τ Τ Ο Σ .

Ἢ πὰ ψε κρύβδω τὰ παθέσπερα πάσας ἀμέλγες;

Κ Ο Ρ Τ Δ Ω Ν .

Ἄλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία, κῆμὲ φυλάσσει;

Β Α Τ -

1. 2. Αὐτὰς] Αὐτὰς legit Reiskius, & praestat vulgato: βόσκειν δ' ἐμὴν αὐτὰς ἔ. Ἐδ. Βτ.

3. Ἀμέλγες] Ἀμέλγεις scribendum potius ex Ed. prima & Codd.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

5 Αὐτὸς δ' ἐε τίς ἄφαντος ὁ βωκόλος ἔχεται χώραν;

Κ Ο Ρ Τ Δ Ω Ν.

Οὐκ ἄκουσας; ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφειὸν ἔχεται Μίλων.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

Καὶ πάρα τήνδ' ἔλαμον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη;

Κ Ο Ρ Τ Δ Ω Ν.

Φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βίην καὶ κάρτος ἐρίσθεν.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

Κῆμ' ἔφαθ' ἡ μάτηρ Πολυδεύκεος ἦμεν ἀμείνω.

Κ Ο Ρ Τ Δ Ω Ν.

10 Κ' ἔχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἰκατι τουτόθε μάλα.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

Πείσαι τοι Μίλων καὶ τῆς λύκος αὐτίκα λυσσῆν.

Κ Ο-

7. Ὀπώπη] pro ὀπώπει receptum ex Edd. primis & Codd. probatum a Casaubono, allisque.

8. κάρτος] Genuinum; κάλλος, quod legitur in Schol. est spurium.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκόμεναι ὡδε ποθεῦντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Δειλαῖαί γ' αὐται. τὸν βωκόλον ὡς κακὸν εὖρον.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἡ μὲν δειλαῖαί γε καὶ οὐκ ἔτι λῶντι νέμεσθαι,

ΒΑΤΤΟΣ.

15 Τήρας μὲν δὴ τοι τᾶς κόρυτος αὐτὰ λέλειπται

Τῶστέα. μὴ πρόκας σιτίζεται, ὥσπερ δ' τέκτιξ;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ δ' ἄν' ἄλλ' ἕνα μὲν μὲν ἐπ' Αἰσάροιο νομῆου,

Καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὸν κόμυθα δίδυμα?

"Ἄλλακα δὲ σπείρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάττιμον"

ΒΑΤΤΟΣ.

20 Λεπτὸς μὲν χὼ ταῦρος δ' κύρριχος· αἴθε λαχοῖεν

Τοῖ

27. Ἄλλ' ἕνα μὲν] Brunckium sequitur, "Alles in
dum vocas separavi. Pro νομῆα, in Vatic. Cod. le-
gitur νομῆων.

20. Αἴθε] Editam ex Cod. MS, pro αἴθε.

Τοι τῷ Λαμπριάδα τοι δαμότασ, ἔκατε θύοντι
 Τᾷ Ἡρα, τριόνδε· κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.

Κ Ο Ρ Υ Δ Ω Ν.

Καὶ μὰν ἔς σομάλιμον ἐλαύνεται, ἔς τε τὰ Φύσκω,
 Καὶ ποτὶ τὸν Νήαιον· ἔπα καλὰ πάντα Φύοντι,
 25 Αἰγίπυρος, καὶ κνύζα, καὶ εὐώδης μελίτεια.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

Φεῦ, Φεῦ· βασιεύονταὶ καὶ ταὶ βόες, ὦ τάλαν Αἴγων,
 Εἰς Ἄϊδα, ἔκα καὶ τὸ κακῆς ἡράσσαο νίκας.
 Χά σύριγξ· ἐπράτι παλύνεται, ἔν· πακ' ἐπάξω.

Κ Ο Ρ Υ Τ Ι Δ Ω Ν.

οὐ τήνα γ', ἀνύραφαι· ἐπεὶ πατὶ Πύσαν ἀφέρπαι·
 30 Δῶρον ἐμὶν καὶ ἄλειπεν· ἐγὼ δὲ τίς ἐμὸν μελιτᾶσση
 Κῆν ρέν· πα Γλαβίας ἀγνυρόομαι, εὐ· δε· τὰ Πύρρα.

Ε Π Ι Τ Α Ε

ΑΙ-

21. Τοι τῷ] Scribendum potius τὸν τῷ.
 22. Ἐς στομάλιμον] Sic emendavit optime *Casaubonus* vulgata, ἔς τὸ Μάλιμον, quae sic etiam scribuntur in Codd.
 23. Νήαιον] Ναύαιον Codex dat MS.
 24. Ἐπα καλὰ πάντα Φύοντι, & Βρυσκία] ut *Casaubonus* placuit, *Raisie*, & *Bryskia* in Codd. legitur & *επαξας* mihi placet *επαξας*.
 In v. 30. ἐμὸν dat Ed. *Br.*
 32. Ἄ τε Ζεῦσιν] Sic *Latino* legitur in Ed. *Flor.*

Αινέω τάν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις ἄ τε Ζάκυνθος,
 Καὶ τὸ ποταῶν τὸ Λακίνιον, ἅ περ ὁ Πύκτας
 Αἴγων ὀγδῶκοντα μόνος κατεδαίσατο μάγδας.

35 Τηνὲ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἄγε πιάξας
 Τὰς ὀπλάς, κήδων· Ἀμαρυλλίδι· ταὶ δὲ γυναῖκες
 Μακρὸν ἀνέμισαν, χῶ βοηθὰς ἐξεγέλασεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἦ Χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, μόνος σέθεν οὐδὲ θανοίσας.
 Λασεύμεσθ' ὅσον αἴγες ἐμὴν Φίλαι, ὅσσον ἀπέσβας.
 40 Δι' αἰ τῷ σκληρῷ μάλα δαίμονός, ὅς μ' ἐλελόγχει.

ΚΟΡΤΔΩΝ.

Θαρσεῖν χρῆ Φίλε Βαττε τάχ' αὔριον ἔσσει· ἄμεινον.
 Ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν· ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.
 Χῶ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

Β. Α. Τ.

& Codd. non ἂ Ζάκυνθος. — Eiectis intermediis, nonne-
 mini, teste *Wartono*, scripsisse Poëta videbatur: Αἰνέω
 τάν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις· ἅ περ ὁ Πύκτας.

36. Τὰς ὀπλάς] Scribendum, non τὰς ὀπλάς.

37. Ἐξεγέλασεν] Positum pro ἐξεγέλασεν, ut edidit
 etiam *Br.*

40. Ὅς μ' ἐλελόγχει] Scribendum videtur, ὅς με ἀέ-
 λογχε. — Ὅς μ' ἐλελόγχει. *Ed. Br.*

Β Α Τ Τ Ο Σ.

Θαρσέν. βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία· τὰς γὰρ ἐλαίαια
45 Τὸν βαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσαρα, σίτη δ' ἐλέτρωγε.

Κ Ο Ρ Τ Δ Ω Ν.

Σίτ' ἂ Κυμαίθα ποτὶ τὸν λόφον· οὐκ ἐσκαπούεις·
'Ἡξῶ, καὶ τὸν Πᾶγα, καρπὴ τέλοε αὐτίκα δωσῶν,
Εἰ μὴ ἄπει ταυτῶθεν· ἴδ' αὖ πάλιν ἄδε ποθέρπει.
Λίθ' ἧς μοι ροικὸν τὸ λαγωβόλον, ὡς τι κατὰξω.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

50 Θᾶσαι μ', ὦ Κορύδων, πεττῶ Διδῶ· ἂ γὰρ ἄκανθα
'Ἀρμοὶ μ' ὦδ' ἐπάταξ' ὑπὲρ τὸ σφυρὸν. ὡς δὲ βαθεΐαι
Ταὶ ἀτρακτυλλίδες ἐντί· κακῶς ἂ πόρτιε ἔλοιτο·

Ἐς

46. Κυμαίθα] Κισσαίθα placuit *Pierfono*, Κιναιθα Ed. *Br.*
quod in duobus est Codd.

49. Λίθ' ἧς] Pro Ἐἴθ' ἦν, emendavit *Toupius*.

50. Ποττῶ Διδῶ] Prodiit ex Codd. pro ποτὶ τῷ Διδῶ.

51. Τὸ σφυρὸν] In uno Cod. repertum, τὴν σφυρὸν edidit hic *Brunckius*: quod in reliquis legitur Codd. sincerum est.

52. Ἀτρακτυλλίδες] In voce vulgata λ duplicandum erat cum *Brunckio*.

53. Ἐς ταύταν] Praebuerunt Codices. — λαύσσης hic dat Ed. *Br.*

54. Ἐξῶ τέ νω] Sic legitur in primis Edd.

*Ες ταύτων ἔτύπων χασμεύμενος. ἢ βρά γε λύσσεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ναι, ναι, τοῖς οὐχέσσιν ἔχω τέ νιν ἄδε καὶ αὐτά.

ΒΑΤΤΟΣ.

55 Ὅσσίχον ἐσι τὸ τύμμα καὶ ἀλικόν ἄνδρα δαμάσσει.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Εἰς ἔρος ὄκχ' ἔρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, Βάττε.

*Εν γὰρ ὄρει βράμμοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομβῶντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἐστ' ἔγε μ', ὦ Κορύδιον, τὸ γερβντιόν ἢ β' ἔτι μάλ' ἔτι.

Τήναν τὰν κνανόφρυι ἐρωτιδα, τὰς ποκ' ἐκνίσθη;

ΚΟ-

55 Ὅσσίχον ἐσι] Ἐντὶ scribendum videtur; quod exhibet Ed Br.

56. Ἀνάλιπος] Scribi etiam poterit ἀναλιπος ex Hesychio; hoc praebet Ed. Br. qui alterum infra adprobat. — Idem hoc in v, ἔρπεις dedit pro ἔρπει.

58. Ἄγε μ' ὦ Κ.] Pr^o ἄγε μοι Κ. ex Codd. fuit editum, probante D'Orville.

59. Τὰς ποκ' ἐκνίσθη] Ἐκνίσθης legendum iudicabat T. Heimsterh. cui ποκ', inventum etiam in Cod. MS. debetur. — Heimsterhusii ἐκνίσθης, a Tourpio minus probatum, ut sine controversia genuinum placet Brunckio.

Κ Ο Ρ Τ Δ Ω Ν

60. Ἀχμάν γ' ὧ δειλῶν· πρῶτα γὰρ μὲν αὐτὸς ἐπενθῶν

Καὶ ποτὶ τῶ μάνδρα κατελάμβανον ἄμος ἐνάργει.

Β Α Τ Τ Ο Σ

Ἐγὼ, ὦνθρωπε ΦιλοῖΦα· τὸ τοι γένος ἢ Σατυρίσχοις

Εγγυθεν ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει.

60. Πρῶτα] Pro πρῶτα emendavit D. Heins. repertum in Ed. Flor. & Codd. probarunt Rötzkii & Tournius. Praeterea forte scribendum, πρῶτα γὰρ μὲν αὐτὸς ἐπενθῶν Κ. π. τ. μ. κ.

61. Ποτὶ τῶ μάνδρα] In uno saltem Cod. lectum vulgatis, ποτὶ τῶν μάνδραν, cum Brunckio praetuli; qui cum R. ἐνάργη exhibuit, pro ἐνάργει. mihi genuinum hic quoque videtur ἐνάργει.

62. Ἐρίσδει] Scribi poterit ἐρίσδει ex Cod. MS. quod sibi quoque placere scribit Brunckius.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΥ Β: ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ

Εἰδύλλιον ε.

ΚΟΜΑΤΑΣ καὶ ΛΑΚΩΝ.

ΚΟΜΑΤΑΣ

Αἴγες ἔμαλ τήνόν τόν ποιμένα τόν Συβάρταν
Φεύγετε τόν Λάκωνα τὸ μευ νάκος ἔχθεε ἔκλεψεν.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τὰς κρίνας σίττ' ἀμνίδες; οὐκ ἐσορήτε
Τόν μευ τὰν σύργγα πρῶαν κλέψαντα Κομάταν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

5 Ταυ ποίαν σύργγα; τὸ γὰρ πόκα, δαλε Συβάρταν;

Ἐκτά-

Ὁ γλ. η: Τὸν Συβάρταν; In utis Codd. scribendum puto
καὶ Casaubono, τὸν Συβάρταν πεπρα δούλον, εἰ Συβάρταν
ἔδα Dr.

3. Ἀμνίδες] In duobus Codd. scribitur ἀμνίδες, quod
forte genuinum est.

60 71

6. Ἐκτά-

Ἐκτάσω σύργγα; τί δ'; οὐκέτι σὺν Κορύδωνι
Ἄρκει τοι καλάμας αἰλὸν ποπτύσδεν ἔχοντι;

Λ Α Κ Ω Ν.

Τάν μοι ἔδωκε Λάκων, ὦ λούβερε, τὴν δὲ τὸ ποῖον
Λάκων ἐκκλέψας ποκ' ἔβα νόκος; εἶπε Κομάτα·
10 Οὐδὲ γὰρ Εὐμάρα τῶν δεσπότην ἦε τοι ἐνεύδει.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Τὸ Κροκύλος μοι ἔδωκε, τὸ ποικίλον, ἀνίκ' ἔθυσσε
Ταῖς νύμφαις τὰν αἶγα· τὸ δ', ὦ κακὲ, καὶ τόκ' ἐτάκευ
Βασπαίνων, καὶ νῦν με τὰ λίσθια γυμνὸν ἔθηκας.

Λ Α

6. Ἐκτάσω] Servandum videtur: ἐκτάσα, quod probabat *Casaubonus*, recepit *Brunckius*.

8. Τάν μοι] Vitiōse legitur in duobus Codd. Τάν μοι ἔδωκε. & in vñ. 9. ἐκκλέψας. — ἐν κλέψας Edd. R. & Br.

12. Τόκ' ἐτάκευ] Receptum fuit ex Codd. pro τότ' ἐτάκευ. 9

14. Οὐ μ' αὐτὸν τὸν Π.] Etiam nunc legendum puto, Οὐ μὲν, οὐ τὸν Πᾶν τὸν ἄκτιον, quod olim conieceram, in suam Ed. recepit *Brunckius*, qui vere emendat in hoc καὶ αὐτὸν γὰρ Λάκων. sed talia Codicibus ante firmari debent, quam recipi possint in contextum.

16. Ἀλοῖμαν] Rectum est; pravum ὀλοῖμαν, legitur in Schol. & Cod. MS. in aliis est Codd. ἀλοῖμαι.

17. Οὐ

Δ Α Κ Ω Ν.

Οὐ, μ' αὐτὸν τὸν Πάνα τὸν ἄκτιον, οὐ σέ γε Λάκων
 15 Τὰν βαίταν ἀπέδυσ' ὁ Καλαίθιδος ἢ κατὰ τήνας
 Τὰς πέτρας, ὄνθρωπε, μωρεὶ ἐς Κράθιν ἀλοίμαν.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Οὐ μὲν οὐτ' αὐτὰς τὰς λιμανάδας, ὧ' γὰρ, νύμφαι,
 (Αἴτ' ἔμιν Ἰλαοὶ τε καὶ εὐμενέες τελέθειαν)
 Οὐ τευ τὰν σύργγα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας.

Δ Α Κ Ω Ν.

20 Αἶ τοι πιστεύσομαι, τὰ Δᾶφνιδος ἄλγε' ἀροίμαν
 Ἄλλ' οὖν αἶκα λῆς ἔριφον θέμεν (ἐντὶ μὲν οὐδεν
 ἱερὸν) ἀλλὰ γέ τοι διαίσομαι, ἔσέ κ' ἀπειπής.

Κ Ο

17. Οὐ μὲν οὐτ' αὐτὰς] Literis tantum sciunctis olim emendabam, Οὐ μὲν, οὐ ταύτας τὰς λιμανάδας. atque ita edidit Br.

19. Λαθὼν ἔκλεψε] In uno saltem Cod. legitur, λαθὼν ἔκλεψα Κομάτας. Initio vñ. leg. Οὐ τεύς cum Τουρίο. Λαθὼν cum Ρεΐσθιο omnino non est mutandum.

20. Πιστεύσομαι] Πιστεύσομαι, quod est in Ed. Br. in duobus legitur Codd.

21. Ἄλλ' οὖν] Scribendum Ἄλλ' ὄν monuit & Br.

22. Ἄλλ' ἄγε τοι] Prasitac alteri, Ἄλλ' ἄγε τοι ὄ. quod est in Cod. MS. Nec sane mutandum illud, ἔσσε νῆλ ἱεπέ κ' ἀπειπής.

23. Ἄγε

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἔς ποτ' Ἀθανάϊαν ἔριν ἤρισε· ἠνίδε κείται

Ἔριφος· ἀλλ' ἄγε, καὶ τὸ τὸν εὐβοτον ἄμυον ἔρειδε.

ΛΑΚΩΝ.

25 Καὶ πῶς, ὦ κίναδ', εὐ τὰδε γ' ἔσσεται ἐξ ἴσου ἄμμιν;

Ἔτις τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο; τίς δε, παρεδσας;

Αἶγος πρωτοτόκοιο, κακὰν κῶνα δῆλετ' ἀμέλγειν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἔοσις νικασεῖν τὸν πλατίον, ὡς τὸ, πεποιθεις,

ΣΦΑΞ

λλλ.

23. Ἔς ποτ' Ἀθανάϊαν] Ἔς ποτ' Ἀ. legitur in aliquot Codd. Corrigendum itaque puto, Ἔς ποτ' Ἀθανάϊα ἔριν ἤρισεν In seq. v. bene scribitur ἀλλ' ἄγε — & ἔρειδε.

25. Ἔ κίναδ', εὐ] Hoc multis genuinum videtur: legitur & in Codd. ὦ κίναδε, & ὦ κίναδεῦ· etiam τὰδ' ἔσσεται. Reiskio placebat κίναδε, vel κίναδα. κίναδε recepit & Br. — Quod mecum communicavit, a se excogitatum, Eldikius. ὦ κίναδεῦ, genuinum arbitror.

27. Δῆλετ'] A. G. Cantero & Is. Casaubono positum pro βούλετ', in Codd. inventum, dubiis vacat — Ἀμείβων etiam scribendum cum Br.

28. Νικασεῖν] Νικαξεῖν edidit Brunckius, formam inusitatam.

28. Ὠς τὸ, πεποιθεις] Sic D. Heins. recte scripsit, ediditque Wintertonus, pro Ὠς τὸ πεποθεις in Codd. legitur & πεποθης & πεποθη quorum hoc recepit Br.

29. Βομβίων] Ex Codd. receptum fuit, pro βομβίων.

30. Τὸ

Σφᾶξ βομβέων τέττιγος ἐναντίον· ἀλλὰ γὰρ οὐ τοι
30 Ὄριφος ἰσοπαλῆς· τὸ (ἴδ' ὁ τράγος) οὗτος ἔρισδα.

Λ Η Κ Ω Ν.

Μὴ σπεῦδ'· οὐ γάρ τοι πυρὶ θάλλεαι· ἄδιον ἄσῃ
Τᾶδ' ὑπὸ τᾶν κότινον καὶ τάλσεα ταῦτα καθίξας.
Ψυχρὸν ὕδωρ τῆνδ' καταλείβεται· ὧδε πεφύκη
Ποία, χ' ἄσιβας αἶδε, καὶ ἀκρίδες ὧδε λαλεῦντι.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

35 Ἄλλ' οὐ τι σπεύδω· μέγα δ' ἄχθεμαι, εἰ τὺ με τολμῆς
Ὅμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπεν, ὅν ποκ' ἔοντα

Παῖδ'

30. Τὸ (ἴδ' ὁ τράγος) οὗτος εἰ.] Sic erant ista distinguenda ad mentem *Heinsii*; in talibus nihil est auctoritas Codicum, in quibus eadem sunt literae: *Reiskius* hic dedit, καὶ δ' ὁ τράγος· hunc sequutus eadem edidit *Br.*

32. Τᾶδ' ὑπὸ τᾶν] Leguntur in Codd. Τᾶδ' ὑπὸ, Τάυδ' ὑπὸ, Τεῖνδ' ὑπὸ, quorum hoc & in Schol. memoratur: Τάυδ' ὑπὸ τᾶν scripsit *R.* Geminum videtur Τεῖνδ' ὑπὸ τᾶν κότινον· ut est in Ed. Flor. Τεῖνδ' ὑπὸ τ. κ. Ed. *Br.*

32. Καὶ τάλσεα] Una addita lineola: corrigo, καττάλλεα παῦσα καθίξας.

33. Τῆνδ'] Τούτῃ edidit *Br.* & legitur in duobus Codd. τούτῃ.

33. Ὄδε πεφύκη.] Haec & sequentia sana sunt, neque tentari debuerant. πεφύκη, pro πεφύκει, prodiit ex Cod. MS.

34. Ἄδε] Ἄδε est in Reg. Paris.

36. ἴδ'

Παιδ' ἔτ' ἔγνων ἐδίδασκον· ἴδ' ἂ χάρις ἐς τί ποθέρπη.
Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνες, ὡς τυ φάγωντι.

Λ Α Κ Ω Ν.

Καὶ πόκ' ἔγνων παρὰ τεύς τι μαθῶν καλὸν ἢ καὶ ἀκούσας
40 Μέμναμ', ὧ φθοερὸν τὸ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον αὐτως;

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

'Ανικ' ἐπύγιζόν τυ, τὸ δ' ἄλγεες· αἱ δὲ χίμαιραι
Αἶδε κατεβληχῶντο, καὶ δ τράγος αὐτὰς ἐτρύπη.

Λ Α Κ Ω Ν.

Μὴ βάλιον τήνω πυγίσματος ὑβὲ ταφείης.

'Αλλὰ γὰρ ἔρφ' ὦδ', ἔρπε καὶ ὕστατα βωκολιαξή.

Κ Ο.

37. [ἴδ' ἂ χάρις] Vitiosa lectio prostat in quibusdam
Codd. ἴδ' ἂς χάρις.

38. Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς Pro καὶ quod *Heinsius* reponit,
καὶ, vellem, vel ἄη in simili loco *Theocr.* legeretur. καὶ re-
cepit in suam Ed. *Br.*

39. Ἐγὼν παρὰ τεύς] Pro vulgatis, ἐγὼ παρὰ τεῦ, ex
Apollonio recepi, a *Tourpio* iam indicatum, & *Koenio*: τεύς
erat & in Ed. *Flor.*

40. Μέμναμ', ὧ φθ.] Sic recte scribitur; Μέμναμαι,
quod est in quibusdam Codd. vitiosum est; & ne Graecum
quidem μέμνα μ'.

41. 'Ανικ' ἐπύγιζον τυ] Ex Cod. MS. 'Ανικα πύγιζον τυ,
Is. Voss. enotavit. Scribendum videtur 'Ανικ' ἐπύγιζόν τυ —
Pro αἱ δὲ — αἶδε male legitur in nonnullis Codd. & in
prima Ed. *Mediol.* bis ἄδε.

44. Ὑστα

ΚΟΜΑΤΑΣ.

45 Οὐχ ἐρψῶ τηρεί· τούτῳ δρύες, ὧδε κύπειρος,
 ἤδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι·
 Ἐνθ' ὕδατος ψυχρῷ κράναι δύο· τὰ δ' ἐπὶ δένδρων
 Ὅρνιχες λαλαγῶντι· καὶ ἅ σκια οὐδὲν ὁμοία
 Τᾶ παρὰ τίν' βάλλει δὲ καὶ ἅ πίτυς ὑψόθε κώνους·

ΛΑΚΩΝ.

50 Ἡ μὲν ἀρνακίδας τε καὶ εἴρια τᾶδε πάτησεῖς,
 Αἴκ' ἔνθης, ὑπὼ μαλακώτερα· τὰ δὲ τραγεῖαι
 Τὰ παρὰ τὴν ὄσδοντι κακώτερον ἢ τὴν περ ὄσδου.
 Στασῶ δὲ κρητῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος

Ταῖς

44. Ἔσστα βακολιάξῃ] Restitui pro vulgatis, ὕστερα βακολιαξείς. In pluribus Codd. ὕστατα (quod Casaubono iam placuit, & Pierfsono,) repertum fuit; ex uno certe *Is. Voss.* enotaverat καὶ ὕστατα βακολιάξῃ. mutatus tantum fuit accentus.

45. Τούτῳ δρύες] In Codd. voces leguntur τούτῳ· τουτῶ· τουτού & τουτί· τηρεί δρύες, ὧδε κύπειρος· legitur in *Eid.* 1, 106; ubi v. est 107, qui hic sequitur 46. *Toutel*, nuper admissum, mihi quosque videtur Theocriteum.

47. Ἐπὶ δένδρων] Pro ἐπὶ δένδρῳ *Reiskius* emendavit, probante *Tourio*: In Codd. legitur δένδρῳ· δένδρει· δένδροις.

59. Τᾶδε] Τεῖνδε hic etiam edidit *Br.* ubi nil ex Codd. enotatur.

53. Κρητῆρα] In uno Cod. lectum κρατῆρα dedit *Br.*

Ταῖς νόμφαις· σασῶ δὲ καὶ ἀδέας ἄλλον ἑλαῖα.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

55 Αἰ δέ κε καὶ τὸ μύλης, ἀπαλλὰν πτέρην ὧδε πατησεῖς,
 Καὶ γλάχων' ἀνθεῦσαν· ὑπεσσεῖται δὲ χιμαιρᾶν
 Δέρματα, τῶν παρὰ τὴν μαλακιώτερα τετράκις ἀρκῶν.
 Στασῶ δ' ὀκτὼ μὲν γαυλῶς τῷ Πανὶ γάλακτος,
 Ὅκτὼ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρὶ' ἐχόισας.

Λ Α Κ Ω Ν.

60 Αὐτόθε μοι ποτέρισθε, καὶ αὐτόθι βωκολιάσθου·
 Τὰν σαστῶ πατέων, ἔχε τὰς δρύας, ἀλλὰ τίς ἄμμε
 Τίς κρησῆ; αἰθ' ἔνθοι ποθ' ὁ βωκόλος ὧδε Λυκώπας.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Οὐδὲν ἐγὼ τήνω ποτιδεύομαι· ἀλλὰ τὸν ἄνδρα,

Αἰ

55. Αἰ δέ κε] Servandum est: Αἰ δέ κε scriptum in Codd. quibusdam & Edd. antiquis, etiam Flor.

57. Τετράκις] In primis Edd. multisque Codd. quod legitur, πολλάκις, genuinae vocis videtur interpretamentum.

61. Τὰν σαστῶ] Ex duobus Codd. Flor. & Paris. receptum pro forma vulgari σασταῦ.

62. Αἰθ' ἔνθοι ποθ' ὁ] Scribi etiam poterit, Αἰθ' ἔνθοι ποθ' ὁ βωκόλος. ut evitetur concursus earumdem literarum: sic edidisse video Brunckium, qui versu dedit seq. ἐγὼν τήνω.

66. Βωστρώμες] Omnino scribendum Βωστρώμες. & pronunciandum, Βωστρώμες.

67. Τᾶδ'

Αἰ λῆε, τὸν δρυτόμον βωσρήσομεε, δε τὰς ἐρείκας
65 Τήνας τὰς παρὰ τὴν ξυλοχίσδετα· ἐντὶ δὲ Μόρσων.

Λ Α Κ Ω Ν.

Βωσρέομεε.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ

Τὸ κάλει νιν.

Λ Α Κ Ω Ν.

Ἰθ' ὦ ξένε, μικκὸν ἄκουσον
Τᾶδ' ἐνθῶν· ἄμμεε γὰρ ἐρίσδομεε δεεε ἀρείων
Βωκολιασάε ἐντι. τὸ δ', ὦ γαθῆ, μῆτ' ἐμέε, Μόρσων,
Ἐν χάριτι κρίνεε, μῆτ' ὦν τὺ γα τοῦτον ὀνάσνεε.

Κ Ο-

67. Τᾶδ' ἐνθῶν] Sic saltem non Τᾶδ' ἰ. ponendum erat cum *Wintertono*: cum vero & hic in duobus Codd. Τεῖνδ' invenitur, ut v. 32, forte legendum, Τεῖδ' ἐνθῶν Τεῖνδ' edidit *Br.*

68. Βωκολιασάε ἐντι] Hoc praebuit Codex MS. pro forma vulgari; sed vel absque Codd. instar similibus scribendum Βωκολιάκταε ἐντι, prout edidit *Br.*

68. Τὸ δ' ὦ γαθῆ] Pro τὸ δ' ὦ φλεε, editum fuit ex Codd. etiam Parisino.

69. Ὀνάσνεε] Vbi κρίνεε recte praecessit, miror ὀνάσνεε placuisse *Bruncchio*.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

70 Ναί, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, Μόρσων Φίλε, μήτε Κομάτα
 Τὸ πλέον ἰθύνης, μήτ' ὧν τύ γα τῷδε χαρίξῃ·
 Ἄδέ τοι ἅ ποίμνα τῷ Θουρίῳ ἐντὶ Συβάρτα·
 Εὐμάρα δὲ τὰς αἴγας ὄρῃς, Φίλε, τῷ Συβαρίτα.

Λ Α Κ Ω Ν.

Μὴ τύ τις ἠρώτα, ποτῶ Διός, αἶτε Συβάρτα,
 75 Αἴτ' ἐμόν ἐσι, κάκιζε, τὸ ποίμνιον; ὡς λάλος ἐσσί.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Βέντισθ' οὔτος, ἐγὼ μὲν ἀλαθέα πάντ' ἀγορεύω,
 Κούδεν καυχέομαι τὸ δ' ἄγαν φιλοκέρτομος ἐσσί.

Λ Α-

70. Μόρσων Φίλε] Pro ναί Μόρσων, prodiit ex Codd.

71. Χαρίξῃ] Quia non a χαριζοῦμαι, sed flectitur a χαρίζωμαι, scribendum erat χαρίξῃ, cum *Wintertono*, non χαριξῆ.

72. Ἐντὶ] Pro ἐστὶ positum Codicis auctoritate. Hic vñ. & seq. in Codice MS. Laconi tribuuntur; vñ. 74, & 75, dantur Comatae; atque ea ratione nomina invertuntur in seqq.

73. Ὀρῃς] Cum *Heinsio* scribi quoque poterit ὄρως.

76. Ἐγὼ] Ἐγὼν a *Brunckio* positum, hic, ubi liquida sequitur, genuinum puto.

77. Τῷ

Λ Α Κ Ω Ν.

Εἶα λέγ', εἴτι λέγεις· καὶ τὸν ξένον ἐς πόλιν αὐθις
Ζῶντ' ἄφες· ὦ Παιᾶν, ἧ στωμύλος ἦσθα Κομάτα.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

80 Ταὶ μᾶσαι με φιλεῦντι πολὺ πλεον ἢ τὸν ἀοιδὸν
Δάφνιν· ἐγὼ δ' αὐταῖς χιμάρως δύο πρᾶν ποκ' ἔθυσα.

Λ Α Κ Ω Ν.

Καὶ γὰρ ἔμ' Ὀπόλλων φιλεῖ μέγα· καὶ καλὸν αὐτῷ
Κριὸν ἐγὼ βόσκω. τὰ δὲ Κάρνεα καὶ δὴ ἐφέρπει.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Πλὴν δύο τὰς λοιπὰς διδυματόκοις αἴγας ἀμέλγω.

85 Καὶ μ' ἀπαῖς ποθορεῦσα, τάλαν, λέγει, αὐτὸς ἀμέλγεις;

Λ Α.

77. Τὸ δ' ἄγαν] *Mihi quidem non displicent: tú γε μὰν, quae nonnulli dant Codd. recepit Brunckius.*

78. Ἐς πόλιν] *Displicuit Pierfsono, cui ἐς πόλιν venit in mentem.*

79. ὦ Παιᾶν] *Παιᾶν praefert D. Heinſiius; frustra. — Ut hi verſus videantur Κομάταε, in Cod. Flor. legitur, ἧ στομύλος ὦ Λάκων ἦ. ſcribi ſaltem ab horum auctore debuerat, ἧ στομύλος ἐστὶ γε Λάκων.*

81. Ἐλὸ δ' αὐταῖς] *Ἐγὼν δ' αὐταῖς Ed. Br. & v. 83. Κριὸν ἐγὼν βόσκω. hoc ubique e coniectura positum a Br. in ſeqq. rarius memorabitur: idem dictum ſit de ἐντί, pro ἐστὶ.*

Λ Α Κ Ω Ν

Φεῦ, Φεῦ, Λάκων τοι ταλάρως σχεδὸν εἵκατι πληροῦ
 Τυρῶ, καὶ τὸν ἀναβὸν ἐν ἄνθεσι παῖδα μολύνει.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπολὸν ἅ Κλεαρίσα,
 Τὰς αἴγας παρελευῖντα, καὶ ἀδύ τι ποκφυλιάσδει.

Λ Α Κ Ω Ν.

90 Κῆμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λείος ὑπαντῶν
 Εκμαίνει· λιπαρὰ δὲ παρ' αὐχένα σείειτ' ἔθειρα.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ

Ἀλλ' οὐ σύμβλητ' ἐς κυνόσβατος οὐδ' ἀνεμόνα

Πρὸς

86. Εἵκατι πληροῦ] Mutari non debet: in uno Cod. scribitur εἵκοσι.

89. Παρελευῖντα] Praetuli vulgatae παρελῶντα, alterique Codicum formae, παρελᾶντα. Παρελῶσα ne a Schol. quidem legi potuit.

90. Ὁ Κρατίδας] Non aliter legisse mihi videtur Schol. in VII, 21. respiciens h. v. & v. 99. scripsisse tamen Poëta, ὁ Κρατίδα, nempe υἱὸς Εὐμεδῆος. ὁ Κρατίδα, erutum a Casaub. placuit & Is. Vossio.

90. Λείος ὑπαντῶν] Venustum quidem, λείος ὑπάναν, nunc tamen Auctori videtur repudiandum: λῆος, ut est in Cod. Vat. dat Ed. Br.

91. Σείειτ'

Πρὸς ῥόδα, τῶν κνθραῖ πᾶρ' αἱμασιᾶσι πεφύκη.

Λ Α Κ Ω Ν.

Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀκύλοις ὄρομαλίδες· αἱ μὲν ἔχοντι

95 Λεπρὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον, κί δὲ μελιχραί.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Κήγῳ μὲν δισῶ τῆ παρθενοῦ αὐτίκα φάσσαν,

Ἐκ τᾶς ἀρκεύθω καθελὼν τῆνὴ γὰρ ἐφίσδει.

Λ Α Κ Ω Ν.

Ἄλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόνον, ὀππόκα πεξῶ

Τὰν οἶν τὰν πελλὰν, Κρατίδα δωρήσομαι αὐτῆς.

Κ Ο-

91. Σίτερ' ἔθειρα] Minus emendate scribitur in paucis Codd. σεύετ' ἔθ.

92. Ἄνεμῶνα] Ἄνεμῶναι legitur in Cod. MS.

93. Πεφύκη] Positum pro πεφύκει cum Br.

94. Ὀρομαλίδες] Quod, pro ὄριμαλίδες, placuit Κορ-
νίο, Τουρίο, Brunckio, firmatum a Codd. rediit in suum
locum.

95. Λεπρὸν] Pro Λεπτόν, probatum a Salmasio, Τουρίο,
aliisque, cum in Codice MS. legeretur, a me quoque fuit
receptum ex Ed. Rom.

99. Τὰν πελλὰν] Sic, pro πείλλαν, scribendum erat
cum Salmasio.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

100 Σίττ' ἀπὸ τὰς κοτίγω ται μῆκάδης· ὧδε νέμεσθε,
 Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον. & τε μυρίαι.

Λ Α Κ Ω Ν.

Οὐκ ἀπὸ τὰς δρυὸς αὐτος ὁ Κώναρος, ἅ τε Κυναίθα,
 Τουτεὶ βοσκησείσθε ποτ' ἀντολάς, ὡς ὁ Φάλαρος;

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Ἐντὶ δέ μοι γαυλὸς κυπαρίσσινος, ἔντὶ δέ κρητήρ
 105 Ἔργον Πραξιτέλους· τῶ παιδὶ δὲ ταῦτα Φυλάσσω.

Λ Α.

101. Ὡς τὸ κάταντες] Est in I, 13. Hic vellem alius versus *Theocriti* legeretur, ubi Ἔς τὸ vulgavit *Br.* sed scribendum putat, Ὡ τὸ κ. — αἶτε μ.

102. Κυναίθα] Verum nomen videtur: *κυναίθα*, quod est in Codd. a Schol. lectum, hic vitiosum est.

103. Τουτεὶ] Scribitur & Τουτεὶ in Codicibus. — Βοσκησείσθε *Ed. Br.*

104. Ἐντὶ] Pro ἐστὶ, bis fuit in hunc v. ex Codicibus receptum; dedit *Br.* praeterea, Ἐντὶ δ' ἐμυ, & κρατήρ.

105. Πραξιτέλους] Pro Πραξιτέλους, recte iam revocavit *Winterston*, ut est in *Edd. antiquis*; quibus accedunt tres minimum Codices.

106. Ἐντὶ] Pro ἐστὶ uno saltem Codice nititur.

108. Ἐπεραγήτε] Ex Codd. restitui, pro ὑπεραγήτε.
 in

Λ Α Κ Ω Ν.

Χ' ἀμῶν ἐντὶ κύων Φιλοποῖμνιος, δε λύκος ἄγχει·

Ἐὼν τῷ παιδὶ δίδωμι, τὰ θηρία πάντα δίδωκεν.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Ἄκρίδες, αἱ τὸν Φραγμὸν ὑπερπηδήτε τὸν ἀμῶν,

Μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος· ἐντὶ γὰρ ἄβαι.

Λ Α Κ Ω Ν.

110 Τὰ τέττιγες, ὀρήτε τὸν αἰπάλον ὡς ἐρεθίσδω·

Ὅττω κ' ὑμμες θῆν ἐρεθίσδετε τὴν καλαμευτάς.

Κ Ο.

In Reg. Paris. est ὑπερπηδάτε. vitiose legitur in alio Cod. ὑπερπαδάτε, Dorice etiam πηδήσαι scribebatur, non παδήσαι, nedum παδάσαι.

109. Μή μευ λωβάσησθε] Hoc mihi genuinum videtur; Κοσπία, quod praebet Gregorius, λωβῆσαι.

109. Ἐντὶ γὰρ ἄβαι] Vites pubescentes sic recte dictae videntur Tourpio: iam olim scribendum putabam παρ' ἄβαι. Reiskio placuit, ἐντὶ γὰρ ἀμῶν. Praeter vulgaram, triplex memoratur in Schol. lectio. αὔαι· ἄβαι· αὔαι. Ex Codd. enotantur, ἄσσαι· ἄβαι· αὔαι.

111. Καλαμευτάς] Καλαμάτας ex MSS. enotavit Saletios. hoc genuinum arbitror, sive καλαματάς· ut καλαμηφρίς & καλαμητρία, sic καλαμητής dicebatur. — In hoc v. Ὅττω κ' ὑμμες Ed. Br. qui infra corrigat οὔτως.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Μισέω τὰς δασυκέρκους ἀλώπεκας, αἱ τὰ Μίλωνος
 Δίει Φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα βαγίζοντι.

Λ Α Κ Ω Ν.

Καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὸς καθαίρους, οἱ, τὰ Φιλώνδα
 115 Σῦκα κατατρώγοντες, ὑπηνέμιοι ποτέονται.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Ἡ οὐ μέμνησ' ἔτ' ἐγὼν τὸ κατήλασα, καὶ τὸ σσαρῶς
 Εὐ ποτεκυκλίσδου, καὶ τὰς δρυὸς εἶχεο τίνας;

Λ Α-

113. ῥαγίζοντι] Scribendum, βαγίζοντι* quod recepit
Br. ut & Φοιτεῦσαι, pro Φοιτῶσαι.

114. Τὸς καθ. οἱ] In uno Cod. legitur, τὰς καθ. αἱ
 τὰ Φ.

115. Ποτέονται] A tribus Codd oblatum recepi, pro
 Πορέονται. ὑπηνέμιοι non est mutandum: ὑπηνέμιοι ποτέονται
 dat *Ed. Br.*

116. Ἡ οὐ] Male, delete Ἡ, *Salmf.* legebat Οὐ μέμνησ'.
 ἔτ' ἐγὼν scribi poterit cum *Br.*

117. Εὐ ποτεκυκλίσδου] Pro Εὐ πῶκα κυκλίζου, legitur
 in variis Codd Εὐ ποτεκυκλίζου* atque ita etiam in *Edd.*
 primis: hoc, probatum a *Casaubono* & *Tourno*, receperunt
Reiskius, & *Brunckius*: ex duobus enotatum Codd. ποτε
 κυκλίσδου, hinc suum recepit *Theocr.*

118. Ὅκα

Λ Α Κ Ω Ν.

Τοῦτο μὲν οὐ μέγαμ' ὄκα μὲν πόκα τῆδε τὸ δάσαι
 Εὐμάρας ἐκάθηρε, καλῶς μάλα τοῦτό γ' ἴσαμι.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

120 Ἦδη τις, Μόρσων, πικραίνεται· οὐχὶ παρήσθην;
 Σκύλλας ἰὼν γράϊας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις.

Λ Α Κ Ω Ν.

Κήγῳ μὲν κνίσθω, Μόρσων, τινά· καὶ τὸ δὲ λεύσσεις.
 Ἐσθὼν τὰν κύκλάμινον ὄρουσέ νυν ἐς τὸν Ἄλεντα.

Κ Ο-

118. Ὅκα μὲν πόκα τῆδε] Pro τῆδε memoratum in Schol. τεινδε legitur & in Codd. quod admisit in suam Ed. Brunck. Τεινδε forsan genuinum est In primis legitur Edd. ὄκα μὲν τῆδε τὸ δάσαι, atque ista lectio, μὲν in μὲν mutato, placuit Salmasio; recepta fuit a Reiskio.

121. Τίλλοις] Vt in Schol. τίλλειν in Codice legitur Vatic.

122. Καὶ τὸ δὲ λεύσσεις] Minus sincera videntur ista: Heinſii tamen lectio καὶ τὸ δὲ λύσσει non placet.

123. Ὅρουσέ νυν] Ὅρουσέ νιν ex antiquis Edd. dedit Reiskius: legitur & in prima. vulgatum νυν. pro οὖν positum; hic requiri videtur.

125. Τῆ

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Ἰμέρα ἀνθ' ὕδατος ρείτω γάλα, καὶ τὸ δέ, Κράθι,
 125 Οἶνω πορφύροις, τὰ δέ τοι σία καρπὸν ἐνεΐκαι.

Λ Α Κ Ω Ν.

Ῥείτω χ' ἅ Συβαρῆτις ἐμὴν μέλι· καὶ τὸ ποτ' ὄρθρον
 Ἄ παῖς ἀνθ' ὕδατος τᾶ κάλπιδι κηρία βράψαι.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Ταὶ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἶγιλον αἶγες ἔδοντι.
 Καὶ σχῖνον πατέοντι, καὶ ἐν κομαροῖσι κέχυνται.

Λ Α Κ Ω Ν.

130 Ταῖσι δ' ἐμαῖς ὄισσι πάρεςι μὲν ἅ μελίτεια
 Φέρβεσθαι, πολλὰς δὲ καὶ ὡς ῥοδόκισσος ἐπανθεῖ.

Κ Ο.

125. Τὰ δέ τοι σία] Sic ut edidit *Winterton*. scribitur in Codd. vel τὰ δέτ' οἶσια κ. ε. Aliena *Reiskio* placent, τὰ δ' ἐτώσια, vel τὰ δὲ τήυσια.

126. Καὶ τὸ ποτ' ὄρθρον] Una voce *πέτορθρον*: dederunt *Reiskius* & *Brunckius*, ut scribendum censebat *Salmaf.*

127. Τᾶ κάλπιδι] Ex Schol. & Cod. *ES.* cum aliis recepī, pro τὰν κάλπιδι, *Ios. Scaligero* iam probatum.

128. Κύτισον]. *Κύτιδον* male dant Edd. primæ, quidam etiam Codd.

129. Κέχυνται] Pro κέονται, tanquam multo venustius, ex Codicibus restitui.

131. Καὶ

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐκ ἔραμ' Ἀλκίππας, ὅτι με πρᾶν οὐκ ἐφίλασε,
 Τῶν ὠτων καβελοῖσ', ὅκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα.

ΛΑΚΩΝ.

Ἄλλ' ἐγὼ Εὐμήθευς ἔραμαι μέγα· καὶ γὰρ ὅκ' αὐτῷ
 135 Τὰν σόργγ' ὠρεξα, καλὸν τί με κάρτ' ἐφίλασεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ θεμιτὸν, Λάκων, ποτ' ἀηδὸνα κίσσας ἐρίσδεν,
 Οὐδ' ἔποπας κύκνοισι· τὸ δ', ὦ τάλαν, ἐσσι Φιλεχθῆς.

ΜΟΡΣΩΝ.

Παύσασθαι κέλομαι τὸν ποιμένα τὴν δὲ, Κομάτα,
 Δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα· καὶ τὸ δὲ, θύσας
 140 Ταῖς νύμφαις, Μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψου.

ΚΟ-

131. Καὶ ὡς ῥοδόκισσος] Ex Ald. Ed. mutato tantum accentu, ῥοδόκισσος positum, pro ῥόδα κισσός, ut *Reiskius* & *Brunckius* edidere. Fortasse scribendum cum *Τουρίο*, πολλὰς δὲ καὶ ὁ ῥοδόκισσος ἐπανθᾷ.

134. Εὐμήθευς] Vitiosae sunt lectiones Εὐμήθας, & Εὐμήθευς· quarum illam ex Cod. MS. *Salmasius*. hanc adnotavit *Sandamandus*.

139, 40. Καὶ τὸ δὲ θύσας Τ. νύμφαις] Ταῖς Μοῖσαις praeherent aliquot Codices; vellem dedissent: καὶ τῶκα θύσας Ταῖς νύμφαις. — In Codd. Flor. & Paris. ut alibi, legitur ἀμνίδα, pro ἀμνίδα, in v. 139.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πεμφῶ, καὶ τὸν Πάνα Φριμάσσειο πάσα τραγίσκων
 Νῦν ἀγέλα· κήγων γὰρ ἴδ' ὡς μέγα τοῦτο καχαξίῳ
 Κάττῳ Λάκωνος τῷ ποιμένος, ὅττι ποκ' ἤδη
 Ἄνυσάμαν τὰν ἀμνόν· ἐς οὐρανὸν ὕμιν ἀλευῖμαι.

- 145 Αἴγες ἐμαὶ θαρσεῖτε κερουχίδες· αὔριον ὕμμε
 Πᾶσας ἐγὼ λουσῶ Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας.
 Οὗτος ὁ λευκίτας ὁ κορόττιλος, εἴ τιν' ὄχευσεῖς
 Τὰν αἰγῶν, Φλασῶ τυ, πρὶν ἢ γ' ἐμὲ καλλιεῖσαι
 Τρεῖς Νόμφαις τὰν ἀμνόν. ἐδ' αὖ πάλιν· ἀλλὰ γενοίμασ,
- 150 Αἰ μὴ τυ φλάσσαιμι, Μελάνθιος ἄντ' Κομάτα.

Β Ο Γ.

142. Κήγων] Pro κήγῳ, prodiit ex Codd.

144. Τὰν ἀμνόν] Quidam Codd. & primae Edd. dant τὸν ἀμνόν, quod dederunt R. & Brunck. τὸν ἀμνόν hic etiam probat Tournius. τὸν γ' ἀμνόν, Ed Wintert.

144. Οὐρανόν] A Tournio probatum, a Reiskio & Br. receptum, ἀρανόν ex Ed. Flor. admissem, nisi forma usitata semper in Theocriteis legeretur.

145. Κερουχίδες] Triplicem hic olim fuisse lectionem, κερουχίδες, κεραιλίδες, & περουλίδες, colligi potest e Scholiis: illic nunc eruta, κεραιλίδες, mihi ceteris videtur anteponenda.

147. Κο

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ

Ειδύλλιον 5.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ καὶ ΔΑΦΝΙΣ.

Δαμοίτας καὶ Δάφνης ὁ βουκόλος εἰς ἓνα χώρον
 Τῶν ἀγέλων ποικ', Ἄρωτε, συνάγαγον ἧς δ' ὁ μὲν αἰτῶν
 Πυρρός, ὁ δ' ἡμιγένειος· ἐπὶ πρᾶκται δέ τιν' ἄμφω
 Ἐσθόμενοι θέροσσι μέσῳ ἄματι τοιάδ' ἄειδον.

5 Πρᾶτος δ' ἄρχατο Δάφνης, ἐπεὶ καὶ πρᾶτος ἔρισθεν.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Βάλλει τοι, Πολύφαμε, τὸ ποίμνιον ἅ Γαλάτεια

Μά-

147. Κορύττιλος] Ex Ed. Ald. pro κορυπτιλος, Roiskius iam recepit. Κυρίττιλος est in Ed. Br. qui sic legendum discernit, vel κορίπτιλος. — in Eiusdem est Ed. αὖ τιν' ὀχνηαίτε.

149. Ταῖς νύμφαις τῶν ἀμῶν] Pro τὸν Codices Flor. dederunt τῶν. Νύμφαις, non νύμφαισι, Edd. optimae: hic in veteribus erat, & Rom. Cod. Ταῖς Μοῖσαις quod etiam praebet Cod. Reg. Paris.

VI. 5. Πρᾶτος] Bis, pro πρᾶτος, fuit receptum, quod iam vulgaverat Ἐπίσκοπος.

7. Αντί-

- Μάλοισιν, δυσέρωτα τὸν αἰπολον ἄνδρα καλεῦσα·
 Καὶ τὸ νιν οὐ ποθορήσθα τάλαν, τάλαν, ἀλλὰ χάθηται
 Ἀδέα συρίσθων, πάλιν ἄδ', ἴδε, τὰν κύνα βαλλει,
 10 Ἄ τοι τᾶν οἶων ἔπεται σκοπός· ἅ δὲ βαῦσδει
 Εἰς ἄλα δερκομένα· τὰ δὲ νιν καλὰ κύματα φαίνει,
 Ἄσυχα καχλάζοντος ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν.
 Φράζεο μὴ τᾶς παιδὲς ἐπὶ κνάμαισιν δρούση
 Ἐξ ἄλδς ἐρχομένας, κατὰ δε χρῶα καλὸν ἀμύξη.
 15 Ἄ δὲ καὶ αὐτόθε τοι διαθρύπτεται, ὡς ἀπ' ἀκάνθας
 Ταὶ κακυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρος ἀνίκα φρύττει·
 Καὶ φέυγει φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώχει.
 Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον· ἧ γὰρ ἔρωτο
 Πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.

Τῷ

7. Δυσέρωτα τὸν] Mutari non debuerat a *Reiskio*. —
 Pro καλεῦσα, *Pierfono* placuit γελεῦσα.

8. Ποθορήσθα] Scriptum cum *Heinsio*, pro ποθορήσθα,
 etiam ex Edd. primis & Codice MS.

10. Ἄ τοι] Ed. *Br.* ἅ τιν τᾶν.

11. Τὰ δὲ νιν κ. κ. φαίνει] Τᾶ νιν scribendum confen-
 titum *Hemsterhusius* & *Tourius*; sed hic servandum φαίνει,
 ille putat in σαίνει mutandum: mihi σαίνει perplacet, quod
 admisit in suam Ed. *Brunckius*.

12. Καχλάζοντος] Ex Ed. Florent. recepi, a *Tourio* pró-
 batum, & *Hemsterh.* Καχλάσδοντος Ed. *Br.*

13. Φράζεο] Φράσδεο hic etiam cum aliis praetulerim.

15. Αὐτόθε] Positum ex Codd. & prima Ed. pro αὐτόθι,
 etiam a *Br.*

16. Φρύττει] In Ed. *Br.* legitur φρύγη.

20 Τῷ δ' ἔπι Δαμοίτας ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδεν :

Δ Α Μ Ο Ι Τ Α Σ .

Εἶδον, καὶ τὸν Πᾶνα, τὸ ποιμνιον ἀνίκ' ἔβαλλε,
 Κοῦ μ' ἔλαθ', οὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκύν, ᾧ ποθόρμημι
 Ἔς τέλος. αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος, ἔχθρ' ἀγορεύων,
 Ἐχθρὰ φέροίτο ποτ' οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ.

25 Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν οὐ ποθόρμημι,
 Ἄλλ' ἄλλαν τινὰ Φαμί γυναῖκ' ἔχεν· ἢ δ' αἰοῖσα
 Ζαλοῖ μ', ᾧ Παιδὸν, καὶ τάκεται· ἐκ δὲ θαλάσσης
 Οἰσρεῖ παπταίνουσα ποτ' ἄντρα τέ καὶ ποτὶ ποιμναῖ.
 Σίγα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾶ κνί· καὶ γὰρ, ὅκ' ἤρων

30 Αὐτᾶς, ἐκνυζήτο ποτ' ἰσχία ρύγχος ἔχοισα.

Ταῦ·

20. Καλὸν ἀείδεν] Prodiit ex Codd. & ex Edd. primis, pro καὶ τᾶδ' ἀείδεν.

22. ᾧ ποθόρμημι] Legitur & in Codd. ποθοῶμαι. Scribendum puto, ᾧ ποθεῶμι cum D. Heinsio; atque ita Ed. Brunck.

24. Ἐχθρὰ φέροίτο ποτ' οἶκον] Ex Codd. recepi pro vulgatis, Ἐ. φέροι ποτὶ οἶκον. sic & Ed. Br. in qua vñ. seq. legitur ἐγὼν κνίσδων.

26. Γυναῖκ' ἔχεν] Γυνᾶν in uno forte fortuna Cod. scriptum fecit, ut legendum suspicaretur Brunckius: Ἀλλὰ τιν' ἄλλαν Φαμί γάναν ἔχεν.

29. Σίγα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾶ κνί] Tournius emendationem putat, τὴν κνίνα· Ruhnkenius praeterea. Σίξα δ' ὑλ. ν. τὴν κνίνα, Sibilo canem incitavi: quam emendationem probat Br.

- Ταῦτα δ' ἴσως ἑσορεῦσα ποιεῦντά με παλλάκι πεμφθεῖ
 "Αγγελον. αὐτὰρ ἐγὼ κλαξῶ θύρας, ἔξε κ' ὀμόσση
 Αὐτά μοι σορέσειν καλὰ δέμνια τᾶσδ' ἐπὶ νάσω.
 Καὶ γὰρ θην οὐδ' εἶδος ἔχω κακὸν, ὡς με λέγοντι.
 35 Ἡ γὰρ πρᾶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον· (ἦς δὲ γαλάνα)
 Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἐμὴν ἅ μία κώρα
 (Ὡς παρ' ἐμὴν κέκριται) κατεφαίνετο· τῶν δέ τ' ὀδόντων
 . Λευκοτέραυ αὐγὰν Παρίας ὑπέφαινε λίθοιο.
 Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρὶς εἰς ἐμὴν ἔπτυσσα κόλπῳ·
 40 Ταῦτα γὰρ ἅ γραία με Κοτυτταρὶς ἐξεδίδαξεν,
 "Α πρᾶν ἀμάντεσσι παρ' Ἰπποκλῶντι ποταύλει·

Τόσσ' εἶπὼν τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλασε·
 Χῶ μὲν τῷ σύργγ', ὁ δὲ τῷ καλὸν αἰλὸν ἔδωκεν.

Αῦ-

31. Ἑσορεῦσα] Praestare videbatur vulgatae formae ἑσορεῦσα, ceterisque, illi etiam, quam *Heinsius* excogitavit, ἑσορεῖσα. ἑσοροῖσα. Ed. Br.

32. Κλαξῶ] Pro κλάσω, iam probatum a *Cassubono*, editum fuit ex Codd. Scholiis, & Florent. Ed. ἔγδων κλαξῶ Ed. Br. & ἔστε κ' ὀμόσση

33. Τᾶσδ' ἐπὶ νάσω] Τᾶσδ', ἐπὶ νάσω. scribendum putat *Heinsius*: quod Codicibus adfirmatum probari posset.

35. Ἑσέβλεπον] In Florent. legitur Ed. ἐσέδραμον. Genuinas illa voces saepe sola subministrat.

37. Τῶν δέ] Τῶν δέ τ' ὀδόντων. viro D. placet, ut ad αὐτὴν referatur.

41. Ἄ πρᾶν ἀμάντεσσι] Pro ἀμάντεσσι receptum fuit ex Codd.

Ἀλλεὶ Δακμόδτας, σόρισθε δὲ Δάφνιο δ Βώτας,
 45 Ὀρχεῦντ' ἐν μαλακῇ τὰ κέρτις οὐτίκα ποία·
 Νίκη μὰν οὐδ' ἄλλος, ἀνάσσωσι δ' ἐγένοντο.

Θ Α Λ Τ Σ Ι Α,

ἢ Ε Α Ρ Ι Ν Η Ο Δ Ο Ι Π Ο Ρ Ι Α.

Ειδύλλιον Ζ΄.

Ἡς χρένος ἀνίκ' ἐγών τε τὰ Εὐκρίτος ἐς τὸν Ἀλευτῆ
 Ἐρπομες ἐκ πόλιος· σὺν δὲ τρίτος ἄμμιν Ἀμύντας·
 Τῶ Δημοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια καὶ Φρασίδαμος,

Κ

Codd. — Idem hic v. infra x, 16. suo loco legitur, qui hic *Pierfono* quoque spurius videbatur. — Pro Ἰπποκρίωντι, prostat Ἰπποκρίωνι in aliquot Codd. Ed. Flor. & Schollis: hoc recepit *Brünckius*.

46. Νίκῃ] Rectius est, quam Νίκα· ut in Cod. scribitur, & in Edd. Ald. Flor.

VII, 1. Ἐγών τε καὶ Εὐκρίτος] Pro ἐγὼ Doricam formam dedit Ed. Flor. Nomen Εὐκρίτος tentari non debuerat a *Reiskio*.

2. Σὺν δὲ τρίτος] Pro Σὺν καὶ τρίτος, ex Codd. reposui; — sequente v. pro δ Φρασίδαμος, καὶ Φρασ. ex Codd. & Flor. Ed. x' δ Φρασίδαμος placuit *Tourno*.

- Κ' Ἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκάπεις· εἴ τι περ ἔσθλων
 5 Χαῶν τῶν ἐπάνωθεν, ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῶ.
 Χάλκωνος, Βούρινναν ὅς ἐκ παδὸς ἄνυε κράναν·
 Εὐγ' ἐνερεισάμενος πέτρα γόνυ· τὰ δὲ παρ' αὐτῶν
 Ἀγχειροὶ πτελέαι τε εὐσκιον ἄλσος ἔφαινον,
 Χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες κομῶσσαι.
- 10 Κοῦπω τὰν μεσάταν ὄδον ἄνυμες, οὐδὲ τὸ σάμα
 Ἀμὴν τῷ Βρασίδα κατεφαίνετο· καὶ τιν' ὀδίταν
 Ἐσθλὸν σὺν Μοίσαισι Κυθωνικὸν εὐρομες ἄνδρα,
 Ὦνομα μὲν Λυκίδα, ἧς δ' αἰπὸλος· οὐδὲ κέ τις μιν
 Ἠγνοίησεν ἰδὼν, ἐπεὶ αἰπὸλῳ ἔξοχ' ἔωκει.
- 15 Ἐκ μὲν γὰρ λασιόιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο

Κνα-

4. Ἐσθλὸν] Cum in Cod. MS. legeretur *ἔσλδν*, hanc *Theocriso* formam hic & alibi restituendam suspicatur *Brunck.*

5. Χαῶν τῶν ἐπάνωθεν] Vnam lineolam addidi vulgatis *ἔτ' ἄνωθεν*: ita mecum emendarunt *Reiskius* & *Toupius.*

5. Καὶ αὐτῷ Χάλκωνος] Corrigere tentabat *Reisk.* & *ἀγαυῷ X.* vulgata tamen αὐτῷ hic vi sua non caret.

6. Βούρινναν] Ex Codd. prodit, pro Βούρειαν. in aliis legitur Βούριαν· Βούρειναν· Βούρριναν. Βούρινναν probarunt *Reisk.* & *Tolp.* Βούριαν genuinum putat *Brunck.* — Pro ἄνυε legitur ἄνυσε in Cod. MS.

8. Ἐφαινον] *Heinsio* placuit ἔφαινον· alterum *Casaubono,* & *Ernesto.* ἔφαινον in suam Ed. recepit *B.*

11. Βρασίδα] Pro Βρασίδα, fuit Ex Cod. MS. restitutum.

12. Κυθωνικὸν] Κυθωνιον edidit *Brunckius*, quod, in Cod. repertum *Sabinus* etiam probavit. Ἐσθλὸν hoc vs. dat Ed. prima *Mediol.*

13. Λυ-

Κνακὸν δέρμ' ὤμοισι, νέας ταμίτιο ποτόσδον·
 Ἄμφι δέ οἱ σήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος
 Ζωσῆρι πλακερῶ· ροικὰν δ' ἔχεν ἀγριελαίω
 Δεξιτερᾶ κορύναν, καί μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρῶς
 20 Ὅμματι μειδιῶντι, (γέλωσ δέ οἱ εἶχετο χεῖλευσ)
 Σιμιχίδα, πᾶ δὴ τὸ μεσαμέριον πῶδας ἔλκεισ,
 Ἄνικα δὴ καὶ σαῦρος ἐφ' αἰμασιαῖσι καθεύδει,
 Οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυθαλλίδεσ ἠλαίνοντασ;
 Ἡ μετὰ δαῖτα κλητὸσ ἐπέγειαι; ἢ τινοσ ἀζῶν
 25 Λαυὸν ἐπιθρῶσκεισ; ὡσ τεῦ ποσὶ νεσσομένοιο·
 Πᾶσα λίθοσ πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀσιδεῖ·
 Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείφθην· Λυκίδα φίλε, φαντὶ τὸ πάντεσ
 Ἐμ-

13. Λυκίδα] Λυκιδασ in quibusdam legitur Codd. & Ed. Br.

16. Ποτόσδον] Melius est; quam ποτόσδων, quod in duobus est Codd. & Flor. Ed.

18. Πλακερῶ] Scripserit, an πλοκερῶ, definiri vix poterit.

21. Πᾶ δὴ τὸ μεσαμέριον] τὸ μεσαμέριον legitur in Ed. Rom. & Cod. MS. — Vera mihi quoque lectio videtur, a Τουρίο excogitata, Πᾶ δὴ τὸ μεσαμέριον πῶδας ἔλκεισ.

22. Ἐφ' αἰμασιαῖσι] Ἐν αἰμ. quod in duobus est Codd. probat Br. Scribi malim, ὑφ' αἰμασιαῖσι.

23. Κορυθαλλίδεσ] Melior hic scriptura videbatur, quam κορυθαλλίδεσ.

25. Ποσὶ νεσσομένοιο] Π. νεσσομένοιο dant Codex Reg. Paris. Edd. Mediol. & nupera Brunckii. ποσὶν ἐσσομένοιο placuit T. H. & Reiskio.

- Εμμεν συρίκταν μέγ' ὑπείροχον ἔν τε νομεῦσιν,
 "Εν τ' ἀμητήρεσσι· τὸ δὴ μάλα θυμὸν λαίνοι
- 30 Ἀμέτερον· καί τει, κατ' ἔμδν νόον, ἰσοφάριασθεν
 "Ἐλπομαι· ἃ δ' ὁδοῖς ἄδε Θαλυφιάς· ἧ γὰρ ἑταῖροι
 Ἀνέρες εὐπέπλω Δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι,
 "Ολβω ἀπαρχόμενοι· μάλα γὰρ σφισι πίανι μέτρον
 Ἄ δαίμων εὐκριθὸν ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν.
- 35 Ἄλλ' ἄγε δὴ, (ξυνὰ γὰρ ὁδοῖς, ξυνὰ δὲ καὶ αἰὼς)
 Βωκολιασδῶμεσθα· τάγ' ὥτερας ἕλλον ὀρασεῖ.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ Μοισᾶν καπυρὰν σῶμα· κῆμὲ λέγοντι
 Πάντες ἀοιδὸν ἄριζον· ἐγὼ δὲ τις οὐ ταχυπειθῆς,
 Οὐ Δᾶν· οὐ γὰρ πω, κατ' ἔμδν νόον, οὔτε τὸν ἔσθλδν
- 40 Σικελίδαυ νίκημι τὸν ἐκ Σάμω, οὔτε Φιλητᾶν,
 Ἄειδων· βᾶτραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὡς τις ἐρίσδω.
- "Ως

28. Ἐμμεν συρίκταν] Συρίκταν ἔμμεναι legitur in nonnullis Codd. Praestat alterum.

31. Ἐταῖροι] Iure displicent *Pierfono*; ἀριστοι vel ἀγαθοὶ placuissent.

35. Ἄδε] Commodum hic sensum praebet; ξυνὰ δὲ καὶ ὄδῳ, quod coniectura tantum nititur, nonnullis placuit ut Theocriteum.

37. Ἐγὼ Μοισᾶν κ. στόμα] Male fuit coniectura tentatum.

42. Γελάξας] Rectum est, non γελάσσας.

43. Δωρύττομαι] Ex Codd. receptum fuit pro δωρήσομαι· quod *Heinsius* iam probaverat.

46. Ὠρομείδοντος] In uno Cod. *Εὐρομείδοντος* legitur; in duo-

Ὄς ἐφάρων ἐπιταδες· ὁ δ' αἰπῶλος, ἀδὴ γελάξαι,
 Τάν τοι, ἔφα, κορύμπαν δωρῦττομαι, σῦνεκεν ἔσσι
 Πάν ἐπ' ἀλαθείῃ πεπλωσμένοι ἐκ Διδε ἔρως.

45 Ὄς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται, ἕως ἔρευνη
 Ἴσον ὄρωνε κορυφᾷ τελῆσαι δόμον Ὀρομέδοντος,
 Καὶ Μοισᾶν ἔρριχαι, ὄσοι, ποτὶ Χίον δοιδῶν
 Ἄντια κοκκύζοντες, ἐτάσιε μοχθίζοντι.

Ἄλλ' ἄγε, βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' ἀοιδᾶς,
 50 Σιμιχίδα· πῆγῳ μὲν, ἔρη φίλος, εἴ τοι ἀρέσκει
 Τοῦθ' ὄ, τι πρᾶν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξοπνάσασα.
 Ἔσσεται Ἀγυάνακτι καλῶς πλόος ἐς Μιτυλάων,
 Χῶταν ἐφ' ἐσπερίοις ἀρίφοις νότος ὑγρᾶ διώκη
 Κύματα, κ' Ὀρίων ὄτ' ἐπ' Ὀκεανῷ πύδας ἴσχει,

55 Αἴκεν τὸν Λυκίδαυ ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας

*Ρύ·

διόσους Ὀρομέδοντι, hoc probabat Reiskius; vulgatum Casaubonus: Ὀρομέδοντι recepit Br.

48. Κοκκύζοντες] Κοκκύδοντες, & μοχθίζοντι, hic omm scriptisse videtur Theocr. quas suam in Ed. admittit Br.

50. Εἴ τοι ἀρέσκει In uno Cod. εἴ τι κ' ἀρέσκει, ut alio legitur, εἴ τι κ' ἀρέσκει. scripserat forte Poëta, εἴ τιν ἀρέσκει, vel ἀρέσκει, ut legit Br.

51. Πρᾶν ἐν ὄρει] Πρᾶν ὄρη, prout legisse videtur Eustathius, ut Heinsius, sic mihi quoque velut genuinam placet.

54. ἴσχει] Pro ἴσχει restitutum fuit ex Codd. & pristinis Edd. Forte scripserat, ὄκ' ἐπ' Ὀκεανῷ πύδας ἴσχει. ὄκ' ediderunt Winterton. & Br, qui dedit in seq. v. Αἴκα τὸν Λ.

Ῥύσηται· θερμὸς γὰρ ἔρωσ αὐτῷ με καταίθει·

Χ' ἀλκυόνες ζορεσεῦντι τὰ κύματα, τάν τε θάλασσαν,

Τόν τε νότον, τόν τ' εὐρον, δε ἔσχατα Φυκία κινεῖ·

Ἄλκυόνες, γλαυκαῖς Νηρήσι ταῖτε μάλισα

60 Ὀρνίχων ἐφίλαθεν, ὅσαις τέ περ ἐξ ἄλλος ἄγρα,

Ἄγεάνακτι πλόον διζημένω ἐς Μιτυλιάναν

Ὄρια πάντα γένοιτο, καὶ εὖπλοον ὄρμον ἴκοιτο,

Κήγῳ, τήνο κατ' ἄμαρ, ἀνήθιον, ἢ ῥοδόεντα,

*Ἡ καὶ λευκόϊων σέφανον περὶ κροτὶ Φυλάσσω

65 Τὸν Πτελεατικὸν αἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυξῷ,

Πᾶρ πυρὶ κεκλιμένος· κύαμαν δέ τις ἐν πυρὶ Φρυξεῖ,

Χ' ἄ σιβάς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔς' ἐπὶ πᾶχυν

Κνύζε τ', ἀσφοδέλω τε, πολυγάμπτω τε σελίνω,

Καὶ πίομαι μαλακῶς, μεμναμένος Ἄγεάνακτες,

Αὐ-

59. Ταῖτε μ.] Scribendum puto, ταῖτε μάλιστα Ὀρνίχων ἐφίλαθεν, ὅσαις γέ περ ἐξ ἄλλος ἄγρα. — Ed. Br. ταῖ τὰ μάλιστα. — & ὅσαισι περ.

63. Κήγῳ, τήνο] Κήγῳ τήνο Ed. Br. qui ex Codd. etiam vulgato praefert ἀνήθιον.

64. Φυλάσσω] Idem hic ac Φέρων, in πυκασθων mutari non debet. — In vf. 65, κρατῆρος Ed. Br.

66. Φρυξεῖ] Φρυξῆ Ed. Br. vf. 67, ἔστ' ἐπὶ π.

70. Αὐταῖσιν] Vna forte litera mutata scribi poterit, Αὐταῖς ἐν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρίγα χεῖλος ἐρεῖδων. hoc receperit Br. Male haec tentabat Sam. Peitius.

71. Αὐ-

70 Αὐταῖσιν κυλίεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων.
 Αὐλησεῦντι δέ μοι δύο ποιμένες· εἷς μὲν, Ἀχαρνεύς·
 Εἷς δὲ, Λυκωπίται· ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγυθεν ἄσει,
 Ὡς ποκα τᾶς ξενίας ἠράσσατο Δάφνις ὁ βώτας.
 Χ' ὡς ὕρος ἀμφεπόλειτο, καὶ ὡς δρύες αὐτὸν ἐθρήνευ',
 75 Ἰμέρα αἶτε φύοντι παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο.
 Ἐὖτε χιδν ὡς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ' Αἴμον,
 Ἡ' Ἀθω, ἢ Ῥοδόταν, ἢ Καύκασον ἐσχατέοντα.
 Ἄισεῖ δ' ὡς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ
 Ζῶν ἔοντα, κακῆσιν ἀτασθαλίησιν ἄνακτος·
 80 Ὡς τέ νιν αἰσιμαὶ λειμωνόθε φέρβος ἰοῖσαι
 Κέδρον ἐς ἀδείων μαλακοῖς ἀνθεῖσσι μέλισσαι·
 Οὐνεκά οἱ γλυκὴ Μοῖσα κατὰ ζώματος χέε νέκταρ.
 Ὡ μακαρίζε Κομάτα, τὴ θῆν τάδε τερπνὰ πεπόνθης,
 Καὶ

71. Αὐλησεῦντι δέ μοι] Αὐλησεῦντι δ' εἰμίν, Ed. Br.

73. Τᾶς ξενίας] Suspectum illud *Reiskio*, *Heinsio* placuit: τᾶς ξανθᾶς, diversam lectionem memorat Schol. τᾶς Νύμφας praeferret vulgato *Brunckius*; qui dedit — V. 75, παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο.

77. Ἐσχατέοντα] Ἐσχατέωντα, formam rariorem, duo hic dant Codd.

79. Κακῆσιν] Κακαῖσιν ἀτασθαλαισιν Ed. Br.

83. Πεπόνθης] Positum pro πεπόνθης, τέρπν' ἐπεπόνθης Ed. Br.

Καὶ τὸ κατεκλάσθη ἐς λάρνακα, καὶ τὸ, μελισσῶν
 85 Κηρία φερβόμενος, ἔτος ὄριον ἐξεπόνασας,
 Αἶθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωῖς ἐναριθμίας ὤφελος ἤμεν,
 Ὡς τοι ἐγὼν ἐνόμειον ἀν' ὄρεα τὰς καλὰς αἴγας,
 Φωνᾶς εἰσαΐων· τὸ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις
 Ἄδὸ μελισσόμενος κατακέκλιτο, θεεῖ Κομᾶτα.
 90 Χῶ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο τὸν δὲ μετ' αὐθις
 Κηγῶν τοῖ' ἐφάμασεν· Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὲν ἄλλα
 Νύμφαι κῆρὲ δίδαξαν ἀν' ὄρεα βουκολέοντα
 Ἐσθλὰ, τὰ που καὶ Ζεῦδος ἐπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα·
 Ἄλλὰ τόγ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπείραχον, ᾧ τὸ γεραίρεν
 95 Ἀρξεῦμ'· ἀλλ' ὑπάκοιστον, ἐπεὶ φίλος ἐπλεο Μοῖσαις.

Σιμ·

84. Κατεκλάσθη *Instar similitudinis scribi hic olim potuit κατεκλάσθη.*

85. Ἐξεπόνασας] *Ex Codd. & Schol. fuit a me receptum, pro ἐξετέλασας. Dubito tamen, utrum illud dederit, an ἐξεπόνισας. ἐξεπόνασας edidit & Br.*

86. Ἐπ' ἐμοῦ] *Genuinum; vitiosum est in quibusdam Codd. ἐπ' ἐμοί. In hunc versum ἤσαν ex Codd. receptum pro ἡμεῖς. εἶμεν praetulit Br.*

87. Ὡς τοι] Ὡς τιν ἐγὼν scribendam statuit *Br.* qui vulgavit — *vf. 89, κατεκέκλιτο.*

92. Βουκολέοντα] *Pro βουκολίοντα, recte iam dederat Winterton.*

94. Ὡ τὸ γεραίρεν] *Praestare videtur alteri lectioni, Ὡ, τι γ' ἀείδεν, quam praebent Schol. Codices nonnulli, & primae Edd.*

97. Ἐραν-

Σιμηχίδα μὲν Ἐρωτες ἐπέπταρον· ἦ γὰρ ὁ δειλὸς
 Τόφσον ἐρῆ Μυρτούς, ὅσον εἶαρος αἴγας ἔρωται.
 Ὠράτος δ', ὃ τὰ πάντα Φιλαίτατος ἀνέρι τήνω,
 Παιδὸς ὑπὸ σπλάγγυοισιν ἔχει πόνον. οἶδεν Ἄριστις,
 100 Ἐσθλὸς ἀνὴρ μὲν γ' ἄριστος, ὃν οὐδέ κεν αὐτὸς αἶψαν
 Φοῖβος σὺν Φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι μεγαλαίρει,
 Ὡς ἐκ παίδος Ἄρατος ὑπ' ὄστρον αἶθερ' ἔρωτι.
 Τὸν μοι, Πάν, Ὀμόλας ἔρατὸν πέδον ὄστρον λέλογχας,
 Ἄκλητον τήνοιο Φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσασαι,
 105 Εἶτ' ἔς Ἄρα Φιλῖνας ὃ μαλθακὸς, εἴτε τις ἄλλος.
 Κῆν μὲν ταῦθ' ἔρατος, ὃ Πάν φίλος, μὴ τί τι παῖδες
 Ἀρκαδικοὶ σκύλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμους

Ταύ-

97. Ἐρωται] Mutari certe a *Br.* non debuerat in ἔρωτι.

100. Μὲν γ' ἄριστος] Pro μὲν γ' Ἄριστις, recte repositum a *Pierfano*, praebent & *Codd.* & *primae Edd.*

103. Ὀμόλας] Legitimum aequè nomen, ac Ὀμόλου, vel Ὀμόλω· quod in aliquot legitur *Codd.* Sed scribendum hoc v. videtur, ὄστρον λέλογχας. *Bruckius* edidit Ὀμόλω γ' ἔρατὸν πέδον.

105. Ἄρα Φιλῖνας] Repositum fuit auctoritate *Codicum.* pro ἄρ' ὃ Φιλῖνας — *Br. Ed. αἶτ' ἐντ' Ἄρα Φιλῖνας ὃ μ. αἶτε τ. ἄ.*

106. Μὴ τί τι παῖδες] Ex *Codd.* recepi, pro μὴ τί τι παῖδες,

107. Ὀμους] More suo dederat *Poëta*, ὤμους. — *vi.*

108, ὄκα, pro ὄστρον, edidit *Br.* — *vi.* 109, Αἶ δ' ἄλλος κείνης. postremum in *Cod.* fuit inventum.

Τανίκα μαζίσδοιεν, ὅτε κρέα τυτθὰ παρείη·

Εἰ δ' ἄλλως νεύσαις, κατὰ μὲν χροῖα πάντ' ὀνούχεσσι

110 Δακνόμενος κνάσαιο, καὶ ἐν κνίδασι καθεύδοις.

Εἶη δ' Ἠδωνῶν μὲν ἐν ὥρεσι χείματι μέσσω

Ἐβρον παρ ποταμὸν, τετραμμένος ἐγγύθεν ἄρκτου.

Ἐν δὲ θέρει πυμάτοισι παρ' Αἰθιοπέσσι νομέοις,

Πέτρα ὑπὸ Βλαμύων, ὅθεν οὐκέτι Νεῖλος ὄρατός.

115 Ἔμμες δ' Ἐτίδος καὶ Βυβλίδος ἀδὺ λιπόντες

Νᾶμα, καὶ οἰκεῦντες ξαυθᾶς ἕδος αἰπὺ Διώνας,

Ἦ μάλοισιν Ἐρωτες ἐρευθομένοισιν ὅμοιοι,

Βάλλετέ μοι τόξοισι τὸν ἱμερόεντα Φιλῆον,

Βάλλετ'· ἐπεὶ τὸν ξεῖνον ὁ δῦσμορος οὐκ ἐλεεῖ μεῦ.

120 Καὶ δὴ μὰν ἀπίοιο πεπαῖτερος· αἱ δὲ γυκαῖκες,

Αἰ, αἰ, Φαντὶ, Φιλίνε· τὸ τοι καλὸν ἄνθος ὑποῖρεϊ.

Μη-

111. Εἶη δ' Ἠδωνῶν] *T. H.* olim putabat corrigendum, Εἶη Ζωναίων, vel Ζωναίοις μὲν ἐν ὥρεσι.

112. Τετραμμένος ἐγγ. &.] Sic ista monuit interpungenda *Τουρίυς*. κεκλιμένος, quod in nonnullis est *Codd* prostat in *Ed. Br.*

115. Λιπόντες.] Male tentatum *Τουρίυς* servandum docuit.

110. Τὸν ξεῖνον — οὐκ ἐλεεῖ μεῦ] Sic omnino legendum, non με, vidit *Reisk.* μεῦ *Codices* praebent & primae *Edd.*

121. Ἐποῖρεϊ] Pro ἀποῖρεϊ, prodiit ex *Codd.* & prima *Ed Mediol. Br.* dedit, τὸ τὴν καλὸν ἄνθος ὑποῖρεϊ.

122. Φρου-

Μηκέτι τοι φρουρέωμεσ ἐπὶ προθύροισιν, Ἄρατε,
Μηδὲ τόδας τρίβωμεσ· δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ
Κοκκύσδων νάρκασιν ἀνηραΐσι διδοίη·

125 Εἰς δ' ἐπὶ τᾶσδε, Φέριστε, Μόλων ἄγχοιτο παλαίστρας
Ἄμμιν δ' ἀσυχία τε μέλοι, γράϊα τε παρσίη,
Ἄτις ἐπιφθύσδοισα τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.
Τόσσ' ἐφάμασ· ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον, ἀδὺ γαλάξασ,
Ὅσ πάρος, ἐκ Μοισᾶν ξεινήιον ὤπασεν ἡμεσ.

130 Χὼ μὲν, ἀποκλίμασ ἐπ' ἀριστερὰ, τὰν ἐπὶ Πύξασ
Εἶρφ' ὀδὴν· αὐτὰρ ἐγὼν τε καὶ Εὐκρίτοσ ἐσ Φρασιδάμω
Στραφθέντεσ, χὼ καλὸσ Ἀμύντιχεσ, ἐν τε βαθείασ
Ἄδείασ σχίνοιο χαμμενίσιν ἐκλίνθημεσ,
Ἐν τε νεοτμάτοισι γεγαθότεσ οἰναρέοισι.

135 Πολλὰ δ' ἄμμιν ὑπερθε κατὰ κρατὸσ δογέοντο

Ἄγχοι-

122. Φρουρέωμεσ] Scriptum ex Codd. pro Φρουρῶμεσ.
125. Ἐπι τᾶσδε, Φέριστε,] Pro ὑπὸ ex Codd. tantum
recepti ἐπὶ sequentia, τᾶσδε — παλαίστρασ mutanda non sunt.
128. Τόσσ' ἐφάμασ] In duobus Codd. & in Ed. Br.
legitur Ὅσ ἐφάμασ, in hac etiam sola, δ' δ' ἐμὸν τ. λ.
129. Ἡμεσ] Aequae ac ἡμεν cum & hic darent Codices;
hic in sede videbatur suavius. qui hic dedit ἄμην,
Br. infra praefert ἡμεσ.
134. Οἰναρέοισι] Ex Cod. MS. οἰναρέοισι dedit Brun-
kius; qui in v. 137, recte vulgavit κελάρμοδε, omittit
litera illic inutili.

Αἴγυροι πτάλει τε τὸ δ' ἐγγύθεν ἰσθὸν ἕδωρ

Νυμφᾶν δὲ ἄντροιο κατειβήμενον κελάρυσσε.

Τοὶ δὲ ποτὶ σκιεράς ἐροδαρμίαν αἰθαλίανες

Ἐττίγες λαλαγεῶντες ἔχον πόνου ἢ δ' ὀλολυγῶν

140 Τηλόθεν ἐν πυκνῆσι βόσκων τρύξισκεν ἀκάνθαις.

Ἄειδον κέρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔβουε τρυγῶν

Ἐπιπύοντο ξουθαὶ περὶ κίδακας ἀμφὶ μέλισσας

Πάντ' ὥσδεσθ' ἔβρες μάλα πίονος, ὥσδε δ' ἰπώρης

Ἄοχλαι μὲν πέρ ποσσὶ, παρὰ πλευρήσι δὲ μάλα

145 Δαΐφιλῆος ἄμμου ἐκυλύετο τὸ δ' ἐκέχοντο

Ἄορκαες βραβόλαισι καταβρίθοντες ἔρασσε

Τετράενες δὲ πύθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειψαρ.

Νύμφαι Κασαλίδες Παρνασίον αἶπος ἔχοισαι,

Ἄρά γέ πα τοιόνδε Φόλω κατὰ λάϊνον ἄντρον

150 Ἐρήτηρ Ἡρακλῆϊ γέρων ἐξάσατο Χείρων;

Ἄρά γέ πα τήνον τὸν τοιμένα τὸν ποτ' Ἄνάπω

Τὸν

139. Ἀσπυγεῖτες ἔχον πόνου] Elegans scribendi forma non debet sollicitari.

143. Πάντ' ὥσδεσθ' ὁ.] Πάντ' ὥσδε ἔβρες, — ὥσδε δ' ἰπώρης, Ed. Br.

144. Παρὰ πλευρήσι.] Περὶ πλευρῶν, duobus ex Codd. fuit notatum. περὶ πλευρῶν Βη. edidit.

147. Πύθων ἀπελύετο] Hoc ex duobus fuit Codd. receptum, pro ἀπελύετο sed πύθων rectius videbatur quam πύθω quod

Τον κρατερὸν Πολύφαμον, δεῦρεσι νᾶας ἔβαλλε,
 Τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὔλια ποσσὶ χορεῦσαι,
 Οἶον δὴ τόκα πᾶμα διεκρανώσατε, νύμφαι,
 155 Βωμῷ παρ Δάματρος ἀλωάδος; ἄς ἐπὶ σωρῷ
 Αὐθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον· ἄ δε γελάξαι;
 Δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέρησιν ἔχουσα.

quod tres etiam dant Codd. quodque recepit Br. qui.—
 vñ. 150., *πρατῆρ* edidit.

151. Τὸν ποτ' Ἀνάπφ] Tentare non debuerat *Heinsius*.

152. Ὀρεσι νᾶας ἔβαλλε] *Heinsii* correctionem, pro
 λᾶας, recepi, probatam a *Musgraviio*, *Tourpio*; aliisque.

156. Ἐγὼ πάξαιμι] Ἐγὼν πάξαιμι Ed. Br. quocum
 recepi γελάξαι, pro γελάσσαι.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ

Εἰδύλλιον ἦ.

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ, καὶ ΛΙΠΟΛΟΣ.

Δάφνιδι τῷ χάριεντι συνήντετο βουκολέοντι
 Μάλανέμων, ὡς Φαντὶ, κατ' ὄρεα μακρὰ Μενάλκας.
 Ἄμφω τῶγ' ἦτην πυρρότριχῳ, ἄμφω ἀνάβω,
 Ἄμφω συρίσθεν δεδαημένῳ, ἄμφω ἀείδεν.
 Ὡς Πρᾶτος δ' ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῆς μοι ἀεῖσαι;

Φαμὶ

- VI. 1. Βουκολέοντι] Positum pro βουκολέοντι.
 2. Ὡς Φαντι] Διόφαντε legere tentabat *Pierfonus*; verius quod vulgatur.
 3. ἦτην] Scribi potuit & ἦστην· quod est in Codd. Rom. & Paris. & in Ed. Mediol. prima.
 3. Ἀνάβω] Aliam lectionem ex Schol. eruit & probavit *T. H.* ἐνάβω.
 7. Νικασεῖν] Νικασῆν scribitur in Ed. prima & Cod. MS. νικασεῖν nollem nuper prodüsset; ut — v. 10, νικασεῖς.

Φαμί τὸ νικασεῖν ὅσσοι θέλω αἰτῶς ἀείδων.

Τὸν δ' ἄρα χῶ Δάφνης τοιῶδ' ἀπαμείβετο μύθῳ·

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Ποιμῶν εἰροπρόκων δῖων συρικτὰ Μενάλκᾳ,

10 Οὐποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴτι πάθοις τὸ γ' ἀείδων.

Μ Ε Ν Α Λ Κ Α Σ.

Χρήσθεις ὧν εἰσιδεῖν, χρήσθεις καταθεῖναι ἄεθλον;

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Χρήσθω τοῦτ' εἰσιδεῖν, χρήσθω καταθεῖναι ἄεθλον.

Μ Ε Ν Α Λ Κ Α Σ.

Ἄλλὰ τί θησεύμεσθ' ἔκεν ἀρμὴν ἄρκιον εἶη;

Δ Α·

9. Συρικτὰ] Συρικτὰ D'Orvilleus invenit in optimo Cod.

10. Εἴτι πάθοις] Αἴτι πάθοις probat Brunckius, reiecto εἴτι πάθος, quod in ipso Ed. irreperat.

11. Καταθεῖναι] Καταθεῖναι hic, & v. 12, scribitur in Ed. prima Mediol. Initio v. dedi cum Brunckio, χρήσθεις ὧν, pro χρήσθεις δ' ὧν, vel χρ. γ' ὧν, ut edidit Winterton.

13. Ἄλλὰ τί] Recte scriptum, & ἔκεν — εἶη. In paucis Codd. legitur, Καὶ τίνα θ. in uno, & in Edd. primis δ μὲν — εἶη. An in aliis olim inventum fuit, Καὶ τίνα θ.;

G

14. Θέε

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Μόσχον ἐγὼ θεσῶ· τὸ δὲ θες γ' ἰσομάτορα ἀμνόν·

Μ Ε Ν Α Λ Κ Α Σ.

15 Οὐ θεσῶ πόκα ἀμνόν· ἐπεὶ χαλεπός θ' ὁ πατήρ μεν
 Χ' ἡ μήτηρ· τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Ἄλλὰ τί μὲν θεσεῖς; τί δὲ τὸ πλεόν ἐξεῖ ὁ νικῶν;

Μ Ε Ν Α Λ Κ Α Σ.

Σύριγγ' ἂν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐνεαάφωγον,
 Λευκὸν καρὸν ἔχαισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν,
 20 Ταύταν κατθεῖην· τὰ δὲ τῷ πατρὸς οὐ καταθησῶ.

Δ Α-

17. Θεί γ'] Γ' illud, & versu sequente, non absurde
 exprunxit *Reiskius*, omiffum ab *Aldo* — *Pierfono* placuit,
 σὺ δὲ θες ἀισμάτορα ἀμνόν Sequente vi. pro πόκα γ' ἀμνόν,
 dedi cum aliis πόκα ἀμνόν.

11. Ἐποίησα] Recte scriptum: ἐποίησα nonnulli dant
 Codd. & tres Edd. primae. — Hoc in v. ἐγὼ non debue-
 rat tentari a *Wartono*; nedum in contextum recipi *Exo*.

20. Ταύταν] Recepi pro σούτην ex duobus saltem Codd.

21. Κήγῶ] Κήγῶν hic melius esset, quod & recepit *Br*.

23. Ἄλωῶ] More *Theocrissi* hic etiam scribi potuit,
 ἄλωῶ, ut edidit *Br*.

24. Κάλωμός γε] Repositum pro κάλωμός με, ex Cod.
 Reg.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἦ μὲν τοι κήγῳ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
 Λευκὸν καρὸν ἔχουσιν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν,
 Πρώαν νιν συνέπαξ'· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
 τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμὸς γε διασχιθεὶς διέτμαξεν.

25 Ἀλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκρος ἔσσεται ἀμέων;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Τήνδ' ὡς ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἦν καλέσωμες,

Ἦτι ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ Φαλαρὸς ὑλακτεῖ.

Χ' οἱ μὲν παῖδες αἴυσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακούσας·

Χ' οἱ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρῖναι.

30 Πρῶτος δ' ὦν ἄειδε λαχὼν ἰυκτὰ Μενάλκας.

Εἶτα δ' ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε Δάφνις αἰοιδᾶν

Βασκ.

Reg. Paris. Edd. Mediol. Ald. Romæ κάλαμος γ' ἔ male vulgavit Reiskius.

25. Ἀμέων] Pro ἀμῶν recepi cum Br. quia legitur in Cod. MS. & in Ed. Flor.

27. Ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων] Ταῖς ἐρίφοισι κύων ἔ φ. ὁ. numero-
 rosus videtur Ταυρίο; mihi quoque. Pro Φάλαρος Piersona
 placebat Φίλαρος. — Huc usque versus sunt omnes Theo-
 critæ; sequentibus insunt Hlo minus digni.

28. Χ' αἰ] Hic & v. seq. in primis est Edd. & in illa
 Winterton; Χφ. scribitur in aliis.

Ib. Ἐπακούσας] Dederat iam Winterton. pro ἐπακού-
 σαι. — v. 29. κρινεῖν Ed. Br. v. 31. ἀμοιβαίαν.

Βωκολικάν· ούτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρῶτος·

Μ Ε Ν Α Λ Κ Α Σ

Ἄγκρα καὶ ποταμοὶ, θεῖον γένος, αἴ τι Μενάλκας

Πᾶ ποχ' ὁ συρικτὰ προσφιλὲς ἄσσε μέλος,

35 Βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας. ἦν δὲ ποκ' ἔνθη

Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

Δ Α Φ Ν Ι Σ

Κράναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτὸν, αἵπερ ὁμοῖον

Μουσίσοδοι Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,

Τοῦτο τὸ βωκόλιον παιάινετε· κῆν τι Μενάλκας

Τῆδ'

34. Πᾶ ποχ' ὁ συρικτὰ] Hoc, pro συρικτὰς, a *Casaubono* probatum, recte *Reisk.* recepit: praebent illud *Codd.* & duae *Edd. primae.* — Hoc uno loco lectum, Πῆ mutatum fuit in Πᾶ a *Wintertono.*

35. Ἀμνίδας] Ἀμνάδας hic praebent *Codd. Italici* duo, *Parif. Reg.* & duae *Edd. primae.* Forma rarior hic & alibi potuisset reponi.

37. Γλυκερὸν φυτὸν] Melius mihi videtur, quam γλυκερὰ φυτὰ. hoc in duobus est *Codd.* & in *Ed. Br.*

38. Μουσίσοδοι] *Ed. Br.* μουσίσοδει.

39. Βωκόλιον] Pro βουκόλιον ex *Codice* fuit scriptum. — Παιάινετε, pro παιάινετε, minus recte legitur in *Codd.* duobus.

40. Τῆδ' ἀγάγοι] Hoc certe vitiose scribitur, corrigendum e *Scholiis ἀγάγη.* cum *Τουρίο.* Preterea dari poterit ex *Ed. Flor. Τεῖδ' ἀγ. Τεῖνδ'* ex uno *Cod.* enotatur. Τῆδ' edidit *Wintertonus*; τεῖνδ' ἀγάγη, *Brunckius*:

Ibid. Χαίρων] *Genuinum*, in *χίμαρῶν* mutatum volebat *Reisk.*

40 Τῆδ' ἀγάγοι, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Παντᾶ ἔαρ, παντᾶ δὲ νομοί, παντᾶ δὲ γάλακτος
 Οὐθατα πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,
 Ἐνθ' ἂ καλὰ παῖς ἐπιπίσσεται· αἱ δ' ἂν ἀφέρποι,
 Χῶ ποιμᾶν ξηρὸς τηρόθι, χ' αἱ βοτάναι.

ΔΑΦΝΙΣ

45 Ἐνθ' ὄϊς, ἔνθ' κίγες διδυματόκοι, ἔνθα μέλισσαι
 Σμάνεα πληροῦσιν, καὶ δρύες ὑψίτεραι,
 Ἐνθ' ὁ καλὸς Μίλων βραῖνει ποσίν· αἱ δ' ἂν ἀφέρποι,
 Χῶ

Reiskius; quod certe ut elegans non debebat commendari.

41. Νομοί] Νομῆ & νομαὶ sunt in nonnullis Codd. minus recte.

42. Πλήθουσιν] Πλήσουσιν, deterius vulgato, legitur in duobus Codd. πηδῶσιν in Ed. Flor. πλήθοντι, Ed. Br.

43 Ἐπιπίσσεται] In duobus Codd. scribitur, ἐπιπίσσεται. hoc dedit Br. Ista vero, Ἐνθ' ἂ καλὰ παῖς ἐπιπίσσεται. quis credat Theocritea? Ἐνθ' ἂ καλὰ ποσὶ ἐπιπίσσεται vulgato melius videbatur *Pierfopo*.

Ibid. Αἱ δ' ἂν ἀφέρποι] Positum ex Codd. pro ἀφέρποι, ut & v. 47.

46. Σμάνεα πληροῦσιν] Vtrumque servandum est: in uno Cod. Σμήνεα legitur; in aliis πληροῦντι vel πληρῶντι. quorum illud recepit *Brunckius*.

Ibid. Καὶ δρύες ὑψίτεραι] Καὶ δρύας ὑψιτέρας legendum putat *Reiskius*: ὑψιτέραις in Ed. scribitur Florent. — Sed neque hic versus videtur *Theocriti*, nec sane v. 48.

Χώ τὰς βῶς βόσκων, χ' αἱ βόες αὐτέρας.

Μ Ε Ν Α Λ Κ Α Ε.

ὦ τράγε, τὰν λευκῶν αἰγῶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλας
 50 Μυρίον, ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδαρ ἔριφοι·
 Ἐν τήνῳ γὰρ τήνος· ἴθ' ὦ κάλε, καὶ λέγε Μίλων',
 ὦς Πρωτεύς Φώκας, καὶ θεὸς ὦν, ἔνεμε.

Δ Α Φ Ν Ι Σ

Μή μοι γὰρ Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τέλαντα
 Εἶη ἔχεν, μηδὲ πρόσθε θέειν ἀνέμων·
 55 Ἄλλ' ὑπὸ τῆ πέτρῃ τῆδ' ἄσπωμα ἀγκῆς ἔχον τὸ,

Σύν·

49. ὦ τράγε] Hos etiam quatuor versus non Menalcae, sed Daphnidis personae tribuendos; versus autem 53, & septem sequentes, Menalcae, suspicatur *Reiskius*; quem sequutus est *Brunckius*.

Ibid. ὦ βάθος ὕ] Pro ὦ scriptum ad mentem *Casaub. Heinsii* & aliorum: id ipsum ex Codd. enotatum Schol. legit. Sed sequens ὦ cum *Heinsio* non mutarem.

51. λέγε Μίλων'] Pro Μίλω, ex duobus fuit Codd. receptum, quod probant *Reiskius*, & *Toupius*, recepitque *Brunckius*. Sed & haec, Ἐν τήνῳ γὰρ τήνος. ἴθ' ὦ κάλε, καὶ λέγε Μίλων', ὦς — satis sunt absurda, neque adeo *Theocriti*: ἴθ' ὦ κάλε, corrigebant *Grotius* & *Heinsius*; ἴθ' ὦ καλέ, *Sart. Petitus*.

53. Μή μοι γὰρ] Omnino mutatum nolim, Repositum voluisset *Reiskius*, Μή μοι τὰν Π. esset illud, ipso iudice, τὰ ἐν Πέλοπος βασιλείῳ κτήματα.

Ibid. χρύσεια τέλαντα] Κροίσου τέλαντα, ut probabiliter
 cor·

Σύννομα μᾶλ' ἑσάρων, τὰν Σικελᾶν ἐς ἄλλα.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Δένδρεσι μὲν χειμῶν Φοβερὸν κακὸν, ὕδασιδ' αὐχμοσ,

Ὅρμισιν δ' ὕσπλαγξ, ἀγροτέροις-δε λίνα·

Ἄνδρϊ δε, πορθενικᾶς ἀπαλᾶς πόθος, ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,

60 Οὐ μόνος ἠράσθην, καὶ τὸ γυναικοφίλας.

Ταῦτα μὲν ὦν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν.

Τὰν πυμάτων δ' ὠδᾶν οὕτως ἐξᾶρχε Μενάλκας·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Φεῖδευ τᾶν ἐρίφων, Φεῖδευ, λύκε, τῶν τοκάδων μευ,

Μηδ'

corrigit *Pierfonus*, admisit *Brunckius*. Suam hic coniecturam χρυσεῖ Ἀταλάντας, in contextum inferre ausus est *Reiskius*.

56. Τὰν Σικελᾶν ἐς ἄλλα] Σικελικᾶν ex uno alterove Codd. enotatur. Scribi potuit: Σύννομα μᾶλ' ἑσάρων, Σικελικᾶν τ' ἐς ἄλλα· vel, ut *Heinsio* placuit, τὰν Σικελᾶν τ' ἐς ἄλλα. quod habet *Ed. Br.*

57. Ὑδασιδ' αὐχμοσ] Ὀὔδασι legitur in duobus Codd. in *Edd. primis*, & apud *Stobaeum*: meam juvenis coniecturam, οὔδασι *R.* in contextum intulit: nollem factum. *Br.* recte dedit Φοβερὸν, κακὸν ὕδασι αὐχμοσ.

61. Ταῦτα μὲν ὦν] Neque hic, versus neque sequentes aliquot mihi videntur Theocritei, fortè sunt *Moschi*.

63. Τᾶν ἐρίφων] Ex duobus Codd. scriptum pro τῶν ἐρίφων. Apud *Stobaeum* legitur: Φεῖδευ τῶν ἀργῶν, Φεῖδευ, λύκε, τῶν ἐρίφων μευ.

Μηδ' ἀδικεῖ μ', ὅτι μικρὸς ἐὼν πολλαῖσιν ἠμαρτέω·

65 Ὡ Λάμπουρε κύων, οὕτω βαθύς ὕπνος ἔχει τύ;

Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδί νέμοντα

Ταὶ δ' ὄβριες, μηδ' ὑμῖς ὀκνεῖθ' ἀπαλάς κορέσασθαι

Ποίῳς· οὔτι καμείσθ' ὄκκα πάλιν ἄδε Φύηται·

Σίττα νέμεσθε, νέμεσθε· τὰ δ' οὔθατα πλήσατε πᾶσαι,

70 Ὡς τὸ μὲν ὦ ρνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀπτόθωμαι.

Δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' αἰεῖδεν.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Κἄμ' ἐκ τῷ ἄνθρω σὺνοφρους κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα

Τὰς δαμάλας παρελεῦντα, καλὸν καλὸν ἡμεσ ἔφασκεν·

Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν αὐτᾶ,

Ἄλ-

64. Μηδ' ἀδικεῖ μ'] Μηδ' ἀδικῆς μ', apud *Stabacum* legitur, ex quo positum ἠμαρτέω, pro ἠμαρτῶ.

68. Οὔτι καμείθ' ὄκκα] In Cod. legitur, αὔτι κάμηθ'· in alio, οὔτι κάμηθ'. — ὄκκ' ἂν in MS. répertum placet *Reiskio*. — Verfu 69 Πλήθετε est in Reg. Paris. ut in Ed. *Mediol.*

71. Δεύτερος αὖ] Frustra tentat *Reiskius*. Quae sequuntur, Κἄμ' ἐκ τῷ ἄνθρω, quis credat esse *Theocriti*? In his Κἄμ' ἐκ scribi poterit cum *Wintertono*.

73. Παρελεῦντα] Ex Cod. positum, pro παρελῶντα· Παρελῶντα, quod alibi legitur, hic in aliis est Codd. — Pro ἡμεσ scribitur & in Codd. ἡμεν· εἶμεν· εἶμεν. Ed. *Berol.*

74. Οὐδὲ λόγον ε. ε. τὸν πικρὸν] Τὸν μικρὸν corrigit *D. Heinsius*; quod adprobat *Toupius*; recepit *Brunckius*. In aliquot Codd. legitur, Οὐ μὰν οὐδὲ λόγων ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν

75 Ἀλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἀμετέραν ὁδὸν εἶπεν.

Ἄδει' ἅ φωνὰ τᾶς πόρτιος, ἀδὺ τὸ πνεῦμα·

Ἄδὺ δὲ χῶ μύσχος γαρεύεται, ἀδὺ δὲ χ' ἅ βῶς·

Ἄδὺ δὲ τῷ θέρεος παρ' ὕδωρ βέρον αἰθριοκοιτῆν·

Τᾶ δρυὶ τὰ βάλανοι κόσμος, τᾶ μαλίδι μᾶλα.

80 Τᾶ βοὶ δ' ἅ μύσχος, τῷ βωκόλῳ αἱ βέες αἴται.

Ὦς οἱ παῖδες ἄεισαν· ὁ δ' αἰπόλος ὦδ' ἀγόρευεν.

Αἰπολοσ

Ἄδὺ τι τὸ εἶμα τοι, καὶ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά·

Κρέσσον μελπομένῳ τεῦ ἀκουέμεν ἢ μέλι λείχεν·

Λάσδεο τᾶς σύριγγος· ἐνίκησας γὰρ αἰείδων.

85 Αἱ δὲ τι λῆς με καὶ αὐτὸν ἄμ' αἰπολέοντα διδάξαι,

Τή-

πικρὸν αὐτᾶ. Sed & haec & illa dedecet *Theocritum*.

76. Ἄδει' ἅ] Mutari non debet. Ἄδει' edidit ex Ald. *Winterston*.

77. Ἄδὺ δὲ χῶ μύσχος] Versus est in IX, 7. ubi v. 19, παρ' ὕδωρ βέρον· ut hic v. 78.

78. Αἰθριοκοιτῆν] Positum ex Flor. Edit. pro αἰθριοκοιτῆν. in Cod. MS. legitur αἰθριοκοιτᾶν. —

80. Ἄ μύσχος] Ὁ μύσχος, ex Aldi Ed. iam revocatum a *Reiskio*, ut genuinum tuetur *Brunckius*.

82. Ἄδὺ τι] Qui sequuntur versus XII, & primi hoc in carmine XXVII, mihi videntur *Theocritei*.

83. Λείχεν] Ex Cod. scriptum, pro λείχεν.

84. Λάσδεο τᾶς σύριγγος] Ex duobus Codd. prodiit pro τᾶς σύριγγας· atque ita iam correxerat *Scaliger*: vulgata non absurde tuetur *Reiskius*; alterum dedit & *Br*.

85. Αἱ δὲ τι] Ex uno Cod. adnotatum, Αἱ δὲ κε λῆς.

Τήναι τὰν μιτύλαιν δωσῶ τὰ διδακτρά τοι αἶγα,

“Ατίς ὑπέρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.

“Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη, καὶ ἀνάλατο, καὶ πλατάγησε

Νικήσας· οὕτως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἄλοστα.

90 “Ὡς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο Φρένα λύπα

“Ὀτερος· οὕτω καὶ νύμφα γαμηθεῖσ’ ἀκάχοιτο.

Κῆκ τούτῳ Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρῶτος ἔγεντο,

Καὶ νύμφαν, ἄκρηβος εἶν ἔτι, Ναῖδα γάμεν.

87. Πληροῖ] Πλαροῖ scribitur in uno certe Codice; male.

88. “Ὡς μὲν ὁ παῖς] In his tentandis mirum quid evenērit Scaligerō; cui Ilesius ne obloqui quidam ausus est.

Ibid. Ἀνάλατο] Unius nititur auctoritate Codicis, pro ἀνήλατο repositum etiam a Brunckio.

89. Ἐπὶ ματέρα] Ἐπὶ ματέρι prostat in uno Codice MS.

91. “Ὀτερος· οὕτω] In hoc versu, necdum emendate scripto, γαμηθεῖσ’ in formam usitatam γαμηθεῖσ’ ex Cod. & primis Edd. fuit mutatum: pro οὕτω, scribitur ὡς in Edd. primis.

92. Δάφνις] In quibusdam legitur Codd. πρῶτος παρὰ ποιμέσι Δάφνις ἔγεντο. atque ita edidit Br.

93. Ἄκρηβος] In ἄκραβος mutandum est, quod habet Ed. Br.

ΝΟΜΕΥΣ, ἢ ΒΟΥΚΟΛΟΙ

Ειδύλλιον θ'.

Δ Δ Φ Ν Ι Σ καὶ Μ Ε Ν Α Λ Κ Α Σ.

Βωκολιάσδεο Δάφνι. τὺ δ' ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος,
 ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος; ἐφειψάσθω δὲ Μενάλκας,
 Μόσχως βωσὼν ὑφέντες, ὑπὸ ζείραισι δὲ ταύρω·
 Χ' οἱ μὲν ἄμα βόσκειντο, καὶ ἐν φύλλοισι πλανῶντο,
 5 Μηδὲν ἀτιμαγελεύντες. ἐμὴν δέ τι βωκολιάσδεο
 Ἐμπροθεν ἄλλοτε δ' αὖθις ὑποκρίνοιτο Μενάλκας.

Δ Δ.

VI. 2. ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος] ᾠδᾶς ἄρχεο Δάφνι, legitur in Ed. Florent. In Ed. Brunckii, πρᾶτος ἔειπε τὸ Δάφνι· συναψάσθω δὲ M. In Ed. Flor. συναψάσθω.

4. Χ' οἱ μὲν ἄμα] Sic scribi commode potuit cum Τουριό; poterit & ἀμᾶ, cum Hoelzliho. vel ἀμᾶ cum aliis. — Genuinum est πλανῶντο. πλανῶντο legitur in duobus Codd.

6. Ἐμπροθεν ἄλλοτε δ' αὖθις ὑποκρίνοιτο M.] In his Brunckianis sequutus sum; quia nihil dedit, nisi quod Codicibus vitatur; vulgo legebatur: Ἐμπροθεν ἄλλοτε δὲ ποτικρίνοιτο M. Pro Ἐμπροθεν Is. Voss. ē Gregor. legebat Ἐν ποδ' ἐν. — Ἐμπροθεν praebuit Cod. Caes. pro Ἐμπροθε positum, in aliis est Codd. ἄλλοτε δ' αὖθις ὑποκρίνοιτο.

7. Ἄδδ

Δ Α Φ Ν Ι Σ

Ἄδὺ μὲν ἄ μύσχος γαρύεται, ἀδὺ δὲ χ' ἄ βῶς,

Ἄδὺ δὲ χ' ἄ σύριγξ, χῶ βωκόλος· ἀδὺ δὲ κήγῶν.

Ἐντὶ δὲ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν σιβάς· ἐν δὲ νένασαι

10 Λευκῶν ἐκ δαμαλῶν καλὰ δέρματα, τὰς μοι ἀπάσας

Λιψ κόμαρὸν τρωγούσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε.

Τῷ δὲ θέρευσ Φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω,

Ἵσσον ἐρῶντε πατρὸς μύθων ἢ ματρὸς ἀκούειν.

Οὕτω Δάφνις ἄεικεν ἐμίν. οὕτω δὲ Μενάλκας.

Μ Ε Ν Α Λ Κ Α Σ

15 Αἴτνα μᾶτερ ἔμα, κήγῶ καλὸν ἄντρον ἐνοικέω

Κοίλαις ἐν πέτραισιν· ἔχω δὲ τοι ὄσσο' ἐν ὄνειρῳ

Φαί-

7. Ἄδὺ μὲν ἄ μύσχος] Quod *Warton* placuit, ὁ μύσχος est in ed. *Br.*

9. Ἐντὶ δὲ μοι] Ed. *Br.* ἐντὶ δ' ἐμίν. hoc, ubique repositum, in seqq. non memorabitur, nisi legatur in Codd.

12. Τῷ δὲ θέρευσ] Pro Τοῦ δὲ θέρουσ, iam dedit *Warton*. θέρευσ in Codd. est & in Edd. primis. —

13. Ἵσσον ἐρῶντε] Sic cum *Tourio* scripsi pro ἐρῶντι, cuius loco placuit *Eldikio* ἐρῶν τι. ἐρῶντα est in Ed. Flor. pro καὶ ματρὸς ex Cod. Elor. prodiit ἢ ματρὸς.

15. Ἐνοικέω] Pro ἐνοικῶ receptum fuit ex duobus Codd. Duo etiam Codd. in hoc v. dabant κήγῶν, quod habet Ed. *Br.* ego hic quoque vulgatum praefero.

18. Κῶσα

φαίνονται, πολλές μὲν ὄεις, πολλές δὲ χιμαίραι·

Ἐν μοι πρὸς κεφαλῆ καὶ παρ' ποσὶ κῆρα κείνται.

Ἐν πυρὶ δὲ δρυῖν φ' χαρῖα ζέει, ἐν πυρὶ δ' αὖται

20 Φαγοὶ χιμαίνοντος· ἔχω δέ τοι οὐδ' ὄσον ὄραν

Χείματος, ἢ νωδὸς καρῶν, ἀμύλοιο παρόντος.

Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα, καὶ αὐτίκα δῆρον ἔδωκα,

Δάφνιδι μὲν κορύναν, τὰν μοι πατρὸς ἔτραφεν ἀγρὸς,

Λύτοφυῆ, τὰν οὐδ' ἂν ἴσως μωμασατο τέκτων·

25 Τήν φ' δε σρόμβω καλὸν ὄσρακον, οὐ κρέας αὐτὸς

Σιτήθην, πέτραισιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας,

Πέντε ταμῶν πέντ' οὐσίη δ' ἐγκαναχῆσατο κόχλῳ·

Βωκολικαὶ Μῶσαι μάλα χαίρετε, φαίνετε δ' ὦδαν

Τὰν ποτ' ἐγὼ τήναισι παρῶν ἄεῖσα νομεῦσι·

Μη-

18. Κῆρα κείνται] *Κεῖται* in duobus est Codd. hinc in Ed. Br.

19. Ζέει] *Commode* sic emendavit *Brunckius* vulgatum *Ζεῖ-*

20, 21. Οὐδ' ὄσον ὄραν X. ἡ] Οὐ τόσον legi malebat *Heinsf.* οὐδ' ὄσον ὦ. X. ἡ. v. *Casaubonus*; (hoc ex *Aldi* Ed. probat *Reiskius*) ἢ νωδὸς *Tourius*: mihi placent ex his οὐδ' ὄσον, & ἡ.

23. Ἐτραφεν] In Cod. Vindob. inventum, pro *ἔτραφεν*, iure placuit *Brunckio*.

26. Σιτήθην] Hanc ceteris Codicum lectionibus, *σιτάθην*, *σιτάσθην*, *σιτεῦθην*, praetuli, quam praebent tres Edd. primae.

Ibid. Ἐν Ἰκαρίαισι] Speciosa Codicis est Vatic. lectio ἐν Ἰκαρίαισι, quam admisit in suam Ed. Br.

29. Πα-

30 Μηκέτ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας δλαφυγδάμα Φύσμε·

Τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μέρμακι δὲ μέρμαξ,

Ἴρηκες δ' Ἴρηξιν· ἐμν·δ' ἅ Μῶσαι καὶ ᾠδά.

Τᾶς μοι πας εἴη πλείος δόμος· οὔτε γὰρ ὕπνας,

Οὔτ' ἔαρ ἑξακίνας γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαι.

35 Ἄνθεια, ὕσσον ἐμνιν Μῶσαι Φίλαι· οὐε γὰρ ὀρεῦντι

Γαθεῦσαι, τῶσδ' οὔτι ποτῶ δαλήσατο Κίρκα.

29. Παρὸν] In πρώαν esse mutandum, quod *Toupius* aliquando coniecerat, contendit, neque immerito; *Brunckius*; qui in hunc quoque v. recepit, ἐγὼν τήνοισι.

32. Ἴρηκες] Praestat alteri Ἴρηξ, vel Ἴραξ. quae leguntur etiam in Codd.

33. Πλείος] Πλήος est in Ed. *Br.*

43. Οὔτ' ἔαρ ἑξακίνας] Hoc, in ἐργατινάς mutatum ab *Heinsio*, probante *Pierfano*, tuetur *Toupius*: ἔαρ *Eldikio* mutandum videbatur in ἔδαρ. mihi scripsisse videtur: Οὔτ' ἔδαρ ἐργατινάς γλυκερώτερον. —

35, 36. Οὔε γὰρ ὀρεῦντι Γαθεῦσαι] Pro vulgatis, οὐε γὰρ ὀρεῦσαι Γαθεῦσιν, ponere cum *Br.* non dubitavi; quum ὀρεῦντι legatur in optimis Codd. — Pro τῶσδ' οὔτι, male *Winterton.* edidit τὰς οὔτι.

ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ, ἢ ΘΕΡΙΣΤΑΙ.

Εἰδύλλιον ἰ.

ΜΙΑΩΝ καὶ ΒΑΤΤΟΣ.

Εργατίνα βουκαῖε, τί νῦν, ᾧ ζυρῆ, πεπόνθης;
 Οὔτε τὸν ὄγμον ἄγεω ἄρθην δύνα, ὡς τοπρὶν ἄγες·
 Οὐθ' ἅμα λαιοτομεῖς τῷ πλατίον, ἀλλ' ὑπολείπη,
 Ὡσπερ ὄϊς ποιίμνας, τὰς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψεν.

5 Ποῖός τις δείλαιον τὸ καὶ ἐκ μέσῳ ἁματός ἐσοῖ,

ᾠς

Vf. 1. Τί νῦν ᾧ ζυρῆ πεπόνθης] In Codd. & primis Edd. οἷζ. vel διζυρῆ scribitur; in uno saltem πεπόνθης. quod, pro πεπόθηεις, cum Br. recepi.

2. Οὔτε τὸν] Ex Edd. antiquis illud recte iam revocavit Wintertonus, pro Οὐθ' ἔδν, quod erat correctoris: οὔτε τὸν optimi sunt Codd. & probat Tourtius. Qui οὐθ' ἔδν reliquit, δύνη posuit Br.

3. Ἄλλ' ὑπολείπη] Non deterior est optimorum Codd. lectio, ἀπολείπη, quam recepit Br.

4. Τῶν τὸν πόδα κάκτος] Τας optime positum pro ἄς quod in primis est Edd. firmant Codices. Salmas. in Cod. invenit Palat. τὰν τὸν πόδ' ἁκακτος ἔτυψε. genuinum est κάκτος.

5. Δείλαιον τὸ καὶ ἐκ μέσῳ ἁματος] Egregiam hanc lectionem recepit Theocr. ex Vaticano Cod. pro vulgatis, Δείλαιον τε (γς Cod. Paris. & Ed. Mediol.) καὶ ἐκ μέσῳ ἁματος. Reiskio placuit etiam ἐκ μέσῳ ἁματος. utrumque dedit Br. sed nollem ἐσοῖ dedisset pro ἐσοῖ.

6. ᾠς

⁹Ὅς νῦν ἀρχόμενος τὰς αὔλακος οὐκ ἀποτρώγεις

Β Α Τ Τ Ο Σ

Μίλων ὄψαμάτα, πέτρας ἀπόκομμ' ἀτεράμνω,
Οὐδαμά τοι συνέβα ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπεόντων;

Μ Ι Λ Ω Ν.

Οὐδαμά. - τίς δὲ πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάτα ἀνδρῆ;

Β Α Τ Τ Ο Σ.

10 Οὐδαμά νυν συνέβα τοι ἀγρυπνήσαι δι' ἔρωτα;

Μ Ι Λ Ω Ν.

Μηδέ γε ξυμβαίη· χαλεπὸν χορίω κῦνα γεῦσαι.

B A T-

6. ⁹Ὅς νῦν ἀρχόμενος] Vere mihi *Heinsius* emendasse videtur, ἀρχομένω, nempe ἄματος· vocem αὔλακος mutata[m] voluit in ἄλακος.

10. Οὐδαμά νυν] Sic, pro Οὐδαμά νῦν, scripserat *H. Steph.* atque ita scribendum recte monuit *D. Heins.*

11. Μηδέ γε ξυμβαίη] Pro Μηδέ ξυμβ. scriptum fuit ex Codd. ut elegantius.

Ibid. Χαλεπὸν χορίω] Hoc, a *Casaubono* repositum, pro χορίων, multi Codices confirmarunt.

13. Ἐκ πίθω ἀντλεῖς δῆλον] Πηλὸν (*vinum*) corrigunt *Jer. Hoelzlinus* & *Jo. Uptonus*: *vinum* Siciliensibus δηλὸν dictum *Tourpius* in *Suid.* suspicatur. *Brunckius* edidit πηλόν. ἐγὼν δ' ἔχω.

Ibid. Ἐχω

ΒΑΤΤΟΣ

Ἄλλ' ἐγὼ, ὦ Μίλων, ἔραμαι σχεδὸν ἑνδεκαταῖος.

ΜΙΛΩΝ.

Ἐκ πῖθω ἀντλείς δῆλον· ἐγὼ δ' ἔχω οὐδ' ἄλλε ἕξε.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τογαῖοι πρὸ θυρᾶν μευ ἀπὸ σπέρω ἄσκαλα πάντα.

ΜΙΛΩΝ.

15 Τίς δὲ τὸ τῶν παίδων λυμαίνεται;

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἄ Πολυβῶτα;

Ἄ πρᾶν ἀμάντεσσι παρ' Ἴπποκῶντι ποταύλει.

ΜΙ-

Hid. [Ἐχω οὐδ' ἄλλε ἕξε]. Servari poterit: οὐδ' ἄλλε ἕξεως corrigebant Scaliger & Hebelzlinus: ἕξεως, ex uno Vatiē. Cod. ad. notatum; probat Toupius.

14. Πρὸ θυρᾶν μευ ἀπὸ σπέρω] Ex Codd. cum Warshio scribi poterit, πρὸ θυρᾶν μευ. Pro σπέρω, legendum σπεῖω suffragantur Ribickius & Toupius: hoc etiam recepit Br.

15. Τίς δὲ τὸ τῶν παίδων] Sic ista recte scribuntur in Codd. & plerisque Edd. In primis addunt: Τὴ δὲ τοῖ τῶν π. & R. non debent revocari τῶν exhibent Cod. Parī. Edd. Mediol. & Ald.

16. Ἄ πρᾶν] Idem versus est in VI, 41. In Codd. nonnullis hic etiam scribitur Ἰπποκῶντι & ποτ. αὐλῆι, pro ποταύλει. utriusque additum Br. qui postea proponit scrivandam ποταύλει. H 18. Χρῆ-

Μ Ι Λ Ω Ν.

Εὔρε θεός τῶν ἀλιτρῶν· ἔχεις πάλαι ὧν ἐπεθύμεις.
Μάντις τοι τὰν νύκτα χροῖζεται ἅ καλαμαία.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

Μιμᾶσθαι μ' ἄρχῃ τὸ τυφλὸς δ' οὐκ αὐτὸς ὁ Πλοῦτος,
20 Ἀλλὰ καὶ ὧ' Φρόντισος Ἔρωσ' μηδὲν μέγα μυθεῖν.

Μ Ι Λ Ω Ν.

Οὐ μέγα μυθεῦμαι· τὸ μόνον κατέβαλλε τὸ λαῖον,
Καὶ τι κόρας Φιλικὸν μέλος ἀμβάλευ· ἄδιον οὕτως
Ἔργαξή· καὶ μὲν κρέτερόν ποτα μουσικὸς ἦσθα.

Β Α Τ.

18. Χροῖζεται ἅ καλ.] Ex Codd. & prima Ed. receptum fuit pro χροῖζεται ἅ. dederat illud iam *Wintertonus*. Χροῖζεται, ab *H. Steph.* probatum, legitur in Schol. Χροῖξειθ' ἅ καλαμαία *riacum T. H. & Wintertono*, neque mihi displicet Χροῖξειται καλαμαία, *B. Ed.*

19. Τυφλός] In prima legitur Ed. τυφλὸν δ' οὐκ αὐτὸς ὁ Πλοῦτος, *genarium poterat hoc videri, si esset in Cod. MSS.*

23. Μουσικός] Mutandum non est; quamvis *Μῶσαι* dicantur.

25. Ἀφισθῆ] Sic scribitur in primis Edd. ut in Cod. Paris. pro ἀφισθῆν ποιεῖτε positum, pro ποιεῖται, ex Codd.

26. Βομβύκα] Βαιβύκα scribitur in Cod. Paris. hic & infra. bis; etiam in Argumento, αὐτῶν ποτα.

27. Ἔργα δὲ μέγας] Ἔργα δὲ μέγας ἀλλήλων, legendum putabat *H. Stephanus*; mihi vulgatum praestare videtur.

ε. ε. ε. Παρ.

ΒΑΤΤΟΣ.

Μῶσαι Πιερίδες, συναείσατε τὴν βαδινάν μοι

25 Παιδ' ὃν γὰρ χ' ἀψείσθε, θεαί, καλὰ πάντα ποιεῖτε

Βομβύκα χαρῆσσα, Σύραν καλέοντι τὸ πάντες,

Ἴσχναν, ἀλιόκωπον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.

Καὶ τὸ Ἴον μέλαν ἐντὶ, καὶ ἅ γραπτὰ δάκνυθος·

Ἄλλ' ἔμπαρ' ἐν τοῖς ζεφάνοις τὰ πρῶτα λέγονται·

30 Ἄ αἶξ τὸν κότισον, ὁ λύκος τὴν ἀίγα διώκει,

Ἄ γέρανος τώροτρον· ἐγὼ δ' ἐπὶ τὴν μεμάνημαι.

Αἰθέ μοι ἦσαν ὄσα Κροῖσον πόνκα φαντὶ πεπᾶσθαι,

Χρῦσοι ἀμφότεροι κ' ἀνεκείμεθα τῇ Ἀφροδίτῃ·

Τῆς αἰθῆρας μὲν ἔχοισα, καὶ ἡ βάδιν, ἡ τῆγέ μάλα,

Σχῆ-

29. Πρῶτα] Pro πρῶτα, ex Cod. recte reposuit Br.

30. Αἰθέ μοι ἦσαν] Omisssa voce πόνκα, sic versus legitur in Codd. Rom. Varic. Paris. & in duabus Edd. primis: Αἰθέ μοι ἦσαν ὄσα Κροῖσον φαντὶ πεπᾶσθαι. In aliis Codd. legitur vox πόνκα, & ἦν vel ἦσαν in uno, ut in Ed. Flor. ἦς. hoc placet Thuriō legemur, Αἰθέ μοι ἦς ὄσα Κροῖσον πόνκα φαντὶ πεπᾶσθαι. Scribi quoque potuit, syllaba per caesuram producta: Αἰθέ μοι εἰσῶν Κροῖσον ὄσα φαντὶ πεπᾶσθαι.

33. Τῇ Ἀφροδίτῃ] Scriptum ex Codd. pro τῇ Ἀφροδίτῃ. dederat imm. ἠφροδίτῃ. Pro κ' ἀνεκείμεθα, in primis Edd. & in Cod. Paris. ἠ ἀνεκείμεθα, in quibusdam Codd. legere licet, κατακείμεθα κ' ἀνεκείμεθα & ἀνακείμεθα.

34. ἠ τῆγέ μάλα] Cum Thuriō potius scribendum: ἠ τῆγέ μάλον. quod recepit Br.

35 Σχήμα δ' ἐγὼ καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας.
 Βομβύκα χαρίεσσ', οἱ μὲν πάδες ἀσράγαλοι τεύς,
 Ἄ Φωνὰ δὲ τρύχνα τὸν μὲν τρόπον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

Μ Ι Λ Ω Ν.

Ἡ καλὰς ἄμμε ποιῶν ἐλελήθη βῶκος ἀοιδάς'
 Ὡς εὖ τὰν ἰδέαν τὰς ἀρμονίας ἐμέτρησεν.
 40 Ὡ μοι τῷ πύργωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας.
 Θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῷ θεῷ Λυτιέρσα.

Δάματερ πολύκαρπε, πολύσαχυ, τοῦτο τὸ λαῖον
 Εὐεργόν τ' εἶη καὶ χάρπιμον ὄττιμάλιζα.

Σφίγγετ', ἀμαλλοδέται, τὰ δράγματα, μὴ παρίων τις

Εἷ.

35. Σχήμα] Servandum putant Scaliger, Casaubon. Berglerus: Σχῆμα δ' ἐγὼ legitur in duobus certe Codd. ut lectum fuit a Schol. & Vrsino. Cui στίγμα venerat in mentem, Ταυρίος tamen, nil mutandum decernit.

36. Τεύς] Pro τεῦ, ex Ed. recepi Florent. probatum etiam a Br.

37. Ἄ Φωνὰ δὲ τρύχνα] In aliquot Codd. & in Ed. Florent. legitur, τρύχνος. hoc edidit Br.

Ibid. Τὸν μὲν τρόπον]. Ex Codd. & Florent. Ed. positum, pro τὸν δ' αὖτὸν τρόπον. Pro εἰπεῖν forte scripserat εἰπῆν, ut Ed. Br. qui praeterea dedit, τὸν δὲ τρόπον.

38. Ποιῶν ἐλελήθη] Ex Codd. & primis Edd. posui, pro ποῶν ἐλελήθει.

40. Ὡ ἀλιθίως ἀνέφυσας] Omnino scribendum videtur cum T. H. ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας.

43. Ὁτ

45 Εἶπη, σύκιοι ἄνδρες, ἀπώλετο χ' αὐτος ὁ μισθός.

Ἐς βορέην ἄνεμον τὰς κάρβυος ἀτομὰ δῖμιν.

Ἡ ζέφυρον βλέπέτω· πιαίνεται ὁ ζάχυσ οὕτως.

Σίτον ἀλοιῶντας φεύγεν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον·

Ἐκ καλάμας ἄχυρον τελέθει ταμόσδε μάλισα.

50 Ἀρχεσθαι δ' ἀμῶντας ἐγειρομένῳ κορυδαλλῷ·

Καὶ λήγειν, εὐδόντος· ἐλινῦσαι δὲ τὸ καῦμα.

Εὐκτὸν ὁ τῷ βατράχῳ, παῖδες, βίος· οὐ μελεδαίνει

Τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα· πάρεσι γὰρ ἄφθονον αὐτῷ.

Κάλλιον, ὧ' πιμελητὰ Φιλάργυρε, τὸν φακὸν ἔψειν.

Μη

43. Ὀπτιμάλισα] Iunctim, pro ὅτι μάλισα, dedit Winterstonus.

45. Εἶπη] Ex uno Cod. enotatum, vulgato Εἶποι recte praetulit Br.

48. Σίτον ἀλοιῶντας] Quod Scaligero iam placuit, in Codicibus repertum, repositum fuit, pro ἀλοιῶντας. Ex uno Cod. Vatic. haec lectio versus prodijt: Σίτον ἀλοιῶντας φεύγει τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνος. Reiskius ἀλοιῶντες servandum iudicat. — vñ. 49. ταμόσδε scripsi cum Br. pro τημόσδε.

50. Ἀρχεσθαι δ' ἀμῶντας] Interiectum illud δ' abest ab Edd. primis: sic edidit hunc vñ. Br. ἀρχεσθ' ἀμῶντας ἀμ' ἐγειρομένῳ κορυδαλλῷ.

51. Ἐλινῦσαι] Hic etiam ἐλινῦσαι scribitur in optimis Godd. & recepit illud Br.

54. Τὸν φακὸν] Pro τῆς φακῆς, reposui auctoritate Codicum, Edit. Flor. Stobaei, & schol. Aristoph.

55 Μὴ πῖτάμῃς τῶν χεῖρα καταπρίων τὰ χέμικα.

Ταῦτά χρῆ. μαχθεῦντας ἐν ἀλίῳ ἄνδρας ἀείδω.
 Τὸν δὲ τεὸν, βουκαῖε, πρέπει λιμηρὸν ἔρωτα
 Μυθίσθεν τᾶ ματρὶ κατ' εὐνὰν ὀρθρευαίσα.

Κ Τ Κ Λ Ω Ψ.

Εἰδὼλλον ἰά.

Οὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει Φάρμακον ἄλλο,
 Νικίᾳ, οὐτ' ἔγχιριον, (ἐμὴν δοκεῖ) οὐτ' ἐπίκασον,
 Ἥ ται Πιερίδες· κοῦφον δὲ τι τοῦτο καὶ ἀδύ
 Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις· εὐρῆν δ' αὐ ῥάδιον ἐντί.

Γινώσ-

57. Βουκαῖε] *Doricum* Βουκαῖε fervavit Cod. Paris.
 XI, 2. Ἐμὴν δοκεῖ] Ἐμὴν δοκέν viro Doctiss. placebat,
 alterum est Theocriteum. — Ἐπίκαστον male fuit su-
 scriptum.

4. Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις] Γ, ἐπ' ἀνθρώποις correxerat in li-
 bro suo T. H. Reiskius sic ista distinguenda putabat: κοῦφον
 δὲ τι τοῦτο καὶ ἀδύ Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις εὐρῆν δ' αὐ ῥάδιον ἵστι.
 haec dedit Br. & formam Doricam ἐντί, quam ex Codd.
 recepi.

7. Ἀμὴν] Codices dederunt pro ἡμῖν.
 40. Ἥρατα δ' οὐτὶ ῥάδοις] In hoc versu κελαιὸς ex Codd.
 post

5 Γίνωσκεν δ' εἶμαι τὸ κάλιον, ἱατρὸν ἐόντα,

Καὶ ταῖς ἐνθάδ' ἡ πεφιλαιμένον ἔξοχα Μοῖσαις.

Οὕτω γοῦν ῥάϊζα διαγ' ὁ Κυκλώψ' ὁ πρ' ἀμῖν,

Ἄρχατος Πολύφαμος δ' ἤρατο τὰς Γαλατείας,

"Ἄρτι γενειάσδωκ' περὶ τὸ σῶμα τὴς κροτάφωσ τε"

10 "Ἦρατο δ' οὔτι ῥόδοισι, οὐ μάλοις, οὔδ' ἐκκίνουσι,

Ἄλλ' ἐλοαῖς μαυίαις ἀγέιτο δὲ πάντα πάργυρα.

Πολλάκι τὰ δ' εἶς ποτὶ τ' ἀδλιον αὐτὰ ἀπῆνθεν

Χλωρῆς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ τὰν Γαλατεῖαν ἀείδων,

Αὐτῶ ἐπ' αἰόνοσ κατατάκετο Φυκιοέστας,

15 Ἐξ αἰούσ, ἔχθισον ἔχων ὑποκάρδιον ἔκασ

Κύστριος ἐκ μεγάλασ, ἅ οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμον.

Ἄλλα τὸ φάρμακον εὔρε' καθεζόμενοσ δ' ἐπὶ πέτρασ

Ἐψηλῆσ, ἐε πάντων ὀρων ἀεῖδε τοιαῦτα·

Ἔλευκα Γαλατεῖα, τί τὸν φιλέαντ' ἀποβάλλη;

Λευ-

positam pro κινίωσι· cuius loco θελινίωσι eleganter emendabat *Heinsius*. — In Codd. sic ista leguntur: "Ἡ. δ' οὐ μάλοις, οὔδ' ἐκκίνουσι, vel οὐ μ. οὔδ' αὐ ῥόδοισι, & ῥόδοι."

14. Αὐτῶ] Recte tuentur *Koenius* & *Tourius*: Αὐτῶ scribendum putabat *Heinsius*.

16. Ἄ οἱ ἥπατι] Ἦρα, a *Tourio* probatum, ex Codd. restituendum fuit, pro τὸ οἱ ἥπατι.

17. Καθεζόμενοσ] Scribendum videtur καθεζόμενοσ, ut *Ed. Br.*

18. Ἀεῖδε τοιαῦτα] In duobus legitur Codd, τοιαῦτ' ἤειδεν.

- 20 Λευκότερα πακτάθ ποτιδεῖν, ἀπαλωτέρα δ' ἄρνες,
 Μόσχω γαυροτέρα, Φιαρωτέρα ἄμφακος ὠμας·
 Φοιτῆς δ' αὐθ' οὕτως, ἄκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχη με,
 Οἶχη δ' εὐθύς ἰοῖσα, ἄκκα γλυκὺς ὕπνος ἀνή με.
 Φεύγεις δ' ὡσπερ οἶς πολὺν λύκον ἀθρήσασα.
- 25 Ἡράσθη μὲν ἔργα τεοῦς, κόρα, ἐνίκα πρᾶτον
 Ἴηθες ἐμᾶ σὺν ματρὶ, θέλαισ' ὑακίβινα Φύλλα.
 Ἐξ ἔρεος δρέψασθαι· ἐγὼ δ' ὄδον ἀγεμόνευον.
 Παύσασθαι δ' ἐσιδὼν τὸ καὶ ἕτερον αὐδέτι πω νῦν
 Ἐκ τήνω δύναμαι· τὴν δ' οὐ μέλει, οὐ μὰ Δί', οὐδέτι.
- 30 Γνώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος εὐνεκα Φεύγεις.

Οἶ-

20. Ποτιδεῖν] Ed. Br. ποτιδῆν.

22. Φοιτῆς δ' αὐθ' οὕτως] Scribendum putat *Eldikius*, Φοι-
 τῆς μὲν τουτῶθ', ἄκκα — inde venit, e mari nempe: *Luzaci-
 cius*, Φοιτῆς δ' αὐθ' οὕτως, hic vero frustra venit. & versu seq.
 Οἶχη δ' εὐθύς ἰοῖσα ἄκκα. — Φοιτῆς δ' ἐνταυτοῖ emendandum su-
 spicatur *Brunckius*. Vocibus aliquot transpositis sic hos
 duo versus legendos putat *Waffenbergius*: Φοιτῆς δ' εὐθύς
 ἰοῖσα, ἄκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχη με, Οἶχη δ' αὐθ' οὕτως, ἄκκα
 γλυκὺς ὕπνος ἀνή με.

25. Ἡρ. μ. ἔργα τεοῦς, κόρα] Ex Codd. haec prodie-
 runt pro vulgatis, Ἡρ. μ. ἔχων γέ κόρα τεῶν. τεοῦς adfirma-
 vit *Tournius*.

26. Ἐμᾶ σὺν ματρὶ] Ἐμᾶ σὺν μ. probabilis est *Aurati*
 correctio. Pro ἐμᾶ legitur & in Codd. ἐμολ, & lectum
 fuisse videtur ἄμᾶ. ἐμᾶ probat & Br.

27. Ἀγεμόνευον] Pro ἠγεμόνευον ex Codice fuit receptum.

33. Εἰς δ' ὄφθ. ἔπεισι] Sic scribendum, non ὕπεισι, ve-
 re monuit *Tournius*. Pro Εἰς in nonnullis legitur Codd. Ἦς,
 pro

Οὐνεκά μοι λασία μὲν ὄφρως ἐπὶ παντὶ μενώτω·
 Ἐξ ὧτας τέταται ποτὶ θώτερον ὡς μία μακρὰ·
 Εἰς δ' ὄφθαλμοὺς ἔπεισι, πλατεῖα δὲ βίς ἐπὶ χεῖλει·
 Ἄλλ' ὧτῶς, τοιοῦτος ἔων, βοτὰ χίλια βόσκω,
 35 Κῆκ ταύτων τὸ κρᾶσιον ἀμελγόμενος γάλα πίω·
 Τυρὸς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ,
 Οὐ χειμᾶνος ἄκρω· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθῆες αἰεὶ·
 Συρίσδην δ' ὡς οὔτις ἐπίσαιμαι ὡδὲ Κυκλώσιον,
 Τιν, τῆ Φίλον γλυκύμαλον, ἅμα κῆμαυτὸν ἀπίδων,
 40 Πολλάκι νυκτὸς ἀωρί· τρέφω δὲ τοὺς ἑνδεκα νεβρῶς·
 Πάσας ἀμνοφῶρας, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄριτων·
 Ἄλλ'

probatum a Koenio, & receptum fuit a Bz. alterum potius
 in his servandum videtur. — χεῖλει recte scriptum in
 optimis Codd. & Edd. non χεῖλη. — Post hunc versum
 inferendum 50 hujus Eid. iudicat Hemsterhuisus, cui
 Brunckius adsentitur.

34. Ἄλλ' ὧτῶς] In uno Flor. est Ἄλλ' οὔτως· in Pa-
 risini margine, Ἄλλως· Ἄλλ' οὔτως.

35. Ἀμελγόμενος] Pro ἀμελγόμενον, ex Codd. & vet.
 Edd. recepi cum Reiskio, & Brunckio; in cuius Ed, v. 36,
 est ὀπώρῃ.

39. Ἄμα] Scriptum cum Ταυρίο, pro ἀμᾶ. Forfan & hic
 ἄμα prohi potuerat.

41. Πάσας ἀμνοφῶρας] Μαινοφῶρας praebent Scholia,
 Codices aliquot, Edd. Flor. & Rom. verum iudicant D.
 Heins. & S. Bochartus; recepit Brunckius: Reiskio placebat
 μαινοφῶρας, quod nulla nititur auctoritate: Corrigit Eldi-
 kius: μαλλοφῶρας, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄριτων.

Ἄλλ' ἀφίκεν τὸ ποτ' ἄρμυρ, καὶ ἔξεῖς οὐδὲν ἔλασσον·

Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἕκασοτὶ χέρσον δρεχθῆν.

Ἄδιον ἐν τῶντρῳ παρ' ἐμὸν τὰν νύκτα διαξείς·

55 Ἐντὶ ἀφῆλαι τινεὶ, ἐντὶ βιάσασθαι κωπάρισσοι,

Ἐντὶ μέλας κισφός, ἐντ' ἑμαίτελος ἄ γλυκύνκαρπας·

Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἄ πολλώδενδρες ἄστια·

Λευκάς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, πρὸσιγτι·

(Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἔλοιτα;)

50 [Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἤμεν,]

Ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῶ ἀκάματαν πῦρ·

Καίόμενας δ' ὑπὸ τεύς καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν,

Καὶ

43. Ὀρεχθῆν.] Pro δρεχθῆν scriptum fuit ex Codd.

49. Τίς κεν τῶνδε.] Sic recte videntur ista scribi: leguntur & in Codd, Τίς κὰν τῶνδε· κὰν τῶδε· ἀν τῶνδε. *Brugnicus* edidit, Τίς κα τῶνδε.

Ibid. Κύμαθ' ἔλοιτο.] Hoc verbum tentari non debbat.

50. [Αἰ δέ τοι —] Hunc versum, (in quem ἐγὼν & ἤμεν, pro vulgatis, ex Codd. recepi:) tanquam in hac sede alienum, post versum 33. collocandum arbitrābatur *Tiberius Hemsterhusius*. Ob proxime sequentem. in alium, quam vulgo fit, sensum accipiendum, hic servandum censet *Io. Luzacius*.

52. Ἐπὸ τεύς.] Ex Ed. Flor. pro τεύ, τεύς hic, & v. 55, fuit receptum.

Ibid. Καὶ τὰν.] Non debbat a *D. Heinsio* in καίτων mutari.

53. Καὶ τὸν ἐν' ὄφθ.] *Nal* eleganter *Heinsius* emendabat: alterum cum legatur in Codd. hic etiam servandum videtur.

54. Ἐτεκέν μ' ἄ μ.] Ed. *Br.* Ἐτεκέν μ' ἄ μ.

55. Πο-

Καὶ τὸν ἐν' ἀφθαλμῶν, τὸ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.
 "Ωμοι, ὅτ' οὐκ ἔτακέν μ' ἡ μήτηρ βράγχι ἔχοντα,
 55 Ὡς κατέδυν ποτὶ τίν, καὶ τὰν χεῖρα τῆς ἐφίλασσα,
 Αἰ μὴ τὸ στόμα λῆς· ἔφερον δέ ται ἢ κρήνα λευκά,
 Ἡ μάκριν' ἀπαλὴν ἐρυθρὰ πλαταγῶνι ἔχρισαν.
 Ἄλλὰ τὰ μὲν θέρος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι.
 Ὡς οὐκ ἂν τοι ταῖσ' αἶμα πάντ' ἔδονάσθην.
 60 Νῦν μὲν, ὦ κέρϊον, νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεύμαι,
 Αἰκάστας πύκναι πλέωκ' ἕμος ὡδ' αἰφίκηται.
 Ὡς κεν ἴδω τί ποθ' ἀδύ κατοικῆν τὸν βροθὸν ὕρμιν.
 Ἐξένθεις, Γαλάτεια, καὶ ἐξενθόισα λάθοισι.
 (Ὅσοι

55. Ποτὶ τιν] In primis Edd. ut & in Cod. Paris. legitur ἐπὶ τίν.

56. Αἰ μὴ τὸ στόμα λῆς.] Αἶμα μὴ στόμα λῆς, lectio Codicis a Scholasto enotata non displicet.

57. Ἐρυθρὰ πλαταγῶνι ἔχρισαν.] Πλαταγῶνι ἔχρισαν ἐρυθρὰ ut est in uno certe Cod. praesentat vulgato ordinē: quem praetulit *Wartonus*, verborum ordinem admisit *Brunckius*; qui, — v. 59, edidit τιν pro τὸς, & ἔδονάσθην.

60. Ὡ κέρϊον, νῦν αὐτόθι νεῖν γε.] *Genuina videntur.* Pro αὐτόθι corrigere tentabat *Eldikius*, αὐ ποτὸς. Ὡ κέρϊον est in Ed. Ald. aliiquē in prima Med. & in duobus Codd. ὦ Γαλάτεια, νῦν τὸ γε νεῖν γε μ. Pro νῦν αὐτόθι, in Ed. Flor. οὐν αὐτόθι. in Cod. Vatic. νῦν αὐ τὸ γε νεῖν γε. alia R. excogitavit.

62. Ὡς κεν ἴδω.] Recte se habet: qui nuper dederat ὡς ἴδω, vulgatae postea probavit. — Pro κατοικῆν, editum κατοικῆν ex Ed. Junb.

(Ὡσπερ ἐγὼν νῦν ἴδτε καθήμενοι). οὐκ αὖ ἀπενθεῖν.

65 Ποιμαίνεν δ' ἐθέλοις σὸν ἐμὴν ἅμα, καὶ γὰρ' ἀμέλγειν,
Καὶ τορὸν πᾶξαι, τάμισον δρμεΐαν ἐνεῖσα:

Ἄ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνον, καὶ μέμφομαι αὐτῆ·

Οὐδὲν πᾶ ποχ' ὄλωσ ποτὶ τὴν φίλον εἶπεν ὑπὲρ μεδ,

Καὶ ταῦτ', ἅμαρ ἐπ' ἅμαρ ὀρεῦσά με λεπτὸν ἔοντα.

70 Φασὼ τὰν κεφαλὰν καὶ τὴν πύδα ἀρφατέρως μου

Σφύσδων· ὡς ἀνιαθῆ, ἐπεὶ κήγων ἀνιαῖμαι.

Ὡ Κύκλωψ, Κίκλωψ, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπτόσασαι;

Δίτ' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις, καὶ θαλλὼν ἀμάσας

Ταῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοισι τοῦν

75 Τὰν παρεοῖσαν ἀμελγε· τί τὸν φεύγοντα διώκει;

Εὐ-

64. Ἐγὼν] Pro ἐγὼ receptum ex Edd. Med. Flor. & Cod. — Forſian & ἀπενθῆν scribendum.

65. Ποιμαίνεν] Ποιμαίνω, dederat, opinor, Theocr. & ἀμέλγειν.

69. Ὀρεῦσά με λεπτὸν ἔοντα] Ex Codd. δρεῦσα receptum fuit pro ὀρεῦσα. Λεπτὸν ἔοντα omnino mutari a R. non debuerat in λεπτυνόντα.

71. Σφύσδων] Σφύσδων, quod miror, ex Ed Flor. probavit Tourſius, recepitque Brunckius. in Cod. Flor. est Φύσδων· σφύζην in Paris. Rom. & in Ed. Mediol. — Pro ἀνιαθῆ in Edd. antiquis est ἀνιασθῆ.

72. Πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπτόσασαι] Scribi potuit πᾶ τοὶ φρένας ἐκπεπτόσασαι cum T. H. vel, una litera mutata, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπτόσασαι; sed vulgata quoque lectio seruari poterit.

74. Ταῖς

Εὐρήσεις Γαλέταια ἴσως καὶ καλλίον ἄλλαν.

Πολλὰ συμπαίφρα με κόραι τὰ νύκτα κέλονται,

Κιχλίσδοντι δὲ πᾶσαι, ἐπὴν κ' αὐταῖς ὑπακούσω.

Δηλονότι· ἐν τῇ γὰρ κίχλῳ τις φαίνεται ἡμερ.

80 Οὕτω τοι Παύφαιμος ἐποίμασκον τὴν ἔρῳτα,

Μουσίσδωτ' ῥέφα δὲ δι᾿ γ', ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

Α Ι Τ Η Σ

Εἰδύλλιον 1β.

Ἡλυθεε, ὦ Φίλε κοῦρε, τρίτη σὺν νυκτὶ καὶ ἡοῖ.

Ἡλυ-

74. Ταῖς ἄρνεσι.] Dederunt optimi Codd. & Ed. Flor. pro vulgato Τοῖς ἄρν. — Qui illud probat, pollem hic vān probasset pro νοῦν. quod non est Theocriteum.

77. Κέλονται] Firmatur a Codicibus; in uno legitur male θέλοντι.

78. Κιχλίσδοντι] Restitutum fuit ex Codd. pro Κιχλίσοντι. — Sincera videntur seqq. ἐπὴν κ' αὐταῖς ὑπακούσω. In uno Cod. legitur ἐπει κ' αὐτῆς, in alio ὑπακουσῶ. ἐπει ἕρceptum fuit a Br.

Αἴγης] In Ed. Flor. adscriptum legitur, Ἰακόν, τῇ κοινῇ Ἰάδι. Formae vocum Ionicae recte fuerunt in hoc carmen ab Heinsio revocatae; Doricae ex Cod. & primis Edd. non memorabuntur: dubitasse Grammaticos, nota monstrat in Cod. Reg. Paris. Ἰάδι, ἢ Δωρῶν.

Ἥλυθες; αἱ δὲ πτόθειντες ἐν ἡμεσὶ γαρὰσ κευαίν.
 Ὅσσαν ἐπὶ χεμαθίος; ἔσσαν μήλασ βαβαβλοια
 Ἥδιον, ἔσσαν ἄσ σφετέρης λασιωτέρη ἀρνός,
 5 Ὅσσον παρθευκαὶ προφέρει τργυάριοσ γυναικός,
 Ὅσσον ἐλαφροτέρη μόςχου νεβρός, ἔσσον ἀηδών.
 Συμπάντων ἀργύφωας ἀαιδοτάτη πεκτιφών
 Τόσσον ἔμ' εὐφρηνας σὺ φανείσ σκιερὴν δ' ὑπὸ Φηγδον
 Ἥελίου φρύττοστος ὀδοπόρος ἔθρζιμωσ ὡσ τίς.
 10 Εἴθ' ὀμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἔρωτες
 Νῶν, ἐπεσσομένοισ δε γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδή.
 Δοιῶ δὴ τινε τῶδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην.
 Φῶθ' ὁ μὲν ἦν εἰσπνηλοσ, Φαίη χῶ' μυκλαίζων.
Τοσ

XII, 2. Ἥλυθες;] Sic distinguendum cum Casaubono ex Edd. primis.

4. Σφετέρης] Φιαρῆσ corrigit in exemplari suo Tib. Hemsterhusius: vulgatum tuetur Brunckius.

6. Ἐλαφροτέρη] Sic scribitur in plerisque Codd. in Rom. ut in primis Edd. ἐλαφρότεροσ mihi prius placet.

12. Τῶδε] Non esse mutandum monuit Tournius.

13. Ὁ μὲν ἦν εἰσπνηλοσ] Ex primis Edd. sic scriptum fuit pro εἰσπνηλοσ. Meurfio verius videtur εἰσπνηλόσ. Scribi com-
 mode potuit: Φῶθ' ὁ μὲν εἰσπνηλόσ, Φαίη χῶ' μυκλαίζων.
 ultimum recepi pro Dorico χ ὦ' μυκλαίσδων.

14. Τὸν δ' ἔτερον] Ex antiquo Cod. videtur Salmaf. sic scriptum hunc v. ἐποτασsic: Τῶν δ' ἔτεροσ πάλιν, ὡσ κεν ὁ Θεο-
 σαλόσ εἶποι, αἴτασ. T. H. in libro suo emendaverat: Τὸν δ'
 ἔτερον πάλιν ὡσ κεν ὁ Θεοσαλόσ εἶποι, Αἴτασ.

15. Ἴσφ

Τὸν δ' ἕτερον πάλαι, ὡς κεν ὁ Θεσσαλὸς ἔπει, αἶψα
 15 Ἀλλήλους δ' ἐφίλησαν ἴσα ζυγῶ. ἢ ῥά τὸτ' ἦσαν
 Χρῦσειοι πάλαι ἄνδρες, ἔκ' ἀντεφίλησ' ὁ Φιλιθαῖς.
 Εἰ γὰρ τοῦτο, πάτερ Κρανίδη, πέλοι, εἰ γὰρ ἀχίρην
 Ἀθάνατοι· γενηαῖς δὲ διακροίσασιν ἔπειτα
 Ἀγγεῖλαμεν ἡμοῖ τις ἐνέκορον εἰς Ἀχίρηντα.
 20 Ἡ σὲ γυν Φιλότης καὶ τοῦ χαρίαντος ὤψα
 Πᾶσι διὰ σήματος, μετὰ δ' ἠιδέουσι μάλα γ.
 Ἀλλ' ἦτοι τούτων μὲν ὑπέρτεροι οὐρανόων
 Ἔσσοιθ', ὡς ἐβέλουσιν· ἐγὼ δέ, σε τὸν καλὸν αἰένω,
 Ψεύδεα ῥίδια ὑπερβαν ἀραμίε οὐκ ἀναφύσω.
 25 Ἦν γὰρ καὶ τι δάκρυε, τὸ μὲν ἀβλαβὲς θυβὺς ἔθνησιν.

Δι-

15. Ἰσῶ ζυγῶ] In Ed. Br. prostat ἰσοζύγω.

Ibid. ἢ ῥά τὸτ' ἦσαν] Corrigit *Toupius*, ἢ ῥά ποτ' ἦσαν
 Χρῦσειοι πάλαι ἄνδρες. ut esset pro πάλαι ποτ' ἦσαν. In ali-
 quos Codd. πάλαι scribitur pro πάλαι· cuius loco μάλα γ'
Eldikius putabat legendum: mihi placet, quam nuper
 mecum communicavit *Wassenbergius*, conjectura: ἢ ῥά
 ποτ' ἦσαν Χρῦσειοι αἰ· πάλαι ἄνδρες.

23. Αἰνέων] Editum fuit, ex Codd. pro αἰνῶν. In
 h. v. pro ὡς, ἦσ' est in Codd. MS.

24. Βινῆς — ἀραμίε] *Eldikius* hic scribendum putat
 ἀραμίε id est, καππαρίων. ἢ, si quid id est, ἀραμίε hic
 legitur in Codd. ἀναφύσω scriptum pro ἀναφύσω.

25. Ἦν γὰρ καὶ τι δάκρυε] Καὶ τὸ δάκρυε legitur in duobus
 minimis Codd. male.

26. Ἀπῆλ-

Διπλάσιον δ' ὄνησας· ἔχων δ' ἐπίμετρον ἀπῆλθεν.

Νισαῖοι Μεγαρήες, ἀρισευόντες ἐρετμοῖς,
 "Ολβιοὶ οἰκοίητε, τὸν Ἄττικὸν ὡς περίαλλα
 Ξεῖνον ἐτιμήσασθε Διοκλέα τὸν Φιλόπαιδα.

30 Αἰεὶ οἱ περὶ τῦμβον ἀολλέες ἔαρι πρώτῳ

Κοῦροι ἐριθραΐνουσι Φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι·

"Ος δέ κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χεῖλεσι χεῖλη,

Βριθόμενος σεφάνοισιν ἐὼν ἐς μητέρ' ἀπῆλθεν.

"Ολβιος ὄσι παισὶ Φιλήματα κείνα διαίτῃ.

35 Ἢ πευ τὸν χάροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβωσρεῖ,

Λυδίῃ ἴσον ἔχειν πέτρῃ σόμα, χρυσὸν ὀποιῇ

Πεύθονται, μὴ Φαῦλον, ἐτήτυμον, ἀργυραμοιβοί.

Τ Λ Α Σ.

26. Ἄπῆλθον] Ex Codd. posui pro ἀπῆλθον· cuius loco quod in primis est Edd. ἀπῆλθες Reiskius revocavit: hoc in ἀπῆλθες mutavit Brunckius.

28. "Ολβιοὶ οἰκοίητε] Legitur & in Codd. οἰκίητε, & οἰκίετε. quod vero vulgatur genuinum est.

Ibid. & 29. Περίαλλα Ξεῖνον ἐτιμήσ.] Veram hic ex Codd. lectionem Poëta recepit, pro vulgata, περὶ ἄλλων Ξεῖνον τιμήσασθε. atque ita legendum viderunt Salmas. & partim D. Heinsf. ediditque ita Br.

33. Ἐὼν ἐς μητέρ' ἀπῆλθεν] Ex duobus ita Codd. scripsi, quorum in altero legitur ἐς, in altero ἀπῆλθεν. in Edd. vulgatur ἐὼν πρὸς μητέρ' ἀπῆλθεν.

23. Ἐπι-

Τ Λ Α Σ

Ειδύλλιον γ'.

Οὐχ ἀμῖν τὸν Ἔρωτα μόνοις ἔτεχ', ὡς ἔδοκεῦμες,
 Νικία, ᾧ τινι τοῦτο θεῶν ποκα τέκνον ἔγεντο·
 Οὐχ ἀμῖν τὰ καλὰ πράτοις καλὰ φαίνεται ἡμες,
 Οἱ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἔσορῶμες·
 5 Ἀλλὰ καὶ Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱός,
 Ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον, ἤρατο παιδὸς
 Τῷ χαρίεντος Ἔλα, τῷ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος,
 Καί μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἷα,
 Ὅσσα μαθὼν ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο·

Χω-

35. Ἐπιβαφτρῆ] Ἐπιβατῆ, quod in duobus est Codd. & in Ed. Florent. quodque hic forte legerat *Eustath.* genuinum videri poterit & aliis, ut visum fuit *Brunckio.*

37. Μὴ φαῦλον] Μὴ φαῦλοι emendavit *Reiskius*, haud absurde.

XIII, 1. Ὡς ἔδοκεῦμες] Sincerum a *Wartono* tentari non debuerat.

3. ἡμες] Vt in hac voce ubique variant, hic etiam ἡμῶν & εἶμος in Codd. prostant: ἡμῶν edidit *Br.*

4. ἔσορῶμες] Suo more hic ἔσορῶμες scripsisse videtur *Theocr.*

8. Καί μιν] Legitur & in Codd. Καί μιν quod recepit *Br.*

- 10 Χωρὶς δ' οὐδέποκ' ἦς, οὐδ' εἰ μέσον ἄμαρ ὄροιτο,
 Οὐθ' ὄκα ἅ λεύκιππος ἀνατρέχει ἐς Διδὸς ἄως,
 Οὐθ' ὄποκ' ὄρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὄρῳεν,
 Σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλθέντι πετεύρω·
 Ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεπνοναμένος εἶη,
 15 Αὐτῷ δ' εὖ ἔλκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη.
 Ἄλλ' ὄκα τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων
 Αἰσονιδάς, οἱ δ' αὐτῷ ἀρισηῆς συνέποντο,
 Πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι, ὧν ὄφελός τι,
 ἴκετο χῶ ταλαεργὸς ἐς ἀΦνειᾶν Ἰαολκὸν . .

Ἄλ-

11. Οὐθ' ὄκα ἅ] *Reposui ex Codd. pro vulgatis: Οὐθ' ὄκα' ἅ λεύκιππος ἀνατρέχει ἐς Διδὸς ἄως. in quibus, quod Heinsf. e. coniectura dabit, ἐκ Διδὸς in Codice reperitum, mihi quoque placet.*

12. Οὐθ' ὄποκ' ὄρτ.] Hoc etiam ex Codd. recepit Poëta, pro Οὐθ' ὄπόκ' ὄρτ.

13. Πετεύρω] Recte scriptam vocem in πεταύρω mutatam volebat *Heinsius*. absurda lectiō *D'Orville* tribui non debebat ab Editore *Oxon*.

14. Ὡς αὐτῷ] Qui supra non suo loco haerent, versus 8 & 9, huic praefixi in sua sede viderentur positi: *Καὶ μιν πάντ' ἔδιδάξε, πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἷα, Ὅσσα μαθὼν ἀγαθὸς καὶ ἀδίκτος αὐτὸς εἴετο, Ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεπνοναμένος εἶη.*

15. Αὐτῷ δ' εὖ ἔλκων] Sincerum esse nondum persuadet *Toupius*. εὖ ἔλκων placuit *D. Heinsio*; εὖ εἰκὼν *I. Voffo*. ἐξέλκων *Schotto* praebuit Codex MS. εὖ εἰκων receperat in suam Ed. *Br.* postea dubitasse videtur.

16. Ἄλλ'

- 20 Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεάτιδος ἠρώϊνας·
 Σὺν δ' αὐτῷ κατέβαιναν Ἴλας εὐδρον ἐς Ἀργῶν,
 Ἄτις Κυανεῶν οὐχ ἤψατο συνδρομάδων ναῦς,
 Ἄλλὰ διεξάϊξε, βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν,
 Λιετὸς ὡς, μέγα λαῖτμα, ἀφ' ᾧ τότε χοιράδες ἔσαν.
- 25 Ἄμος δ' ἀντέλλοντι Πελειάδες, ἐσχατιαὶ δὲ
 Ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένω εἶαρος ἤδη·
 Τᾶμος ναυτιλίας μιμνάσκειτο θεὸς ἄωτος
 Ἡρώων, κοίλαν δὲ καθιδρυθέντες ἐς Ἀργῶν
 Ἐλλάσκοντον ἴκοντα, νότῳ τρίτον ἄμαρ ἀέντι·

Εἶσω

16. Ἄλλ' ὄκα τὸ] Sic edere aufus sum cum *Br.* pro ἄλλ' ὄτε τὸ — sed Ἰήσων in Ἰάσων non mutarem.

19. Ἰκετο χῶ] In Cod. Palat. *Salmaf.* sic versum scriptum invenit: Ἰκετο καὶ ταλαεργὸς ἀνὴρ εἰς ἀΦνειὸν Ἰωλκόν. & ibi posito, modulus recte se haberet: ταλαεργὸς ἀνὴρ in alio etiam Cod. legitur: vulgata tamen lectio versus est, me iudice, vera.

21. Εὐδρον ἐς Ἀργῶν] Codex MS. εθανδρον offert: εθε-
 δροος est εἴζυγος. εὐδρον recte legit & in suis Codd. *Eu-*
stathius.

24. Μέγα λαῖτμα] Iñre tuctur *Toupius*; vox profus
 inaudita *μεγάλαιχμος*, hunc in versum intrudi non debue-
 rat a *Rciskio*.

26. Τετραμμένω] Pro τετραμμένου scripsi cum *Br.*

29. Νότῳ τ: ἄ. ἀέντι] Miror in nullo Codice lectum,
 νότῳ τρίτον ἄμαρ ἀέντος. vulgata lectio vera est, & ex mo-
 re *Theocriti*.

- 30 Εἶσω δ' ὄρμον ἔθεντο Προποντίδος, ἔνθα Κιανῶν
 Αὐλακας εὐρύνοντι βόες τρίβοντες ἄροτρον.
 Ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα, κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο
 Δειελινοί· πολλοὶ δὲ μίαν σορέσαντο χαμεύναν.
 Λειμῶν γάρ σφιν ἔκειτο, μέγα σιβάδεσσιν ὄνειαρ·
- 35 Ἐνθεν βούτομον ἀξὺ, βαθύν τ' ἐτάμοντο κύπειρον.
 Κῶχεθ' ἴγλας ὁ ξανθοῦς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν
 Αὐτῷ θ' Ἡρακλῆϊ, καὶ ἀσεμφεῖ Τελαμῶνι,
 (Οἱ μίαν ἀμφω ἑταῖροι ἀεὶ δαίνυντο τράπεζαν)
 Χάλκεον ἄγγος ἔχων· τάχα δὲ κράναν ἐνόησεν

Ἡμέ-

30. Εἶσω δ' ὄρμον] Scribi quoque potuerat Εἶσω δ' ὄρμον ἔθεντο Π. Sed scripsit Poëta prout vulgatur.

31. Αὐλακας εὐρύνοντι] Aptè dari etiam potuisset, ut *Heinsius* legendum pntabat, εὐθύνοντι. Sed nihil est cur alterum repudiemus: ἀλακας hic etiam edidit *Br.*

Ibid. Βόες τρίβοντες ἄροτρον] Ἀρότρου corrigendum suscipabatur *Hemsterhusius*: ἄροτρα legitur in Ed. Florent.

32. Κατὰ ζυγὰ] *Audacter* ait *Wartonus* se corrigere κατὰ ζυγὰ δαῖτα· vocem non Graecam nemo probabit.

34. Ἐκειτο, μέγα] Haec ab *H. Steph.* probata scriptio mihi quoque vera videtur: quod in primis legitur Edd. & Codd. aliquot, Λειμῶν. — μέγας, σιβάδεσσιν ὄνειαρ· re-vocatum fuit a *Reiskio*.

35. Βαθύν τ' ἐτάμοντο] Τ', a *Stephano* positum, pro δ', cum aliis recepi. Pro βαθύν, in uno Cod. scriptum βαθύ· pro Ἐνθεν, in uno Ἐνθα δὲ, sive Ἐνθάδε.

38. Οἱ μίαν ἀμφω] Paene necessarium arbitror emendationem *Hemsterhusii*, in libro suo corrigentis: Οἱ μίαν ἀμφω ἑταῖροι ἀεὶ δαίνυντο τράπεζαν, sive τράπεσσαν. quod ultimum dedit *Br.* qui, alibi mutatum, recte reliquit vs. 39, ἐνόησεν,

40. Ἡμέ-

- 40 Ἡμένω ἐν χώρῳ· περὶ δὲ θρύα πολλὰ πεφύκη,
 Κυάνεόν τε χελιδόνιον, χλοερὸν τ' ἀδιαντον,
 Καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἰλιτενῆς ἄγρωσις·
 Ἵδατι δ' ἐν μέσσω Νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,
 Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἄγροιώταις,
 45 Εὐνίκα, καὶ Μαλλίς, ἔαρ θ' ὀρώσα Νυχθεία
 Ἦτοι ὁ κῶρος ἐπέιχε ποτῶ πολυχανδέα κρωσσόν,
 Βάψαι ἐπειγόμενος· ται δ' ἐν χερὶ πᾶσαι ἔφυσαν·
 Πασάων γὰρ ἔρωσ ἀπαλὰς φρένας ἀμφεδόνησεν
 Ἀργείῳ ἐπὶ παιδί· κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ

Α.

40. Ἡμένω ἐν χώρῳ] Legitur etiam in Codd. ut in Edd. primis, *Εἰμένω ἐν χώρῳ*. in Ed. Flor. *Εἰμένω ἐν χώρῳ* quorum prius revocavit *Reiskius*. *Νηνέμω ἐν χώρῳ* corrigebat *Musgravius*: mihi vulgata lectio sincera videtur.

Ibid. *Θρύα πολλὰ πεφύκη*] Positum pro, *θρία πολλὰ πεφύκει*. *θρύα* praebuerunt Ed. Flor. & Cod. MS. probarunt *Tour.* & *Brunck.* qui dedit, *θρύα πολλ' ἐπεφύκει*. — *θρία* *Reiskius* ediderat.

41. *Χλοερὸν τ' ἀ.*] *Χλωρὸν* in nonnullis est Codd. alterum hic praestat.

42. *Εἰλιτενῆς*] Sincerum est: *T. H.* suspicabatur, *εἰλιγενης* lectum ab Etymologo.

43. *Ἀρτίζοντο*] Scriberem & hic *ἀρτίδοστο*.

44. *Ἀγροιώταις*] Recte scribitur: in Codice & in Ed. Mediol. legitur. *ἀγροιώταις*.

45. *Εὐνίκα*] Verum est nomen: absurdum *Εὐνίκα*, quod hic edidit *Reiskius*.

46. *Ποτῶ*] Sive *ποτῶ*, suspectum est; neque tamen placet *Piorsono* *βῶ* — *κῶρος* cum *Br.* postui, *πῶ* *κῶρος*.

48. *Ἀμφεδόνησεν*] Vnius auctoritate Codicis recepi, pro *ἀμφεκάλυψεν* cuius loco legebatur in alio Cod. *ἑξέφθισεν*.

- 50 Ἄθροος, ὡς ἄκα πυρσός, ἀπ' οὐρανῷ ἤριπεν ἀστὴρ
 Ἄθροος ἐν πόντῳ· ναύταις δέ τις εἶπεν ἑταῖρος,
 Κουφότερ', ὦ παῖδες, ποιείσθ' ὄπλα· πλευστικὸς οὖρος.
 Νύμφαι μὲν σφετέροις ἐπὶ γούνασι κῶρον ἔχοισαι
 Δακρυόεντ', ἀγανοῖσι παρεψύχοντ' ἐπέεσσιν·
- 55 Ἀμφιτρυωνιάδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παιδί
 Ὠλιχέτο, Μαιωτιςὶ λαβῶν εὐκαμπέα τόξα,
 Καὶ ῥόπαλον, τὸ οἱ αἰὲν ἐχάανδανε δεξιτερὰ χεῖρ·
 Τρὶς μὲν Ἴτλαν ἄϊυσεν ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαίμας.
 Τρὶς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ἀραιὰ δ' ἔικετο Φωνὰ
- 60 Ἐξ ὕδατος· παρεῶν δὲ μάλα σχεδὸν, εἶδετο πόρρω.

Ὡς

50. Ὅκα πυρσός — ἀστὴρ] Vt rarius, ex Codd. & ex Ed. Flor. pro πυρσός, πυρσός a me fuit receptum; pro ἔτε, ἄκα· ἀπ' οὐρανῷ iam edidit *Wintertonus*, pro οὐρανοῦ· ὠρανοῦ dedit *Brunckius*.

51. Ἐν πόντῳ] Ex Codd. repositum fuit, pro Ἐς πόντον. Ibid. Ἐταῖρος] In duobus minimum Codd. scribitur ἑταίροις. Scribi potuit olim: ναύτας δέ τις εἶπεν ἑταίροις· ut edidit *Br.*

52. Πλευστικὸς οὖρος] Πλευστικὸν οὖρος in uno legitur Cod. & in Ed. Mediol. in uno etiam Cod. πνευστικὸς οὖρος. — hoc in v. ποιείσθ' in ποιῆσθ', ut & alibi, mutavit *Br.* qui v. seq. recte dedit κῶρον.

54. Παρεψύχοντ' ἐπέεσσιν] Vitiosum παρεψυχῶντ' ex Ald. Ed. aliisque *Reiskius* recepit: παρέψυχον probasse videtur *Ernestius*. mihi vulgata lectio non displicet.

56. Εὐκαμπέα τόξα] Τόξον hic probare non debebant *Is. Vossius & Watsonus*.

59. Ὑπάκουσεν] Ed. *Br.* ὑπάκουσεν. & v. 61. ἐσακοίσας. 61. Ὡς

Ὦς δ' ὀπίκ' ἠδ' ἑνεκας ἀπόκρηθ' λίγ' ἑσακούσας
 Νεβρώ Φβεγῆμεκας τις ἐν ὤρεσιν, ὠμοφάγος λῆς,
 Ἐξ εὐνάς ἔσπευσεν ἐτοιμοτάπαν ἐπὶ δαίτα·

Ἡρακλέης τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις

65 Παῖδα ποθῶν δεδόνατο, πολὺν δ' ἐπελάμβανε χῶρον.

Σχέτλιοι αἱ Φιλέοντες· ἀλώμενος ὅσσ' ἐμόγησεν

Ὦρεα καὶ θρυμῶν· τὰ δ' ἰάκμονος ὕπερα πάντ' ἦε.

Ναῦς μένευ ἄρμεν' ἔχουσα μετάρσια τῶν παρεόντων

Ἴστια δ' ἠῖθεοι μεσονύκτιον ἐξεκῆθαιρον,

70 Ἡρακλῆα μένοντες· ὁ δ' ἄ πῶδες ἄγον ἐχώρει

Μαινομένης· χαλεπὰ γὰρ ἔσω θεός ἦπαρ ἀμύνδσεν.

Οὕτω

61. Ὦς δ' ὀπίκ'] In uno Cod. servatum, recipi debuit pro ὀπίκ'. sine Códicis auctoritate receperat *Wintertonius*.

62. Ὦμοφάγος λῆς] Ὦμοφαγήκας ex Codice fuit enotatum: vulgata recte se habent.

63. Ἐτοιμοτάπαν] Sic iam dedit *Winterton*. pro forma vulgari.

64. Ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις] Servandum nunc arbitror; olim suspicatus legendum, ἐν ἀτρίτοισι Κιανοῖς.

68. Ναῦς μένευ] Sic legitur in Codd. vitiosum μὲν ex Edd. primis non debuerat a *Reiskio* revocari. Excogitatum a *Wartono*, Ναῦς ἔμεν' edidit *Br*.

Ibid. & 69. Τῶν παρεόντων Ἴστια] Haec distinxī ad mentem *Toussii* in Append. qui ante fuerat suspicatus, mendosam esse v. 68; in v. autem 69 scribendum, Οὐρον δ' ἠθεοί μεσονύκτιον ἐστ' ἐκῆθαιρον. *Reiskius*; legebat, Ἴστια δ' ἠθεοί μεσονύκτιον ἐστ' ἐκῆθαιρον. *Eldikius*, Ἴστια δ' ἠθεοί μεσονύκτιον ἐστ' ἐκῆθαιρον.

71. Χαλεπὰ γ. ἔ. θεός] Hoc ex duobus Códic. Italicis, Parisino, & primis Edd. revocavi, pro χαλεπός.

Οὕτω μὲν κάλλιπος ἴλας μακάρων ἀριθμεῖται.

Ἡρακλέην δ' ἦρωες ἐκερτόμεσον λιπαναύταν,

Οὐνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργῶ.

75 Πεισδάξ δ' ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξενον ἵκετο Φᾶσιν.

Κ Τ Ν Ι Σ Κ Α Σ Β Ρ Ω Σ,

ἢ Θ Τ Ω Ν Ι Χ Ο Σ.

Εἰδύλλιον 1δ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ καὶ Θ Τ Ω Ν Ι Χ Ο Σ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Χαίρην πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον.

Θ Τ Ω Ν Ι Χ Ο Σ

Ἄλλὰ τὸ αὐτὸν,

Αἰ-

75. Πεισδάξ] Cum *Br.* recipere non dubitavi, quia fuit in *Cod. veteri* repertum; in aliis legitur *πειξᾶ*, pro *πειξός*.

XIV, 1. Χαίρην] Χαίρην potius scribendum arbitror.

Ibid. Τὸ αὐτὸν] Reposuit e coniectura *Reiskius*, pro τὸ αὐτῷ. *Codices* hic dant τὸ αὐτὰ, τὸ αὐτὸ, & τὸ αὐτός. Alia prostat *Reiskii* coniectura, qua legit; ἄλλα τοιαῦτα *Αἰσχίνα* haec etiam fautores inveniet.

4. Πολὺς οὗτος ἄ] Pro ἄρ', ex *Codd.* etiam a *D'Orvilleo* adhibitis, hic ἄν fuit repositam: vox, a *R.* hic exco-

gita-

Αισχίνα.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ

Ὦς χρόνιος.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Χρόνιος; τί δέ τοι τὸ μέλημα;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ

Πράσσομεσ οὐχ ὡς λῶσα, Θυώνιχε.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ταῦτ' ἄρα λεπτός,

Χῶ μύσαξ, πολλὸς οὗτος ἄν', ἀυάλλοι δὲ κίκιννοι.

5 Τιοῦτος πρῶαν τις ἀφίκετο Πυθαγορίκτας,

Ὀχρὸς, κἀνυπόδατος· Ἀθηναῖος δ' ἔφατ' ἤμεν.

6 Ἦρατο μὰν καὶ τήνος (ἔμιν δοκεῖ) ὀπτῶ ἀλεύρω.

A. I.

gitata. ἀναγαλλοί, Graeca non est. vulgato ἀυάλλοι praelatum nuper fuit αὐσαλλοί.

Ibid. κίκιννοι.] Ex Codicibus vox sic scripta prodiit, cuius loco erat κικίνοι.

5. Πυθαγορίκτας.] Ex Ald. Ed. veram formam revocavit Reiskius, quam, pro Πυθαγοριστάς, praeter Edd. primas, Codices etiam dant optimi, & in his Parisinus.

6. Ἦμεν.] Etiam repertum in Codd. hic melius videbatur vulgato ἤμες.

Α Ι Σ Χ Ι Ν Η Σ

Παίσθεις ὦ γὰρ ἔχων· ἐμὲ δ' ἔχαριεσσα Κυνίσκα
 Ὑβρίσθεις· λαῶν δὲ μανείς ποκά, θρήξ' ἀνὰ μέσσον.

Θ Υ Ω Ν Ι Χ Ο Σ .

- 10 Τοιοῦτος μὲν ἀεὶ τὸ, Φιλ' Αἰσχίνα, ἄσυχος, ὄξυς,
 Πάντ' ἐθέλων κατὰ καιρὸν ὄμως δ' εἶπον, τί τὸ καιρὸν;

Α Ι Σ Χ Ι Ν Η Σ .

Ὠργεῖος, κήγων, καὶ ὁ Θεσσαλὸς ἰπποδιώκτας

Ἄπις,

10. Ἄσυχος. ἀνα] In nonnullis est Codd. ἄσυχος ὄξυς. quod recepit Br. emendavit Heinsius, ἔσοχα ὄξυς. corrigere tentabat Eldikius: ἀλκίος ὄξυς Παν' ἐθέλων κατὰ καιρὸν. Res ita ferat, totus quantus acetum es. alienissima R. comminiscitur.

11. ὄμως δ' εἶπον] Recte se habet: εἶπεν est in Edd. Ald. Flor. hinc εἶπεν fecit R. quod & edidit; pro εἶπεν, ut putabat, positum.

12. Ὁ Θεσσαλὸς] Abest articulus a primis Edd. Med. Ald. Flor.

14. Ἐν χώρῳ παρ' ἐμὸν] In nonnullis legitur Codd. Ἐν χώρῳ. Ἐν χώρῳ corrigit D. Heinsius: vulgatum recte tuentur Palmerius, Reiskius, Tourpius, & Musgrævius.

15. Θηλάζοντα] Scripsisse suo more Poëta videtur Θηλάζοντά τε χοῖρον. & sic edidit Br.

Ibid. Βίβληνον] Scripsi, pro Βέβληνον, cum Li Holsteonio & Brunckio.

16. Τετάρων ἐπίων σχεδόν,] Ista sic iungenda videbantur cum Pterfona.

- "Απτε, καὶ Κλεόνικος ἐπίνομος ἑ. στρατιώτης.
 'Εν χώρῳ παρ' ἐμὴν· δύο μὲν κατέκοψαν γερασσέναι
 15 Θυλάζοντα τε χοῖρον· αὐῶσα δὲ Βίβλανον αὐτοῖσι
 Εὐώδη, τετάρων ἐτέων σχεδὸν, ὡς ἀπὸ Λανῶν·
 Βολβός τις κοχλίας ἐξηρέθη· ἤς πτότος ἄδύς·
 "Ἢδη δὲ προϊόντος, ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἀκρατῶν,
 "Ωτίνος ἦβελ' ἔκαστος· ἔδει μόνον ὄτινος εἰπῆν.
 20 "Αμμες μὲν Φωνεῦντες ἐπίνομες, ὡς ἰδέδοκτος·
 'Α δ' αὖθεν, παρέοντος ἡμεῦ· τίμ' ἔχεν μ' ἐδάκεια ναῦν;
 Οὐ φθελῆ; Λύκον εἶδες, ἔπαιξέ τις, ὡς σοφὸς εἶπεν,
 Χ'η-

17. Βολβός τις κοχλίας] Κοχλίας τ' ab *Heinsio* emenda-
 tur: κοχλίας ut in Codd. & in primis est Edd. lectum vi-
 detur a Schol. Ab his abest vocula hic minus apta τις.
 qua omissa R. edidit vitiose, Βολβός κοχλίας ἐξηρέθη. Mihi
 placet lectio ab *Heraldo* ad *Marzial.* proposita, Βολβός
 καὶ κοχλίας ἐξηρέθη. Ab his diversa *Brunckius* edidit: Βολ-
 βοί τε κοχλίας τ' ἐξηρέθεν.

Ibid. Ἠς πτότος ἄδύς] Recte scribitur. In Codd. Rom.
 Parif. & duabus primis Edd. male, οὐ πτότος ἄδύς.

19. Εἰπῆν] Pro εἰπῆν recte posuit *Br.*

21. Τίμ' ἔχεν μ' ἐδάκεια ναῦν;] Sic ex Codd. edidi, pro
 τίμ' ἔχεν μ' δοκεῖς ναῦν. Codicum lectionem adprobat *Mar-
 tonius*: quamvis in uno Cod. repertum, ναῦν cum *Br.* reci-
 pere recusarem.

22. Ἐπαιξέ τις,] Ista sic saltem videtur & seqq. separanda;
 pertinent enim ultima ad istὸν Λύκον εἶδες. Priora ver-
 ba sunt Aeschini ad *Thyostobum*. Πιερόντες, una litera
 mutata, legabatur: Λύκον εἶδες, ἔπαιξέ τις, ὡς σοφὸς εἶπεν.

Χῆφθα· εὐμαρέως κεν ἀπ' αὐτᾶς καὶ λύχρον ἄψαιε.

Ἐντὶ Λύκος, Λόκος ἐντὶ, Λάβα τῷ γείτονας υἷος,

25 Εὐμάκης, ἀπαλδς, πολλοῖς δακτέων καλδς ἤμεν.

Τούτω τὸν κλύμενον κατετάκετο τῆρον ἔρωτα.

Χ' ἀμῖν τοῦτο δι' ὠτδς ἔγεντά ποχ' ἄσυχον αὐτως.

Οὐ μὲν ἐξήταξα, μάταν εἰς ἄνδρα γενειῶν.

Ἦδη δ' ὦν πῶσιος τοι τέτταρες ἐν βάθει ἤμες.

30 Χῶ Λαρισσαῖος τὸν ἐμὸν Λύκον ἄδεν ἀπ' ἀρχᾶς,

:Θεσσαλικὸν τι μέλισμα, κακαὶ φρένες· ἃ δὲ Κυνίσκα

Ἔ-

23. Χ' ἤφθα] Sic edidit *Winterton*, sequutus *Stephanum*: si sensus requireret ἐφλέχθη, cum *Aurato* saltem scribi deberet Χ' ἤφθη, vel χᾶφθη cum *Brunckio*. Vitiosissimum Κῆρα, quod est in Ald Ed. recepit R. scribens Κῆρα εὐμαρέως. In Codd. & in Edd. Med. Florent. leguntur ista: κῆφατ' εὐμα. Χῆφατεν εὐμαρ κῆφατ' ἐτ' εὐμ' & κῆφα εὐμ. In his lectionibus vera latet. Scribendum puto: Κῆφατο, (εὐμαρέως κεν ἀπ' αὐτᾶς καὶ λύχρον ἄψαιε) Ἐντὶ Λύκος, &c. ut haec tandem dixerit *Cynisca*.

25. Εὐμάκης, ἀπαλδς] His χ' interiectum auctoritate Codicum & Flor. Ed. eieci, quod & tollendum *Toupius* iudicabat: — hoc in v. ἤμεν etiam praetuli vulgato ἤμες.

27. Ποχ' ἄσυχον οὕτως] Pro ποθ' ἤσυχα, prodiit ex Codd. a *Wartono* probatum, a *Brunckio* receptum; qui praeterea scripsit, ut alibi passim, οὕτως. a vicinis separatur, αὐτως scribendum videbatur *Heinsio*.

29. Ὦν] Pro οὖν recte dedit *Brunck*.

30. Ἀπ' ἀρχᾶς] Ex Codice positum pro ἀρχῆς.

31. Θεσσαλικὸν τι μέλισμα] Tuetur *Palmerius* adversus *Heinsium*, cui ὀφίσμα legendum videbatur. μέλισμα scribendum recte censuit *Brunckius*.

32. Πα-

Ἐκλασεν ἑξαπίνας θαλερότερον ἢ παρὰ μητρί.

Παρθένος ἑξαέτις κόλπῳ ἐπιθυμήσασα.

Τάμος ἔχων, τὸν ἴσῃε τὸ θυόνιχες, πύξ ἐπὶ κέρρας.

35 Ἥλασα, κάλλαν αὖθις· ἀνειρῦσασα δὲ πέπλος,

Ἐξω ἀπώχετο θάσσον. Ἐμὸν κακὸν, αἷ τοι ἀρέσκω;

Ἄλλος τοι γλυκίων ὑποκόλπιος· ἄλλον ἰοῖσα

Θάλαπε φίλον· τήνῃ τὰ σὰ δάκρυα μάλα βέντι.

Μάσακα δ' οἶα τέκνοισιν ὑπεροφίοισι χελιδῶν

40 Ἀψορρόν ταχινὰ πέτεται, βίον ἄλλον ἀγείρειν.

Ωκυ.

32. Παρὰ μητρί] Prodiit ex duobus Codd. pro περι μ. a Br. etiam receptum.

Ibid. Κόλπῳ ἐπιθυμήσασα] Genuinum est: κόλπῳ in nonnullis Codicibus legitur; & in Ed. Flor. vitiose ἐπιθυμήσασα· cuius loco scribebat *Is. Vossius* ἐκθρηνήσασα.

34. ἴσῃε τὸ] Omnino mutandum non est cum *Is. Vossio* in ἴσησθα, inutilitatum.

35, 36. Ἀνειρῦσασα δὲ πέπλος Ἐξω ἀπώχετο] Haec, mirum in modum a R. depravata, optime tractarunt *Io. Meurf.* & *Toupr.*

37. Ἄλλος τοι] In uno Cod. legitur, Ἄλλος τις γλυκίων Br. Ed. τὴν γλυκίων.

38. Μάλα βέντι] Hoc etiam male tentavit R. Μάλα merito *Touprius* tuetur. μάχλα placuit *S. Musgraviō.*

39. Χελιδῶν] In uno alterove Cod. male legitur ὑπεροφίοισιν ἀηδῶν.

40 Πέτεται, βίον ἄλλον ἀγείρειν] Sic ista distinguenda *Touprius* ostendit; ut edidit *Winstertonus*. Ἀγείρειν pro ἀγείρειν prodiit ex Cod. MS. ἀγείρην Ed. Br.

41. Ωκυ-

Ἐπιπύτερα μάλαικῆς ἀπὸ δειφρακῆς ἔδραμε τήνα
 Ἰθὺ δι ἀμφιβύρω καὶ δικλάδου, ἔ-πῶδες ἄγων·
 Λίθος θῆν λέγεται τις, ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ἕλασι·
 Εἵκατι ταῖδ', ὀκτώ ταῖδ', ἐννέα ταῖδε, δέκ' ἄλλαι,
 45 Σάμαρον ἐνδέκατος, ποτίβει δύο· καὶ δύο μᾶνες,
 Ἐξ ὧ ἀπ' ἀλλάλων· οὐδὲ Θρακιεὶ κέκαρμαι·
 Οἱ δὲ Λύκος νῦν πάντα, Λύκω καὶ νυκτὸς ἀνῶνται·

Ἄμ-

41. Ἐπιπύτερα] Non deterius est Ἐπιπύτερον, ex uno saltem Cod. enotatum.

42. Ἀμφιβύρω] Edidit *Winterton*. pro forma vulgari.

43. Ἐβα καὶ ταῦρος] in quibusdam Codd. legitur, ἔβα καὶ ταῦρος. scribendum putabat *Reiskius* κα. quod quo sensu cepit est inusitatum.

44. Δέκ' ἄλλαι] Καὶ ἄλλαι cur legi voluerit *Is. Vossius* mihi minus liquet. Ad haec declaranda Codices nil iuvant; Pro δύο μᾶνες, legitur in uno, δέκα μᾶνες. μᾶνας legendum putabat *Reiskius*.

45. Ἐνδέκατος] Ἐνδεκάτα, quamvis vera lectio videatur, recipi tamen e coniectura non debebat, nisi monito Lectore.

46. Οὐδὲ Θρακιεὶ] Scholiasten legisse, οὐδὲ Καριεὶ κέκαρμαι, atque istam lectionem egregiam esse *Toupius* iudicabat. Vocem fingens non Graecam ἀλλάλων, pro ἀλλήλων, repositam volebat *R.* hac servata, *W.* pro οὐδὲ, vel οὐδέ, ut est in Codd. quibusdam, legebat, vel κ' οὐ δὲ Θρ. quod habet *Ed. Br.*

47. Οἱ δὲ Λύκος] Pro Ἄ δὲ Λύκω, cum in *Flor. Ed.* Οἱ δὲ Λύκος legeretur, egregiam lectionem *Toupius* hinc restituit, Οἱ δὲ Λύκος νῦν πάντα. quam cum *Br.* recipere non dubitavi.

48. Οὐτ'

Ἄμμες δ' οὔτε λόγῳ τινὸς ἄξιον οὔτ' ἀριθματοί,

Δύσανοι Μεγαρήες, ἀτιμοτάτη ἐνὶ μοίρᾳ:

50 Κ' εἰ μὲν ἀποστέρξαιμι, τὰ πάντα κεν εἰς δέον ἔρποι.

Νῦν δέ ποθ', ὡς μῦς, (Φαντι) Θυώνιχε, γεύμεθαπίσσας.

Χῶ, τί τὸ Φάρμακόν ἐστιν ἀμηχανέοντος ἔρωτος

Οὐκ οἶδα. πλὴν Σίμοσε, ὃ τὰς Ἐπιχάλλω ἔρασθεις,

Ἐκπλεύσας, ὑγίης ἐπανῆλθ', ἐμὸς ἀλικιώτας.

Πλευ-

48. Οὔτ' ἀριθματοί] Ex Codd. forma Dorica rediit, pro vulg.

49. Ἀτιμοτάτη ἐνὶ μοίρᾳ] Dedisse mihi Poëta videtur, ἀτιμοτάτη ἐνὶ μοίρᾳ. quod miror, nuper prodiit ἀτιμοτάτη ἐνὶ μοίρᾳ.

50. Κεὶ μὲν ἀποστέρξαιμι,] *Hönsius* scribendum contendit Κεὶ μιν ἀποστ. ut & Scholiasten legisse putabat *Salmastius*. *Tournius* pro Κεὶ μὲν scribi mavult Κεὶ μὲν ἀπο. Neutrum necessarium arbitror; vitiosum, Κεὶ μὲν ἀποστέρξαιμι, R: ex Ald. Ed. revocavit.

51. Νῦν δέ ποθ', ὡς] Suas iterum coniecturas R. in hunc versum invexit, quem sic edidit: Νῦν δέ ποθῶ. μῦς, Φαντι, Θυώνιχε γεύετο πίσσας. eadem nobis edidit, quod factum nollem, Br. Modestius ποθ', ὡς, in ποθ'. ὡς, cum *Wittoriono* mutari, & γεύμεθα relinqui potuerat intactum, forte dederat, Θυώνιχ', ἐγεύμεθα π.

52. Τὸ Φάρμακόν ἐστιν ἀμηχ.] Scripserat suo more probabiliter, τὸ Φάρμακον ἐντὶ γ' ἀμαχανέοντος ἔρωτος. quæ dedit nuper Br. absque γ' interiecto.

53. Τὰς Ἐπιχάλλω] Ex Codd. Positum pro Ἐπιχάλλω.

54. Ἐπανῆλθ', ἐμὸς ἀλικιώτας] Hoc ex Codd. recepi pro ἀλικιώτας. quod ex uno etiam Cod. annotatum erat a *Santapantido*, ex *Parifino* a *Ruizkenio*. ἐπανῆλθ', ex alio ἐπανῆλθέ μοι suo loco relinquo.

55. Πλευ-

55 Πλευσοῦμαι κήγων διαπόντιος· οὔτε κάκιστος.

Οὔτε πρᾶτος ἴσως, ὁμαλὸς δέ τις ὁ στρατιώτας.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ

Ἦφελε μὰν χωρὴν κατὰ νοῦν τεδν ὧν ἐπεθύμεις,

Αἰσχίνα· εἰ δ' οὕτως ἄρα σοὶ δοκεῖ, ὡς' ἀποδαμεῖν,

Μισθοδότας Πτολεμαῖος ἐλευθέρω οἶος ἄριστος.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ

60 Τᾶλλα δ' ἀνὴρ ποίος τις;

ΘΥΩ-

55. Πλευσοῦμαι κήγων] Hoc ex Codd. positum pro κήγων· forte etiam scribi more Theocriti poterit. Πλευσοῦμαι πλοσεῦμαι ex Cod. fuit adnotatum: mens aures Πλευσοῦμαι, a Brunckio quoque receptum, gratius accidit; πλοσεῦμαι probavit Pierfonus.

56. Ὁ στρατιώτας] In Stobaeo suo Grotius edidit ὡς στρατιώτας atque hoc Reiskius etiam videtur excogitasse. Kochletti prostat elegans coniectura legentis, ἐν στρατιώταις.

57. Χωρὴν] Ex Codice fuit positum pro χωρεῖν. qui hoc recepit, recte Br. hic νοῦν intactum reliquit, alibi & hoc ipso carmine in νῶν mutatum.

58. Ἀποδαμεῖν] Ex Codd. receptum pro ἀποδημεῖν. forsitan dederat & ἀποδαμῆν.

59. Ἐλευθέρω οἶος ἄριστος] In Codd. quibusdam & in Ed. Iuntina, diversis ista tribuuntur; Aeschini, Ἐλευθέρω οἶος Thyonicho, Ἄριστος.

60. Ἐλευθέρω οἶος ἄριστος] Ὡς τις ἄρ. corrigebat Saftnas. οἶος ἄριστος legitur in Stobaei Florileg. ubi hic versus cum seqq. prostat. Duas dat suspiciones suas R. quarum prima satis probabilis; periisse nobis partem versus Theocritei,

ΘΥΩΝΙΧΟΣ

Ἐλευθέρῳ θεῖε ἄριστος,

Εὐγνώμων, Φιλόμοσος, ἔρωτικὸς, εἰς ἄκρον ἀδύς·

Εἰδὼς τὸν Φιλέοντα, τὸν οὐ Φιλέοντ' ἔτι μᾶλλον·

Πολλοῖς παλλὰ διδούς· αἰτεῦμενος, οὐκ ἀνανεύων·

Οἶα χρὴ βασιλῆ'. αἰτεῖν δε δεῖ οὐκ ἐπὶ παντὶ,

65 Διοσχίνα· ὧς' εἴ τοι κατὰ δεξιὸν ὄρον ἀρέσκει

Λῶπος ἄκρον περονᾶσθαι, ἐπ' ἀμφοτέροις δε βεβακῶς

Τολμασεῖς ἐπιόντα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώτα,

Ἄι τάχος εἰς Αἴγυπτον, ἀπὸ κροτάφων πελόμμεσθα

Πάν-

criti, atque ad hiatum implendum haec ex v. praeced. repetita. Alia coniiicit *W*.

61. Φιλόμοσος] Cur, quaeſo, mutatum fuit in φιλόμοσος.

63. Αἰτεῦμενος, οὐκ ἀνανεύων] Legendum suspicor, αἰτεῦμένῳ (precepti) οὐκ ἀνανεύων· Οἶα χρὴ βασιλῆ' in quibus Οἶον legitur apud *Stobaeum*. Prostat & suspicio *Wartonii*, quem sequutus *Br.* edidit, Βασιλῆα· αἰτῆν. qui seq. v. dedit, αἰ τοι — ἀρέσκει.

66. Λῶπος ἄκρον] Omnino scribendum erat, non Λῶπον hoc in plerisque Edd. illud legitur in Florent. Rom. & nupera Argentor.

Ibid. Ἐπ' ἀμφοτέροις δὲ β.] Pro ἐπ' ἀμφοτέρων, sic edidi ex Codd. etiam Parisino, & primis Edd. in his vitiosis βεβακῶν scribitur pro βεβακῶς.

67. Μήνιν] Ex Codd. etiam μένην adnotatur: scribendum μένην θρασὺν ἄ.

68. Ἄι τάχος] Vitiosum est Ἄι Ed. Ald. ἔ genuinum; ut alibi legitur. — Κροτάφων rectius, quam κροτάφω, in Codd. etiam repertum.

κ

69. Ἐρ:

Πάντες γηραλέοι, καὶ ἐπιαχερῶ ἄς γένυν ἔρπει
 70 Λευκαίνων ὁ χρόνος, ποιῆν τι δεῖ ἄς γόνυ χλωρόν.

Σ Τ Ρ Α Κ Ο Τ Σ Ι Α Ι

ἢ Α Δ Ω Ν Ι Α Ζ Ο Υ Σ Α Ἰ

Εἰδύλλιον ἰε.

Γ Ο Ρ Γ Ω , Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η , Γ Ρ Α Τ Σ , Ἐ Ε Ν Ο Σ ,
 [Ε Τ Ε Ρ Ο Σ Ξ Ε Ν Ο Σ , Γ Τ Ν Η Λ Ο Ι Δ Ο Σ .]

Γ Ο Ρ Γ Ω

Ἐνδοῖ Πραξινῶ;

Π Ρ Α -

69. Ἐρπει] Ἐρπει scribi posset ex Codd. Scholiis, & *Eustathio*.

70. Ποιῆν τι δεῖ ἄς] Pro Ποιεῖν τι δεῖ ἄς, sua *Theocritus* recepit ex duobus saltem Codd. ἄς, pro ἄς positum, iure hic *Toupius* adprobavit; recepitque *Brunckius*.

XV., 1. Γαργῶ] Prodiit. ex Codd. pro Γαργῶ. — Parum quidem refert, utrum χρόνος scribatur cum *Salmasio*, an χρόνος hoc tamen praetulit. — Illis autem nomen praefixi Praxinoae, deletis nominis Eunoeae indicibus literis,

2. Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἤθεες] Libenter legerem ἤθεος cum *Wariono*, & haec Gorgoni, sequentia iterum tribuerem Praxinoae: ὄρη διφνον, Εὐνδα, αὐτῶ. ultimum pro forma vulgari iam dederat *Wintertonus*. his dudum scriptis ista sic vulgavit, renovata carminis *Ed. Brunckius*. — Qui in his, velut Praxinoae verbis, ἤθεε legebatur. T. H. ex Etymologi loco

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η .

Γοργώ φίλα, ως χρόνω; ἐνδοῖ
 Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθεσ· ὄρη διφρον· Εὐνόα, αὐτᾶ·
 Ἐμβλα καὶ ποτίκρανον.

Γ Ο Ρ Γ Ω .

Ἐχει κάλλισα.

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η .

Καθίζευ.

Γ Ο Ρ Γ Ω .

*Ὡ τὰς ἀδαμάτω ψυχᾶς· μόλις ὕμιν ἐσώθην,
 5 Πραξινόα· πολλῶ μὲν ὄχλω, πολλῶν δὲ τεθρίππων·

Παν·

loco suspicabatur sequentia sic scribenda: φίρ' ἢ διφρον, νόα, αὐτᾶ.

3. Ἐχει κάλλισα] Cum *Casaubono*, quem sequitur *Reiskius*, haec dedi Gorgoni, non Eunoae, cuius hic in Edd. nomen legebatur. — Pro καθίζευ, suo more probabiliter scripserat Poëta καθίσδευ. quod nuper exhibuit *Brunckius*.

4. Ἀδαμάτω] Edd. praefereunt ἀδεμάτου, vel ἀδεμάτω. Praeter istas, haec quoque lectiones prostant in Codd. ἀδαμάτου· ἀδαμάντου· ἀδεμάντου· ἀδειμάντου. — Quod *Scalligero* placuit, & *Henr. Stephano*, ἀλεμάτου, vel ἀλεμάτω, mihi quidem non displicet; sed ἀδαμάτω, quod probant *Casaubonus* & *Toup*. Codicibus nititur.

5. Πολλῶ μὲν ὄχλω] Pro foras vulgariis dudum recepit *Winkertonus*.

Παντᾶ κρητίδες, παντᾶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
 Ἄ δ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὸ δ' ἑκαστέρω ἔμ' ἀποικεῖς.

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η.

Ταῖθ' ὁ πάραρος τήνος ἐπ' ἔσχατα γᾶς ἔλαβ' ἐνθῶν,
 Ἰλῶν, οὐκ οἰκησιν· ὅπως μὴ γείτονες ὤμες
 10 Ἀλλάλαις, ποτ' ἔριν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ὅμοιος.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δείνωνα τοιαῦτα,
 Τῷ μικρῷ παρεόντος· ὄρη, γύναι, ὡς ποθορῆ τύ

Π Ρ Α-

7. Ἐκαστέρω ἔμ' ἀποικεῖς] Μεῦ ἀποικεῖς corrigentem *Scaligerum* alii sequuti sunt; sed, ἑκαστέρω cum Graecum non sit, vere mihi videor iam olim emendasse: τὸ δ' ἑκαστέρω ἔμμιν ἀποικεῖς. quod nuper adprobavit, & recepit in Ed. huius carminis secundam *Brunckius*. — Hoc in vl. male tentatum, ἄτρυτος, omnino servandum est.

8. Ὁ πάραρος]. Sic scribatur, an ὁ πάραρος, parum refert. — Formam Doricam γᾶς hic prae buerunt Codd.

10. Αἰὲν ὅμοιος] Αἰὲν ἑμῆο hic in vulgatis erat Edd. in vett. ἑμῆο. in una Florent. αἰὲν δμῆο. hoc etiam legitur in Codd. & ὁμοίως. In hac postrema lectione suspicatus sum rarissimum ἑμῆο latere; quod nuper etiam admisit *Brunck*.

11. Δείνωνα τοιαῦτα] Pro vulgatis, τοιαῦτα, Δείνωνα, optimi Codices praebent. Δείνωνα τοιαῦτα. verum nomen, indicatum a *Tourisso*, admisit cum *Brunckio*, Δείνωνα.

14. Ναὶ τὴν πότνια] In tribus saltem Codd. repertum; pro πότναν, cum *Bg.* recepi.

15. Ἄσ-

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θάρσει, ζωπυρίων, γλυκερόν τέκος. οὐ λέγω ἀτφῦν.

Γ Ο Ρ Γ Ω

Λισθάνεται τὸ βρέφος, γὰρ τὰν πότνια· καλὸς ἀτφῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

15 Ἄτφῦς μὰν τήνος πρῶαν, (λέγομεν δὲ πρῶαν θῆν
πάντα) νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων,
Ἦνθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνήρ τρισκαιδεκάπαχυς.

Γ Ο Ρ ρ

15. Ἄτφῦς μὰν] Ex duobus Codd. μὰν in μὰν mutatum. — Proximis δὲ fuit auctoritate Codd. interiectum cum *Toupio*. Versum hunc ita corrigendum putabat *Reiskius*: Ἄτφῦς μὰν τήνος [πρῶαν θῆν πάντα λέγομεν] Νίτρον. — *Reiskii* coniectura mihi hic perplacet: *Brunchius* hunc versum ita edidit: ἀτφῦς μὰν τήνος πρῶαν (λέγομεν δὲ πρῶαν πᾶν) νίτρον. —

15. Νίτρον] Hinc versum orsus, *Reiskius* verbum ἔβα, aptissimum, adieciēbat: hoc admisso; & ἀγοράσδων, vel ἀγοράζων, in ἀγοραζῶν mutato, apte ad haec respondebit in v. seq. Κήνθε φέρων, quod illic pro Ἦνθε φ. in Codd. legitur primisque Edd. Legamus itaque: Νίτρον ἔβα καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοραζῶν, Κήνθε φέρων ἄλας ἄμμιν. haec nuper ut Theocritea vulgare ausus est *Brunchius*.

17. Τρισκαιδεκάπαχυς] Formam Doricam pro vulgati; τρισκαιδεκάπηχυς, cum *Bg.* recepi.

Γ Ο Ρ Γ Ω

Χώρος ταῦτά γ' ἔχει, Φέβρος ἀργυρίω, Διοκλείδαι·
 Ἑπτὰ δραχμῶν, κονάδας, γραιῶν ἀποτίλματα πηρῶν.
 20 Πέντε πόκις ἔλαβ' ἔχθες, ἅπαν ρύπον ἔργον ἔπ' ἔργω.
 Ἄλλ' ἴθι, τὸ μπέχονον καὶ τὴν περονατρίδα λαζεῦ.
 Βᾶμες τῷ βασιλῆος ἐς ἀφνειῷ Πτολεμαίω,
 Θεσόμεναι τὴν Ἄδωνιν· ἀκούω χρέμα καλόν τι·
 Κοσμῆν τὴν βασιλίτισσαν.

Π Ρ Α-

18. Ταῦτά γ' ἔχει]. Sic scribendum erat cum *Reiskio*, & *Toupio*; — praeterea ἀργυρίω, cum *Wintertono*, pro ἀργυρίου.

19. Ἑπτὰ δραχμῶν] Si voces separatim essent scribendae, δρέχμῶν requireretur. In Codd. & in Edd. primis legere licet., ἑπτὰ δραχμῶν, vel ἑπταδράχμως; postremum, a *Bentlejo* probatum, & *Wesselingio*, recepit in suam Ed. *Reiskius*: ἑπτὰ δραχμῶν legebat *Toupius*. ego scribendum arbitror ἑπταδράχμω, quod sit ab ἑπταδράχμων.

Ibid. Γραιῶν — πηρῶν] Codicibus hoc debetur, pro πηρῶν. *Scaliger* legendum coniecerat κινάδων γραιῶν ἀποτ. πηρῶν. Pro πηρῶν, πηρῶν corrigebat *Toupius*; quod recepit *Br.*

20. Πέντε πόκις] Non variant Codd. ἀντὶ πόκιων edidit *Br.* quocum vulgato ῥύπος praetuli ῥύπον, ab *Eustathio* & in Cod. MS. lectum.

21. Λαζεῦ] Scripserat, ut opinor, λάσδεν· quod admittit *Br.*

22. Βᾶμες] Servandum puto: Βᾶμες legitur in duobus solum Codd.

23. Θεσόμεναι] A me quidem praefertur aliorum Codicum lectioni, Θεσόμεθα.

24. Ἐν

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἐν ἀλβίω ἀλβία πάντα

25 Ὦν εἶδες, χ' ὦν εἶπας, ἰδοῖσα τὸ τῷ μὴ ἰδόντι.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

Ἐρπειν ὦρα κ' εἶη ἀεργοῖς αἰὲν εὐρτά.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εἰώδα, αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον αἰνόθρυπτε

Θεεὶ πάλιν· αἱ γαλέαι μαλακῶς χρῆσθοντι καθεύδεν·

Κινεῦ

24. Ἐν ἀλβίω] Rectius est, quam ἐν ἀλβίω, vel ἐκλβίω *Tourii*. Qui hoc posuerat in contextu, postea *Br.* alterum *μεερα* probavit.

25. Ὦν εἶδες . . .] Sic in Edd. scripto versui, quo, iudice *Brunckio*, facile careremus, nullus inest sensus. *Tourius* & *Eldikius* emendabant Ὦν ἰδες ὦν εἶπαις ἀν ἰδοῖσα τὸ τῷ μὴ ἰδόντι. *Tourii* lectiones receperat *Brunckius*; postea versum suspicatus est scribendum: Ὅσα ἀν ἰδοῖς εἶπαις κεν ἰδοῖσα τὸ τῷ μὴ ἰδόντι. quomodo scriptum versum praebet Ed. carminis renovata. *Wassenbergio* corrigi posse hac ratione versus videbatur, si scriberetur: Ὦν ἰδες, ὡς εἶπαις ἀν ἰδοῖσά τι τῷ μὴ ἰδοῖσα.

26. Ἐρπειν] Mellus mihi videtur, quam ἔρπειν, & praetulit *Br.* in Ed. renovata.

27. Αἰνόθρυπτε] Αἰνόθρυπτε legitur in Ed. Flor. & in duobus certe Codd. probavitque *A. Schottus*. εἰνόθρυπτε in uno Cod. est Vatic. in εἰνόθρυπτε forte mutandum: *Reiskii* coniecturae non sunt memoratu dignae.

28. Χρῆσθοντι καθεύδεν] Pro χρῆζοντι καθεύδην, Codices etiam praebuerunt.

Κινεῦ δὴ, Φέρε θάλασσαν ὕδωρ· ὕδατος πρότερον δεῖ.
 30^ο Ἀδ' ὡς νάμα φέρει, ὁδὸς ὅμως· μὴ πουλὺ, ἀπληγῆς,
 "Εγχει ὕδωρ· δύσανθ, τί μευ τὸ χιτώνιον ἄρδεις;
 Παῦσαι. ἐποῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
 Ἄ κλαξ τᾶς μεγάλας πᾶ λάρνακος; ὦδε φέρ' αὐτῶν.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

Πραξιόνα, μάλα τοι τὸ καταπτυχῆς ἐμπερόναμα
 35 Τοῦτο πρέπει· λέγε μοι, πότσω κατέβα τοι ἀφ' ἰσῶ;

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η.

Μὴ μνάσης, Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίῳ καθαρῷ μνᾶν
 Ὅη δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

Γ Ο Ρ

31. Δύσανθ] Male ad praecedentia relatum ad seqq. omnino pertinet; in quibus ἄρδεις scriptum pro vitioso ἀρδεῖς· cuius loco ἀρσεῖς alicui placuerat.

32. Ὅποῖα] Pro ὁποῖα recepi ex Ed. prima Mediol. mirabar cur sincerum ἐδόκει *Hicinsio* in δεδόκει videretur mutandum. — Pro τοιαῦτα in uno Cod. legitur ταύτηγε.

34. Μάλα τοι] Μάλα τιν. Ed. Br. renovata; & v. seq. Τῆνο πρέπει. λέγ' ἐμιν, pro vulg. τοῦτο πρέπει· λέγε μοι.

36. Μνᾶν] Legendum, πῶν μνᾶς, monuerunt *Scaliger*, *Bentlej*. *D'Orvillius*: μνᾶν quidem probavit *R.* sed interpretando corrumpit; & vicina male distinxit

37. Ποτέθηκα] Iam olim a me fuit emendatum, pro vitioso προτέθηκα.

38. Πᾶ ποκ' ἔλειπες Γῶμπέχονεν:] Sic emendata debet *Theopritus Eldikio*. in Edd. hic vulgata: Νᾶλ· ταλὸν εἶπας, absur.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

Ἄλλὰ κατὰ γνώμην ἀπέβρα τοι.

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η.

Πῶ ποτ' ἔλειπες

Τῶμπέχονον; Φέρε μοι καὶ τὴν θολίαν· κατὰ κόσμον
 40 Ἀμφίβες· οὐκ ἀξῶ τὴν, τέκνον· μορμῖα, δάκνει ἵππου.
 Δάκρυα ἄπο' ἐθέλεις· χρωδὸν δ' οὐδ' ἴτ' ἔγενέσθαι
 Ἔρωμες. Φρυγίᾳ, τὸν μικρὸν, καί τ' εἰδ', λαβοῖσα,
 Τὴν κίτ' ἔσω κάλεσάν, τὴν αὐλείαν ἀπέβλεψον.
 Ὡ θεοὶ, ὅστος ὄχλος· πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
 45 Χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάριβμοι καὶ ἄμετροι.

Πολ-

absurdam praebent sententiam. Eorum loco Codex dabat Flor. τοῦτο καὶ εἶπες· Ed. Flor. τοῦ τόκα εἶπες· Codex Vatican. τοῦτο κατ' εἶπας. ex his, a me memoratis, genuinum illud eruit & mecum communicavit *Eldikius Zurpliantensis*, quod Poëtae restituere non dubitavi. Idem ubi eadem felicitate Theodorito restituit τὴσαν Φλόγα τᾶς Κυβερσίας. In hoc & seq. v. primum τὴν pro τοι more suo dedit Br. qui tum vulgavit Ed. repetita: — καὶ, κακόν. εἰς Τῶμπέχονον Φίρ' ἱμῶν.

41. Ὅσα' ἐθέλεις] In Cod. oblatum praestabat vulgato ὅσσα θέλεις.

42. Τὸν μικρὸν, καί τ' εἰδ', λαβοῖσα] Verbum hic requiri videbatur, facile vel a Phrygia supplementum per σὶν αὐτῷ. — ex Gregoria μικρὸν καί τ' εἰδα cum *Jf. Koffa*: olim probaveram.

45. Ἀνάριβμοι] Dedit *Winterton*. pro ἀνήριμοι.

K 5

48. Πα-

- Πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποιήται καλά ἔργα.
 Ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκὼν, οὐδεὶς κακοεργὸς
 Δαλεῖται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἴγυπτισί·
 Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
 50 Ἄλλάλοισ δμαλοὶ καὶὰ παίγνια, πάντες ἔρειοί.
 Ἀδίσκα Γοργαῖ; τί γενοίμεθα; τοὶ πτολεμισταὶ
 Ἰσποὶ τῷ βασιλῆος· ἄνερ Φίλε, μὴ με πατήσης·
 Ὀρθὸς ἀπέσκ ὁ πύρρος· ἴδ' ὡς ἄγριος· κυνοβαροῦμε
 Εὐνάε, εὐ φευξῆ; διαχρήσειται τὸν ἄγοντα.
 55 Ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἐνδοῦ.

Τ Ο Ρ Γ Ω.

Θάρσει, Πραξινοῦ· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὄπισθεν·
 Τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν.

Π Ρ Α-

48. Περὶ τῶν] Recte tuncur *Brutakius*; de alia hic le-
 gione cogitari non debuerat. — Servandum etiam v. 49.
Ἰσποῦδον.

50. Πάντες ἔρειοί] Pro voce vitiosa *Scaligero* venerunt
 in mentem ἔρειοί, *Casaubono*, ἄρειοι· *Tourno*, ἀργεῖοι· *War-
 tono*, ἀραῖοι· mihi olim, ἔλειοι· *Musgravia*, ἀγρεῖοι· Ver-
 sum sic corrigendum suspicatur *Eldikius*· Ἄλλάλοισ δμαλοὶ,
 καὶὰ παίγνια παῖσδον ἔρειοι.

51. Πτολεμισταὶ] Denica forma, πτολεμισταί, si vel in
 upto Cod. legeretur, a me quoque fuisset recepta.

53, 54. Κυνοβαροῦμε Εὐνάε] Ista sic iungenda vere proposuit
Reiskius.

ΠΡΑΞΙΝΘΗ

Καὶ τὰ συναγέφομαι ἤδη.

Ἴππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμίλιον δαδίον . . .

Ἐκ παιδός. σπεύδωμες ὄσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιρρέϊ;

Γ Ο Ρ Γ Ω

60 Ἐξ αἰλάς, ὦ μάτερ;

Γ Ρ Α Τ Σ.

Ἐγω, ὦ τέκνα.

Γ Ο Ρ Γ Ω

Παρενθεῖν

Εὐμαρές;

Γ Ρ Α Τ Σ

55. Ὀνάθην] Verum puto, quod Hemsterhusius adscripsit, Ὀνάμην· sive potius, Ὀνήμαν. hoc in Ed. 2. posuit Br. — In hoc v. pro ἔνδον scripsi ἐνδοῖ, cuni Casaub. & Br. — hic etiam nuper dedit ἐμίν.

59. Ὅσος ὄχλος] Primis Edd. concinnant Codices; sic autem recte Reiskius edidit pro ὄχλος πολύς.

60. Ἐξ αἰλάς] Recte se habet; vitiosum est ἐξαυδάς. — In proximis novam Brunckius ex Cod. Reg. lectionem exhibet, quam vulgata non deteriorem iudicat: Γρ. ἐγὼν τέκνα, Γορ. εἶτα παρενθεῖν Εὐμαρές; — hic quoque poni potuerat παρενθῆν. alteram lectionem restituit Ed. secunda.

61. Ἐξ

ΓΡΑΤΣ

Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί.
Καλλίσα παίδων, πείρη θῆν πάντα τελεΐται.

ΓΟΡΓΩ

Χρησμῶς ἀ πρεσβῦτις ἀπώχετο θεσπίξασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἥραν.

ΓΟΡΓΩ

65. Θᾶσαι, Πραξινοά, περὶ τὰς θύρας ὄστος ὄμιλος.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

Θεσπέσιος. Γοργοῖ, ὄος τὰν χέρα μοι· λαβε καὶ τὸ,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτᾶ, μὴ τὸ πλανηθῆς

Πᾶ-

61. Ἐς Τροίαν π. ἦνθον] Recepta sunt ex Codd. pro, ἔς Τροίην π. ἦλθον. — vī. 62. παίδων nollem nuper bis vulgatum.

64. Ἀγάγεθ' Ἥραν] Pro ἠγάγεθ' Ἥραν, Codices dederunt. Hunc versum cum Brunckio tribui Praxinoae.

67. Μὴ τυ] Μὴ τι π. Br. Ed. secunda.

68. Ἀπρίξ ἔχευ, Εὐνόα, ἀμῶν] Sic ista iungenda, H. Stephani ante alios iam monuerat. — Suo more hic probabiliter etiam dedit ἀμῶν.

Πάσαι ἄμ' εἰσένθωμιες· ἀπρὲς ἔχου, κύνδα, ἀμῶν,

“Ὡ μοι δειλαία, δίχρα μευ τὰ θερίσριον ἡδῆ.

70^ο Ἐσχίσαι, Γοργαί. ποττώ Διδε, εἴ τι γέναιω

Εὐθαίμων, ὦ νθρωπε, φυλάσσεο τῶμπέχονόν μου.

Ξ Ξ Ν Ο Σ.

Οὐκ ἐπ' ἐμῖν· ἄμωε δε φυλάξομαι.

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η.

Ἄθροος ἔχλος·

Ἄθευθ' ὡσπερ ἕεε.

Ξ Ξ Ν Ο Σ.

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμέε.

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η.

Κεῖε ὄρας, κῆπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης,

Ἄμ-

70. Εἴ τι] Αἱ γὰρ Praestant, ut Br. Ed. 2.

71. Φυλάσσεο] In φυλάσσει mutari non debebat a Winterthoro.

72. Φυλάξομαι] Ex Ed. Ald. vitiosa repetiit Reiskius. φυλαξοῦμαι. Π. ἀθροος ἔχλος. eadem sunt & in Codd. ne placebit quidem attendenti, φυλαξοῦμ'. Π. ἀθροος δ.

73. Ἄσπερ ἕεε] Pro ὡσε ἕεε, est ex Codd. & primis Edd.

74. Κεῖε] Κῆε scribi solet in Theocriteis.

70 Ἄριμα περιτέλλων· χρηστῷ, κ' οἰκτίρμονος ἀνδρὸς
 Φλίβεται· Εἶδοκα ἄρμιν· ἔγ' ἢ θεῶν, τὸ βιάζου.
 Κάλλις· ἔεδοξ' ἔκασαι, ὁ τὰς νυδὲν εἶπ' ἀποκλάξαι.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

Πραξινόα, πόταγ' ὧδε· τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄβρησον
 Λεπτὰ καὶ ὡς χαρίοντα· θεῶν περὶνάματα Φασεῖς.

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η.

80 Πότνι· Ἀθηναία· ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριβοι;
 Ποῖοι ζωογράφοι τὰκριβέα γράμματ' ἔγραψαν;
 Ὡς ἔτυμ' ἐσάκωντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεύντι.

Ἐμ-

75. Χρηστῷ] *Winkerton*. iam dederat pro forma vulgari.

76. Φλίβεται[pro Θλίβεται restitutum ex Cod. Vatic. & *Eustathio*: φλίβεται frustra *Casaubonus* praeferebat. — Pro βιάζου, βιάσδευ, formam, ni fallor, genuinam, recipere tamen non sum ausus.

79. Λεπτὰ καὶ ὡς] *Miram R.* excogitavit lectionem, Ὡς λεπτὰ, κ' ὡς χαρίοντα. Sed proxima corrigebat ingeniose: θεῶν περ νάματα (περνεύματα est in Cod. MS.) Φησεῖς. Legendum puto, — θεῶν νήματα Φασεῖς. *Ruhnkenio* in mentem venire θεῶν γε πονάματα. *Wassenbergio*, θεῶ γε π. ἑρσις *Deae Palladis*. meam lectionem exhibet *Ed remota Br.*

80. Ἀθηναία] Positum pro Ἀθηναία.

82. Ἐσάκωντι] Codices dederunt pro ἐσάκωντι. ἐσάκωντι forma effret *Siciliensis*. Quod est in hoc v. ἐνδινεύντι mihi servandum, neque adeo in ἐνδινεύνται mutandum videtur.

83. Ὡμ-

Ἐμφυχ', αἶψ' ἐμφαντά· Σοφόν τι χρεὶν ἔνθραπος.

Αὐτὸς δ' ὡς θαπτός ἐπ' ἀργυρέῳ κωτίλλεται

85 Κλισμῶ, πρῶτον ἴουλεν ἐπὶ κρατῶν καταβάλλων

Ὁ τριφίλατος Ἄδωνις, δὲ κὴν Ἀχέροντι φιλεῖται

ΕΤΕΡΟΣ ΕΕΝΟΣ.

Παύσοσ', ὦ δύσενα, ἀνάγκη κωτίλλασθαι

Τρυγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα

ΓΟΡΓΩ.

Μᾶ, πόθεν ἄνθρωπος; τί δὲ τιν, εἰ κωτίλαι εἰμές;

90 Πασάμενος ἐπίτασσε· Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;

Ὦς

83. Ἄνθρωπος] Ἄνθρωπος hic esset vitiosum.

84. Θαπτός] Dorice scribebatur, non ἄνηρατος.

86. Τριφίλατος] In antiquis Edd. male scribitur per η. In hoc vs. φιλεῖται tentari non debebat.

87, 88. Ἀνάγκη κωτίλλασθαι Τρυγόνες]. In plerisque Edd. male distracta, sic monuerunt iungenda T. H. & Reiskii.

88. Ἐκκναισεῦντι] In ἐκκναισεῦντι mihi quidem mutandum videtur: forte quis praeferat ἐκκναισάντι.

Ibid. Πλατειάσδοισαι] Optimi sic Codd. & primae Edd. illud exhibent, a Criticis primariis probatum; ut mirum sit, cur πλατειάσδοισαι vel πλατειάσδοισαι placuerit Τουρῶ.

89. Μᾶ] Tentari non debuerat. → Septem versus seqq. Praxinoae tribuuntur in Ed. Βενιτσκί.

90. Πασάμενος] Pro πασάμενος, iam olim aliunde repositum, Codices confirmant.

Ὡς εἰδῆς καὶ τοῦτο, Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν,
 Ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν, Πελοποννασιῶν λαλεῦμεν·
 Ἀπίσδεν δ' ἔξεςι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι.

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η.

Μὴ Φυῆ, Μελιτώδης, δε ἀμῶν καρτερὸς εἴη,
 95 Πλάν ἑνός· οὐκ ἀλέγω, μὴ μοι κενεὴν ἀπομάξῃς.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

Σίγα, Πραξινόα· μέλλει τὸν Ἀδῶνιν αἰεῖδειν

Α

91. Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;] Scribi malim, Συρηκοσίαις. sed ἐπιτάσσεις in ἐπιταξαῖς mutandum non est; sed scribendum potius Συρηκοσίαις σ' ἐπιτάσσειν; quod & Br. exhibuit Ed. 2.

Ibid. Ὡς εἰδῆς] Inferta litera scribendum, Ὡς δ' εἰδῆς.

92. Πελοποννασιῶν] Est ex Codd. pro — ησιῶν. vitiosum — νασιῶν. Forma Dorica fuit, ut puto, Πελοποννασιῶν.

94. Ἀμῶν] Ἀμῶν hic quoque dederat, ut alibi.

95. Μὴ μοι κενεὴν ἀπομάξῃς] Haec *Aurato*, *Scaligero*, *Casaubono*, aliisque sincera videbantur; *Tourpio* sic leviter corrigenda: Πλάν ἑνός οὐκ ἀλέγω, μὴ μοι κενεὴν ἀπομάξῃς· unum tantum metuo, ne pulverem in me abstergas. ista recepit in priorem Ed. *Brunckius*; cui placuit in secundā: μὴ μοι κενεὴν ἀπομάξῃς. *Petro Fonteinio*, vox κενεὴν, in κενεῖαν, *umbellam*, videtur mutanda. — v. seq. αἰεῖδειν Ed. *Brunck.*

98. Σπέρχων τὸν ἰάλεμον ἀρίστως] Hoc Codex dedit MS. pro ἰρίστως. cur τὸν ἰαλίμον legi voluerit *Muretus*, non liquet;

Ἄ τὰς Ἀργείας θυγάτηρ πολυΐδρις αἰοῖδες,
 Ἄτις καὶ Σπέρχην τὸν ἰάλεμον ἠρίζευσε·
 Φθεχξείται τι (σάφ' οἶδα) καλὸν· διαθρύπτεται ἤδη.

Γ Τ Ν Η Α Ο Ι Δ Ο Σ.

100 Δέσποιν', ἂ Γολγῶς τε καὶ Ἰθάκιον ἐφίλασας,
 Αἰπεινὸν τ' Ἔρικα, χρυσῷ παῖσδοισ' Ἀφροδίτα,
 Οἶόν τει τὸν Ἀδωνιὸν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος.
 Μῆνι δωδεκάτῃ μαλακαίποδες ἄγαγον Ὀραι,
 Βάρδιζαι μακάρων, Ὀραι φίλαι, ἀλλὰ ποθεῖναι

Ἔρ-

liquet: sed Σπέρχην male omnino R. mutatum volebat in πέρσιον.

100. Γολγῶς τε] Pro vulgato Γολγῶν cum in uno saltem Cod. Γολγῶ legeretur, genuinam formam Γολγῶς restitui.

101. Αἰπεινὸν τ' Ἔρικα] Cum *Winteriono* & *Br.* nunc edidi, pro vulgato Αἰπεινὸν τ' Ἔρικα.

Ibid. Χρυσῷ παῖσδοισ'] Est ex Codd. pro χρυσῷ παῖσδοισ' Ἄ. Et nihil hic mutandum ostendunt *Heinsf.* & *Tour.* ut mirum sit, cur tot fuerit coniecturis vulgata lectio tentata. Χρυσωπίζουσ' Ἄ. *Scaligero* placuit; χρυσῷ (pro ἀντι χρυσοῦ positum) παῖσδοισ' Ἄ. *Casaubono*; χρυσῷ πῆθουσ' Ἄ. *Hemsterhuisio*. *Reiskii* commenta non memorabuntur.

102. Ἀενάω] Recte iam dederat *Winterion.* pro ἀενάου: — hoc v. οἶον τιν edidit nuper *Br.*

103. Μαλακαίποδες] Μαλακαὶ πόδες placebant *Sandapanō*; a quo μαλακαὶ πόδες & μάλα καὶ πόδες inventa sunt in Codd. — Pro Μῆνι, hoc in vñ: μαν] est in *Ed. Brunck.*

- 105 Ἐρχονται, πάντεσσι βροτοῖς αἰεὶ τι φέροισα
 Κύπρι Διωναία, τὸ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς,
 Ἀνθρώπων ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν,
 Ἀμβροσίαν ἐς ζῆθος ἀποσάξασα γυναικός·
 Τὴν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε, καὶ παλύναι,
 110 Ἄ Βερενικεῖα θυγάτηρ, Ἐλένα εἰκυτα,
 Ἀσινθά πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν.
 Πὰρ μὲν οἱ ὄρια κεῖται ὄτα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
 Πὰρ δ' ἀπαλοὶ κᾶποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
 Ἀργυρέοις, Συρίῳ δὲ μύρω χρύσει ἀλάβασρα·

Εἶδα-

105. Βροτοῖς αἰεῖ] Pro βροτοῖσιν αἰεῖ ex Codd. revocavi. — Pro φέροισαι, scripsi φέροισαι cum T. H.

106. Ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς] In Edd. hic vulgabatur, ἀπὸ θνατᾶν Ἀνθρώπων· quod ex duobus solum Codd. notatum, ἀπὸ θνατᾶς rescera; atque ad illud accommodabam quod sequitur Ἀνθρώπων mutatum in Ἀνθρώπων· optimo sensu; cui nunc relictū, quod Reiskius probavit; Ἀνθρώπων ὡς μῦθος. — Βερενίκαν, & paulo post Βερενικεῖα pro Βερεν. iam dederant Iam. & Winkertien.

109. Χαριζομένα] Primitus hic quoque scriptum fuit Χαριζομένηα. — Est in hoc vs. genuinum κολύνας, correctio- nis κολύνας, quod in duobus est Codd.

112. Ἀσινθά κᾶποι] Tentari non debebant a Wartano.

115. Πλαθύει] Rescriptum fuit ex Codd. pro πλαθύει. — Nollem sincerum Ἐδάται hoc in vs. respectum fuisse.

Ibid. Πενέονται] In πονέονται mutavit Kœrskius & Tompius; quos sequutus, πονέονται rescipit Br. — In Codd legitur παύονται· in uno, παύονται. hoc, in primis etiam Edd. repertum, probavit, non male formasse, Reiskius

117. Τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ] Recte se habent; vitiosa dedit Reiskius, τὰ τ' ἐνύγρω ἐλαίῳ.

118. Ἐρ-

- 115 Ἐἶδατά θ' ἄσσα γυναῖκες ἐπὶ πλοῦθῳ πονέονται,
 Ἄνθεα μίσγοισαι λευκῇ παρτοῖ' ἄμ' ἀλεύρω·
 Ὅσσά τ' ἀπὸ γλυκερῷ μέλιτος, τὰ τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ,
 Πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἔρπετὰ τᾶδε πάρεσι.
 Χλωραὶ δὲ σκιάδες, μαλακῇ βριθοῖσαι ἀνήθη,
 120 Δέδμανθ'· οἱ δὲ τε κῶροι ὑπερποτόνται Ἐρωτες,
 Οἷοι ἀηδονιδῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων
 Πρωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὄζον ἀπ' ὄζω.
 Ὡ βενος, ὦ χρυσός, ὦ ἐκ λευκῷ ἐλέφαντος
 Αἰετῶ, οἰνοχόον Κρονίδα Διὶ παῖδα φέροντες.

Πορ-

118. Ἐρπετὰ τᾶδε πάρεσι] Tentari non debent; ne πάρεσι quidem in πάρεσι mutari debuerat. Cui superfluum τᾶδε videbatur, *Reiskius* dedisse poetam suspicabatur, Ἐρπετὰ δὲ πάρεσι. male omnino. *Mira Watsono* in mentem venerunt.

119. Βριθοῖσαι] Pro βριθοῖσαι cum *Br.* recepi.

120. ὑπερποτόνται] Ex Codd. & primis Edd. prodiit pro ὑπερποτῶνται.

121. Ἀηδονιδῆες] Voci vulgatae, Ἀηδονῆες, literam interieci: idem Ed. renovata exhibet *Brunckii*; qui initio versus οἶον, in fine posuit δένδρων.

122. Ὅζον ἀπ' ὄζω] Ὅζον ἀπ' ὄζω hic olim lectum, verisimiliter coniecit *Tournius*; exhibet illud Ed. *Br.*

123. Ὡ βενος] In his hiatus in Ω, aliquoties repetito, mihi quidem placeret, si legeretur: Ὡ βένω, ὦ χρυσῷ.

124. Αἰετῶ — φέροντες] Recte mihi conieciisse videtur *Eldikius* legendum (ὦ) — Αἰετῷ — φέροντος — has lectiones *Eldiki* measque *Brunckius* admittit in. Ed. suam renovatam.

- 125 Πορφύρει δὲ τέπητες ἄνω, μαλακώτεροι, ὕπνω
 Ἄ Μίλατος ἐρεῖ, χῶ τὰν Σαμίαν καταβόσκων.
 Ἐρωταί κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα.
 Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυσ Ἀδωνίς,
 Ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἔννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός.
- 130 Οὐ κεντεῖ τὸ Φίλαμ· ἔτι οἱ περὶ χεῖλεα πυρρὰ.
 Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτὰς χαιρέτω ἄνδρα.
 Ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσω ἀθροβαί ἔξω
 Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰῶνι πτόοντα·
 Λύσασαι δὲ κέμαν, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι,
- 135 Στήθεσι Φαινομένοις, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' αἰοιδᾶς.
 Ἐρπεῖς, ὦ Φίλ' Ἀδωνί, καὶ ἐνθάδε, κείς Ἀχέροντα,
 Ἄμι-

125. Πορφύρει δὲ τέπητες] Haec, & sequentia, restitui posse videntur, si hac ratione scribantur: Πορφύροις δὲ τέπησι ἄνω (μαλακώτερος ὕπνω Ἄ Μίλατος ἐρεῖ, χῶ τὰν Σαμίαν καταβόσκων) Ἐρωταί κλίνα· τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα· τὰν μὲν Κύπρις ἔχει· τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυσ Ἀδωνίς. Sic emendata Brunckius probavit, exhibuitque in Ed. repetita.

126. Ὀκτωκαιδεκέτης] Vel — ετῆς, praestat aliis Codicum formis; in quorum nullo legitur, quod quis forte praeferat, Ὀκτωκαίδεκ' ἐτῶν. — P. Fonteinio versus spurcius videbatur.

130. Ἐτι οἱ περὶ χεῖλεα πυρρὰ.] Sensus etiam ineffet optimus sic scriptis, ἔτι οἱ περὶ χεῖλη Ἰουλος. Sed nihil nunc arbitror mutandum; non certe περὶ in πέρι mutandum cum R. neque cum B. legendum, ἐπεὶ οὐδ' οἱ χεῖλεα πυρρὰ.

131. Αἰτᾶς] Pro forma vulgari iam dudum dederat Winterion.

Ἀμιβίων (ὡς Φαντὶ) μονώτατος· οὐτ' Ἀγαμέμνων
 Τοῦτ' ἔπαθ', οὐτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος ἦρως,
 Οὔθ' Ἐκτωρ Ἐκάβας ὁ γεραίτατος εἵκατι παίδων,
 140 Οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἐπαυελθὼν,
 Οὔθ', οἱ ἔτι πρότεροι, Λαπίθαι, καὶ Δευκαλίωνες,
 Οὐ Πελοπηιάδαι τε, καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί.
 Ἴλαθι νῦν, Φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαιοι.
 Καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καὶ, ὄκκ' ἀφίκη, Φίλος ἠξείης.

Γ Ο Ρ Γ Ω

145 Πραξινοῶ, τὸ χρῆμα σοφώτερον. ἅ θήλεια
 Ὀλβία ὄσσα ἴσατι, πανολβία ὡς γλυκυφωνεῖ

Ὀρα

136. Κεῖς] Hic quoque legi poterit, ut alibi, πῆς. & v. 147. quod admisit Br.

137. Ἀμιβίων] Cum *Wintertono* recepi, pro Ἡμιθίων. — Pro μονώτατος male legitur in Cod. Vat. νεώτατος.

139. Γεραίτατος] Ex Codd. prodiit pro γεραίτερος.

140. Οὐ Πύρρος] Pro ἦ Π. ex Codd. recte iam recepit *Reiskius*: — ἐπαυελθὼν, ut auribus ingratum, reiccerem

141. Λαπίθαι, καὶ Δευκαλίωνες] Re minus considerata R. hic legendum putabat, — πρότεροι Λαπιθῶν καὶ Δευκαλίωνος.

143. Ἴλαθι] In Edd. Ald. & Rom. repertum Ἴλα non debebat a *Reiskio* probari.

145. 6. Ἄ θήλεια Ὀλβία ὄσσα ἴ.] Sic ista distinguenda videbantur: — *Γλυκυφωνεῖ* receptum fuit ex Codd. pro *γλυκύφωνος*, in Ed. novata recte probatum a *Brunckio*.

Ὅρα ἕμους κ' εἰς αἶκον· ἀυάριζας Διοκλείδας.
 Χώνηρ ὄξος ἄπαν· πεπᾶντι δὲ μηδὲ ποτένθης.
 Χαῖρε, Ἄδων' ἀγαπατὲ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῦ.

Χ Α Ρ Ι Τ Ε Σ, ἢ Ι Ε Ρ Ω Ν.

Εἰδύλλιον 15'.

Αἰεὶ τοῦτο Διὸς κώραις μέλει, αἰὲν ἀοιδόις,
 ὕμνεϊν ἀθανάτους; ὕμνεϊν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν.
 Μῶσαι μὲν θεαὶ ἐντὶ, θεοὺς θεαὶ ἀείδοντι·

Ἄμ-

148. Ὅξος ἄπαν] Ex duobus reposui Codd. pro ὄξος ἄπαν· cuius loco ὄξος ἄπαν legendum putaverant *If. Vos-βuis, Reiskius, & Tourius*. ὄξος ἄπαν merito pobavit etiam nuper *Brunckius*. — Pro μηδέποτ' ἐνθης hoc in versu edidi, μηδὲ ποτένθης a *Casaubono, Tourio*, aliisque probatum. — Ultimo vs. formam legitimam ἀγαπατὲ iam dederat *Wintertonus*.

XVI, 1. Αἰεὶ τοῦτο] In Codd. quibusdam & Edd. primis est; Εἴποι τοῦτο Δ. κ. μ. αἰὲν ἀοιδαῖς· quod revocavit *Reiskius*; mihi placent vulgatae lectiones; κώραις suo tamen more scripsisse videtur Poëta.

2. Ἀθανάτους] Ἀθανάτως edidit *Wintertonus*; θεός, v. 3. βροτός, v. 4: ex his primum etiam dedit *Br.*

4. Οἱ δὲ βροτοὺς βροτὸν ἀείδοντι] Hoc proximum accedit lectionem Codicum, ἀείδοντι. vera est a *Scaligero* excogitata, ἀείδωμεν. ἀείδοντι, Edd. *Br. & R.*

5. Τίς γὰρ] *Wartanus* legendum coniecit, Τίς δ' ἔρα· recepit hoc *Br.* deditque *ναίοντι*, pro *ναίουσιν*.

6. Ἄμ-

Ἄμμεσ δὲ βροτοί, αἱ δὲ βροτοὺς βροτοὶ ἀεῖδαντι.
 5 Τίς γὰρ τῶν ὀπίσσω γλαυκὰν ναίουσιν ὑπ' αἶω,
 Ἄμετέρας χάριτας πετάσας ὑποδέξεται οἶκω
 Ἄσπασίως, οὐδ' αὖθις ἀδωρήτως ἀποπεμφεῖ;
 Αἱ δὲ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἶκον ἴασι,
 Πολλὰ με τυθάσθουσιν, ὅτ' ἀλιθίαν ὄδον ἤηθον.
 10 Ὀκηραὶ δὲ πάλιν κενεᾶς ἐπὶ πυθμῆνι χηλῶ
 Ψυχροῖς ἐν γονατεσσι κάρη μίμνευτι βανοῖσσι,
 Ἐνθ' αὖθις σφίσιν ἕδρα, ἐπὶ ἀπρακτοὶ ἴκωνται.
 Τίς τῶν νῦν τοιοῦδε; τίς εὖ εἰποντα φιλασεῖ;
 Οὐκ' οἷδ' οὐ γὰρ ἔτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργμασιν, ὡς πάρος, ἐσθλοῖς
 15 Δινεῖσθαι σπεύδοντι· νενίκωνται δ' ὑπὸ καρθέων.

Πᾶς

6. Ἄμετέρας] Ex Codice prodit pro Ἡμετέρας. dederat & *Winterton*.

7. Ἄδωρήτως] Codex dedit Flor. pro ἀδωρήτους, quod retinuit *Winterton*.

9. Ἀλιθίαν ὄδον] Recte tuetur *Toup.* ἀλητεῖαν ἤηθον ex *Ald. Ed.* revocari non debebat a *Reiskio*.

10. χηλῶ] Est ex *Ed. Wintertonii*, pro vulgato χηλοῦ.

12. Ἐνθ' αὖθις σφίσιν ἕδρα] Hoc genuinum est: in Codice Flor. legitur, Ἐνθ' αἰεὶ σφίσιν ἕδραι. Ex Cod. Vat. ἴκωνται in hunc versum recepi, pro ἴκωντι. idem edidit *Br.*

13. Τίς εὖ] Male tentat *Wartonus*.

14. Ἐπ' ἔργμασιν] Non dubitanter ex Codd. recepi, pro ἐπ' ἔργοις. — ἔργμασιν — ἐσλοῖς *Ed. Br.*

15. Νενίκωνται] Ab uno quamvis Codice oblatum poni debuit, pro vulgato νενίκωνται.

Πᾶς δ', ὑπὸ κλάπῳ χεῖρας ἔχων, πόθεν αὔξεται ἀθρήϊ

"Αργυρος· οὐδέ κεν ἴδν ἀποτρίψαις τινὶ δαίῃ·

'Αλλ' εὐθὺς μυθεῖται, ἀπωτέρῳ ἢ γόνυ κνήμα·

Αὐτῷ μοι τὶ γένοιτο· θεοὶ τιμῶσιν ἀοιδούς·

20 Τίς δέ κεν ἄλλου ἀκούσαι; ἄλις πάντεσσιν "Ομηρος.

Οὗτος ἀοιδῶν λῶσος, δε ἐξ ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν.

Δαιμόνιοι, τί δε κέρδος ὁ μυρίας ἔυδαθι χρυσῶς

Κείμενος; οὐχ ἄδε πλούτου φρονέουσιν ἄνασις·

'Αλλὰ τὸ μὲν ψυχᾶ, τὸ δε καὶ τινι δοῦναι ἀοιδῶν·

25 Πολλοὺς δ' εὔ ἔρξαι παῶν, πολλοὺς δε καὶ ἄλλων

'Ανθρώ·

16. Κλάπῳ] Ex Codice positum Flor. & Flor. Ed. pro κλάπου. dedit etiam *Winterton*.

Ibid. & 17. Πόθεν αὔξεται, &. "Αργυρος] Sic in Codd. legitur & in primis Edd. atque ita ediderunt *Reiskius*, & *Brunckius*: vulgo sic ista leguntur: πόθεν οἴσεται ἀθρήϊ "Αργυρον.

18. Κνήμα] Genuinum illud firmant Codices: κνήμας ex Aid. Ed. male fuit revocatum, quod est & in Ed. Mediol. & in Cod. Paris. Κνάμα editum a *Winterton*.

19. Τιμῶσιν ἀοιδούς] 'Αοιδῶς Ed. *Wint.* τιμῶντι ἀοιδούς. Ed. *Br.*

20. Τίς δέ κεν ἄλλου ἀκούσαι;] Enormis & immodulatus in primis erat Edd. ut in Cod. Paris. versus: Τίς δέ κεν αὔθης ἀκούσαι ἄλλου· πάντεσσιν "Ομηρος· non aliam tamen se lectionem desiderare scribebat *Reiskius*. ἄλλα editum a *Winterton*.

21. "Ος ἐξ ἐμεῦ] Ed. *Br.* δ δ' ἐξ ἐμεῦ.

23. Οὐχ ἄδε] Οὐχ ἄδε scribitur in aliquot Codd. & primis Edd. πλούτου dedit *Winterton*. πλούτου retinuit *Br.* sed, ἄδε recepit.

Ἄνθρώπων· αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβώμια βέζειν.

Μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζῃ

Μειλιξάντ' ἀπομέμψαι, ἐπὶν ἐθέλητι νέεσθαι·

Μουσῶν δὲ μάλιχα πῖεν ἱεροὺς ὑποφήτας·

30 Ὄφρα καὶ εἰν αἶδαο κεκρυμμένος ἐσθλὸς ἀκούσης,

Μηδ' ἀκλεῖς μύρηαι ἐπὶ ψυχρῷ Ἀχέροντος,

Ὡσεὶ τις μακέλα τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας,

Ἀχὴν ἐκ πατέρων πενίαν ἀκτῆμονα κλαίων·

Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος Ἀλεύα

35 Ἀρμαλιᾶν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσαι·

Πολ-

25. Εὖ ἔρξαι] Non deterius, εὖ βέζει, in Cod. MS. fuit inventum: πολλῶς est in Ed. *Wintert*.

26 Ἐβέζειν] In βέσσειν mutavit *Br*.

27. Ἐραπέζῃ] Receptum fuit ex uno Cod. pro τραπέζῃ. sine Codice a *Wintert*. τραπέζῃ Ed. *Br*.

28. Ἐπὶν ἐθέλητι] Hoc, a *Reiskio* restitutum, legitur in Codd. Rom. & Paris. & in Edd. primis: scribi etiam potuit, ut est in Ed. Flor. ἐπὶν ἐθέλοντι. quod habet Ed. *Br*. vitiosum est ἐθέλοντι· coniecturae *W*. sunt infelicissimae.

29. Ἰεροὺς] Ἰερῶς edidit *Winterton*. qui *Isrods* reliquit, edidit *Br*. Μουσῶν.

30. Ὄφρα καὶ εἰν] Ex Ed. Flor. probatum a *Τουρῖο*, recepi, pro vulgato, Ὄφρα καὶ εἰν. vel Codicis lectione Ὄφρα καὶ κῆν.

31. Ψυχρῷ] Dedit iam *Winterton*. pro forma vulgari.

33. Ἀχὴν.] Ex Ed. Flor. vocem rarissimam, cum *Reiskio* & *Brunckio*, recepi, in primis cum Codex Vatic. daret εὐχὴν pro vulgato Δεινὴν, cuius loco Δανὴν scripsit *Winterton*. Ἀχὴν, opinor, visum probasset *Τουρῖος*.

Πολλοὶ δὲ Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακὸν
 Μόσχοι σὺν κεραῖσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι·
 Μυρία δ' ἀμπεδίον Κρακάνιον ἐνδιάσκειον
 Ποιμένες ἔκκριτα μᾶλα Φιλοξείνοισι Κρεώνδαις·
 40 Ἄλλ' οὐ σφιν τῶν ἥδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκέωσαν
 Θυμὸν ἐς εὐρείαν σχεδίαν συγνοῦ Ἀχέροντος,
 Ἄμνασοι δὲ, τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τήνα λιπόντες,
 Δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροὺς αἰῶνας ἔκειντο,
 Εἰ μὴ δεινὸς αἰοῖδὸς ὁ Κήϊος αἶδλα φωνέων
 45 Βάρβιτον ἐς πολύχορδον, ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομαστὸς
 Ὀπλοτέροις, τιμᾶς δὲ καὶ ὠκέες ἔλλαχον ἵπποι,
 Οἳ σφισιν ἐξ ἱερῶν σεφανεφόροι ἦνθον ἀγώνων.

Τίς

36. Σκοπάδαισιν] Quod in primis est Edd. a *Rciskio* probatum, Σκοπάδεσσιν, in Cod. quoque repertum MS. mihi natum videtur, instar similibus, ex vitiosa pronunciatione.

Ibid. Σακόν] Σακὸς & σηκὸς duo saltem dant Codd. scripsisse Poëta videtur σακῶς. ut edidit *Br.*

37. Κεραῖσιν] Obtulerunt duo Codd. Flor. genuinum, pro κεραῖσιν. dedit *Br.* ἐμυκάσαντο.

39. Ποιμένες] In Παιμναῖς mutandum frustra censebat *If. Vossius.* — Quod, pro Κρεώνδαις, est in Edd. Mediol. & Ald. Κλεώναις dat etiam Cod. Parisin.

Ibid. Μᾶλα] Codex dedit Flor. pro μᾶλα. In vs. seq. pro ἐπεὶ, ἐπὶ in Vat. Cod. legitur; ἐπεὶ genuinum est.

41. Στυγνοῦ Ἀχέροντος] Στυγνοῦ Χάροντος erat coniectura *Lambini*: cum *Τουρῖο* scribendum arbitror, συγνοῦ γέροντος. quod recepit *Br.* Στυγνοῦ Ἀχέρ. dederat *Winterion.* & vs. 43. μακρῶς.

44. Δει-

Τίς δ' ἂν ἀρισηῆας Λυκίων ποτε, τίς κομβώντας
 Πριαμίδας, ἢ θῆλυν ἀπὸ χροιάε Κόκκον ἔγνω,
 50 Εἰ μὴ Φυλόπιδας προτέρων ἕμνησαν ἀοιδαί;
 Οὐδ' Ὀδυσσεύς, ἑκάτῳ τε καὶ εἴκατι μῦθας ἀλαθεῖς
 Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἄδδαν τ' εἰς ἕσχατον ἐνθὼν
 Ζωῆς, καὶ σπήλυγμα Φυγῶν ὀλοοῖο Κύκλωπος,
 Δηναῖον κλέος ἔσχεν. Ἐσγάρθῃ δ' ὁ συφορβὸς
 55 Εὐμαιος, καὶ βουσι Φιλοίτιος ἀμφ' ἀγυλαίαις
 Ἔργων ἔχων, αὐτὸς τε περίσπλωγχνος Λαέρτας,
 Εἰ μὴ σφᾶς ὄνασσαν Ἰάσους ἀνδρὸς ἀοιδαί.
 Ἐκ μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι·
 Χρήματα δὲ ζῶντες ἀμαλδύνοντι θανόντων.

Ἄλλ'

44. Δεινὸς ἀοιδὸς] Κεῖνος ἀοιδὸς ex duobus Codd. paene
 reperiſſem: — αἰόλα Φωνέων hoc in vſ. tentari non debuerat.

45. Ὀνομασσοῦς] Hic etiam Dorica est forma in Ed.
Wintertoni.

46. Τιμᾶς] Ex duobus enotatum Codd. pro τιμᾶς re-
 ſtitui cum *Br*.

48. Ποτε] Πότῃ Ed. *Br*.

52. Ἀνθρώπους] Ἀνθρώπως, Ed. *Wintertoni*, ex qua
 ἐνθὼν recepi.

54. Ὁ συφορβὸς] Ex Cod. Vatic. cum *Br*. recepi, pro
 ἂν ὑφορβός. vſ. 55, pro βουσι, βωσι dedit *Wintertan*.

56. Λαέρτας] Pro forma vulg. est ex Ed. *Wint*.

59. Ἀμαλδύνοντι] Ex Codice fuit Flor. receptum, pro
 ἀμαλδύνοισι. atque ita quoque fuit correctum in Parisino;
 editumque sine Codd. a *Wintertono*. idem dedit *Br*.

60. Κῆ-

60 Ἄλλ' ἴσος γὰρ ὁ μόχθος, ἐπ' ἄβνι κύματα μετρεῖν,

Ἵσος ἄνεμος χέρσονδε μετὰ γλαυκάς ἀλδὸς ὠθεῖ,

Ἡ ὕδατι νίξιν θολερὰν ἰασιδέϊ πλίνθον,

Καὶ Φιλοκερδείᾳ βεβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν.

Χαιρέτω βῆσι τοῖος· ἀνήριθμος δέ οἱ ἔην

65 Ἄργυρος· αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχοι ἴμερος αὐτόν.

Αὐτὰρ ἐγὼν, τιμὰν τε καὶ ἀνθρώπων Φιλότητα

Πολλῶν ἡμίονων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἐλοίμαν.

Δίξημαι δ' ὧ κεν θνατῶν κεχαρισμένος ἔνθω

Σὺν Μοῖσαις· χαλεπαὶ γὰρ ὁδοὶ τελέθοντι ἀοιδοῖς

Κου-

60. Κύματα μετρεῖν] Tentari non debebat a *Wartono*.

62. Ἵσιδέϊ] Omnino servandum puto: διασιδέϊ est in Codice Vat. & in Ed. *Br*.

63. Φιλοκερδείᾳ] Dedit Codex Vatic. pro Φιλοκερδαίᾳ. — In hoc v. βεβλαμμένον non fane mutem *Reiskiano* βεβλημένον· neque παρελθεῖν cum παρεπιεῖν *Wartoni*: illud tamen forte vitiosum est: παρέλκειν adscripserat *Hemsterhusius*: παρενθεῖν dederunt *Winterton*. & *Br*.

64. Ὅσις τοῖος] Rectius videtur, quam ὡς τοιοῦτος, quod ex duobus tribusve adfertur Codd. & receptum fuit a *Br*.

66. Ἐγὼν τιμὰν] Pro ἐγὼ τιμὴν, duo Codd. obtulerunt Flor. ediditque *Br*.

68. Δίξημαι δ' ὧ κεν] Ex Flor. Codice cum *Br*. recepi pro Δίξημαι δὲ τίτι. — hoc forsan in loco repertum olim fuit, quod *Hesychius* praebet, Δίσδημαι.

69, 70. Τελέθοντι ἀοιδοῖς Κουράων, ἄ. Δ.] Ex Codice Flor. partim ex Ed. Flor. veras lectiones recepit *Theocritus*, pro vulgatis, τελέθουσιν ἀοιδῶν, Μουσῶν ἄ. Τουρίο quoque vox Κουράων ut genuina placuit; & ἀοιδῶν videbatur scribendum: genuinas lectiones dedit etiam *Br*.

70. Μῆ•

70 Κουράων, ἀπάνευθε Διὸς μέγα βουλευόντος.

Οὐπω μῆνας ἔγωγε ἔκαμ' οὐρανὸς· οὐδ' ἐνιαυτούς·

Πολλοὶ κινήσονται ἔτι τροχὸν ἄρματος ἵπποι.

Ἔσσεται οὗτος ἀνὴρ δε ἐμεῦ κεχρήσεται ἀοιδᾶ,

Ῥέξας ἢ Ἀχιλεὺς ὅσσον μέγας, ἢ βαρὺς Αἴας

75 Ἐν πεδίῳ Σιμόντος, ὅθι Φρυγὸς ἦρίσιν Ἴλου.

Ἦδη γὺν Φοῖνικες, ὑπ' ἀελίῳ δύνοντι

Οἰκεῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρὸν, ἐβρίγαντι·

Ἦδη βασιάζουσι Συρακόσιοι μέσα δοῦρα,

Ἀχθόμενοι σακέεσσι βραχίονας ἰτένοισιν·

Ἐν

70. Μέγα βουλευόντος] Vt in Codd. Rom. & Paris. in duabus primis Edd. inventum fuit *μεγάλου βασιλῆος*. vulgatum βουλευόντος infeliciter tentabat *Ex. Spanhemius*.

71. Ἐνιαυτούς] Ἐνιαυτὸς Ed. *Wintertoni*: qui ἐνιαυτὸς, & huius similia multa reliquit, *Br.* tamen eddidit ὠρανός.

72. Κινήσονται] Doricum ex Cod. Flor. cum *Br.* recepi pro vulgari κινήσουσιν.

73. Ἐμεῦ κεχρήσεται ἀοιδᾶ] Pro vulgatis, ἐμοῦ κεχρήσεται ἀοιδῶ, ex uno Flor. ἐμεῦ, ex alio Flor. & Vatic. & primis Edd. ἀοιδῆ recepi, in suam formam mutatum: ἐμοῦ κεχρήσεται ἀοιδῶ, *Winterton*. idem exhibet Ed. *Br.*

75. Ἴλου] Ἴλω, Ed. *Wintertoni*.

76. Ἀελίῳ] Pro ἡελίῳ, est ex Cod. Flor. etiam in Ed. *Br.*

77. Ἐβρίγαντι] Pro ἐβρίγασιν, auctoritate duorum Codd. munitum, iure probavit *Toupius*: sua solius auctoritate iam receperat *Winterton*.

78. Βασιάζουσι] Scripsisse videtur, quod *Winterton* & *Br.* dederunt, βασιάζονται, minime autem, βασιάζονται·

81. Σκο-

- 80 Ἐν δ' αὐτοῖς Ἴερον, προτέροις ἴσοι ἠρώεσσι,
 Ζώνονται, Ἰππειαὶ δὲ κέρον σκεπάουσιν Ἰθιραι.
 Αἷ γὰρ, Ζεῦ κύδιζε πάτερ, καὶ πόντι Ἀθάνα,
 Κώρα θ' ἅ σὺν ματρὶ πολυκλάρων Ἐφυραίων
 Εἴλαχαις μέγα ἄστυ, παρ' ὕδασι Λυσιμελείας,
 85 Ἐχθροὺς ἐκ νέστοιο κακαὶ πέμψειαν ἀνάγκαι
 Σαρδόνιον κατὰ κύμα, Φίλων μύθρον ἀγγελέοντας
 Τέκνοις ἠδ' ἀλόχοισιν, ἀριθματοὺς ἀπὸ πολλῶν·
 Ἄσσει δὲ προτέροισι πάλιν ναίοιτο πολίταις,
 Δυσμενέων ὅσα χεῖρες ἐλωβήσαντο κατ' ἄκρας.
 90 Ἀγροὺς δ' ἐργάζονται τεθαλότας· αἷ τ' ἀνάρθρωμοι
 Μήλων χιλιάδες βοτάναις διαπιανθεῖσαι

Ἄμπε-

81. Σκεπάουσιν] Σχεπάοντι Ἰθιραι, Ed. Br.

83. Κώρα] Positum pro Κούρη, & πολυκλάρων, pro πολυκλήρων, ex Codice Flor. Formas vulgatas reliquit Winterton. Doricas dedit Br.

85. Κακαὶ πέμψειαν ἀνάγκαι.] Haec frustra tentata conjecturis vere monuit Tournius: Ἐχθρῶς dedit Wintert.

87. Ἀριθματοὺς] Ἀριθμοστώς. Ed. Wint.

88. Ἄσσει δὲ] Quod dedit Winterton. a Cod. Flor. firmatum, recepi, pro Ἄσσει τε. &, pro ναίοντο, ναίοντο. — seq. v. ἐλωβήσαντο Ed. Br. ubi in Cod. MS. est κατέκρας.

90. Αἷ τ' ἀνάρθρωμοι] Hoc quoque male fuit sollicitatum.

91. Μήλων — βοτάναις] Ed. Br. μάλων — Βετάναις.

92. Ἀγελαδῶν] Codex praebuit Flor. pro ἀγεληδῶν.

93. Σκιμαίων] Pro σκιμαίων in tribus legitur Codd. est enim & in Reg. Paris. — σκιμβαίων placuit Brunckio.

95. Ἐν-

Ἄμπεδιον βλήχαστο, βῆες δ' ἀγελαδὸν εἰς αἴλῳ

Ἐρχόμεναι σκυκαίων ἐπιστεύδοισιν ὀδίταν·

Νειοὶ δ' ἐκπουέονται ποτὶ σπόρον, ἀνίκα τέττιξ,

95 Ποιμένας ἐνδίας πεφυλαγμένους, ἐνδοθὶ δένδρων

Ἄχεϊν ἀκρεμόνεσσιν· ἀράχια δ' εἰς ὄπλ' ἀράχιας

Λεπτὰ διασήσαιντο, βοᾶς δ' ἔτι μηδ' ὄνομα εἶναι

Ἐψηλὸν δ' ἱέρωνι κλέος φορέοισιν ἄοισοι

Καὶ πόντου Σκυθικοῦ πέραν, καὶ ὄπη πλατὺ τείχες

100 Ἀσφάλτῳ δήσασα Σεμίραμις ἐμβασίλευεν.

Εἰς μὲν ἐγὼν, πολλοὺς δὲ Διδὸς Φιλέοντι καὶ ἄλλους

Θυγατέρες, τοῖς πᾶσι μέλαι Σικελὸν Ἀρέβαισαν

Ἐμνεῖν σὺν λαοῖσι, καὶ αἰχμητῶν ἱέρωμα.

ᾠ

95. Ἐνδοθὶ δένδρων] Ἐψῶθι δένδρων legitur in Cod. Flor. recepitque Br.

97. Βοᾶς] Rationem non exputo, cur βοᾶ scribendum censuerit *Salmasius*.

99. Ὄπη] Ex uno enotatum Codice Flor. ὄπι mihī hic genuinum videtur: ὄπη dedit *Winterton*.

100. Ἐμβασίλευεν] Auctius una litera, ἐμβασίλευσεν est in Codice Flor. — In seq. v. ἐγὼν recepi cum Br.

120. Τοῖς πᾶσι μέλοι] Ex Ed. Rom. τοῖς πᾶσιν ἴκοι, vitiōsam lectiōnem, quam dant & Cod. Paris. & Ed. prima, revocavit *Reiskius*, quem sequitur Br. Σικελὸν recepi cum *Winterton* pro Σικελήν· qui formas tamen vulgares recte reliquit v. 101, πολλοὺς — καὶ ἄλλους.

103. Αἰχμητῶν] Scripsisse Poëta videtur, non αἰχμητῶν, ut est in Cod. MS.

104. ᾠ

Ἦ Ἐτεόκλειοι θυγατρὲς θεῶν, αἱ Μινύειον
 105 Ὀρχομενὸν Φιλέοισαι, ἀπεχθόμενόν ποκα Θήβαις,
 Ἄκλιτὸς μὲν ἔγωγε μένοιμί κεν· ἐς δὲ καλεόντων
 Θαρσῆσας Μοῖσαισι σὺν ἀμετέραισιν ἰκοίμαν,
 Καλλεῖψω δ' οὐδ' ὑμε· τί γὰρ Χαρίτων ἀγαπατὸν
 Ἄνθρώποις ἀπάνευθεν; ἀεὶ Χαρίτεσσιν ἄμ' εἶην.

104. Ἦ Ἐτεόκλειοι θυγατρὲς θεῶν] Ex Codd. & primis Edd. hoc recipere non dubitavi pro vulgato, Ἦ Ἐτεόκλειοι Χαρίτες θεῶν. quod sequitur, αἱ, intactum reliqui.

105. Ἀπεχθόμενόν ποκα] Ex Codice Flor. receptum. pro, ἀπεχθόμενόν ποκα, iam dederat *Winterton*.

106. Ἐγωγε μένοιμι] Revocavi ex primis Edd. pro ἐγὼ μένοιμι. ἔγωγα μένοιμι Ed. *Br*.

107. Ἰκοίμαν] In duobus est Codd. ἰοίμαν, quod nollem nuper receptum.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΕΙΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ.

Ειδύλλιον ιζ'.

Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, καὶ ἐς Δία λήγῃτε Μοῖσαι
 Ἀθανάτων τὸν ἄριζον ἐπὶν ἔδωμεν ἀοιδαῖς·
 Ἀνδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω,
 Καὶ πύματος, καὶ μέστος· δὲ γὰρ προφερέσατος ἀνδρῶν.
 5 Ἦρωες, τοὶ πρόσθεν ἀφ' ἀμιθέων ἐγένοντο,
 ῥέξαντες καλὰ ἔργα σοφῶν ἐκύρησαν ἀοιδῶν·
 Αὐτὰρ ἐγὼ Πτολεμαῖον, ἐπιστάμενος καλὰ εἰπὴν,
 Ἑμνήσασαι· ὕμνοι δὲ καὶ ἀθανάτων γέρας αὐτῶν.
 Ἰδαν ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὑλατόμος ἐνθάω,

Πτο-

Vf. 1. Ἐς Δία] Est ex Codd. pro εἰς Δία.

2. Ἄιδωμεν] Mutari non debebat in αἰνῶμεν. ἔδωμες dedit *Winterton*.

3. Ἀνδρῶν δ' αὖ] Ἀνδρῶν δὲ Ed. *Br.* qui saepius ista sic mutavit.

4. Προφερέσατος] In duobus Codd. lectum προφερέσατος transit in Ed. *Br.*

5. Ἀμιθέων] More suo sic dederat, ut edidit *Winterton*. pro ἡμιθέων.

7. Ἐγὼ] Ἐγὼν Πτολεμαῖον — Ed. *Br.* quocum εἰπὴν recepi.

9. Ὑλατόμος] Pro ὑλητόμος praebuerunt Ed. *Flor.* & *Flor. Codex.* ἐνθάω, pro ἐλθῶν, est ex Ed. *Wint.*

M

10. Ἐφ-

10 Πηπταίνει, παρεόντος ἄδην, πόθεν ἄρξεται ἔργω.

Τί πρᾶτον καταλεξῶ; ἐπεὶ πάρα μυρία εἶπῆν,

Οἷσι θεοὶ τὸν ἄριστον ἐτίμασαν βασιλῆων.

Ἐκ πατέρων οἷος μὲν ἔην τελέσαι μέγα ἔργον

Ἄσαστος Πτολεμαῖος, ἕκα φρασὶν ἐγκατάθειτο

15 Βουλᾶν, ἂν οὐκ ἄλλος ἀνὴρ οἷός τε νοῆσαι;

Τῆνον καὶ μακάρεσσι πατὴρ ὀμνέτιμον ἔθηκεν.

Ἄθανάτοις, καὶ αἱ χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ

Δέδμηται· παρὰ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος Φίλα εἶδ' ἄνα

Ἐδριάει, Πέρσαισι βαρῦς θεοῦ αἰολομίτραις.

20 Ἀντία δ' Ἡρακλῆος ἔδρα σφιν ταυροφόνειο

Ἰδρυται, σερεοῖο τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος·

Ἐνθα σὺν ἄλλοισιν θαλάσας ἔχει οὐρανίδασι,

Χαί-

10. Ἐργῶ] Iam dedit *Wint.* pro forma vulgari.

12. Ἐτίμασαν] Prodiit pro ἐτίμησαν, vulgatum etiam a *Brunc.*

13. Οἷος μὲν ἔην] Quam & Codices praebent, lectio non debuerat ex *Ald. Ed.* mutari.

14. Ἄσαστος] Articulum delendum censebat *Salm.* qui abest ab *Ed. Flor.*

17. Ἄθανάτοις] Ἀθανάτοις; velut numerosus, *Touris* placet, recepitque *Br.*

19. Αἰολομίτραις] Pro αἰολομίτρας, in plerisque erat *Codd. αἰολομίτρας* ut edidit *Winterion.* αἰολομίτρας legendum viderunt *H. Stephanus. Casaub. Is. Voss. & Reiskius.*

22. Σὺν ἄλλοισιν] *Ed. Br.* σὺν ἄλλοισι θαλάσας ἔ. οὐρανίδασι. ultimum iam dedit *Winterion.*

Χαίρων υἱωνῶν περικέσιον υἱωσίσιν·

Ἵπτι σφέων Κρονίδας μελέων ἐξείλετό γῆρας·

25 Ἐθάνατοι δὲ καλεῦνται θεοὶ νέποδες γεγαῖσται

Ἄμφοιν γὰρ πρόγονός σφιν ὁ καρτέρης Ἡρακλείδας,

Ἄμφότεροι δ' ἀριθμεῦνται ἐς Ἰσχατον Ἡρακλῆα.

Τῷ καὶ ἐπεὶ δαίτηθεν ἴοι κεκορημένος ἤδη

Νέκταρος εὐδόμοιο Φίλας ἐς δῶμ' ἀλόχοιο,

30 Τῷ μὲν τέξον ἔδωκεν ἑπιπλένιον τε Φαρέτραν,

Τῷ δὲ σιδάρειον σκύταλον, κεχαραγμένον ὄξοι·

Οἱ δ' εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφῆρον ἔβασ

Ἵπλα, καὶ αὐτὸν ἄγοντι γενεήσται Διὸς υἱόν.

Οἶα δ' ἐν πιτυταῖσι περικλειτὰ Βερενίκα

35 Ἐπρεπε θηλυτέρας, ὄφελος μέγα γεῖναρμένοισι·

Τὰς

24. Μελέων ἐξείλετό γῆρας] Hocum ultimūm etiam nunc in κῆρας mutandum cenfeo: pro μελέων, μελέων nonnullis placuit.

25. Θεοὶ νέποδες] Θεῶν νέποδες placuit Scaligero, & Is. Vossio: mihi cum D. Heinsio & Bentlejo legendum videtur, ἴοι νέποδες· quod & Br. recepit.

31. Ὁξοί] Ὁξοί Ed. Br.

32. Λευκοσφῆρον] Recte edidit Wintert. pro forma vulgari.

33. Ἄγοντι γενεήσται] Codices MSS. hanc lectionem adfirmant: vitiosa, γενήσται, ex Ald. Ed. revocari a Reiskio non debebat: ἄγοντι hic est ex Ed. Wint. sic dedit & Brunckh.

Τᾶς μὲν Κύπρον ἔχουσα, Διώνας πάντῃα κώρα,
 Κόλπον ἐς εὐώδη ραδιῖας ἐσεμάξατο χεῖρας·
 Τῷ οὖπω τινὰ Φαντὶ ἀδεῖν τόσον ἀνδρὶ γυναῖκα,
 Ὅσσον περ Πτολεμαῖος ἔαν ἐφίλασεν ἄκοιτιν.

- 40 Ἡ μὰν ἀντεφιλεῖτο πολὺ πλέον· ὧδέ κε παισὶ
 Θαρσῆσας σφετέροισιν ἐπιτρέπει οἶκον ἅπαντα,
 Ὅππότε κεν φιλέων βαίνῃ λέχος ἐς φιλεούσας.
 Ἀσόργω δὲ γυναικὸς ἐπ' ἀλλοτρίῳ νόος αἰὲν,
 Ῥήϊδιαι δὲ γοναί, τέκνα δ' οὖποτ' εἰοκότα πατρί.
 45 Κάλλλι ἀρισεύουσα θεάων' πάντ' Αφροδίτα,
 Σοὶ τήνα μεμέλητο· σέθεν δ' ἔνεκεν Βερενίκα

Εὐει-

36.. Τᾶς] Pro τῆς, Codex praebuit Flor. quod est in Vatic. τᾶ recepit Br. cuius est κώρα, pro κούρα.

37. Ἐσεμάξατο] In duobus inventum Codd. receptum fuit pro ἐπεμάξατο. Quod est in Scholiis, ἀπεμάξατο placuit Heinscherhusio.

38. Γυναῖκα] Codex Flor. dat γυναικῶν in aliis Codd. & in Edd. primis legitur γυναικῶν quod nollem nuper receptum. scripsisse videtur γυναικῶν. — In v. seq. ἐῆν recte mutatum fuit in εἰάν.

40. ὧδέ κε παισὶ] Reiskius quod legi posse putabat, ὧδε καὶ παισὶ, nemini adprobabit. Qui ediderat ὧδέ τι παισὶ, Brunckius postea haec & seqq. sic corrigi posse credidit: ὧδε καὶ οἷσι Θαρσῆσας παιδεύουσιν ἐπιτρέπει. nimiam esse mutationem nunc, opinor, fatebitur.

41. Ἐπιτρέπει] Ex Cod. Vatic. & Flor. Ed. scribi posset ἐπιτρέποι.

42. Ὅππότε κεν] Ed. Br. Ὅππότε κε. — pro βαίνῃ hoc in v. βαίνῃ erat in Ed. Flor. quod, a Br. probatum, recepi.

Εὐειδῆς Ἀχέροντα πολύζονον οὐκ ἐπέρασεν
 Ἄλλά μιν ἀρκάξασα, πάραθ' ἐπὶ νᾶμα κατενθῆν
 Κυάνεον, καὶ συγγὺν αἰεὶ πορθμῆα καμόντων,

50 Ἐς νᾶν κατέθηκας, εἴᾳ δ' ἀπεδάσσαο τιμᾶς.

Πᾶσιν δ' ἥπιος ἄδε βροτοῖς μαλακῶς μὲν ἔρωτας
 Προσπνεῖσι, κούφας δὲ διδοῖ ποθέοντι μερίμνας.

Ἄργεῖα κυάνοφρυ, σὺ λαοφόνον Διομήδεα,
 Μισογομένα Τυδῆϊ, τέκεε Καλυδώνιον ἄνδρα.

55 Ἄλλὰ Θέτις βαθύκολπος ἀκοντιζᾶν Ἀχιλλῆα

Διακίδα Πηλῆϊ· σὲ δ', αἰχμητὰ Πτολεμαῖς,

Διχμητᾶ Πτολεμαῖω ἀρίζαλος Βερεγίκα·

Καὶ

cepi. — Φιλοῦσας, pro Φιλοῦσης, iam eddit *Winter-*
tonus.

43. Ἀσέργω] Ex Ed, *Wint.* pro ἀσέργου admissi. Hunc
 versum & sequentem pro spuriiis habuit *Ernestius*: tentavit
 minus feliciter *Wartonus*. vox ultima αἰεὶ in σύνθεσιν mutanda
 videbatur *Eldikio*,

45. Ἀριεύουσα θεάων] Hanc etiam elegantiam eripere
Theocrito tentavit *W.*

46. Ἐνεκεν] In ἔνεκα mutatum a *Br.* qui vs. 48, recte
 dedit κατενθῆν pro κατενθεῖν.

50. Ἐἴς δ' ἀπεδ. τιμᾶς] Mutari certe non debet. v. 51,
 μαλακῶς Ed. praebuit *Wint.* ἄδε positum pro ἄδς.

52. Ποθέοντι] Omnino etiam servandum est,

57. Ἀρίζαλος] Est ex Codice Flor. pro ἀρίζηλος, quod
 non offendit *Wintertonum*: qui alterum nuper recepit,
Br. scribendum putat v. 56, & 57, αἰχμητὰ, & αἰ-
 χμητῶ.

Καί σε Κόως ἐτίταλλε, βρέφος νεογιλὸν ἔοντα
 Δεξαμένα παρὰ μητρός, ὅτε πρώταν ἴδες αἴψ.

60 Ἐνθα γὰρ Εἰλείθυιαν ἐβίασατο λυσίζωνον,
 Ἄντιγόνας θυγάτηρ βεβαρυμένα ὠδίνεσσι.
 Ἄ δέ οἱ εὐμενέοισ' ἀπαρίζατο, καδδ' ἄρα πάντων
 Νωδυρίαν κατέχευε μελῶν· ὁ δὲ πατρὶ εἰοικώς
 Παιῖς ἀγαπητὸς ἔγεντο. Κόως δ' ἀλόλυξεν ἰδοῖσα·

65 Φᾶ δὲ, καθαρτομένα βρέφος χεῖρεςσι Φίλαισιν,
 Ὀλβιε κῆρε γέναιο, τίσις δέ με τόσσον, ὅσον τερ
 Δῆλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Ἐν δὲ μίῃ τιμῇ Τρίπορος καταθεῖο κολώνων,
 Ἴσον Δωριέεσσι νέμων γέρας ἔγγυς ἐοῦσιν,

Ὅσ-

58. Ἄτίταλλε] Ἄτίτλη scribendum censet *Brunokius*.

59. Πράταν] Hic dedit Codex Flor. pro πρώταν sine
 Codice dederat *Wint.* Ἰνα πρώταν Ed. *Br.*

60. Εἰλείθυιαν] Εἰλήθυιαν Ed. *Br.*

62. Ἄ δὲ οἱ εὐμενέοισ' ἀπαρίζατο] Hoc iam dedit *Wint.* pro Ἡ δὲ
 οἱ εὐμενέοισα.

64. Ἀγαπητὸς] *Wint.* iam edidit pro ἀγαπητὸς.

67. Δῆλον] Mutari non debet; quamvis in Cod. Flor.
 legatur Δᾶλον, quod recepit *Br.* qui hoc etiam v. praetuli-
 sit ἐτίμασε.

68. Τρίπορος] Alia lectione cur mutetur nihil est cau-
 sae. τιμῇ hoc in v. edidit *Wint.*

70. Ὅσσον καὶ Πήναιαν] Pro vulgato Ἴσον, quod *Touria*
 placuit, cum repertum sit in Cod. Reg. Paris. recepi. *Reis-*
kii coniecturae syllabae modulus obnititur.

72. Ἴσον] Frustra cum *R.* in ὕπεκ mutaretur. — v. f.
seg. Zaidis — σᾶμα dat Ed. *Br.*

73, 74.

70 Ὅσσον κατ' Ἀθηναίων ἀναξ' ἐφίλασεν Ἀπόλλων.

Ὡς ἄρκυόσσοφ ἔειπεν ὁ δ' ἐψόθει ἐκλαγε Φωνῆ

Ἐς τρεῖς ὑπαὶ νεφείων Διὸς αἰσιος αἰετὸς ἕρπιο

Ζηνὸς που τόδε σῆμα Διὶ Κρονίῳσι μέλοντι

Αἰδοῖοι βασιλῆες ὁ δ' ἔκτοχος ἔν κε Φιλῆσθ

75 Γεινόμενον τακρῶτα πολλὸς δέ οἱ ἔλβος ὑπαδεῖ,

Πολλᾶς μὲν κρατεῖ γαίης, πολλᾶς δὲ θαλάσσης,

Μυρία ἔπειροί τε, καὶ ἔθνεα μυρία Φωτῶν

Λήϊον ἀλδήσκουσιν ὀφελλόμενον Διὸς ἑμβροῖ

Ἄλλ' οὔτις τῆσα φύει ἔσα χθαμαλὸς Αἴγυπτος,

80 Νείλος ἀναβλύζων διερὰν ἔτε βώλακα θρύπτει

Οὐδέ τις ἄξια τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων

Τρεῖς

73, 74. Μέλοντι Αἰδοῖοι βασιλῆες] Ex Codd. & Ald. Ed. sic cum Casaubono, Reiskio, & Br. corrigendum videbatur, pro μέλιται Αἰδίου βασιλῆος. — Pro Φιλῆσει, cum Br. dedi Φιλῆσθ.

75. Ὅσαδεῖ] Suo sic more scriptisse videbatur, pro ὀσηδεῖ.

76. Πολλᾶς μὲν κρατεῖ γαίης] Ed. Flor. μὲν subministravit pro vulgato δέ. γαίης, pro γαίης, Codex Flor. hoc docuit & Br. non illud.

78. Ἀλδήσκουσιν] Ἀλδήσκουσι Ed. Br.

79. Χθαμαλὸς Αἴγυπτος] Retinendum videtur: χθαμαλὸς Αἴγυπτου placuit Reiskio χθαμαλὸς Αἴγυπτος Ed. Br. in qua legitur φύη pro φύει.

80. Ὅτι] Ὅσα Ed. Br.

Τρεῖς μὲν οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμηται,
 Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τρισσῆς ἐπὶ μυριάδεσσι,
 Δοιαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δὲ σφισιν ἐνδεκάδες τρεῖς·

85 Τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγάνωρ ἐμβασιλεύει.

Καὶ μὲν Φοινίκας ἀποτέμνεται, Ἀραβίας τε,
 Καὶ Συρίας, Λιβύας τε, κελαινῶν τ' Αἰθιοπῶν
 Παμφύλοισι τε πᾶσι καὶ αἰχμηταῖς Κιλικεσσι
 Σαμαίνει, Λυκίοις τε, Φιλοπτολέμοισι τε Κασσί,

90 Καὶ νάσοις Κυκλάδεσσιν· ἐπεὶ οἱ νᾶες ἄρισται

Πόντον ἐπιπλῶντι· θάλασσα δὲ πᾶσα καὶ αἶα
 Καὶ ποταμοὶ κεδάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίωι
 Πολλοὶ δ' ἰπκῆες, πολλοὶ δὲ οἱ ἀσπιδιώται
 Χαλκῶ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαραγεῦντι.

ΟΛ

84. Ἐνδεκάδες τρεῖς] In Flor. Cod. legitur, ἐννεάδες τρεῖς· apud Tzetzen, ἐννέα καὶ τρεῖς· Poëta dedisse videtur quod vulgatur.

87. Συρίας. Λιβύας τε] Codex dedit Flor. pro vulgatis Συρίας, Λιβύας τε·

88. Παμφύλοισι] Io. Schraderus debet Theophrastus, pro Παμφυλλοισι.

89. Σαμαίνει] Ex Codicé MS. restitutum, pro Σημαίνει. etiam a Br.

Ibid. Φιλοπτολέμοισι τε Κασσί] Ex Codd. sic legendum monuit D'Orvilleus, pro vulgatis, Φιλοπτολέμοις τε Κασσί. dudum ita correxerat Ios. Barnesius.

90. Νάσοις] Hoc omnino retinendum est.

94. Σεσαγμένοι ἀσφαραγεῦντι] Horum prius, male tentatum,

95 Ὀλβω μὲν πάντας καταβεβρίθω βασιλῆας·

Τόσσον ἐπ' ἄμαρ ἕκαστον ἐς ἀφῆδον ἔργεται οἶκον·

Πάντοθε λαοὶ δ' ἔργα περιστέλλουσιν ἔκμηλοι·

Οὐ γὰρ τις δῆλων κελυκῆτα Νεῖλοισι ἐπιμύθω

Πεζὸς ἐν ἀλλοτρίωσι βᾶδων ἐξάσάτο πῶμαις·

100 Οὐδέ τις αἰγυμάλυνδε θοᾶς ἐξάλατο γὰρ

Θωρηχθεὶς ἐπὶ βουσὶν ἀνάρσιος Αἰγυπτίησιν·

Τοῖος ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνίδρυται πεδίοισι,

Ξανθόκομος Πτολεμαῖος, ἐπιστάμενος δόρυ πᾶλλειν·

Ἵπι ἐπίπαγγυ μῆλει πατρώϊα πάντα φυλάσσειν,

105 Οἱ ἀγαθῶ βασιλῆϊ· τὰ δὲ κτεατίζεται αὐτῶς.

Οὐ μὰν ἀχρεῖός γε δόρυ ἐνὶ πῖονι χρυσῶς,

Μυρμάκω ἄτε πλοῦτος, ἀεὶ κέχρηται, μογεύων·

Ἄλ-

tatum, tuetur *Toupius*. Pro ἀσφαργεῖντι in duobus Codd. Flor. legitur ἀμφαγέροντι, in Cod. Vat. ἀμφαγέρονται & pro οἱ, in v. 93, μὴ est in iisdem Flor. — hinc μιν — ἀμφαγέρονται recepit *Brunckius*: vulgata mihi non videtur tribui posse librariis, vel correctoribus.

95. Καταβεβρίθει] Ex duobus Codd. enotata fuit non spernenda lectio, κε καταβρίθει.

96. Τόσσον] Frustra mutaretur: Τόσσοις *Reiskio* placuit.

103. Ξανθόκομος] Quod *Reiskio* placebat, Ξανθοκόμας *2 Br.* fuit receptum.

104. Ἐπίπαγγυ] Scribendum censui cum *H. Stephano*, aliisque, pro ἐπι πᾶγγυ. seq. v. *Br. Ed.* κτεατίζεται.

- Ἄλλα πολὺν μὲν ἔχοντι θεῶν ἐρικυδέες οἴκοι,
 Αἰὲν ἀπαρχομένιο, πῶν ἄλλοισιν γεράεσσι·
- 110 Πολλὸν δ' ἰφθίμοισι δεδώρηται βασιλεῦσι,
 Πολλὸν δὲ πτολίεσσι, πολὺν δ' ἀγαθοῖσιν ἑταίροις,
 Οὐδὲ Διωνύσου τίς ἀνὴρ ἱεροῦς κατ' ἀγῶνας
 Ἰκετ' ἐπιστάμενος ἄγυρᾶν ἀναμέλψαι ἀοιδᾶν,
 Ὅτι οὐ δῶτιναι ἀντάξιον ὤπασε τέχνας.
- 115 Μουσᾶων δ' ὑποφῆται ἀκίδοντι Πτολεμαίου
 Ἄντ' εὐεργεσίας, τί δὲ κάλλιον ἀνδρὶ κεν εἴη
 Ὀλβίῳ, ἢ κλέος ἐπὶ θλόν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι;
 Τοῦτο καὶ Ἀτρεΐδαισι μένει· τὰ δὲ μυρία τέηα,
 Ὅσσα μέγαν Πριάμοιο ἄρμον κτερότισσων ἔλόντες,
- 120 Ἄερι πᾶς κέκρυπται, ἔθεν πάλιν οὐκέτι νόσος.

Μοῦ-

109. Αἰὲν ἀπαρχ.] Pro Αἰὲ ἀπαρχ. ex Cod. Flor. cum Reiskio recepi, & Br.

116. Ἄντ' εὐεργεσίας] Positum pro Ἄντ' εὐεργεσίας ex Cod. Florent.

120. Ἄερι πᾶς κέκρυπται] Cum Reiskio & Tourio mihi quoque Poëta scripsisse videtur, Ἄερι πάντα κέκρυπται. Br. Ed. ἀερί πα.

121, 122. Μῶνος ὄδε προτέρων] In v. 122. Στειβομένηα praeferunt Edd. Ald Flor. & Codd. quidam scripti. — A Reiskio & Wartonio diversis ista modis tentata sic nuper scribenda censuit Brunckius; Μῶνος ὄδε προτέρα ταύτων. ἔτι θερμὰ κοίφα Στειβομένηα καθάπερθε, ποδῶν ἐκμῶσεται ἔχνη.

123. Μαρτί — νῆας] Recte Br. Ed. pro Μαρτί — νῆας.

Μοῦνος ὕδρ' προτέρων τοκέων ἔτι θερμὰ κοίτη,
 Επειβόμενος καθύπερθε, ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη.
 Ματρὶ Φίλῃ καὶ πατρὶ θυώδεας εἴσατο καῶα·
 Ἐν δ' αὐτῶς χρυσῆ περικαλλίας ἠδ' ἐλέφαντι

125 Ἴδρυσεν πάντεσσιν ἐπιχθονίησιν ἀρωγός.

Πολλὰ δὲ πιαυθέντα βοῶν ὕδρ' μηρία καίει
 Μασὶ περιπλομένοισιν, ἐρευθομένων ἐπὶ βρωμῶν,
 Αὐτός τ', ἰφθίμα τ' ἄλοχος· τὰς οὐτις ἀρείων
 Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὴ περιβάλλετ' ἀγοςῶ,

130 Ἐκ θυμῷ ζέργαισα κασίγνητόν τε πόσιν τε.

Ἔδρ' καὶ ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη,
 Οὐς τέκετο κρείοισα Ῥέα βασιλῆας Ὀλύμπου·
 Ἐν δὲ λέχος ζόρνυσιν ἰαύειν Ζηνὶ καὶ Ἥρῃ,

Χεῖ-

μηδῶ. vñ. 124. αὐτῶς v. 125. ἀρωγός iam dedit *Wint.* Ἴδρυσεν pro Ἴδρυσεν *Br.*

126. Ὅδε μοῦνα καίει] Receptum ꝑ *Br.* pro ἐπὶ μ. κ. duobus nititur *Codd.*

128. Ἀρείων] Literam, a sequente elifam, ad ἀρείων adieci, cum *Jf. Voffo, Reiskio, Brunckio,*

130. Ἐκ θυμῷ] Relictum ex *Ed. Wint.* pro Ἐκ θυμοῦ.

132. Οὐς τέκετο] Aldina lecto, Οὐς τέκε, in Codicibus etiam reperta, hic tolerari nequit. ἔτεκε, a *Wartone* probatum, *Br.* recepit. Ὀλύμπου est in *Ed. Wint.*

133. Ἐν δὲ λέχος] Sic recte scripsit *Reiskius*, pro Ἐν δὲ λ. — Hoc in vñ. forte dederat *Reita*, Ζηνὶ καὶ Ἥρῃ.

Χείρας Φοιβήσασα μύροις, ἔτι παρθένοσ Ἴρισ.

135 Χαῖρ', ὦ ναξ Πτολεμαῖε· σθέν δ' ἐγὼ ἴσα καὶ ἄλλων
Μνάσομαι ἀμυθέων· δοκέω δ', ἔπος οὐκ ἀπόβλητου
Φθέγξομαι ἐσσομένοισ· ἀρετὰν γέ μεν ἐκ Διδεσ ἔξοισ.

ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ

Εἰδύλλιον ιή.

Ἐν ποκ' ἄρα Σπάρτα, ξανθότριχι παρ Μενελαῶ,
Παρθενικὰ θάλλοντα κόμαισ ὑάκινθον ἔχοισαι,
Πρῶσθε νεογράπτω θαλάμῳ χορὸν ἐσάσαντο;

Δώδε

134. Φοιβήσασα] Φοιβάσασα scribendum videbatur *Io. Aug. Ernestio*.

136. Ἀμυθέων] Vt alibi, hic etiam probabiliter scripserat, ut dedit *Wint.* pro ἡμιθέων.

137. Ἐξοισ] Pro αἰτεῦ, a *Br.* recte receptum, praebuerunt Codd. Flor. Rom. & Paris. Edd. Ald. Flor. — ἀρετὰν iam edidit *Wint.*

XVIII, 1, Ἐν ποκ' ἄρα] Sincera tentari non debebant a *Wartano*.

2. Θάλλοντα κόμαισ ὑάκινθον] Θάλλοντ' ὑάκινθου κόσμον duo dant Codd. & primae Edd. melior videtur lectio vulgata: alterum recepit *Br.*

3. Νεογράπτῳ] Hoc etiam frustra fuit coniectura sollicitatum.

5. Κατ.

Δώδεκα τὰ πρᾶται πόλιος, μέγα χρῆμα Λακωνῶν,

5 Ἄνικα Τυνδάρεω κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατᾶν

Μνασεύσας Ἐλέναν ὁ νεώτερος Ἀτρεὺς υἱός.

*Ἄειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέοισαι

Ποσσι περιπλίκτοις, περὶ δ' ἴαχε δῶμ' ὕμεναίφ.

Οὕτω δὴ πρῶϊζα κατέδραβες, ὦ φίλε γαμβρέ;

10 Ἡ ρά τις ἐσσι λίαν βαρυγούνατος; ἢ ρα Φίλυππος;

Ἡ ρα πολύν τι' ἔπινες, ὅτ' εἰς σὺνδὸν κατεβάλλει;

Εὐδεῖν μὲν χρῆζοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τυ,

Παῖδα δ' ἔᾶν σὺν παισι Φιλοσόρχῳ παρὰ μητρὶ

Παῖσδεῖν ἐς βαθὺν ὄρθρον· ἐπεὶ καλ' ἔνας, καὶ ἐς αἴδω,

15 Κῆς ἔτος ἐξ ἔτους, Μενέλαος, τεὰ νυκτὸς ἄδα

*Ὀλβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι

Ἔς

5. Κατεκλάξατο] Diversae prostant Codicum lectiones: κατελάξατο· κατεκλίνατο· κατελέξατο. his vulgatam plerique anteponent: ἀγκάξατο venit in mentem *Eldikio*.

6. Μνασεύσας] Ex Codd. prodiit pro vulgato Μνασήσας.

8. Π. περιπλίκτοις] Ex Cod. Paris. quem adhibuit *T. H.* fuit restitutum, pro Π. περιπλέκτοις.

12. Εὐδεῖν μὲν χρῆζοντα] Εὐδεῖν μὲν χρῆσθοντα recte *Tomarius* restituit, praeterea maluit cum *Heinsio* legi: καθ' ὥραν εὐδεῖν ἐχρῆν τυ. mihi olim servandam videbatur αὐτὸν· nunc movet me paene *Brunckius*, ut verius videatur εὐδεῖν restitutum.

14. Ἔνας] Pro ἔναν, restitutum nititur Codicibus & primis Edd. ἔναρ edidit *Br.* & παῖσδην.

15. Κῆς] Positum pro Κεῖς, & αἴδε, pro ἡδε

18. Μοῦ-

Ἔς Σπάρταν, ὅποι ἢ ἄλλοι ἀριστές, ὡς ἰαύσαιοι
 Μοῦνος ἐν ἀμιθέσις Κρονίδαυ Δία πευθερὸν ἐξείς.
 Ζαυός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ἦχετο χλαῖναν,
 20 Οἶα Ἀχαιϊάδων γαλαυ πάτεϊ οὐδεμὶ ἄλλα·
 Ἥ μέγα τοί κε τέκοιτ', εἰ ματέρϊ τίκτεν ὁμοῖον.
 Ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, ἦς δρόμος ὦ ὑπὸς
 Χρῖσαμέναις ἀνδρῖσι παρ' Ἐδρώταο λοετροῖς,
 Τετράκις ἐξήκοντα κέραι, θῆλυς νεολαία·
 25 Τᾶν οὐδ' ἂν τις ἄμωμος, ἐπιεί χ' Ἐλένα παρῖσωθῆι
 Ἄως ἀντέλλοῖσα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,
 Πότνια νύξ ἄτε, λευκὸν ἔαρ χειμᾶνος ἀνέντος,

Ἦδε

18. Μοῦνος] Hic & alibi prodit in Ed. Brunck.
 μῶνος.

19. Ὡχετο] Minus recte ἴκετο legitur in Ed. Flor. &
 in Cod. Paris.

20. Οἶα Ἀχαιϊάδων] Iucundior meis quidem auribus v.
 accidit sic scriptus, quam prout legitur in Cod. Paris. &
 in Edd. Mediol. Ald. Οἶα γαλαυ Ἀχαιῖδα οὐδεμῖα πατεῖ ἄλ-
 λη· quod (ἄλλα pro ἄλλη posito) revocavit in suam Ed.
 R. quem sequutus est Br.

21. Τίκτεν] Τίκτοι non immerito, ut *Is. Vossio*, placet
 & *Brunckio*, qui v. 22 scripsit, αἷς. Ματέρῃ, pro μητέρῃ,
 dederat *Winterton*.

23. Λοετροῖς] Πείθοις in Cod. legitur Paris. — Pro
 ἀνδρῖσι dederat forsan ἀνδρικῖ.

26. Ἄως ἀντέλλοῖσα] Huic versui sequentem praefigen-
 dum statuunt *Heins.* *Reisk* & *Tournius*: hic sic ista putat le-
 genda: Πότνια νύξ ἄτε, λευκὸν ἔαρ χειμᾶνος ἀνέντος, Ἄως
 ἀπ. κ. δ. πρόσωπον. Ἦδε καὶ ἡ χρυσία. — hac ratione
 vul-

Ὄδε καὶ ἡ χρυσέα Ἑλένη διεφαίνεται ἐν ἀμύν,
 Πιεῖρα μεγάλη ἄτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρα,
 30 Ἡ κάπη κυκάρισσος, ἢ ἄρματι Θεσσαλδὲ Ἰπτὸς·
 Ὄδε καὶ ἡ βοδόχρως Ἑλένη Λακεδαιμόνι κόσμος.
 Οὔτε τις ἐν ταλάρῃ πανίσδοται ἔργα τσιαῦτα,
 Οὔτ' ἐν δαιδαλέῳ πυκνώτερον ἄτριον ἰσφῖ
 Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελόντων.
 35 Οὐ μὲν οὐ κιθάραν τίς ἐπίσταται ὡςδε προηῆσαι,
 Ἄρτεμιν ἀείδοισα καὶ εὐρύζερνον Ἀθάναν,
 Ὄς Ἑλένα, τᾶς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἡμεροὶ ἐντί.
 Ὄ καλὰ, ὦ χαρίεσσα κόρα, τὸ μὲν οἰκέτις ἤδη·

Ἄμ·

vulgata corrigebat *Eldikius*: Ἄως ἀντέλλοισα καλὸν ἄτ' ἔφαινε πρόσωπον Πότνια νόχθ', ἄτε λευκὸν ἔαρ, χειμῶνος ἀνέντος· Ὄδε κ. τ. λ. Sic vero *Io. Bern. Kochierus*: Πότνια Νύξ, ἄτε λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος, Ἄως ἀντέλλοισα καλὸν τοὶ ἔφαινε πρόσωπον. haec ut sine controversia sincera probavit *Brunckius*, nisi quod scribi maluit τὴν ἔφαινε.

29. Πιεῖρα μεγάλη ἄτ' ἀνέδραμε κόσμος] Hoc prodiit ex Codd. pro ἀνέδραμεν ὄγμος. — Priora vulgabantur, Πιεῖρα, μεγάλη, scribendum censuit *Tournius*: Πιεῖρα μεγάλη τ'. vidit *Brunckius* legendum, Πιεῖρα μεγάλη ἄτ' ἀνέδραμε κ. ε. ut μεγάλη ad κυκάρισσος referatur.

33. Ἄτριον] Obtulit Codex Vatie. π10 ἡτριον.

34. Κελόντων] Pro καλόντων, scriptum fuit ex Codicibus.

36.] Hic versus abest a Codice Parisiino.

37. Ἐντί] Tentari non debuit: in vs. seq. scriptum fuit κόρα cum *Bt.*

39. Ἐ4

Ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλαι
 40 Ἐρψοῦμες, σεφάνως δρεψεύμεναι ἀδὺ πνέοντας,
 Πολλὰ τεοῦς, Ἐλένα, μεμναμέναί, ὡς γαλαθῆναι
 Ἄργες γειναμένας ὄιος μαςδν ποθέοισαι.

Πράτα τοι σεφᾶνον λωτῶ χαμαὶ αἰξομένοιο
 Πλέξασαι, σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνισον·

45 Πράτα δ', ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ
 Λασδόμεναι, σαξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνισον·
 Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράφεται (ὡς παριὸν τις
 Ἀνεΐμη) Δωρισί, Σέβου μ'· Ἐλένας φυτὸν εἰμί·
 Χαίροις, ὦ νόμφα, χαίροις εὐπένθερε γαμβρέ.

50 Λατῶ μὲν δαίη, Λατῶ κουροτρόφος, ὕμμι
 Εὐτεκνίαν· Κύπρις δὲ θεὰ Κύπρις Ἴσον ἔρασθαι
 Ἀλλάλων· Ζεὺς δὲ Κρονίδας Ζεὺς ἄφθιτον ὄλβον,

Ὡς

39. Ἐς δρόμον] Variæ profant coniecturæ legentium ἐς δρυμόν· ἐς δρόσον· ἐς ῥόδον. mihi placet ἐς δρόσον.

41. Πολλὰ τεοῦς, Ἐλένα] Sic erat ex Codd. restituendum, pro vulgatis, Πολλὰ τεῦ, ὦ Ἐλένα. In aliis est Codd. & in Paris. ut in Edd. Mediol. & Ald. Πολλὰ τεὰ Ἐλένα.

42. Γειναμένας] Dedit Winterton. pro γειναμένης. — Μαςδν in Μασδὸν mutavit Br.

43. Πράτα] Hic, & v. 45, pro Πρῶται, recte iam ediderat Z. Callergus.

44. Σκιερὰν — πλατάνισον] Hic, & v. 46, frustra Meurfius mutatum voluit in σκιερὸν — πλατανισῶν.

46. Λασ-

Ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθη.

Εὐδετ' ἐς ἀλλάλων ζέρον Φιλότητα πνέοντες,

55 Καὶ πόθον· ἔγρεσθαι δὲ πρὸς αἴῳ μὴ 'πιλάβησθε.

Νεύμεθα κᾶμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεὶ κα πρᾶτος αἰοῖσθε

'Εξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀνασχῶν εὐτριχα δειράν.

Ἵμᾶν, ὦ Ἵμέναιε, γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης.

46. Λαζόμεναι.] Editum a *Wintertono*, pro Λαζόμε-
ναι. — Λαζόμεναι praetulit *Br.* ex Ed. Flor.

48. Ἄνεϊμῃ] Custoditum in Ed. Flor. a *Tourpio* adfir-
matum, omnino restituendum erat pro Ἄγγολῃ.

Ibid. Σίβου] Σίβου vulgavit *Winterton*. σίβου, & ἱμ-
μι, *Br.*

50. Κουροτρόφος] Ed. *Br.* κουροτρόφος. quocum, v. 51,
Εὐτεκνίαν posui pro Εὐτεκνίην.

55. Ἐγρεσθαι — μὴ 'πιλάβησθε] Hoc ex Codicibus est
Vatic. illud e coniectura *Reiskii*, pro vulgatis: ἔγρεσθε —
μὴ τι λάβησθε. — v. 57. δειράν cum *Br.* dedi pro δειρήν.

Κ Η Ρ Ι Ο Κ Λ Ε Π Τ Η Σ

Εἶδ' ἄλλιον ἰθ'.

Τὸν κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
 Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον· ἄκρα δὲ χειρῶν
 Λάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν· ὁ δ' ἄλγες, καὶ χεῖρ' ἐΦύσση,
 Καὶ τὰν γὰν ἐπάταξε, καὶ ἄλατο· τῆ δ' Ἀφροδίτῃ
 5 Δείξεν τὰν ὀδύνας, καὶ μέμφοτο ὅττι γε τυτθὸν
 Θιρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἀλίκα τραύματα ποιεῖ.
 Χ' ἄ μάτηρ γελάσασα, Τὸ δ' οὐκ ἴσον ἴσσι μελίσσαις;
 Χὼ τυτθὸς μὲν ἔφη, τὰ δὲ τραύματα ἀλίκα ποιεῖς.

Β Ο Τ

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ] Vt Theocriteos, hos octo versus Stobaeus exhibet, qui tamen Bionis esse videntur.

Vl. 1. Ποτ' Ἔρωτα] Πότ' Ἔρ. Ed. Br.

5. Δείξεν τὰν] Ed. Br. Δείξεν ἰὰν ὀδύνας. vulgus per ὀδύνας significatur.

7. Τὸ δ' οὐκ ἴσον] Hoc, pro ἴσος, praebuit Ed. Ald. In Ed. Flor. pro τὸ legitur τί. quod si placet, scribi poterit, τί δ'; οὐκ ἴσον ἴσσι μελίσσαις; Ed. Br. τί δ'; οὐκ ἴσος ἴσσι μελίσσαις. sic legendum coniciebat Wartonus.

8. Χὼ τυτθὸς μὲν ἔφη] Minus ista sincera videntur: scribi forte potuit: Ὅς τυτθὸς μὲν ἴάν. Ed. Br. Χὼς τυτθὸς μὲν ἴάν.

Vl. 1.

ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ

Ειδύλλιον κ.

Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἀδὺ φιλεῖσαι,
 Καί, μ' ἐπικορτομέοισα, τάδ' ἔννεπεν, ἔρρ' ἀπ' ἐμεῖο·
 Βωκόλος ὦν ἐθέλεις με κύσαι, τάλαν; οὐ μεμάρθηκά
 Ἄγροίκως φιλεῖν, ἀλλ' ἀσυκὰ χεῖλεα θλίβειν.

5 Μὴ τὴ γὰ μευ κύσσης τὸ καλὸν σῶμα, μηδ' ἐν ὀνείροις.
 Οἷα βλέπεις, ὀπποῖα λαλεῖς, ὡς ἄγρια παῖσθεις·
 Ὡς τρυφερὸν λαλέεις, ὡς κωτίλα ρήματα φράσθεις·
 Ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς ἀδέα χαίταν·
 Χεῖλέα τοι νοσέοντι, χέρες δέ τοι ἐντὶ μέλαινας·

Καὶ

VI. 1. Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε] Tentari haec non debebant; neque sane probari *Warton* ἀδυσφιλάσαι.

4. Θλίβειν] *Theocritus* scripsisset, ὀρίνορ, φλίβειν, vel φλίβον. — Φιλήην nuper receptum, & ἀσυκὰ χ. θλίβην.

5. Μὴ τὴ γὰ μευ κύσσης] Pro Μὴ τὴ γὰ μευ κύσσης, emendavit *Tournius*.

7. Ὡς τρυφερὸν λαλέεις] Elegans mihi coniectura videtur *Eldiki*, legentis, Ὡς τρυφερὸν γελάεις. — hoc illi non venisset in mentem, nisi legisset v. 6, ὀπποῖα λαλεῖς, cui supposuit in sua Ed. *Br.* ὀπποῖα φιλεῖς.

9. Χεῖλέα τοι] Ed. *Br.* Χεῖλεα τὴν — & χέρες δὲ τὴν ἐντὶ

10 Καὶ κακὸν ἐξῆσδεις. ἀπ' ἐμεῦ Φύγε, μή με μολύνῃς.

Τοιάδε μυθίσδοισα, τρίς εἰς ἐδὸν ἔπτυσε κόλπον,

Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτί τῷ πόδε συνεχῆς εἶδεν

Χεῖλεσι μυχθίσδοισα, καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα·

Καὶ πολὺ τᾶ μορφᾶ θηλύνετο, καί τι σσαρὸς

15 Καὶ σοβαρὸν μ' ἐγέλαξεν. ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔξεσεν αἶμα,

Καὶ χροῖα φοινίχθην ὑπὸ τῶλχεος, ὧν ῥόδον ἔρσα.

Χ' ἂ μὲν ἔβα με λιποῖσα· φέρω δ' ὑποκάρδιον ὄργανον,

Ὅττι με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμῆσαθ' ἐταίρα

Ποιμένες, εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον· οὐ καλὸς ἐμμί;

20 Ἄρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξεν;

Καὶ

11. *Μυθίσδοισα*] *Winterton*. edidit pro *μυθίζοισα*.

12, 13. *Συνεχῆς εἶδεν Χεῖλεσι μυχθίσδοισα*] Haec, distinctione sublata, sic iungenda videbantur ad mentem *Hemsterhusii*. In Edd. legebatur *μυθίζοισα*. in illa *Winterton*, *μυθίσδοισα*. *μυχθίζοισα* emendarunt *T. Hemst. Tournius*, & *Reiskius*: eius loco scripsi *μυχθίσδοισα*. — Qui haec probat, sine versus 12. scripsit *Br.* εἶδε, initio, καί μ', ut & v. 2.

13. *Λοξὰ βλέποισα*] Mutandum non est. Ex Ed. Ald. *λοξοβλεποῖσα* dederat *R.*

15. *Καὶ σοβαρὸν μ' ἐγέλαξεν*] Litera mutata corrigendum censerebat *Hemsterhusius*, *Καὶ σοβαρὸν γ' ἐγέλαξεν*. —

16. *Ἐρσα*] Sollicitari non debebat; nec certe *λιποῖσα* v. sequente.

18. *Μωμῆσαθ'*] In *μωμάσαθ'* immutatum est in Ed. *Br.* & v. 19, *εἴπατέ μοι*, in *εἴπατ' ἐμῖν*, ubi forte sine Codd. scribi potuisset τὸ κρήγυον.

22. *Κισσὸς*] Non videtur mutandum: sed scribi poterit in hoc versu, *ἐμὸν δ' ἐπύκασθεν ὑπάναν*. ut Ed. *Br.*

23. Πρ-

Καὶ γὰρ ἐμοὶ τὸ πάροιθεν ἐπάνθεεν ἄδύ τι κάλλος,
 ὧς κισσὸς ποτὶ πρέμνον, ἐμῶν δ' ἐτύκαζεν ὑπήνω·
 Χαῖται δ', οἷα σέλινα, παρὶ κροτάφοισι κέχυντο·
 Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναϊς·
 25 Ὀμματὰ μοι γλαυκᾶς χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας·
 Τὸ σῶμα καὶ πακτᾶς γλυκερώτερον· ἐκ σομάτων δὲ
 Ἐρρέε μοι Φαινὰ γλυκερώτερα ἢ μελικήρω·
 Ἄδύ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἦν σύριγγι μελίσθω,
 Κῆν ἀλφῶ λαλέω, κῆν δῶνακι, κῆν πλαγιαύλω.
 30 Καὶ πᾶσαι καλὸν με κατ' ὄρεα Φαντὶ γυναιῖκες,
 Καὶ πᾶσαι με Φιλεῦνθ'· ἃ δ' ἄστυκά οὐκ ἐφίλασεν,

Ἄλλ',

23. Περὶ κροτάφοισι κέχυντο] Ed. Br. περὶ κροτάφοις ἐκέ-
 χυντο.

25. Ὀμματὰ μοι γλαυκᾶς] Sic restitutum fuit ex Vatic.
 Codice & ex Ed. Flor., pro Ὀμματὰ μοι δ' ἄρ' ἔην prout
 suppleverant defectum Ed. Ald.

26. Γλυκερώτερον] Vbi eadem vox versu seq. legitur,
 hic longe videretur aptior, ἀπαλώτερον· quod adprobat
 Brunck.

27. Ἡ μελικήρω] Hoc mihi servandum videtur; alius
 placet ἢ μέλι κήρω, vel ἢ μελικήρον.

28. Ἄδύ δέ μοι τὸ μέλισμα] Ed. Br. ἀδύ δ' εἶμιν τὸ μέ-
 λιγμα.

30. Καὶ πᾶσαι καλὸν με κατ' ὄρεα] Ed. Br. καὶ πᾶσαι
 μαλὸν κατὰ τῶρεα.

31. Ἄ δ' ἄστυκά οὐκ ἐφιλ.] Sic emendata iam dederat
 Winterton. quae vulgo legebantur, Φιλεῦντι τὰ δ' ἄστυκά
 μ' οὐκ ἐφίλασεν. Hemsterhusius & Tournius corrigebant;
 Φιλεῦνθ'· ἃ δ' ἄστυκά οὐ μ' ἐφίλασεν· quae Br. recepit,

- Ἄλλ', ὅτι βωκόλος ἐμμλ, παρέδραμε κ' οὔποτ' ἀκούει,
 Ὡς καλῶς Διόνυσος ἐπ' ἄγκεσι πόρτιν ἐλαύνει·
 Οὐκ ἔγνων δ' ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀπέρη μήνατο βώτα,
 35 Καὶ Φρυγίης ἐνδύμωσεν ἐν ὕρεσιν. αὐτὸν Ἄδωνιν
 Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἐκλάουσεν.
 Ἐνδυμίῳν δὲ τίς ἦν; οὐ βωκόλος; ὅν γε Σελάνα
 Βωκολέοντα φίλασεν ἀπ' Οὐλύμπω δε μολοῖσα
 Λάτμιον ἀννάπος ἦλθε, καὶ εἰς ἕνα παιδί κέλευθε.
 40 Καὶ τὸ, ῥέα, κλαίεις τὸν βωκόλον. οὐχὶ δὲ καὶ τὸ,
 Ὡ Κρονίδα, διὰ παῖδα βοηρόμον ὄρνις ἐπλάγχθης;
 Εὐνίκα δὲ μόνη τὸν βωκόλον οὐκ ἐφίλασεν,
 Ἄ Κυβέλας κρέσσων, καὶ Κύπριδος, ἅ τε Σαλάνας.

Μη-

32, 33. Κ' οὔποτ' ἀκούει, Ὡς καλῶς]. Χ' ὡ καλῶς est in Cod. Vatic & Ald. Ed. *Reiskius* & *Br.* ediderunt, κοῦ ποτακούει. Χ' ὡ καλῶς Δ. scribi forte posset: κοῦποτ' ἀκούει, Χ' ὡς καλῶς Δ. — Pro ἐπ' ἄγκεσι, *Br.* Ed. ἐν ἄγκεσι quocum βώτα recepi, v. 34, pro βούτα.

35. Αὐτὸν Ἄδωνιν] Καὶ τὸν Ἄδωνιν, legebat *Wassenbergius*; quod, elegantius, recepit *Br.* οὐ τὸν Ἄδωνιν, leg. *If. Vossius*. — Pro Φρυγίης, in Φρυγίας mutandō, Ed. *Br.* Φρυγίως. quod ex Vatic. Cod. fuit enotatum.

36. Ἐν δρυμοῖσι φίλασε] Ed. *Br.* ἐν δρυμοῖς ἐφίλασε.

37. Τίς ἦν] Ed. *Br.* τίς ἦς, — quocum in hoc v. pro ὅν τε, recepi ὅν γε Σελάνα.

38. Βωκολέοντα φ.] Posui pro Βωκολέοντα φ. Ed. *Br.* βωκολέοντ' ἐφίλασεν. — & Ὀλύμπω, pro usitata, etiam Doriensibus, forma, Οὐλύμπω.

39. Λάτμιον ἀννάπος] Coniunxit *Hemsterhuisus* male distracta in Edd. ἂν νάπος,

39.

Μηκέτι μηδὲ σὺ, Κύπρι, τὸν ἀδέα μήτε κατ' ἄξυ
 45 Μήτ' ἐν ὄρει φιλέοις, μόνῃ δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις.

Α Λ Ι Ε Ι Σ.

Εἰδύλλιον κ.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ καὶ ΕΤΑΙΡΟΣ.

Ἀπενία, Δίοφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει·
 Αὐτὰ τῷ μύχθοιο διδάσκαλος· οὐδὲ γὰρ εὔδει
 Ἄνδράσιν ἐργατίναισι κακαὶ παρέχοντι μέριμναι.

Κἄν

39. Εἰς ἴνα] Placet mihi quidem Heinsii correctio le-
 gentis, εἰς ἅμα παιδὶ καθευθε. R. & Br. ediderunt. εἰς
 ἁμά.

41. Ὅρις ἐπλάγχθης] Lectio Vaticani Codicis, iam an-
 te probata, nunc pro vulgata αὐτὸς ἔ. fuit in contextum ad-
 missa.

42. Μόνα] Mutandum omnino non est in μόνον cum
 Reiskio.

43. Καὶ Κύπριδος] Eldikto legendum videtur: καλυκῆπι-
 δος ἀπὲ Σελάνας. — Pro ἀτε, ἀδε legitur in Vatic. Cod.
 ἢ δὲ in Ed. Br.

45. Μόνῃ] Μούνα scribendum, non μόνια.

XXI, 2. Εὔδει] Scribi quoque poterit cum Brunck.
 εὔδει.

Κὰν ὀλίγον νυκτὸς τις ἐπιψάυσῃσι, τὸν ὕπνον

5 Αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι

Ἴχθῦας ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες,

Στρωσάμενοι βρῦον αὔον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβασιν,

Κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ· ἐγγύθι δ' αὐτοῖν

Κεῖτο τὰ ταῖν χειροῖν ἀθλήματα, τοὶ καλαδίσκοι,

10 Τοὶ κάλαμοι, τᾶγκισρα, τὰ φυκιέντά τε λῆδα,

Ἵρμειαί, κύρτοι τε, καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινοι,

Μήρινοι, κῶας τε, γέρων τ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβοι,

Νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς Φορμὸς βραχῦς, εἴματα, πῖλοι.

Οὗτος τῆς ἀλιεύσιν ὁ πᾶς πόνος, οὗτος ὁ πλοῦτος.

Οὐ-

4. Ἐπιψάυσῃσι.] Defendi non debebat Aldinum ἐπιβάσῃσι fed recte *Reiskius* distinxit post ἐπιψάυσῃσι.

5. Θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι] Ex Ald. Ed. & Rom. ἐφιστάμεναι revocavit in suam *Reisk.* Praeter illud, θορυβεῦντι *Br.* admisit. — Pro μελεδῶναι nonnemini hic potius placebant μελεδῶνες. — mihi vulgata genuina videntur.

10. Λῆδα.] Sincerum esse *Toupius* ostendit: nonnullis λῆνα· aliis placuere, τὰ φυκιέντ' ἀγρηνά· *Brunckio* λάδη.

11. Ἵρμειαί, κύρτοι τε.] Sic, vocula adiecta, verfum implendum monuit *Toupius*: quod vulgo aberat, τε legitur in Ed. Flor.

12. Κῶας.] Vitiosum κῶα non debuerat ex Ed. Ald. revocari a R. κῶπαι placent *Brunckio*; a quo litera δ' in τ' hic recte fuit mutata.

13. Εἴματα, πῖλοι] Ex Ald. εἴματ' ἀπύσοι *Reiskius* effingebat, εἴματα βύσαι.

15. Οὐ χύτραν εἶχ', οὐ κῦνα] Vulgatam istam lectionem, quae debetur *Aurato*, tandem probavit *Toupius*. Legitur in Ed. Ald. ut in Cod. Vat. οὐ χύτραν εἶχ' οὐκῖνα in Ed. Rom.

- 15 Οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν εἶχ', οὐ κῦνα· πάντα περισσὰ
 Πάντ' ἐδόκει τήνας ἄγρας· πενία σφιν ἑταῖρα
 Οὐδεὶς δ' ἐν μέσσω γείτων, παντᾶ δὲ παρ' αὐτὰν
 Θλιβομένων καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα,
 Οὔπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυεν ἄρμα Σελάνια,
 20 Τοὺς δ' ἀλειῖς ἤγειρε φίλος πόνος· ἐκ βλεφάρων δὲ
 Ἕπνον ἀπωσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ὠδάν.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ.

Ψεύδονται, Φίλε, πάντες ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
 Τῷ θέρει μινύθειν, ὅτε τᾶματα μακρὰ φέροι Ζεὺς·

Ἦδη

Rom. οὐ χύτραν εἶχ' οὐκ ἴνα. Scaliger emendare tentabat:
 Οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν εἶχ', οὐ κῦνα. Brunck. legendum coniecit:
 οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν εἶχ' οὐ κῦνα. ut sic dictum sit pro χυτράποδα.

16. Πάντ' ἐδόκει τήνας] Τήνοισ ἐστὶν in Cod. Vatic. atque
 ita legendum plerique consentiunt: Πάντ' ἐδόκει τήνοισ. —
 Proxima, certe vitiosa, sic corrigebat *Is. Vossius*: ἄγρα πε-
 νίας γὰρ ἑταῖρος· mihi necdum displicet: ἄγραν πενίας φᾶν
 ἑταῖραν. *Br. Ed.* ἄγρα πενίας σφιν ἑταῖρα.

17. Παντᾶ δὲ παρ' αὐτὰν] Hoc dedit *Winterton*. pro αὐτὴν.
 παντᾶ, *H. Stephanus*, pro πάντη, quod est in *Flor. Aldinum*
 πενία est in Cod. Vatic. πενία receptum a *Brunckio*. Duae pro-
 flant *Reiskii* coniecturae, legentis, πολλὰ δὲ π. (πολλὰ tum sal-
 tem cum *Is. Voss.* scribi debuisset:) vel, Οὐδεὶς δ' ἐν μέσσω γείτων
 πέλειν· ἃ δὲ παρ' αὐτὰν — postremum habet quo se commendet.

20. Τοὺς δ' ἀλειῖς] *Ed. Br.* τῶς δ' ἀλειῖς.

22. Ψεύδονται] A *Reiskio* revocatum ex *Aldina Ed.* Ψεύ-
 δοντο recepit etiam *Br.*

23. Ζεὺς] Omissum in *Ald. Ed.* repertum fuit in
Codd. — Pro ὅτε, ὅσα *Ed. Br.*

Ἦδη μὲν ἴσασιν ἀνείρατα, καὶ δέπω ἄως.

25 Μὴ λαβόμεν; τί τὸ χρῆμα; χρόνον δ' αἰ νύκτες ἔχοντι.

Ε Τ Α Ι Ρ Ο Σ

Αὐτομάτως μέμψῃ τὸ καλὸν θέρος· οὐ γὰρ ὁ καιρὸς,
 Ἄσφαλίων, παρέβα τὸν ἕδον δρόμον· ἀλλὰ τὸν ὕπνον
 Ἄφροντις κόπτοισα μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τιν.

Α Σ Φ Α Λ Ι Ω Ν.

Ἄρ' ἤμαδες κρίνειν ποκ' ἐνυπνια; χρῆσά γὰρ εἶδον.

30 Οὐ σε θέλω τῶμῳ Φαντάσματος ἤμεν ἄμοιρον·

Ὡς

25. Μὴ λαβόμεν] *Recepi cum Br. pro Μὴ λαβόμεν.*

26. Αὐτομάτως] *Sic per Edd. vulgata, Ἄσφαλίων, μέμψῃ τὸ καλὸν θέρος· οὐ γὰρ ὁ καιρὸς Αὐτομάτως παρέβα.* — *voce transposita, commode ridituit D. Heinsius, quem cum Brunckio sequutus sum.* — *Nomen Ἄσφαλίων non absurde placebat Reiskio: Τουρίο corrigi posse videbatur: Ἄσφαλίων, τι μέμψῃ; —*

28. Ποιεῖ τιν] *Genuinum videtur; vitiosum ποιεῦντι, quod est in Edd. Ald. Flor. & Cod. Vatic.*

31. Μαρξεν] *Μαρίζον est in Cod. Vatic. Μαρίζεν edidit Br.*

32. Οὐ γὰρ ἠπαξῆ] *Tuetur Reiskius: corrigendum putaverant Scaliger, & Heinsius, Ὅς γὰρ ἂν εἰπαξῆ.*

34. Σχολή ἐστι] *Ed. Br. σχολὰ ἐντὶ, quocum ποιῆμ recepi pro ποιεῖν.*

35. Ἐν Φύλλοις] *Εὐφλοίσβοις ποτὶ κύμασι Reiskio venit in mentem: κύμασι dedit Br.*

36. Ἄσμενος ἐν βέμῳ] *Quod est in Ed. Ald. Ἄλονος & β. praebebat etiam Codex Vatic. Ingeniose hinc Reiskius effe-*

Ὡς καὶ πᾶν ἄγρῳ, τ' ἀνείρατα πάντα μερίζεν·

Οὐ γὰρ νικαῖῃ κατὰ τὸν νόον· οὗτος ἄριστος

Ἔστι δνευροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νοῦς.

Ἄλλως καὶ σχολή ἐστι· τί γὰρ ποιῆν ἂν ἔχοι τις·

85 Κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι, μηδὲ καθεύδων

Ἄσμενος ἐν ῥάμμῳ; τὸ δὲ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ·

Φαντὶ γὰρ αἰὲν ἄγρῳ τὸδ' ἔχειν.

ΕΤΑΙΡΟΣ

Λέγε μοί ποτε νυκτὸς

Ὅψιν, πάντα τεῖ δὲ λέγων μάνυσον ἑταίρω.

ΑΣ-

effectus Ἰδὸς ἐν ψάμμῳ, in arena litaris; quod vult genuinum Br. recepit.

Ibid. Τὸ δὲ λύχνιον] Aurato, Is. Vossio, allisque suspectum optime tuentur B. Martinus, & Is. Casaubonus: Br. nuper edidit, τί δέ; & locum aliter cepit, quam fecerant priores.

37. Φαντὶ γὰρ αἰὲν ἄγρῳ] Ultimam vocem in ἄγρῳ mutabat D. Heinsius: αἰὲν cum abesset ab Ed. Ald. ut abest a Codice Vatic. edere ausus est, sicut solius auctoritate, Reiskius: Φαντὶ γὰρ ἀγροκλίαν τὸδ' ἔχειν· Brunckius, Φαντὶ γε· κατὲν ἄγρῳ τὸδ' ἔχει. — λέγε μοι πάντα.

38. Πάντα τεῖ δὲ λέγων] Non haec quidem sana sunt: corruptiora tamen dederat ex MS. Cod. Aldus: τὰ τὶς ἔσσο δὲ λέγει μάνυσον ἑταίρω. eadem praebet Cod. Vatic. nisi quod habet μάνυσον unde scribi potuit μάνυσον. Ex Aldina lectione haec efformavit & mecum communicavit Ekdikius: — ἔχε δὲ πακα νυκτὸς Ὅψιν, τὰν τὴν ἑστῆδες, ἔμιν μάνυσον ἑταίρω. ista vero Brunckius, Ὅψιν, καὶ τί σοι ἐσθλὸν ἄγει, μάνυσον ἑταίρω quae nobis in Ed. sua repraesentavit.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ.

Δειλινὸν ὡς κατέδαρθον ἐν εἰναλίοισι πόνοισιν,
 40 (Οὐκ ἦν μὲν πολύστιτος· ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὄρα,
 Εἰ μέμνη, τᾶς γαστρὸς ἐφειδόμεθ') εἶδον ἑμαυτὸν
 Ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα· καθεσδόμενος δ' ἐδόκειον
 Ἰχθύας, ἐκ καλάμων δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδῶν.
 Καὶ τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο· (καὶ κάρ ἐν ὕπνοισι
 45 Πᾶσα κύνων ἄρτως μαυτεύεται· ἰχθύα κηγῶν.)

Χώ

39. Δειλινὸν] Δειλινὸς mihi hic placeret cum *Wartono*, & *Brunckio*.

40. Ἐν ὄρα] A *Pierfono* tentatum, & *Musgravio*, servari poterit.

42. Ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα] Scribendum πυρο βεβαῶτα, cum *H. Sterhano*, aliisque; in eodem vñ. cum *Brunckio*, καθεσδόμενος δ' ἐδόκειον edidi, pro καθεσόμενος δὲ δόκειον. Ex *Vat. Cod.* enotatum ἐδόκειον.

43. Ἐκ καλάμων] Scripserat, opinor, ἐκ καλάμων.

44. Καὶ τις] Ex *Aldina* lectione, ἢ τις, praeter alia, *Reiskius* effinxit· ἢ τις· vulgata praestat.

46. Τὸ γλίστρῳ] Sic iam edidit *Winterton*. pro τὰ γλίστρῳ. & τῶν γλίστρων erat in *Cod. Vatic.* — vñ. 47, τῷ cum *Br.* recepi pro τοῦ.

48. Τὸ χρεὶ τεινόμενος περὶ κνώδαλον.] Ista sic cum *Heinsio* iungenda videntur: miram lectionem *Aldinam*, T. X. τεινόμεναι περικλώμενον, revocavit *Reiskius*; probavit *Wartonus*: altero relicto περικλώμενον dedit & *Br.* maluit *Eldikius*: Τὸ χρεὶ τεινόμενος περὶ κλώμενον.

49. Πῶς μὲν ἔλω] Pro μὲν, *Reiskius* κει vel μιν legendum videbatur: μιν exhibuit *Br.*

50. Ἐπομιμνάσκων] Ἐπομιμνάσκων praeferunt *Reiskius*, & *Eldikius*. — Τρώματος cum *Brunck.* recepi pro τραύματος· quia legitur in *Vatic. Cod.*

Ibid.

Χώ μὲν τῶγκίςρῳ ποτεφύετο, καὶ ῥέεν αἷμα·
 Τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τῷ κινήματος ἀγκύλον εἶχον.
 Τῷ χέρε τεινόμενος περὶ κνώδαλον, εὔρον ἀγῶνα,
 Πῶς μὲν ἔλω μέγαν ἰχθὺν ἀφαιροτέροισι σιδάροισι.
 50 Εἶθ' ὑπομιμνήσκων τῷ τρώματος, ἄρ' ἐμὲ νύξεις;
 Καὶ νύξῃ χαλεπῶς· καὶ οὐ φευγόντος ἔτεινα.
 Ἦνυσ' ἰδὼν τὸν ἄεθλον· ἀνείλκυσα χρύσειον ἰχθύν,
 Πάντοθε τῷ χρυσῷ πεπυκασμένον. εἶχε δὲ δαῖμα,

Μή·

Ibid. * Ἀρ' ἐμὲ νύξεις;] *Eldikio* corrigendum videbatur, ἄρμα νύξας.

51. Καὶ νύξῃ χαλεπῶς] Νύξεν legit *Heinsius*: *Aldi* lectio est & in Cod. Vatic. Καὶ νύξαι χαλεπῶς. Haec & sequentia sic corrigere tentabat *Eldikius*: Κῆνυξ' αὐ χαλεπῶς· καὶ οὐ φεύγοντος ἔθεινα. *Brunckius* edidit e *Wartoni* coniectura χέρα δ', οὐ φεύγοντος, ἔτεινα. alia quoque *Wartono* veniunt in mentem.

52. Ἦνυσ' ἰδὼν τὸν ἄεθλον] Ἦνυσα δ' ὄν τὸν ἄεθλον. Iegendum putabant *Scaliger*, *H. Stephanus*, & *Is. Vossius*: vulgatum ἰδὼν tuetur *Toupius*, legens Ἦνυσ' ἰδὼν. *Eldikio* placebat Ἦνυσ' ἰδ' ὡς τὸν ἄεθλον. *Wartono*, Ἦνυσ' ἐγὼν τὸν ἄ. *Br.* Ed. κῆνυξ' ἰδὼν τὸν ἄεθλον.

Ibid. Ἀνείλκυσα] Positum ex Cod. Vatic. pro ἀνήλκυσα.

53. Πάντοθε] Positum pro παντᾶ. cuius loco in primis erat Edd. πάντα τοι, in Cod. Paris. πάντα τε. illud merito placuit *Brunckio*: alienissima *Reiskio* hic etiam in mentem venire.

Ibid. Εἶχε δὲ δαῖμα] Hoc recte se habet: ex Ald. Ed. σῆμα, quod est & in Cod. Vatic. edidit *Reiskius*.

54. Μή·

- Μή τι Ποσειδάωνι πέλοι πεφίλαμένος Ιχθύς,
 55 Ἡ τάχα τὰς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτας.
 Ἡρέμα δ' αὐτὰ ἐγὼν ἐκ τῶγκίστρῳ ἀπέλυσα,
 Μή ποτε τῷ σώματος τῶγκίστριά χρυσὸν ἔχοισιν.
 Καὶ τὸν μὲν πεισῆρσι κατῆγον ἐπ' ἠπειροιο,
 Ὄμοσα δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πόδα θείναι,
 60 Ἀλλὰ μένειν ἐπὶ γῆς, καὶ τῷ χρυσῷ βασιλεύειν.
 Ταῦτά με κἀξήγειρε· πῦ δ', ὦ ξένε, λοιπὸν ἔριδε

Τῶν

54. Μή τι Ποσειδάωνι πέλοι] In Ald. est Ed. πέλει δ π. in Flor. πέλοι δ π. Illinc mira nobis effinxit ediditque *Reiskius*: Μή τι Ποσειδάων πέλει δ π.].

55. Ἀμφιτρίτας] Suo more dederat, non Ἀμφιτρίτας.

56. Ἐγὼν] Hic requirebatur; pro ἐγὼ ab *Is. Voss.* & *Br.* positum. *Reiskio* placebat, ἐγὼ ἢ τῶν ἀγκίστρων. In Ald. Ed. & Vat Cod. scriptum τῶν ἄγκιστρων.

57. Μή ποτε] Μή ποκα Ed. *Br.* qui postea legendum coniecit: Μή πὸς ἀπὸ σώματος τῶγκίστρια χρυσὸν ἔχοισιν.

58. Καὶ τὸν μὲν πεισῆρσι] Eadem dat Ed. Flor. nisi quod habet πεισῆρσι. sunt itaque in Codd. reperta. Ex Aldinis lectionibus, Καὶ τὸν μὲν πεισῆρσι καλὰ γε τὸν ἠπειράτων, quas praebet praene eadem Cod. Vat. *Reiskius* effecit: Καὶ τὸν μὲν πεισῆρσι, καλὸν γε τὸν ἠπειράτων — haec autem *Ed. dikius*: Καὶ τὸν μὲν πεισῆρσι ἀκάτω γ' ἔργον ἠπειροῦδε. In Edit. *Br.* sic e coniecturis scriptus legitur versus: Καὶ τῷ μὲν πεισῆρσι, χαλάσας τὸν ἠπειράτων Ιχθύν. — postea scribendum ponuit ἔριδε, pro χαλάσας.

59. Πελάγους] *Pelegus* ediderunt *Wintert.* & *Brunch.* qui dedit etiam, ὄμοσα μηκέτι.

60. Τῷ χρυσῷ βασ.] Nihil fane erat cur mallet *Reiskius*, τῷ χρυσῷ ἠβασιλεύειν.

62. Ταρβῶ] *Tharvō*, quod est in Ald. Ed. & in Codice Vat. genuinum *Reiskio* videtur. — ἐγὼν — ταρβῶν sunt in Ed. *Br.*

63. Καὶ

Τῶν γνώμων· ἄρκον γὰρ ἐγὼ τὸν ἀπόμοσα ταρβῶ.

ΕΤΑΙΡΟΣ.

Καὶ σὺ γε μὴ τρέσῃς· οὐκ ἄμοσαι· οὐδὲ γὰρ ἰχθὺν
Χρῦσον ὡς ἴδες εὖρες· ἴσαι δὲ ψεύδουσιν ὄψεις.

65 Εἰ δ' ὕπαρ, οὐ κνώσσω τὸ τὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις,
Ἐλπὶς τῶν ὕπνων ζατεῖ τὸν σάρκινον ἰχθύν,
Μὴ σὺ θάνης λιμῶ, καίτοι χρυσοῖσιν ὀνείροισ.

ΔΙΟΣ.

63. Καὶ σὺ γε μὴ τρέσῃς] Quia, μὴ forte omisso, τρέ-
σεις erat in Ed. Ald. legi posse putabat *Reiskius*: Καὶ σὺ
γε μὴ τι τρέσεις. quod mihi *Grascum* non videretur. — Pro
σὺ γε, τὸ γὰ edidit *Br.*

64. Χρῦσον, ὡς ἴδες, εὖρες] Haec, pro vulgatis, χρῦ-
σον εἶδες ἢ εὖρες, reposui cum *R.* & *Br.* ex Ed. Flor. ean-
dem sunt in Ed. Ald. & Cod. Vatic. nisi quod in his scri-
bitur εἶδες. Quod sequitur, ἴσαι a *Reiskio* non debuerat in
ἴσα mutari, quia εἶσα erat in Ald.

65. Εἰ δ' ὕπαρ, οὐ κνώσσω] Haec certe vitiosa sunt. —
Ex Aldinis (quae sunt & in Cod. Vat.) εἰ μὲ γὰρ κνώ-
σων τοῦτο χωρία ταῦτα ματεύσεις· ista *Reiskius* effinxit
non absurda: Εἰ μὲν γὰρ κνώσσω κατὰ χωρία ταῦτα μα-
τεύσεις. haec *Wartonus*: Εἰ μὲν ἔρ' οὐ κνώσσω τὸ τὰ χ.
τ. μ. eadem, εἰ in *ai* mutato, *Brunckius*.

66. Ἐλπὶς τῶν ὕπνων ζατεῖ] Audacter edidit *Reiskius*
ἴσαμ· nobis coniecturam, Ἐλπιδῶν ὕπνων γένει. — Non
verius sic commode legi posse putabat *Eldikius*: — οὐδὲ
γὰρ ἰχθύν Χρῦσον, ὡς ἴδες. ἴσαι μὲν ψεύδουσιν ὄψεις· Εἶδες
σ' ἄρ κνώσσω. τὸ δὲ, χωρία ταῦτα ματεύσεις· Εὐδὲ δ' ὕπνων,
ζατεῖ τὸν σάρκινον ἰχθύν.

67. Καὶ ταῖ] Scribendum puto, καὶ ταῖ χρυσοῖσιν ὀνεί-
ροισ· & καὶ τοῖς ἀδισκρίπτου *H. Koffius*: idem edidit *Br.*

Δ Ι Ο Σ Κ Ο Τ Ρ Ο Ι.

Ειδύλλιον κβ'.

Ὑμνέομες Λήδας τε καὶ αἰγιόχῳ Διὸς υἱῶ,
 Κάσσορα, καὶ Φοβερὸν Πολυδεύκεα πύξ' ἐρεθίζεν,
 Χείρας ἐπιζεύξαντα μέσας βοέοισιν ἰμάσιν.
 Ὑμνέομες καὶ δὲ καὶ τὸ τρίτον ἄρσενά τέκνα
 5 Κούρης Θεσιάδος, Λακεδαιμονίους δὺ' ἀδελφούς,
 Ἀνθρώπων σωτήρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἐόντων,
 Ἰππῶν θ' αἱματόβεντα ταρασσομένων καθ' ὄμιλον,
 Ναιῶν θ', αἱ δύνοντα καὶ οὐρανοῦ ἐξανιόντα

Ἄσρα

Vl. 2. Ἐρεθίζεν] Ed. Br. ἐρεθισθεν.

3. Μέσας] Vocem emendate scriptam a Reiskio, Hemsterhusio, & Brunckio, restitui pro vulgata μέσοις.

5. Ἀδελφούς] Ἀδελφός dat Cod. Vat. sed in hoc hymno Dorismi rariora sunt vestigia. — Br. Ed. Κούρας Θ. Λακεδαιμονίως δὺ' ἀδελφός. permultas tamen in hoc hymno formas vulgares prudenter Br. intactas reliquit.

8. Καὶ οὐρανοῦ] Legendum κῆς οὐρανὸν censuit Hemsterhusius.

9. Ἄσρα βιαζόμεναι] Male tentatum a Wartonio, Tournius explanat: βιαζόμεναι erat, opinor, inauditum Graecis.

13. Τα-

Ἄσρα βιαζόμεναι, χαλεποῖς ἐνέκυσαν ἀήταις.
 10 Οἱ δὲ, σφέων κατὰ πρύμναν ἀείραντες μέγα κῦμα,
 Ἦε καὶ ἐκ πρόραθεν, ἣ δ' ἔπειθ' ἑκαστοῦ,
 Ἐς κοίλαν ἔρριψαν, ἀνέρρηξαν δ' ἄρα τοίχους
 Ἀμφοτέρους· κρέματα δὲ σὺν ἰσίῳ ἄρμενα πάντα,
 Εἰκὴ ἀποκλασθέντα· πολλὸς δ' ἐξ οὐρανοῦ ὄμβρος
 15 Νυκτὸς ἐφερπύσας· παταγεῖ δ' εὐρεῖα θάλασσα,
 Κοπτομένη πνοιαῖς τε καὶ ἀρρήκτοισι χαλάζαις.
 Ἄλλ' ἔμπας ὁμοῖς τε καὶ ἐκ βυθοῦ ἔλκετε νῆας
 Αὐτοῖσιν ναύταισιν διομένοισι θανέεσθαι.
 Αἰψα δ' ἀπολήγοντ' ἄνεμοι, λιπαρὰ δὲ γαλάνα
 20 Ἀμπέλαγος· νεφέλαι δὲ διέδραμον ἄλλυδις ἄλλαι·
 Ἐκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνησαν, ὄνων τ' ἀνὰ μέσσον ἀμαυρῆ
 Φάτνη, σημαίνοισα τὰ πρὸς πλόαν εὐδία πάντα

Ω

12. Τοίχους] Ed. Br. τοίχως ἀμφοτέρως.

16. Ἀρρήκτοισι] Omphino servandum monuit & Reiskius. — hoc versu κοπτομένα Ed Br.

17. Ἐμπας] Theocriteum hic etiam Codex habet Flor. deditque Winterton. pro Ἐμπας.

18. Αὐτοῖσιν ναύταισιν] In Vat. Codice scriptum ναύταισιν. Vtrum αὐτοῖσι ponatur ex Ald. Ed. cum Reiskio, an αὐτοῖσιν, nihil interest.

19. Ἀπολήγοντ' ἄνεμοι] Sincerum est; vitiosum, me iudice, ἀκαλήγοντ', ut purex ex nonneminiis coniectura fuit depositum.

Ἵμφω θνατοῖσι βοηθοί, ὦ φίλοι ἄμφω,

Ἰππῆες, κιθαρῖσαι, ἀεθλητῆρες, ἀοιδοί.

25 Κάσσορος, ἡ πρώτου Παλυδεύκεος ἄρξομ' αἰεῖδεις;

Ἄμφοτέρω ὑμνέων, Πολυδεύκεα πρῶτον αἰείσω.

Ἡ μὲν ἄρα προφυγοῦσα πέτρας εἰς ἐν ξυνιούσας

Ἀργῶ, καὶ νιφέντος ἀταρτηρὸν εἶμα Πάντου,

Βέβρυκας εἰσαφίκανε, θεῶν φίλα τέκνα φέροισα·

30 Ἔθα μιᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἐξ

Τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ νῆος.

Ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα βαθύν, καὶ ὑπῆνεμον ἀκτῆν,

Εἰνάς τ' ἐξόρουντο, πυρεῖά τ' ἐ χερσὶν ἐνώμων.

Κάσσορ δ' αἰολόπωλος, ὅ, τ' οἰνωπὸς Παλυδεύκεος,

35 Ἄμφω ἐρμιάζεσκον, ἀποπλαγχθέντες ἐταίρων.

Παντοίην δ' ἐν ὄρει θεσόμεναι ἄγριον ὕλην,

Εἰς

24. Κιθαρῖσαι] In Ed. Br. sunt κιθαρίκται.

25. Ἄρξομ' αἰεῖδεις] Non absurde suspicatur *Reitskius*, aliquid hinc excidisse; vel legendum αἰείδων, aut ἀοιδῆν. quorum prius admittit Br.

26. Ἄμφοτέρω] Pro Ἄμφοτέρους ex Va'ic. Cod. cum Br. recepi; qui dedit etiam πρῶτον αἰείσω.

30. Ἄμφοτέρων ἐξ] Sic ex Codd. & primis erat Edd. scribendum, ut & ex Etymologico M. Pro ἀμφοτέρων ἐκ.

31. Νῆος] Ναός Ed. Br. sed & Ἰησονίης.

36. Παντοίην — ὕλην] Ed. Br. παντοίαν — ὕλαν.

39. Λάλλαι] Pro Ἄλλαι, emendationem egregiam D. Ruhn-

Εὔρον ἀέναον κρέναν ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ
 Ἰδατι πεπληθεῖαν ἀκράτω· αἱ δ' ὑπένερθεν
 Λάλλαι κρυφάλῳ ἢδ' ἑργύρω ἰνδάλλοντο
 40 Ἐκ βυθοῦ ὑψηλαὶ δ' ἐπεφύκεσαν ἀγχόθι πεῦκαι,
 Λεῦκαί τε, πλάτανοί τε, καὶ ἀκρόκομοι κυπάρισσοι,
 Ἄνθεά τ' εὐφώδη, λασταῖς φίλα ἔργα μελίσσαις,
 Ὅσσο' ἔαρος λήγοντος ἐπιβρύει ἄν λειμῶνας,
 Ἐνθα δ' ἀνήρ ὑπέροκλας ἐνήμενος ἐνδιάσκει,
 45 Δεινὸς ἰδεῖν, σκληραῖσι τεθλασμένος οὐατα πυγμαῖε·
 Στήθεα δ' ἐσφαίρωτο πελώρια, καὶ πλατὺ νῶτον,
 Σαρκὴ σιδαρεῖη, σφυρήλατος οἶα κολοσσδε.
 Ἐν δὲ μύεε σερεοῖσι βραχίοντι ἄκρον ὑπ' ἄμον
 Ἔεσσαν, ἦντε πέτροι δλοοῖτροχοι, οὕς τε κυλίνδων
 50 Χειμάρρους ποταμὸς μεγάλαις περιέξεσε δίναις·

Αἰ:

Librkenii recipere non dubitavi, a *Tourio* probatam, *Hemsterhusio*, & *Brunckio*, Ἄμμοι hic fuit editum a *Reiskio*, quod verum esse *Watsonus* putabat.

40. Ἰψηλαὶ δ' ἐπεφύκεσαν] Pro δὲ πεφύκεσαν, dederat *Br.* δὲ πεφύκασιν est in *Ed. Ald.* & *Cod. Vatic.*

35. Τεθλασμένος] Ex *Cod. Vatic.* adnotatum, ut *Brunckio*, sic mihi melius videbatur vulgato τεθλασμένος.

46. Ἐσφαίρωτο] *Hemsterhusius* legendum suspicabatur ἐσφῆκωτο.

49. Ὀλοοῖτροχοι, οὕς τε] Scribendum potius: ἦντε πέτροι
 Ὀλοοῖτροχοι, οὕς τε —

Αὐτὰρ ὑπὲρ νότοιο καὶ αὐχένος ἤωρεῖτο

Ἄκρων δέρμα λεόντος ἀφημμένον ἐκ πεδῶνων.

Τὸν πρότερος προσέειπεν ἀεθλοφόρος Πολυδεύκης.

Π Ο Λ Υ Δ Ε Υ Κ Η Σ .

Χαίρε ξεῖν, ὅς' ἐσσί· τίνες βροτοί, ὧν ὄδε χάρος;

Α Μ Τ Κ Ο Σ .

55 Χαίρω πῶς, ὅτε γ' ἄνδρας ὄρῳ, τοὺς μήποτ' ὕπωπα;

Π Ο Λ Υ Δ Ε Υ Κ Η Σ .

Θάρσει· μήτ' ἀδίκους, μήτ' ἐξ ἀδίκων Φάβι λεύσσειν.

Α Μ Τ Κ Ο Σ .

Θαρσέω· κούκ ἐκ σοῦ με διδάσκεισθαι τόδ' ἔοικεν.

Π Ο Λ Υ Δ Ε Υ Κ Η Σ .

Ἄγριος εἶ, πρὸς πάντα καλίγκτος, ἠδ' ὑπερόπτης.

Α Μ Τ .

54. Ὅς' ἐσσί·] Ὅ, τις ἐσσί, corrigebat *Is. Vossius*.

55. Τοὺς μήποτ' ὄ.] In Vaticano Cod. legitur, τοὺς μὴ πρὶν ὕπωπα. — Πρὸ ὅτε γ' ἄνδρας, cum *Br.* scripsi ὅτε γ' ἄνδρας ὄρῳ.

57. Ἐκ σοῦ] Ἐκ σεῦ est in Ed. Flor. & illa *Br.* alibi in hoc ipso carmine in utraque σοῦ.

58. ἠδ' ὑπερόπτης] Ad vulgatas, ἠ ὑπερόπτης, litteram adieci, quam adscripserat *Hemsterhusius*.

Α Μ Τ Κ Ο Σ.

Τοῖσδ' οἶον ὄρῃς· τῆς σῆς γέ μεν οὐκ ἐπιβαίνω.

Π Ο Λ Τ Δ Ε Τ Κ Η Σ.

60 Ἐλθοῖς, καὶ ξενίων γε τυχιῶν πάλιν οἴκαδ' ἰκάνοις.

Α Μ Τ Κ Ο Σ.

Μῆτε σύ με ξεΐνιζε· τὰ τ' ἐξ ἐμεῦ οὐκ ἐν ἐτοίμῳ

Π Ο Λ Τ Δ Ε Τ Κ Η Σ.

Δαιμόνι, οὐδ' ἂν τοῦδε πιεῖν ὕδατος σύ γε δοίης.

Α Μ Τ Κ Ο Σ.

Γνώσθαι, εἴ σου δίψος ἀνειμένα χεῖλεσ τεύσει.

Π Ο

59. Τοῖσδ', οἶον ὄρῃς] Sic editum oportuit, non *οἶος* quod & viderunt *R. W. & Br.* — In Ald erat Ed. Τοῖσδ' οἶοι ὄρῃς. *Heinsio* placebat Τοῖσδ' οἶος ὄρῃς, cui οἶος; Dorice pro οἶος videbatur positum.

60. Τοῦδε πιεῖν] Hic cum *Br.* praetuli vulgato, τοῦ γε πιεῖν.

Π Ο Λ Υ Δ Ε Υ Κ Η Σ.

"Αργυρος, ἢ τίς ὁ μισθὸς ἔρεϊς, ᾧ κέν σε πίθοιμεν;

Α Μ Υ Κ Ο Σ.

65 Εἰς ἐπὶ χεῖρας ἄειρον, ἐναντίος ἀνδρὶ καταστάς.

Π Ο Λ Υ Δ Ε Υ Κ Η Σ.

Πυγμάχος, ἢ καὶ πρὸς θένων σκέλος· ὄμματα δ' ὀρθά.

Α Μ Υ Κ Ο Σ.

Πύξ διατεωάμενος, σφετέρης μὴ Φεῖδου τέχνης.

Π Ο Λ Υ Δ Ε Υ Κ Η Σ.

Τίς γὰρ δὴ χεῖρας καὶ ἔμοδος συνερείσω θμάντας;

Α Μ Υ-

64. "Αργυρος, ἢ τίς ὁ μισθὸς] Legendum putat *Wartonus*: "Αργυρον, ἢ τίνα μισθὸν ἔρεϊς. mihi vulgata videtur lectio melior: illius coniectura nuper fuit recepta.

66. Πυγμάχος] Hunc versum recte Polluci tribuit *Reiskii*; sequentem Amyeo: vocem etiam ὄμματα ex Ald. Ed. revocavit, quam præbent & Cod. Vatic. & Ed. *Wint.* ὄμματα fluxit ex Ed. Flor.

69. Ἐγγὺς δρᾶς ἀδ' σὺ μ'; "Αμυκος] Hanc versum, nondum tamen sincere scriptum, exhibui ad mentem *Reiskii*, *Tourssi*, & *Brunckii*: "Αμυκος ab illo restitutum pro ἀμυκος, quod

Α Μ Υ Κ Ο Σ.

Ἐγγυς ὄρεξ' οὐ σύ μ'; Ἄμυκος κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.

Π Ο Λ Τ Δ Ε Υ Κ Η Σ

70 Ἦ καὶ ἄεθλον ἐτοῖμον ἐφ' ᾧ δηρισόμεθ' ἄμφω;

Α Μ Υ Κ Ο Σ.

Σὺς μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμὸς κεκλήσεαι, εἴκε κρατήσω.

Π Ο Λ Τ Δ Ε Υ Κ Η Σ

Ἵρνίχων φοινικολόφων τοιρίδς κυδοιμοί

Α Μ Υ Κ Ο Σ.

Εἴτ' οὖν ὀρνίχεσσι ἐοικότες εἴτε λέουσι

Γεινόμεθ', οὐκ ἄλλῳ γε μαχεσσαιμέσθ' ἐπ' ἀέθλῳ.

75 Ἦ ῥ' Ἄμυκος, καὶ κόχλον ἐλὼν μυκάσατο κοῖλον.

Οἶ

quod erat in Ed. Ald in qua legebatur etiam οὐ σύ με, vulgata lectio, οὐ γύννις ἐὼν κεκλ. fluxisse videtur ex Ed. Flor.

70. Δηρισόμεθ'] Edd. δηρισόμεθ' ἄμφω. Literam hic superfluum recte sustulit Brunckius.

74. Γεινόμεθ'] In Ed. Br. Γινόμεθ' — & μαχεσσαιμέσθ'. hoc in Cod. legitur Vat.

75. Μυκάσατο] Quod adscripserat olim vir D. an βυκακάσατο; retractatum reiecit.

Οἱ δὲ θεῶς συνάγερθεν ὑπὸ σκιερᾶς πλατανίστας.
 Κόχλω Φυσαθέντος, ἀεὶ Βέβρυκες κομόωντες.
 Ὡς δ' αὐτῶς ἦρωας ἰὼν ἐκαλέσσατο πάντας
 Μαιγνήσσης ἀπὸ ναδὸς ὑπέιραχος ἐν δαΐ Κάσῳρ.
 80 Οἱ δ', ἐπεὶ οὖν σπείραισιν ἐκαρτύοναντο βοείαις
 Χεῖρας, καὶ περὶ γυῖα μακροὺς εἰλιξαν ἱράντας,
 Ἔς μέσσον σύναγον, Φόνον ἀλλάλοισι πνέοντες.
 Ἐνθα πολὺς σφισι μόχθος ἐπειγομένοισιν ἐτύχθη.
 Ὀππότερος κατὰ νῶτα λάβη Φάος ἡλίοιο.
 85 Ἄλλ' ἰδρὴν μέγαν ἄνδρα παρήλυτες, ὧ Πολύδευκες.
 Βάλλετο δ' ἀκτίνεσσιν ἅπαν Ἀμύκαιο πρόσωπον.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἐν θυμῷ κεχολωμένος ἔετο πρόσω,
 Χερσὶ τιτυσκόμενος. τοῦ δ' ἄκρον τύψε γένειοι
 Τυνδαρίδης ἐπιόντος· ὀρίνθη δὲ πλεόν ἢ πρὶν,
 Σὺν δὲ μάχῃ ἐτίναξε, πολὺς δ' ἐπέκειτο νενευκῶς.
 Ἔς γαῖαν. Βέβρυκες δ' ἐπαύτεον· ἐκ δ' ἐτέρωθεν
 90 Ἴηρες κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσύνεσκον,

Δει·

76. [Τὰ σκιερᾶς πλατανίστας] Pro σκιερᾶς πλατανίστας, sic editum ex Vatic. Cod. etiam a Br. σκιερᾶς πλατανίστας erat in Ed. Ald.

85. Ἄλλ' ἰδρὴν] Hoc, a Codicibus firmatum, mutari non debet.

93. Μιν] Nix, erat in Cod. Vatic. & in Ed. Flor. hic, & alibi, a Br. alterius vice positum,

98. Πλα-

Δειδύότες μήπως μιν ἐπιβρίσας δαμάσειε

Χώρῳ ἐνὶ ζεινῶ Τιτυῶ ἐναλίγκιος ἀνὴρ.

95 Ἦτοι ὄγ' ἔνθα καὶ ἔνθα παριστάμενος Διδὸς υἱὸς

Ἀμφοτέραισιν ἄμυσσεν ἀμοιβαδίς· ἔσχθε δ' ὄραμα

Παῖδα Ποσειδάωνος, ὑπερφίαλόν περ ἔόντα.

Ἔση δὲ πλαγαῖς μεθύων, ἐκ δ' ἔπτυσεν αἷμα

Φοῖνιον· σὶ δ' ἅμα πάντες ἀριζῆες κελάδησαν.

100 Ὡς ἴδον ἔλκεα λυγρὰ περὶ ζῶμα τε γναθμούς τε·

Ὅμματα δ' οἰδήσαντος ἀτεζείνωτο προσώπου.

Τὸν μὲν ἀναξ ἑτάραξεν, ἐτώσια χερσὶ προδεικνύς

Πάντοθεν· ἀλλ' ὅτε δὴ μιν ἀμηχανέοντ' ἐνόησε,

Μέσσας ῥινὸς ὑπερθε κατ' ὄφρυός ἤλασε πυγμῆν,

105 Πᾶν δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀξέον. αὐτὰρ δὲ πλαγαῖς,

Ἔπτιος ἐν Φύλλοισι τεθαλόσιν ἐξετανύσθη.

Ἔνθα μάχη δριμεῖα πάλιν γένητ' ἄρθωθέντος·

Ἀλλάλους δ' ὄλεκον ζερεοῖς θείνοντες ἱμάσιν,

Ἄλλ' ὁ μὲν ἐς σῆθός τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώμα

Αἶν

98. Πλαγαῖς] Quia paulo post id ipsum dant Edd. hic admisi cum *Br.* pro πλαγαῖς.

101. Ὅμματα δ' οἰδήσαντος] Recte se habent; neque de alia hic erat lectione cogitandum: ἀτεζείνωτο dat. Ed. Flor.

102. Ἐτάραξεν] Altera lectio ἐτίνασεν, vel ἐτίναξεν, non indigna est quae exigatur.

104. Μέσσας ῥινὸς ὑπερθε] Sollicitari non debebat.

110 Αὐχένος ἀρχαγὸς Βεβρύκων· ὁ δ' ἀεικέσι πλαγαῖς

Πᾶν συνέφυρε πρόσωπον ἀνίκαιος Πολυδεύκης·

Σάρκες δ' οἱ μὲν ἰδρᾶσι συνίζανον· ἐκ μεγάλου δὲ

Αἰψ' ὀλίγος γένητ' ἀνδρός· ὁ δ' αἰεὶ μᾶσσονα γυῖα

Ἀπτόμενος Φορέεσκε πόνου, Χροῖῃ δ' ἔτ' ἀμείνω.

115 Πῶς γὰρ δὴ Δίδς υἱὸς ἀδηφάγον ἄνδρα καθεῖλεν,

Εἶπε θεᾶ, σὺ γὰρ οἶσθα· ἐγὼ δ' ἐτέρων ὑποφήτης

Φθέγξομαι ὄσο· ἐθέλεις σὺ, καὶ ὅπως τοι φίλον αὐτᾶ.

Ἦτοι ὄγε βέξαι τὶ λιλαιόμενος μὲγα ἔργον,

Σκαιῇ μὲν σκαιῷ Πολυδεύκης ἔλλαβε χεῖρα,

120 Δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλωθείς· ἐτέρα δ' ἐπιβαίνων,

Δεξι-

111. Πᾶν συνέφυρε πρόσωπον] *Métwpon erat in Vatic. Codice: συνέφυρε in Ed. Flor.*

112. Σάρκες δ' οἱ μὲν] *Vera Reiskii videbatur ista correctio sic legentis, pro αἱ μὲν, a Wartono probata, & a Br. recepta.*

114. Χροῖῃ δ' ἔτ' ἀμείνω] *Pro vulgo receptis, καὶ χροῖῃ ἀμείνων, ista prodierunt ex Vatic. Cod. & partim ex Ed. Ald. ἀμείνω est ex emend. Tourpii: Reiskius hunc versum mirum in modum interpolavit.*

116. Ἐγὼ δ' ἐτέρων ὑποφήτης] *A Reiskio tentata Tourpius tuetur: Hemsterhusii forte correctio placebit, qua legit, ἑτέρας ὑποφήτης Φθέγξομαι.*

117. Ὅσο· ἐθέλεις] *Pro ὡς ἐθέλεις, ex Codice recepi Vatic. probatum etiam a Wartono — Ed. Br. ὄσο· ἐθέλεις τὴν αὐτᾶ iam dedit Wint.*

120. Ἐτέρα δ' ἐπιβαίνων] *Ἐτέρῳ (nempe ποδί) legendum Tourpius ostendit; cui in vs. seq. ob caesuram productum placet ex Ald. Ed. ἀπὸ, pro ἀπαι. sed in altero Aldinae Ed.*

Δεξτερῆς ἤσγκεν ἀκαί λαγόνος πλατύ γυῖον,
 Καί κε τυχῶν ἔβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα·
 Ἄλλ' ἔγ' ὑπεξῶλεθ' κεφαλῆ· σιβαρῆ δ' ἄρα χειρὸ
 Πλάξεν ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον, καὶ ἐπέμπεσεν ὤμῳ·
 125 Ἐκ δ' ἐχούη μέλαν αἷμα θοῶς κροτάφοιο χανόντος·
 Λαιῆ δὲ σόμα τύψε, πυκνοὶ δ' ἀράβησαν ὀδόντες·
 Αἰεὶ δ' ὀξυτέρῳ πιτύλῳ δαλείτο πρόσωπον,
 Μέχρι συνηλοίησε παρήια· πᾶς δ' ἐπὶ γαῖαν
 Κεῖτ' ἄλλοφρονέων, καὶ ἀνέσχεθε, νίκος ἀπαυδῶν,
 130 Ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας· ἐπεὶ θανάτου σχεδὸν ἦεν.
 Τὸν μὲν ἄρα, κρατέων περ, ἀτάσθαλον οὐδὲν ἔρεξαε,

Ω

Ed. exemplo proflat ἀκαί. — Α Τουρῖο probata dedit Brunck.

122. Καί κε τυχῶν] Ex Ed. Flor. hic versus, frustra *Reiskio* suspectus, pervenit in Editiones recentiores; neque adeo omitti debuerat a *Br.*

125. Ἐκ δ' ἐχούη] Pro Ἐκ δὲ χούη, prodiit ex Cod. Vatic. & ex altero exemplari Ed. Ald.

126. Λαιῆ δὲ σόμα τύψε] Hoc ex Edd. Rom. & Flor. fluxit in recentiores: ex Aldina, Ἄλλ' ἔγ' ἔγ' δὲ σόμα τύψε, novas lectiones effinxit *Reiskius*: — πυκνοὶ hoc in v. mutandum certe non est cum *Wartono*.

127. Δαλείτο] In Codicibus inventum *Aldus* iam dederat, neque tentari debuerat.

128. Ἐπὶ γαῖαν] Ἐπὶ γαῖα vel γαῖας scribendum putat *Reiskius*.

129. Νίκος ἀπαυδῶν] Sic, pro νίκος, scribere non dubitavi cum *Casaubono* & *Hemsterhuis*.

134. Μῆ-

Ἦ πύκτα Πολύδευκες· ὄμοσσε δέ τοι μέγαν ὄρκον,

ὄν πατέρ' ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνα κικλήσκων,

Μήποτ' ἔτι ξείνοισιν ἐκὼν ἀνιηρὸς ἔσσεσθαι.

135 Καὶ σὺ μὲν ὕμνησαί μοι, ἄναξ. Σὲ δὲ, Κάζορ, ἀείσω
Τυνδαρίδα, ταχύπωλε, δορυσσοῦ χαλκεοθώραξ.

Τὼ μὲν ἀναρπάξαντε δῶω Φερέτην Διδε υἷω

Δοιάς Λευκίπποιο κόρας· δοιῶ δ' ἄρα τῶγε

Ἔσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεῶ υἱ' Ἀφάρῃος,

140 Γαμβρῶ μελλογάμω, Λυγκεὺς, καὶ ὁ καρτερός Ἴδας.

Ἄλλ' ὅτε τύμβον ἴκανον ἀποφθιμένου Ἀφάρῃος,

Ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλάλοισιν ὄρουσαν,

Ἔγ-

134. Μήποτ' ἐπι] Ἐκ ἐπι, quod est in Ed. Flor. quin & ex Aldino, μήποτέ τοι, recte Μήποτ' ἔτι efformavit H. Steph.

135. Καὶ σὺ μὲν ὕμνησαί μοι ἄναξ.] Ex altero exemplari Aldino, in quo tamen erat ὕμνησέ μοι, ista lectio fuit efformata: in altero legitur: Καὶ σὲ μὲν ὕμνησ' ὦ Φίλ' ἄναξ. mihi placet ab H. Stephano vulgata ex Ed. Flor.

137. Τὼ μὲν] In antiquis Edd. ut in Codd. ista sic praecedentibus subiunguntur; in Edd. recentioribus ab istis distinguuntur: excidisse nonnulla Reiskius non absurde suspicatur.

141. Ἄλλ' ὅτε] Ἄλλ' ὅκα Ed. Br.

142. Ἐκ δίφρων ἅμα] Hoc ex Ed. Flor. recepit & recte quidem H. Stephanus; Aldus ἕρα dederat, quod etiam est in Cod. Vatic.

144. Λυγκεὺς δ' αὖ μ.] Λ. δ' ἄρ μ. Ed. Br.

147. Ἀμῖν σοι] Ἡμῖν τοι scribitur in altero exemplo

Α-

"Εγχεσι καὶ κοίλοισι βαρυνόμενοι σακέεσσι.

Λυγκεὸς δ' αὖ μετέειπεν ὑπὲκ κόρυθος μέγ' αὔσας,

145 Δαιμόνιοι, τί μάχης ἰμείρετε; πῶς δ' ἐπὶ νύμφαις

'Ἄλλοτρίαις χαλεποί, γυμναὶ δ' ἐν χερσὶ μάχαιραις

'Ἀμῖν τοι Λεύκιππος εἶς ἔδνωσε θυγάτρας

Τάσδε πολὺ προτέροις· ἀμῖν γάμος οὗτος ἐν ἔρκω·

'Τμεῖς δ' οὐ κατὰ κόσμον, ἐπ' ἄλλοτρίοις λεχέεσσι,

150 Βουσί, καὶ ἡμίονοισι, καὶ ἄλλοτρίοις κτεάτεσσιν,

"Ἄνδρα παρετρέψασθε, γάμον δ' ἐκλέψατε δώροις.

"Ἡ μὰν πολλάκις ὕμῖν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν

Αὐτὸς ἐγὼ τάδ' εἶπα, καὶ οὐ πολὺμυθος εἶὼν περ·

Οὐχ οὕτω, φίλοι ἄνδρες, ἀριζήεσσιν ἔοικε

Μνα^α

Aldino, in Ed. Flor. allisque: *Κάμιν* enotatum ex Vat. hinc fluxit in alterum exemplar *Aldi* ἢ *ἀμῖν*. male *Reiskius* edidit "Ἡ ὑμῖν. 'Ἀμῖν *Winterton*. quod praetuli, quia mox recurrit.

148. Τάσδε πολὺ προτέροις] Hoc, Codice Vaticano firmatum, ex Ed. Flor. in suam recepit *H. Stephanus*: ex altero Aldino exemplari *Reiskius* recepit: Ταῖσδε πολὺ προτέραις ἡμῶν γάμος.

149. 'Τμεῖς] 'Τμεῖς Ed. *Br.* quod & paulo post legitur in Edd.

150. 'Ἄλλοτρίοις κτεατ.] *Toupius* legendum iudicat ἀμφοτέροις κτεάτεσσιν. quod in suam Ed. recepit *Br.*

153. Αὐτὸς ἐγὼ τάδ' εἶπα] Sequutus Edd. Rom. & Flor. sic recte, *Stephanus* edidit: ex Aldinis *Reiskius* revocavit Αὐτὸς ἐγὼ σας εἶπα. quod etiam est in Cod. Vatic. Ed. *Br.* αὐτὸς ἐγὼν σας εἶπα.

155. Μνα^α

155 Μνασεύειν ἀλόχους, αἶς συμφίσι ἤδη ἐτοῖμοι.

Πολλά τοι Σπάρτα, πολλά δ' ἰππῆλατος Ἴλις,
Ἄρκαδία τ' εὐμαλος, Ἀχαιῶν τε πτολίεθρα,
Μεσσήνια τε, καὶ Ἄργος, ἅπασά τε Σισυφίς ἀκτῆ·
Ἔνθα κόραι ταχέσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται

160 Μυρίαί, αὐτε φυῆς ἐπιδευέες, αὐτε ἰβόια

Τάων εὐμαρὲς ἕμμιν ὀπυίειν ἄς κ' ἐθέλοιτε·
Ὅς ἀγαθαῖς παλῆες βούλοιντό γε πειθεροὶ εἶναι.
Ἵμμες δ' ἐν πάντεσσι διάκριται ἠρώεσσι,
Καὶ πατέρες, καὶ ἄνωθεν ἅπαν πατρώϊον αἶμα

165 Ἀλλὰ, φίλοι, τοῦτον μὲν ἔασατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν

Νῶϊ γάμον· σφῶν δ' ἄλλον ἐπιφραζόμεθα πάντες.

Ἴσκον

155. Μνασεύειν] Ex Codice Vat. scriptum pro Μνασεύων. ex Aldinis Μνασεύων posuit *Reiskius*.

158. Σισυφίς ἀκτῆ] Σισυφίς ἀκτῆ legitur in Cod. Vat. αἶα cur placeret *Warton*, nihil erat causae.

161. Ἄς κ' ἐθέλοιτε] Hoc e Vatic. Cod. vulgato ἐθέλητε cum *Br.* praetuli.

162. Βούλοιντό γε] *Ed. Br.* βούλοιντό κα πειθεροὶ εἶμεν.

164. Πατρώϊον] *Mihi* quoque placet *ματρώϊον*. quod ex *Ed. Flor* fuit enotatum. — Cur ἅπαν in αἶμα fuerit super mutatum, non exputo: ἅμα διακριτον est in Cod. Vatic.

166. Πάντες] *Servandum* nunc videtur; olim *plaeuerat* ἐπιφραζόμεθα ἅπαντες.

171. Ἵμμεν] *Ἵμμεν Ed. Br.*

172. Ἐχθεα λύσαι] Quod ex *Ed. Rom.* recepit *H. Steph.* firma

"Ἴσκον τοιάδε πολλά· τὰ δ' εἰς ὑγρὸν ὤχετο κύμα
Πνοῆ ἔχουσ' ἀνέμοιο· χάρις δ' οὐχ ἔσπετο μύθοισι.
Σφῶ γὰρ ἀκηλήτω καὶ ἀπηνέες. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν

170 Πείθεσθ' ἄμφω δ' ἄμμιν ἀνεψιῶ ἐκ πατρὸς ἐξόν.
Εἰ δ' ὑμῖν κραδία πόλεμον ποθεῖ, αἵματι δὲ χρῆ
Νεῖκος ἀναρρήξαντας ὁμοῖον ἔχθεα λῦσαι,
"Ἴδας μὲν καὶ ὄμαιμος ἔδς κρατερὸς Πολυδεύκης
Χείρας ἐρωήσουσιν ἀποσχομένω ὑσμίνης·

175 Νῶϊ δ' ἐγὼ Κάσῳρ τε διακρινώμεθ' Ἀρηί,
'Οπλοτέρω γεγαῶτε· γονεῦσι δὲ μὴ πολὺ πένθος
'Αμετέροισι λίπωμεν· ἄλις νέκυς ἐξ ἐνὸς οἴκου.
Εἷς· ἀτὰρ ὄλλοι πάντας εὐφρανεύουσιν ἐταίρους,

Νυμ-

finatur Codice Vatic. — ἔγχεα λῦσαι est in Edd. Aldinis & Florent.

173. 'Ομαιμος ἔδς] Ex coniectura felici *Is. Vossii* ἔδς edidi, pro *ἐμὸς*· cui Vossianum, opinor, praeferet *Br.* qui *Reiskii* hic coniecturam, ut indignam Editore Poëtae, iure notavit.

174. 'Αποσχομένω] Pro vulgato *ἀπεχθόμενος*, ex Vatic. Cod. cum *Br.* recepi, qui edidit etiam *ὕσμινος*· — & νῆ 175, ἐγὼν Κάσῳρ τε.

177. 'Αμετέροισι λίπωμεν] Sic ex Ed. scripsi Flor. pro 'Αμετέροις λείπωμεν· huius loco *λείπωμος* scripsit *Winton.*

178. Πάντας] Vera mihi videtur lectio; πάντες, quam praebent Cod. Vatic. Ed. Flor. & alterum exemplar Aldinum, est in Ed. *Br.*

179. Τμο-

- Νυμφίοι ἀντὶ νεκρῶν, ὑμεναιῶσουςι δὲ κούρας
 180 Τάσθ', ὀλίγω τοι ἔοικε κακῶ μέγα νεῖκος ἀναιρεῖν.
 Εἶπε. τὰ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλε θεὸς μεταμῶνια θήσειν.
 Τὼ μὲν γὰρ ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο,
 Τοὶ γενεῆ προφέρεσκον· ὁ δ' εἰς μέσον ἤλυθε Λυγκεύς,
 Σείων καρτερόν ἔγχος ὑπ' ἀσπίδος ἀντυγα πράταν.
 185 Ὡς δ' αὖτως ἄκρας ἐτινάξατο δούρατος ἀκμὰς
 Κάσωρ· ἀμφοτέροις δὲ λόφων ἐπένευον ἔθειραι.
 Ἐγχεσι μὲν πράτιςα τιτυσκόμενοι πόνον εἶχον,
 Ἀλλάλων εἶπου τι χροδὸς γυμνωθὲν ἴδοιεν,
 Ἄλλ' ἦτοι τὰ μὲν ἄκρα, πάρος τινὰ δηλήσασθαι,
 190 Δοῦρ' ἑάγη, σακέεσσιν ἐν ἰτεῖνοῖσι παγέντα.
 Τὼ δ' ἄορ' ἐκ κολεοῖιν ἐρυσσαμένω, φόνον κῆθις
 Τεύχον ἐπ' ἀλλάλοισι· μάχης δ' οὐ γίνετ' ἐρωή.

Πολ.

179. Ἐμεναιῶσουςι δέ] Haec Codicum est & primarum Edd. emendata scriptio. — κούρας Ed. Br.

180. Τάσθ' ὀλίγω τοι] Sic ista recte sunt a se invicem distincta: pravam lectionem huc inexit *Reiskius*.

182. Τὼ μὲν γὰρ] Ex Cod. Vat. & Flor. Ed. fuit editum, pro Τοὶ μὲν γὰρ vitiosum Τὰ ex Ed. Ald. receptum in illam *Reiskii*.

185, 186. Ἄκρας ἐτινάξατο δούρατος ἀκμὰς Κάσωρ] Haec recepta sunt, etiam a *Brunckio*, ex Ed. Flor. & Flor. Cod. pro vulgatis, Κάσωρ ἐτινάξατο δούρατος ἀκμὰς Καρτερός:

186. Ἀμφοτέροις] In Vatic. Cod. est ἀμφοτέροισι· mihi tamen dā non videtur omittendum.

187. Πδ.

Πολλὰ μὲν εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἵπποκόμον τρυφάλειαν
 Κάζωρ, πολλὰ δ' ἔνυξεν ἀκριβῆς ὄμμασι Λυγκεὺς
 195 Τοῖο σάκος, Φοίνικα δ' ὄσον λόφον ἵκετ' ἀκωκῆ.
 Τοῦ μὲν ἄκραν ἐκλόουσεν ἐπὶ σκαιὴν γόνυ χεῖρας
 Φάσγανον ὀξὺ φέροντος ὑπεξαναβὰς ποδὶ Κάζωρ
 Σκαιῶ· ὁ δὲ πλαγεῖς ξίφος ἔκβαλεν· αἶψα δὲ φεύγων
 Ὠρμάθη ποτὶ σᾶμα πατρὸς, ὕθι καρτερὸς Ἴδας
 200 Κεκλιμένος θαεῖτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν.
 Ἄλλὰ μεταίξιας πλατὺ φάσγανον ὥσε διαπρὸ
 Τυνδαρίδας λαγόνος τε καὶ ὀμφαλοῦ· ἔγκατα δ' εἶσω
 Χαλκὸς ἄφαρ διέχευεν· ὁ δ' εἰς χθόνα κεῖτο νενευκῶς
 Λυγκεὺς, καθδ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος.
 205 Οὐ μὰν οὐδὲ τὸν ἄλλον ἐφ' ἐσίῃ εἶδε πατρώην
 Παίδων Λαοκῶσσα, Φίλον γάμον ἐπτελέσαντα.

Ἦ

187. Πόνον εἶχον] Omnino retinendum est.

190. Σακίεσσιν ἐν ἱταίνοισι] Elegantem *Reiskii* coniecturam in hunc vf. admisi, pro Σακίεσσιν ἐν δαινοῖσι.

191. Ἐκ κολοσσίν] Hoc alteri praefero κολοσίο, quod est in Ed. Ald. & Cód. Vatic. pro αὐτῆς, Αὐθῆς ex primis est Edd. repetitum.

199. Ὅτι] Vulgato τῶσι cum *Brunckio* praetuli.

206. Λαοκῶσσα] Pro Λαοκῶσσα, veram nominis formam restitui aliunde notam: Λαοκῶσσα erat in Ed. Flor. —
 vf. 207. ἱξανίχουσαν Ed. Br.

Ἦ γὰρ ὄγε ζάλαν Ἀφαρήϊου ἕξανέχουσαν
 Τύμβῳ ἀναρρήξας ταχέως Μεσσάνιος Ἰδας
 Μέλλε κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέροιο Φοῖῆα·

210 Ἀλλὰ Ζεὺς ἐπάμυνε, χερῶν δέ οἱ ἐκβαλε τυκτῶν
 Μάρμαρον, αὐτὸν δὲ φλογέῳ συνέφλεξε κεραυνῶ.
 Οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμιζέμεν οὐκ ἐν ἑλαφρῶ.
 Αὐτοὶ τε κρατέοντε, καὶ ἐκ κρατέοντος ἔφυσαν.

Χαίρετε Λήδας τέκνα, καὶ ἀμετέροις κλέας ὕμνοις

215 Ἐσθλὸν ἀεὶ πέμποιτε. Φίλοι δέ γε πάντες αἰοῖδ' οἱ
 Τυνδαρίδαις, Ἑλένα τε, καὶ ἄλλοις ἠρώεσσω,
 Ἴλιον εἰ δέπερσαν, ἀρήγοντες Μενελάῳ.
 Ἵμῶν κῦδος, ἄνακτες, ἐμήσατο Χίος αἰοῖδας,
 Ἵμνήσας Πριάμοιο πόλιν, καὶ κῆας Ἀχαιῶν,

220 Ἰλιάδας τε μέχθας, Ἀχιλλῆά τε πύργον αὐτῆς·

Ἵμῶν

212. Οὐκ ἐν ἑλαφρῶ] *Iam olim a me repositum, pro οὐκ ἐπ' ε. cum in Ed. Flor. inveniissem, & ab Hemsterhuisio emendatum, cum Br. recipere non dubitavi.*

213. Κρατέοντε] *Brodacumi sequutus sic H. Stephanus emendavit ante vulgata κρατέοντες. Novam lectionem in hunc vf. Reiskius intulit, Αὐτοὶ γ' ἐκράτειον τε· scribi commode poterit κρατέοντι· quod Wartonio venit in mentem.*

215. Φίλοι δέ γε] *Pro δέ γε, scripsi cum Hemsterhuisio.*

218. Ἵμῶν] *Ἵμῶν est in Ed. Florent. & v. 221.*

221. Ἵμῶν δ' αὖ] *Literam his voculis interieci ex Cod. Vat. — hoc in vf. ex Ed. Flor. scripsi λεγεῶν μειδιῶν*

Μου-

Τμῖν δ' αὖ καὶ ἐγὼ λογεῶν μειλίγματα Μουσῶν,
 Ὅι κῦται παρέχουσι, καὶ ὡς ἐμδς οἶκος ὑπάρχει,
 Τοῖα φέρω γεράων δὲ θεοῖς κάλλισον ἰκοδῆ.

ΕΡΑΣΤΗΣ, ἢ ΔΤΣΕΡΩΣ

Εἰδύλλιον κγ'.

Ἄνῆρ τις πολύφιλτρος ἀπηνέος ἤρατ' ἐφάβω,
 Τὰν μορφὰν ἀγαθῶ, τὸν δὲ τρόπον οὐκ ἔθ' ὁμοίω,
 Μῖσει τὸν φιλέοντα, καὶ οὐδὲ ἐν ἔμερον εἶχε·
 Κοῦκ ἤδη τὸν Ἔρωτα, τίς ἦν θεδς, ἠλίκα τόξα
 5 Χερσὶ κρατεῖ, πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παυδία βάλλει.

Πάγ:

Μουσῶν, si placet λογεῶν, scribendum etiam Μοισῶν, cum Br. qui vf. 222. dedit παρέχοντι· vf. 223, αἰοιδά.

XXIII, 1. Ἀπηνέος] Lectio Codicis Vat. ἐνάμερον fluxit ex interpretamento ἀνημέρου. — Ἐφάβω Winterton. edidit pro ἐφάβω.

2. Οὐκ ἔθ' ὁμοίω] Hic quidem Heinspanum, οὐκ ἐν ὁμοίω, reſciendum & omnino ſervandum eſt, quod vulgatur.

4. Ἡδῆ] Scribatur. an ἤδει ex Edd. Ald. Flor. & Cod. Vatic. nihil intereſt. Br. hoc vf. edidit, τίς ἦς θεδς, ἀλίκα τ.

5. Ποτὶ παυδία] Recte ſcribitur: ποτικάρδια legendum putantur Henr. Stephanus, & D. Heinſius.

- Πάντα θε κῆν μύθοισι καὶ ἐν προσόδοισιν ἀτειρής·
 Οὐδέ τι τῶν πυρσῶν παραμύθιον, οὐκ ἀμάρτυμα
 Χείλεος, αἰκ ὄσσων λιπαρὸν σέλας, οὐ ροδόμαλον,
 Οὐ λόγος, οὐχὶ Φίλαμα τὸ κουφίζον τὸν ἔρωτα·
- 10 Οἶα θε θῆρ ὑλαῖος ὑποπτεύησι κυναγῶς,
 Οὕτω πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸν βροτόν· ἄγρια δ' αἰτῶ
 Χείλεα, καὶ κῶραι δεινὸν βλέπον, εἶχεν ἀνάγκαν,
 Τὰ θε χολᾶ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο· Φεῦγε δ' ἀπὸ χρῶς
 Ἐβριν τὰς ὀργᾶς περικείμενος· ἀλλὰ καὶ οὕτως
- 15 Ἦν καλὸς· ἐξ ὀργᾶς ἐρεθίζετο μᾶλλον ἔρασις.

Λοί-

9. Τὸ κουφίζον] Tentari non debet; nisi cum *Br.* quis illud in κουφισθὸν velit mutatum. Ex altera lectione Aldina, τὸ κουφίζειν, quae est & in Cod. Vat. novam effingere tentabat *Reiskius*.

10. Ἐποπτεύησι] Quod praetulit vulgato *Io. Aug. Er-pesti*, ὀπιπτεύησι recepit in suam Ed. *Brunckius*.

11. Ἄγρια] Sic recte fuit positum pro Aldino ἄρια· quod dat etiam Cod. Vatic. ἄρινα praebet Ed. Flor. εὐρία placebat *Reiskio*.

12. Εἶχεν ἀνάγκαν] Tuetur *Toupius*: εἶδεν scribendum putabat *D. Heinsius*. suam coniecturam, ἢ κεν ἀνάγκαν, in hunc versum recepit *Reiskius*.

24. Ἐβριν τὰς ὀργᾶς περικείμενος] Meo quidem iudicio vitiosa, velut recte scripta *D'Orvillius* explanare tentavit; quae mihi olim sic scribenda videbantur: Φεῦγε δ' ἀπὸ χρῶς Ἐβρίκτα ὀργῶν περιειμένων. meos coniecturas recepit *Brunckius*: versum hic intermedium excidisse putabat *Wartonus*.

15. Ἦν καλὸς· ἐξ ὀργᾶς] Aldinam lectionem, Flor. Ed. & Cod. Vaticanī: ἢ καλὸς δ' ἐξ ὀργᾶς, vel ἐξ ὀργᾶ, sic recte videntur emendasse *H. Steph. Is. Casaub.* & *D. Heinsius*, scribentes ἐξ ὀργᾶς. Pro ἦν, ἢς edidit *Br.* & ἐρεθίζετο

16. Οἶα

Λοίσθιον οὐκ ἤνεικε τόσων Φλόγα τᾶς Κυθερείας,
 Ἄλλ' ἐνθὼν ἔκλαιε ποτὶ συγγοῖσι μελάθροισι,
 Καὶ κύσε τὰν Φλιάν· οὕτω δ' ἀνευείκατο Φωνὰν.

Ἄγριε παῖ καὶ συγνὲ, κακᾶς ἀνάθρεμμα λεαίνας,
 20 Λάινε παῖ, καὶ ἔρωτος ἀνάξιτε, δῶρα τοι ἦρθον
 Λοίσθια ταῦτα Φέρων, τὸν ἐμὸν βρόχον· οὐκ ἔτι γάρ σε,
 Κῶβ, ἐθέλω λυπῆν κεχολωμένον· ἀλλὰ βαδίξω
 Ἔνθα τὺ μιν κατέκρινας· ὅπῃ λόγος ἦμεν ἀταρπὸν,
 Ξυνὸν τοῖσιν ἐρώσι τὸ Φάρμακον, ἔνθα τὸ λάθος.
 25 Ἀλλὰ καὶ ἦν ὄλον αὐτὸ λαβῶν ποτὶ χεῖλος ἐμέλξω,

Οὐ-

16. Οὐκ ἤνεικε τόσων Φλόγα] Quam restitui, lectionem veram debemus *Eldikio* Zutphaniensi, qui illam feliciter eruit ex his Ed. Aldinae, οὐκ ἐνὶ καὶ τοσαυτάτος· quae eadem sunt in Ed. Flor. & Cod. Vat. Eorum loco quae recentiores Editores dederunt, οὐκ ἤνεικε τὰ δάκρυα, vel τὰ σύμφορα, diversis fuisse modis frustra tentata.

17. Ἐνθὼν] Pro ἐλθὼν iam edidit *Winterton.* &, in v. 20, ἦρθον, pro ἦλλον.

22. Κῶβ, ἐθέλω λυπῆν κεχολωμένον] Primum illud est ex Vat. Cod. pro Κῶρε, θέλω, — λυπῆν κεχολωμένον ex Ed. Flor. recepit *H. Steph.* In altero exemplari Ald. & in Vat. Cod. legitur λύπης ποχολωμένους· hinc *Eldikius* effingebat λυπῆν ποχ' ὀρώμενος. mirum in modum *Reiskius* haec interpolavit: aliena quoque *Wartonus* excogitavit. In Ed. *Br.* est κεχολωμένος.

24. Ξυνὸν τοῖσιν ἐρώσι] Sic ista censuit interpungenda *Reiskius*: ὅπῃ λόγος ἦμεν ἀταρπὸν Ξυνὸν τοῖσιν ἐρώσι, τὸ Φάρμακον. ἔνθα τὸ λάθος. quae probabat *Warton.* sic vero scribenda *Toupius* iudicabat: ὅπῃ λόγος ἦμεν ἀταρπὸν Ξυνὸν, τοῖσι δ' ἐρώσι τὸ Φάρμακον ἔνθα τὸ λάθος. haec in sua dedit Ed. *Br.*

Οὐδέ κε τὼς σβέσω τὸν ἔμδν πόθον. ἄρτι δὲ χαίρεισ
 Τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι· οἶδα τὸ μέλλον·
 Καὶ τὸ ρόδον καλὸν ἐστὶ, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει·
 Καὶ τὸ ἴον καλὸν ἐστὶν ἐν εἴαρι, καὶ ταχὺ γηρᾷ·

30 Λευκὸν τὸ κρίνον ἐστὶ, μαραίνεται ἀνίκα πίπτει·

Ἄ δε χιῶν λευκὰ, καὶ τάκεται ἀνίκα παχθῆ·

Καὶ κάλλος καλὸν ἐστὶ τὸ παιδικὸν, ἀλλ' ὀλίγον ζῆ.

Ἦξει καιρὸς ἐκεῖνος ὀπανίκα καὶ τὸ φιλάσεις,

Ἄνίκα τὰν κραδίαν ὀπτεύμενος ἀλμῦρὰ κλαύσεις.

Ἄλ·

26. Οὐδέ κε τὼς σβέσω τὸν ἔμδν πόθον] Ex Edd. Flor. & Rom. sic dederunt recentiores: cetera eadem, sed χόλον, pro πόθον, praebet alterum exemplar Aldinum, & Cod. Vatic. *Reiskius* scribendum putat τὸν ἔδν πότον· ego vulgatum praefero.

27. Ἐπιβάλλομαι] Ἐπιτέλλομαι potius placebat *Reiskio*.

30. Μαραίνεται ἀνίκα πίπτει] Pro πίπτει, ex Aldinis & Rom. Ed. πίπτει revocavi, quod & *Reiskio* placebat; qui pessime recepit in hunc versum ex Aldino altero, μαραίνεται δ' ἀνίκα π. quique, si δ' omittendum sit, scribendum putat: Λευκὸν τὸ κρίνον, ἔξε μαραίνεται, ἀνίκα πίπτει, Br. e coniectura edidit: λευκὸν τὸ κρίνον εὐθὺ μαραίνεται, ἀνίκα πίπτει.

31. Τάκεται, ἀνίκα παχθῆ] Importunum δ' inter primas voces *Reiskius* hic iterum interiecit ex Aldino altero; pro παχθῆ scribendum suspicatur ταλφθῆ, quod & *Is. Vossio* venit in mentem: ἀνικ' ἰανθῆ est *Eldikii* coniectura, mihi nihil horum genuinum videtur: Br. dedit, — τάκεται, εἰ καὶ ἐπάχθη. v. 32, ἐντί. & in proximis, ἦξει — φιλασεῖς — κλαυσεῖς.

35. Κἂν τοῦτο] Καὶ τοῦτο legitur in Cod. Vatic. in Edd. Ald. & Flor. mihi que, ut *Is. Vossio*, melius videtur vulgato.

36. Ἐξεν-

35 Ἄλλε τὸ παῖ καὶ τοῦτο ἀπαύσαστον ἀδύ τι ρέζον,

Ὅσπτότων ἔξευθὼν ἠρτημένον ἐν στροβύροισι.

Τοῖσι τεύσιον ἴδης, τὸν τὰ κάμωνα μὴ με παρήυθης·

Στάθι, δε, καὶ βραχὺ κλαῦσον· ἐπισπείσας δὲ τὸ δάκρυ,

Λῦσον τῷ σχοίνῳ με, καὶ ἀμφίθεσ ἐκ ρεθῶν σῶν

40 Εἴματα, καὶ κρύψον με, τὸ δ' αὖ πύματόν με Φίλασον.

Κᾶν νεκρῷ χάριται τὰ σὰ χεῖλεα· μὴ με Φοβαθῆς·

Οὐ δύναμαι ζῆν, εἴγε διαλλάξας με Φιλάσεις.

Χῶμα δέ μοι κοίλανον, ὃ μευ κρύψει τὸν ἔρωτα.

Κᾶν

36. Ἐξευθὼν] Recte tuetur D'Orvillius, reiecta cōnietura Lappereii, legentis δε οὐδῶν.

38. Ἐπισπείσας δὲ τὸ δάκρυ] Ed. Br. ξ. δὲ τι δάκρυ.

39. Τῷ σχοίνῳ] Cum Reiskio & Br. sic edidi ex altero Aldi exemplari, & Rom. Ed. pro τᾶς σχοίνῳ.

41. Κᾶν νεκρῷ] Hic quoque scribi malim cum *Is. Vossio*, Καὶ νεκρῷ.

42. Εἴγε διαλλάξας με Φιλάσεις] Vitiata videntur, quae recepit ex Ed. Rom. *Henr. Stephanus*: in altero exemplari Aldi (in utroque ζῆν omissum) legitur: εἴ σε διαλλάξας με Φιλάσας. in altero, εἴν σε διαλλάξεις με Φιλάσας. atque ita est & in Ed. Flor. & in Cod. Vatic. Ex his nihilo meliorem hanc effinxit lectionem *Reiskius*: εἴ, σε διαλλάξας, μ' ἐφίλασας· hanc vero meliorem *Eldtkius*: οὐ δύναμαι γ' ἰδέειν σε· διαλλάξεις δὲ Φιλάσας. *Brunckius* edidit: οὐ δύναμαι ζῆν, εἴγε διαλλαξεῖς με Φιλάσας.

43. Χῶμα δέ μοι κοίλανον] Ex Ed. Flor. hoc recte, me iudice, transit in recentiores, Codicibus firmatum: Ex Aldina lectione, Χῶμα δέ μοι κοίλον τι τὸ μευ κρ. τ. ξ. *Reiskius* effinxit, Χῶμα δέ μοι κείλον· τὸ δ' ἐμαῦ — vel, τὸ δέ μευ κρύψει τὸν ἔρωτα. Br. Ed. Χῶμα δ' ἐμὸν κοίλανον.

Κᾶν ἀπίης, τόδε μοι τρις ἐπάύσον, ὦ φίλε κείσαι·
45 Ἦν δέ γε λῆς, καὶ τοῦτο, Καλῶς δέ μοι ὤλεθ' ἐταῖρος.

Γράψον καὶ τόδε γράμμα, τό σοι εἰχοῖσι χαράξω.

Τοῦτον Ἔρωσ ἐκτεινεν, ὀδοιπόρε, μὴ παροδεύσης,

Ἄλλὰ ζᾶς τόδε λέξον, ἀπηνέα εἶχεν ἐταῖρον.

Ἦδ' εἰπὼν λίθον εἶλεν ἑρυσάμενος δ' ἐπὶ ταίχῳ

50 Ἄχρῳ μέσων οὐδῶν φοβερὸν λίθον, ἦπτεν ἀπ' αὐτῶν

Τῶν λεπτὰν σχοινίδα· βρόχον δ' ἔμβαλλε τραχήλῳ·

Τᾶν

44. Κᾶν ἀπίης] Ex Edd. Ald. Florent. & ex Vatic. Codice recepi, pro Κᾶν ἀπίης. Ed. Br. κῆν ἀπίης, τόδ' ἐμῖν τ. δ. & v. 45, καλῶς ἐμῖν ὤλεθ' ἔ.

46. Τό σοι εἰχοῖσι χαράξω] Vitium monstrat prima syllaba vocis εἶχος· qua ratione tollendum sit minus liquet: ad *Suidam* *Tourius* εἰχοῖσι corrigebat; in Add. in *Theocritum* scribendum putat: τὸ τοῖσι εἰχοῖσι χαράξω. *Lennerio* placuere, τόσσοις εἰχοῖσι χαράξων. & certe τόσσοις praebet Codex Vatic. dederat, opinor, *Theocritus*: τόσσοις εἰχοῖσι χαράσσων, iam paucis versibus. Ed. Br. τὸ τίνε εἰχοῖσι χαράξω.

49. Λίθον εἶλεν] Μίτον εἶλε, quomodo legendum suspicabatur *D. Heinsius*, exhibet Ed. Br.

50. Ἄχρῳ μέσων οὐδῶν φοβερὸν] Sunt haec obscurissima: quae deesse videbantur intermedia supplere tentavit *Reiskius*.

Ibid. ἦπτεν ἀπ' αὐτῶν τᾶν λ.] Ex Edit. Flor. hoc recepit in suam *Henr. Steph.* pro vitiatō, quod erat in *Aldinis*, ὀπὸτ' & ὀπὸτ'· ἦπτεν adfirmat Codex Vatic. ἄπτεν Ed. Br.

51. Τᾶν λεπτὰν σχοινίδα] Τᾶν πλεπτὰν σχ, *Bruncius* emendavit; praetulit etiam ἐνέβαλλε vulgato ἔμβαλλε.

52. Τὰ ἔδραν] Τὰν πέτραν scribi malebat *D. Heinsius*. — ἐπίλοι-

Τὰν ἔδραν δ' ἐκύλισεν ὑπὲκ ποδός, ἡδ' ἐκρεμάσθη
 Νεκρός· ὁ δ' αὐτ' ὤϊξε θύρας, καὶ τὸν νεκρὸν εἶδεν
 Αὐλαῖς ἐξ ἰδίας ἠρτημένον· οὐδ' ἐλυγίχθη
 55 Τὰν ψυχὰν, οὐ κλαῦτε νέον φόνον, ἀλλ' ἐπὶ νεκρῷ.
 Εἴματα πάντ' ἐμίανεν ἐΦαβικά· βαῖνε δ' ἐς ἄλλως
 Γυμνασῶν, καὶ τῆλε Φίλων ἐπεμαίετο λουτρῶν,
 Καὶ ποτὶ τὸν θεὸν ἦνθε τὸν ὕβρισε· λαϊνέας δὲ
 ἴσατ' ἐπὶ κρηπίδος Ἐρωσ, ὑδάτων ἐφύπερθεν.

Ἄλα-

ἐκύλισεν pro ἐκύλισσεν cum *Brunckio* recepi.

Ibid. [Τπ' ἐκ ποδός] Ex Ed. Rom. recepit illud ὑπ' ἐκ *H. Stephanus*; quod abest ab Ed. Flor. Ex αἴτε, lectione Aldina, cuius loco αἴται est in Cod. Vatic. ἀπαι probabiler effinxit *Reiskius*, quod in sua dedit Ed. *Br.*

54. Οὐδ' ἐλυγίχθη Τὰν ψ.]. Veram correctionem *Hemsterhusii* in hunc versum cum *Br.* recepi, pro vulgato verbo ἐκυλίχθη.

55. Οὐ κλαῦσε νέον φόνον] Dubitat *Reiskius*, sitne sic legendum, an, οὐ κλαῦσεν ἰδὸν φόνον. mihi placet, quod *Salmassius* & *Hemsterhusius* suis libris adscripserant, ut legatur, οὐ κλαῦσε νέω φόνον.

56. Βαῖνε δ' ἐς ἄλλως] Cum *Reiskio*, & *Brunckio*, scripsi pro vulgatis ἐπ' ἄλλον, quae folius nitebantur Ed. Rom. auctoritate: ἐς ἄλλω legitur in Edd. Ald. & Flor. & in Cod. Vatic.

59. ἴσατ' ἐπὶ κρηπίδος Ἐρωσ] Sic scribendum erat cum *Brunckio* pro ἀπο κρηπίδος quod *Higtium* moverat, ut legendum censerat, ἴστατ' ἀπὸ κρηπίδος — Ἐρωσ, sive libris scriptis nitatur, seu coniectura, aptissimum, iam reperitur in Edd. Flor. & Rom. Ex Aldinis, ἴσατ' ἀπὸ κρηπίδας (vel κρηπίδος) ἐς ὑδατῶδ' ἐφύπερθεν, quae Codex etiam dat Vat. miras lectiones effinxit *Reiskius*..

160 Ἄλατο καὶ τῷγαλμα, κακὸν δ' ἔκτεινεν Ἰφάβον·
 Αἷμα δ' ἐφοινίχθη· παιδὸς δ' ἐπενάχματο Φωνά·
 Χαίρετε τοὶ Φιλέοντες· ὁ γὰρ μισῶν ἐφονεύθη.
 Στέργετε δ' ὑμεῖς αἴται· ὁ γὰρ θεὸς οἶδε δικάζειν.

Η Ρ Α Κ Λ Ι Σ Κ Ο Σ

Εἰδύλλιον κδ'.

Ἡρακλέα δεκάμηνον ἔοντα ποχ' ἅ Μιδεαῖτις
 Ἀλκμήνα, καὶ νυκτὶ νεώτερον Ἴφικλήα,
 Ἄμφοτέρως λούσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
 Χαλκείαν κατέθηκεν ἐς ἀσπίδα, τὰν Πτερελάου

Ἄμ-

61. Αἷμα δ' ἐφοινίχθη] Hic mihi *Reiskii* correctio placet
 legentis Νᾶμα δ' ἐφοινίχθη· cui favet Aldina lectio αἷμα,
 quae etiam est in Cod. Vatic.

63. Ἄιται] Ἄιτας sic recte *Casaubonus* emendaverat: in
 altero exemplo erat Aldino εὔητες, ut & in Cod. Vatic.
 hinc αἴτες effecit ediditque *Reiskius*.

XXIV, 1. Ἡρακλέα] Hoc quidem carmen quodque fe-
 quitur, XXV, fortasse partes fuere veteris cuiusdam He-
 racleae.

3. Ἄμφοτέρως] Pro forma vulg. iam dedit *Winterton*.

4. Ἐς ἀσπίδα] Ex Vatic. Cod. cum *Br.* recepti, pro
 ἐπ' ἀσπίδα.

9. Εὐ-

5 Ἀμφιτρώων καλὸν ὄπλον ἀπεσκόλευσε πεσόντος.

Ἄπτομένα δὲ γυνὴ κεφαλᾶς μυθήσατο παίδων,

Εὔδειτ' ἐμὰ βρέφεα γαυκρον καὶ ἐγέρσιμον ὕπνου,

Εὔδειτ' ἐμὰ ψυχὰ, δᾶ ἀδελφεῶ, εἴσαα τέκνα,

Ἄλβιοι εὐνάξοισθε, καὶ ἄλβιοι ἄω ἴκοισθε

10 Ὡς φαιμένα δῖνασε σέκας μέγα τοῦς δ' ἔλαβ' ὕπνος.

Ἄμος δὲ σρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύοσιν ἄρτος

Ἄριονα κατ' αὐτὸν, ὁ δ' ἀμφαίνει μέχαν ὤμον

Τάμος ἄρ. αἰνὰ πέλωρα δύο πολυμήχανος Ἡρη

Κυανταίς φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δρέκοντας

15 Ὄρσεν ἐπὶ πλατὸν οὐδὸν, ὄθι σφθῖμα κοῖλα θυράων

Οἴκω, ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος Ἡρακλήα.

Τῷ δ' ἐξειλυθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω

Αἰμοβόρας ἐκύλιον ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ

Ἐρχο-

9. Εὐνάξοισθε] Ex Ed. Flor. dedit *H. Stephanus*; ex Romana *Reiskius* & *Brunckius* receperunt εὐνάξοισθε.

Ibid. Ἄω ἴκοισθε] Ἡὼ ἴδατε enotatum fuit ex Vatic. Cod. ἄω ἴδατε, vulgato non deterius, *Br.* edidit.

16. Οἴκω] Edidit *Winterton*, pro οἴκου, quod *Reiskio* suspectum est.

Ibid. Ἀπειλήσασα] Ἀπειλήσαντα, ut ad πέλωρα referri possit, verisimiliter corrigiit *Hemsterhusius*.

17. Ἐξειλυθέντες] Hoc ex Ed. Florent. dedit *Stephanus*: ex Rom. ἐξειλυθέντες praetulit *Reiskius*, quod & mihi praefereendum alteri videtur.

18. Ἐκύλιον] In Ed. Florent. legitur γιγίοντες ἐκύλιον.

19. Ἐρχο-

- Ἐρχομένοις λάμπεςκε, βαρὺν δ' ἐξέπτυσον ἰόν·
 20 Ἄλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦρθον,
 Καὶ τότ' ἄρ' ἐξέγροντο (Δίδε νοέοντος ἅπαντα)
 Ἄλκμήνας Φίλα τέκνα· Φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη·
 Ἦτοι ὄγ' εὐτὸς ἄυσεν, ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνω
 Κοίλω ὑπὲρ σάκεος, καὶ ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας
 25 Ἴφικλέης· οὐλαν δὲ ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν,
 Φευγέμεν ὀρμαίνων· ὁ δ' ἐναντίος εἶχετο χερσὶν
 Ἡρακλέης, ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῶ,
 Δραξάμενος Φάρυγος, ὅθι Φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
 Οὐλομένοις ὀφίεσσι, τὰ καὶ θεοὶ ἐχθραίροντι.
 30 Τὼ δ' αὖτε σπείρασιν ἐλισσέσθην περὶ παῖδα
 Ὀψίγονον, γαλαθινὸν, ὑπὸ τροφῶ αἰὲν ἄδακρυν,
 Ἄψ δὲ πάλιν διέλυον, ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας,
 Δεσμῶ ἀναγκαίῳ πειρώμενοι ἔκλυσιν εὐρήν.

Ἄλκμή-

19. Ἐρχομένοις] *Pierfono* Δερκομένοις acute quidem est excogitatum; vulgatum tamen *Touρίus* recte tuetur.

20. Ἦρθον] Edidit *Winterton*, pro ἦρθον, *Br.* praeterea, ἀλλ' ὅκω δὴ, & v. 21, καὶ τότ' ἄρ' ἐξ.

23. Ἄυσεν] Literam ex *Ed. Rom.* vulgatae formae, ἄυσεν, recte *H. Steph.* interfertur. — v. 24. Κοίλω est ex *Ed. Wint.* pro Κοίλου. — v. 25, *Ed. Br.* ποσὶ διελ.

28. Ὅθι — τέτυκται] Pro τόθι cum *Br.* recepi ὅθι; non item κέρυκται: quod est in *Cod. Vatic.* κέρυκτο fluxisse videtur ex interpretamento.

29. Ὀφίεσσι, τὰ] Mutatum: fuit a *Br.* in ὀφίεσσι, ἂ —

- Ἄλκμηνα δ' ἐσάκουσε βοῆς, καὶ ἐπέγρετο κρέατα
 35 Ἄνσαθ' Ἀμφιτρύων' ἐμὲ γὰρ δέος ἴσχει ὀκνηρόν·
 Ἄνσα, μὴδὲ πόδεσσι τοῖσι ὑπὸ σάνδαλα θείης.
 Οὐκ ἄφεις παίδων ὁ νεώτερος ὄσσον αὐτεῖ;
 Οὐ νοεῖς ὅτι νυκτὸς ἄωρί παυ οἶδά τε τοῖχοι
 Πάντες ἀριφραδέες, καθαράς ἕτερ ἠργυρείας;
 40 Ἐσί-τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον, ἔσι, Φίλ' ἀνδρῶν.
 Ὡς Φάθ'. ὁ δ' ἐξ εἰνᾶς ἀλόχῳ κατέβρανε πιθήσας·
 Δαυδάλεον δ' ὤρμησε μετὰ ξίφος, ὄρβ' οἱ ὑπερθε
 Κλιντήρος κεδρίνῃ περὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωρτα.
 Ἦτοι δ'γ' ὠριγῶντο νεοκλῶσω τελαμῶνος,
 45 Κουφίζων ἑτέρα κολέον, μέγα λῶτινον ἔργον·
 Ἀμφιλαφῆς δ' ἄρα πασᾶς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης·
 Δμῶας δὴ τότε ἄυσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας,
 Οἴσσετε πῦρ ὅτι θᾶσσόν ἀπ' ἐσχαρῶνος ἐλόντες

Δμῶας

33. Δασμῶ. ἀναγκάτω] Iam dedit *Wint.* pro formis vulgaribus; praeterea cum *Br.* scripsi εὐρήν· — qui, v. 34, edidit ἐσάκουσε

38. Οὐ νοεῖς] Ἡ αὐ νοεῖς, legitur in Ed. Flor. —

39. Ἦριγῶνας est ex Ed. *Wint.*

42. Ὀρμησε] Ed. *Br.* ὄρμησε· pro ὄρβ' οἱ scribi mavult *Br.* ὄρβ' οἱ.

44. Νεοκλῶσω] Dedit *Wintertonus* pro νεοκλῶτου. praeterea *Br.* v. 45, κουφίζων.

47. Ἀὐ τότε.] Ed. *Br.* δὴ τότε ἄυσεν.

49. Στι·

Δμῶες ἔρω, σιβαροὺς δὲ θυρᾶν ἀπακίψασι ὄχηται.

50 Ἄναστε δμῶες ταλασίφρονες. αὐτὸς αὐτῆ.

Οἱ δ' αἴψα προγένοντο λύχνοις ἔμα δαιομένοισι
Δμῶες· ἐνεπλήσθη δὲ δόμος, σπεύδοντος ἐκάστω.

Ἦ τοι ἄρ' ἄς εἶδοντ' ἐπιτίθειν Ἡρακλῆα

Θῆρε δὴν χεῖρασιν ἀκρίξ ἀκαλαῖσιν ἔχοντα,

55 Συμπλήγδην ἰάχῃσαν· ὁ δ' ἔς πατέρ' Ἀμφιτράωνα·

Ἐρπετὰ δεικανάεσκον, ἐπάλλετο δ' ὀψόθι χαίρων·

Κωροσύνα, γελᾶσας δὲ πάρος κατέθηκε ποδοῖα·

Πατρὸς ἐοῦ θανάτω κεκαρωμένοι δεινὰ πάλωρα

Ἄλκμῆνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον βάλε κέλπον·

60 Ξηρὸν ὑπὸ αἰείους ἀκράχολον Ἴφικλῆα.

Ἄμ-

49. Στιβαροὺς δὲ θυρᾶν] *Wintertons* edidit *Στιβαροὺς*, quod hinc in alias venit *Edd.* In *Cod. Vatic.* scribitur *σιβαρᾶν δὲ θυρᾶν.* quod edidit *Br.*

50. Ἄναστε] *Vocula* interiectum legendum putabat *I. Vossius.* Ἄναστέ μοι δμῶες. ego vulgata potius servarem. — Inter versum 50 & 51, haec interfecta dicuntur in *Codice Vatic.* ἦ ῥα γυνὴ Φοίνισσα μύλαις ἐπὶ κώτον ἔχουσα. Inter versum 49 & 50. forte legi potuerunt sic scripta: Ἦ ῥα γυνὴ Φοίνισσα μύλαις ἐπὶ κώτον ἔχουσα. Ἄναστε δμῶες ταλασίφρονες· αὐτὸς αὐτῆ. quae in sede mihi quidem genuina videntur: illud αὐτὸς famulae Phoenissae potius convenit, quam ipsi *hero*

52. Ἐκάστω] Edidit *Wintertons.* pro ἐκάστω.

55. Συμπλήγδην ἰάχῃσαν] Sic mihi quoque videntur *ita* coniungenda, distinctione posita post ἔχοντα v. 54. illud ἔχοντα male tentavit *Watson.*

56. Δεικανάεσκον] In *Florant.* *Ed.* scribitur *δεικανάεσκον.* quod exhibet *Br.*

60. Ξη-

Ἀμφιτρῶων δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἁμνεΐαν θέτο χλαΐναν
 Παῖδα· πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἴων ἐμνάσατο κοίτου.

ἽΟρνιχες τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον ἄειδον·

Τειρεσίαν τόκα μάντιν, ἀλαθέα πάντα λέγοντα,

65 Ἀλκμήνα καλέσασσα, χρέος κατέλεξε νεοχμῶν,

Καὶ νιν ὑποκρίνεσθαι ὅπως τελέεσθαι ἔμελλον

Ἵνώγει· Μηδ', εἴτι θεοὶ νοέοντο πονηρῶν,

Αἰδόμενος ἐμὲ κρύπτε· καὶ ὡς οὐκ ἔστι ἀλύξαι

Ἀνθρώποις ὃ, τι μοῖρα κατὰ κλωστήρος ἐπέγει,

70 Μάντι Εὐφρεΐδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.

Τὼς ἔλεγεν βασίλεια. ὃ δ' ἀνταμείβετο τοίως,

Θάρσει ἀριστοκεία γύναι, Περσῆϊον αἶμα·

Ναδ

60. Ξηρον ὑπαὶ δελοῦς] Hic frustra de alia fuit lectiōne cogitatum: vulgatam *Toupius* iure tuetur.

62. Κοίτω] Positum a *Wintertono* pro *κοίτου*. &, in v. 63, ἽΟρνιχες, pro ἽΟρνιχες.

63. ἽΑειδον] ἽΑεισαν ex Vaticano Codice fuit enotatum.

65. Χρέος κατέλεξε] Τέρας, quod est in Cod. Vatic. recepit *Br.* mihi *χρέος* genuinum videtur, & adscriptum instar scholii *τέρας*.

66. ἽΥποκρίνεσθαι] Sincerum verbum ab *Is. Voss.* non debebat in *ἀποκρίνεσθαι* mutari.

67. Νοέοντο] Restitui, pro *νοέοντι*, ex Cod. Vatic.

69. Ἀνθρώποις] Rectius est, quam Ἀνθρώπους.

72. Περσῆϊον αἶμα] Post hunc versum ista leguntur inserta in Cod. Vatic. Θάρσει· μαλλόντων δὲ τὸ λώϊον ἐν Φρεσί· Si his adiiciatur Βάλλε, versus integer & genuinus videri poterit.

74. Νη·

- Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὸ Φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὕσσω
 Πολλαὶ Ἀχαιϊάδων μαλακὸν περὶ γούνατι νῆμα
 75 Χεῖρὶ κατατρίψοντι, ἀκρέσπερον αἰδοῖσθαι
 Ἄλκμηναν ὀνομασί· σέβας δ' ἔση Ἀργεΐαισι.
 Τοῖος ἀνὴρ ὄδῃ μέλλει ἐς οὐρανὸν ἄσρα φέροντα
 Ἄμβαινεῖν τεὸς ὕδῃ, ἀπὸ ζέρονων πλατὺς ἥρωσ,
 Οὐ καὶ θηρία πάντα καὶ ἀνέρες ἤσσονες ἄλλοι.
 80 Δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διδῆσσι οἰκῆν
 Μόχθως· θνατὰ δὲ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἐξεΐ.
 Γαμβρὸς δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἱ τὰδ' ἐπ' ἄρσασιν
 Κνώδαλα φωλεύοντα βρέφος διαδηλήσασθαι.
 Ἔσαι δὴ τοῦτ' ἄμαρ, ὀπανίκα νεβρὸν ἐν εὐνᾷ
 85 Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐβηλήσει.
 Ἄλλὰ, γύναι, πῦρ μὲν τοι ὑπὸ σποδῷ εὐτυκὸν ἔσω,
 Κἀγκανα δ' ἀσπαλάθῳ ξύλ' ἐτοιμάσασθαι, ἢ παλιούρω,

*H

74. Νῆμα] Iure fuit a *Reiskio* praelatum alteri *νῆμα*.

75. Χεῖρὶ κατατρίψοντι] Quod erat in Ed. Rom. firmabat & Vatic. Codex: hoc itaque cum *Reiskio*, & *Brunckio*, recepi pro *κατατρίψοντι*, cuius loco *κατατρίψοντι* legitur in Ed. Flor. v. 76. *ἔση* scripsit *Br.*

81. Μόχθως] Edidit *Winterton*. pro *Μόχθους*. *Μόχθος* scribitur in Ed. Flor. Pro *θνατὰ* idem iam dedit *θνατὰ*, &, paulo post, *ὀπανίκα*.

86. Εὐτυκὸν] Ex Ed. Flor. recte recepit *H. Steph.* *Εὐτυκὸν* ex Romana in suam intulit *Reiskius*.

91. Συλλέξασα] Praetulit *Br.* e libro scripto *συλλέξασα*.

92. Φε

Ἡ βάτω, ἢ ἰανέμω δειονημένον αὔσον ἄχερδον·
 Καίε δε τῶδ' ἀγρίαισιν ἐπὶ σχίζαισι δράκοντε
 90 Νυκτὶ μέσα, ἕκα παῖδα κωνὴν τεδν ἤθελον αὐτοί.
 Ἴηρι δε συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις
 Ῥημάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέροισα,
 Ῥωγάδας ἐς πέτρας, ὑπὲρ οὐριον. ἀψ δε νέσθαι
 Ἄσρεπτος· καθαροῖ δε πυρώσατε δῶμα θεείη
 95 Πρᾶτον ἔπειτα δ' ἄλεσσι μεμυγμένον (ὡς νευβμισαί)
 Θαλλῶ ἐπιρρᾶινειν ἐσεμμένον ἀβλαβεε ὕδωρ·
 Ζηγὶ δ' ἐπιρρέξαι καθυπερτέρω ἄρσενα χοῖρον,
 Δωσμενέων αἰεὶ καθυπέρτεροι ὡς τελέθοιτε.
 Φᾶ, καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ὥχετο δίφρον
 100 Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρύς περ ἐὼν ἐνιαυτοῖς.
 Ἴηρακλέης δ' ὑπὸ ματρὶ, νέον φυτὸν ὡς ἐν ἀλωῇ,
 Ἐτρέφετ', Ἀργεῖω κεκλημένος Ἀμφιτρώωνος.

Γράμω

92. Φέροισα] Pro φέροισα, dedit *Winterton*.
 93. Ῥωγάδος ἐκ πέτρας] Quod legi voluit *Stephanus*,
 Ῥωγάδος ἐκ πέτρας edidit *Br.* — In hoc etiam versu ὑπὲρ
 οὐριον scribendum non improbabiliter censuit *Reiskius*, ut
 Ed. *Br.*
 99. Φᾶ] Scripsit, pro Φῆ, *Wintertonus*, ut est in
 Ed. *Flor.*
 101. Ἀλωῇ Ex Ed. *Flor.* receperat iam *H. Stephanus*,
 pro ἀλωῇ.
 102. Ἀργεῖω] Pro Ἀργεῖου, scripsit *Wintertonus*.

Γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρον Λίνος ἐξεδίδαξεν,
 'Τίς Ἀπόλλωνος, μελεδωνεύς, ἄγρυπνος ἦρας.

105 Τόξον δ' ἐνταύσαι καὶ ἐπίσκοπον εἶναι διζῶν,

Εὐρυτος, ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις.

Αὐτὰρ αἰοῖδον ἔθηκε καὶ ἄμφω χεῖρας ἔπλασεν

Πυξίνα ἐν Φορμυγῆ Φιλαμμονίδας Εὐμολπος.

'Οσσα δ' ἀπὸ σκελῶν ἐδροςρέφει Ἀργύθεν ἄνδρες

110 Ἀλλάλως σφάλλοντι παλαίσμασιν, ἦσά τε τύκτας

Δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν, ἅ τ' εἰς γαῖαν προπεσόντες

Πυγμαχοὶ ἐξεύροντο παλαίσματα σὺμφορα τέχνης,

Πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείας διδασκόμενος παρὰ παιδί

'Ἀρπάλυκῆ Φανοτῆι τὸν οὐδ' ἂν τηλῶθι λούσσων

115 Θαρσαλεὺς τίς ἔμεινεν ἀδελεύοντ' ἐν ἀγῶνι.

Τοῖον

105. Ἐπίσκοπον εἶναι διζῶν] Scribendum cenfuit *D. Heinfius*, ἐπὶ σκοπὸν εἶναι διζῶν. vulgatam lectionem fervandam *Barnesius* recte monuit, cuius loco ἐπίσκοπον εἶναι διζῶν scribi poffe *Wartotus* putabat.

106. Ἐκ πατέρων] Ex Ed. Flor. recte recepit *Stephanus*: ἐκ πατέρος ex Romana revocavit *Reiskius*, quem fequitur *Br.*

107. Ἐπλασεν] Restitui ex Ed. Flor. pro vulgata lectione ἐπλαξεν, quam pro lectione Ed. Rom ἐπλαξαι dederat *H. Stephanus*.

110. Ἀλλάλως] Pro Ἀλλάλως, edidit *Wintertonus*.

112. Πυγμαχοὶ] Πυγμαχῶν potius scribendum iudicabat *Salmafus*; quod recepit *Br.*

114. Φα

Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσότηκ
 Ἴππους δ' ἐξέλασσαι υφ' ἄρματι, καὶ, περὶ νύσσαν
 Ἀσφαλῆως κάμπτοντα, τροχῷ σύργγα φυλάξαι,
 Ἀμφιτρύων δὲ ταῦτα Φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
 120 Αὐτὸς, ἐπεὶ μάλα πολλὰ θοῶν ἐξήρατ' ἀγώνων
 Ἀργεὶ ἐν ἵπποβότῳ κειμήλια· καὶ οἱ ἀαγῆς
 Δίφροι, ἐφ' ἧν ἐπέβραυε, χρόνῳ διήλυσαν ἰμάντας·
 Δούρατι δὲ προβολαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νῆτον ἔχοντα,
 Ἀνδρὸς ἐρέξασθαι, ξιφίων, τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχιμῶν·
 125 Κοσμησαί τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι
 Δυσμενέων ἐπίοντα, καὶ ἵππησσι κελεύσαι,
 Κάσῳρ ἵππαλίδας ἔδαιεν, Φυγῆς Ἄργεος ἐνθῶν,
 Ὀππῶκα κλέρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεύς

Μαῖα,

114. Φανοτή] Corrigere non dubitavi ex Ed. Florent. pro Φανοπή. id ipsum dedit Br.

115. Θαρσαλέως] Frustra Wartonius mutatum voluit in Θαρσαλέος, quod est in Ed. Br.

117. Ἴππους] Ἴππας dedit Winterton.

118. Τροχῷ σύργγα] Sic pro τροχῷ scribendum, vel τροχῶν, probabiliter censuit Reiskius.

125. Φάλαγγα] In Ed. Flor. scribitur φάλαγγε.

127. Ἐδαιεν, Φυγῆς] Ed. Br. ἔδαιε, φυγῆς. — Hinc v. ἐνθῶν iam dedit Wint.

128. Ὀππῶκα] Sic recte Stephanus emendavit ante vulgatam ὄππικα.

Ναίε, παρ' Ἀδρήσιο λαβὼν ἱππήλατον Ἄργος.

130 Κάστορι δ' οὔτις ὁμοῖος ἐν ἀμιθέοις πολεμιστᾶς

Ἄλλος ἔην, πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα.

Ἦδε μὲν Ἡρακλῆα Φίλα παιδεύσατο μάτηρ.

Εἶνὰ δ' ἦς τῷ παιδί τετυγμένα ἀγχόθι πατρός,

Δέρμα λέοντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ.

135 Δεῖπνον δὲ, κρέα τ' ὄπτα, καὶ ἐν πανέφῳ μέγας ἄρτος

Δωρικὸς, ἀσφαλῆως κε Φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι.

Αὐτὰρ ἐπ' ἄματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον.

Εἶματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἔννυτο κνάμας.

[Λαίπει τὸ τέλος τοῦ παρόντος Εἰδυλλίου.]

130. Πολεμιστᾶς] Edidit *Wintertonus* pro πολεμιστῆς.
Brugskius, πολεμικτᾶς· qui v. seq. νεότητα mutavit in νεό-
 τата. — vox ultima κνάμας iam erat in Ed. *Wint.* —
 Post v. 138, legitur in Ed. Flor. ἀτελής. huic carmini finem
 deesse vir quidam doctus negabat.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ.

ἢ, κατὰ τινα ἀντίγραφα,

ΑΤΓΕΙΟΤ ΚΛΗΡΟΣ.

Εἰδύλλιον κέ.

[Λείπει ἡ ἀρχή.]

Τὸν δ' ὀγέρων προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ,
 Παισάμενος ἔργοιο τὸ οἱ μετὰ χερσὶν ἔκειτο,

Ἐκ τοι, ξεῖνε, πρόφρων μυθήσομαι ὄσσ' ἔρεεῖνεις,

Ἐρμῶ ἀζόμενος δεινὴν ὄπιν εἰνοδίοιο·

5 Τὸν γὰρ Φασὶ μέγισον ἐπουρανίων κεχολώσθαι,

Ἐἴ κεν ὁδοῦ ζαχρεῖον ἀνήνηται τις ὀδίτην,

Ποῖμναι μὲν βασιλῆος εὐτριχες Ἀλγείας

Οὐ

[Λείπει ἡ ἀρχή.] Versus aliquot in Codice scripto *Scal.* invenit, huius etiam Poëmatis incerto auctore prorsus indignos: hoc vero carmen *Wartonus* iudicabat *Theocriti simplicitate dignissimum*: mihi videtur ab huius ingenio prorsus alienum.

Vf. 1. Βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ] Φυτῶν ἐπίουρος ἀροτραῆς, quod repertum fuit in Codicibus Vaticano, & Florentino, mihi quoque genuinum videtur, ut *Brunckio* fuit visum.

2. Μετὰ χερσὶν] Rectum est; vitiosum μετὰ φρεσὶν dat Codex Vatic. &, in vf. 3, ὡς, pro ὄσσ' [ἔρεεῖνεις].

6. Ὀδίτην] Ὀδίταν scribi poterit ex Codice Flor.

7. Ἐυτριχες] Ἐυφρονος legitur in Cod. Vatic. & Flor. ex v. 29. repertum: recepit *Br.*

Q. 3

8. Οὐ

Οὐ πάσαι βόσκονται ἴαν βόσιν, οὐδ' ἕνα χῶρον·
 Ἄλλ' αἱ μὲν ῥα νέμονται ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ἐλισοῦντος,
 10 Αἱ δ' ἱερὸν θείοιο παρὰ ῥέον Ἀλφειοῖο,
 Αἱ δ' ἐπὶ Βυπρασίου πολυβότρυος, αἱ δὲ καὶ ἴδε,
 Χωρὶς δὴ σηκοὶ σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἐκάσαις.
 Αὐτὰρ βουκολίοισι περιπλήθουσι περ ἔμπης
 Πάντεσσιν νομοὶ ἴδε τεθιγότες αἰὲν ἔασι,
 15 Μηνίου ἀμμέγα τίφος· ἐπεὶ μελιηδέα ποίημι
 Δειμῶνες θαλέθουσιν ὑπόδροσοι εἰαμεναὶ τε
 Εἰς ἄλις, ἣ ῥα βέσσει μένος κεραῆσιν ἄξει,
 Αὐλὶς δὲ σφισιν ἦδε τεῆς ἐπιδέξια χεῖρὸς
 Φαίνεται εὖ μάλα πάσα πέρην ποταμοῖα ῥέοντες,
 20 Κεῖνῃ ὄβι πλατάνισοι ἐπηγετανὰ πεφύασι,

Χλω

8. Οὐδ' ἕνα] Pro vulgato οὐδ' ἕνα praebuerunt isti duo Codices.

9. Νέμονται] Hoc, a *Touria* probatum, *Wartono*, & *Brunckio*, prodit ex iisdem Codicibus, pro νέοντος, quod minus feliciter tentabat *Reiskius*. — Fluvii nomen in hoc v. Ἐλισοῦντος, scribi malebat *Hemsterhusus*, Ἐλισοντος.

10. Παρὰ ῥέον] More veteri legi scribique poterit παραρῥέον.

12. Ἐκάσαις] Pro ἐκάσαις, restitutum fuit ex Codicibus & ex Ed. Florent.

15. Μηνίου] Πηνειοῦ, quod legitur in Codice Vat. Br, recepit.

Ibid. Ἀμμέγα] Pro ἀν μέγα, mihi quoque placuit ex Edd. Rom. & Flor.

Ibid. Μελιηδέα Rectius videtur, quam πολυμεδέα, quod est in Codice Vatic,

16. Δει-

Κλωρή τ' ἀγριέλαιος, Ἀπόλλωνος νομίσιο
 Ἱερὸν ἀγνὸν, ξεῖνε, τελειοτάτοιο θεοῖο.
 Εὐθύς δὲ σαβμοὶ περιμήκεες ἀγροιώταις
 Δέδμηθ', οἱ βασιλῆϊ πολὺν καὶ ἀθέσφατον ὄλβον
 25 Ἐνύμεθ' ἐνδυκέως, τριπόλοισι σπύρον ἐν νεαῖσιν
 Ἔσθ' ὅτε βάλλοντες, καὶ τετραπόλοισιν ὁμοίως
 Οὐροὺς μὴ ἴσασσι φυτασκάφοι, οἱ πολυεργοὶ
 Ἐς ληνοὺς ἰκνεῦνται, ἐπὶν θέρους ἕριον ἔλθῃ.
 Πᾶν γὰρ δὴ πεδίον τόδ' εὐφρονος Αὐγείαιο,
 30 Πυροφόροι τε γύαι, καὶ ἄλωαι δενδρήεσσαί,
 Μέχρι πρὸς ἐσχατίας πολυπίδακος ἀκρωρεῖνε
 Ἄς ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα πρόταν ἡμερ,
 Ἦι δίκη οἰκίῳν οἴσω βίος ἔπλετ' ἐπ' ἀγροῖς.

Ἄλ

16. Λειμῶνες θαλέθουσιν] Codices subministrarunt pro vulgatis, Λειμῶνες τε φέρουσιν. Pro ὑπόδροσοι in iisdem est ὑπὸ δρόσω. hoc etiam exhibet Br. &, in v. 18, ἐπὶ δεξιᾷ

21. Κλωρή τ' ἀγριέλαιος] Corrigit Heinsius. X. τ' ἀγριελαί', ὅθ' Ἀπόλλωνος νομίσιο. — Pro Ἱερὸν ἀγνὸν, in v. 1. seq. 22, Ἱερὸν ἔνος edidit Brunckius.

23. Ἀγροιώταις] Pro ἀγριώταις, ex Ed. Flor. recte recepit Henr. Stephanius.

29. Εὐφρονος] Ἐπιφρονος legitur in Codice Vatic.

31. Μέχρι πρὸς ἐσχατίας] Minus recte scriptum in Cod. Vatic. Μέχρι δ' ἐπ' ἐσχατίας. Br. Ed. μέχρις ἐπ' ἐσχατίας.

33. Ἐπ' ἀγροῖς] Ἐπ' ἀγροῦ recepit ex Vatic. Cod. Br. &, ex eodem Cod. v. 34, τό μοι, pro τῆ τοι. ubi frustra πρ in γὰρ mutatum voluit R.

Q 4

36. Ἦ

Ἄλλὰ σύ πέρ μοι ἔνισπε, (τό τοι καὶ κέρδιον αὐτῶν
 35 Ἔσεται) οὔτινος ὧδε κεχηρημένος εὐλήλουθας,

Ἦέ τοι Λύγειν ἢ καὶ δμῶων τινὰ κείνου

Δίξεται, οἳ οἱ ἔασιν, ἐγὼ δέ κέ τοι σαφὰ εἶδως

Πάντα μάλ' ἐξείποιμ'· ἐπεὶ οὐ σέ γε Φημί κακῶν ἐξ

Ἔμμεναι, οὐδὲ κακοῖσιν ἔοικότα Φύμμεναι αὐτὸν,

40 Οἶόν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει· ἢ ῥά νυ παῖδες

Ἀθανάτων τοιοῖδε μετὰ θνητοῖσιν ἔασι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Διὸς ἄλκιμος υἱός,

Ναί, γέρον, Λύγειν ἐθέλωμι κεν ἀρχὸν Ἐπειῶν

Εἰσιδέειν· τοῦ γάρ με καὶ ἡγαγεῖν ἐνθάδε χρεῖώ.

45 Εἰ δ' ὁ μὲν ἄρ κατὰ ἄξυ μένει παρὰ οἷσι πολιταῖς,

Δήμου κηδόμενος, διὰ τε κρίνησι θέμις τας,

Δμῶων δὴ τινὰ, πρέσβυ, σύ μοι Φράσον ἡγεμονεύσαι,

Ὅσις

36. Ἦ καὶ δμῶων] Br. Ed. ἢ δμῶων.

41. Θνητοῖσιν] In Flor. Cod. scribitur Θνατοῖσιν.

43. Λύγειν] Λυγείων est in Flor. Cod.

45. Εἰ — μένει] In utroque Codice sic recte scriptum legitur pro μένη· ad eam rationem κρίνησι scribendum erat, in v. 46, pro κρίνησι. Μένει hic erat in Edd. Rom. & Florent.

47. Πρέσβυ] Ex duobus Codd. restitutum fuit loco vocis τῶνδε.

48. Τῶνδε γεραίτερος] In Flor. Cod. legitur τῶν γεραρότερος· in Vat. τῶν γεραρότατων. Sappianthus legendum suspicabatur: Ὅσις ἐπ' ἀγρωταῖς γεραρότατος. mihi vulgata lectio non displicet: Br. Ed. ἐπ' ἀγρωτῶν γεραρότερος.

49. Πη-

Ὅσις ἐπ' ἀγρῶν τῶνδε γεραίτερος αἰσυμνήτης,

ὦτι κε τὸ μὲν κ' εἴποιμι, τὸ δ' ἐκ Φαμένοιο πυθοίμην.

50 Ἄλλου δ' ἄλλον ἔθηκε θεός γ' ἐπιδευέα Φωτῶν.

Τῶν δ' ὁ γέρων ἐξαυτίς ἀμείβετο δῖος ἀγρότης,

Ἄθανάτων, ὧ ξεῖνε, Φραδῆ τινὸς ἐνθάδ' ἰκάνειο·

ὦτι τοι πᾶν θ' θέλεις αἶψα χρέος ἐκτετέλεσαι.

ὦδε γὰρ Αἰγείης υἱὸς Φίλος Ἡελίοιο,

55 Σφωϊτέρω σὺν παιδί, βῆν Φυλῆος ἀγαυοῦ,

Χθιζὸς γ' εἰλήλουθεν ἀπ' ἄσεος, ἡμασι πολλοῖς

Κτήσιν ἐποψόμενος, ἢ οἱ νῆριθμος ἐπ' ἀγρῶν·

ὦτι που καὶ βασιλεῦσιν εἶδεται ἐν Φρεσὶν ἦσιν

Αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερος ἔμμεναι οἶκος.

60 Ἄλλ' ἴομεν μάλα πρὸς μὲν· ἐγὼ δέ τοι ἡγεμονεύσω

Ἀῦλιν ἐς ἡμετέραν, ἵνα κεν τέτμοιμεν ἄνακτα.

ὦτι

49. Πυθοίμην] Hic etiam Doricum πυθοίμην est in Cod. Florent.

50. Ἐπιδευέα] Ex Ed. Flor. recte recepit H. Stephanus: ex Romanae Ed. lectione hanc effingi posse putabat Reiskius: Ἄλλου δ' ἄλλα ἔθηκε θεός γ' ἐπὶ δῆνεα Φωτῶν· cui δῆνεα sunt artes.

51. Δῖος ἀγρότης] In duobus Codd. MSS. legitur δῖος ἀροτραῖς, quod Br. recepit.

56. Χθιζὸς γ'] Χθιζὸς δδ' est in Codice Vatic. χθιζὸς δ γ' in Ed. Br.

61. Ἐς ἡμετέραν] Ἀμετέραν est in Codice Flor. in Ed. Br. ἐφ' ἡμετέραν. &c. in vñ. 62, νόψ δέ γε πολλ' ἱμενοίκα. pro, νόψ δ' ὄγε πολλὰ μενοίκα.

Ὦς εἰπὼν ἤγειτο· νόφ δ' ὄγε πολλὰ μενεία,
 Δέρμά τε θυρὸς ὄρω, χειροπληθὴ τε παρύνην,
 Ὅπθ' ἔθεν ὁ ξείνος· μέμαεν δέ μιν ἐξερέεσθαι.
 65 Ἄψ δ' ἄνω ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα,
 Μὴ τί οἱ αὖ κατὰ καιρὸν ἔπος ποτιμυθήσαιο
 Σπερχομένω. χαλεπὸν δ' ἐτέρου νόον ἴδμεναι ἀνδρῶ,
 Τοὺς δὲ κύνας προσίοντας ἀπύκροθεν αἴψ' ἐνόησαν,
 Ἄμφότεραν, ὀδμῆ τε χροῶς, δούπη τε ποδοῖν.
 70 Θεσπέσιον δ' ὑλάοντες ἐπέδραμεν ἄλλοθεν ἄλλος
 Ἄμφιτρωνιάδῃ Ἡρακλεί· τὸν δὲ γέροντα,
 Ἄχρῆιον κλάζοντε, περισσαινὸν γ' ἐτέρωθεν.
 Τοὺς μὲν ἔγε λάεσσαν, ἀπὸ χθονὸς ἄσσαν ἀείρων,

Φευ-

63. Κορύνην] Κορύνην praebet idem Codex Flor.

64. Μέμαεν δέ μιν ἐξερέεσθαι] Sincera mihi videntur: alias lectiones praebet Cod. Vatic. μέμονε δέ μιν αἰεὶ ἐρέεσθαι, quas Br. recepit, αἰεὶ in αἰένω mutato.

65. Ἄψ δ' ἄνω] Ὅκνος, quod malebat *Salmasius*, recepit Br. pro ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα legitur in Cod. Vatic. ἀνελάμβανε μυθήσασθαι.

69. Ἄμφότερον, ὀδμῆ] Inter has voces τ' inseruerant Editores, recte omissum ab H. Steph. quod monuerunt *Reiskius*, & *Toupius*.

71, 72. Τὸν δὲ γέροντα, Ἄχρῆιον κλάζοντε, περισσαινὸν γ' ἔτ.] *Reiskius* sic ista mutanda censuit: Ἄχρῆιον κλάζον τε, περισσαινὸν ἔτ. *Brunckius* edidit: τὸν δ' ἐτέρωθεν Ἄχρῆιον κλάζον τε, περισσαινὸν τε γέροντα. vitiosa dant duo Codd. ἔχρῆιον ἀλαζόντε.

73. Ἄσσαν] Sic recte legitur in duobus Codd. Vatic. & Flor.

74. Τρηχὺ] Πολλὰ legitur in iisdem Codd.

76. Ἄψ-

Φευγέμεν ἄψ' ὀπίσω διδίσσαστε· τριχὰ δὲ Φωκῆ

75 Ἐπίλοι μάλα πᾶσιν, ἐρητύσασκε δ' ὕλαγμαῦ,

Χαίρων ἐν Φρεσὶν ἦσιν, ἦθ' οὐνεκεν αἴλιον ἔρυτο,

Αὐτοῦ γ' οὐ παρέντος· ἔπος δ' δ' ὕψυ τοῖον ἔνευε,

Ἦ πρόποι, οἷον τοῦτα θεοὶ ποίησαν ἀνακτες

Θηρίον ἀνθρώποισι μετέμμεναι· ὡς ἐπιμηθέας

80 Εἰ οἱ καὶ φρένες ὥδε νοήμονες ἔνδοθεν ἦσαν,

Ἦιδει δ' ὥτε χρῆ χαλεπαπέμεν. ὥτε καὶ οὐκ,

Οὐκ ἂν τοι θηρῶν τις ἐδήρισεν περὶ τιμῆς·

Νῦν δὲ λίην ζάκοτόν τι καὶ ἀρρήτες γένεθ' αὐτως.

Ἦ ῥα· καὶ ἐσσυμένως ποτὶ ταῦτιον ἴξον ἰόντες.

85 Ἠέλιος μὲν ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν Ἰππους,

Δις-

76. Αἴλιον ἔρυτο] Ex Cod. MS. in Ed. Florent. receptum recte fuit probatum: in Flor. Codice & Vatic. legitur αἴλιν ἔρυτο, quod Br. exhibuit.

79. Ἦς ἐπιμηθέας.] Rectum est; ἐπιμηθέας Codicis Flor. vitiosum.

80. Ἐνδοθεν ἦσαν] Ed. Br. ἐνδοθ' ἦσαν. In duobus Codd. legitur ἐνδοθ' ἴασιν.

82. Οὐκ ἂν τοι] *Reiskio* legenti, Οὐκ ἂν οἱ, fayer Cod. Flor. mihi lectio placet vulgata; q̄t recepit Br. qui scripsit etiam, ἐδήρισε περὶ τιμῆς.

83. Ζάκοτόν τι] Recepti ex Flor. Cod. pro ζάκοτόν τι.

84. Ἰξον ἰόντες] Homericum illud, pro ἴξον, hic cum Br. restituere non dubitavi: aliena protulit *Reiskius*.

85. Ἠέλιος] Huic versui praefigitur in Edd. Flor. Rom. & in MSS. Codicibus vox Ἐπιπόλωνις, de qua probabilis est *Reiskii* coniectura.

Ibid. Ἐτραπεν] In Vat. Cod. minus recte legitur ἔγαγεν,

92. ΓΓ-

Δείλον ἤμαρ ἄγων· τὰ δ' ἐπήλυθε πίονα μῆλα
 Ἐκ βοτάνης ἀνίοντα μετ' αὐλιά τε σηκοῦς τε.
 Αὐτὰρ ἔπειτα βόες μάλα μυρίαὶ ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις
 Ἐρχόμεναι φαίνονθ', ὥσει νέφη ὑδατόμεντα.

- 90 Ὅσα τ' ἐν οὐρανῷ εἰσὶν ἐλαυνόμενα προτέρως
 Ἡε νότοιο βίη, ἠε Θρηκὸς βορέας.
 Τῶν μὲν τ' αὖτις ἀριθμὸς ἐν ἡέρι γίνετ' ἰόντων,
 Οὐδ' ἄνυσις· τόσα γάρ τε μετὰ προτέροισι κυλίνδει
 Ἴς ἀνέμου, τὰ δέ τ' ἄλλα κορύσσεται αὔθις ἐπ' ἄλλοις·
- 95 Τόσα' αἰεὶ μετόπισθε βοῶν ἐπὶ βουκόλι' ἦει.
 Πᾶν δ' ἄρ' ἐνεπλήσθη πεδίον, πᾶσαι δὲ κέλευθαι,
 Λήϊδος ἐρχομένης· σείνοντο δὲ πίονες ἀγραὶ
 Μυκηθμῶ· σηκῶ δὲ βοῶν ρεῖα πλήσθησαν

Εἰλι-

92. Γίνετ' ἰόντων] Restitui, pro γίνεταὶ ὄντων, ex Cod. Vatic. atque ita scribendum *Reiskius* iam coniecerat.

93. Μετὰ προτέροισι] Hoc, ex Cod. Flor. mihi quoque melius videbatur vulgata lectione μετὰ πρώτοις.

95. Βοῶν ἐπὶ βουκόλι' ἦει] Ex Ed. Flor. ista recte recepit *H. Steph.* ἐπὶ βουκόλος ἴκει etat in Ed. Rom. hinc novam lectionem *Reiskius* excogitavit.

100. Ἀπειρεσιῶν περ ἰόντων] Ex Ed. Flor. recepit *H. Stephanus*, repertum in Codice Vatic. partim etiam in Flor. in quo tamen legitur *παρέοντων*.

101. Ἐργον] Forma Dorica *ἔργον* hic est in Cod. Flor.

103. Παρασάδην] *Παρασάδος ἐγγυς*, corrigit *Tournius*; vulgatam *δρ.* tueretur.

104. Φι-

Είλεπόδων· οἷες δὲ κατ' αὐλάς ἠυλίζοντο.

100 Ἐνθα μὲν εὐτὶς Ἰκηλός, ἀπειρεσίῳν περ ἔόντων,

Εἰσῆκει παρὰ βουσὶν ἀνὴρ κεχρημένος ἔργου·

Ἄλλ' ὁ μὴ ἀμφὶ πόδεσσιν εὐτμήτοισιν ἱμάσι

Καλοπέδιλ' ἀράρισκε, παρασαδὸν ἐγγυὸς ἀμέλγων·

Ἄλλος δ' αὖ Φίλαι τέκνα Φίλαις ὑπὸ μητράσιν ἴει,

105 Πινόμεναι λαροῖο μεμαῖτα πάγχυ γάλακτος.

Ἄλλος ἀμόλγιον εἶχ', ἄλλος τρέφε πίονα τυρὸν·

Ἄλλος ἐσῆγεν ἔσω ταύρους, δίχ' ἄ βηλειάων.

Αὐγείης δ' ἐπὶ πάντα ἰὼν θηεῖτο βοαύλους

Ἦντινά οἱ κτεάνων κομιδῆν ἐτίθεντο νομῆες.

110 Σὺν δ' υἷός τε, βίῃ τε βαρύφρονος Ἡρακλῆος,

Ἦμάρτευν βασιλῆϊ διερχομένῳ μέγαν ἄλβον.

Ἐ-

104. Φίλαις ὑπὸ μητράσιν] Quod in duobus legitur Cod. collatis cum *Br.* recepi; qui hic quoque δ' αὖ in δὲ mutavit.

105. Λαροῖο μεμαῖτα πάγχυ] Sic in utroque Codice scriptum legitur, probante *Toupio*: λαροῖο πέπληντο δὲ πάγχυ exhibent Edd. emendata dedit *Br.* qui, pro Πινόμεναι, πάλυιτ Πιόμεναι.

106. Πίονα τυρὸν] Editionis Flor. lectionem τυρὸν *H. Steph.* recepit, a Codicibus firmatam. γέρον exhibet *Ed. Rom.* ὀρθὸν adscripserat *Is. Vossius*. — Pro τρέφε, quod est in Cod. Vat. τρέφε *Br.* edidit.

110. Σὺν δ' υἷός τε] In Vatic. Cod. legitur Σὺν κάρτος τε βίῃν τε βαρύφρονος Ἡ. cum in Cod. etiam esset Flor. βαρύφρονος, hoc recepi, pro πολύφρονος.

112. Ἐ-

- Ἐνθα καὶ ἄρρηκτον περ ἔχων ἐν στήθεσι θυμῷ
 Ἀμφιτρυμονιάδης, καὶ ἀρρήτῳ καλεμῆς αἰετῆ,
 Ἐκπάγλως θαύμαζε βεῶν τόγε μύριον ἔθνος
 115 Εἰσορόων. οὐ γὰρ καὶ ὄφασκέ τις οὐδὲ ἐάλασε
 Ἄνδρες ληϊδ' ἔνός τόντων ἔμην, οὐδὲ δέκ' ἄλλων,
 Οἷγε πολυῖβητος πάντων ἔσαν ἐκ βασιλείων.
 Ἥελιος δ' ἔκ παιδὶ τὸδ' ἔξεχον ὥπατος δῶρον,
 Ἀφνειὸν ρήλοισι πέρι πάντων ἔμμεται ἀνδρῶν.
 120 Καὶ βᾶ οἱ αὐτὸς ὄφρατε διαμπερέως βοτὰ πάντα
 Ἐς τέλος· οὐ μὲν γὰρ τις ἐπήλυθε νοῦσος ἐκείνου
 Βουκολίοισι, αἴτ' ἔργα καταφθίνουσι νομῶν.
 Αἰετὶ δὲ πλέονες κερατὰ βόες, αἰὲν ἀμείνους
 Ἐξ ἔτεος γείνοντο μάλ' εἰς ἔτος· ἧ γὰρ ἔπασαι

2600

112. Ἐχων] In Vat. Cod. minus recte legitur ἄγων.
 114. Θαύμαζε βεῶν τόγε μύριον ἔθνος] In duobus Codd.
 legitur θεῶν τόγε· hinc Br. edidit θεῶν τόδε μύριον ἔργον.
 121. Ἐκείνου] Pro ἐκείνους, ex Vat. Cod. restitui cum Br.
 122. Καταφθίνουσι] Praeter Vat. Codex dedit Florent.
 pro καταφθείρουσι. — In hoc versu νομῶν ex Ed. Flor.
 recepit H. Steph. νομῆς erat in Rom. Ed. cuius loco, iu-
 dice Reiskio, scribi etiam potuit νομῆος. — Br. Ed. αἴτ'
 ἔργα καταφθίνουσι νομῶν.
 123. Αἰὲν ἀμείνους] Sic scribendum probabiliter conse-
 bat Is. Vossius; idque adeo, pro αἰετὶ δ. cum Br. restitui.
 127. Διηπόσια γε μὲν ἄλλοι] Sic recte scribitur in utro-
 que Codice, pro vulgato διηπόσια γε μὲν ἄλλοι. infeliciter
 ista tentavit Reiskius,

123. 120

125 Ζωστέκοι τ' ἦσαν περιώσια, θηλυτέκοι τε.

Ταῖς δὲ τριηκόσιοι ταῦροι συνάμ' ἐσιχθώντο,
Κνήμαργοί θ' ἑλίκες τε· δηκόσιοί γε μὲν ἄλλοι
Φοίνικες· πάντες δ' ἐπιβρότορες οἷγ' ἔσαν ἕδη.

Ἄλλοι δ' αὖ μετὰ τοῖσι δώδεκα βοικαλόοντο

130 Ἴεροδ' Ἡελίου· χρόνῳ δ' ἔσαν ἤτε κύναι,

Ἄργησαι, πᾶσιν δὲ μετέπρεπον εἰλιπέδουσιν·

Οἱ καὶ ἀτιμαγέλαι βόσκοντ' ἐριθηλέα ποιῆν

Ἐω νομῶ, ἴδ' ἔκπαυλον ἐπὶ σφισι γαυριόοντες·

Καὶ ῥ' ὀπίτ' ἐκ λασίσιου βοῶν προγενοῖσθε θήρες

135 Ἐς πεδίον θρυμοῖο, βοῶν ἕνεκ' ἀγροτερέων,

Πρώτοι τοί γε μάχηρδε κακὰ χροὸς ἤσαν ὄσμῃς·

Δεινὸν δ' ἐβρυχῶντο, φέρον λούσσοντε προσώπῳ.

Τῶν

130. Ἴεροδ' Ἡελίου] Ed. Br. Ἴεροδ' Ἡελίου qui v. 131. dedit, πᾶσι δὲ μ.

133. Ἐκπαυλον] Lectio genuinae vocis vitiosa ἔκπαυλον Reiskio vera videbatur, qui pro ἔξκλαυτον sic scribi potuisse censebat.

136. ὄσμῃς] Pro ὄσμῃς, reponere non dubitavi auctoritate duorum Codd. & Flor. Ed. Id ipsum videtur coniectura Reiskius adsequutus.

137. Δεινὸν δ' ἐβρυχῶντο] Ex Vaticano Codice scriptum pro Δεινὸν δὲ βρυχῶντο. — Hoc in vi. λούσσοντε multo melius videtur quam λούσσοντι, quod Reiskio aliquando venit in mentem. Qui alterum recte recepit, Br. adidit λούσσοντι.

139. Τῶν

- Τῶν μὲν τε πρῶφ' ἔρεσκε Βίηφί τε, καὶ σθένει ᾧ,
 "Ἦδ' ὑπεροπλίη, Φαέθων μέγας· ὄν ῥα βοτῆρες
 140' Ἀσέρι πάντες ἔισκον, ὄθ' οὐνεκα πολλὸν ἐν ἄλλοις
 Βουστὶν ἰὼν λάμπουσεν, ἀρίζηλος δ' ἐτέτυκτο.
 Ὅς δὴ τοι σκύτος αὖτον ἰδὼν χαροποῖο λέοντος,
 Αὐτῷ ἔπειτ' ἐπώρουσεν εὐσκόπῳ Ἑρακλεῖ,
 Χρίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ κάρη, σιβαρὸν τε μέτωπον.
 145 Τοῦ μὲν ἄναξ προσιόντος ἐδράξατο χειρὶ παχειῇ
 Σκαιοῦ ἄφαρ κέραος· κατὰ δ' αὐχένα νέρθ' ἐπὶ γαίης
 Κλάσσε βαρύν περ ἔοντα· πάλιν δέ μιν ὥσεν ὀπίσσω,
 "Ὀμῶ ἐπιβρίσας· ὁ δέ οἱ ἐπὶ νεῦρα ταυσθεῖς
 Μυῶν ἐξ ὑπάτοιο βραχίονος ὀρθὸς ἀνέστη.
 150 Θαύμαζεν δ' αὐτός τε ἄναξ, υἱὸς τε δαΐφρων

Φυ-

139. 'Ἐπεροπλίη] Hoc in duobus Codd. repertum *H. Steph.* exhibuit: ὑπεροπλίης niteretur auctoritate Edd. Florent. & Rom.

142. Σκύτος αὖτον] Σκύλος αὖτον optime correxit *Tournius*, idque recepit *Br.*

144. Μέτωπον] Πρόσωπον Codex exhibet *Vatic.*

148. 'Ἐπὶ νεῦρα ταυσθεῖς Μυῶν] Rectius forte scribi poterit περὶ νεῦρα ταυσθεῖς Μυῶν, partim ex Cod. Flor. partim ex coniectura *Is. Vossii.*

151. Βουκόλοι ἄνδρες] Sic legitur in Cod. *Vatic.* pro βουκόλοι ἦσαν: hinc in Ed. *Br.*

155. Ὅτι] Pro ὄθι recepi, coniecturam *Is. Vossii.* & *Wartoni*, qui mutabat etiam ἐπέβησαν in ἀπέβησαν. utrumque *Br.* recepit.

157. Ἀσθ

Φυλεύε, οἳ τ' ἐπὶ βουσι κερωνίσι βουκάλιοι ἄνδρες,
 Ἄμφιτρωνιάδαο βίην ὑπέροπλον ἰδόντες.

Τῷ δ' εἰς ἄξυ, λιπόντε κατ' αὐτόθι πίοναί ἀγροῦς,
 Ἐσιχέτην, Φυλεύε τε βίη θ' Ἑρακλειεῖη.

155 Λαοφόρου δ' ἀπέβησαν ὅτε πρώτισα κελεύθου,
 Λεπτὴν καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες,

Ἥ ῥα δὲ ἀμπελεῦνος ἀπὸ σαθμῶν τετάυυτο,
 Οὔτι λίην ἀρίσημος ἐν ὕλῃ χλωρᾷ ἐοῦσα·

Τῇ μὲν ἄρα προσέειπε Διδε γονὸν ὑψίζοιο

160 Αὐγείω φίλος υἱός, ἔθεν μετόπισθεν ἕντα,
 Ἦκα παρακλίνας κεφαλῶν κατὰ δεξιὸν ὤμων·

Ξεῖνε, πάλαι τιὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας,

Ὡσεὶ περ σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι·

Ἦλυ-

157. Ἄπὸ σαθμῶν] Praebuerunt Codd. Vatic. & Florent. pro ἀπὸ σαθμοῦ.

158. Ἀρίσημος] Ἀρίσημος est in aliis Edd. vulgarem formam dant Codices.

159. Τῇ μὲν] In duobus Codd. Flor. & Vatic. scribitur Τοῖ μιν. vulgata lectio sacera videtur.

160. Μετόπισθεν ἕντα] Scribendum potius; μετόπισθεν ἰόντα, cum Τοῖσιν.

162. Ἀκούσας] Ἀκούσα hic legi posse, & in seq. v. Ὡσπερ ἐγὼ; putabat Martonus; sed. v. 163, ut ineptum, maiori iure reiecit R. Dawesius.

"Ηλυθε γὰρ σείχων τις ἀπ' Ἀργεος, ὡς νέος ἀκμήν
 165 Ἐνθάδ' Ἀχαιὸς ἀνὴρ, Ἐλίπης ἐξ ἀγχιάλαιοιο,
 Ὃν δὴ τοι μυθεῖτο καὶ ἐν πλεόνεσσιν Ἐπειῶν,
 Οὐνεκεν Ἀργείων τις, ἔθεν παρεόντος, ὄλισπε
 Θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις,
 Κοίλην αὐλὴν ἔχοντα Διὸς Νεμέειο παρ' ἄλσος.

170 Οὐκ οἶδ' ἀτρεκέως ἢ Ἄργεος ἐξ ἱεροῖο
 Αὐτόθεν, ἢ Τίρυνθᾶ νέμων πόλιν, ἢ Μυκλήην.
 Ὡς κείνός γ' ἀγόρευε· γένος δέ μιν εἶναι ἔφασκεν
 (Εἰ ἔτεόν περ ἐγὼ μιμηῆσκάμην) ἐκ Περσῆος.

"Ελπόμεαι οὐχ ἕτερον τόδε τλήμεναι Λίγυαλῆων
 175 Ἦε σέ. δέρμα δὲ θηρὸς ἀριφραδέω ἀγορεύεις
 Χειρῶν καρτερόν ἕργον, ὃ τοι πέρι πλευρᾶ καλύπτει
 Ἐπ' ἄγε νῦν μοι πρῶτον, (ἵνα γινῶ κατὰ θυμόν;
 Ἦρως, εἴτ' ἐτύμως μαντεύομαι, εἴτε καὶ οὐκί·)
 Εἰ σύ γ' ἐκέῃσος, δὴ ἄμμιν ἀκούοντεςσιν ἔειπεν

Οὐ ἔξ

164. Νέος ἀκμήν] Νέος ἀκμῆς est in Codd. Vatic. & Flor. hinc in ed. Br. Dici potuit ὡς νέος ἀκμήν.

167. Ἀργείων τις] Ed. Br. Ἀργείος τις.

171. Μυκλήην] Μυκλήων dat Codex Florent.

172. Κείνός γ'] Adiectam litteram Editio præbuit Flor.

173. Μιμηῆσκάμην] Codex Flor. præbet μιμηῆσκαμην.

176. Καλύπτει] Sic Edd. Vett. & Codd. in nonnullas
 correptiones Edd. interfit male καλύπτει.

179. Ἄμ-

180 Οὐ ᾗ Ἐλίκηθεν Ἀχαιῶν, ἐγὼ δὲ σε φράζομαι ὀρθῶς.

Εἶπε δ' ἄνωγ' ὅλον τῶδε θηρίον αὐτὸς ἔπεφνες,

Ὅπως τ' εὐδρου Νεμέης εἰσήλυθε χῶρον.

Οὐ μὲν γάρ κε τοσόνδε κατ' Ἀπίδα κνώδαλον εὐροῖς

Ἰμεῖρων ἰδέειν· ἐπεὶ οὐ μάλα τηλίκᾳ βόσκει,

185 Ἄλλ' ἄρκτους τε, σύας τε, λύκων τ' ὀλοφώϊον ἔργος·

Τῷ καὶ θαυμάζεσκον ἀκούοντες τότε μῦθον·

Οἱ δέ νυ καὶ ψεύδεσθαι ὀδοιπύρην ἀνὲρ ἔφαιτο,

Γλώσσης μαψιδίοιο χαριζόμενον παρεοῦσιν.

Ὡς εἰπὼν μέσσης ἐξηρώησε κελεύθου

190 Φυλεὺς, ἔφρα κιοῦσιν ἅμα σφίσιν ἄρκιες εἶη,

Καί ῥα τε ῥῆϊτερον φαμένου κλύοι Ἡρακλῆος.

Ὅς μιν ὀμαρτήσας τοίῳ προσελέξατο μῦθον·

ὦ Λύγηιάδην, τὸ μὲν ὄ, ττί με πρῶτον ἀνῆρα,

Αὐτὸς καὶ μάλα ῥεῖα κατὰ γάθμην ἐνόησας.

195 Ἀμφὶ δέ σοι τὰ ἕκαστα λέγοιμί κε τούδε πελώρου,

Ὅπως

179. Ἄρκτων] Ἡμεῖς est in Edd. Florent. Romana, & nupera Aegensoratenſi.

185. Λύκων ὀλοφ. ἔργος] *Lenperis ἕνας*, quod Br. admittit in suam Ed. in talibus certe uberior est, quoniam, quod vulgatur ἔργος.

186. Ἀκούωντες τότε μῦθον] *μῦθον* legitur in Cod. Flor. alterum hic praeficit,

- Ὅπως ἐκράαθεν· ἐπεὶ λελίησαι ἀκρῶν,
 Νόσφιν γ' ἢ ὄθεν ἦλθε· τὸ γὰρ, πολέων περ' ἐόντων
 Ἀργείων, οὐδεὶς κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι·
 Οἷον δ' ἀθανάτων τιν' εἴσκομεν ἀνδράσι πῆμα
 200 Ἰρῶν μνήσαντα Φορωνήεσσιν ἐφείναι,
 Πάντας γὰρ Πισῆας, ἐπικλύζων ποταμὸς ὧς,
 Λίς ἄμοτον κεραΐζει· μάλιχα δὲ Βεμβιναιῶν,
 Οἳ ἔθεν ἀγχίμολοι ναῖον, ἄτλητα παθόντες.
 Τὸν μὲν ἐμοὶ πρότις τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον
 205 Εὐρυσθεύς, κτείνειν δέ μ' ἐφίετο θηρίον αἰνόν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὑγρὸν ἐλών, κοίλην τε Φαρέτραν
 Ἴκῶν ἐμπλεῖην, νεβμην· ἐτέρηφι δὲ βᾶκτρον
 Εὐπαγέες, αὐτόφλοιον ἐπηρεφέος κοτίνιοι,
 Εὐμαίρον, τὸ μὲν αὐτὸς, ὑπὸ ζαθέῳ Ἐλικῶνι
 210 Εὐρῶν, σὺν πυκινῆσιν ἔλοσχερὲς ἔσπασα ρίζης.

Λύ-

202. Βεμβιναιῶν] Pro Βεμβιναιῶν, ex Cod. Flor. recepti; a *Salmasio* quoque restitutum.

203. Ἀγχίμολοι] Vitiosam vocis scripturam, ἀγχίμολοι, revocavit ex Edit. Rom. *Reiskius*, qui nec proxima, ἀτλητα παθόντες, reliquit intacta. ἀγχίμολον Ed. Br.

211. Ὅθι λίς] In Cod. Flor. repertum, pro ὄθι λ. hic αὐτῆι quoque genuinum videbatur.

212. Ἐπέλασσα κορώνη] In sola legitur Ed. Flor. ἐπέλασσα, genuinum ἐπέλασσα praebent & duo Codices collati.

213. Εἶθαρ ἔβησα] Nemo facile mutabit lectionem Codicis Florent. εἰσανίβησα.

215. Πά-

Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν χῶρον ὄθι λίε ἦεν ἴκανον,
 Δὴ τότε τόξον ἐλὼν σρεπτή ἐπέλασσα κορώνῃ
 Νευρεῖῃν, περὶ δ' ἴδον ἐχέσονον εἶθαρ ἔβησα.
 Πάντη δ' ὕσσε φέρων, ὀλαδὸν τέρας ἐσκοπίαζον,
 215 Εἴ μιν ἐσαθρήσαιμι, παρὸς γ' ἐμὲ κείνον ἰδέσθαι.
 Ἦματος ἦν τὸ μεσηγύ· καὶ οὐδέπῃ ἴχνια τοῖο
 Φρασθῆναι δυνάμην, οὐδ' ὠρυθμοῖο πυθέσθαι.
 Οὐδὲ μὲν ἀνθρώπων τις ἔην ἐπὶ βουστὶ καὶ ἔργοις
 Φαινόμενος σπορίμοιο δὲ αὐλακος, ὄντιν' ἐροίμην·
 220 Ἄλλὰ κατὰ σταθμοὺς χλωρὸν δέος εἶχεν ἔκαστον.
 Οὐ μὲν πρὶν πόδας ἔσχον, ὕρος τανύφυλλον ἐρευνῶν,
 Πρὶν ἰδέειν, ἀλκῆς τε παραυτίκα πειρηθῆναι.
 Ἦτοι δ' μὲν σήραγμα προδείελος ἔσιχεν εἰς ἦν,
 Βεβρωκῶς κρειῶν τε καὶ αἵματος· ἀμφὶ δὲ χαίτας
 225 Αὐχμηρὰς πεπέλακτο φόνω, χαροπὸν τε πρόσωπον,

Στή

215. Παρὸς γ' ἐμὲ κείνον] Male iterum ex Rom. Ed. κείνος révocatum fuit a *Reiskio*: παρὸς τί μ' ἐκείνον ἰδέσθαι legitur in Cod. Flor. παρὸς γ' ἐμ' ἐκείνον in Ed. Br.

216. Οὐδέπῃ ἴχνια τοῖο] Pro οὐδ' ὄπῃ sic optime correxit *Jf. Vossius*: in Cod. est Flor. οὐδενὸς ἴχνια τοῖα.

222. Παραυτίκα] Receptum fuit ex Codd. Vatic. & Florent. pro vulgato μεταυτίκα, cuius loco μετ' αὐτίκα scribendum putabat *Reiskius*.

225. Χαροπὸν τε πρόσωπον] Pro χαλεπὸν τε π. sine dubitatione restitui ex Codd. Vatic. & Flor. ab aliis etiam probatum.

Στήθεά τε· γλώσση δὲ περιλιχμάτα γένειου.

Αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ἄφαρ σκιεροῖσιν ἐκρύφθην,

Ἐν βίῳ ὑλήεντι, δεδεγμένος ὀππὸθ' ἴκοιτο·

Καὶ βάλον ἄσπον ἰόντος ἀρισερὸν εἰς κενεῶνα

230 Τηϋσίως· οὐ γάρ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὄλισθεν

Ἵοκρίδην, χλωρῆ δὲ καλίσσυτον ἔμπεσε ποίη.

Αὐτὰρ δὲ κρᾶτα δαφοινὸν ἀπὸ χθονὸς ὥκ' ἐπάειρεν

Θαμβήσας, πάντη δὲ διέδραμεν ὀφθαλμοῖσι

Σκεπτόμενος, λαμυροὺς δὲ χανῶν ὑπ' ὀδόντας ἔφηνε,

235 Τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον οἶσον ἀπὸ νευρῆς προτάλλον,

Ἀσχαλῶν ὅτι μοι πρὶν ἐτώσιος ἔκφυγε χεῖρός.

Μεσσηγυὺς δ' ἔβαλον σηθέων, ὅθι πνεύμονος ἔδρα·

Ἄλλ' αὖθ' ὡς ὑπὸ βύρσαν ἔδου πολυώδυνος ἶός·

Ἄλλ'

227. Ἄφαρ] Pro ἄμα praebuit Codex Florent.

228. Ἐν βίῳ ὑλήεντι] In duobus Codd. collatis legitur, Ἐν τρίβῳ ὑλήεντι. quod Br. recepit; corrigendum arbitror; Ἐν βίῳ ὑλήεντι.

233. Διέδραμεν] Corrigitur in Codice Flor. διέδραμεν.

234. Τπ' ὀδόντας ἔφηνε] Ex Codd. Vatic. & Florent, receptum fuit pro vulgatis, ὑπέδειξεν ὀδόντας· vox λαμυροῦς in λαμυρὰ mutari mea opinione non debet.

236. Ὅτι μοι πρὶν ἐτώσιος] Pro ὅτι in duobus istis Codd. legitur ὡς in iisdem sincerum est ἐτώσιος· cuius vice ἐτώσια vulgabatur in Ed. Rom.

239. Ἀνεμῳλίος] Pro ἀνεμῳλίον est in Cod. Vatic. — Paulo post, v. 241, Αὐερύειν in duo distraxi Αὐ ἐρύειν.

242. Παρ' ἰγνύησιν] Quia vitiosa legebatur in Ed. Rom. περ' ἰγνύησιν, Reiskius vulgavit, περὶ ἰγνύησιν· quod prioris tolerari nequit, — v. 244, πνῆραι est in E. Br.

246. Εἰ-

Ἄλλ' ἔπεσε προπάροιθε ποδῶν ανεμώλιος αὐτίως.

- 240 Τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκον, ἀσώμενος ἐν Φρεσίν αἰνῶς,
 Αὖ ἔρυσιν· ὁ δὲ μ' εἶδε περιγληνώμενος ὄσσοις
 Θῆρ ἄμοτος· μακρὴν δὲ παρ' ἰγνύουσιν ἔλιξε
 Κέρκον, ἄφαρ δὲ μάχης ἐμνήσατο· πᾶς δὲ οἱ αὐχὴν
 Θυμοῦ ἐνεπλήσθη, πυρσῶ δ' ἔφριξαν ἔθειραι
- 245 Σκυζομένῳ κυρτὴ δὲ ράχισ γένετ' ἤντε τόξον,
 Πάντοθεν εἰλυσθέντος ὑπὸ λαγόνας τε καὶ ἰξύν.
 Ὡς δ' ὕταν ἀρματοπηγὸς ἀνὴρ, πολέων ἴδριε ζῆγων,
 Ὅρπηκας κάμπτησιν ἐρινεῦ εὐκέατοιο,
 Θάλλχας ἐν πυρὶ πρῶτον ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρω,
- 250 Τοῦ μὲν ὑπ' ἐκ χειρῶν ἔφυγεν ταυόφλοιοις ἐρινέδς
 Καμπτόμενος, τηλοῦ δὲ μιῇ πήδησεν ὕφ' ὄρμη'

ἌΩς

246. Εἰλυσθέντος] A Codicibus firmatum atque ab Ed. Flor. mutari non debet. — ὑπὸ λαγόνας mutatum fuit a Br. in ὑπὸ λαγόνας· quod, si Codices darent, altero non mutarem.

248 Ἐρινεῦ εὐκέατοιο] Genuinum est; εὐκάμπτοις legitur in Cod. Vatic.

249. Ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρω] Vitiosam hic etiam lectionem Edt. Rom. in suam Reiskius recepit, κύκλα· δε, velut Dorica, ἐπαξονίῳ — δίφρω. Ed. Br. ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρω.

250 Ἐρινέδς] Formam usitatam, ἐρινέδς, quam exhibet Cod. Vatic. quamque hic adscripsit Is. Vossius, recepit loco vulgatae ἐρινός.

251. Πήδησεν ὕφ' ὄρμη'] In Cod. legitur Vatic. πήδησε σὺν ὄρμη' quod probat Warton, recepitque Br. mihi vulgatum, a Cod. Flor. firmatum, praefereendum videtur.

R. 4

255. Κέ-

ὦς ἐπ' ἐμοὶ λῆς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀθρόος ἄλτο,
 Μαιμώνων χροδὸς ἄσαι, ἐγὼ δ' ἐτέρηφι βέλεμνα
 Χειρὶ προεσχεθόμην, καὶ ἀπ' ὤμων δέπλακα λώπην,
 255 Τῆ δ' ἐτέρῃ ρόπαλον κέρσης ὕπερ αἶον ἀείρας,
 Ἥλασα κακκεφαλῆς· διὰ δ' ἀνδιχα τρηχὺν ἕαξα
 Αὐτοῦ ἐπὶ λασιόιο καρήατος ἀγριέλαιον
 Θηρὸς ἀμαιομακέτοιο· πέσεν δ' ὕγε, πρὶν ἔμ' ἰκέσθαι,
 Ὑψόθεν ἐν γαίῃ, καὶ ἐπὶ τρομεροῖς ποσὶν ἕξη,
 260 Νευσάζων κεφαλῆ· περὶ γὰρ σκότος ὅσσε οἱ ἀμφω
 Ἥλθε, βίη σεισθέντος ἐν ὄσῳ ἐγκεφάλαιο.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύνησι παραιφρονέοντα βαρεῖαις
 Νωσάμενος, πρὶν αὖθις ὑπότροπον ἀμπνυθῆναι,
 Αὐχένος ἀρρήκτοιο παρ' ἰνίον ἤλασα προφθάς,

*P-

255. Κέρσης ὕπερ] Nihil interest utrum sic legatur, an κέρσην ὕπερ, ut est in Ed. Florent.

259. Ὑψόθεν ἐν γαίῃ] Recte se habet; Ὑψόθεν ἐκ γαίης legitur in Cod. Flor.

260. Νευσάζων κεφαλῆ] Praefero lectioni Cod. Vatic. Νευσάζων κεφαλῆν.

262. Ὀδύνησι] Est ex Flor. Cod. pro ὀδύνησι.

263. Ἀμπνυθῆναι] Quod exhibent Edd. *Iuntae* Florent. & Cantabrig. *Wintertoni*, praetuli vulgato ἀμπνησθῆναι. cuius loco Codex dat Flor. ἀμπνησθῆναι.

264. Ἥλασα προφθάς,] Horum loco legitur in Ed. nupera *Bt.* ἔφθασα μάρψας.

265. Πολύρραπτόν τε Φαρέτρην] Minus recte *Watsonus* reponendum putabat Πολύγραπτον.

267. Μὴ σάρκας ἀποδρύνῃ] Sic corrigentis *Toupii*, pro σαρ-

265 Ῥίψας τόξον ἔραζε πολὺρραπτόν τε Φαρέττην.

Ἦγχιον δ' ἐγκράτεως, σιβαράς σὺν χεῖρας ἐρείσας

Ἐξέπιθεν, μὴ σάρκας ἀποδρῦψῃ ὀνόχεσσι.

Πρὸς δ' οὐδας πτέρησι πόδας σερέως ἐπίεζον

Οὐραίους ἐπιβάς· πλευρῆσι τε μῆρ' ἐφύλασσαν,

270 Μόχθῃσι οἱ ἐξετάνησσα βραχίονας, ὄρθον αἰείρας

Ἄπνευσον· ψυχὴν δὲ πελώριον ἔλλαχεν ἄδης.

Καὶ τότε δὴ βούλευον ὄπως λασιαύχενα βύρσαν

Θηρὸς τεθνεϊώτος ἀπαι μελέων ἐρυσαιμην·

Ἄργαλέον μάλα μόχθον· ἐπεὶ οὐκ ἔσκε σιδήρῳ

275 Τμητῇ, ὠδὲ λίθοις, πειρωμένῳ, οὐδέ μιν ὕλην

Ἐνθ' ἐμὴν ἀθανάτων τις ἐπὶ Φρεσὶ θῆκε νοῆσαι,

Αὐτοῖς δέρμα λέοντος ἀνασχίξειν ὀνόχεσσι.

Τοῖσι

σαρκός, coniecturam Codex adfirmavit Florent. in quo male legebatur ὑποδρῦψῃ.

269. Οὐραίους ἐπιβάς] Οὐραίου ἐπιβάς in Florent. Cod. legitur; & πλευροῖσι, pro πλευρῆσι.

271. Πελώριον ἔλλαχεν ἄδης] Ex Codd. Vatic. & Flor. ἔλλαχεν recepi, pro ἔλλαβεν. in utroque legitur etiam πελώριος. Ed. Br. πελώριος ἔλλαχεν.

273. Ἀπαι μελέων ἐρυσαιμην] Prodiere ex Codd: ista Vatic. & Flor. pro vulgatis, ἀπὸ μελέων ἐρυσαιμι. Altero recepto, Br. retinuit suo more ἀπὸ μ. qua etiam ratione hic legi potest.

275. Οὐδὲ λίθοις] Pro οὐδὲ λίθῳ, hic positum praebuerunt duo Cod. & Ed. Florent.

276. Ἐνθ' ἐμὴν] Dedit Codex Flor. pro Ἐνθά μοι.

R 5

279. Ἴωχ·

Τοῖσι θεῶς ἀπέδειρα· καὶ ἀμφεθέμην μελέεσσιν,
Ἔρκος ἐνυαλίου ταμείχρους ἰωχμοῖο.

280 Οὐτὲς τοι Νεμέου γένηε', ὦ Φίλε, θηρὸς ἄλεθρος,
Πολλὰ πάρος μήλοισ τε καὶ ἀνδράσι κήδεα θέντος.

Δ Η Ν Α Ι, ἢ Β Α Κ Χ Α Ι.

Ειδύλλιον κς'.

Ἴνῳ, κ' Αὐτουῶα, χ' ἁ μαλοπάρμος Ἀγαῦα,
Τρεῖς θιάσως ἐς ἕρος τρεῖς ἄγαγον αὐτὰ ἐοῖσαι·
Χ' αἱ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια Φύλλα,
Κισσὸν τε ζῶοντα, καὶ ἀσφῶδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς,

Ἐν

279. Ἰωχμοῖο] A duobus oblatum Codd. recepi cum
Br. pro vulgatis, ὄφρα μοι εἴη.

281. Μήλοισ τε καὶ ἁ κήδεα] Ista Brunckia suppeditavit
Codex Vatic. pro μήλοισι καὶ ἁ κήματα.

XXVI. ΔΗΝΑΙ] Hoc carmen a Sanctorando non fuit
in scripto Codice repertum,

vī. 1. Μαλοπάρμος] Vera est scriptio; vitiosa sunt in
Ed. Flor. μαλοπάρμος & a Stephano adnotatum, μαλλο-
πάρμος, quod, ab Hesychio repertum, olim mihi non di-
splicebat, & a Br. fuit receptum.

5. Βαμῶς] Iam dedit Wint. pro βαμοῦς.

10. Ἀλβᾶτου] Ἠλβᾶτω suspicor olim hic positum: ἀλ-
βᾶτω

- β' Ἐν καθαρῷ λειμῶνι κέμον δυσκαίδεκα βωμῶς,
 Τὼς τρεῖς τῆ Σεμόλα, τὼς ἑνὸς τῷ Διούσῃ.
 Ἴερά δ' ἐκ κίβας ποπυσαμένα γερσὶ ἐλαῖσαι,
 Εὐφάμωι κατέθεντο κροδρέπτων ἐπὶ βωμῶν,
 Ὡς ἐδίδαρχ', ὡς αἰτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος.
- 10 Πενθεὺς δ' ἀλιβάτου πέτρας ἀπο πάντ' ἐθάψει,
 Σχῆνον ἐς ἀρχαίαν καταδὺς, ἐπιχώριον ἔπος.
 Αὐτοῦνα πράτα νιν ἀνέπραγε δεινὸν ἰδοῖσα,
 Σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶ μανιώδες ἔργια βάκχῳ,
 Ἐξαπίνας ἐπιούσα· τὰ δ' οὐχ ἔρῶντι βέβαλοι.
- 15 Μαίνετο μὲν τ' αἰτὰ, μαίνοντο δ' ἄρ' αὐτὸ καὶ ἄλλαι
 Πενθεὺς μὲν Φεῦγεν πεφοβημένος· αἱ δ' ἐδῶκον,
 Πέπλωι ἐκ ζωστήρος ἐπ' ἰχνύ' ἀνειρῶσασαι.
 Πενθεὺς μὲν τόδ' ἔειπε, τινος κέχρησθε, γυναῖκες;

Αὐ-

βάτω edidit *Wini*, ut v. 12, ἰδοῖσα, ubi πράτα quoque fuit positum, v. 13, Βάκχῳ est ex Ed. *Wini*.

14. Τὰ δ' οὐχ ἔρῶντι] Scribendum putabat *H. Stephanus*: Ἐξαπίνας ἐπιούσα τὰ οὐχ ἔρῶντι βέβαλοι. quod mihi quoque non displicet. In his ἔρῶντι praefert *Br.* ediditque cum *Wini*. ἐπιούσα.

16. Φεῦγεν π.] Ed. *Brunck.* Φεῦγε π. &, v. 13, ποσὶ.

17. Ἐπ' ἰχνύ' ἀνειρῶσασαι] Frustra *Reiskius* corrigere tentabat, πρὸς ἰχνύαν εἰρῶσασαι. vulgata correctionis non indigent. *Br.* Ed. ἐπ' ἰχνύας εἰρῶσασαι.

19. Αὐ-

- Αὐτονόα δὲ τὸδ' εἶπε, τάχα γνώσῃ πρὶν ἀκούσαι·
 20 Μάτηρ μὲν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἐλοῖσα,
 Ὅσσον περ τοκάδος τελέθει μάκημα λεαίνας.
 Ἴνῳ δ' αὐτ' ἔρρηξε σὺν ὠμοπλάτῃ μέγαν ὤμον,
 Λὰξ ἐπὶ γαστέρα βάσα· καὶ Αὐτονόα ρυθμὸς αὐτός·
 Αἰ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρέα νομέοντο γυναῖκες,
 25 Ἐς Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμένοι αἵματι πᾶσαι,
 Ἐξ ὄρεος πένθημα, καὶ οὐ Πενθήα, φέροισαι.
 Οὐκ ἀλέγω· μὴδ' ἄλλος ἀπεχθόμεναι Διονύσῳ·
 Φροντίζοι, μὴδ' εἰ χαλεπώτερα τῶνδ' ἐμύγησεν,
 Εἴη δ' δ' ἐνναέτης, ἥ καὶ δεκάτῳ ἐπιβαῖνοι·
 30 Αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι, καὶ εὐαγέεσσιν ἄδοιμι,
 Ἐκ Διὸς αἰγιάχῳ τιμὴν ἔχει αἰετὸς αὐτός,
 Εὐσεβέων παῖδεσσι τὰ λώια, δυσσεβέων δ' οὐ.
 Χαῖροι μὲν Διόνυσος, δὴ ἐν Δρακάνῳ νιφθέντι

Ζεὺς

19. Αὐτονόα δὲ τὸδ' εἶπε] Sic cum *Br.* dedi pro vulgatis, Αὐτ. τὸδ' εἶπε & *Reisk.* iam coniecerat scribendum Αὐτ. δὲ τὸδ' εἶπε. — v. 20. *Br.* Ed. μυκάσατο· v. 21, λεαίνας hoc etiam dedit *Wint.*

23. Αὐτονόα ρυθμὸς αὐτός.] Ex Edit. Florent. sic optime *Tournius* restituit pro Αὐτονόας.

26. φέροισαι] Iam erat in Ed. *Wint.* pro φέρουσα.

27. Οὐκ ἀλέγω] Οὐκ ἂν ἐγὼ, legendum, in mentem venit *Reiskip*; neque tamen negat, vulgatum servari posse. — In suam Ed. admisit *Br.* οὐκ ἂν ἐγὼν· — qui versum 28 hac ratione suspicatur corrigendum: — μὴδ' ὅς κεν ἐλάττω

κα

Ζεὺς ὕπαιτος μεγάλαν ἐπιγνονίδα θήκατο λύσασ·

35 Χαίροι δ' εὐειδῆς Σεμέλα, καὶ ἀδελφεαὶ αὐτᾶς

Καδμεΐαι, πολλαῖς μεμελημέναι ἠρώδιαις,

Ἄλ' τόδε ἔργον ἔρεξαν, ὀρίαντος Διονύσω,

Οὐκ ἐπιμωμητὸν. Μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσασατα.

Ο Α Ρ Ι Σ Τ Τ Σ

Δ Α Φ Ν Ι Δ Ο Σ καὶ Κ Ο Ρ Η Σ.

Εἰδύλλιον κς'.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Τᾶν πινυτᾶν Ἐλέγαν Πάρις ἤρασσε βυκόλος ἄλλος·

Μᾶλ-

να τῶνδε μογήσῃ. — vñ. 29, edidit, ἢ κεν δευτέρῳ ἐπιβαίνος.

31. Αἰετὸς οὗτος] Omnino mutari non debet cum *War-tono*; quod *Scaliger* & *Ex. Spanhemtus* recte ceperunt.

35. Αὐτᾶς] Iam dedit *Wint.* &, v. 37, Διονύσω, pro formis vulgaribus.

XXVII, ΟΑΡΙΣΤΤΣ] Neque hoc carmen in Cod. scripto *Sampsamandus* invenit. In Ed. Florent. praefiguntur ista: Θεοκρίτου Δάφνιδος Καὶ Νηίδος ἀριστὸς. Spurious aliquot ver- sus huic carmini praefixos e MS; Cod. profert *Scaliger*.

vñ. 1. ἤρασσε] Ed. *Be.* ἄρασσε v. 2, Ἄλ' Ἐλένα ε. β. ἐπὶ φ. —

2. Μᾶλ-

Μάλλον ἔμ' ἢ δ' Ἑλένα τὸν βουκόλον ἐστὶ φιλεῦσα.

Κ Ο Ρ Η.

Μὴ καυχῶ, σατυρίσκε· κενὸν τὸ Φίλαμα λέγουσιν.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Ἔσι καὶ ἐν κενεοῖσι Φιλάμασιν ἄδεα τέρψισ.

Κ Ο Ρ Η.

5 Τὸ ζῆμα μευ πλύνω, καὶ ἀποπτύω τὸ Φίλαμα.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Πλύνεις χεῖλεα σείο; ἴδου πάλιν ὄφρα Φιλάσω.

Κ Ο Ρ Η.

Κιτὸν σοι δαμύκλας Φιλέειν, οὐκ ἄζυγα κέραν.

Δ Α-

2. Μάλλον] *Scaligeri* duplex prostat coniectura, legitur ἄλλου ἔμ' — aut, μαλονόμη δ' Ἑλένα. quarum lectio-num priorem veram putabat.

6. ὄφρα Φιλάσω] Ὡς σε Φιλάσω legitur in Ed. Flor. — Prs ἴδου Ed. Br. ἴδοι — v. 7, τὴν — φιλήν, pro σα — Φιλέειν.

8. Τάχα γὰρ σε π.] Τάχα γὰρ τε π. scribi volebat *H. Stephanus*; idque habet Ed. Br. & ἦβα.

9. Ἄ σαφυλλε.] Vt in Ed. Rom. & Argentor. hic ver-sus, etiam Daphnidi fuit datus, cui omnino tribuendus vi-debatur *Hemsterhusio*.

Ibid.

Δ Α Φ Η Ι Σ.

Μὴ καυχῶ· τάχα γὰρ σε παρέρχεται, ὡς ἔταρ, ἤδη.

Ἄσαφυλλε σαφίς ἐσι, καὶ οὐ ῥέθρον αὖτον ὀλείται.

10 Δεῦρ ὑπὸ τὰς κοτίνους, ἵνα σοι τινὰ μῦθον ἐνίψω.

Κ Ο Ρ Η.

Οὐκ ἐθέλω· καὶ πρὶν με παρήκαφες ἀδεί μῦθον.

Δ Α Φ Η Ι Σ.

Δεῦρ ὑπὸ τὰς πτελέας, ἵν' ἐμᾶς σύργγος ἀκούσῃ.

Κ Ο Ρ Η.

Τὰν σαυτῶ φρένα τέρψον· οἴζυον οὐδεν ἀρίσκει.

Δ Α

Ibid. Καὶ οὐ ῥέθρον] Καλὸν ῥέθρον corrigebat *Is. Vossius*. idem *Eldikio* venit in mentem: vocula οὐ abest ab *Edit Rom.* hinc efformavit *Reiskius*. Καὶ σαφυλλε σαφίς ἐσαι, καὶ ῥέθρον αὖτον ὀλείται. quae *Br.* nuper repraesentavit.

10. Κοτίνους, ἵνα σοι] *Ed. Br.* κοτίνους, ἵνα σοι τ, μ. ἔ. v. 11. ἀδεί] *admissi* pro ἡδεί.

12. Ἀκούσῃ] *Ed. Br.* ἀκούσῃ — quocumq. v. 13, edidi, Τὰν σαυτῶ, pro τὴν σαυτῶ.

13. Ὀζυον οὐδεν ἀρίσκει] Ἀρίσκει revocavit *Reiskius* ex *Ed. antiquis*. οἴζυον scribendum putabat *Scaliger*.

v. 14. *Ed. Br.* σαυτῶ. 16. Δ.

Τῆς ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΔΑΦΝΙΣ

Φεῦ· Φεῦ, τὰς Παφίας χόλον ἄξεο καὶ σέγε κόρα.

ΚΟΡΗ

15 Χαιρέτω ἡ Παφία· μόνον Ἰλαος Ἄρτεμις εἶη.

ΔΑΦΝΙΣ

Μὴ λέγε· μὴ βάλλῃ σε, καὶ ἐς λίνον ἄλλυτον ἔλθῃς.

ΚΟΡΗ

Βαλλέτω ὡς ἐθέλοι· πάλιν Ἄρτεμις ἄμμιν ἀρήγοι.

Μὴ πιβάλης τὴν χεῖρα, καὶ εἰσέτι χεῖλος ἀμύξω.

ΔΑΦΝΙΣ

Οὐ φεύγεις τὸν Ἔρωτα, τὸν οὐ φύγε παρθένος ἄλλα.

ΚΟ.

Λ Δ

16. Λίνον ἄλλυτον] Ex Ed. Flor. rectè recepit H. Stephanius; λίνον ἔκλυτον ex Ed. Rom. probarunt Reiskius, War-tomius, & Brunckius.

17. Ὡς ἐθέλοι] Praeferrem, ὡς ἐθέλει· Ex Ed. Rom. ὡς ἐθέλει· Reiskian, & Br. ediderunt; in cuius etiam est Ed. quod miror, ἄμμιν ἀρηγῶν· pro ἀρήγοι.

18. Χεῖλος ἀμύξω] Χ. ἀμύξης scribendum censēbat D. Heinsius, sed versum hunc non suo loco legi.

19. Οὐ φεύγεις] Οὐ φεύγεις legit Scaliger. Ed. Brunck. Οὐ φεύγεις· quod placet. Versum ille seq. sic vulgavit: Φεύξω, καὶ τὸν Πάνα· σὺ δὲ σδυγὸν αἰὲν ἔσῃς.

ΚΟΡΗ

20 Φεύγω, ναὶ τὸν Πάνα· σὺ δὲ ζυγὸν αἶεν ἀεΐρεις·

ΔΑΦΝΙΣ.

Δειμαίνω μὴ δὴ σε κακωτέρῳ ἀνέρι δώσῃς

ΚΟΡΗ.

Πολλοὶ μ' ἐμνώοντο, νόον δ' ἐμὸν οὔτις ἔαδε

ΔΑΦΝΙΣ.

Εἷς καὶ ἐγὼ πολλῶν μνηστῆρ τεδὸς ἐνθάδ' ἰκάνω

ΚΟΡΗ.

Καὶ τί, φίλος, βέξαιμι; γάμοι πλήθουσιν ἀνίας·

Δ Α-

21. Δώσῃ] Frustra *Reiskius* praetulit a se excogitatum δώσῃς. — hoc in vs. pro σέ, τὸ, est in Ed. *Br.*

22. Μ' ἐμνώοντο] *Cnm Br.* scripsi pro με μνώοντο. eadem Ed. exhibet v. 23, ἐγὼν πολλῶν μναστῆρ.

24. Κ. Καὶ τί, φίλος] *Is. Vossius*, legens, Καὶ τί φίλον βέξαιμι; tribuit & ista *Daphnidi*; sequentia, Γάμοι πλήθουσιν ἀνίας, puellae: in his' πλήθουσι Ed. *Br.* quocum dedit v 25, δδύναν & χορείαν. sed v. 26, reliqui φασί, mutatum in φάντι.

Δ Α Φ Ν Ι Σ

25 Οὐκ ὀδύναν, οὐκ ἄλγος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χορείααν.

Κ Ο Ρ Η.

Ναὶ μὲν φασὶ γυναῖκας ἐοῦς τρομέειν παρακοίτας,

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Μᾶλλον ἂν κρατέουσι· τίνα τρομέουσι γυναῖκες;

Κ Ο Ρ Η.

Ἵδνεν τραμέω· χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίας;

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Ἴλλὰ τεὰ βασίλεια μογοςέκος Ἄρτεμις ἔστιν.

Κ Ο Ρ Η.

30 Ἴλλὰ τεκεῖν τρομέω, μὴ καὶ χροῖα καλὸν ὀλεσσω.

Δ Α

27. Τίνα] Absonam hic dedit lectionem *Reiskius*: τί ἄν
Is. Vossio placuit: hoc in v. Ed. *Br.* κρατέοντι & τρομέοντι.
 v. 28. Εἰληθυίας· v. 29, τεὰ, & ἐντὶ. quorum. illud ad-
 miffi.

34. Ἵμννε, μὴ] Haec etiam frustra tentarunt *Reiskius*,

Δ Α Φ Ν Ι Σ

"Ἦν δὲ τέκνης φίλα τέκνα, νέον Φάος ὄψεαι υἷα;τ

Κ Ο Ρ Η

Καὶ τί μοι ἴδον ἀγεις γάρμου ἄξιον, ἦν ἐπινεύσω;

Δ Α Φ Ν Ι Σ

Πᾶσαν τῶν ἀγέλαν, πάντ' ἔλθεα καὶ νομὸν ἐξείει

Κ Ο Ρ Η

"Ὀμνε, μὴ μετὰ λέκτρα, λιπὼν ἀέκουσαν, ἀπέλθῃς

Δ Α Φ Ν Ι Σ

35 Οὐ, μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα, καὶ ἦν κ' ἐθέλῃς με διάξει

Κ Ο Ρ Η

Τεύχεις μοι θαλάμω, τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αἰάλας;

Δ Α

ξ *Wartonus*: verisimiles lectiones exhibet Ed. Br. Ἐμνε μὴ μετὰ λέκτρα, λιπὼντ' ἀέκουσαν, ἀπέλθῃν. — v. 36. θαλάμωσ τεσσερί, πρὸ θαλάμους. — v. 37; σοὶ Br. in τῶι πινυτινί.

ΔΑΦΝΙΣ

Τεύχω σαι θαλάμους, τὰ δὲ πύεα καλὰ νομεύω·

ΚΟΡΗ.

Πατρὶ δὲ γηραλέω τίνα κεν τίνα μῦθον ἐνίψω;

ΔΑΦΝΙΣ.

Δινήσει σέο λέκτρον, ἐπὶν ἑμὸν οὔνομ' ἀκούσῃ.

ΚΟΡΗ.

40 Οὔνομα σὸν λέγε τήνο· καὶ οὔνομα πολλάκι τέρπει.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δάφνις ἐγώ, Λυκίδας δὲ πατήρ, μάτηρ δὲ Νομαίαι.

ΚΟ-

38. Τίνα κεν] Ex Ed Rom. lectione, τίνα μὲν, *Reiskius* effinxit τίνα μὲν.

39. Οὔνομ' ἀκούσῃ] Ὀνομ' ἀκούσῃ Ed. Br. qui v. seq. ὄνομα quoque edidit. v. 41, ἐγὼν, — μάτηρ δὲ Νομαία· ultima recepi pro formis vulgatis· v. 42, dedit *Brunck.* ἐμμί.

44. Οὐδ' ἄρα τιμήεσσα] Vocem non Graecam in hunc versum *Reiskius* recepit, Οὐδ' ἄρ' ἀτιμήεσσα. quam nollem nuperis Editor admisisset; qui dedit etiam τὴν ἐντλ. & v. 44. ἐμίν.

44. Σβ

ΚΟΡΗ.

Ἐξ εὐγενέων· ἀλλ' οὐ σέθεν εἰμὶ χερσίωσι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐδ' ἄκρα τιμήεσσα· πατὴρ δέ σοι ἐς Μενάλκας.

ΚΟΡΗ.

Δείξον ἐμοὶ σέθεν ἄλλος, ὅπῃ σέθεν ἴσεται αὖλις.

ΔΑΦΝΙΣ.

45 Δεῦρ' ἴδε πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ραδιναὶ κυπάρισσος.

ΚΟΡΗ.

Αἴγες ἐμαὶ βόσκεισθε· τὰ βωκόλω ἔργα νοήσω.

ΔΑΦ

44. Σίθεν — ἄλλος] Quod in Edd. est Rom. & Flor. ἴθεν ἄλλος mutatum noluerat *Casaubonus*; &, ne desit copula, scribendum putat *Eldikius*: Δείξον ἐμοὶ ἴθεν ἄλλος, ὅπῃ θ' ἴθεν ἴσεται αὖλις.

46. Βόσκεισθε· τὰ] Emendandum censuit *Hemsterhuis*, Βόσκεισθ'· ἴνα βωκόλω ἔργα νοήσω. id mihi perplacet ob sequentia. His in versibus βόσκεισθε & νέμεισθε praebet Ed. Florent. — Pro νοήσω, Ed. Brunck. νοήσω.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Ταῦροι καλὰ νέμεσθ', ἵνα παρθένω ἄλσεα δείξω

Κ Ο Ρ Η,

Τί ῥέζεις, σατυρίσκε; τί δ' ἔνδοθεν ἄψαο μαζῶν;

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Μᾶλα τεὰ πρότιζα τάδε χνοάοντα διδάξω

Κ Ο Ρ Η,

50 Ναρκῶ, καὶ τὸν Πᾶνα· τεὰν πάλιν ἔξελε χεῖρα.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Θάρσει, κῶρα Φίλα· τί μοι ἔτρεμες; ὡς μάλα δειλᾶ.

Κ Ο-

47. Παρθένω] Vitiosam formam παρθένω revocavit ex Edd. antiquis *Reiskius*: ut Romana, praebet illam Ed. Florent, edidit & *Brunckius*: ἵνα τᾶλσεα παρθένω δείξω. dedit etiam v. 48, *Br.* Τί ῥέζεις — & μαζῶν.

49. Χνοάοντα διδάξω] Vulgata tuetur *Casaubonus*; secundum *Heinsium* mutanda in χλοάοντα πιαξῶ. *Tourjo* iudice, quem sequitur *Br.* in χλοάοντα φαλαξῶ. *Reiskius* edidit χνοάοντα διδάξω. verbum nusquam lectum.

50. Ναρκῶ, καὶ τὸν Πᾶνα] Haec. quibus *Daphnidi* tribuenda censebat *Casaubonus*; sequentia puellae, in quibus τεὰν, pro τεῖν, receperit.

Ε-

ΚΟΡΗ.

Βάλλεις εἰν ἀμάραν με, καὶ εἴματα καλὰ μαιίνεις·

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἄλλ' ὑπὸ σοῦς πέπλους ἀπαλὸν νάκος ἦνιδε βάλλω·

ΚΟΡΗ.

Φεῦ Φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέσιχες· ἐς τί δ' ἔλυσας;

ΔΑΦΝΙΣ.

55 Τῆ Παφίᾳ πράτισον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάζω.

ΚΟΡΗ.

Μίμνε, τάλαν· τάχα τίς τοι ἐπέρχεται· ἤχον ἀκούω.

Δ Δ 9

51. Ἐτρεμεε] In Ed. Florent. legitur ἔτρεσας. —
 vl. 53. σὺς πέπλους Ed. Br.

54. Ἀπέσιχες] Optime iam revocavit ex Edd. primis *Wintertonius*, pro vitioso ἀπέσχηες· *Is. Voffio* placebat ἀπέσιχες *Casaubono*, Φεῦ Φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέσιχε· ἐς τί δ' ἔλυσας; *Tourio* venit in mentem ἀπέσχησας, probatum a *Brunckio*, qui v. seq. edidit πράτισον ἰγῶν — ὀπάσω· de his tribus primum recepi, pro πρώτισον.

56. Τάχα τίς τοι] Ed. Br. τάχα κέν τις.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Ἄλλάλαι λαλέοντι τέδν γάμον αἰ κυπάρισσοι

Κ Ο Ρ Η

Τῶμπέχονου ποιήσας ἔμδν ράκος· εἰμὶ δὲ γυμνά

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Ἄλλαν ἀμπεχόναν τᾶς σᾶς]τοι μείζονα δωσᾶ

Κ Ο Ρ Η

βοφῆς μοι πάντα δόμου· τάχα δ' ὕσερον αὐδ' ἄλα δόιμα

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Ἄθ' αὐτὰν δυνάμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλει.

Κ Ο

57. Ἄλλάλαι λαλέοντι] Erat in Ed. Florent. & *Wint.*, non λαλέονσι. in vñ. etiam sequente ράκος· non ράκος· quod ex Ed. Rom. repetiit *Reiskius*. —

59. Ἄλλαν ἀμπεχόναν τᾶς σᾶς] Formas Doricas vulgaris substitui: praeterea, pro, τῆς σῆς τοι μείζονα, *Br.* edidit, τήνας τοι κρέσσονα δ. — & in v. 61. ἐπιβάλλην.

62. Σὴ ἐρημιάς] Hoc ex Ed. Flor. receperunt Editores plerique: erat in Rom. σὺ δ' ἐγῆμας. mira comminiscuntur *Reiskius*, & *Wartonus*; elegans lectio fuit a *Toupiò* excogitata σοὶ Νῆϊας οὐκέτι πισή. *Bruckius* tandem edidit: μὴ νεμέσα γαμθείσα, κοῦκ ἐτι πισᾶ.

63. Ἄθ'

ΚΟΡΗ.

"Αρτεμι, μὴ νεμέσα· σὴ ἐρημιάς οὐκέτι πιση̄.

ΔΑΦΝΙΣ.

"Ρεξῶ πόρτιν"Ερωτι, καὶ αὐτᾶ βῶν "Αφροδίτα.

ΚΟΡΗ.

Παρθένος ἔνθα βέβακα· γυνὰ δ' εἰς οἶκον ἀφερψῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

65 Ἄλλὰ γυνὰ μάτηρ, τεκέων τροφὸς. οὐκέτι κῶρα.

"Ὡς οἱ μὲν, χλοεροῖσιν ἱαινόμενοι μελέεσσιν,

"Αλλάλοις ψιθύριζον· ἀνίστατο Φώριος εὐνά.

Χά μὲν ἀνεγρομένα γε διέσιχε μᾶλα νομεύειν,

"Ορμασιν αἰδομένα, κραδία δέ οἱ ἔνδον ἰάνθη,

70 Ὅς δ' ἐπὶ ταυρείας ἀγέλας, κεχαρμημένος εὐνάς.

Η Λ Α-

63. Αὐτᾶ βῶν] Αὐτὰν βῶν legentis *Toupii* vera mihi videtur emendatio.

64. Βέβακα· γυνὰ] Doricas formas recepi, pro βέβηκα· γυνή in v. 65, pro γυνὴ μήτηρ. v. 67, Ἄλλάλοις & εὐνά. illic etiam est in Ed. *Br.* ψιθύρισσον.

68. Χά μὲν ἀνεγρομένα γε] Vocula hic necessaria prodiit ex Ed. Florent vulgata, ἀνεγρομένη διέσιχε, *Scaliger* mutaverat in ἀνεγρομένη δὴ ἔσιχε. *Brunckius* in Χά μὲν ἀνεγρομένα διαπέσιχε. Formae hic etiam ponendae erant Doricae, & in v. seq. αἰδομένα & κραδία.

Η Λ Α Κ Α Τ Α

Εἰδύλλιον κή.

Γλαυκᾶς, ὦ Φιλέρῃθ' ἀλακάτα, δῶρον Ἀθανάτας,
 Γυναίξιν νόος οἰκωφελέεσσιν σὸς ἐπήβολος·
 Θαρσεῦσ' ἄμμιν ὀμάρτει πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαῶν,
 "Ὅππα Κύπριδος ἱρὸν καλάμω χλωρὸν ὑφ' ἀπαλῶ·
 5 Τᾶδε γὰρ πλόον εὐάκεμον αἰτεύμεθα παρ Διὸς,
 "Ὅπως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἰδῶν κἀντιφιλήσομαι
 Νικίαν, Χαρίτων ἡμεροφῶνων ἱερὸν φυτόν.

Καὶ

Vf. '2. Γυναίξιν νόος] Litera saltem erat ad Γυναίξιν hoc in versu, & ad οἰκωφελέεσσιν, cum Τουρίο, adjiciendas: pro νόος *A. Schottus* in MS. invenit πόνος· hoc placuit *Scaligero*, & Τουρίο, praeterea legenti: Γυναίξιν πόνος οἰκωφελέεσσιν σεῦ ἐπηβόλοις. mihi vulgata ἐπήβολος genuina videtur, quamvis vox per α scripta legatur in Cod. Vat. Br. Ed. σεῦ ἐπαβόλοις.

3. Θαρσεῦσ'] In Vatic Codice scribitur Θαρσεῖσ'. Ex apographo quodam Aldino, quod invenit *Brunckius*, hic reposuit ὑμάρτη, pro ὀμάρτει· censuitque cum *Perizonio*, nomen Νείλεω [scribendum Νήλεω.

4. Ὑφ' ἀπαλῶ] Ista certe vitiosa sunt: ὑφ' ἀπαλῶ corrigebat *Scaliger*; non absurde *Wartonus*, ὑπαὶ καλῶ. quae suam in Ed. Br. recepit. — vf. 5. Τᾶδε positum pro τῆδε.

9. Νικίτας] Scribendum puto cum *Hemsterhuisio*, Νικίτα. Pro Νικίτας εἰς, ex Cod. Vatic. adnotatur, νικίη ἕσεις.

10. Ἐπ

Καί σε τὴν ἐλέφαντος πολυμόχθῳ γεγενημένην,
Δῶρον Νικιέας εἰς ἀλόχῳ χέρρῃας ὀπάσσομεν.

10 Σὺν τῇ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐκτελέσεις ἀνδρείταις πέπλοις,

Πολλὰ δ' οἶα γυναῖκες Φορέοισ' ὑδάτινα βράκη.

Δις γὰρ ματέρες ἀρνῶν μαλακῶς ἐν βοτάνῃ πόκιως

Πέξαιντ' αὐτοστέι, Θεουγενίδος γ' εἴνεκ' εὐσφύρω·

Ὅστως ἀνυσιεργόε' Φιλέει δ' ὄσσα σαβφρονες.

15 Οὐ γὰρ εἰς ἀκίρως οὐδ' ἐς ἀεργῶς μὲν ἐβρολλόμεαν

Ὅππᾶσαι σὲ δόμως, ἀμετέρας εὔσαν ἀπὸ χθονός.

Καὶ γὰρ σοι πατρὶς, ἀνὼξ Ἐφύρας κτίσσε πατ' Ἀρχίας,

Νάσω Τρινακρίας μυελὸν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.

Νῦν μὲν οἶκον ἔχουσ' ἀνέρος, δε πῶλλ' ἐδάη σοφᾶ

20 Ἀνθρώποισι νόσους Φάρμακά λυγρὰς ἀπαλαλκόμεν,

Οἰκῆ·

10. Ἐκτελέσεις] Probabilis est coniectura *Hemsterhuisii* legentis, ἐκτελέσειν· Pro ἀνδρείταις in Ed. est Florent. ἀνδρείνοις.

12. Μαλακῶς — πόκιως] Edidit *Winterton*. pro μαλακῶς — πόκιως.

13. Εἴνεκ'] Ita vitiosum hoc in versu εἴνεκ' emendantur. εἴνεκ' est in Ed. Florent. quod ex agrapho Ald. recepit *Br*.

15. Ἐβρολλόμεαν] Pro ἐβρολλόμεαν optime reposuit *Tour.* ex antiqua Edit. in Florent, legitur ἐβρολλόμεαν. — Qui cum *Touria* restituit ἐβρολλόμεαν, *Br. Reiskium* sequutus, voculam μὲν recte, ni fallor, in κεν mutavit. Hoc in v. ἀκίρως edidit *Winterton*. ἀκίρως dederunt alii.

19. Ἐχωσ'] Edidit & *Wint.* pro ἔχουσ'· σοφᾶ in σοφᾶ mutandum censet *Br.*

21. Ἐ·

Οικήσεις κατὰ Μίλατον ἔρασαν μετ' Ἰάωνων,
 ὧς εὐαλάκατος Θεουγενὶς ἐν δαμότισιν πέλῃ,
 Καὶ οἱ μνάζιν ἀεὶ τῷ Φιλασιδῷ παρέχῃς ξένω.
 Κεῖνο γάρ τις ἔρεϊ τῷ, ποτιδῶν σ', ἧ μεγάλη χάρις
 25 Δώρῳ ξὺν ὀλίγῳ· πάντα δὲ τιμᾶντα τὰ παρ Φίλων.

Π Α Ι Δ Ι Κ Α.

Εἰδύλλιον κθ'.

Οἶνος, ὃ φίλε παῖ, λέγεται, καὶ ἀλάθεα·
 Κάμμες χρὴ μεθύοντας ἀλαθέας ἔμμεναι.
 Κήγων μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ' ἐν μυχῶ

Οὐχ

21. Ἐρασαν] Pro ἔρατειαν, quod hic versum vitiabat, recte iam reposuit *Wintertonus*; repertum in Ed. Flor. & in Codice Vaticano; ἔρασην correxerat *Scaliger*.

22. Πέλῃ] Erat in Edd. Florent & *Wintertoni*, melius altero πέλοι.

23. Παρέχῃς] Sic omnino scribendum est, ut iam dederant *II Stephanus* & *Wintertonus*: vitiosae sunt lectiones. παρέχῃ σε ξένω, & παρέχῃς γε ξένω.

24. Ἐρεῖ τῷ] Pro ἐρείτω scripsi cum *Scaligero* & *Brunckio*. XXIX, vñ. 2. Κάμμες] Ed. *Br.* κάμμε· quocum, v. 3. κήγων recepi, pro κήγῳ.

5. Ἄμισυ] Ex Cod. Vatie. positum fuit, pro ἡμισυ. ζῶϊας, pro ζῶϊας ex Ed. Flor.

6. Ζ

Οὐχ ὄλας Φιλέειν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας,
 5 Γινώσκω· τὸ γὰρ ἄμισυ τᾶς ζοίας ἔχω,
 Ζῆ τὰν σὰν ἰδέων, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετα.
 Χώταν μὲν τὸ θέλγῃ, μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω
 Ἀμέραν· ὄκκα δὲ οὐκ ἐθέλεις τὴ, μάλ' ἐν σκότῳ.
 Πῶς ταῦτ' ἄρμενα, τὸν Φιλέοντ' ἀνίαις διδῶν;
 10 Ἄλλ' εἴ μοι τι πίθοι, νέος προγεγεσέρω.
 Τῷ καὶ λώϊον αὐτὸς ἔχων ἔμ' ἐπαινέσαις,
 Ποίησαι καλιὰν μίαν εἰν ἐνὶ δενδρέῳ,
 Ὅπκα μὴδὲν ἀπίξεται ἄγριον ὄρκετον.
 Νῦν δὲ τῷδε μὲν ἄματος ἄλλον ἔχεις κλάδον,
 15 Ἄλλον δ' αὔριον, ἐξ ἐτέρω δ' ἕτερον ματῆς.
 Καὶ κεν σεῦ τὸ καλὸν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσαις,
 Τῷδ' εὐθὺς πλέον ἢ τριέτης ἐγένευ Φίλος·

Τὸν

6. Ζῆ τὰν σὰν ἰδέων] In aliis Edd. scribitur Ζῆ τ. σ. ἴδων Τᾶς σᾶς ἰδέας, quod reponendum censebat *Wartonus*, recepit *Brunckius*, quocum admisi τὴ, v. 7 pro σὺ v. 10, αἴ μοι pro εἴ μοι.

11. Τῷ καὶ] Paene praeferrem cum *Br.* Editionis *Flor.* lectionem τῷ κεν. In seq. v. 12. δενδρέῳ recepi pro δενδρίῳ.

13. Ὅρκετον] Revocatum fuit ex *Ed. Florent.* pro ὄρκετον.

24. Νῦν δὲ] Legerem, Νῦν δ' ἐν τῷδε.

16. Καὶ κεν] Hic certe rectius legitur in *Ed. Flor.* quam in ceteris Καὶ μὴν. probavitque illud *Toupius*; qui corrigit etiam αἰνέση. At, vel Κ' αἴ, hic scribendum viderunt etiam *Scaliger*, *Reiskius*, & *Koenius*.

18. Ἐ-

Τὸν πρῶτον δὲ Φιλεῦντα, τριταῖον ἔθηκαο.

Ἄνδρῶν τῶν ὑπερῆγορέων δοκέεις πνέειν.

20 Φίλει δ', ἄς κε ζῶης, τὸν ὕμοιον ἔχειν ἀεὶ.

Αἱ γὰρ ὧδε ποιῆς, ἀγαθὸς μὲν ἀκοῦσαι

Ἐξ ἀσῶν· ὁ δὲ τοι ἔρος οὐ χαλεπῶς ἔχοι,

Ὅς ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμναται,

Κῆμὲ μαλθακὸν ἔξεπνόνασε σιδαρέω.

25 Ἄλλ' ἀπρίξ ἀπαλῶ σύματος σε πεδέρχομαι.

Ἄλλὰ περίξ μ' ὀμνάσθην, ὅτι πέρυσιν ἦσθα νεώτερος,

Χῶτε

18. Ἐθήκαο] Vitiōsae sunt lectiōnes ἔθηκας, & ἔλεπκας

19. Ἀνδρῶν τῶν] Scribendum aliquando suspicabar: Χλιδῶντων ὑπερῆγορέων δοκέεις πνέειν· quod in suam Ed. recepit Br.

20. Ἄς κε] Pro ὄσκε vulgatum fuit ex Ed. Flor. Aeolicum etiam ὕμοιον, pro ὄμοιον. — ἄς κε probavit Tournius; utrumque Bruckius, qui scripsit etiam ἔχην, &, in v. 21, scribendum monuit ἦν γὰρ ὧδε ποιῆς.

22. Ἐρος] In Ed. Flor. legitur χρόνος. Ex Aldino apogr. Br. Ed. ὁ δὲ τοι κ' Ἐρος. — In v. 24. scripsi σιδαρέω, pro σιδαρέου.

25. Ἄλλ' ἀπρίξ] Editum fuit ex coniectura Casauboni, sic legentis pro Ἄλλὰ περίξ. pro σύματος in Edit. legitur Flor. σύματος· quod admisi cum Br. qui praeterea dedit: ἀλλὰ πρὸς γ' ἀπαλῶ σύματος σε πεδέρχομαι. — Quae sequuntur edidit ex antiquo Codice Casaubonus ad Diogenem Laerti.

26. Ἄλλὰ περίξ] Haec ex versu adhaesisse praecedente vidit

Χῶτι γηραλέοι πέλομες πρὶν ἀπέπτυσσι,
 Καὶ ῥυσσοὶ, νεβτάτα δ' ἔχεν παλινάγρετον
 Οὐκ ἔσι πτέρυγαι γὰρ ἐπωμαδίας φορεῖ·
 30 Κᾶμμες βραδύτεροι τὰ ποτήμενα συλλαβεῖν.
 Ταῦτα χρὴ νοέοντα πέλειν ποτιμώτερον,
 Καὶ μοι τῶραμένῳ συνερᾶν ἀδόλως σέθεν,
 Ὅπως, ἀνίκα τὰν γένυν ἀνδρείαν ἔχῃς,
 Ἄλλάλοισι πελώμεθ' Ἀχιλλήιοι Φίλοι.
 35 Αἰ δὲ ταῦτά γε φέρειν ἀνέμοισιν ἐπιτρέπεις,
 Ἐν θυμῷ τε λέγεις, τί με δαιμόνι' ἐνοχλεῖς,
 Νῦν μὲν κῆπὶ τὰ χρύσεια μᾶλ' ἔνεκεν σέθεν

Βλίην,

vidit *Casaubonus*, legendum suspicatus: Ὁδ' μνάσθητι, ὅτι πέρυσ' ἦθα νεώτερος· quo sensu non exputo. Intelligerem sic scripta: Ὠνάθην ὅκα δὴ πέρυσ' ἦθα νεώτερος. *Brunckius* edidit: Μνάσθησαι (Μνάσθημεν infra praeferi) δ' ὅτι πέρυσιν ἤ. ν.

27. Χῶτι] Scribendum potius, χῶτι γα — *Brunckio* placuit κῆπτι.

28. Ἐχεν] Scripsi, pro ἔχειν. *Brunckius* edidit ἔχην·
 v. 30, συλλαβῆν· v. 31, πέλειν· v. 35, φέρην.

29. Οὐκ ἔσι] Οὐκ ἔντι corrigendum cum *Br.*

33. Ὅπως] Litera scripsi cum *Br.* duplicata, pro Ὅπως· pro ἔχῃς in apographo *Scaligeri* scribitur ἔχεις.

35. Αἰ δὲ ταῦτα] Vocula scribendum transposita, Αἰ δὲ γε — vel, Αἰ δὲ γα ταῦτα φέρειν ἀνέμοισιν ἐπιτρέπεις· sive, ἐπιτρέπεις. ut est in apographo *Scaligeri*. Versu 36. cum *Br.* scripsi Ἐν θυμῷ τε λέγεις· pro δε.

37. Νῦν μὲν] Hinc eicienda erat vocula δὲ. Pro Ἀεολι-
 69 πίδα vitiosum παῖδα olim scriptum erat in vs. sequenti·

39. Τί-

Βαίην, καὶ φύλακον νεκύων πέδα Κέρβερον.
 Τόκα δ', οὐδὲ καλεῦντος ἐπ' αἰλείαις θύραις
 40 Προμόλομι κε, παυσάμενος χαλεπῶ πύθω.

ΕΙΣ ΝΕΚΡΟ ΑΔΩΝΙΝ

Εἰδύλλιον λ'.

5. Ἄδωνιν ἢ Κυθήρη
 Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,
 Στυγνὰν ἔχοντα χαίταν,
 Ὀχρὰν τε τὰν παρειὰν,
 Ἄγειν τὸτ ὕν πρὸς αὐτὰν
 Ἔταξε τῶς Ἔρωτας.
 Οἱ δ' εὐθέως, ποτανοὶ
 Πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
 Στυγνὸν τὸν ὕν ἀνεῦρον,

Δῆ4

39. Τόκα] Fortasse primitus scriptum fuit Ἐκ τόκα.

40. Προμόλομι] Syllaba deficiens restitui forte poterit, si legatur, Σαῖς προμόλομι κε.

XXX, v. 4. Τὰν] Pro τὴν praebuit Codex Vatic. v. 5. αὐτὰν, & alia quaedam huius generis.

22. Κι-

10 Δῆσαν τε, καπέδησαν.
 Χώ μὲν, βρόχῳ καθάψας,
 "Ἔσυρεν αἰχμάλωτον,
 'Ο δ', ἐξόπισθ' ἐλαύων,
 "Ἐτυπτε τοῖσι τῆξις"
 15 'Ο θῆρ δ' ἔβαινε δειλῶς
 Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.
 Τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα,
 Πάντων κάκιστε θηρῶν,
 Σὺ τίνδε μηρὸν ἴψω;
 20 Σὺ μευ τὸν ἄνδρ' ἔτυψας;
 'Ο θῆρ δ' ἔλεξεν ἴδιε,
 "Ὀμνυμὶ σοι, Κυθήρη,
 Αὐτὰν σε, καὶ τὸν ἄνδρα,
 Καὶ ταῦτά μευ τὰ δεσμὰ,
 25 Καὶ τώσδε τὼς κυναγῶς.
 Τὸν ἄνδρα τὸν καλὸν σευ
 Οὐκ ἤθελον πατάξαι"

Ἄλλ'

19. ἴψω] Praestat alteri lectioni ἤψω, in Cod. Vatic. repertae.

22. Κυθήρη] Ed. Br. Κυθήρα. v. 16, Κυθήραν sed. v. 1, Κυθήρη,

Ἄλλ' ὡς ἄγαλμα' ἰσεῖδον,
 Καί, μὴ φέρωκ τὸ καθύμα,
 30 Γυμνὸν τὸν εἶχε μῆρον
 Ἐμανόμεναι Φιλῆσαι·
 Καί μευ κατεσυναζέ.
 Τούτους λαβοῦσα, Κύπρι,
 Τούτους κόλαζε, τέμνε,
 35 (Τί γὰρ φέρω περυσσῶς;)
 Ἐρωτικῶς ὀδύνας.
 Αἱ δ' οὐχί σοι τὰδ' ἀρεεῖ,
 Καὶ ταῦτ' ἐμεῦ τὰ χεῖρα.
 Τί γὰρ φιλεῖν ἐτόλμας;
 40 Τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις,
 Εἶπέν τε τὰς ἑρωσι
 Τὰ δεσμέαι ἢ πιλῆσαι.

Ἐκ.

32. Καί μευ κατεσυναζέ.] In Cod. Palatino Salmasius invenit: Καί μευ σίναζε κρακπῆρ. Cum Bern. Martino forte legendum: Καί μευ ἔσινε κρακπῆρ Reiskei coniecturam, τρηπιαν quae sensum daret tolerabilem, recepit Brunckius, καὶ αἱ μευ κατεσυναζέ.

33. Τούτους λαβοῦσα.] Vocibus transpositis sic isti duo versus in Cod. legitur Vatic. Τούτους λαβοῦσα τέμνε. Τούτους κόλαζε, Κύπρι, sic positos dedit Br. scribens λαβοῦσα. — in proximis formas quasdam cum illo Dericas admitt.

39. Τί γὰρ φιλεῖν εἶ.] Hic versus ex Vatic. Cod. ceteris fuit interiectus.

44. Κἄς ὕλαν.] Pro vulgato Καί ὕλαν, quod erat in Cod. Vatic.

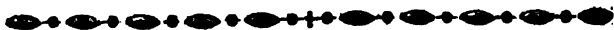
Ἐκ τῶδ' ἐπηκολούθει,

Κῆς ὕλαν οὐκ ἔβαινε·

45

Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν

Ἐκαίε τὼς ἔρωτας.

Ἐκ τῆς ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ

ἀποσπασμάτων.

Κ' αἴ τις ἀνὴρ αἰτεῖτ' εὐαγγελίαν τε καὶ ὄλβον,

Ἐξ ἄλδς ᾧ ζωῇ, τὰ δὲ δίκτυα κείνῳ ἄροτρα,

Σφάζων ἀκρόνυχος ταύτη θεῷ ἱερὸν ἰχθῦν,

Ὅν λεῦκον καλέουσιν, ὃ γὰρ Φιαρώτατος ἄλλων;

Καὶ κε λῖνα γήσαιτο, καὶ ἐξερόσαιτο θαλάσσης

Ἐμπλεα.

⊕ Ε Θ

Vatic. Καὶ ὄλαν, facile sic in genuinam scripturam, Κῆς ὕλαν, mutari potuit: Br. edidit καὶ β' ὕλαν, in notis tamen praetulit κῆς ὕλαν.

46. Ἐρωτας] Bern. Martinus legit ἐρῶντας· quod probant D'Orvillius, & Io. Luzacius: vulgatum Br. tuetur.

Hoc ἐκ τῆς ἐπιγραφομένης Βερενίκης fragmentum, ab Aethiopo servatum VII. p. 284. A. emendatius exhibuerunt Scaliger in Theocr. p. 234. Casaubon. L. T. p. 282. D. Heins. L. T. p. 372. & Io. Tournius Add. in Theocr. p. 408. Huic debentur in v. 1, εὐαγγελίαν· pro, ἐπ' ἀγγελίαν. v. 2, Ἐξ ἄλδς ᾧ ζωῇ, pro, ἐξ ἄλδς, ᾧ ζῶει: & v. 4, Φιαρώτατος, pro, θ' ἱερώτατος.

Τ 2

1, 1.

Θ Ε Ο Κ Ρ Ι Τ Ο Υ

Τ Ο Τ Σ Τ Ρ Α Κ Ο Τ Σ Ι Ο Τ

Ἐπιγράμματα.

Τὰ ρόδα τὰ δροσέοντα, καὶ ἡ κατάπυκνος ἐκείνη
Ἐρπυλλος κείται ταῖς Ἐλικωνιάσι.

Ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τὴν, Πώθιε Παιάν·

Δελφίς ἐπεὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλαΐσει.

Βωμὸν δ' αἰμάξει κεραεὶ τράγος οὔτος ὁ μαλδς,

Τερμίνθου τρώγων ἔσχατον ἀκρέμονα.

Α Λ Λ Ο. β'.

Δάφνις ὁ λευκὸχρως, ὁ καλᾶ σύριγγι μελίσδων

Βωκο

I, 1. Κατάπυκνος] In Ed. Flor. male legitur *κατάκαρπος*.

4. Δελφίς ἐπεὶ πέτρα] Corrigendum censuit *Toupius*, Δελφίδ' ἐπεὶ πέτραν· qui in v. seq. recte tuetur vocem *μαλδς*, quae *albium* significat: *Brunckius* vulgatam v. 4. lectionem servandam censet.

II, 1. Καλᾶ σύριγγι] Mutandum non est cum *Wartono*.

2. Βωκολικῶς ὕμνος] Recepi cum *Br.* pro *Βυκολικῶς ὕμνος*.

3. Τὰς

Βωκολικῶς ὕμνος, ἄνθετο Πανὶ τάδε.

Τῶς τρητῶς δόνακας, τὸ λαγωβόλον, ὄξυν ἄκοντα,
Νεβρίδα, τὰν πήραν, ἔ ποκ' ἔμαλοφόρει.

Α Λ Λ Ο. γ'.

Εὔδεις Φυλλοσρώτι πέδῳ, Δάφνι, σῶμα κεκμακθε
Ἄμπαύων· ζάλικες δ' ἀρτικαγεῖς ἀν' ὄρη.
Ἄγρευει δέ τυ Παν, καὶ ὁ τὸν κροκόθεντα Πρίηπος
Κισσὸν ἐφ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος,
Ἄντρον ἔσω ζείχοντες ὀμβρόροθοι. ἀλλὰ τὸ Φεῦγε,
Φεῦγε μεθεῖς ὕπνου κῶμα καταγρόμενον.

Α Λ Λ Ο. δ'.

Τήναν τὰν λαύραν τῶς αἰ δρύες, αἰτόβλε, κάμψας,
Σύκινον εὐρήσεις ἀρτιγλυφές ξόκνον,
Τρισκελές, αἰτόφλοιον, ἀνούπτον· ἀλλὰ Φάλητι

Παι-

3. Τῶς τρητῶς δόνακας] Sic emendantis *Salmassi* correptionem admisi cum *Br.* pro vulgatis, Τὸς τρισσοῦς δ.

4. Τὰν πήραν] Positum pro τὴν π. *Br.* Ed. καὶ πήραν.

III, 6. Καταγρόμενον] Καταγρόμενος placuit *Br. odaco*, & *Heinsio*: Τουρίο primum visum, fuit legendum καταγορμένοσ· postea καταρχόμενον. mihi καταγρόμενος genuinum videtur; *Brunckio*, καταρχόμενον.

IV, 1. Τῶς] Scribatur, an τῶς, vitiosum illud videtur.

T 3

5. Σα-

Παιδογόνῳ δικατὸν Κύπριδος ἔργα τελεῖν
 5 Σακὸς δ' εὐ ἱερὸς περιδέδρομεν· ἀέναον δὲ
 ῥεῖθρον ἀπὸ σπιλάδων πάντοσε τηλεθάε.
 Δάφναις, καὶ μύρτοισι, καὶ εὐώδει κυπαρίσσῳ,
 Ἐνθα πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἔλικι
 Ἄμπελος· εἰρινοὶ δὲ λιγυφθόγγοισιν αἰοδαῖς
 10 Κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη·
 Εὐθαὶ ἀηδοῦδες μινυρίσμασιν ἀνταχεῦσι,
 Μέλπουσαι ζόμασιν τὰν μελίγηρυν ὄπα.
 Ἐξο δὴ τηρεῖ, καὶ τῷ χαρίεντι Πιρήτῳ
 Εὐχε' ἀποσέρξαι τοὺς Δάφνιδός με πόθους.
 15 Κεῦθὸς ἐπιῤῥέξειν χίμαρον καλόν, ἦν δ' ἀνανεύσῃ,
 Τοῦδε τυχῶν, ἐθέλω τρισσὰ βύη τελέσαι·
 Ρέξω γὰρ δαμάλαν, λάσιον τράγον, ἄρνα τὸν ἴσχω
Σακί-

5. Σακὸς δ' εὐ ἱερὸς] Omnino servandum arbitror: *Salmasso* Codicis lectio placuit: "Ἐρκος δ' εὐ ἱερὸν περιδέδρομεν" in Ed. Flor. legitur: *Kāpos* δὲ *σκιερός*. *Toupio* scribendum videbatur *Σακὸς δ' ἐδῆρος*. quod adprobat *Brunckius*.

8. Βοτρυόπαις] Male tentatur a *Reiskia*.

11. Ἀνταχεῦσι] Positum fuit ex emendatione *Scaligeri*, quam probat *Toupius*, pro vulgato ἀνταχεῦσι. In v. seq. ζόμασιν iam dederat *Winterstonus*. v. 13, Ed. Br. ἴσχω.

15. Ἦν δ' ἀνανεύσῃ] Qui sensum emendavit epigrammatis, *D. Heins.* scribendum censēbat: *Κεῦθὸς ἐπιῤῥέξειν χίμαρον καλόν, ἦν κατανεύσῃ*. Praeferrem *ἐπνεύσῃ*. quod in hoc v. legitur in Scholiis ad Antholog.

16. Τρι-

Σακίτων, αἶτοι δ' εὐμενέως δ θεός:

Α Λ Λ Ο. έ.

Λῆς, ποτὶ νᾶν νυμφᾶν, διδύμοις αὐλοῖσιν ἀείσαι

Ἄδύ τι μοί; κήγῶν πακτίδ' ἀειράμενος

Ἄρξευμαί τι κρέκειν· ὁ δὲ βοκῆλος ἄμμεγα θελέει

Δάφνις, καροδέτω πνύματι μελπόμενος.

Ἐγγύς δε ζάντες λασίας ἄρνυς ἄντρου ὕπισθεν,

Πᾶσα τὸν αἰγιβάταν ἄρφανίσωμες ὕπνυ.

Α Λ Λ Ο. ε'

Ἄ δείλαιε τὺ Θύρσι· τί τὸ πλέον, εἰ καταταξείς

Δάκρυσι διγλήνους ὥπας ὀδυρόμενος;

Οἷχεται ἔ χίμαρος τὸ καλὸν τέκος, οἷχεται' ἐβ' ἄδαν

Τρα-

16. Τρισσὰ θύη] Recte se habent: ex Ed. Rom. repetitum τρισσοθύην exhibent Edd. R. & Br.

V, 2. Κήγῶν] Male mutavit D'Orvillius in κήγῶ, & in v. 3. Ἄρξευμαί in Ταξεδμῆ. Vulgatum Ἄρξευμαί optime tuetur Tournius.

3. Βοκῆλος] Receptum pro βοκῆλος· & v. 4. καροδέτω· ut in MS. reportum fuit a D'Orvillio, pro κροδέτω.

5. Λασίας ἄρνυς] Cur tandem a D'Orvillio mutatum sit in λασιδύχηνος; causam non exiuto.

6. Αἰγιβάταν ἄρφανίσωμες]. Pro vulgatis, αἰγιβάταν ἄρφανίσωμεν, recepi, sic a D'Orvillio ex Codice probabiliter scripta: αἰγιβάτων Η. Στεφάνου iam probaverat.

Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος·
 Αἰ δὲ κύνες κλαγγεῦντι· τί τὸ πλεόν, ἀνίκα τήρα
 Ὅσέον οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένης;

Εἰς ἄγαλμα ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ. ζ.

Ἦλθε καὶ ἔς Μίλητον ὁ τοῦ Παιήονος υἱός,
 Ἰητήρι νόσων ἀνδρὶ συνεσσύμενος
 Νικίᾳ· ὅς μιν ἐπ' ἡμᾶρ ἀεὶ θυέσσιν ἰκνεῖται,
 Καὶ τόδ' ἀπ' εὐώδους γλύψατ' ἄγαλμα κέδρου.
 Ἠετίωνι χάριν γλαφυρᾶς χερὸς ἄκρον ὑποσᾶς
 Μισθόν. ὁ δ' εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχνην.

Ἐπιτάφιον ΟΡΘΩΝΟΣ. η.

Ἐῖνε, Συρακόσιος τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίεται Ὀρθων,
 Χειμερίης μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἴοις,
 Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτον ἔχω πρότμον· ἀντὶ δὲ πολλᾶς

Πα-

VI, 6. Ὅσέον οὐδὲ τέφρα] Quod *Reiskio* venit in mentem, scribendum, Ὅσέων οὐδὲ τέφρα, Br. recepit.

VIII. Ἐῖνε] In Codice MS. teste *Hemsterhusio*, hoc epigr. *Leonidae* nomen praefert; atque id circo, in Theocriteis omisium, inter epigr. *Leonidas Tarentini* relatum fuit a *Brunckia*. *Hemsterhusius* has exhibet a vulgatis diversas lectiones: Ε, Συρακόσιος π. α. τ. ε. Ὀρθων, Χειμερίας μ. μ. ν. ι. κ. γ. ε. π. ε. μόρον, ἀντὶ δὲ Φίλης. — Vocem, v. 3. πολλᾶς, quam servandam putabat *Taurinus*, variis modis

Πατρίδας ὀθνεῖν κείμαι ἐφυσάμενος.

Α Λ Λ Ο . 8.

Ἄνθρωπε, ζωῆς περιφείδου, μηδὲ παρ' ὤρη
 Ναυτίλος ἴσθ', ὡς ἐς' οὐ πολλὸς ἀνδρὶ βίος.
 Δείλαιε Κλεόνικε, σὺ δ' εἰς λιπαρὴν Θάσσον ἔλθειν
 Ἠπείγει, κοίλης ἔμπορος ἐκ Συρίας.
 Ἐμπορος, ὦ Κλεόνικε δύσιν δ' ὑπὸ Πλειάδος αὐτῆς
 Ποντοπορῶν αὐτῇ Πλειάδι συγκατέδου:

Εἰς ἄγαλμα Μουσῶν. 1.

Ἵμῖν τοῦτο, θέαλ, κεχαρισμένον ἐννέα πάσαις
 Τῷγαλμα Ξενοκλῆς θῆκε τὸ μάρμαρινον
 Μουσικὸς. οὐχ ἑτέρως τις ἔρει. σοφίῃ δ' ἐπὶ τῆδε
 Αἶνον ἔχων, Μουσέων οὐκ ἐπιλαυθάνεται.

Ἐπι-

tentarunt *H. Steph. D. Heinsf. Reiskius*: mihi vulgata lectio non displicet.

IX. Ἄνθρωπε]. Duo tantum versus prostabant: reliquos quatuor ex Cod. MS. Antholog. primus edidit *Io. Georg. Graevius*; ultimum quidem minus emendate; sed huius veteram scripturam, hic a me exhibitam, ex scripto Cod. partim, dedit *Io. Pierfonus*: versum secundum, vocula inserta, sic *Toupius* emendavit; *Βιϋνσκιϋς* edidit: ναυτίλος, ἴσθι καὶ ὡς οὐ π. α. β.

T 5

XI, 4.

Ἐπιτάφιον ΕΥΣΘΕΝΟΥΣ τεῦ Φυσιογνώμονος. ια΄.

Εὐσθένης τὸ μᾶμα· Φυσιγνώμων ὁ σοφιστής,
 Δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν.
 Εὖ μιν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξείνης ξένον ὄντα·
 Χ' ὑμνοθέτης αὐτοῖς δαιμονίως φίλος ἦς·
 Πάντων ὧν ἐπέοικεν ἔχει τεθναῶς ὁ σοφιστής,
 Καίπερ ἄκις ἐὼν, εἴχ' ἄρα κηδεμόνας.

Εἰς τρίποδα τῷ Διονύσῳ, ἀπὸ Δημοτέλους. ιβ΄.

Δαμοτέλης ὁ χορηγός, ὁ τὸν τρίποδ', ὧ Δίονυσε,
 Καὶ σε τὸν ἡδιστὸν θεῶν μακάρων ἀγαθεῖς,
 Μέτριος ἦν ἐν παισὶ· χορῶ δ' ἐκτίσαστο νίκην
 Ἄνδρῶν, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ προσήκον ὄρων.

Εἰς

XI. 4. Χ' ὑμνοθέτης] Recte sic *Toupius* scripsit pro Χ' ὑμνοθέτης· &, pro ἦν, ἦς, ut erat in Eῦ. Rom. absurda sunt *Reiskii*.

5. Πάντων] Cum *Aurato* legunt *H. Steph. Toupius*, & *Brunckius*, Πάντων, ὧν ἐπέοικε, τόχην· *Wartono* venit in mentem: Πάντ' ὄν, ὡς ἐπέοικεν, ἔχει.

6. Ἄκις] *Heinsii* ἄκιος legentis, a *Toupio* probata, mihī

Ε Π Ι Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Α .

Εἰς ἄγαλμα τῆς οὐρανιας Ἀφροδίτης. γγ.

Ἦ Κόπριε αὐ πάνδημος· ἰλάσκειο τὴν θεὸν εἰπὼν
 Οὐρανιαν, ἀγνᾶε ἄνθεμα Χρυσογόνας
 Οἶκῳ ἐν Ἀμφικλέους, ὧ καὶ τέκνα καὶ βίαν εἶχε
 Ξυνόν· ἀεὶ δέ σφιν λώιον εἰς ἔτος ἦν
 Ἐκ σέθεν ἀρχομένοις, ὧ πότνια· κηδόμενοι γὰρ
 Ἀθανάτων αὐτοὶ πλείον ἔχουσι βροτοί.

Ἐπιτάφιον Εὐρυμέδοντος. ιδ.

Νήπιον υἱὸν ἔλειπες, ἐν ἀλικίᾳ δὲ καὶ αὐτὸς,
 Εὐρύμεδον, τῆμβου τοῦδε θανάτῳ ἔτυχες.
 Σοὶ μὲν ἔδρα θείοισι μετ' ἀνδράσι· τὸν δὲ καλῶτα:
 Τιμασεῦντι, πατρὸς μνᾶμενοι ὡς ἀγαθαῖ.

Eis

mibi quoque placet coniectura, & a Br. fuit in hunc vf. recepta.

XII, 1. Δαμοτέλης] Genuina nominis scriptura videtur: alteram, Δαμομέλης, male probavit Reiskius.

2. Παιε] Pro πᾶσι recte revocavit Reiskius ex Edit. Rom. prout in Antholog. fuit vulgatum.

XIII, 1. Ἦ Κόπριε] Ed. Br. & K. & τὰν θεὸν formam ille reliquit πάνδημος· V. 3. scripsit ἔσχα· V. 4, ἦε.

XV, 1.

Εἰς τὸ αὐτὸ. εἶ.

Γνώσομαι εἴτι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον, ἢ καὶ ὁ δειλὸς
 Ἐκ σέθεν ὡσαύτως ἴσον, ὁδοιπὸρ, ἔχει.
 Χαιρέτω οὗτος ὁ τύμβος, ἑρεῖς· ἐπεὶ Εὐρυμέδοντος
 Κεῖται τῆς ἱερῆς κοῦφος ὑπὲρ κεφαλῆς.

Εἰς Ἀνακρέοντος ἀνδριάντα. ις.

Θᾶσαι τὸν ἀνδριάντα τοῦτον, ὦ ξένε,
 Σπουδᾶ· καὶ λέγ', ἐπὶ ἄν ἐς οἶκον ἔνθηε,
 Ἀνακρέοντος εἰκὸν εἶδον ἐν Τέῳ,
 Τῶν πρόσθ' εἴτι περισσὸν ὠδοποιῶν·
 Προσθεῖς δὲ χῶτι τοῖς νέοισιν ἄδετο,
 Ἐρεῖς ἀτρεκέως ὄλον τὸν ἄνδρα.

Εἰς

XV, 1. Γνώσομαι] Hoc epigramma partem praecedentis putabat *Reiskius*; diversa esse, uni olim tumulo inscripta, *Brunkius*.

XVI, 4. Εἴ τι] Male tentatum a *Baxtero* vere monuit *Wartonus*.

XVII, 4. Τὴν] Cum illud saepenumero recurrat, frustra *Τὴν* scribebat *Salmasius*.

5. Τοὶ Συρακόσσαις ἐνδρυνταὶ Πελωρεῖς τᾶ π.] Sic *Scaliger* & *Toussius* optime emendarunt ante vulgata: Τὸν Συρακόσσαις ἐνδρυνταὶ.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ 301

Εἰς Ἐπίχαρμον ιζ'.

Ἄ τε Φωνὰ Δώριος· χῶν' ἦρ, ὃ τὰν κωμωδίαν
Εὐρῶν, Ἐπίχαρμος.

Ἦ Βάκχε, χάλκεόν νιν ἀντ' ἀλαβινοῦ
Τὴν ἴδ' ἀνέθηκαν.

Τοὶ Συρακόσσαις ἐνίδρυσται Πελωρεῖς τᾶ πόλει,
Οἷ' ἀνδρὶ πολίτᾳ.

(Σωρὸν γὰρ εἶχε χρημάτων) μεμναμένοι
Τελεῖν ἐπίχειρα.

Πολλὰ γὰρ ποττὰν ζῶαν τοῖς παισὶν εἶπε χρήσιμα·
Μεγάλα χάρις αὐτῷ.

Ἐπιτάφιον Κλείτας, τροφοῦ Μήδειου. ιη'

Ὁ μικκός τδ' ἔτευξε τᾶ Θρείσσα
Μήδειος τὸ μᾶμ' ἐπὶ τᾶ ὀδῷ, κητέγραψε Κλείτας.

Ἐξεί

ἐνδρυσται πελωρισᾶ πόλει· *Thomas Tyrwhittius legendum censuit, πελωρισᾶ· quod positum fuisset pro μεταωρισᾶ. — Haec minus feliciter tentabat ad Solinum Salmasius; qui in seq. v. Οἷ' ἀνδρὶ, frustra etiam mutabat in Ὀς ἀνδρὶ*

7. Μεμναμένοι] Hoc quoque *Scaligero* debetur, & *Tourio*, pro μεμναμένοις. — In v. 8. scribi quoque voluit *Tourius*, Πολλὰ καὶ π. quod *Br.* recepit: me quidem γὰρ, suo loco relictum, non offendit.

XVIII.

Ἐξεί τὰς χάριν ἃ γυναῖ ἀντὶ τήνων,
Ὦν τὸν κῶρον ἔθρεψε. τί μὴν; ἔτι χρησίμα καλεῖται.

Εἰς ΑΡΧΙΛΟΧΟΝ. 18'.

Ἀρχίλοχον καὶ σαῖθι καὶ εἰσίδε τὸν πάλαι ποιητᾶν.

Τὸν τῶν ἰάμβων, οὗ τὸ μυρίον κλέος

Διήλθε κήπῃ νύκτα καὶ πρὸς ἁῖᾶ.

Ἦρά μιν αἱ Μοῦσαι καὶ ὁ Δάλιος ἠγάπευν Ἀπόλλων

Ὡς ἐμμελής τ' ἔγεντο κάπιδέξιος

Ἐπεὶ τε ποιεῖν, πρὸς λύραν τ' αἰεΐδεν.

Εἰς ἈΝΔΡΙΑΝΤΑ ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΥ

τοῦ τῆν Ἠράκλειαν ποιήσαντος. κ'.

Τὸν τοῦ Ζανδὸς ὄδ' ὕμνῳ υἱὸν ἀνὴρ,

Τὸν λειοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα,

Πρῶ-

XVIII, 3. Τὰν χάριν ἃ γυναῖ] Formas cum Br. Doricas dedi pro vulgatis; & mox κῶρον & χρησίμα.

4. Ἐθρεψε, εἰ μὴν;] Optime sic Tournius correxit literas ante male distractas, ἔθρεψ' ἔτι μὴν ἔ. χ. κ.

XX, 1. Ἦρα μιν] Pro ὕμνῳ recte iam vulgaverat Winter-tonius; praeterea hoc in versu ὄδ' νῆρ scribe malim, quam ἀνὴρ.

4. Ὡς ἐμμελής] Scaliger & Casaubonus recte iam emendaverant pro ὡς Καμερίου.

XXI, 4. Κῆν θέλγῃ ἀπόβριζον] Horum verborum sedes cum

Πρῶτος τῶν ἐπὶ ἀνὰ μούσοισιν
 Πείσανδρος ξυλόγραφεν ὡς ἢ Κἄμειρου,
 Χῶσους ἐξοπέμασεν εἴπ' ἄλλους.
 Τοῦτου δ' αἰὶνὸν ἔδαμος (ὡς σάφ' εἶδῃς)
 Ἔρασ' ἐνθάδε, χάλκεον ποιήσας
 Πολλοῖς μασίῃ ἔπισθε κήνιαυτοῖς.

Εἰς ἸΠΠΩΝΑΚΤΑ. κἄ'

Ὁ μούσοποιὸς ἐνθάδ' Ἰππώναξ κεῖται.
 Εἰ μὲν πονηρός, μὴ ποτέρχου τῷ τύμβῳ.
 Εἰ δ' ἔσσι κρήγυες τε καὶ παρὰ χρησῶν,
 Θαρσέων καθίζου, κἂν θέλῃς, ἀπὸ βριξόν.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν ἑαυτοῦ βίβλον. κβ.

Ἄλλος ὁ Χίος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος δε τὰδ' ἔγραψα,

Εἰς

cum *Henr. Stephano* omnino non est immutanda, quem praeva scriptio fecundi versus fefellit, quo τύμβῳ recte fuit repositum, pro τάφῳ.

XXII.] Hoc epigramma, ut *Artemidori Grammatici, Theocriti* carminibus *Brunckius* etiam praefixit; huius loco ceteris epigrammatibus aliud subiecit, in Cod. Vatic. *Theocrito* adscriptum, quod mihi non videtur Theocriteum.

1. Ὁς τὰδ' ἔγραψα] Sic cum *Toupio* scribendum erat pro δε τὰδε γράφα.

ε. Συ-

304 ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΠΙΓΡΑΜΜ.

Εἰς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμι Συρηκόσιος,
Τῆς Πραξαγόραο περικλειτῆς τε Φιλίνης·
Μοῦσαν δ' ὀθνεῖην οὔ ποτ' ἐφελκυσάμην.

2. Συρηκόσιος] Cum in tribus Codd. Vatic Συρακούσιον, in uno legeretur Συρακούσιος, pro vulgato Συρηκοσίω, scribere malui Συρηκόσιος.

3. Φιλίνης] Legitimam nominis formam cum Τουρίο restitui, pro vulgata Φιλίνης. In ultimo versu Codex exhibet Vaticanus, οὐ τιν' ἐπεκτησάμην.

Β Ι Ω Ν Ο Σ

ΤΟΤ ΣΜΤΡΝΑΙΟΤ

Β Ο Τ Κ Ο Δ Ι Κ Α.

ΒΙΩΝΟΣ

ΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ

ΒΟΤΚΟΔΙΚΑ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΑΔΩΝΙΔΟΣ

Ειδύλλιον α.

Αἰάξω τὸν Ἄδωνιν· ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις,
ᾧλετο καλὸς Ἄδωνις, ἐπαιιάξουσιν Ἐρωτες.
Μηκέτι πορφυρέοις ἐνὶ Φάρεσι, Κύπρι, κάθειδα·
Ἐγρεο δειλαία κυανοσβλε, καὶ πλατάγησον
5 Στάθεα, καὶ λέγε πᾶσιν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Αἰάξω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιιάξουσιν Ἐρωτες.
Κεῖται καλὸς Ἄδωνις ἐπ' ὄρεσι, μηρὸν ὀδόντε

Λευ-

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΑΔΩΝΙΔΟΣ] Inter carmina Theocriti hoc olim editum, sub nomine Bionis primus vulgavit Henr. Stephanus.

vf. 5. Λέγε πᾶσιν]. Legendum coniecit Wassenborgius, λέγε παισίν, Cupidinibus: Petro Fonteinio placebat, λέγε βῶσον.

7. Μηρὸν ὀδόντε]. Eleganter corrigit Iohann. Ruardi, — μηρὸν Ἄδωνις Λευκῶ λευκὸν ὀδόντε τυχαίς. Adonidis nomen hic perplacet repetitum. — Vox Λευκῶ ab Heskinio non debuerat tentari.

- Λευκῶ λευκὸν ὀδόντι τυπέει, καὶ Κύπριν ἀνιῶ
 Λεπτὸν ἀποψύχων· τὸ δέ οἱ μέλαν εἴβεται αἶμα
 10 Χιονέας κατὰ σαρκός· ὑπ' ὀφρύσι δ' ὄμματα ναρκῆ,
 Καὶ τὸ ρόδον Φεύγει τῷ χεῖλεος· ἀμφὶ δὲ τήνῳ
 Θνάσκει καὶ τὸ Φίλαμα, τὸ μήποτε Κύπρις ἀφήσει.
 Κύπριδι μὲν τὸ Φίλαμα καὶ οὐ ζῶντος ἀρέσκει,
 Ἄλλ' οὐκ οἶδεν Ἄδωνις ὅ μιν θνάσκοντ' ἐφίλασεν.
 15 Αἰάζω τὸν Ἄδωνι· ἐπαιάζουσιν Ἐρωτες.
 Ἄγριον, ἄγριον ἔλκος ἔχει κατὰ μηρὸν Ἄδωνι·
 Μεῖζον δ' ἅ Κυβέρεια φέρει ποτικάρδιον ἔλκος.
 Κεῖνον μὲν περὶ παῖδα φίλοι κύνες ὠρύσαντο,
 Καὶ νύμφαι κλαίουσιν Ὀρειάδες. ἅ δ' Ἀφροδίτα,

Λυσσα-

10. Ναρκῆ] Inusitatae formae *ναρκεῖ*, Doricam ex Ed. Flor. & MS. Paris. substitui, probatam ab *Is. Vossio*. & *Brunckio*.

11. Τῷ χεῖλεος] Hic, ut multo suavius, praetuli alteri formae Doricae *χεῖλεος*· *χεῖλεος* etiam probarunt *Vulcanius*, *Heskinus*, & *Brunckius*.

12. Ἀφήσει] Miror cur legi voluerit *Brodacus ἀποση*. *Auferet*, *rapit* dicitur *ἀποσεται*, vel *ἀποσει*. quorum hoc est in Edd. Ald. & Iuntae. Ex MS. Reg. Paris. *ἀπησει* edidit *Brunckius*.

14. Οὐκ οἶδεν] Ex Cod. MS. protulit *Fuly. Vrsinus*; quod merito alteri, *οὐκ εἶδεν*, fuit praelatum, etiam a *Brunckio*, qui in vf. 13. edidit *ἀρέσκη*.

18. ὠρύσαντο] In Ed. Flor. legitur, *ὀδύραντο* (in Aldi Veneta, *ὀδύραντο*.) Vtrum posuerit *Bion*, dubitari potest. — *Κεῖνον* hoc in vf. in *τήνον* *Brunckius* mutavit: *Καλὸν* placebat *Io. Ruaridi*.

20. Δρω-

- 20 Λυσαμένα πλοκαμίδας, ἀνὰ δρυμῶς ἀλάληται
 Πενθαλέα; νήπλεκτος, ἀσάνδαλος· αἱ δὲ βάτοι νιν
 Ἐρχομέναν κείροντι, καὶ ἱερὸν αἷμα δρέπονται.
 Ὅξυ δὲ κωκύουσα δι' ἄγχεα μακρὰ φορεῖται,
 Ἀσσύριον βοῶσα πόνιν, καὶ παῖδα καλεῦσα.
- 25 Ἄμφι δέ μιν μέλαν αἷμα παρ' ὀμφαλὸν ἤωρεῖτο,
 Στάθεα δ' ἐκ μηρῶν φοινίσσεται. εἰ δ' ὑπομαζῶν
 Χιόνεοι τὸ πάροισεν Ἀδώνιδι πορφύροντο.
 Αἰ αἰ τὰν Κυθέρειαν, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
 Ὦλεσε τὸν καλὸν ἄνδρα, συνώλεσεν ἱερὸν εἶδος.
- 30 Κύπριδι μὲν καλὸν εἶδος, ὅτε ζώεσκεν Ἀδωνίς,
 Κάτθανε δ' ἅ μορφαὶ σὺν Ἀδώνιδι Κύπριδος, αἰ αἰ.

Ὠρεα

20. Δρυμῶς] Posui cum Br. pro δρυμῶς, in Cod. MS. repertum a D'Orvillio.

21. Νήπλεκτος] A Brunckia restitutum, νήπλεκτος, a me iam olim fuit probatum.

22. Ἐρχομέναν κείροντι] Ex Codd. fuit a D'Orvillio prolatum, pro vulgato κείροντι. κείροντι praebent etiam Edd. Ald & Flor. & κείρουσι legitur in Cod. Reg. Paris. — Pro Ἐρχομέναν corrigendum Σπερχομέναν suspicatur D. Ruhnkensius.

23. Κωκύουσα] Br. Ed. κωκύουσα.

26. Ἐκ μηρῶν] Nonnemini hic μηρῶν videbatur praefendum: ego vulgatam servarem.

29. Τὸν καλὸν ἄνδρα] Nihil habebat causae C. Barthius, cur legi voluerit σὺν καλὸν ἄνδρα.

30. Ὅτε] Brunckius edidit, ὅτε.

V 3

33. Κλαί-

Ἦρα πάντα λέγοντι, καὶ αἱ δρῦες, Αἰ τὸν Ἄδωνι.
 Καὶ ποταμοὶ κλαίοντι τὰ πένθη τᾶς Ἀφροδίτας,
 Καὶ παγαὶ τὸν Ἄδωνιν ἐν ὕρεσι δακρῦντι,

35 Ἄνθα δ' ἐξ ὀδύνας ἐρυθαίνεται· ἃ δὲ Κυθήρα

Πάντας ἀνὰ κναμῶς καὶ ἀνὰ πτόλιν αἰκτρὸν ἀεῖδει.

Αἰ αἰ τὰν Κυθέρειαν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.

Ἄχῳ δ' ἀντεβόασεν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.

Κύπριδος αἶνον ἔρωτα τίς οὐκ ἔκλαυσεν ἄν; αἰ αἶ

40 Ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησεν Ἄδωνίδος ἄσχετον ἔλκος,

Ὡς ἴδε Φοίνιου αἷμα μαραινομένῳ περὶ μηρῷ,

Πάχθας ἀμπετάσασα, κινύρετο, μείνον Ἄδωνι

Δύσποτμε, μείνον Ἄδωνι, πανύφατον ὡς σε κιχέϊω,

Ἦε

33. Κλαίοντι] Cum in hoc ipso carmine familia legantur, Illud cum *Br.* recepi pro forma vulgari κλαίουσι,

35. Ἐρυθαίνεται] Vt suavius ex *Ed. Flor.* recepi, pro ἐρυθραίνεται &, pro Κυθήρα, Κυθήρα.

36. Πάντας ἀνὰ κναμῶς καὶ ἀνὰ πτόλιν αἰκτρὸν ἀεῖδει.] Ista sic vitiose scripta leguntur in *Ed. Ald.* Π. ἀνακναμῶσ' ἀπέπαλιν ἀπὸ ἀεῖδει. — In his πᾶσαν πτόλιν praeferebat *Wassenbergius*. *Ruhnkenius* legendum suspicatur: Πάντας ἀνὰ κναμῶς κναυστόλος αἰκτρὸν ἀεῖδει. ultimum in ἀπτεῖ mutandum censet *Io. Luzacius*.

40. Ἐνόησεν] In ἐνόησεν mutavit *Brunckius*,

44. Χείλα χείλεσι μίξω] Eleganter dictum; neque adeo μίξω in μίξω mutandum est, aut cum *Is. Vossio* legendum, χείλα χείλεσ' ἀμύξω.

46. Ζάει] In *Cod. Reg. Paris.* & in *Ald. Ed.* legitur ζάη, quod *Br.* recepit.

47. Κεῖκ] Hic etiam κίς praetulit *Br.*

48. Πνεῦ-

Ὡς σε περιπτύξω, καὶ χεῖλεα χεῖλεσι μίξω.

45 Ἐχρσ τυτθὸν Ἄδωνι, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλαστον.

Τοσσοῦτόν με φίλαστον, ὅσον ζῶει τὸ φίλασμα·

Ἄχρισ ἀπὸ ψυχῆς ἐς ἔμον σῶμα κείς ἐμόν ἦταφ

Πνεῦμα τεδὸν ρεύσῃ, τὸ δὲ σεῦ γλυκὺ φίλτρον ἀμέλξω·

Ἐκ δὲ πῖω τὸν ἔρωτα· φίλασμα δὲ τοῦτο φυλάξω

50 Ὡς αὐτὸν τὸν Ἄδωνιν· ἐπεὶ σὺ με δόσμορε Φεύγεις·

Φεύγεις μακρὸν Ἄδωνι, καὶ ἔρχεαι εἰς Ἀχέροντα

Καὶ συγγὸν βασιλῆα καὶ ἄγγριον· ἅ δὲ τάλαινα

ζῶω, καὶ θεὸς ἐμμί, καὶ οὐ δύναμαί σε διώκειν.

Λάμβανε Περσεφόνα τὸν ἐμόν πύσιν, ἐσσί γὰρ αὐτὰ

55 Πολλὸν ἐμεῦ κρέσσων· τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σε καταρρεῖ.

Εἰμὲν

48. Πνεῦμα τεδὸν ρεύσῃ] *Br.* Ed. *ρευσετ.* quod, accentu aliter posito, legitur in Ed. Ald. & in Cod. Paris.

Ibid. Ἀμέλξω] Ἀμύρξω hic viro *D.* videbatur vulgato praefendum: mihi idem verbum videtur ἀμέλγειν & ἀμύργειν pronunciatum.

51. Ἐρχεαι] Recte *Io. Pierseonus* emendasse videtur εἰρχεαι εἰς Ἀχέροντα· quod in suam Ed. *Brunckius* recepit.

54. Ἐσσί γὰρ αὐτὰ] Hoc alteri praestat, quod in nonnullis est Edd. ἐσσί καὶ αὐτὰ. — *Vf.* 55. κρέσσων positum fuit pro κρείσσων, etiam a *Br.*

55. Ἐς σε καταρρεῖ] *Vulcanius* ediderat ἐς σε καὶ Ἄδων· suam coniecturam; factam ex vitiosa lectione Ed. Flor. ἐς σε καὶ ἔρη in Ald. legitur, τὸ δὲ πάγκαλον ἐς σε καὶ ἔρρει. Emendatam iam dedit *Fulv. Ursinus*: τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σε καταρρεῖ. *Br.* edidit, ἐς τὸ καταρρεῖ. sed in notis monuit scribendum ἐς τὸ κ.

Εἶμι δ' ἐγὼ πανάποτμος, ἔχω δ' ἀνδρεςον ἀνίηνη
 Καὶ κλαίω τὸν Ἄδωνιν, ὃ μοι θάνε, καὶ σὲ φοβεῦμαι
 Θνάσκεις ὧ τριπόβατε; πόθος δέ μοι ὡς ὄναρ ἔπτη
 Χήρη δ' ἅ Κυθέρεια, κενὸν δ' ἀνὰ δώματ' Ἔρωτες.
 60. Σοὶ δ' ἅμα κεσὸς ἔλωλε τί γὰρ τολμηρὲ κινάγεις;
 Καλὸς ἐὼν τοσσοῦτον ἔμηνας θηρσί παλαίειν;
 Ὡδ' ὀλοφύρατο Κύπρις· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες,
 Αἰ αἰ τὰν Κυθέρειαν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
 Δάκρυον ἅ Παφία τόσσον χέει, ὕσσον Ἄδωνις

Αἶμα.

56. Εἶμι] Br. Ed. ἐμμι, &c. h. v. ἀνίηνη.

57. Καὶ σὲ φοβεῦμαι] *Barthius* corrigendum putabat, καὶ σὲ φοβεῦμαι· *Kopriensis*, καὶ σὲ φοβεῖται. quod recepit in suam Ed. *Brunckius*: mihi vulgata commodam videntur admittere interpretationem.

58. Πόθος δέ μοι] Dudum vidī emendandum, πόθος δ' ἐμὸς ὡς ὄναρ ἔπτη. idem restituit, ediditque *Brunckius*, πόθος δ' ἐμὸν ὧ. δ. ἔ.

59. Κενὸν δ' ἀνὰ δώματ' Ἔ.] Rectius, ni fallor, legi poterit: Κενὸν δ' ἀνὰ δώματ' Ἔρωτες.

60. Τί γὰρ τολμηρὲ κινάγεις;] Corrigo: Τί γὰρ, τολμηρὲ κινάγεις, K. ἔ.

61. Τοσσοῦτον ἔμηνας] Quod alibi, hic etiam haeret vitium, emendandum ita, ut scribatur: τί γὰρ, τολμηρὲ κινάγεις, Καλὸς ἐὼν τοσσοῦτο μὲμηνας θηρσί παλαίειν; — *Brunckius* hanc, opinor, lectionem praeferebat a se vulgatae ἔμηνας· alterique, quae legi posse putabat, ἔμηναι.

64. Τόσσον χέει] Hoc, pro vulgato τόσσον ἐκχέει, partim ex Codd. & ex Ed. Flor. partim ex coniectura *D'Orvillii* recepi.

65. Τὰ

65 Αἷμα χέει· τὰ δὲ πάντα ποτὶ χθονὶ γίγνεται ἄνθη.

Αἷμα ῥόδον τίκτει, τὰ δὲ δάκρυα τῶν ἀνεμώνων.

Αἰάζω τὸν Ἀδωνίον· ἀπώλετο καλὸς Ἀδωνις.

Μηκέτ' ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα μύρο, Κύπρι.

Ἔστ' ἀγαθὰ σιβὰς, ἔστιν Ἀδωνίδι Φυλλὰς ἐτοίμα·

70 Λέκτρον ἔχει, Κυθέρεια, τὸ σὸν τόδε νεκρὸς Ἀδωνις.

Καὶ νέκυς ὦν καλὸς ἔστι, καλὸς νέκυς, οἷα καθεύδων.

Κάτθεο νιν μαλακοῖς ἐνὶ Φάρεσιν, οἷε ἐνίκων,

Τοῖς μετὰ σεῦ ἀνὰ νύκτα τὸν ἱερὸν ὕπνου ἐμόχθει,

Παγ-

65. Τὰ δὲ πάντα] *Litera mutata legendum arbitror: τὰ δὲ πάντα (id est πηκτὰ, sive πεπηγμένα) ποτὶ χθονὶ γίγνεται ἄνθη. terras affixi sanguinis grumi Venerisque lacrymas mutantur in flores.*

68. Ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα] *Brunckius edidit, ἐνὶ δρυμοῖς τὸν ἀνέρα.*

69. Ἔστ' ἀγαθὰ] *Io. Luzaeus legendum coniecit, Ἔστ' ἀπαλὰ σιβὰς, —*

70. Λέκτρον ἔχει, Κυθέρεια, τὸ σὸν τόδε] *Pro ἔχει scribi malim ἔχοι. τὸ σὸν in τὸ μὲν mutandum censuit Is. Vossius. — λέκτρον ἔχει, Κυθέρεια, τὸ σὸν, τοῦ, νεκρὸς Ἀδωνις placebat Io. Ruuardi.*

72. Κάτθεο νιν] *Vt legendum putabat Wassenbergius, cum scriptum sit in Cod. Reg. Paris. illud recepi pro vulgato, Κάτθεο καί. — Pro Φάρεσιν, οἷε, in Edd. Ald. & Flor. legitur Φάρεσιν, οἷ ἐνίκων.*

73. Τοῖς] *Scribi etiam poterit, Τοῖς si referatur ad κλητήρι. hoc in vs. verbum ἐμόχθει, a Br. mutatum in ἐμόχθη, sicut legitur in Cod. Paris. Ruhnkenio mihi que de menda suspectum est.*

Παγχρύσω κλιτήρι· πόθει καὶ συγνὸν Ἄδωνιν.

75 Βάλλε δ' ἐνὶ σεφάνοισι καὶ ἄνθεσι· πάντα σὺν αὐτῷ,

Ὡς τήνος τέθνακε, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.

Ῥαῖνε δέ μιν μύρτοισιν, ἀλείφασι, ῥαῖνε μύροισι.

Ὀλλύσθω μύρα πάντα, τὸ σὺν μύρον ᾧλετ' Ἄδωνις.

Κέκλιται ἀβρὸς Ἄδωνις ἐν εἴμασι παρφυρέοισιν·

80 Ἀμφὶ δέ μιν κλαίοντες ἀματανάχουσι Ἐρωτες,

Κειράμενοι χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι· χῶ μὲν οἴσῳε,

Ὅς δ' ἐπὶ τόξον ἔβαιν'. δε δ' εὐπτερον ἄγε Φαρέτραν.

Χῶ μὲν ἔλυσσε πέδιλον Ἀδώνιδος· δε δὲ λέβησι

Χρυ-

74. Πόθει καὶ συγνὸν] Haec quoque videri possunt vitia, & forte quis legi mallet: — Παγχρύσω κλιτήρι ποθεινὸν συγνὸν Ἄδωνιν. nisi sensus sit: τὰ Φάρη, οἷς ἔλυσε, ποθει, sive ποθοῦσι Ἄδωνιν, καὶ συγνὸν ὄντα.

75 Βάλλε δ' ἐνὶ σεφ.] Leni manu corrigit *Wassenbergius*, Βάλλε δέ μιν σεφάνοισι, καὶ ἄνθεσι. — Sequentia sic emendanda suspicabatur *E. H. van Eldik*: Βάλλε δ' ἐνὶ σεφάνοισι, καὶ ἄνθεσι πάσσε· σὺν αὐτῷ χῶ κῆπος τέθνακε, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη. Vulgatas literas propius accedit coniectura *Ia. Luzacii* legentis: Βάλλε δ' ἐνὶ σεφάνοισι καὶ ἄνθεα πάντα· σὺν αὐτῷ, Ὡς τήνος τέθνακε, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.

77. Ῥαῖνε δέ μιν μύρτοισιν, ἀλείφασι,] Optime corrigit *D. Reihkepius*: Ῥαῖνε δέ μιν Συρίοισιν ἀλείφασι. In Ed. legitur Ald. ῥαῖνε δέ μιν μύροισιν ἀλείφασι· correctoris esse videtur, quod ex Cod. Reg. Paris. *Brunckius* edidit: ῥαῖνε δέ μιν καλοῦσι ἀλείφασι.

82. Ὅς δ' ἐπὶ τόξον ἔβαιν'] In Ed. Flor. sic scriptus versus legitur: δε δ' ἐπὶ τόξον ἔβαιν', δε δὲ πτερόν. δε δὲ Φαρέτραν.

83, 84. Ὅς δὲ λέβησι χροσεῖσι] Rectius legitur in Ed. Flor.

Χρυσείοις Φορέσιν ὕδωρ· ὁ δὲ μῆρια λούει·

85 Ὅς δ' ὄπιθεν πτερύγεσσω ἀναψύχει τὸν Ἄδωνιν.

Αὐτὰν τὰν Κυβέριαν ἐπαιάζουσιν Ἐρωτες.

Ἔσβρεσε λαμπάδα πᾶσαν ἐπὶ Φλιατίς Ἰμέναιος,

καὶ σέφος ἐξεπέτασσε γαμήλιον οὐκ ἔτι δ' Ἰμάν,

Ἰμάν οὐκ ἔτ' αἰετόμενον μέλος, ἄρεται αἰ αἰ.

90 Αἰ αἰ καὶ τὸν Ἄδωνιν ἔτι πλέον, ἢ Ἰμέναιος,

Αἰ Χάριτες κλαίουσι τὸν υἱέα τῷ Κινύραο,

ὦλετο καλὸς Ἄδωνις, ἐν ἀλλάγησι λέγοισαι.

Αὐταὶ δ' ὄξυ λέγοντι πολὺ πλέον ἢ τὸ Διώναι.

Καὶ

Flor. δε δὲ λέβητι χρυσεῖα φορέσιν ὕδωρ. — Pro λούει nollem nuper editum fuisse λῦει.

86. Αὐτὰν τὰν Κυβέριαν] Quod saepius est in hoc carmine, hic quoque ponendum putabat *Lennepius*: Αἰ αἰ τὰν Κυβέριαν ἐπαιάζουσιν Ἐρωτές, idque *Brunckius* in suam Edit. admisit.

88. Στέφος ἐξεπέτασσε] *Coronam resalutam proiecit*, me quidem adeo vulgatum non offendit, a *Brunckio* receptum, ἐξεπέτασσε, placuit *Io. Pieronio*; ἐξέπαταξε, *Wassenb.* — Proxima, vl. 89, recte distinxit *Heskinus*,

90. Καὶ τὸν Ἄδωνιν] Καλὸν Ἄδωνιν legendum esse censet *Wassenbergius*.

Ibid. Ἡ Ἰμέναιος] Sic ad mentem *Ernesti Gul. Hightii* reponere non dubitavi, pro αἰ Ἰμέναιον. *Adonin* magis adhuc, quam *Hymenaeus*, plorant *Charites*.

91. Τὸν υἱέα τῷ] Τὸν υἱέα τὸν Κινύραο *Vulcanius* edidit.

93. Αὐταὶ] In schedis suis correxerat *Pieronus*: Αἰ αἰ δ' ὄξυ λέγοντι πολὺ πλέον, ἢ τὸ Διώναι. commendat illud adiectum ὄξυ λέγοντι, cuius loco ὄξυ λέγοντι est in Ed. Flor.

94. Καὶ

316 ΒΙΩΝΟΣ ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.

Καὶ Μοῖσαι τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίουσιν Ἄδωνιν,
 95 Καί μιν ἐπαιδουσιν, ὁ δὲ σφίσιν οὐκ ἐπακούει.
 Οὐ μὰν οὐκ ἐθέλει, Κώρα δὲ μιν οὐκ ἀπολύει.
 Λήγε γόνων Κυθέρεια, τοσήμερον ἴσχεο κομμῶν·
 Δεῖ σε πάλιν κλαῦσαι, πάλιν εἰς ἔτος ἄλλο δακρῦσαι.

94. Καὶ Μοῖσαι] Sic recte iam edidit *Vulcanius*, pro Μοῖραι quod ab aliis revocari non debebat: veram hic lectionem probarunt *Barthius*, *Heskinus*, *Higtius*, *Pierfonus* & *Brunckius*.

Ibid. Ἀνακλαίουσιν Ἄδωνιν] Quod *Palmerio* venit in mentem, ne memoratu quidem dignum est. Placet inventum *Heskinii*, haec & seqq. sic legentis: Καὶ Μοῖσαι τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίουσιν, Ἄδωνιν Καλὸν ἐπαιδουσιν. quae sic scripta *Brunckius* recepit.

95. Οὐκ ἐπακούει] Legendum potius, οὐχ ὑπακούει.

96. Οὐ μὰν οὐκ ἐθέλει,] Pro αὐτὸ δύναται dictum putabat *Heskinus*; *Higtius* vero corrigendum, Οὐ μὰν, εἴ κ' ἐθέλοι. Vt *Brunckio*, mihi quoque placet *Koenii* correctio, Οὐ μὰν, ὅκ' ἐθέλει, sive potius ἐθέλοι.

Ibid. Κώρα δὲ μιν] Infelix est *Barthii* tentamen scribentis, Κώρα Κύριν οὐκ ἀπολύει.

97. Ἰσχεο κομμῶν] *Desine placentium* Veram lectionem, dudum inventam a *Ruhnkenio*, pro vulgato κάμων restituit. Idem illud in mentem venit *Barthio*, & *Wakkerō*.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΒΙΩΝΟΣ ΛΕΙΨΑΝΑ.

Ειδύλλιον β΄.

Ἰξευτὰς ἔτι κῆρος, ἐν ἄλσει δενδράεντι
 Ὅρνεα θηρέων, τὸν ἀπώτροπον εἶδεν Ἔρωτα
 Ἐσδόμενον πύξιοιο ποτὶ κλάδον· ὡς δ' ἐνόησε,
 Χαίρων ὄνεκα δὴ μέγα φαίνεται ὄρνεον αὐτῷ,
 5 Τὼς καλάμωσ ἅμα πάντας ἐπ' ἀλλάλοισι συνάπτων,
 Τᾶ καὶ τᾶ τὸν Ἔρωτα μετάλμενον ἀμφεδόκευεν.
 Χῶ παῖς, ἀσχαλάων ἔνεχ' οἱ τέλος οὐδὲν ἀπάντη,

Τὼς

Vf. 1. Ἰξευτὰς] Hi XVI versus ex *Bionis Smyrnaei Bucolicis* servati prostant in *Stobaei Florileg. Gesn.* p. 400. *Grotii* p. 267,

4. Μέγα φαίνεται ὄρνεον] Syllaba scribendum repetita: μέγα φαίνεται τῶρνεον αὐτῷ.

7. Ἀσχαλάων ἔνεχ' οἱ] Sic recte scriptam vocem ediderunt *Vrsinus*, *Gesnerus*, aliique: ὄνεκα, quod praebet *Ed.* prima *Stobaei*, fluxit ex interpretatione adiecta: eius loco ἔστι *Brunckius* edidit. — Ἀσχαλλων scribatur, ἀσχαλάων, aut ἀσχαλόων, nihil adeo interest.

II. Με-

Τὼς καλὰ μως ρίψας ποτ' ἀροτρέα πρεσβυν ἴκανεν,
 Ὅς νῦν τάνδε τέχνην ἐδιδάξατο· καὶ λέγει αὐτῷ,
 10 Καὶ οἱ δείξεν Ἐρωτα καθήμενον. αὐτὰρ ὁ πρέσβυς
 Μειδιῶν κίνησε κάρη, καὶ ἀμείβετο παῖδα,
 Φεῖδεο τᾶς θήρας, μηδ' ἐς τόδε τῶρνεον ἔρχευ.
 Φεῦγε μακράν· κακὸν ἐντὶ τὸ θηρίον· ὄλβιος ἐσσῆ
 Εἰσόκα μή μιν ἔλθῃ· ἦν δ' ἀνέρος ἐς μέτρον ἔλθῃς,
 15 Οὗτος ὁ νῦν Φεύγων καὶ ἀπάλμενος, αὐτὸς ἀφ' αὐτῷ
 Ἐλθὼν ἑξαπίνης, κεφαλὰν ἐπὶ σείῳ καθιξεί.

Εἰδύλλιον γ

Ἄμεγάλα μοι Κύπρις ἔθ' ὑπνώοντι παρέξα,

Νηπία·

11. Μειδιῶν] Cum Br. dedi, pro Μειδιῶν.

12. Φεῖδεο τᾶς θήρας] Ex Stobaeo Gesn. recte dedit Vulganius: ex Ed. Trincavelli τὰν θήραν exhibet Ed. F. Vrsini.

15. Ἀπάλμενος] Pro ἑπάλμενος reposui cum Iligtio, Lucasio, Brunckio; qui, v. 16, edidit ἑλθὼν, v. 14, ἑλθῃς.

III, 1. Ἄμεγάλα] Hos etiam XIII versus ut Bionis praebet Stobaeus Gesn. p. 388. Grotii, p. 245 in Ed. prima Trincavelli & in MS. Leid. adscriptum legitur: ἐκ τῶν Βίωνος βουκολικῶν.

Ibid. Ἐθ' ὑπνώοντι] Amico cuidam meo hic in mentem venerat ἔτι χυοῶοντι. Veram lectionem detexit Io. Fred. Herelius, in literis ad D. R. datis corrigens, ἔθ' ἠβῶοντι.

3. Τέ

Νηπίαχον τὸν Ἐρωτα καλῆς ἐκ χειρὸς ἄγουσα,
 Ἐς χθόνα νευσάζοντα; τόσον δέ μοι ἔφρασε μῦθον,
 Μέλλειν μοι φίλε βούτα λαβὼν τὸν Ἐρωτα δίδασκει.
 5 Ὡς λέγε, χ' ἂν μὲν ἀπῆνθεν ἔγω δ', ὅσα βουκολιάσδων
 Νήπιος, ὡς ἐθέλοντα μαθεῖν τὸν Ἐρωτα δίδασκον.
 Ὡς εὔρειν πλαγίαυλον ὁ Πᾶν, ὡς αἰλὸν Ἀθήνα,
 Ὡς χέλυν Ἐρμῆων, κίθαριν δ' ὡς ἀδύς Ἀπόλλων.
 Τοῦτά μιν ἐξεδίδασκον. ὁ δ' αἶν ἐμπάζετο μύθων,
 10 Ἀλλὰ μοι αὐτὸς ἄειδεν ἐρωτύλα, καὶ μ' ἐδίδασκε
 Θναπῶν τ' ἀθανάτων τε πόνους, καὶ ματέρος ἔργα.
 Κήγῶν ἐκλαθόμεν μὲν ὕσων τὸν Ἐρωτα δίδασκον,
 Ὅσσα δ' ἔρωε μ' ἐδίδαξεν ἐρωτύλα πάντ' ἐδιδάχθην.

Εἰ-

3. Τόσον δέ μοι] Ed. Brunckius, τόσον δ' ἐμὲν E. μ. v. 4, μέλλειν μοι φίλε βούτα.

5. Ἀπῆνθεν ἔγω δ' ὅσα βουκολιάσδων] In hic Brunckium sequutus, ἐγὼν tamen suo loco reliquit. Ante editum ἀπῆνθεν & βουκολιάσδων cuius loco βουκολιάσδων erat in Ed. Gesn. & Cod. scripto.

6. Μαθεῖν] Ed. Br. μαθῆν.

8. Κίθαριν δ' ἀδύς] Ed. Br. κίθαρην ἀδύς.

9. Ἐμπάζετο] Ed. Br. ἐμπάσδετο.

10. Ἀλλὰ μοι] Ed. Br. ἀλλ' ἐμὲν, — &, προ καὶ μ', κῆμ'. Cum illo v. 11, recepi, Θναπῶν τ' ἀθανάτων τε πόνους. Corrupta voci θναπῶν subiecta aberat ab Edd.

13. Ἐδίδαξεν] Ex Stobaeo MS. prodit, hic melius vulgato ἐδίδασκον.

V. 1.

Ειδύλλιον δ'.

Ταὶ Μοῖσαι τὸν Ἐρωτᾶ τὸν ἔγριον οὐ φοβέονται,
 Ἐκ θυμῷ δὲ φιλεῦντι, καὶ ἐκ πόδός αὐτῷ ἔπονται.
 Κ' ἦν μὲν ἄρα ψυχᾶν τις ἔχων ἀνέρασον ὀπηδῆ,
 Τήνον ὑπεκφεύγοντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι διδάσκειν·
 5 Ἦν δὲ νόον τις Ἐρωτι δονεύμενος ἀδὺ μελίσσῃ,
 Ἐς τήνον μάλα πᾶσαι ἐπειγόμεναι προρέοντι.
 Μάρτυς ἐγὼν ὅτι μῦθος ὄδ' ἔπλετο πᾶσιν ἀληθής·

Ἦν

Vf. 1. Ταὶ Μοῖσαι] His etiam versibus, qui sunt in *Stobaeo Gesn.* 387 *Grotii* p. 241. adscriptum in Cod. Leid. ut in Ed. Veneta: ἐκ τῶν Βίωνος βουκολικῶν.

1. 2. Οὐ φοβέονται, Ἐκ θυμῷ δὲ φιλεῦντι] Haec ad mentem meam *Brunckius* edidit. pro vulgatis, ἢ φοβέονται, ἢ θυμῷ φιλεῖντι. *Stobaei* Floril. MS. mihi praebuit οὐ φοβέονται. In Ed. *Gesneri* repertum οὐ φοβέουσαι dedit & *Vrsinus*; quod recipi non debebat ab *Heskinio*. — *Whitfordus* iam dederat; οὐ φοβέονται, Ἐκ θυμῷ φιλεῖντι. vocula δὲ requirebatur interiecta, & verbi forma, his etiam Poëtis usitata.

3. Ὀπηδῆ] Dubites, utrum ὀπαδῆ dederit Poëta, an αἰδῆ. αἰδῆ vetus ed lectio Codicum, ab *H. Stephano* & *F. Vrsino* reperta: hinc fluxit lectio primae Ed. *Stob.* δῆ δῆ, & MS. Leid. δ' εἰ δῆ. ὀπηδεῖ dedit in sua Ed. *Gesn.* & satis commodum hic videtur ὀπαδεῖ, quod *Br.* admisit; qui vf. 4. scripsit διδάσκην.

5. Ἦν δὲ νόον τις] Sic cum *Brunckio* edere non dubitavi, pro vulgato, Ἦν δὲ νόον τῷ Ἐρωτι.

7. Ἀληθής] Ed. *Br.* ἀλαθής.

8. Ἀλαθής

Ἦν μὲν γὰρ βρατὸν ἄλλον ἢ ἀθανάτων τῶν μέλπω,
 Βαρβαίνει μεν γλώσσα, καὶ ὡς πάρος οὐκ ἔτ' αἰεΐει·
 10 Ἦν δ' αὐτ' ἐς τὸν Ἔρωτα καὶ ἐς Λυκίδαυ τὴ μελίσσω,
 Καὶ τόκα μοι χαίροισα διὰ σώματος ῥέει ᾧδά.

Εἰδύλλιον. 1.

Οὐκ οἶδ', οὐδ' ἐπέειπεν, ἀ μὴ μάθομεν πονέσθαι.
 Εἴ μοι καλὰ πέλει τὰ μελύδρια, καὶ τάδε μοῦνα
 Κῦδος ἐμοὶ θήσονται, τὰ μοι πάρος ᾠτασε Μοῖσα.

Ε1

8. Ἀθανάτων] Pro ἀθανάτων, prout videram scribendum. *Scriptum* praebuit *Stobaei* Cod. MS. — In vs. seq. vitiose olim legebatur *Καμβαίνει*.

11. Καὶ τόκα μοι χαίροισα] *Ruhnkenio* prae vulgato placet, *Αὐτίκα μοι*. *Bruckius* edidit, καὶ τόκ' ἐμὴν, qui servandum putat *χαίροισα* cuius loco *χαίροισα* *Lennerio* videbatur aptius. — Hoc in vs. pro ῥέει ᾧδά, in una legitur Ed. *Vrsini*, ῥέει αὐδά. quod, si Codices exhiberent, praeferrem.

V, 1. Οὐκ οἶδ'] In *Stobaei* Florileg. *Gest.* p. 375. hic versus, ut *Bionis*, ceteris praefigitur; quem ut illius dedit etiam *Grotius*: sequentibus in Ed. *Stob.* Veneta, & in MS. *Leid.* praefigitur, ἐκ τῶν Βίωνος βουκολικῶν.

2. Εἴ μοι] Ed. *Br.* Αἴ μοι, qui hoc etiam in vs. μοῦνα mutavit in μῶνα, & vs. 4, 5, 9, Εἴ in αἴ.

3. Κῦδος ἐμοὶ θήσονται] Ed. *Br.* Κ. ἐμὴν θησῶντι. *Ibid.* *Μοῖσα*] Sic mihi quoque, pro *Μοῖσῃ*, scribendum videbatur cum *Pierfano*, aliisque. vulgatam lectionem tueri voluit *Heskinus*.

3

4. 17

- Εἰ δ' οὐχ ἔδδα ταῦτα, τί μοι πολὺ πλήονα μοχθῆν;
 5 Εἰ μὲν γὰρ βίβω διπλὸν χρόνον ἄμμι εἶδωκεν
 Ἡ Κρονίδας, ἡ Μοῖρα πολέτρεπος, ὡς ἀνύεσθαι
 Τὸν μὲν ἐς εἰφροσύνας καὶ χάρματα, τὸν δ' ἐνὶ μόχθῳ,
 Ἦν τάχα μοχθήσαντι ποθ' ὕπερον ἐσθλὰ δέχεσθαι.
 Εἰ δὲ θεοὶ κατένευσαν ἓνα χρόνον ἐς βίον ἔλθειν
 10 Ἀνθρώποις, καὶ τόνδε βραχὺν καὶ μῆονα πάντων,
 Ἐς πόσον ἂ δειλοὶ καμῆτως κ' εἰς ἔργα πονεῦμες;
 Ψυχὰν δ' ἄχρι τίνος ποτὶ κέρδεα καὶ ποτὶ τέχνας
 Βάλλομες, ἰμείροντες ἀεὶ πολὺ πλήονος ὄλβω;
 Ἐλαθόμεθ' ἢ ἄρα πάντες ὅτι θνατοὶ γενόμεσθα,
 15 Χ' ὡς βραχὺν ἐκ Μοίρας λάχομεν χρόνον.

Εἰ-

4. Τί μοι πολὺ πλήονα μοχθῆν] Pro μοχθεῖν sic scripsi cum Br. πλήονα iam dederant *Vulcanius & Heinsius*.

5. Ἄμμι] *Grotius* edidit, ut usitatus, pro ἄμιν. hic vitiosum erat ἄμιν.

8. Ποθ' ὕπερον] Br. Ed. πόχ' ὕπερον.

9. Ἐλθεῖν] Genuinam formam ἔδδην hic etiam exhibuit Br. &, vl. 11, καὶς monuit scribendum.

15. Λάχομεν χρόνον] Hunc versum, adiecto ἐμβιοτεσθην, suppleri posse putabat *Is. Vossius*; λάχομεν scribendum, *Brunck*.

VI, 1. Εἰλαρος] Ex *Stobaei Eclogis Phys.* MSS. in *Bibl. Farnes.* hos *Bionis* versus primus protulit *F. Vrsinus* in *Virg. cum Gr. Script. collato*, p. 2, 3. & paulo post eosdem edidit cum ceteris *Bionis & Moschi* carminum fragmentis: Editis postea *Stobaeanis* istis *Eclogis*, *Gul. Canterus* eosdem exhibuit.

Εἰδύλλιον. 5.

ΚΛΕΘΔΑΜΟΣ καὶ ΜΤΡΕΩΝ.

ΚΛΕΘΔΑΜΟΣ

Εἶπας, ὦ Μύρσον, ἢ χείματος, ἢ φθινοπώρου,

"Ἡ θέρεος, ἢ τοι ἄδδ; τί δὲ πλέον εὐχέαι ἐλθεῖν;

"Ἡ θέρεος, ἀνίκα πάντα τελείεται ὄσσα μὲν γέμεες;

"Ἡ γλυκερὸν φθινοπώρον, ἢτ' ἀνδράσι λιμὸς ἐλαφρά;

5"Ἡ καὶ χεῖρα δόσσοργαν; ἐπεὶ καὶ χεῖματι πολλοὶ

Θαλπόμενοι θέλγονται ἀεργεῖν τε καὶ ὄκνω;

"Ἡ τοι καλὸν ἔαρ πλέον εὐαθεῖν; εἰπὲ τί τοι Φρήν

Λα

hibuit p. 18, & 19, velut ex τῶν Βίβλου βαυκολικῶν, prout in Codice Sambuici vitiose scripti prostant: *Gratius* in *Excerptis* dedit p. 147, 149, partim ex MS. Paris. emendatos.

Ibid. φθινοπώρου] Ed. Br. φθινοπώρῳ, & vs. 2, ἐνθῆν, pro ἐλθεῖν.

4. Ὅτ' ἀνδράσι λιμὸς ἐλαφρά] Cum Cantero *Gratius* edidit λιμὸς ἐλαφρός sed Dorice ἄ λιμὸς ἀφείβatur, ut & in vulgari Dialecto. — ἢτ' ἀνδράσι, Br. Ed.

6. Θαλπόμενοι θέλγονται] Sic recte vulgavit *Gratius* edidit, Θαλπόμενοι ἔλπονται ex conjectura corrigens vitiosa Canteri, θαλπόμενοι θέλγοντας huius Codex sequentem vs. sui parte defectum exhibebat.

Ibid. ἀεργεῖν] Vel ἀεργεῖα scribendum; non ἀεργεῖ, vel ἀεργεῖν ἀεργεῖν dederunt Canter. & *Gratius*.

Δίρεται, λαλέω γὰρ ἐπέτραπεν ἡ σχολὰ ἄμμου.

Μ Τ Ρ Σ Ω Ν.

Κρίνειν οὐκ ἐπέοικε θεήϊα ἔργα βροτοῖσι·

- 10 Πάντα γὰρ ἱερά ταῦτα καὶ ἀδέα· σεῦ δὲ ἕκατι
 Ἐξερῶ, κλεβδάμε, τὸ μοι πέλεν ἄδιον ἄλλων.
 Οὐκ ἐθέλω θέρος ἦμεν, ἐπεὶ τόκα μ' ἄλιος ὄπτῃ
 Οὐκ ἐθέλω Φθινόπωρον, ἐπεὶ νόσον ὦρια τίκτει
 Οὐλον χεῖμα φέρειν, νιφετὸν κρυμούς τε φοβεῦμαι
- 15 Εἶαρ ἔμοι τριπύθαιον ὄλω λυκάβαντι παρήη,
 Ἀνίκα μήτε κρύος, μήθ' ἄλιος ἄμμου βαρύνει.

Εἶαρ

1. Ἄ σχολὰ ἄμμου] Pro σχολὰν, vel, ut erat in MS. Paris. σχολαί. sic fuit emendatum ab *Vrfsino*, & *Grotio*. — Pro ἡμῖν scripsi, more in his usitato, ἄμμου.

10. Ἱερά ταῦτα] *Lennerio* scribendum videbatur ὦρια ταῦτα.

Ibid. Σεῦ δὲ ἕκατι] Sic ex Codd. ediderunt *Vrfsinus*, & *Grotius*, & in vñ. 11, πέλεν ἄδιον. vitiosa dedit *Canterus*.

13. Νόσον] Νόσος, ut edidit *Brunckius*, scribendum putabat *Hemsterhusius*.

14. Νιφετὸν κρυμούς τε] Qui hoc in vñ. φέρην quoque scripsit, *Br.* edidit νιφετὸν (νιφετοῦς, *Vulcan.*) κρυμάς τε. sed in notis ex Ed. *Canteri* repetitum praefert κρυμὸν. haec mihi forma videtur vitiosa.

17. Βλασεῖ] *Brunckius* edidit βλασεῖ. quae Dorica erat in his contractis scribendi ratio: βλάση dederant *Canter.* & *Grotius*.

VII, 1. Ἀμφασία] Hoc etiam carminis fragm. primus edidit *Vrfsinus* in *Virg.* p. 3. & paulo post *Lyricorum frag-*

μεν

Ἐίηρι πάντα κύει, πάντ' εἶαρος ἀδέα βλασεῖ,
 Χ'ά νύξ ἀνθρώποισιν ἴσα, καὶ ὁμοῖος ἄωγ.

ΕΙΣ ΤΑΚΙΝΘΟΝ.

ζ.

Ἀμφασία τὸν Φοῖβον ἔλεν τόσον ἄλγος ἔχοντα
 Δίξετο φάρμακα πάντα, σοφᾶν δ' ἐπεμαίετο τέχνην
 Χρῆεν δ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρι, χρῆεν ἅπασαν

᾽Ωτει

mentis subiectum. melius vero scriptum *Canterus*, in *Stobaei* *Ecl.* p. 11. his ex Cod. adscriptis: ἐκ τῶν Βίωνος βουκολίων (βουκολικῶν) εἰς Ἱάκινθον

Ibid. Ἀμφασία τὸν Φοῖβον ἔλεν] *Gul. Canterus & Grotius* sic scriptum in suis quisque Codd. invenerunt: ex *Farnesiano* dederat *Vrsinus*, Ἀμφασία τὸν βίον ἔλεν cuius loco τὸν Φοῖβον scribendum monuit & *Theod. Canterus*. — In sua Ed. *Vulcanius* exhibuit: Ἀμφασία δὲ βίων ἔλε τόσον δ' ἄλγος ἔχοντα. unde non absurde fecerat *Higtius*: Ἀμφασία Παιῶν ἔλε. ipse *Deus medicinae obscuruit*. Vera Codicum lectio est, τὸν Φοῖβον.

2. Σοφᾶν δ' ἐπεμαίετο τέχνην] Vitiōsum verbum ἐπεβάετο dederunt *Canter.* & *Grotius*; quod in ἐπεμάετο mutandum censuit *Salmasius*, qui tamen illud nusquam legerat. Ἐπεβαίετο *F. Vrsinus* invenit in Cod. Flor. hoc recte *Vulcanius* in ἐπεμαίετο emendavit, a *Dan.* quoque *Heinsio*, aliisque probatum. — In vl. seq. formam ἀμβροσίην ne hic quidem mutandam arbitror in ἀμβροσίᾳ.

X 3

VIII, 1.

᾽Ωτειλάν· Μοίραισι δ' ἀναλθέα φάρμακα πάντα

ή.

᾽Ολβιοι οἱ Φιλέαντες, ἐπὴν ἴσον ἀντεβάνονται

᾽Ολβιος ἦν Θασεύς τῷ Πειριθῶ παρεόντος,

Εἰ καὶ ἀμειλίχτοιο κατήλυθεν εἰς Ἄϊδαο,

᾽Ολβιος ἦν χαλεποῖσιν ἐν ἀξείνοισιν ᾽Ορέσας

5 Ὅνεκα οἱ ξυῖας Πυλάδας ἤρητο κελεύθους.

Ἦν μάκαρ Αἰακίδας ἐτάρω ζώοντος Ἀχιλλεύς,

᾽Ολβιος ἦν θνάσκων, ὅτι οἱ μόρον αἰὸν ἄμυνεν.

θ.

VIII, 1. ᾽Ολβιοι] Vt *Bionis* habet hos versus *Stobaeus* in *Fibril.* p. 389.

5. Ἦρητο] *Grotii* lectionem cum *Br.* recepi, qui sic emendavit a *Gesnero* vulgatam ἀρκο. ἄρητο, *Vulcanius*; ἄρητο dedit *Heinsius*: ἀρῶτο legitur in *Codice Stobaei Parisino*. Ποῖτα forte scripserat, ἤρητο.

7. Θνάσκων, ὅτι] Frustra *Gesperus* legere tentabat, θνάσκων, ὅτι — vulgata recte cepit *Grotius*.

IX. Ὁδὸν καλὸν] Hi tres vH. una cum fragm. XI. leguntur, ut *Bionis Smyrnaei* in *Stobaeo Gesn.* p. 200. *Grotii* p. 132. In prima Ed. Veneta adscriptum: Σμυρναίου Βουκολικοῦ. in MS. Leid. ἐκ τῶν Βίωνος Σμυρναίου Βουκολικῶν.

2. Μὴδὲ τι πάντ' ἄλλου] Ἄλλα, quod est & in *Cod. Leid.*

ε.

Οὐ κἀλὸν, ὦ Φίλε, πάντα λόγον ποτὶ τέκτανα Φοιτῆν,
 Μῆδέ τι πάντ' ἄλλου. χρέος ἰσχύμεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
 Τηχναῖσθαι σύριγγα· πέλει δέ τοι εὐμαρῆς ἔργαν.

ι.

Μοῖσας Ἔρωσ καλέοι, Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα φέροισιν.
 Μολπὰν ταὶ Μοῖσαι μοῖ ἀεὶ ποθέοντι διδοῖεν,
 Τῶν γλυκερὰν μολπῶν, τᾶς Φάρμακον ἄδιον οὐδέν.

ια.

Leid. dederunt *Trincavellus & Gesnerus*; e coniectura *Grotii*: Μῆδ' εἰ παντελῶς χρέος ἰσχύμεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν Τηχναῖσθαι σ. *Salmasius* corrigere tentabat, Μῆδέτι πάντ' ἄλλω. Una litera mutata veram, ut puto, lectionem restituet: Μῆδ' ἐπὶ πάντ' ἄλλω χρέος ἰσχύμεν· neque ad omnia alterius opera indigere. — Rediit in hunc vs. αὐτὸς, a *Grotio* in αὐτὸν mutatum.

X. Μοῖσας] Ex Cod. Farnes. hoc carminis fragm. primus edidit *F. Vrsinus*; in *Eclogis Stobaei*, a *Canterō* postea editis legitur p. 22, ut ἐκ τῶν Βίλωνος Βουκρλικῶν. Primus horum vs. vitiose scriptus in Ed. *Canteri*. in *Excerptis Grotii* prodit; p. 149. ex Cod. Paris. emendatus.

X 4

XI. 1.

α.

Ἐκ θαμνῆς βαδάμγγος, ὅπως λόγος, αἰὲν ἰοῖσας,
 Χά λίθος ἐς βρωγμὸν κοιλάίνεται.

β.

Αἰτὰρ ἐγὼν βασεῦμαι ἐμὴν ἔδου, ἐς τὰ κάταρτες
 Τήνο, ποτὶ ψάραθόν τε καὶ ἠῖονα ψιθυρίσδω,
 Λισσόμενος Γαλάτειαν ἄπρητα· τὰς δὲ γλυκείας
 Ἐλπίδας ὑσατίω μέχρι γήραος οὐκ ἀπολείψω.

γ.

XI. Ἐκ θαμνῆς] Vid. ad Fragm. IX. — Vitiosa primè versus scriptio in Ed. Veneta *Stobaei*, ὃ κ' ὡς λόγος αἰ ἰοῖσας· praebet saltem formam rariorem, quam habet etiam Cod. Leid. αἰῆς ἰοῖσας, a Grammaticis adnotatam. — In vs. seq. pro βρωγμὸν *Brunckius* edidit βρωγμὸν. utraque forma fuit usitata.

XII. Αἰτὰρ ἐγὼν] Hoc, velut ἐκ τῶν τοῦ Βίωνος βουκολικῶν, dederat in sua Ed. *Trincavellus*, legitur in *Stobaeo Gesn.* p. 580. *Grotii*, p. 463.

Ibid. βασεῦμαι] Hoc verbum dederant Editores isti, in tres voculae distractum, βὰς εὐ καὶ, prout etiam legitur in Cod. Leid. Emendatum βασεῦμαι dudum praebuit ex *Stobaeo MS.*, *Vrsinus*; quod a *Vulcanio*, *Héinsio*, aliisque restitui etiam debuerat.

Σ. Ψῆμα

ηʹ.

Μηδὲ λήγης μ' ἀγέραςον, ἐπὴν Χ'ὼ Φοῖβος ἀείδειν
Μισθὸν ἔδωκε. τιμὰ δὲ τὰ πράγματα κρέσσονα ποιεί.

ιθʹ.

Μορφὰ θηλυτέρῃσι πέλει καλὸν, ἀνέρι δ' ἄλλῃ.

ιθʹ.

2. Ψευροδω] Scribi poterit ψευροδων ex MS. Leid. & ex Ed. *Trincav.*

4. Οὐκ ἀπολήψω] Οὐκ ἀπολήψω est in Ed. *Trino.* ἀπολήψω in Ed. *Gesn.* qui in margine corrigit, οὐκ ἀπολήψω, ut est in Cod. Leid.

XIII. Μηδὲ λήγης] Ἐκ Βίανος βουκολικῶν dedit & hoc fragm. *Trincav.* a *Gesn.* vulgatum p. 239. *Grosio* p. 163. — In horum versuum secundo, ut vitium tolleretur, *Brunckius* edidit formam rarissime certe obviam: Μισθὸν ἔδωκε. τιμὰ — servata forma solemnī, vox transponi poterit: Μισθὸν ἔδωκε· ποιεί δὲ τὰ πράγματα κρέσσονα τιμὰ.

XIV. Μορφὰ] Adscriptum huic vs. in Ed. *Stobaei* prima: ἐκ τῶν τῶν Βίανος βουκολικῶν. Est in *Stobaeo Gesn.* p. 407. Exc. *Grosii*, p. 269.

X 5

XV.

ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ ΑΧΙΛΛΕΩΣ
καὶ ΔΗΙΔΑΜΕΙΑΣ

Μ Τ Ρ Ε Ω Ν . Λ Τ Κ Ι Δ Α Β .

Μ Τ Ρ Ε Ω Ν .

Λῆς νύ τι μοι, Λυκίδα, Σικελὸν μέλος ἀδὸ λγαίνειν,
Ἴμερβεν, γλυκύθυμον, ἐρωτικὸν, ὅσον ὁ Κύκλωψ
Ἄεισεν Πολύφαμος ἐπ' ἠϊόνι Γαλατείῃ;

Λ Τ

[XV. ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ] Sic inscriptum, hoc carminis fragmentum inter reliqua *Bionis* ex duobus Codd. primus edidit *F. Vrsinus*: emendatius scriptum exhibuerunt *Io. Dan. Lennepius* in *Animadv. ad Coluthum* III, c. X. & nuper in *Analectis Brunckius*.

v. l. Λῆς νύ τι] Suspicabatur *Io. Pierſon*. tres primos versus ad aliud olim pertinuisse carmen; quo *Lycidam Bionis* fecerat amores cantantem *Polyphemi*; huiusque carminis *Bionis* partes fecisse fragm. XII, & XIV. idem de fragm. X. forte suspicari liceret.

3. ἠϊόνι] *Ed. Br. αἰὼν* v. 4. Κῆμοι σ.

5. Σκύριον, ὃ Λυκίδα, ζαλῶ μ.] Pro vulgatis, Σκύριον, Λυκίδα, ζαλῶν. recte *Lennepius* correxit; atque id sequuti sunt *Tourſtus*, & *Brunckius*.

7. Ὅπως δ' ἐφεύδατο] Sic primus ethicadavit *G. Cantarus*, pro ὅπως δὲ ἐφεύδατο. — Præterea scriptum maluit *Len-*

Λ Τ Κ Ι Δ Α Σ .

Κῆν μοι συρισθεν, Μόρσων, Φίλον, ἀλλὰ τί μέλψω;

Μ Τ Ρ Σ Ω Ν .

5 Σκύριον, ὃ Λυκίδα, ζαλω μέλος, ἀδὸν Ἔρωτα,
 Λάθρια Πηλείδαι Φιλάματα, λάθριον εὐνάν.
 Πῶς παῖς ἔσσατο Φάρου, ὅπως δ' ἐψεύσατο μορφάν,
 Χ' ὅπως ἐν κώραις Λυκομηδίῃ ἀπαλέγοισα
 * Ἀηδήν τ' ἀπασθὲν Ἀχιλλεῖα Δηιδάμεια.

Λ Τ Κ Ι Δ Α Σ .

10 Ἄρπασε τὰν Ἑλέτῶν ποθ' ὁ βωκόλας ἄγε δ' ἐς Ἴδαν,

Οἰ-

Lenperius: Πῶς παῖς ἔσσατο Φάρου. *Pierfona* venit in mentem: Πῶς παῖς ἔσσατο, Φωτὸς ὅπως δ' ἐψεύσατο μορφάν.

8, 9. Ἀπαλέγοισα Ἀηδήν τ' ἀπασθὲν] *Vitiosa*, quae dedit ex Cod. *Vrsini*, hic intacta reliqui, variis coniecturis tentata. *Scaliger* legi posse putabat: θάλπ' ἀλέγοισα Ἀκμηνον καὶ ἀπασθὲν Ἀχιλλεῖα Δηιδάμεια. *Lenperius* emendare conabatur: ἄγ' ἀλέγοισα Πηλείδην ἀγαπατὸν Ἀχιλλεῖα Δ. Quod *Tournius* in Epist. Crit. proposuit, Χ' ὅπως — ἀμ-Φαγαπέζοι Ἀσιδῆ καὶ ἄπασθων Ἀ. Δ. in suam Edit. recepit *Brunckius*; conferatur *Heskinii* lectio. His, opinor, multo melior videbitur *Ruhnkenii* coniectura legentis: Χ' ὅπως ἐν κώραις Λυκομηδίῃ ἀγὰς ἔχοισα Πηλείδην ἀγάπαξεν Ἀχιλλεῖα Δηιδάμεια.

10. Τὰν Ἑλέτῶν ποθ' ὁ β.] Ed. *Br.* τὰν Ἑ. πρὸς δ β. qui v. seq. cum *Heskinio* recte litteram δ' interiecit. Idem *Br.* v. 13. vulgavit Ἄλλδος.

14. Φέ-

Οἰνῶν κακὸν ἄλγος· ἐχώσατο δ' ἅ Λακεδαιμόν,
 Πάντα δὲ λαὸν ἄγειρεν Ἀχαιῶν, οὐδέ τις Ἑλλη,
 Οὔτε Μυκηναίων, οὔτ' Ἥλιδος, οὔτε Λακῶνων
 Μείνεν ἐν κατὰ δῶμα, * Φέρων δισσὶν ἀνὰν ἄρνα,
 15 Λάνθανε δ' ἐν κώραις Λυκομηδίσι μούνας Ἀχιλλεύς,
 Εἴρια δ' ἀνθ' ἔπλων ἐδιδάσκετο, καὶ χυρὶ λευκᾷ
 Παρθενικὸν κόπον εἶχεν· ἐφαίνετο δ' ἠύτε κώρα·
 Καὶ γὰρ ἴσον τήναις θηλύνετο, καὶ τόσον ἄνθος
 Χιονέαις πόρφυρε παρειῆς· καὶ τὸ βράδισμα

Παρ-

14. Φέρων δισσὶν ἀνὰν ἄρνα] Hic etiam *Vrsini* vitiosa cum
Heinsio & *Vulcanio* reliqui. *Scaliger* emendabat, Φέρων τι-
 σὶν αἰνὸν ἄρνα. accentu retracto τισιν, *vindictam*, maluit
Lepperius: exhibuit ista in sua Ed. *Brunckius*. Ab hac
 multum distat elegans, &, ut puto, vera *Ruhnkenii* conie-
 ctura, qua legit, — Φέρων φθισάνοθ' ἄρνα.

15. Μούνας] Hic etiam a *Br.* in μῶνας fuit mutatum.

17. Παρθενικὸν κόπον εἶχεν] Sic cum *Scaligero* scripsi pro
 κόρον· quod alii tamen servandum censuerunt, & a *Br.* fuit
 relictum.

Ibid. Ἐφαίνετο] Haec & proxima mihi quidem sincera
 videntur, quae sic mutanda videbantur *Heskinio*: Ἐφαίνετο
 δ' ἠύτε κώρα καδδ' ἄθ' ἴσον τήναις θ. tum saltem scribi de-
 buerat Ἐφαίνε τσ. sed neque praepositio verbo θηλύνετο con-
 gruit.

18. Καὶ τόσον ἄνθος] Corrigeri tentabat *Eldikius*: καὶ τ'
 ἴμον ἄνθος χιονέαις πόρφυρε παρειῆς. ultimum illud in *παρήτοι*
 mutatum voluisse *Salmasium*, *Is. Vossius* adnotavit, ut ver-
 sus esset numerosior. *παρειαίς* Ed. *Br.*

20. Παρθενικῆς] Qui *παρθενικῆς* dedit, *Br.* & in hoc vl.
 ἐπίκασθε καλύπτρα· intactum tamen reliquit *ἰβάδιζε*.

21. Θυ-

- 20 Παρθενικῆς ἐβάδιζε, κόμας δ' ἐπίμαζε καλύπτρῃ
 Θυμὸν δ' Ἄρεος εἶχε, καὶ ἀνέρος εἶχεν ἔρωτα,
 Ἐξ αὐοῦς δ' ἐπὶ νύκτα παρίζετο Διήδαμειά·
 Καὶ ποτὲ μὲν κείνας ἐφίλει χέρα, πολλάκι δ' αὐτάς·
 * Στόμ' ἀνὰ καλὸν ἄειρε, τὰ δ' ἀδέα δάκρυ' ἐπήνει
- 25 Ἦσθιε δ' οὐκ ἄλλα σὺν ὀμάλικι πᾶντα δ' ἔποιει
 Σπεύδων κοινὸν ἐς ὕπνον. ἔλεξε νυ καὶ λόγον αὐτῶ·
 Ἄλλαι μὲν κνώσσουσι σὺν ἀλλήλαισιν ἀδελφαί,
 Αὐτὰρ ἐγὼ μούνα μίμνω, σὺ δὲ νύμφα καθεύδεις,

ΑΙ

21. Θυμὸν δ' Ἄρεος] Recté, me iudice, *Lennerius* emendavit: Θυμὸν δ' ἀνέρος εἶχε, καὶ ἀνέρος εἶχεν ἔρωτα. & ἔδοξεν *Br.* recepit. — In vs. sequentem, pro παρίζετο, *G. Cani* detri correctionem, παρίζετο admisi, a variis probatam: vera lectione inventa suam nollem *Heskinus* memorasset: παρλοδοτο edidit *Brunckius*, & in vs. 23, καὶ πόμα μὲν τένας. —

24. Στόμ' ἀνὰ] Mendosa, ut erant in Codd. reliqui: *Vrsino*, corrigenti, Στόμ' ἀνὰ καλὸν ἄειρε, *Heskinus* & *Brunckius* adstipulantur. — Proxima hoc in vs. τὰ δ' ἀδέα δάκρυ' ἐπήνει merito inepta videbantur *Scallgero*, sic autem haec quaeque praecedunt emendanda: Στάμονα καλὸν ἄειρε, τὰ δ' ἀδέα καίρῳ ἐπήνει. priore correctione, quae *Salmasio* quoque venit in mentem, probata, sequentia *Lennerius* legebat: τὰ δαδαλα δ' ἐπὶ ἐπήνει. Ab his diversum vulgato *Brunckius* substituit: τὰ δ' ἀδέα δάκρυ' ἐπήνει.

28. Μούνα μίμνω] Eleganter corrigit *Lennerius*: Αὐτὰρ ἐγὼ μούνα, μούνα δὲ σὺ, νύμφα, καθεύδεις. Sic edidit e. coniecturis h. v. *Brunckius*: Αὐτὰρ ἐγὼν μίμνω, μούνα τὸ δὲ, νύμφα, καθεύδεις.

29. ΑΙ

Αἱ δὲ . παρθενικαί, πυνήμαλκες, αἱ δύο καλαί.

30 Ἄλλα μόλις κατὰ λέξτρα καθεύδομαι· ἃ δὲ ποιηρὰ

Νύσσα γὰρ δολία με κακῶς ἀπὸ σοῦ μίσηται

Οὐκ γὰρ ἐγὼ πῶ * * *

αὐτὴ ἐσπέρη σοῦ

15.

Ἔσπερε, πᾶς ἐρατῆς χρύσειον φάος Ἀφρογενείας,

Ἔσπερε, κυανέας ἱερὸν, φίλε, νυκτὸς ἄγαλμα,

Τόσσον ἀφαιρότερος μήνας, ὅσον ἔσοχος ἄσρων.

Καίρε φίλος· καὶ μοι ποτὶ ποιημένα κῆμον ἔγχευτι

Ἄντλ

29. Αἱ δύο, παρθενικαί] Viderunt *Salmafius*, & *Heski-*
nus, sic emendandam vocem, non Græcæ, Αἱ δ' ὑποπαρ-
 θενικαί. Forſan in voce δύο ter repetita quæſiuerat *Bion* ele-
 gantiam, dederatque adeo: Αἱ δύο παρθενικαί, δὴ ἑμίλι-
 πος, αἱ δύο καλαί.

30. Κατὰ λέξτρα] Pro vulgato κατὰ, κατὰ posuit cum
Scaligero, *Heskiuo*, *Brunotio*: κάλλεκτρα ut *Salmafio*,
 placuit etiam *A. H. Eldickio*.

31. Νύσσα γὰρ δολία] In lectione *Scaligeri*, Νύσσα γὰρ
 ἀργαλία· incommodus vocalium δεῖξε γὰρ conuersus evi-
 dentur, si cum *Luxacio* legamus: ἃ δὲ ποιηρὰ Νύσσα καὶ
 ἀργαλία με κακῶς ἀπὸ σοῦ μίσηται.

XVI. Ἔσπερε] Nos verius, inter *Mofchi* carminum
 reliquias absque ulla auctoritate vulgates, ut *Bionis* exhibet
Stobæus Gesn. p. 388. *Grotii* p. 246.

16

6, 7. Οὐπ

5 Ἐπὶ σελαναίας τὸ δίδω Φάβη· ἔνεκα τῆμα,
 Σάμωρον ἄρχομενα, τήχισι δύναι· οὐκ ἐπὶ Φωρῶν
 Ἔρχομαι, αἰδ' ἵνα νυκτὸς ἔδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω·
 Ἄλλ' ἔραώ· καλὸν δέ τ' ἔρασσαμένῳ συνεῖσθαι

15.

Ἄμερε Κυπρογένεια διὸς τέκος ἠδὲ θαλάσσης,
 Τίπτε τόσον θνατοῖσι καὶ ἀθανάτοισι χαλέπτεϊς;
 Τυτθὸν ἔφαν, τί νυ τόσον ἀπέχθεο, καὶ τί νυ αὐτὰ
 Ταλίκον ὡς πάντεσσι κακὸν τὸν Ἐρωτὰ τέκμαι,
 Ἄγριον,

6, 7. Οὐκ ἐπὶ Φωρῶν Ἔρχομαι.] Sic recte scripta iam dederat in Thef. L. G. *Henr. Stephanus*. In Ed. prima *Stobaei* Φωρῶν *Trincavellus* exhibuit; Φωρῶν, *Gesnerus*, & *Grotius*; quod etiam in Cod. est *Leidenfi* & in *Vrsinè Bionèis*.

7. Ἴνα νυκτὸς ἔδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω] Vere corrigit, ut equidem puto, *D. Ruhnkentius*: ἔδοιπορέοντα λοχλήσω. Noti sunt ὀδολόχοι, & νυκτιλόχοι.

XVII. Ἄμερε Κυπρογένεια] Hoc etiam *Bionis* fragm debemus *Stobaeo*, cuius illud praebet *Florileg.* in Ed. *Gesn.* p. 401. *Grotii* p. 267. — In his nihil novatum nisi vs. 3, quo τί νυ αὐτὰ a *Scaligero* positum, pro πῖναυτα. &, vs. 6, ἄμμιν scriptum, pro ἡμῖν. — In ultimo versu τῆνον in πτηνὸν, vel πτανὸν, mutandum suspicatur *Villois-*
sonis,

336 ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥΤ ΒΙΩΝΟΣ

5^ο Αγριον, άσφογγον, μαρφε νόον ούδεν άμοιον;
Έε τί δέ νιν πτανόν και έκαβόλου ύπασας άμμιν,
Όε μή πικρην έντα δυναίμεθα τήνον άλύξαι;

Μ Ο Σ Χ Ο Τ

ΤΟΤ ΣΤΡΑΚΟΤΣΙΟΤ

Ε Ι Δ Τ Δ Δ Ι Α

Μ Ο Σ Χ Ο Υ Ε Ι Δ Τ Α Δ Ι Δ.

Ε Ρ Ω Σ Δ Ρ Α Π Ε Τ Η Σ

Ειδόλλιον α.

Ἄ Κύπρις, τὸν Ἔρωτα τὸν υἱέα, μακρὸν ἐβώσρει,
 Εἴ τις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἔρωτα,
 Δραπετίδας ἐμός ἐσιν· ὁ μανυτὰς γέρας ἐξεῖ.
 Μισθός τοι τὸ Φίλαμα τὸ Κύπριδος· ἦν δ' ἀγάγης νιν·
 5 Οὐ γυμνὸν τὸ Φίλαμα, τὸ δ' ὦ ξένε καὶ πλέον ἐξεῖς.
 Ἔσι δ' ὁ παῖς περίσαμος· ἐν εἴκοσι πᾶσι μάθοις νιν.

Χρῶ-

ΕΡΩΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ.] Vt *Moschi* legitur in *Stobaei Floril. Gesn.* p. 391, 392. *Gratii* p. 255, 257.

ἡ. 1. Τὸν Ἔρωτα τὸν υἱέα,] Has voces a seqq. separavi, ut clamasse videretur *Venus*, εἴ τις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἔρωτα τὸν υἱέα.

2. Εἴ τις] Αἴ τις *Ed. Brunckii*.

5. Τὸ δ', ὦ ξένε,] Sic recte vulgarent *Vulcanius* & *D. Heinsius*, pro vitioso *τι δὲ ξένε*, quod est in *Ed. Ald. Stobaeo Gesn.* & in *Codd. Parisinis*, quos in meam gratiam contulit *Villaisonus*. *τι δ'*, ὦ ξένε, dederunt *Grotius*, & *Brunckius*.

6. Ἔσι.] Relictum v. 3, hic in Ἐντὶ mutavit *Brunckius*.

Ibid. Ἐν εἴκοσι πᾶσι] *Mior*, cur veterem scribendi morem oblitteratum hic voluerit *D. Heinsius*, corrigendo *παισι*, quod, amici iudicium sequutus, *Grotius* representavit.

Χρώτα μὲν οὐ λευκός, πυρὶ δ' εἰκελός· ὄμματα δ' αὐτῶ
 Δριμύλα καὶ Φλογόβεντα· κακὰ Φρένες, ἀδὺ λάλημα
 Οὐ γὰρ ἴσον τῶν εἰ καὶ Φθέγγεται· ὡς μέλι Φωνά.

10 Ἦν δὲ χολᾶ, νόσος ἐστὶν ἀνάμερος, ἠπεροπευτὰς,
 Οὐδὲν ἀλαθεύων, δόλιον βρέφος, ἄγρια παῖσδει
 Εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ' ἰταμὸν τὸ πρόσωπον·
 Μικκύλα μὲν τήνω τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει,
 βάλλει κεῖς Ἀχέροντα, καὶ εἰς αἴθδω βασιλῆα.

15 Γυμνός μὲν τόγχε σώμα, νόσος δὲ οἱ ἐμπεπύκασαι.
 Καὶ πτερβείς, ὡς ὄρνις, ἐφίπταται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλους

Ἄνθ.

7. Ὅμματα δ' αὐτῶ] Dorice sic scribatur, an αὐτῶ, nihil interest.

10. Ἦν δὲ χολᾶ] Ex suo *Stobaei* Cod. diversam lectio-
 nem *Vrsinus* emotavit, Ἐν δὲ χολᾶ· quae, si paululum ad-
 iuvetur, veram forte dabit: Ἐν δὲ χολᾶ, νόσος ἐστὶν ἀνά-
 μερος.

13. Τήνω] *Jf. Vossius*, quod in Cod. MS. reperit, praetulisse videtur τήνω.

16. Ὡς ὄρνις] Pro ὄρνις, quatuor Codices praebuere, Florentinus *Vrsino*, Parisinus *Grotio*, *Brunckio* Vindobon. Mosquensis *Christ. Frid. Matthaeo*. — Pro ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλους. in Cod. suo legit *Vrsin* ἄλλον ἐπ' ἄλλω. idem in *Mosq. Matthaeus*. in alio *Jf. Vossius*: Poëta probaballter dederat more suae gentis: ἄλλοκ' ἐπ' ἄλλως.

18. Ἐπὶ τόξω] In duobus Codd. Reg. Paris. legitur ἐπὶ τόξω· qua etiam ratione scribi potuit.

19. Ἐπιθὸν ἐοῖ] Pro Ἐπιθὸν ἐνὶ τῷ β. quod est in Edd, *Stob.* sic ediderunt *Vrsinus*, *Vulcanius*, *Heinsf.* aliique, ut inventum fuit in Codd.

21. Κῆ-

Ἄνερας ἠδὲ γυναῖκας, ἐπὶ σπλάγχθοις δὲ κάθηται.

Τόξον ἔχει μάλα βαιὸν, ὑπὲρ τόξῳ δὲ βέλεμον·

Τυτθὸν εἰσὶ τὸ βέλεμον, εἰς αἰθέρα δ' ἄχρι φορεῖται.

20 Καὶ χρύσειον περὶ νῶτα Φαρέτριον, ἔνδοσι δ' ἐντὶ

τοῖς πικροῖς κάλαμαι, τοῖς πολλάκι κῆμὲ τιτρώτκει.

Πάντα μὲν ἄγρια, πάντα· πολὺ πλείον δὲ οἱ αὐτῶ

Βαιὰ λαμπὰς εἶοσα, τὸν ἄλιον αὐτὸν ἀναίθει.

Ἦν τύ γ' ἔλθῃς τήνον, δάσας ἄγε, μὴ ἔλεήσῃς.

25 Κῆν ποτ' ἴδῃς κλαίοντα, Φυλάσσεο μὴ σε πλανήσῃ.

Κῆν γελᾷ, τὴν νῦν ἔλκε· καὶ, ἣν ἐθέλῃ σε φιλάσαι,

Φεῦ-

21. Κῆμὲ] Rectius in Stob. scribitur Floril. quam ab Ursino κῆμὲ.

22. Πάντα μὲν ἄγρια, πάντα] Pierzonius emendabat, Πάντα μὲν ἄγρια ταῦτα· Io. vero Luzacius haec & seqq. hac ratione: Ταῦτα μὲν ἄγρια πάντα· πολὺ πλείον δὲ οἱ αὐτῶ Βαιὰ λαμπὰς εἶοσα, τῷ ἄλιον αὐτὸν ἀναίθει. Saeva quidem ista sunt omnia; sed multo his saevior est ipsi pargula fax, qua solem ipsum accendit — Has ex Cod. MS. lectiones Is. Vossius enotavit: πολὺ πλείον δ' ἐν αὐτῶ Βαιὰ λαμπὰς εἶοσα τὸν ἄ. α. ἀναίθει. In duobus Codd. Paris. Villosionus invenit ἀναίθει· in tribus ἀνέχει.

24. Δάσας ἄγε] In Stobaeo Gesneri deterior est lectio δαμάσας ἄγε· quae reperta quoque fuit in quatuor Paris. retinuit illam Grotius; Latina tamen dedit, *striditum* rare.

25. Κῆν ποτ' ἴδῃς] Recte Brunckius edidit, κῆν ποτ' ἴδῃς.

26. Κῆν γελᾷ] In tribus Parisin. hoc fuit inventum pro γελᾷ a Br. quoque receptum.

Φεύγε κακὸν τὸ φίλαμα, τὰ χεῖλεα Φάρμακον ἐντί·
 Ἦν δὲ λέγει, λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσα μοι ἔπλα,
 Μήτι θίγῃς, πλάρα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβραπται.

Ε Τ Ρ Ω Π Η

Εἰδύλλιον β'.

Εὐρώπῃ ποτὲ Κύπρις ἐπὶ γλυκὺν ἦκεν ὄνειρον,
 Νυκτὸς ὅτε τρίτατον λάχος ἴσασται, ἐγγυθὶ δ' ἠώς·
 Ἵπνος ὅτε γλυκίων μέλιτος βλεφάροισιν ἐφίζων,
 Λυσιμελῆς, πεδάα μαλακῶ κατὰ Φάεα δασμῶ·
 § Εὖτε καὶ ἀτρεκέων ποιμαίνεται ἔθνος ὀνείρων.
 Τῆμος ὑπυροφίοισιν ἐνικνώσσουσα δόμοισι

Φοί-

27. Φάρμακον ἐντί] *Genuinum arbitror, quod I. Voss.*
ex MS. Cod. adnotavit, τὰ χεῖλεα Φαρμακόντα.

28. Χαρίζομαι] *Hic etiam Br. scribi mallet χαρισδομαι.*

29. Μή τι θίγῃς] *Praeferrem cum Br. μή τι θίγῃς. μη-*
νοθίγῃς in Cod. legit Is. Vossius.

ΕΤΡΩΠΗ] *Editum ab H. Steph. velut Moschi carmen,*
huic adscriptum invenit in duobus Codd. Fulv. Vrsiniv,
altero Vaticano, altero Mediceo; in Parisinis Codd. hoc
carmen non fuit repertum.

vi. 7.

- Φοίνικος θυγάτηρ, ἔτι παρθένος, Εὐρωπαϊή;
 ὄϊσατ' ἠπείρουσ δαίεσ περι εἶα μάχεσθαι,
 Ἀσιάδ' ἀντιπέρη τε, Φυῶν δ' ἔχον οἶα γυναῖκας.
 10 Τῶν δ' ἡ μὲν ξείνης μαρφῶν ἔχεν· ἡ δ' ἄρ' ἔφκει
 Ἐνθαπίη, καὶ μᾶλλον εἴησ περιῖσχετο κόουρησ
 Φάσκειν δ' ὡσ μιν ἔτικτε, καὶ ὡσ ἀτίτηλε μιν αὐτά.
 Ἡ δ' ἑτέρη, κρατηρήσι βιαζομένα παλάμησιν
 Εἶρουεν οὐκ ἀφίκουσαν· ἐπεὶ Φάτο μύρσιμον εἶναι
 15 Ἐκ Διδεσ αἰγιόχου γέρας ἔμμεται Εὐρωπαϊήν.
 Ἡ δ' ἀπὸ μὲν σρωτῶν λεχέωσ θόρησ δαιμαίνουσα,
 Παλλομένη κραδίη· τὸ γὰρ ὡσ ἔπαρ εἶδαν ὄκειρον·
 Ἐξομένη δ' ἐπὶ δηρὸν ἀκλῶν ἔχεν, ἀμφατέρας δὲ
 Εἰσέτι πεπταμένοισιν ἐν ὄμμασιν εἶχε γυναῖκας.
 20 Ὅψε δὲ δαιμαλέην ἀνευείκατο παρθένος αὐδῶν,
 Τίς μοι τοιάδε Φάσματ' ἐπουρανίων προίμλε;

Ποιοί

vf. 7. Εὐρωπαϊή] Cum aliquoties sic nomen scribatur in hoc carmine, hic illud recte dedit etiam Br. pro Εὐρώπεια, & vf. 15, Εὐρωπαϊήν.

15. Γέρας ἔμμεται] Γέρας ἔμμεν οἶ, ut legendum Io. Pier-sonus in Verisim. suspicabatur, edidit ex illius coniectura Brunckius.

20. Ὅψε δὲ δαιμαλέην] Cum Brunckio Lennepii coniecturam recepi, sic corrigentis vulgata, Ὅψε δὲ δὴ μάλ' ἔπειτ' quia illam D'Orvilleus scripti Codicis auctoritate confirmatam invenit.

Υ 4 :

24. Τὴν

Ποῖοί με φρωτὴν λεχέων ὑπερ ἔτ θαλάμοισιν.

Ἦδὺ μέλα κρόσσουσαν ἀπεπτοίησαν ὄνειροι;

Τίς δ' ἦν ἡ ξείνη, τὴν εἰσιδὼν ὑπνώουσα;

25 Ὡς μ' ἔβαλε κραδίῳ κείνης πόθος, ὡς με κατ' αὐτῆ

Ἄσπασίως ὑπέδεκτο, κατ' ὡς σφετέρῃν ἴδε παῖδα.

Ἄλλά μοι εἰς ἀγαθὸν μάκαρες κρίνειαν ὄνειρον.

Ὡς εἰποῦσ' ἀνδραυσε· φίλας δ' ἐπεδίξεθ' ἐταίρας.

Ἥλικας, οἰέτεας, θυμήρεας, εὐπατερείας,

30 Τῆσιν αἰεὶ συνάθρυεν, ὅτ' ἐς χορὸν ἐντόναιστο,

Ἦ ὅτε Φαιδρύνοντο χρόα προχοαῖσιν Ἀναύρω,

Ἦ ὁσόντ' ἐκ λειμῶκος εὐπνοα λείρια κέρσοι.

Ταὶ δέ οἱ αἰψα φάανθεν· ἔχον δ' ἐν χερσὶν ἐκάστη

Ἀνθοδόκον τάλαρον· ποτὶ δὲ λειμῶνας ἔβαινον

35 Ἀγχιάλους, ὅθι τ' αἰὲν ὀμιλαδὼν ἠγερέθοντο,

Τερπόμεναι ῥοδέῃ τε Φυῆ, κατ' κύματος ἠχῆ.

Αὐτὸ

24. Τὴν] Ex Ed. Iunt. a me positum fuit pro ἦν.

26. Ὡς σφετέρῃν ἴδε παῖδα] Servandum est ἴδε, quamvis vis, quod amico venit in mentem, primo aspectu blandiri possit.

30. Ἐντόναιστο] In Ed. prima Ald. legitur ἐντόναιστο· & vi. seq. Φαιδρύνοντο· quae, abunde adfirmata, genuina potest videri.

31. Ἀναύρω] Ἀναύρων est in Ed. Flor. Haec in Ἀναύρου nomine Palmerius: Heskinus sequitur Iac. Nicol. Lonssem; hic Schol. Apoll. Rhod.

36. Κύματος ἠχῆ] Quod iam olim prorsum necdum dispiceret, κύματος ἠχῆ hoc Brunckius recepit.

41. Ἦτε

Αὐτὴ δὲ χρύσειαν τάλαρον φέρειν Εὐρωπείην
 Θηητὸν, μέγα θαῦμα, μέγακ πόνον Ἡφαίσιοι,
 Ὀν Λιβύη πάρε δῶρον, ὅτ' ἐς λέχος Ἐνοστυαίου
 40 Ἦεν· ἢ δὲ πόρον περικαλλεῖ Τηλεφάεσση,
 Ἡτέ οἱ αἵματος ἔσκεν· ἀνύμφω δ' Εὐρωπείην
 Μήτηρ Τηλεφάεσσα περικλυτὸν ὤπασε δῶρον,
 Ἐντῷ δαίδαλα πολλὰ τετεθῆχατα μαρμαίροντα·
 Ἐν μὲν ἦν χρυσοῖο τετυγμένη Ἰναχίς Ἴω,
 45 Εἰσέτι πόρτις ἐοῦσα, Φυῖν δ' οὐκ εἶχε γυναικός.
 Φοιταλέη δὲ πόδεσσιν ἐφ' ἀλμυρὰ βαίνει κέλευθα,
 Νηχομένη ἰκέλη· κυανῇ δ' ἐτέτυκτο θάλασσα.
 Δοιοὶ δ' ἔσασαν ὑψοῦ ἐπ' ὀφρύος αἰγιαλοῖο
 Φῶτες ἀολλήδην· θηεῦντο δὲ ποντοπόρον βοῦν.
 50 Ἐν δ' ἦν Ζεὺς, ἐπαφώμενος ἡρέμα χειρὶ θεεῖν
 Πόρτιος Ἰναχίης, τὴν ἑπταπόρῳ παρὰ Νείλῳ

Ἐξ

41. Ἡτε οἱ αἵματος ἔσκε] *Casaubonum* *miror*, *cur* *legi*
voluerit: Ἡτε οἱ ἔνυδς ἔσκε· *vel* ἦτε οἱ νυδς ἔσκε. *quorum*
prius Brunckius recepit: una tantum litera mutata lege-
rem: Ἡτε οἱ αἵματος ἔσκε· *quae ipsi sanguine erat iuncta*.
Sic interdum loquuntur Poetae.

44. Ἰναχίς Ἴω] Ἰνάχου Ἴω est in Ed. prima *Aldi*, hinc
in illa Vrsini.

51. Πόρτιος Ἰναχίης] Pro vulgata voce *ειναλίης*, *Pier-
 soni* coniecturam cum *Brunckio* recepi: has ex Cod. MS. le-
ctiones edidit Vrsinus: Πόρτιος· ἐς καλλίστην δ' ἑπταπόρῳ
παρὰ Νείλῳ, Clara verae lectionis vestigia sunt in his Ed.
Ald. Πόρτιος αἵμα λήϊσθην δὲ ἑπτ. π. Ν.

- Ἐκ βοῶς εὐκεράοιο πάλιν μετάμειβε γυναῖκα.
 Ἀργύρεος μὲν ἔην Νείλου ρέας· ἡ δ' ἄρα πόρτις
 Χαλκείη· χρυσοῦ δὲ τετυγμένως αὐτὸς ἔην Ζεῦς.
- 55 Ἀμφὶ δὲ δινήεντες ὑπὸ σεφάνην ταλάροιο
 Ἑρμείης ἤσκητο· πέλας δὲ οἱ ἐκτεταύωτο
 Ἄργος, ἀκοιμήτοισι κεκασμένοις ὀφθαλμαῖσι.
 Τοῖο δὲ Φοῖνήεντος ἀφ' ἄλματος ἐξαπέτελλεν
 Ὅρνις ἀγαλλόμενος πτερύγων παλαιασθεῖ χροαῖ·
- 60 Ταρσὸν ἀναπλώσας, ὡσεὶ τὴ τις ὠκύαλος νηῆς,
 Χρυσεῖου ταλάροιο περίσκηπε χεῖλα ταρσοῦ.
 Τοῖος ἔην τάλαρος περικαλλέος Εὐρωπείης.
 Αἰ δ', ἐπεὶ οὖν λειμῶνας ἐσήλυθον ἀνθεμύενται,
 Ἄλλαι ἐπ' ἀλλοίοισι τὸτ' ἀνθεσι θυμὸν ἔτερπον·
- 65 Τῶν ἡ μὲν νάρκισσον εὐπνοον, ἡ δ' ὑάκινθον,
 Ἡ δ' ἴου, ἡ δ' ἔρπυλλον ἀπαίνυτο· πολλὰ δ' ἔραζε

Λει-

54. Χαλκείη] Sic recte scripsit Br. pro Χαλκεία.
 60. Ταρσὸν ἀναπλώσας] Hic distinguendum erat; quo non animadverta libri orae Is. Vossius ἀναπλώσασο' adscripserat.

61. Χρυσεῖου] Ex Ed. Flor. & optimo Cod. restitutum est pro vitioso Χρυσοῦ. forte nato ex Dorico Χρυσείω· quod probabiliter Moschus posuerat: ex diversis lectionibus Χρυσείου probarunt D'Orvillius & Brunckius.

67. Ἐπροτρεφείην] Vulgatae scriptioni, ἐπροτρεφείην, legitimum praetuli, ex Cod. MS. ab *Vrsine* oblata.

Ibid.

Λειμώνων ἄροτρεφέων πέπτεσκε πέτηλα
 Αἰ δ' αὐτε ξανθοῖο κρόκου θυέσσασα ἐθείρη
 Δρέπτον ἐριδμαίνουσαι· ἀτὰρ μέση ἔση ἄνασσα,
 70 Ἀγλαΐην πυρσοῖο ῥόδου χεῖρεσσι λέγουσα,
 Οἷά περ ἐν Χαρίτεσσι διέπρεπεν Ἀφρογένεια.
 Οὐ μὲν δηρὸν ἔμελλεν ἐπ' ἀνθεσι θυμὸν ἰαίνειν,
 Οὐδ' ἄρα παρθενίην μίτρην ἄχραντον ἔρυσθαι
 Ἥ γὰρ δὴ Κρονίδης, ὡς μιν Φράσασθ', ὡς ἐβέβλητο
 75 Θυμὸν, ἀνωΐσοισιν ὑποδμηθεὶς βελέεσσι
 Κύπριδος, ἣ μούνη δύναται καὶ Ζήνα δαμάσσαι.
 Δὴ γὰρ, ἀλευόμενος τε χόλον ζηλήμονος Ἥρης,
 Παρθενικῆς τ' ἐθέλων ἀταλὸν νόον ἐξαπατήσαι,
 Κρύψε θεὸν, καὶ τρέψε δόμας, καὶ γίγνεται ταῦρος,
 80 Οὐχ οἷος σαθμοῖς ἐναφέρβεται, σὺδὲ μὲν οἷος
 Ὡλκα διατμήσσει, σύρων εὐκαμπῆς ἄροτρον·

Οὐδ'

Ibid. Πίπτεσκε] Huius loco Edd. Ald. & Flor. praebent *θαλίεσσκε*. quod paene *Moscho* restituisse.

73. Παρθενίην μίτρην] Sic recte scriptum legitur in Edd. Ald. Iunt. & Vrjini. non *παρθενικῆν*, quod hic unus erat commodum.

77. Δὴ γὰρ] Usitatus *τοῦτο γὰρ* est in Edd. Iunt. & Vrjini: sed & alterum hoc in carmine similiter positum recurrit.

79. Κρύψε θεόν] Primum suspicatus *Casaubonus*, legendum, Κρύψε θ' εὖν καὶ τρέψε δόμας· postea vidit nihil hic mutandum.

82. Οὐδ'

- Οὐδ' οἶος ποιμνῆς ἐπιβόσκειται, οὐδὲ μὲν οἶος
 Ὅσις ὑποδμηθεὶς ἐρύει πολύφартαν ἀπήνην.
 Τοῦ δ' ἦτοι τὰ μὲν ἄλλο δέμας ξανθόχροον ἕσκει,
 85 Κύκλος δ' ἀργύφειος μέσσω μάρματι μετώπῳ,
 Ὅσσε δ' ὑπογλαύσσεσκε δι' ἕμερον ἀσράπτοντε·
 Ἰσά τ' ἐπ' ἀλλήλοισι κέρα ἀνέτελλε καρῆνου,
 Ἄντυγος ἡμιτόμου κεραῆς ἄτε κύκλα σελήνης.
 Ἦλυθε δ' ἐς λειμῶνα, καὶ οὐκ ἐφόβησε φασητεῖς
 90 Παρθενικὰς, πάσησι δ' ἔριος γένητ' ἐγγυὲς ἰκεσθαι,
 Ψαῦσαι θ' ἡμερτοῖο βοῶς, ταῦ δ' ἄμβροτος ὀδμή
 Τηλόθι καὶ λειμῶνος ἐκαινυτο λαρόν αὐτμήν.
 Στῆ δὲ ποδῶν προπάροιθεν ἀμύμονος Εὐρωπείης,
 Καὶ οἱ λιχμάζεσκε δέρην, κατέθειλε δὲ κούρην.
 95 Ἢ δὲ μιν ἀμφαφάασκε, καὶ ἡρέμα χεῖρεσιν ἀφρόν

Πολ-

82. Οὐδ' οἶος ποιμνῆς ἐπιβόσκειται] Hunc certe versum, si abesset, nemo desideraret; nam non bene cohaerent quae sequuntur: οὐδὲ μὲν οἶος Ὅσις — ablato versu, vicini optime cohaerebunt.

86. Ὅσσε δ' ὑπογλαύσσεσκε] Vitiosum ὑπογλαύσσεσκε *Ca-laubonus* mutavit in ὑπογλαύσσεσκε quod *Brunckius* recepit: litteram duplicatam malui.

91. Τοῦ δ' ἄμβροτος ὀδμή] Literam interiectam, quae vulgo omittitur, ex Ed. Iunt. recepi.

94. Καὶ οἱ λιχμάζεσκε δέρην] Pro δέρην legendum χεῖρας censerebat *Pierseus*: fervare finalim vulgatum.

95. Ἀμφαφάασκε] Omnia probandum est; vitiosum ἀμφαφάασκε.

96. Ἄσε

Πολλὸν ἀπὸ σομάτων ἀπεμόργνυτο, καὶ κύσε ταῦρον.

Αὐτὰρ δ̄ μείλιχιον μυκάσατο· Φαίης κ' αὐλοῦ

Μυγδονίου λιγυὴν ἤχον ἀνηπύοντος ἀκούειν.

Ἔκλασε δὲ πρὸ ποδοῖν· ἔδερκετο δ' Εὐρωπεΐην,

100 Αὐχέν' ἐπισρέψας, καὶ οἱ πλατὺ δείκνυε νῶτον.

Ἢ δὲ, βαθυπλοκάμοισι μετέννεπε παρθενικῆσι,

Δεῦτ' ἐτάραι φίλιναι καὶ ὀμήλικες, ὄφρ' ἐπὶ τῷδε

Ἐζόμεναι ταύρῳ τερπόμεθα· δὴ γὰρ ἀπάσας,

Νῶτον ὑποσορέσας, ἀναδέξεται, οἷά τε νῆες.

105 Πρῆυς ὄδ' εἰσιδέειν καὶ μείλιχος, οὐδέ τι ταύροις

Ἄλλοισι προσέοικε· νόος δὲ οἱ ἦυτε Φωτὸς

Ἀΐσιμος ἀμφιθέει, μούνης δ' ἐπιδεύεται αὐδῆς.

Ὡς Φαίμενη, νῶτοισιν ἐφίζανε μειδιόωσα·

Αἰ δ' ἄλλαι μέλλεσκον. ἄφαρ δ' ἀνεπίλυατο ταῦρος,

110

96. Ἄπεμόργνυτο καὶ κύσε] Praebuit Ed. Iunt. pro ἀπομόργνυτο καὶ κύσε in Ald. etiam est κύσε.

98. Ἄνηπύοντος] Nusquam compositum illud reperitur: scribendum arbitror ἀν ἠπύοντος, usitato more; ut ἀν cum Φαίης iungatur.

104. Οἷά τε νῆες] Οἷά τε νῆες est in Ed. prima Aldi: alibi commoda, hinc aliena mihi videtur ista comparatio: si legerentur haec in Codd. ἀπάσας, Νῶτον ὑποσορέσας, ἀναδέξεται οἷά τ' ἀπῆνα· mihi quidem placerent.

109. Ἄνεπίλυατο] Hic non convenit: ἀνεπίλυατο est in Ed. Iunt. ἀνεπίλλατο in Ald. ἀνεπήλατο recte in ora libri sui correxisse videtur *If. Vossius*; prout in notis subiectis *Brunckius* etiam legendum censuit.

115. Ἐσι-

110 Ἦν θέλεν ἀρπάξας· ὦκός δ' ἐπὶ πάντων ἴκανε.

Ἴη δὲ μετασρεφθεῖσα Φίλας καλέεσκεν ἑταίρας,
 Χεῖρας ὀρεγνυμένη. ταὶ δ' οὐκ ἐδύνατο κιχάνειν,
 Ἀκτάων δ' ἐπιβάς πρόσσω θέεν, ἠύτε Δελφίς·
 Νηρείδες δ' ἀνέδυσαν ὑπ' ἐξ ἀλός, αἱ δ' ἄρα πᾶσαι

115 Κητείοις νώτοισιν ἐφήμεναι ἐσιχόντα.

Καὶ δ' αὐτὸς βαρύδουπος ὑπεὶρ ἀλός Ἐνοσιγαιος,
 Κῦμα κατιθύνων, ἀλίης ἠγεῖτο κελεύθου
 Αὐτοκασιγνήτω· τοὶ δ' ἀμφί μιν ἠγερέθοντο
 Τρίτωνες, πάντοιο βαθυῤῥόου ἔνναετῆρες,

120 Κόχλοισιν ταναοῖς γάμιον μέλος ἠτύοντες.

Ἦ δ' ἄρ' ἐφεζομένη Ζηνὸς βοέοις ἐπὶ νώτοις,
 Τῇ μὲν ἔχεν ταύρου δολιχὸν κέρασ, ἐν χερὶ δ' ἄλλη
 Εἶρουε πορφυρέας κόλπου πτύχας, ὄφρα κεν ᾤων
 Δεῦοι ἐφελκομένην πολίης ἀλός ἄσπεσον ὕδωρ.

Κολι

115. Ἐσιχόντα] Sic *Scaliger* emendavit ab *Aldo* vulgatum ἀντεχόντα.

119. Βαθυῤῥόου ἔνναετῆρες] *Loco* primae vocis βαθύθροος legitur in *Ald. Ed.* pro ἔνναετῆρες, in *Ed. Iunt.* αὐλητῆρες,

120. Κόχλοισιν τ.] Κόχλοισι τ. legi mallet *Brunckius*.

123. ὄφρα κεν ᾤων Δεῦοι ἐφελκομένην] *Aurati* coniecturam, a *Cassaubono* probatam, legentis, ὄφρα κεν ᾤων Δεῦοι ἐφελκομένην, recepit *Brunckius*. Requirit omnino videtur μὴ, sed malim etiam Δεῦμ· quod in vitiatis legitur ab *Vrsino* editis ex *Cod. MS.* ὄφρα κε νῆων ἐνδεύμ. haec in *Ald.* sunt *Ed.* ὄφρα κε νῆων
 Ἐν

- 125 Κολπώθῃ δ' ὤμοισι πέπλος βαβύς Εὐρωπέης,
 Ἴσιον οἶα τε νηὸς, ἐλαφρίζεσκε δὲ κούρη.
 Ἥ δ' ὅτε δὴ γαίης ἀπὸ πατρίδος ἦεν ἀνευθεν,
 φαίνετο δ' οὐτ' ἀκτὴ τις ἀλιόροθος, οὐτ' ὄρος αἰπύ,
 Ἄλλ' ἀήρ μὲν ὑπερθεν, ἔνερθε δὲ πόντος ἀπείρων,
 130 Ἄμφι ἐπαπτήνασα, τοῖην ἀνενοίκατο φωνήν,
 Πῆ με φέρεις θεόταυρε; τίς ἔπλεο; πῶς δὲ κέλευθον
 Ἄργαλέοισι πτόδιον διέρχουσι, εὐδὲ θάλασσαν
 Δειμαίνεις; νηυσὶν γὰρ ἐπίδρομος ἐστὶ θάλασσα
 Ὠκυκλῶν, ταῦροι δ' ἀλίην τρομέουσιν ἀταρπνόν.
 135 Ποῖόν σοι ποτὸν ἠδύ; τίς ἐξ ἀλδὸς ἔσσειτ' ἔδωθῆ;
 Ἥ ρά τις ἔσσι θεός; τί θεοῖς ἔκπειοικότα βέζεις;
 Οὐδ' ἄλλοι δαλφίτες ἐπὶ χθόνης, οὐτέ τι ταῦροι
 Ἐν πόντῳ ζείχουσι· σὺ δὲ χθόνα καὶ κατὰ πόντον
 Ἄβροχος ἀΐσσεις, χηλαὶ δὲ τοι εἰσὶν ἑροσμά.

Ἥ

Ἐν δὲ οἱ ἐλκόμενον in Ed. Flor. κενῶν & ἐφελκόμενον.

125. Κολπώθῃ δ' ὤμοισι πέπλος] *Lennerius & Pierfonius* emendaverunt: Κολπώθῃ δ' ἀνέμοισι πέπλος· dudum ante idem placuit *Salmasio*.

127. Ἄνευθεν] Ἄνευθε hic scripsi maluit *Br.*

128. Ἀλιόροθος] Cum *Brunckius* meum illud iam admiserit, pro ἀλιόροθος recepi.

133. Νηυσὶν γὰρ] Νηυσὶ γὰρ legi mallet *Brunckius*.

138. Σὺ δὲ χθόνα καὶ κατὰ πόντον] Sic ista mihi, instar simillimum, elegantius scripta videntur; neque adeo mutanda in σὺ δ' ἄς χθόνα.

154. Ταῦ-

140 Ἥ τάχα καὶ, γλαυκῆς ὑπὲρ ἡέρος ὑψόσ' ἀερθεῖς,
Ἴκελος αἰψηροῖσι ποτήσασαι οἰωνοῖσιν.

Οἴμοι, ἐγὼ μέγα δὴ τι δυσάμμορος, ἢ ῥά τε δῶμα
Πατρὸς ἀποπρολιπούσα, καὶ ἐσπομένη βόθ' τῶδε,
Ξεῖνην ναυτιλίην ἐφέπω, καὶ πλάζομαι οἴη.

145 Ἀλλὰ σύ μοι μεδέων πολιῆς ἄλδς Ἐνοσίγαις

Ἰλαος ἀντιάσειας· ἐέλπομαι εἰσορᾶσθαι

Τόνδε κατιθύνοντα πλῆθον προκέλευθον ἐμεῖο·

Οὐκ ἄθειε γὰρ ταῦτα διέρχομαι ὑγρὰ κέλευθαι

Ἦς Φάτρ. τὴν δ' ὧδε προσεφώνεεν εὐρύκερως βούς·

150 Θάρσει παρθενικῆ, μὴ δείδιθι πόντιον οἶδμα·

Αὐτός τρι Ζεὺς εἰμὶ, καὶ ἐγγύθεν εἶδομαι εἶναι.

Ταῦρος· ἐπεὶ δύναμαί γε Φανήμεναι δ', ττ' ἐθέλοιμι·

Σὸς δὲ πῶθος μ' ἐνέηκε τόσῃν ἄλα μετρήσασθαι

Ταῦρον ἐειδόμενον· Κρήτη δέ σε δέξεται ἤδη,

Ἥ

154. Ταῦρον ἐειδόμενον] Homericō more scripserat, orī-
nor, *Moschus*: Ταῦρῳ ἐειδόμενον.

156. Κλυτοὺς Φιτύσσαι υἱας] Ex Cod. Vindobon. hanc
lectionem Poëta a *Brunckio* recepit: in vulgatis erat Ἡ. dd.
κλυτοὺς μάλα φύσσαι υἱας· sed vox μάλα aberat a Vett. Edd.
Adscripserat *J. Voff.* „ Ed. Rom. κλεινοὺς, lege, κλει-
νοὺς Φύσσαι υἱας.

157. Ἀπαντες] A *Bγ* iure probatum pro ἅπαντι, ex
MS. Vindob. & ex Ed. Ald. recipere non dubitavi.

155 Ἡ μὲν ἔθρεψε καὶ αὐτὸν ὕπα νυμφῆια σείο

Ἔσσεται· ἐξ ἐμέθεν δὲ κλυτοὺς Φιτύσει υἷες,

Οἳ σκηπτούχοι ἅπαντες ἐπιχθονίοισιν ἔσονται.

Ὡς Φάτο· καὶ τετέλεστο τάπερ Φάτο φαίνεται μὲν δὴ

Κρήτη, Ζεὺς δὲ πάλιν ἐτέρην ἀνελάζετο μορφήν.

160 Λῦσε δὲ οἱ μήτηρ, καὶ οἱ λέχος ἔντυνον ἸΩραι.

Ἡ δὲ πάρος κόρη Ζηνὸς γένητ' αὐτίκα νύμφη.

[Καὶ Κρονίδην τέκνα τίκτε, καὶ αὐτίκα γίνετο μήτηρ]

Ε Π Ι Τ Α Φ Ι Ο Σ Β Ι Ω Ν Ο Σ

Β Ο Τ Κ Ο Λ Ο Τ Ε Ρ Ω Τ Ι Κ Ο Τ.

Εἰδυλλιον γ

Ἄλινα μοι σοναχεῖτε νάπαι, καὶ Δώρον ὕδωρ,

Καὶ

162. Καὶ Κρονίδην] *Vltimus mihi carminis versus fuisse videtur: Ἡ δὲ πάρος κόρη Ζηνὸς γένητ' αὐτίκα νύμφη· quique sequitur versus huius poematis conditore indignus.*

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ] *Hoc Moschi carmen, prout F. Vrsini Virgilio cum Graecis Script. collato, ante hos annos triginta in Frissa renovato, fuit subiectum, hic representatur: quae mutata sunt, Brunckii, Codicumque Regii Paris. & Caesar. Vindob. memoratu dignae lectiones hic adnotabuntur.*

Καὶ ποταμοὶ κλαίοιτε τὸν ἡμερόντα Βίωνα.

Νῦν φυτὰ μοι μύρεσθε, καὶ ἄλσρα νῦν γοάοισθε.

Ἄνεθα νῦν συγγοῖσιν ἀποπνεύοιτε κορύμβοις.

5 Νῦν ῥόδα φοινίσσεσθε τὰ πένθημα, νῦν ἀνεμόνα·

Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλέον αἰ αἰ

Βάμβρακε σοῖς πετάλοισι· καλὸς τέθνακε μελικτᾶς.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθειος, ἄρχετε Μοῖσαι.

Ἄδόνες, αἱ πυκνοῖσιν ὀδυρόμεναι ποτὶ Φύλλοις,

10 Νάμασι τοῖς Σικελοῖς ἀγγείλατε τᾶς Ἀρεβοῖσας,

Ὅτι Βίων τέθνακεν ὁ βωκῆλος, ὅτι σὺν αὐτῷ

Καὶ τὸ μέλος τέθνακε, καὶ ὤλετο Δωρὶς αἰοιδά.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθειος, ἄρχετε Μοῖσαι.

Στρυμόνιοι μύρεσθε παρ' ὕδασι αἴλινα κύκνοι,

15 Καὶ γοηροῖς σομάτεσσι μελίσδετε πένθημον ὠδᾶν,

Ὅταν

Vl. 3. Γοάοισθε] Sic legatur, an ex Ed. *Krsf.* γοάοις, parum refert: hoc dedit *Brunckius*.

5. Νῦν ἀνεμόνα·] Scribi quoque potuit: νῦν ἀνεμόνα.

7. Βάμβρακε] Hoc, iam olim a me restitutum, idoneis iudicibus multo aptius fuit visum ante vulgato Λάμβρακε.

10. Ἀρεβοῖσας] Recte dedit *Br.* pro forma vulgari Ἀρεβοῖσας.

14. Στρυμόνιοι] Scribi malim: Στρυμονίους μύρεσθε παρ' ὕδασι.

16. Ὅταν ἡμετέροις] Hunc versum, qui spurcius videbatur *Heskiuo*, ut adulterinum prorsus omisit *Brunckius*: ego ve-

18

Ὅταν ὑμετέροις ποτὲ χεῖλεσι γῆρυν ἄειδεν.

Εἶπατέ δ' αὖ κώραις Οἰαγρίσιν, εἶπατε πάσαις

Βισονίαις Νύμφαισιν, ἀπώλετο Δάριος Ὀρφεύς.

* Ἀρχετέ Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετέ Μοῖσαι·

20 Κεῖνος δ' ταῖς ἀγέλαισιν ἐράσμιος οὐκ ἔτι μέλπει,

οὐκ ἔτ' ἐρημαίησιν ὑπὸ δρυσὶν ἤμενος ἄδει·

Ἄλλὰ παρὰ Πλουτῆϊ μέλος λάθαιον αἰεῖται.

* Ὄρεα δ' ἐστὶν ἄφωνα, καὶ αἱ βόες, αἱ ποτὶ τὰ βροῖα

Πλασθόμεναι, γοῶσιν, καὶ οὐκ ἐθέλουσι νέμεσθαι.

25 Ἀρχετέ Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετέ Μοῖσαι·

Σεῖο, Βίων, ἔκλαυσε ταχὺν μῦθον αὐτὸς Ἀπόλλων,

καὶ Σάτυροι μύροντο, μελάγχλαινοὶ τε Πρίηποι·

καὶ Πᾶνες ζοναχεῦντι τὸ σὸν μέλος· αἶτε καθ' ὕλας

Κρανίδες ὠδύρατο, καὶ ὕδατα δάκρυα γέντο.

Ἄχδ

ro suspicari malo, versum nobis *Moschi* periisse; qui sextum hunc versum olim sequebatur, quo *Orphel* facta fuerit intentio.

20. *Κεῖνος*] *Ed. Br.* Τῆνος, &, v. 21, ἐρημαίησιν. alibi quoque *Br.* & in hoc carmine hanc formam posuit loco alterius.

24. *οὐκ ἔτι λῶντι*] *Heskin* coniecturam, e *Theocriteis* hic etiam legentis, οὐκ ἔτι λῶντι, lectoribus repraesentavit *Bruckh*.

29. *Ἄλλὰ δάκρυα γέντο*] Quid velit Poëta satis liquet; sed sententiam istam suam, ut opinor, aliis verbis expresserat.

30 Ἀχὼ δ' ἐν πέτρῃσιν ὀδύρεται, ὅττι σιωπῆς,
 Κούκ ἔτι μιμεῖται τὰ σὰ χεῖλεα· σῶ δ' ἐπ' ὀλέθρῳ
 Δένδρεα καρπὸν ἔριψε, τὰ δ' ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.
 Μάλων οὐκ ἔρρευσε καλὸν γλάγος, οὐ μέλι σίμβλωσ'
 Κάτθανε δ' ἐν καρῶ, λυπεύμενον· οὐκέτι γὰρ δεῖ,
 35 Τῷ μέλιτος τῷ σῶ τεθνηκόςτος, αὐτὸ τρυγᾶσθαι.

Ἄρχετε Σικελικὰ· τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Οὐ τόσον εἰναλίαισι παρ' ἄβσι μύρατο δελφῖν,
 Οὐδὲ τόσον ποκ' ἄεισεν ἐνὶ σκοπέλοισιν ἀηδῶν,
 Οὐδὲ τόσον θρήνησεν ἀν' ὄρεα μακρὰ χελιδῶν,
 40 Ἀλκυόνος δ' οὐ τόσσον ἐπ' ἄλγεσιν Ἴαχε Κήϋξ.

[Ἄρσ

34. Κάτθανε δ' ἐν καρῶ] Sic dudum emendavit Io. Lu-
 zaciús vulgatum, Κάτθανεν ἐν κ. Illud in Cod. repertum
 Vindob. in suum nunc locum rediit.

35. Αὐτὸ τρυγᾶσθαι] In tribus quatuorve Codd. inven-
 tum, pro ἄλλο τρυγᾶσθαι. restitutum fuit.

40. Ἴαχε Κήϋξ] Sic legendum iam olim coniecera, pro Ἰσχετο Κήϋξ. Ἴαχε D'Orvillius in duobus Codd. MSS. legit; in Parisino Villoisonus: idem exhibet altero faltem loco Ed. Ald. cum eadem alibi det Ἰσχετο· quod priore il-
 lic est loco κήρυξ est & in Cod. Paris.

41. [Ἄρχετε] Versum hic intercalarem omisit Brunckius, recte, opinor.

43. Ἀώοισιν ἐν ἄλγεσι] Vitiosa dat Cod. Paris. οἰωνοῖσιν ἐν ἄλγεσι. est illud οἰωνοῖσι etiam in Ed. Ald. Brunckius legendum suspicatur: Ἰδαίοισιν ἐν ἄλγεσι παῖδα τὸν Ἀοῖς· παῖ

[Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι]

Οὐδὲ τόσον γλαυκοῖς ἐνὶ κύμασι Κηρύλος ἔδειν,

Οὐ τόσον ἀώοισιν ἐν ἄγκεσι παῖδα τὸν Ἄους,

Ἰπτάμενος περὶ σᾶμα. κινύρατο Μέμνονος ὄρνις,

45 Ὅσον ἀποφθιμένοιο κατωδύρατο Βίωνος.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι

Ἄδονίδες, πᾶσαι τε χελιδόνες, ἄς ποκ' ἔτερπεν,

Ἄς λαλέειν ἐνδίδασκε, καθεσθόμενοι ποτὶ πρέμνοισ,

Ἄντίον ἀλλάλαισιν ἐκώκυον· αἱ δ' ὑποφώνεον

50 Ὅρνιες. λυπεῖσθε πελειάδες, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι

Τίς ποτὶ σᾶ σύργγι μελίξεται, ὧ τριπτόβατε;

Τίς

& hoc, forte fortuna scriptum in Cod. Vindobon. genuinum putat.

48. Καθεσθόμενοι ποτὶ πρέμνοισ] Genuinum hoc, ex Cod. Caef. oblatum a Brunckio, restitui pro vulgatis, καθ. δ' ἐπὶ πρέμνοισ· quibus saltem δ' eiiciendum iam viderat Heskinus.

50. Ὅρνιες. λ. κ. ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς] Quamvis ne sic quidem scripta videantur ista sincera, pro ὑμεῖς posui ἡμεῖς ex duobus Aldi Codd. Parisino, & Vindob. In Cod. Paris. reperiuntur & vitiosa: λυπεῖσθαι πενθάδες· α. κ. ἡμεῖς· in Caef. Cod. λυπεῖσθαι πενθάδες ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς.

51. Ἄρχετε Σικελικαὶ] Ἄρχετε βακολικαὶ hic, &, v. 120, legitur in Ed. Ald. in Cod. Paris.

52. Μελίξεται] Pro μελίξεται, vel μελίσσεται, positum cum Vrsino & Brunckio, legitur in Cod Caef. & in Ed. Ald. Ex alio Cod. μελίξετε enotavit Is. Vossius.

Τίς δ' ἐπὶ σοῖς καλέμοις θησεὶ σόμα; τίς θραστὶ αὐταῖς

Εἰσέτι γὰρ πνεῖσι τὰ σὰ χεῖλα, καὶ τὸ σὸν ἄσθμα.

55 Ἄχῳ δ' ἐν δονάεσσι τεῶς ἐπιβόσκει' αἰιδᾶς.

Πανὶ φέρω τὸ μέλιγμα· τάχ' ἂν κῆκενός ἐρεῖται

Τὸ σόμα δειμαῖνοι, μὴ δεύτερα σοῖο φέρηται.

Ἄρχετε Σικελικὰ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι

Κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ σὸν μέλας, ἂν ποκ' ἕτερπεα

60 Ἐσδομέναν περὶ σοῖο παρ' αἰόνεσσι θαλάσσας.

Οὐ γὰρ ἴσον Κύκλωπι μέλισθεο· τὸν μὲν ἔφαγγεν

Ἄ καλὰ Γαλάτεια, σὲ δ' ἄδιον ἔβλεπεν ἄλμας.

Καὶ νῦν λαγαμένα τῷ κήματος ἐν ψαμάθοισι

Ἔσ.

53. Θησεῖ] Recte scripsit Brunck, pro θάσει.

55. Τεῶς ἐπιβόσκει' αἰιδᾶς.] In Ald. scribitur Ed. τεῶς ἐπι βόσκει' αἰιδᾶς: Higtio placebat τεῶς; ἐπι βόσκει' αἰιδᾶς· Brunckio, τεῶς ἐπι βόσκει' αἰιδᾶς. Ad horum mentem scribi etiam potuit τεαῖς ἐπι βόσκει' αἰιδᾶς.

56. Τὸ μέλιγμα] Ex Codd. hoc prodiit, pro μέλισμα· ut & v. 63. Leimperia nollem placuisset τὸ μέλιμα· mirum tamen, fisci: iam dici potuisse μέλιγμα. — Pro κῆκενός, hoc in v. καὶ τῆνος edidit Br.

59. Ἄν ποκ' ἕτερπεα] Male mutatum recte tuctur D'Orvillius ad Charit. Bene se habet Κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος.

60. Ἐσδομέναν περὶ σοῖο] In quinque Codicibus a se lectum παρὰ σοῖο merito reiicit D'Orvillius: non minus vitiosum est περὶ σοῖο, Io. Luzacius legendum putabat: Ἐσδομέναν παρὰ σοῖ ἐπὶ αἰόνεσσι θαλάσσας· quod mihi quidem non displicet: viro D. in περὶ σοῖο maris epitheton latere videtur. Brunckius legebat: περὶ σοῖο ποκ' αἰόνεσσι θ.

61. Σδ

Ἔσδετ' ἔρημαίαισι; βόας δ' ἔτι σέο νομέυει.

- 65 Ἄρχετε Σικελικὰ τῷ πένθεσι, ἄρχετε Μοῖσαι,
 Πάντα τοι, ὦ βότα, ξυγκάθηαι δῦρα τὰ Μοισαῖν,
 Παρθενικῶν ἔρδεντα Φιλάματα, χεῖλαι παίδων·
 Καὶ συγγοὶ περὶ σάμα τῶν κλαίουσιν Ἐρωτες.
 Ἄ Κύπριε Φιλέει σε πολὺ πλέον, ἢ τὸ Φίλαμα,
 70 Τῷ πρώτῳ τὸν Ἄδωνιν ἐποθυνάσκοντα Φίλασε.

Τοῦτο τοι, ὦ ποταμῶν λιγυρώτατε, δεῦτερον ἄλγος,

- Τοῦτο, Μέλη, νέον ἄλγος· ἀπόλετο πρῶν τοι Ὅμηρος,
 Τῆνο τὸ Καλλιόπαις γλυκερὸν ζῆμα, καὶ σὲ λέγοντι

Μύ-

62. Σε δ' ἄδιον ἔβλεπεν ἄλμας] Sic scriptum inveni in Edd. Ald. & Iuntæ, pro vulgatis, σε δ' ἀδὸ ἀπέβλεπεν ἄλμας. alterum in duobus legit Codd. Paris. probavitque Brunckius.

64. Ἔσδετ' ἰ.] Ἰζετ' ἰ. est in Cod. Paris. quem Vilhoisonus adhibuit.

68. Στυγνοὶ] *Vrsinus* sic recte iam dederat ex Ald. Ed. non *συγνοὶ*. atque ita repertum fuit in duobus Codd. Reg. Paris.

70. Τῷ] In omnibus hic hæsit Edd. Τὸ πρῶτον. *Io. Brodaeus* iam emendaverat Τῷ π. quod, me iudice, tanquam dubio vacuum, recipi potuit. — Post hunc vs. 70, verisimiliter suspicabatur *Higittus*, olim lectum fuisse intercalarem, Ἄρχετε Σ. τ. π. & Μ.

72. Τοῦτο, Μέλη, νέον ἄλγος] *Brodaeo* mirum est aliam placere potuisse lectionem, μέλαι, *curac est*, repertam in Ed. Ald.

Μύρεσθαι καλὸν υἷα πολυκλαύσοισι φεέηροις,

75 Πᾶσαν δ' ἔπλησας Φωνᾶς ἄλα; νῦν κάλιον ἄλλον

Τίεα δακρύεις, καινῷ δ' ἐπὶ πένθει τάκη

Ἄμφότεροι παγαῖς πεφιλαμένοι· δε μὲν ἔπιπε

Παγασίδος κράνας, ὃ δ' ἔχεν πόμα τᾶς Ἀρεθόισας.

Χ' ὧ μὲν Τυνδαρείοιο καλὰν ἄεισε θύγατρα,

80 Καὶ Θέτιδος μέγαν υἷα, καὶ Ἀτρείδαν Μενέλαον·

Κεῖνος δ' οὐ πολέμως, οὐ δάκρυα, Πᾶνα δ' ἔμελπε,

Καὶ βότας ἐλίγαυε, καὶ ἀείδων ἐνήμευε,

Καὶ σύριγγας ἔτευχε, καὶ ἀδέα πόρτιν ἄμελγε,

Καὶ παίδων ἐδίδασκε Φιλάματα, καὶ τὸν Ἔρωτα

Ἔτρο-

74. Πολυκλαύσοισι] Scribatur, an πολυκλαύτοισι, nihil interest: quod mihi venit olim in mentem, πολυκλύτοισι, Br. recepit.

76. Καινῷ δ' ἐπὶ πένθει τάκη] Pro αἰνῷ hic emendantis καινῷ, *Higiti* iam olim vera mihi videbatur coniectura; quam lectionem cum *Brunckio* recipere non dubitavi, firmatam duobus Codd. Parisinis, & Ald. Ed. in qua scribitur καὶ νῶ.

78. Ὁ δ' ἔχεν πόμα] Hic quoque vi caesurae productum legi maluit *Brunckius*: ὃ δ' ἔχε πόμα τᾶς Ἀρεθόισας. hanc nominis formam ex Cod. cum eodem recepi. Nonnemini hic placebat ἔλεν πόμα.

85. Ἦρεθε τὰν Ἀφροδίταν] Hoc etiam cum Br. posuī, pro ἤρεθε, oblatum a tribus saltem Codd. collatis & ab Aldo, in cuius Ed. altero loco ἤρεθε legitur, altero ἠρέθιζε.

86. Βοιωτῆδες Ἔλαι] Sic, pro ὕλαι, scribendum censuit *Palmerius*, ut oppidi nomen, quod *Pindaro* fuerit natale, designetur: *Palmerium* hic & *Brunckium* sequutus sum.

90. Λέσβος ἑρηνά] *Adriac.* emendavit *Heringa*, pro ἑρηνά. Cum ἑρηνά legeretur in Codice Paris. & in Ed. Ald.

85 Ἐτρεφεν ἐν κόλποισι, καὶ ἤρεθε τὰν Ἀφροδίταν.

Ἄρχετε Σικελικὰ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.

Πᾶσα, Βίων, θρηγεῖ σε κλυτὴ πόλις, ἄψα πάντα·

Ἄσκρα μὲν γοᾷει σε πολὺ πλέον Ἡσιόδοιο·

Πίνδαρον οὐ ποθέοντι τόσον Βοιωτίδες ἴλαι·

90 Οὐ τόσον Ἀλκαίῳ πέρι μύρατο Λέσβος ἔρανα·

Οὐδὲ τόσον τὸν ᾠοῖδον ἐμύρατο Κήιον ἄψυ.

Σὲ πλέον Ἀρχιλόχοιο ποθεῖ Πάρος ἀντὶ δὲ Σαπφούς

Εἰσέτι σεῦ το μέλιγμα κινύρεται ἅ Μιτυλάνα.

Πάντες, ὅσοις καπυρὸν τελέθει εἶμα, Βωκολιασαὶ

95 Ἐκ μοισᾶν, σέο πότμον ἀνακλαίοντι θανάτος·

Κλαίει.

Ald. *Heringae* illud recte *Brunckius* admisit.

91. Κήιον ἄψυ] Sic scribendum esset, an iam olim dubitatum, liquet ex Ed. Ald. quae altero Τήιον loco utrumque, nempe κτήιον ἄψυ, exhibet, altero Τήιον. hoc vero, Τήιον, exhibent Parisini Codd. duo & Ed. Flor. quod mihi quoque genuinum videtur; ut intelligatur *Anacreon*: Κήιον ἄψυ nobilitavit *Simonides*.

93. Μέλιγμα] Hic positum, ut v. 56, pro μέλισμα.

94. Πάντες, ὅσοις] Hic versus & quinque sequentes, ut absunt a Cod. Paris. quem adhibuit *Villoisonus*, aberant ab Ald. exemplaribus: cum ex aliis Codd. essent editi, *Fuly*. tamen *Vrsinus*, aliique crediderunt, a *Marco* fuisse *Musuro* conditos ad explendam lacunam: sed monuit *Ios. Scaliger*, a *Musuro* hos versus, & a *M. Ant. Mureto* repertos in vetustissimis fuisse Codicibus: designat ipse *Scaliger* Cod. in quo *hos sex versus* genuinos antecedebat alius non eadem moneta usus: Πάντοσε κλαύσει σ' ἡ νῆσος Σικελή τ' Ἀρέθουσα.

Ibid. Βωκολιασαὶ] Doricam hic quoque formam dedit *Brunckius*, βωκολιάκται.

Κλαίει Σικελίδας, τὸ Σάμου κλέος, ἐν δὲ Κόδωσσι,
 Ὅ πρὶν μειδιῶντι σὺν ἄμματι Φαιδρὸς ἰδέσθαι,
 Δάκρυα νῦν Λυκίδας κλαίων χεῖι. Ἐν τε πολέταις
 Τριοπίδαις ποταμῶ ἄρχει παρ' Ἄλεντι Φιλητάς·
 90 Ἐν δὲ Συρακοσίωσι Θεόκριτος. αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 Αἰσονικᾶς ὀδύνας μέλπω μέλος, οὐ ξένος ὠδᾶς
 Βουκολικᾶς, ἀλλ', ἅν τ' ἐδιδάξαο σείο μαθητάς,
 Κλαρονόμος, Μῦσας τᾶς Δωρίδος· ἄμμε γεραίρων
 Ἄλλοις μὲν τῶν ἄλβαν, ἐμοὶ δ' ἀπέλειπες αἰοιδᾶν.
 105 Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθει, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Αἶ, αἶ, ταῖ μαλάχαι μὲν ἐπὶν κατὰ κάπον ἔλυνται,

Ἡ

99. Παρ' Ἄλεντι] Ex Theocriteis notum, fluminis nomen suspectum esse non debuerat *Brodaeo*. — Vt. seq. *ἔγὼν τοι* Ed. *Br*.

103. Κλαρονόμος] Vt legendum fueram suspicatus, pro Κλαρονόμος, praebuerunt duo saltem Codd. & Ed. Ald. idque *Brunckius* recepit, quocum in sequentem versum ex Codd. eademque Ed. admisi ἀπέλειπες, pro ἀπέλειπας. — Posita distinctione post vocem Δωρίδος, ad mentem *Herm. Tollii*, hic versus intellectu facilius evasit.

107. Ἡ τὰ χλωρὰ σ.] Ex iisdem Codd. & Ed. Ald. Ἡ τὰ χλ. placuit *Brunckio*; mihi vulgatum Ἡ potius servandum videtur,

109. Οἱ μεγάλοι καὶ καρτεροὶ ἢ σοφοὶ] *Καρτεροὶ σοφοὶ* &. legitur in duobus Paris. in totidem Codd. quos Aldus adhibuit & in Ed. Flor. Vulgata retinenda censeo.

110. Ὀκνότε πρᾶτα] Hoc Doricum nititur Codd. Parisinis & Ald. Ed. Ὀκνῶτα hic etiam *Br*. recepit.

111. Νήγρετον ἕανον] Videri quidem hic potuit *νήγρετον*

.BU-

"Ἡ γὰρ χλωρὰ σέλινα, τό, τ' εὐβαλὲς αὔλων ἄνηθον,
 "Τσερον αὖ ζῶντι, καὶ εἰς ἔτος ἕλλο Φύωντι"
 "Ἀρμεσ. δ', οἱ μεγάλοι, καὶ καρτεροὶ ἢ σοφοὶ ἄνδρες,

110 Ὅσπῃτε πρῆτα θάνωμεσ, ἐνάκοι ἐν χθονὶ κοίλας
 Εὐδομεσ εὐ μάλα μακρῶν ἀτέρβανα νήγροτων ὕτνων,
 Καὶ σὺ μὲν ἐν σιγᾷ ἀσκυλασμένος ἔσσεαι ἐν γᾷ,
 Τοῖσ νύμφαισι δ' ἔδοξεν ἀεὶ τὸν βάτραχον ἄδειν.
 Τῷ δ' ἐγὼ σὺ φθονέσμι· τὸ γὰρ μέλος εὐ καλὸν ἄδειν.

115 "Ἀρχετὸ Σικελικὰ τῷ πένθεοσ, ἄρχετὸ Μοῖσαι.
 Φάρμακον ἤλαθ, Βίων, ποτὶ σὸν εἶμα, Φάρμακον εἶδες.
 Πῶσ τευ τοῖσ χεῖλεσσι ποτέδραμε, κοῦκ ἐγλυκάνθη;

Τίς

mutandam in νήγροτων. sed servandum potius censeo quod vulgatur.

112. Καὶ σὺ μὲν ἐν σιγᾷ] Hic versus & duo seqq. mihi quidem huius carminis conditore profus videntur indigni, atque aduiterini.

114. Τῷ δ' ἐγὼ σὺ φθ.] Editio Ald. uno dat loco, Τοῖσ δ' ἐγὼ σὺ φθ. altero autem, Οὐδ' ἐγὼ σὺ φθ. quorum hoc est & in Cod. Paris.

116. Φάρμακον ἤλαθ] Doricum probabiliter dederat ἦθε· quod in sua posuit Ed. Br. Idem adscripserat Is. Voss. & mox ad εἶδες, εἶδες, quod & mihi venit in mentem.

117. Πῶσ τευ τοῖσ χεῖλεσσι π.] Videtur illud recte se habere. In Ed. Ald. & in Cod. Paris. legitur: Τσιούτοισ χεῖλεσσι πῶκ' ἔδραμε, οὐκ ἐγλυκάνθη. eadem sunt in altero Paris. nisi quod praebet Τσιούτων· Alio loco Ed. Ald. idem est ac in Ed. Vrf. Τίς τευ τοῖσ χ. ποτέδραμε. Brunckiius exhibuit Τσιούταισ.

118, 119.

- Τίς δὲ βροτὸς τοσσοῦτον ἀνάμερος, ἢ κέρασαι τοι,
 ἢ δοῦναι λαλέοντι τὸ φάρμακον; ἔκφυγεν ᾠδάν.
- 120 Ἄρχετε Σικελικὰ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Ἄλλὰ δῖκα κίχθε τάντας. ἐγὼ δ' ἐπὶ πένθει τῷδε
 Δακρυχέων τετὸν οἶτον ὀδύρομαι. εἰ δυνάμην δὲ,
 Ὡς Ὀρφεὺς καταβάσποτὸ πάρταρον, ὡς ποκ' Ὀδυσσεὺς,
 Ὡς πάρος Ἀλκείδας, κήγῳ τάχ' ἂν ἐς δέμον ἦλθον
- 125 Πλουτέος, ὡς κεν ἴδοιμι, καὶ εἰ Πλουτῆι μελίσδει,
- Ὡς

118, 119. Ἡ κέρασαι τοι ἢ δοῦναι λαλέοντι τὸ φάρμακον] Hanc ex duobus Codd. Paris. & altero loco Ed. Ald. edidit lectionem *Brunckius*; quam repraesentavi, tamen si λαλέοντι vitiosum videatur, velut meliorem vulgatis: ἢ κέρατων τοι ἢ δοῦναι καλέων τὸ φάρμακον. In Ed. ald. priore loco vulgatur κέραντι. ἢ δοῦναι καλέοντι posteriore, κέρασαιτο ἢ δοῦναι λαλέοντι ex Cod. Paris. κέρασαιτο & καλέων epotavit *Villoisonus*.

119. Ἐκφυγεν ᾠδάν.] Sic commode dici potuit de eo, qui caruit omni sensu elegantiae Musicae: videturque mihi illud praefendum lectioni, quam *Brunck.* recepit, ἢ φύγεν ᾠδάν.

121. Ἐγὼ δ' ἐπὶ πένθει τῷδε] In Ed. *Br.* est ἐγὼ δ' ἐπὶ π. τ. Viro *D.* hic venit in mentem legendum: ἐγὼ δ' ὑπὸ δένδρεϊ τῷδε Δακρυχέων τετὸν οἶτον ὀδύρομαι. Ed. dat Aldi loco posteriore: Δάκρυα καὶ τετὸν ὕδωρ οἶτον ὀδύρομαι. Est & in Cod. Paris. δάκρυα καὶ τετὸν.

122. Εἰ δυνάμην δὲ] Ed. *Br.* αἰ δ. δ.

124. Κήγῳ τάχ' ἂν ἐς δ' ἦλθον] Ed. *Br.* κήγῳν τάχ' ἂν ἐς δ. ἦλθον.

125. Εἰ Πλουτῆι μελίσδει] In Cod. Paris. Reg. scriptum μελίσδης hoc in vs. posuit *Brunckius*, & in vs. seq. ex eodem ἀκουσαίμαν.

126. Ἴτι μελίσδειαι φλλ' ἐπὶ Κώρη] In Ed. est Ald. τί μελίσδειαι

Ὅς ἂν ἀκουσαίμων τὶ μελίσδεαι· ἄλλ' ἐπὶ Κώρα
 Σικελικόν τι λίγαίνε, καὶ ἀδύ τι βωκολιάσδευ.
 Σικελικὰ κῆκείνα ἐν Αἰτναίαισιν ἔπαιζεν
 Ἄιδοι, καὶ μέλος οἶδε τὸ Δώριον· οὐκ ἀγέραςος
 130 Ἔσσειτ' ἅ μολπά. χ' ὡς Ὀρφεὶ πρόσθεν ἔδωκεν
 Ἀδέα Φορμίσδοντι παλίσσυτον Εὐρυδίκειαν,
 Καὶ σὲ Βίων πεμψεῖ τοῖς ὄρεσιν. εἰ δέ τι κήγων
 Συρίσδων δυνάμαν, παρὰ Πλουτέϊ καὐτὸς ἄειδον.

M E-

λοσδεο καὶ παρὰ κόραν. Idem est in Cod. Paris. & sincerum esse illud, si scribatur παρὰ Κώρα, putabat *Villoisonus*.

128, 129. Σικελικὰ κῆκείνα ἐν Αἰτναίαισιν ἔπαιζεν Ἄιδοι] Emendatius scriptum versum exhibuī, qui sic ferebatur in Edd. vulgatis: Κῆκείνη Σικελαις καὶ Αἰτναίαισιν ἔπαιζεν Ἄ. Dudum vero monuit *Vrβinius*, in vetustissimis illum Codd. sic legi: καὶ κείνος (vel καὶ κείνη) Σικελικὰ ἐν Αἰτναίαισιν ἔ. In Ed. Ald. qua bis eadem diversis locis exhibentur, priore quidem scriptum, καὶ κείνη σικελικαῖσιν αἰτναίαισιν altero autem, καὶ κείνα σικελικὰ ἐν αἰτναίαισιν· quorum hoc est & in Cod. Paris. In Ed. Flor. καὶ κείνη Σικελαις καὶ ἐν Αἰτναίαισιν ἔ. Quam restitui, lectio debetur *Heskinio* & *Pierfsono*. In Cod. Vindob. quum legeretur ἄγγεσι, *Brunckius* emendandum censuit: Καὶ τήνα Σικελὰ, καὶ ἐν Αἰτναίαισιν ἔπαιζεν Ἄγγεσι. Optime correxit *Ruhnkenius*: ἐν Ἐναίαισιν ἔπαιζεν Ἄγγεσι. *Enna* Proserpinae congruit.

129. Μέλος οἶδε] Cum *Br.* ex Cod. Paris. & Ed. Ald. recepi pro ἦδε.

132, 133. Εἰ δέ τι κήγων Συρίσδων δυνάμαν] Pro Εἰ, Αἰ Ed. *Br.* qui Συρίσδων etiam recepit, pro Συρίσδων. Συρίσδων olim a me positum, nunc censetur dubio vacare, quum in Codd. Parisiis fuerit & in Ald. Ed. repertum.

ME-

Μ Ε Γ Α Ρ Α

Γ Τ Ν Η Η Ρ Α Κ Λ Ε Ο Τ Σ .

Εἰδύλλιον γ'.

Μᾶτερ ἐμὰ, τίφθ' ὦδε φίλον κατὰ θυμὸν ἰάπτεις,
 Ἐκπάγλω ἀχέοισα, τὸ πρὶν δέ τοι οὐκ ἔτ' ἔρευθος
 Σώζετ', ἰπὶ βθέεσσι; τί μοι τόσον ἠνίησαι;
 Ἥ ῥ' ὅτι ἄλγεα πάσχει ἀπέριτα Φαίδιμος υἱός;
 Ἄνδρ' ὑπ' οὐτιδανοῖο, λέων ὡσεὶ θ' ὑπὸ νεβροῦ;
 ὦ μοι ἐγὼ, τί νυ μ' ὦδε θεοὶ τόσον ἠτίμασσαν
 Ἀθάνατοι; τί νυ μ' ὦδε κακῆ γόνεος τόκον αἴσῃ;

Δύσμε

ΜΕΓΑΡΑ] Hoc quoque carmen sub *Moschi* nomine scriptum invenerunt in Codd. *Michaël Sophianus*, *Henr. Stephanus*, & *Fulv. Ursinus*. Quae praecedunt, ut *Moschi* Poëmata, Ἔρωσ δραπετής· Εὐρώπη· Ἐπιτάφιος Βίανος· primum certe & tertium pervenuſta sunt: Sed hoc carmen, Megarae continens & Alcmenae querelas, cum istis, pro iudice, non aequiparandum, neque eiusdem esse videtur Poëtae, sed illius potius, cuius inter Theocritea legitur (XXV.) Ἡρακλῆς λεοντοφόνος.

Vf. 1. Μᾶτερ ἐμὰ] Ed. *Bt.* Μητερ ἐμῆ. &, vf. 2, ἀχέοισα. Alios etiam Dorismos Idem hinc sustulit.

3. Ἐπὶ βθέεσσι]. Vt pronunciabantur ista, scribuntur in Edd. Aldi, Iuntæ, *F. Ursini*, ἐπιβθέεσσι.

6. Ἐπὶ

Δυσκόρος, ἦρ' ἐπεὶ ἀδρὸς ἀμβρόνος ἐς λέχος ἦλθον,
Τὸν μὲν ἐγὼ τίεσκον ἵπτον Φαίεσσιν ἐμοῖσιν,

80 Ἦδ' ἔτι νῦν σέβρομαί τε καὶ αἰδέομαι κατὰ θυμὸν.

Τοῦ δ' οὔτις γένητ' ἄλλος ἀποτμότερος ζώντων,
Οὐδὲ τόσων σφετέρησιν ἐγεύσατο Φροντίσι κηδέων·
Σχέτλιος, ὅς τῶξοσιν, ἃ οἱ πόρην αὐτὸς Ἀπέλλων,
ἢ ἔτινος Κηρῶν, ἢ Ἐρινύος αἰνὰ βέλεμα,

85 Παιδάς ἐοὺς κατέπεφνε, καὶ ἐκ Φιλὸν εἴλετο θυμὸν,

Μαινόμενος κατὰ οἶκον. ὃ δ' ἔμπλεος ἔσκε φόνοιο.
Τοὺς μὲν ἐγὼ δύσηνος ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσι
Βαλλομένους ὑπὸ πατρὶ (τὸ δ' οὐδ' ὄναρ ἤλυθεν ἄλλω)
Οὐδὲ σφιν δυνάμην ἀδινὸν καλέουσιν ἀρήξαι

90 Μητέρ' ἔην· ἐπεὶ ἐγγυὲς ἀνίκητον κακὸν ἦεν.

Ὡς δέ τ' ὀδύρεται θρῆνις ἐπὶ σφετέροισι νεοσσοῖς

Ὅλ-

6. Ἐτίμασαν] Ed. Br. ἐτίμησαν.

9. Ἴσον Φαίεσσιν] Codicis Caes. lat. 10., Ism. Φαίεσσιν ele-
gantior Brunckio videtur.

12. Οὐδὲ τόσων] Οὐδὲ τόσων male irrepperat in Edd. re-
centiores: alterum dant veteres Edd. & Codices.

14. Κηρῶν] Ed. Br. Κηρῶν.

15. Παιδάς ἐοὺς κατέπεφνε] In *Euripidis* dramate uti-
cum liberis Megara sagittis confixa iacuit: is *Stesichorum*
in his videtur & *Romulus* sequutus: in hoc carmine narra-
tis fere concinunt *Plutarchus* & *Pausanias*.

20. Ἀνίκητον] Hic ποῦ ποτατὸν πρόφασιν ex Cod.
Vindobon.

- Ὀλλυμένοις, οὐς τ' αἰνὸς ὕφης, ἔτι νηπιάχοντας,
 Θάμνοισι ἐν πυκινούσι κατεσθίει· ἢ δὲ κατ' αὐτοὺς
 Πωτᾶται κλάζουσα μάλα λιγυρὸν πρόνια μήτηρ·
 25 Οὐδ' ἄρ' ἔχει τέκνοισιν ἐπαρκέσαι. ἦ γὰρ οἱ αὐτῇ
 Ἄσπον ἴμεν μέγα τάρβος ἀμειλίκοιο πελώρου.
 Ὡς ἐγὼ αἰνοτόκεια, Φίλον τέκος αἰάζουσα,
 Μαυνομένοισι πόδεσσι δόμον κατὰ πολλὸν ἐφοίτων.
 Ὡς γ' ὕφελον μετὰ παισὶν ἅμα θνήσκουσα καὶ αὐτῇ
 30 Κεῖσθαι, Φαρμακέντα δι' ἥπατος ἰὸν ἔχοισα,
 Ἄρτεμι θηλυτέρῃσι μέγα κρείουσα γυναιξί.
 Τῷ χ' ἡμᾶς, κλαύσαντε, Φίλαις ἐπὶ χερσὶ τοκῆε
 Πολλοῖς σὺν κτερέεσσι πυρῆς ἐπέβησαν ὁμοίης·
 Καὶ κεν ἕνα χρύσειον ἐς ὄξέα κρωσσὸν ἀπάντων
 35 Λέξαντες κατέθαψαν ὅθι πρῶτον γενόμεσθα.
 Νῦν δ' οἱ μὲν Θήβην ἵπποτρόφον ἐνναΐουσιν,

Ἄσπιου

27. Φίλον τέκος] Φίλον γόνον edidit Br. Forte quia in Cod. Vindob. legitur τέκον.

28. Δόμον κατὰ πολλὸν] Domus atria sic recte dicta non debuerat esse viro D. suspecta.

31. Ἄρτεμι] *Ruhkenio* versus alienus ab hoc loco videtur, & aliunde temere huc immisus.

36. Θήβην ἵπποτρόφον] Θήβην κωροτρόφον ex Cod. MS. in sua Ed. praebet F. *Vrftinus*: utrumque Thebis congruit.

38. Ἦρας] In Ἦρας mutavit Br.

40. Οὐδ' ἴ ἐρωή] *Pierfona* scribendum potius videbatur,

Δα.

Ἄονίῳ πεδίοιο βαθείᾳ βῶλον ἀροῦντες.
 Αὐτὰρ ἐγὼ Τίρυνθα κατὰ κранаῖν πόλιν Ἴηρας
 Πολλοῖσιν δύσηνος λάπτομαι ἄλγεσιν ἤτορ
 40 Αἶεν ὁμῶς· δακρυῶν δὲ πάρεσί μοι οὐδ' ἴ' ἐρωή.
 Ἄλλὰ πόσιν μὲν ὄρῳ παῦρον χρῶνον ὀφθαλμοῖσιν
 Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ. πολέων γάρ οἱ ἔργον ἐτοῖμον
 Μόχθων, τοὺς ἐπὶ γαίαν ἀλώμενος ἠδὲ θάλασσαν
 Μοχθίζει, πέτρης δ' ἔχων νόον ἠε σιδήρου
 45 Καρτερόν ἐν σήθεσσι. σὺ δ' ἤυτε λείβεται ὕδωρ,
 Νύκτας τε κλαίουσα καὶ ἐκ Διδος ἤμαθ' ὀπόσσα.
 Ἄλλος μὰν οὐκ ἂν τις εὐφρῆναι με παρασάε
 Κηδεμόνων· σὺ γὰρ σφε δόμων κατὰ τοίχος ἔέργει.
 Καὶ λίην πάντες γε πέρην πίτυφθεος Ἴσθμοθ.
 50 Ναίουσ'· οὐδέ μοι ἐστὶ πρὸς ὄντινά κε βλέψασα,
 Οἶα γυνὴ πανάποτος, ἀναπτύξαιμι Φίλον κήρ.

Νόσ-

Δακρυῶν δὲ πάρεσί μοι οὐκ ἐρωή. mihi quidem haec lectio placet. prae vulgata. In initium huius vs. Αἶεν ὁμῶς cum Br. recepi, pro Αἰεὶ ὁμῶς.

46. Ἡμαθ' ὀπόσσα] In Cod. MS. legi ἡματὰ πάντα, testatur F. Vrssus. vs. 47, μὴν rectius scribitur a Br. quam in Edd. μὲν.

51. Οἶα γυνὴ πανάποτος] Miram hie lectionem, nec dignam memoratu, commentus Vulcanius, in Graecis expressit & in Latinis.

Ibid. Ἀναπτύξαιμι] ex Cod. Paris. oblatum a Brunckio, restitui: pro vulgato ἀναψύξαιμι.

A 2

58. Μνη-

Νόσφι γε δὴ Πύβρης συνομαίμονος· ἢ δὲ καὶ αὐτῇ
 Ἄμφι πῶσει σφετέρῳ πλέον ἄχθεται Ἰφικλῆϊ,
 Σῶ υἱῶ. πάντων γὰρ διζυρώτατα τέκνα

55 Γείνασθαί σε θεῶ τε καὶ ἀνέρι θνητῶ ἔολπα.

Ὦς ἄρ' ἔφη. τὰ δὲ οἱ θαλερώτερα δάκρυα μῆλων
 Κόλπῳ ἐς ἡμερέεντα κατὰ βλεφάρων ἔχέοντο,
 Μνησαμένη τέκνων τε καὶ ὧν μετέπειτα τακῆων.

Ὦς δ' αὐτως δακρύοισι παρήϊα λευκ' ἐδίαινον

60 Ἀλκμήνη· βαρὺ δ' ἤγε καὶ ἐκ θυμοῦ σενάχουσα,
 Μύθοισι πυκνοῖσι Φίλην νυδὸν ὧδε μετηύδα,

Δαιμονίη παίδων, τί νύ τοι Φρεσὶν ἔμπεσε τοῦτο
 Πευκαλίμης; πῶς ἄμμ' ἐθέλεις ὀρθονέμεν ἄμφω,
 Κῆδὲ ἄλαστα λέγουσα; τὰ δ' οὐ νῦν πρῶτα κέκλαυται.

65 Οὐχ ἄλλις εἴς ἐχόμεσθα τὸ δεύτατον αἶεν ἐπ' ἡμᾶρ
 Γιγνομένοις; μάλα μὲν γε Φιλοθρηγῆς κε τις εἶη,

Ὅσις

58. Μνησαμένη τέκνων] Cum in hoc v. mentio fiat τῶ-
 κῆων· τεκῆων, quod ex eodem Cod. fuit probatum, suo
 loco reliqui.

61. Μύθοισι πυκνοῖσι] Syllabam hic etiam praetulit Br.
 vi caesurae productam; ediditque adeo, Μύθοισι πυκνοῖσι.

65. Οὐχ ἄλλις] Ex Cod. quoque Reg. scribi cum eodem
 poterit, Ἡ οὐχ ἄλλις. — ut αἶεν ἐπ' ἡμᾶρ scripsi, pro αἶεν
 ἐπ' ἡμᾶρ.

66. Φιλοθρηγῆς κε τις εἶη] In Flor. legitur Ed. Φιλοθρηγῆς
 κατ' ἂν εἶη. Paruum iuvat formam posuisse usitatam Φιλόθρη-
 γος· cum haec & vicina obscura. sint & videantur vitiosa &
 neque

Ὅσῃ ἀριθμήσειεν ἐφ' ἡμετέροις ἀχέεσσι.

Θάρσει· οὐ τοιῆσδ' ἐκυρήσαμεν ἐκ θεοῦ αἴση.

Καὶ δ' αὐτῆν ὀρώω σε φίλον τέκος ἀτρότοισιν

70 Ἄλγεσι μοι χθίζουσῶν ἐπιγνώμων δέ τοι εἶμι

Ἄσχαλάων, ὅτε δῆγος καὶ εὐφροσύνης κόρος ἐστὶ.

Καὶ σε μάλ' ἐκπύγλωσ ὀλοφύρομαι ἢ δ' ἐλαίρω,

οὐνεκὸν ἡμετέροιο λυγροῦ μετὰ δαίμονος ἔσχεε,

Ὅς θ' ἡμῶν ἐφ' ἑτέρῃ κάρη βαρῆσιν αἰδρεῖται.

75 Ἴσω γὰρ Κούρη τε καὶ εὐάνος Δημήτηρ,

(Ἄε καὶ μέγα βλαφθεῖς τῆς ἐκὼν ἐπίδοκον ὀμύσσει

Δυσμένεων) μηδὲν ἔτι χειρότερον φρεσὶν ἦσι

Στέργειν ἢ εἰπεῖν μοι ἔπ' ἐκ νηδυϊόφιν ἤλαες,

Καὶ μοι τῆλυγέτη ἰδὲ δάμοισι παρθένοσ ἦσθα.

80 Οὐδ' αὐτῆν γέ τοι πάμπαν ἔολπ' ἄ σε τοῦτό γε λήθην.

Τῶ μὴδ' ἐξείπης τῶν ἐμῶν θάλασ ὡς στυ κληδέω,

Μηδ'

neque enim ἀριθμῆσαι ἐφ' — ἀχέεσσι Graece dicitur, nec, si vel ita diceretur, sensus his commodus inesset.

68. Θάρσει· οὐ τοιῆσδ' ἔ.] Corrigi forte poterit: Θάρσει γοῦν τοιῆσδ' ἐκυρήσαμεν ἐκ θεοῦ αἴσης· obdura itaque; iam triste fatum divinitus fuimus sortitae.

76. Ὀμύσσει] Pro ὀμύσει reponere non dubitavi, prout legendum recte monuit Brunckius.

71. Ἐπ' ἐκ νηδυϊόφιν ἤλαες] Vt syllaba vocis vulgatae, νηδυϊόν, produci possit, forma fuit Homericā reposita.

81. Ἀκηδέω] Pro ἀκηδέω editum fuit ex Bibl. Flor. & ex Cod. Paris.

- Μηδ' εἰ κ' ἠϊκόμου Νιόβης πυκνότερα κλαῖα
 Οὔθεν γὰρ νεμεσητὸν ὑπὲρ τέκνοι γούασθαι
 Μητέρι δυσπαθέοντος· ἐπεὶ δέκα μῆνας ἔμαρτον,
 85 Πρὶν καὶ πέρ τ' ἰδέειν μιν, ἐμῷ ὑπὸ ἥκατ' ἔχουσα,
 Καί με πυλάρταρ ἀχεδὸν ἤγαγεν· Ἀϊδούηρος
 Ὄδ' εἰ δυσοκέσασα κακὰς ἰθῆνας ἀπέτλαν.
 Νῦν δέ μοι οἴχεται υἱὸς ἐπ' ἀλλοτρίης γέου ἄθλον
 Ἐκτελέων· οὐδ' οἶδα δυσάμμορος εἴτε μιν αὐτίς
 90 Ἐνθάδε νοσήσασθ' ὑποδέξομαι, εἴτε καὶ οὐκί.
 Πρὸς δ' ἔτι μ' ἐπταίησε διὰ γλυκῆν ἀνδρὸς ἀμειροῦ
 Ἴπνον· δειμάνη δέ, παλίγκοτος ἔμην ἰδοῦσα,
 Ἐκπάγλης, μή μοι τι τέκνισι ἀπαθήμιον ἔρδει,
 Εἶσατο γὰρ μοι ἔχων μακρὴν ἐπιεργέα χερσὶ
 95 Παιῖς ἐμδοῦ ἀμφοτέρησι βίη Ἡρακλειῆι.
 Τη μεγάλῃν ἐλάχαινε (δέδεγμένος ὡς ἐπὶ μισθῷ)
 Τάφρον, τηλεθάοντος ἐπ' ἐσχατιῇ τινὸς ἀγροῦ,
 Γυμνός, ἄτερ χλαίνης τε καὶ εὐμίτροιο χιτῶνος.

83. Οὔθεν] Ex eadem est Ed. Flor. & Vesini.

85. Ἐχουσα] Ἐχουσα hic edidit Br.

87. Ἀπέτλαν] Ed. B. ἀπέτλαν.

88. Νῦν δέ μοι οἴχεται υἱός] Ex coniectura, quae dubio vacare videtur, pro οἴος, σοῖος, εἰδὶ ἴδ' ἀπύτα fore tantum pronuntiatione.

- Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἀφίκετο πρὸς τέλος ἔργου,
 100 Καρτερὸν οἰνοπέδοιο πονεῦμενος ἔρκος ἀλώης,
 Ἦτοι δ' ἰστρον ἔμελλεν ἐπὶ προὔχοντος ἐρείσας
 Ἀνδῆρου καταδύναϊ & καὶ τάρως εἴματα ἔσο.
 Ἐξαπίνης δ' ἀνέλαμψεν ὑπὲρ καπέτοιο βαθείης
 Πῦρ ἄμοτον· περὶ δ' αὐτὸν ἀθέσφατος εἰλεῖτο φλόξ.
 105 Αὐτὰρ ὄγ' αἰὲν ὀπισθε τοοῖς ἀνεχάζετο ποσσὶν,
 Ἐκφυγέειν μεμαῖως ὄλοδον μένος Ἠφαίσιο·
 Αἰεὶ δὲ προπάραιθεν ἐοῦ χροδός, ἠύτε γέρον,
 Νώμασκειν μακέλην· περὶ δ' ἕμμασιν ἔνθα καὶ ἔνθα
 Πάπταικεν, μὴ δὴ μιν ἐπιφλέξῃ δῆιον πῦρ.
 110 Τῷ μὲν ἀοσσησάι λελιμημένος (ὡς μοι εἶκτα)
 Ἴφικλῆς μισγάθυμος, ἐπ' οὔδει κάπτεισ' ὀλισθῶν,
 Πρὶν γ' ἔλθειν· οὐδ' ὀρθὸς ἀνάσῃναι δύνατ' αὐτίς,
 Ἄλλ' ἀσεμφὲς ἔκειτο, γέρον ὡσεὶ τ' ὀμεικνός,
 Ὄν τε καὶ οὐκ ἐθέλοντα βιήσατο γῆρας ὀτερπὲς
 115 Καπτεσέειν· κείται δ' ὄγ' ἐπὶ χθονὸς ἔμπροθεν αὐταῦ,
 Εἰς-

98. Ἀποθύμων ἔρδοι] Omnino non erat mutandum.
 98. Ἄτερ χλαίνης] Cum ex Codd. pro ἀνευ χ. praebere
 Ed. *Vergili*, vocem quibusvis Poëtis usitatam, ἀτερ,
 hanc restitui.

108. Νώμασκειν μακέλην] Hic quoque praetulit Br. Νώ-
 μασκε μακέλην· & v. 109. Πάπταικε μὴ δὴ.

Εἰσέθε τις χεῖρας μιν ἀνεῖρυσθ παριόντων,

Αἰδεσθεὶς ὄπιδα προτέραν πολυαῖο γενείου.

Ὡς ἐν γῆ λελίαςο σακέσπαλος Ἴφικλείης.

Αὐτὰρ ἐγὼ κλαίεσκον ἀμηχανέοντας ὄρῳσα

120 Παῖδας ἐμοὺς, μέχρι δὴ μοι ἀπέφαστο νήδυμος ὕπνος

Ὀφθαλμῶν, ἧς δὲ παραντίκα Φαίδιμος ἦλθε.

Τοῖα φίλη μοι ὄνειρα διὰ φρένας ἐπτοίησαν

Παννυχίη· τὰ δὲ πάντα πρὸς Εὐρυσθέα τρέπειτο,

Οἴκου ἀφ' ἡμετέροιο· γένοιτο δὲ μάντις ἐκείνῳ

125 θυμὸς ἐμὸς, μὴδ' ἄλλο παρετελέσειέ τι δαίμων.

Εἰ-

116. Ἀνεῖρυσθ παριόντων] Probabilis est coniectura Brun-
kii legentis, ἀνείρυσσε τῶν παριόντων.

117. Αἰδεσθεὶς ὄπιδα προτέραν] Hoc certe vitiosum est;
an forte dederat ὄπιδα συγερῆν;

V. 1. Τὰν ἄλα] Hos XIII versus *Moschi Stobaeus* nobis
servavit; in cuius Floril. ed. *Gesp.* leguntur p. 377. *Grotii*
p. 229. In Ed. *Stob.* Veneta & in MS, Leid adscriptum,
ἐκ τῶν Μόσχου βουκολικῶν.

2. Οὐδ' ἐτι μοι γὰ] Sic primus, pro *Μοῖσα*, emendavit
Simeon Bosius apud *Lambin.* ad *Lucret.* atque ita *Salma-*
fium etiam correxisse *Grotius* monuit, qui coniecturam in
hunc vs. recepit, ab aliis etiam probatam. — Pro ἐρεθί-
ζομαι hoc in vs. Ed. *Vr.* ἐρεθίζομαι.

3. Ποτάγει δὲ πολὺ πλέον ἄμμι γαλάνα] In hac lectione
tanquam sincera omnes acquieverunt: debetur illa *Henr.*
Stephano, qui in suis *Stobaei* exemplaribus invenit, ποθείει δὲ
πολὺ πλέονα μεγάλαν ἄλα. sic exhibent ista Ed. prima Vene-
ta, & recentiores; Codex etiam *Leid.* nisi quod in hoc

Cod;

Ειδύλλιον. ἑ.

Τὰν ἄλα τὰν γλαυκὰν ὄταν ὤνεμος ἀτρέμα βάλῃ,
 Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, οὐδ' ἔτι μοι γὰ
 Ἐντὶ φίλα, ποτάγει δὲ πολὺ πλέον ἄμμε γαλάνα
 Ἄλλ' ὄταν ἀχῆση, πολὺς βυθὸς, ἃ δὲ θάλασσα
 5 Κυρτὸν ἐπαφρίζῃ, τὰ δὲ κύματα μακρὰ μεμήνη,
 Ἐς χθόνα παπταίνω, καὶ δένδρεα, τὰν δ' ἄλα φεύγω

Γᾶ

Cod. scribitur & in Ed. Trincav. *ποθῆ. ποθειν* est in Cod. Mosquensi. *Προτάγειν*, quo sensu hic esset capiendum, Graece non adhibetur: mihi *ποθείν* genuinum, & sic ista scripsisse videtur poeta: Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, (οὐδ' ἔτι μοι γὰ Ἐντὶ φίλα,) *ποθείν* δὲ πολὺ πλέον ἄδε γαλάνα· *desiderat* vero *illa* (nempe ἃ φρήν ἃ δειλὰ) *multo magis mitem undarum tranquillitatem.*

4. Ὅταν ἀχῆση] Formam usitatam, ἀχῆση, edidit *Grotius*: ἤχος certe in hoc ipso carminis fragm. recte legitur; quamvis enim Dorienteses ἀχῆσαι scriberent, *sonus* tamen ab ipsis ἤχος dicebatur.

5. Ἐπαφρίζῃ] Ed. *Br.* ἐπαφρίσθῃ
 Ibid. τὰ δὲ κύματα μακρὰ] Omissam in Edd. vocem *μακρὰ* vel ex Cod. MS. vel ex coniectura minime dubia recte *Grotius* inseruit.

6. Παπταίνω] Παπταίνων est in Ed. *Trincav.* Veneta, scribique versus potuit: Ἐς χθόνα παπταίνων καὶ δένδρεα, τὰν ἄλα φεύγω.

Λα 4

7. Γᾶ

Γὰ δέ μοι ἀσπασά, τέχα δάσκιος εὐαδεν ὕλα,
 Ἐνθα καί, ἦν πνεύσῃ πολὺς ὄνεμος, ἀ πίτυς ἔδει.
 Ἦ κακὸν ὁ γριπεὺς ζῶει βίον, ὧ δόμος ἀ ναῦς,
 10 Καὶ πόνος ἐντὶ θάλασσα, καὶ ἰχθῦς ἀ πλάνος ἄγρα.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ γλυκὺς ὕπνος ὑπὸ πλατάνῳ βαθυφύλλῳ,
 Καὶ παγᾶς φιλέοιμι τὸν ἐγγύθεν ἦχον ἀκούειν,
 Ἄ τέρπει ψοφέοισα τὸν ἄγριον, οὐχὶ ταρασσει.

Εἰ-

7. Γὰ δέ μοι ἀσπασά,] Pro vulgatis, Γὰ δέ μοι ἀπιασά, illud e Cod. Paris. Grotius recepit; cumque in aliis esset Edd. τάχα δ' εὐσκίος, vel τάχα δ' ἄσκίος, recte dedit cum Gesnero τάχα δάσκιος. quod & in MS. est Leid. Sinceras lectiones edidit Brunckius, ut & Γὰ δ' ἐμίν, pro Γὰ δέ μοι.

10. Ἄ πλάνος ἄγρα] Pro ἀπλανῶς ἄγρα; ut est in Edd. Stobaei, & Leid. Cod. recte sic emendavit Henr. Stephanus, quem alii sunt sequuti, — In v. 12, nollem nuper ἄχον esset editum.

13. Ἄ τέρπει — σὸτ ἄγριον] Sic recte partim Henr. Steph. partim Grotius correxere vulgata: ἀτερπῆ ψοφέοισα τὸν ἀγροῖκ' (MS. ἀγροῖκον) οὐχὶ ταρασσει. In Cod. F. Vrsinus invenit & τέρπει. ἄγρικον Stephanus, ἄγριον formam usitatam dedit Grotius.

VI, 1.

Ειδύλλιον 5.

Ἡρά Πάν Ἀχῶς τὰς γείτονας, ἤρατο δ' Ἀχῶ
 Σκιρτητῆ Σατύρω, Σάτυρος δ' ἐπεμαίνετο Λύδα·
 Ὡς Ἀχῶ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλέγεν Ἀχῶ,
 Καὶ Λύδα Σατυρίσκον· ἔρωι δ' ἐσμύχεται ἀμοιβᾶ.
 5 Ὅσσον γὰρ τήνων τις ἐμίσειε τὸν Φιλέοντα,
 Τόσσον ὁμῶς Φιλέων ἐχθαίρετο, πάσχε δ' ἄποινα.
 Ταῦτα λέγω πᾶσιν τὰ διδάγματα τοῖς ἀνεράσοις,
 Ἐτέρυγτε τοὺς Φιλέοντας, ἴν', ἦν Φιλέητε, Φιλήσθε.

Εἰ-

VI, 1. Ἡρα Πάν] Hi octo versus in Floril. sunt *Stob. Gesn.* p. 389. *Grot.* p. 247. In Ed. prima *Trincavelli* ut in *Leid.* Cod. adscripta leguntur ista: ἐκ τῶν Μόσχου τοῦ Σικελοῦ Βουκολικῶν.

2. Σάτυρος δ' ἐπεμαίνετο Λύδα] Apud *Stobaeum* etiam a *Grosio* vulgata, ἐπιμύνητο Λύδα· sic recte *H. Stephanus* emendavit, quem sequuti sunt alii.

6. Πάσχε δ' ἄποινα] In Cod. *Leid.* legitur πάσχε δ' ἄποινα· quod & in suo *F.* invenit *Vrsinus*, probavitque, cui alii adstipulantur. Dat quidem illud sensum commodum, sed eundem praebet elegantior lectio vulgata: πάσχε δ' ἄποινα· *iustum poenam patiebatur.* ἄποινον aequae ac ἀμοιβῆς vox est μέση.

7. Πᾶσιν τὰ διδ.] Πᾶσι τὰ διδ. Ed. *Br.*

A a 5

VII, 1.

Ειδύλλιον. ζ.

Ἄλφειδε, μετὰ Πίσαν ἐπὶν κατὰ πάντων ὁδῶν,
 Ἔρχεται εἰς Ἀρέθουσαν ἄγνω κοτινηφόρον ὕδωρ,
 Ἐδνα φέρων καλὰ φύλλα καὶ ἄνθεα, καὶ κένω ἰρῶν
 Καὶ βαθὺς ἐμβαίνει τοῖς κύμασι· τὰν δὲ θάλασσαν
 5 Νέρβην ὑποτροχάει, κού μίγνυται ὕδασι ὕδωρ.
 Ἄ δ' οὐκ οἶδε θάλασσα διερχομένου ποταμοῖο.
 Κῶρος δεινοθέτας, καχομάχανος, αἰνὰ διδάσκων,
 Καὶ ποταμὸν διὰ φίλτρον Ἔρωσ ἐδίδαξε καλυμβῶν.

ΤΟΤ

VII, 1. Ἄλφειδε] Vt *Moschi* leguntur octo hi versus in *Stob. Gesn.* p. 400. *Gros.* p. 265. Adscriptum in Ed. Veneta *Trincavelli*; ἐκ τοῦ τῶν Μόσχου τοῦ Σικελικοῦ.

4. Καὶ βαθὺς ἐμβαίνει] Adscriptum a viro *D.* ὑββαίνει· placeret si reperiretur ὑββαίνεν· ut in usu fuerit Ποῦταρων ὑββάλλεν· καββάλλεν· & pauca similia.

7. Κῶρος δεινοθέτας] Hoc alibi nusquam fuit inventum, & aptissimum foret Κῶρος ἀγωνοθέτας, quod idem ille, cui ὑββάλλει placebat, voci adscripserat: dantur tamen in *Socraticis*, quibus vulgatam quis tueri possit.

ΕΠΙ-

Τ Ο Τ Α Τ Ο Τ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

εἰς Ἔρωτα ἀροτριῶντα.

Λαμπάδα θεὸς καὶ τόξα, βοηλάτιν εἴλετο ῥάβδον
 Οὔλος ἔρωσ, πήρην δ' εἶχε κατωμαδίνῃ·
 Καὶ ζεύξας ταλαεργὸν ὑπὸ ζυγῶν αἰχένα ταύρων,
 Ἔσπειρεν Διόυς αὔλακα πυροσφόνον.
 5 Εἶπε δ' ἄνω βλέψας αὐτῷ Διῖ, πλήσον ἀρούρας,
 Μὴ σε τὸν Εὐρώπης βοῦν ὑπ' ἄροτρα βάλω.

Αἴθε

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ] Velut *Moschi* legitur in Anthol. IV, c. XII, 49. — In huius epigrammatis vs. 5. vitiosum erat *πλήσον ἀρούρας*; *πλήσον ἀρούρας* est ex coniectura *Vulcanii*: *βρέξον ἀρούρας*, quod mihi placuit, in hunc vs. *Brunckius* recepit. — Leguntur in eadem Anthologia I, c. LXXX, 3. tanquam *ἀδήλου*, sex versus, duorum ut puto, carminum fragmina, quorum tres primi mihi quidem *Moschi* videntur; sunt autem hi:

Αἴ-

380 Μ Θ ΣΥΧΛΟΑΓΓΙ ΕΠΙΓΡ.

Αἶθε πατήρ μ' ἐδίδαξε δασύτριχα μῆλα νομεύειν·
Ὡσκειν, ὑπὸ πτελέεσσι καθήμενος, ἢ ὑπὸ πέτραις,
Συρίσδων καλάμοισιν ἐμὰς τέρπεσκον ἀνίας.

Τ Ο Υ Τ Α

Versus certe sunt bucolici; quorum adeo similes alii in Anthologia Graeca non reperientur.

THEOCRITI
SYRACUSANI
EIDYLLIA,

Latino carmine reddita

ab

EOBANO HESSO.

Г. П. Я. С. Е. Л. Е.

И. А. С. В. О. А. Р. У. С.

А. И. Л. Л. У. С. Е. С.

С. И. В. Е. С. Т. А.

С. С. Т. И. В. Е. С. Т. А.

THEOCRITI

SYRACUSANI

EIDYLLIA,

ab EOBANO HESSO *Latina facta.*

EIDYLLION PRIMVM,
THYRSIS.

THYRSIS ET ÆPOLVS.

THYRSIS.

Aepole dulcis hic est vicinae spiritus auræ,
Dulcis & hæc strepitu fontes prope confita pinus.
Et tu quod dulci modularis carmen avena,
Te facit esse loco dignum post Pana secundo.
Quem si cornigero iudex donaverit hirco,
Ipse feres foetam pulchro e certamine capram.
Quod si capra magis Pana oblectabit, habebis
Ipse hircam teneramque enixa a matre capellam:
Et caro non alia est iucundior ullius esu,
Quam, quæ mulctra recens non venit ad ulla, capellæ

ÆP. Thyrsi tuam nostræ carmen iucundius auri,
Quam quæ præcipitans alta de rupe suavi
Murmurat unda sono: quod si pro' pignore Musæ
Certantes mereantur ovem, tu pinguis agnum
Visceribus fultum accipies: quod si magis illæ
Prætulerint agnum, pecus ipse tenebis ovillum.

TH. Vis age per Nymphas igitur, vis Aepole, mecum
Hic

Hic residens tenera tumuli proclivjs in herba,
 Has humiles subter calamos inflare myricas?
 Interea pascam has ego te cantante capellas.

ÆP. Non licet, & medium iam sol conscendit ad axem,
 Tempore quo nemus omne filet, nec carmina fas est
 Villa sonare levi calamo, nam Pana veremur:
 Corpora nunc siquidem venatu fessa quieti
 Projicit, haud quaquam facilis pastoribus ullis,
 Semper ut ingenio ferus est, & pronus in iram.
 Daphnidjs interea nobis cane Thyrsi dolores:
 Et, quia bucolicæ dudum fastigia musæ
 Summa tenes, ultrum hanc sedeamus subter opacam,
 Contra hunc Lampfacii quo sunt simulacra Priapi,
 Et positæ fontana loco stant numina Nymphae,
 Qua virides præbeant enata sedilia quercus.
 Carmina si vero cantabis, qualia & olim
 Cantabas Libyeum contra Chromin, hanc tibi dono
 Capram, quæ duplici parti foecunda quotannis:
 Et licet emulso binos alat ubere foetus,
 Bis tamen uberibus mulctram lactentibus implet.
 Præterea ex hederæ calicem molli atque suavi
 Collutum cera, duplici concinnitèr ansa.
 Munitum, pulchrum, atque novum, quod adhuc sapit ipsum
 Artificem, teretes qui circumfuderit oras,
 Extantem solis hederam. flavo helichryso
 Distinctam, quæ serpit helix lætissima circum
 Effundens croceos rubicundo germine fructus.
 Interiore sedet mulier formosa labello,
 Artifici cælata manu, peploque venusto
 Reticuloque nitens exercita, quam prope compti
 Tempora nuda viri, & promisso crine comantes
 Certabant lenibus per mutua iurgia verbis,
 Sed verbis, quibus haud animum movere puellæ.

Illa

Illa falax oculis, nunc hunc, nunc aspicit illum,
 Arridens, alii interdum blanditur: at illi,
 Turgida sollicito torquentes lumina motu,
 Desudant nimio vanos in amore labores.
 Hos iuxta senior scopulo piscator adhaeret,
 Lataque festinans in iactum retia pandit,
 Iam vetulo referens iuveniles corpore vires:
 Mireris validum per membra senilia robur,
 Quo facile attractos pisces in retia cogat:
 Tantum illi cano tumuere in corpore venae,
 Quodque queat viridem robur decuisse iuventam.
 Nec procul ante plagas piscantis in aequore caui
 Praegravida expressa est maturis vinea botris,
 Quam iuxta sedet, & munitam sepibus altis
 Custodit puer: at geminae per proxima vulpes
 Adrepunt loca: maturas hacc palmitis uvas
 Praerodit, fruit illa dolos, peraeque propinquat,
 Haud puerum missura prius, quam munere cassum
 Destituat, vacuumque cibo ad ieiunia cogat.
 Ille autem, insidiis cupidus captare locustas,
 Innectens iunco pulchras contextit aristas,
 Huic uni curae intentus: nec vinea tantum,
 Nec pera est animo, quantum quas necit aristae.
 Talia digessit circum cratera magistri
 Ingeniosa manus, inter quae ritollis acanthus,
 Vndique complectens pulcherrima pocula, circum
 Funditur, agresti praebens miracula turbae.
 Portitor hunc nobis Calydonius attulit olim
 Venalem: tanta sumam pro merce capellam,
 Caseolosque dedi nivei de munere lactis:
 Necdum illi labra admovi, nec pocula, quamvis
 Hacc mea sint, tetigi, sed tantum condita servo
 Immaculata quidem, sed quae tibi prompta, volensque

Detulerim, si forte canas pro munere carmen,
 Quale soles: neque enim invideo tibi. nunc age Thyrsi
 Huc ades, haud equidem, quae tu dulcissima cantas,
 Carmina ad infernae duces obliviae Lethes.

TH. Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
 Aetnigena hic Thyrsis, Siculi vox Thyrsidis haec est:
 Quae nemora, aut qui vos saltus habuere puellae
 Naiades, indigno quum Daphnis amore periret?
 Pulchrane vos tenuisse putem Peneia Tempe?
 Num iuga Thessalici Phoebos gratissima Pindi?
 Nam neque detinuit placidi vos flumen Anapi,
 Non etiam scopuli flamma insuperabilis Aetnae,
 Non sacrum coluisse putem vos Acidis amnem.

Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
 Illum omnes flere ferae, flere lupique,
 Pantherae, thoesque, nec illius impia flentes
 Funera sylvestres ignoravere leones.

Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
 Omnes haec placidaeque boves, tenerique iuvenç,
 Et vituli, & fortes qui stant ad flumina tauri,
 Daphnidis interitum & crudelia funera lugent.

Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
 Venit Atlantiades primus de montibus altis,
 Et, quis, ait, te Daphni furor consumit, & aufert?

Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
 Pastores venere boum per pascua cuncti,
 Venerunt teneras soliti pavisse capellas:
 Omnes unde amor iste rogant: ubi venit & ipse
 Impiger hortorum custos, dixitque Priapus:
 Daphni miser, quonam tanto consumeris aestu,
 Dum memor illa tui circum nemora omnia cursu
 Fertur, & egeidos fontes, & nota peragrat
 Flumina, & intonsos saltus, montesque supinos?

Dici-

Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus,
 Solius illa tui cupiens, te sola requirena.
 Te vero infelix & iniquo perditus aestu,
 Cui neque par, anima quid deficiente laboras?
 At, qui te dixere boum per rura magistrum,
 Nunc similem sterili pascenti in rupe capellas
 Conspiciunt: namque hic salientem saepe capellas
 Cum videt, esse volet sese quem conspicit hircum,
 Et miser interea limos tabescit ocellos.

Dicite bucolicos, mea carmina, dicite cantus.
 Sic quoque tu, teneras spectans visisse puellas,
 Internas tacito consumeris igne medullas,
 Et tua sollicito liquuntur lumina visu,
 Frivola quod blando moveant incendia saltu
 Te sipe, nec fociae dignentur honore choreae.
 His nihil ille quidem quicquam respondit, at amens
 In tam difficili tantum perstabat amore,
 Quantum quod reliquae superabant tempora vitae.

Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
 Venit & ipsa tamen suavissima mater amorum,
 Ridens dulce Venus, sed blando subdola vultu
 Occuluit tacitum turbato in corde dolorem:
 Tunc, inquit, miserande puer pugnabis amori?
 Tunc illum domuisse paras? & posse fereris?
 An potius tete ille domat? num vincis amorem
 Vrgentem infesto tua nunc praecordia telo?

Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
 Cui Daphnis: Dea saeva Venus, semperque nocentis
 Prodigia, digna odio, Venus iracunda, minaxque:
 Narrat enim Phoebus iam dudum haec omnia nobis,
 Deficit hic vero Daphnia, ferturque sub umbras,
 Opprobrium miseri crimenque futuris amoris
 Longe apud infernas Plutonia regna paludes.

Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
 Quin potius pergis, Phrygiam quin pergis in Idam,
 Qua Venus, ut perhibent, pastorem est passa maritum.
 Quin petis Anchisen, quàm circum plurima densent
 Umbrosum querceta nemus, loca commoda furtis,
 Hic tantum virgulta virent humilesque cyperi,
 Dulcisonisque strepunt apiaria mellea bombis.

Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
 Est etiam tibi formosus dum pascit Adonis,
 Et timidos iaculo lepores configit acuto,
 Insequiturque feras, per devia lustra vagantes.

Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
 Quin iterum accedis, Tydidæ cominus arma
 Et iactas, Daphnin quia viceris ipsa relictum.
 Verum age, nunc mecum iniusto certamine pugna.

Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
 O montana lupi quicumque haec lustra tenetis,
 Thoës, & ô altis habitantes montibus urfi,
 Non ego vos ultra per devia lustra videbo,
 Per nemora haec Daphnin fatis est vixisse, valete.
 Tuque vale, patriis Arethusa celebrior undis,
 Et fluvii quicumque sacram sub Thymbridis undam
 Influitis, vos extrema nunc voce saluto.

Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
 Ille ego sum Daphnis, propriis qui pascua bobus
 Haec tencò, atque idem longo iam tempore Daphnis
 Hos tauros, atque has vitulas ad flumina duco.

Dicite bucolicos mea carmina, dicite cantus.
 O Pan Pan, seu longa tenes dumeta Lycaci,
 Seu tu Maenalias arces, tua regna, frequentas,
 Linque Helices altum qui excurrit in aequora montem,
 Linque Lycaonidae tandem sublime sepulchrum,
 Quod magnorum etiam mirentur numina divum,

Op

Oppositamque veni Siculae telluris in oram.

Claudite bucolicos mea carmina, claudite cantus.
Pan ades, & calamos hos accipe dulce sonantes,
Compactosque tibi, quos circum labra canentis
Illita complexu convolvit cera tenaci:
Quandoquidem pereo saevo confectus ab aestu,
Infernasque trahor non digna morte sub umbras.

Claudite bucolicos mea carmina, claudite cantus.
Nunc violis frondete rubi, florescite spinæ;
Nunc etiam pulchro Narcissi in flore comantes
Juniperique breves pugnancia foetibus edant
Omnia nativis: ferat haec pyra mollia pinus:
Nunc timidæ catulos agitent in retia cervæ,
Stridula vocali philomelæ noctua certet,
Dum perit extinctus crudeli funere Daphnis.

Claudite bucolicos mea carmina, claudite cantus,
Haec tunc ille canens, placido sic sine quievit.
Quem tamen aspiciens Venus, ut miserata iacentem est,
Erectura fuit, sed iam fatalia versis
Omnia fila retro ceciderunt languida Parcis.
Ille quidem fluvium nautæ transivit avari,
Sustulit unda virum Musis vehementer amatum,
Omnibus & gratum præstanti pectore nymphis.

Claudite bucolicos mea carmina, claudite cantus.
Tu nunc trade scyphum, teneram nunc trade capellam.
Vt Musis de lacte mero libamina ponam
Illius emulsæ: nunc ô mea numina Musæ
Aeternum salvete, quibus mea fistula debet
Omnia quæ reliquæ superabunt tempora vitæ.

AEP. Mellibus Hyblæis totum tibi docte poeta
Os fluit, atque merum spirant tua guttura nectar,
Ipse favos loqueris, ceu ficu pastus opima,
Quam vel ab Atthidibus transmiserit Aegilus oris,

Bb 3

Post-

Postquam ipsas superas arguta voce cicadas.
 Hunc igitur capé Thyrsi scyphum, quem suavia olentem
 Formosae lavere suis in fontibus Horae.
 Huc ades o Cissaetha, hanc mulge, huc ite capellae,
 Ne forte iste salax in vos lasciviat hircus.

PHARMACEVTRIA.

Eidyllion II.

Has lautos, haec mista fer huc age, Thestylis, philtrea,
 Atque haec purpureae tege pocula vellere lanae;
 Excantare virum magno mihi amore molestum
 Aggredior, quem nunc bis sex desidero soles,
 Qui nec utrum vivam, nec utrum sim mortua novit,
 Nam mea nequaquam iamdudum limina pulsat
 Improbus, an ne alio placidos ille egerit ignes
 Inconstans amor, & facili mutabilis aura?
 Timageti igitur cras fortis adire palaestram
 Constitui, ut calido sudantem in pulvere visum
 Ineusem, quibus ille malis me ludat amantem,
 Nunc tamen excantabo virum, mihi sacra ferenti
 Luna fave, claraque velis te in luce videri,
 Sacra tibi taciturna feram, tibi carmina dicam,
 O dea, terrestrique Hecatae, quam luce carentem
 Busta per & nigro gaudentem sanguine, ad auras
 Surgentem patulis catuli timuere sepulchris,
 Tu nunc salve Hecate Eumenidum dea magna potentum,
 In sinemque assiste, nec inferiora paranti
 Pharmaca Medaeae, aut flavicomae Perimedae,
 Aut quibus usa fuit stellati filia Solis.

Iyux

Iynx redde domum retrahens mihi redde maritum.
 Farra tibi haec primum sacro comburimus igni.
 Sparge sed infelix age Thestyli, quis tibi mentem
 Eripuit furor? an derides improba? verum
 Sparge simul dicens, haec spargo Delphidis ossa.

Iynx redde domum retrahens mihi redde maritum.
 Delphis me malus urit, ego hanc in Delphide laurum.
 Atque ut in igne crepans incenditur illa, nec ulli
 Amplius apparent cineres ustaeve favillae,
 Sic uno in cineres abeat caro Delphidis igni.

Iynx redde domum retrahens mihi redde maritum.
 Haec ut, agente dea, flammis mihi cera liquefcit,
 Sic in amore meo liquefiat Delphis, ut autem
 Aereus hic rhombus convertitur a Venere ipsa,
 Ipse volutetur sic ad mea limina Delphis.

Iynx redde domum retrahens mihi redde maritum
 Furfura nunc tibi sacrifico, tu Ditis in aula
 Confregisse adamantam, & si quid durius illo est,
 Magna Diana potes, sed in urbe latratibus edunt
 Nunc mihi signa canes, certe dea venit, & errant
 In triviis, resonantque citis tinnitibus aera.

Iynx redde domum retrahens mihi redde maritum.
 Ecce silent taciti tranquilla volumina ponti,
 Et nocturna graves posuerunt flamina venti.
 At non illa tacet, non pectoris illa quiescit
 Intima flamma mei, sed tota peruror in illo,
 Qui me legitima miseram pro coniuge fecit
 Esse malam tristemque dolore pudoris adempti.

Iynx redde domum retrahens mihi redde maritum,
 Nunc ego ter libo, ter & haec bona carmina dico,
 Sive levis mulier, seu quis puer accubat illi,
 Illius impediunt tam crassa obliviam mentem,
 Thesea quam memorant quondam tenuisse superbum,
 Deserto quam pulchram Ariadnam in orbe relinquit.

Iynx redde domum retrahens mihi redde maritum,
 Nascitur Hippomanes in montibus Arcados orae
 Herba nocens, qua tota armenta moventur equorum
 In furias, rabidique feruntur in avia pulli.
 Sic ego te Delphin videam haec in tecta reverti
 Corruptum furia pingues liquisse palaestras.

Iynx redde domum retrahens mihi redde maritum,
 Perfidus hanc Delphis de chlaena perdidit oram,
 Hanc ego nunc vellens duro infero protinus igni,
 Heu crudelis amor, quid inhaerens offibus omnem
 Sanguinis humorem bibis ut fluvialis hirudo?

Iynx redde domum retrahens mihi redde maritum,
 Nunc ego virosae tero frigida membra lacertae,
 Pocula cras tibi praesentis missura veneni.
 Verum age sume venena haec Thestylis, & ista subungo
 Limba, quae nunc me retinent ceu recte ligatam,
 Quandoquidem de me nil curat perfidus ille;
 Et tacito dic murmure, spargo Delphidis ossa.

Iynx redde domum retrahens mihi redde maritum,
 Nunc certe nunc sola manens, quibus utar amorem
 Deplorans lachrymis? quae prima exordia captem?
 Nostra quis immisit deus hoc in corda venenum?
 Plena canistra ferens Eubuli venit Anaxo
 Filia, ad haec triviae nemoris loca sacra Dianae,
 Tempore quo sane variarum pulchra ferarum
 Pompa parabatur, quas inter saeva Leaena.

Vnde hic durus amor mihi venerit accipe Luna,
 Et me Teucharile nutrix haec Thressa rogavit,
 Haec vicina meis foribus mulierque beata,
 Vt pompam aspicerem, quam protinus ipsa sequebar,
 Infelix pulchra eireundata corpora bysso,
 Suspensamque gerens Clearistae xyftida collo.

Vnde hic durus amor mihi venerit accipe Luna,
 Iam mediam permensa viam, qua rura Lyconis

Sunt

Sunt sita, Delphin ego hic atque Eudamippon euntes
 Conspexi simul, his coma flava acquans helichrysum,
 Pectora splendidiora fuerunt lumine Lunae,
 Vt qui defererent calidae grave munus arenae.

Vnde hic durus amor mihi venerit accipe Luna.
 Vt vidi, ut perii, ut me malus abstulit error,
 Vt miserae mens laesa, ut formae protinus omnis
 Dilapsus vigor effluxit, nec iam amplius ulli
 Instabam pompae, nec tum satis ipsa sciebam,
 Quove domum pacto post illa reversa fuisset
 Curabam, sed enim morbo populabar acuto,
 Noctibus ergo decem totis, totidemque diebus
 Decubui, duro recubans moribunda cubili.

Vnde hic durus amor mihi venerit accipe Luna.
 Iam mihi corpus erat pallenti debile thapso
 Pallidius, prorsumque leves cecidere capilli,
 Et cutis exanguis nudis vix ossibus haesit.
 Quas ego non scrutabar anus, quas posse putarem
 Carminibus misero medicamina subdere morbo?
 Sed nihil hoc leniora mali contagia sensi.
 Interea cursu ceu praepete tempus abibat.

Vnde hic durus amor mihi venerit accipe Luna.
 Protinus haec famulae nimium quoque vera loquebar,
 Heus agendum duri mea Thestyli quare doloris
 Curam aliquam, quia me totam nunc Myndius iste
 Possidet, & miseram curis ingentibus urit.
 Ad Timageti tu nunc digressa palaestram
 Observa, nam saepe illic versatur oberrans.

Vnde hic durus amor mihi venerit accipe Luna.
 Illum ubi conspicies abeuntem, & nota palaestrae
 Limina linquentem, tacite innue, & ista memento
 Dicere, te Simaetha vocat, si adducere possis.
 Haec ubi dixissem, citius dicto illa profecta
 Adduxit iuvenem formoso corpore Delphin,

Quem simul aspexi venientem praepete planta,
 Vnde hic durus amor mihi venerit accipe Luna;
 Obrigui nive frigidior, similisque pruinis
 Humidus ex tota sudor mihi fronte fluebat.
 Iam quoque lingua stetit, nec tantum vocis habebam,
 Quantum chara vocans in somnis filia matrem,
 Pallenti similis bullae iam tota colorem.

Vnde hic durus amor mihi venerit accipe Luna.
 Hic me ille aspiciens, in terram lumine fixo,
 In lecto affedit blanda sic voce profatus,
 Praevenisse quidem tu me Simaetha videris,
 Haec in amica vocans tua nunc me limina, tantum,
 Quantum ego formosum cursu praeverto Philiuum.

Vnde hic durus amor mihi venerit accipe Luna,
 Venissem namque ipse, per ipsa Cupidinis arma,
 Tertius, aut quartus venissem nocte futurus
 Ipse tibi qualem non dedigneris amicum,
 Inque sinu placido Bacchi sacra mala tulissem;
 In capite Herculea gestans de fronde coronam
 Populeam, cingens vestisset purpura circum.

Vnde hic durus amor mihi venerit accipe Luna.
 Quod si me admisissetis, laudandum & amicum
 Fecissetis opus, quia dicor & ipse probatae
 Et facilis iuvenes inter bonitatis athletas.
 Atque ita concubitusve tuos, aut oscula saltem
 Sumpsissem formosa, alio si forsan amantem
 Me repulissetis, sera si praefixa fuisset,
 Lampadas huc adduxissem cunctasque bipennes.

Vnde hic durus amor mihi venerit accipe Luna.
 Nunc bene quod Veneri prima haec ego debeo, postquam
 Tu me quo torreat ab igne secunda levasti,
 O mulier tua grata vocans ad limina amantem
 Semiustum misere; nam Vulcano Liparaeo
 Saepe superbus amor graviera iacenda misisset

Vnde hic durus amor mihi venerit accipe Luna.
 Et castas terret furiarum verberare Nymphas,
 Linquentes thalamosque viri calidumque cubile.
 Dixerat haecenus ille: ego dudum credula dextram
 Illius attingens in mollia strata reclino,
 Mox calefiebat de corpore corpus, & ora
 Fervebant solito vehementius, atque id agentes
 Suaviter alterno confundimus ora susurro.
 Et ne chara diu nuger tibi Luna, peractum est
 Quod summe placuit, cupidi quod inivimus ambo.
 Hoc desiderium conceptum fovit amorem,
 Iurgia nec gravibus contraximus ulla querelis
 Amplius, excepto quod heri turbavit amantem,
 Venit enim mater nunc in mea tecta Philistae
 Illius illa meae tibi cinis, atque Melixus,
 Quando hodie auroram rosei traxere iugales
 Oceano, coeli ad fastigia prima relicto.
 Quae cum plura mihi, tum Delphida dixit amorem
 Convertisse alio, sed, seu puer ille fuisset,
 Seu mulier, quam deperat, se scire negabat,
 Sed tantum quod amet, nimioque offusus amoris
 Aestuet ille mero, tandemque ut abisset, & illi
 Dixisset, se velle fores ornare coronis
 Illius, haec mihi vera hospes verissima dixit.
 Et prius ipse ad nos per saepe venisse solebat,
 Nobiscumque olearia vasa relinquere Delphis.
 Haec est nunc bis sexta dies postquam ille recessit,
 Nec rediit, fruiturne alio securus amore
 Oblitus nostri? cui nunc haec philtrea paramus.
 Et certum excantare virum est, si perget, & istis
 Amplius afficiet curis, Plutonia quaeret
 Regna, domos pulsans Parcarum, & fata subibit,
 Talia tamque potentia pharmaca cistula dives
 Haec tenet, Assyrio quod habemus ab hospite munus.

At

At tu nunc veneranda vale, niveasque quadrigas
 Ad mare verte tuas, duros perferre labores
 Sicut constitui, ipsa feram, nunc pulchra colorem
 Salve Luna, aliae salvete & vos mihi stellae,
 Post axem tacitae subeuntia fidera nocti.

AEPOLUS, SEV AMARYLLIS, QUI ET COMASTES.

Eidyllion III.

Formosam aggrediar lascivo Amaryllida cantu,
 Dum prope pascentes errant in monte capellae,
 Quas bonus impellit mihi Tityrus; heus age nostras,
 Chare mihi ante alios, mi Tityre, pasce capellas,
 Vicinique satis pastas age fontis ad undam.
 Hunc Libycum tamen, & coleatum, & vellere toto
 Albentem, quoniam cornu ferit ille, caveto.

O dilecta Amarylli, quid hoc tibi solus in antro
 Deferor, & neque prospiciens, ut naper, amantem
 Blanda voce vocas? num nos odisse voluptas
 Est tibi? sed facies laqueo ut mea guttura frangam.
 An potius videor tibi simius esse supinis
 Naribus? & prono mea pectora tangere mento?
 En vero haec tibi mala decem, tua munera, porto.
 Arboribus decerpta illis quibus ipsa iubebas,
 Altera cras dabimus: nunc tu tamen aspice, quantis
 Conficiar penitus tristi sub pectore curis.
 O utinam stridentis apis miser induar alis:
 Protinus involitem quae tu colis antra per herbas.
 Quae te Nympha tegunt hederæ siliisque comantis.

Nunc

Nunc scio quid sit amor, nupten grave, scilicet illum
 Nutriit in sylvis mater, faevaeque leaenae
 Praebuerunt mammās, qui me nunc urit, & intra
 Viscera flammārum vīrus iacit, intima pascens.
 O vultu formosa, fero quae pectore saxum
 Tota refers, ô Nympha oculos frontemque decoris
 Nigra superciliis, age me complectere amantem,
 Vt tibi quae decuit dudum nunc oscula figam.
 Vana licet fuerint, suavis tamen ipsa voluptas
 Oscula consequitur. quod si nihil ipsa moveris,
 Quam tibi nunc seruo pulchra de frōnde coronam,
 Intextam pulchris hederāe de floribus albis
 Atque apii gratum procul effundentis odorem,
 In minimas facies prope me conscindere partes.
 Hei mihi quid patior? cur tantum dura vocantem
 Non audis? nunc ipse meo de corpore vestes
 Abiiciens maria alta petam, fluctusque profundos
 Insiliam, qua parte leves in gurgite thynnos
 Observat positus piscator retibus Olpis.
 Tunc siquidem, quum me violentae iniecerō morti,
 Plena erit illa tibi dudum sperata voluptas,
 Iamdudum scio. saepe quidem me multa rogante,
 Num mihi fida feres, num me crudelis amares,
 Haud mihi Telephilon percussum molle crepabat
 In digitis, verum moriente exaruit herba:
 Talia & Agroeo quaedam verissima dixit,
 Quae cribro divinat anus, dum tempore messis
 Colligit elapsas spicas, quia totus amem te,
 Tu vero miserum spernas crudelis amantem.
 Nunc tamen hanc pasco bis foetam albamque capellam,
 Quam sibi iam toties Mermnonis Erithacis ultro
 Fīia deposcit, corpus pulcherrima nigrum:
 Et certe feret, & quod tantum quaerit, habebit:
 Quandoquidem tu me multum spe fallis inani,

Et tibi delitiae sunt haec ludibria nostri,
 Sed falit en oculus dexter mihi, nunquid adibo,
 Aspiciamque sub hac cantans mea carmina pinu,
 Respiciat si forte meos miserata dolores?
 Namque nec est, credo, totos adamantina sensus,
 Et certe, Hippomenes Atalantae captus amore,
 Mala ferens manibus calida decurrit arena;
 Quem virgo interea rapido praevertere cursu
 Vt vidit, periitque, profundumque hausit amorem.
 Thessalica sed & ipse gregem deduxit ab Othry
 Antiquae sub grata Pyli consecpta Melampus,
 Ipsaque tunc iacuit charum complexa Biantem
 Quae mater tenerae formosa erat Alphefiboeae.
 Per montes sic nunquid oves dum pascit Adonis
 Formosam Venerem flammis peioribus ussit,
 Vsque adeo, ut neque iam crudeli morte peremptum
 Desinat iniectis amplecti diva lacertis?
 Ipse quidem felix multa mihi parte videtur
 Endymion somno semper durante sepultus.
 Nunc etiam invidéo quod possidet Iasioni
 Tantum Amarylli bonum, quantum non ipse profanus
 Credero posse putem, sed me dolor urit, & atro
 Conficit igne caput, nec tu mea vulnera curas:
 Nec canit ulterius quicquam mea fistula. verum
 Hic iam crudeli confectus morte iacebo,
 Ingluvieque lupi rabida mea viscera pascent,
 Hoc tua ut oblectes praedulci guttura melle.

N O M E I S.

Eidyllion IV.

B A T T V S E T C O R Y D O N.

B A T T V S.

Dic precor, o Corydon, cuium pecus? anne Philondae?

COR. Non, verum Aegonis, pascendum tradidit Aegon.

BATT. Clamne gregem totum fero sub vespere mulges?

COR. Non licet, observat senior me nempe, quod illo
Tempore lactentes summittit ad ubera pullos.

BATT. Ipse autem non apprensus quo se abstulit Aegon?
Quamne petit, cui iusve abiit regionis in oram?

COR. Hunc Milo hinc abiens abduxit ad Elidis amnem.

BATT. Ecquando ille oleo vidit certare perunctos?

COR. Viribus, & pulchra specioso in corpore forma
Amphitryoniadae dicunt contendere magno.

BATT. Et me mater ait magno Polluce priorem.

COR. Nunc tamen ille abiens bis denos extulit agnos,
Nodosumque manu portans victrice ligonem.

BATT. Ergo lupis etiam Milo persuadeat ipsis
Ut rabiant, mox in rabiem coniecerit omnes.

COR. Nunc tamen haec illum procul hinc abiisse iuvencae
Testantur mugitibus, absentemque requirunt.

BATT.

BATT. O miseram, quaesisse malum potuere magistrum.

COR. Nempe fatis miseram, desiderio illius agrae,
Gramina non carpunt, nec pabula nota requirunt.

BATT. Illius ipsa quidem superant vix ossa iuvencae.
Nunquid ut activae rorem sub Sole cicadae
Aëreum gelidas depascitur illa per herbas?

COR. Non equidem, nam saepe virentis ad Aesaron altum
Graminis in campum duco, atque e mollibus herbis
Fasciculum obicio, nunc alto iuncta Latymno
Prata colit, teneraque falax lascivit in herba.

BATT. Fulvus & hic macer est taurus, popularibus illum
Optem Lampriadae contingere sacra daturis
Fercula Iunoni, populo sine fruge & inerti.

COR. Atqui nunc gelido sequitur vicina Malimno
Pascua, & intonsi fruticosa cacumina Phyci,
Herbidaque undosi Neaethi littora servat,
Pulchra ubi prata novo pubescunt omnia cultu
Aegipyrumque ferunt, & odoriferam meliteam,
Et dulcem viridi florentem germine cnyzam.

BATT. Infelix Aegon, tibi nunc victoria cordi est
Improba: at haec sterili vaccae morientur in herba,
Atque haec in cariem solvetur fistula, quam nos
Non ita vulgari quondam compegimus arte.

COR. Non, ita nos Musae bene ament, non illa putrescet
Annosa carie: pulchra ad certamina Pisae
Namque profecturus dono dedit optimus Aegon
Hanc mihi, quod multa praestarem laude canendi:
Hac ego nunc doctae decanto carmina Glaucae,
Hac quicquid Pyrrhus cecinit, claramque Crotonem,
Laudibus & pulchram celebros veteremque Zacynthum,

Lit.

Littoraque Eoum protensa Lacinia in Eurum,
 Littora quae iuxta nuper fortissimus Aegon
 Bis quater evaluit denos committere panes,
 Solus & ingentem rapuit de monte iuencum
 Aërio, traxitque manu, pedibusque prehensum
 Donum Amarylli tibi tulit; hunc videre puellae,
 Ingentemque aliae clamorem voce dederunt.
 Ille autem ridens, animo laetatus abibat.

BATT. O formosa Amarylli, animae pars maxima nostrae,
 Nulla tui nostrum possunt oblivia pectus
 Né post fata quidem subitae capere ultima mortis,
 Quam mihi sunt gratae, mea gaudia sola, capellae,
 Tam dolet illa mihi quae te mors tristis ademit.
 Eheu quam tristi genio me fata tulerunt!

COR. Batte malis etiam considerare rebus oportet.
 Cras meliora dabunt superi fortasse benigni.
 Omnibus in rebus vivis sperare relictum est:
 Lumine nam vitae functis spes nulla medetur.
 Nubibus obscuris nunc Iuppiter aëra turbat,
 Nunc iterum claro coelum splendore serenat.

BATT. Fido equidem, sed tu vitulos age reice ab istis
 Quas avidè carpunt oleis, & germina laedunt,
 Huc age cultorum populator perge Leparge.

COR. Huc Cymaetha veni, collem pete, numquid obaudis?
 Iam propece veniam, tibi praemia iusta daturus,
 Si minus inde abeas, retro tamen ecce reserpit.
 Si mihi nunc nodosa pedi sint robora duri,
 Vt tua multiplici castigem verberè terga.

BATT. Aspice me Corydon, prohi Iuppiter, acta sub intum
 Spina pedem duro traiecit vulnere talum.
 Ipsa igitur pereat, quam, dum sequor ipse iuencam,

C e Ii

Incauto miserum pede spina offensa momordit.

COR. En tibi, nempe ipsa est, quae te isthac cuspide laesit,
Vnguibus hanc teneo, spina est haec ipsa profecto.

BATT. Quantus ego vir ab exiguo nunc vulnere vincor.

COR. Montès ergo petens iterum, ne Batte relinquas,
Defendisse pedem nudum quae possit, alutam:
Plura etenim crescunt spineta in montibus altis,
Et niveo aspalathi virides in flore comantes.

BATT. Dic Corydon, an adhuc senior molit ille puellam,
Illam palpebras graciles & lumina nigram,
Illam quam nimio quondam male pruriit aestu?

COR. Nempe ita: namque superveniens ego nuper anhelum
Incumbentem operi salebrofi in fornice faxi
Conspexi, & tacito deprehendi furta sub antro.

BATT. O aetate hominem tam decrecente falacem,
Aut tua progenies, Satyrorum a gente profecta est,
Aut crura exigui mittunt tua femina Panes.

H O D Œ P O R I

Eidyllion V.

LACON ET COMATAS.

C O M A T A S.

Ite procul, fugite hunc furem Lacona capellae
Pastorem Sybaritanum, namque is mihi pellem
Sustulit insidiis hesternae luce caprinam.

LAC.

LAC. Non a fonte meae fugitis, quem nunc tenet, agnae,
Furatus nostram nuper syringa Comatas?

COM. Quam syringa mihi memoras, dic serve Sybartae,
An tibi qua caneres fuit unquam fistula? verum
Cur tibi, quum calamo sit fistula facta palustri,
Non satis est misero Corydona lacessere canu?

LAC. Hanc nobis dedit ipse Lycon, liberrime, verum
Dic mihi quove ierit, quave est a parte profectus
Lacon, quando tulit tua vellera pulchra Comata?
Namque nec Eumaras tantum possidit, ut esset
In quo vel placidam posset cepisse quietem
Ille tui dominus gregis, & quae vellera iactas?

COM. Quod Crocyly dedit ipse mihi variantibus album
Inpersum maculis, Musis quum sacra capellam
Poneret, hoc ubi conspiceres perverse dolebas,
Non linqvis placido spoliatum tegmine pellis.

LAC. Non, per arenoso versantem in littora Pana,
Non ego te placidae spoliavi tegmine vestis,
Lacon filius ille Calacthidis, aut ego praeceps
De rupe insiliam subiectum in Crathidis amnem.

COM. Non equidem, non per Nymphas sacra stagna colentes,
Non, ita me fervent ipsae videantque vocantem,
Non illam tibi subtraxit syringa Comatas.

LAC. Si tibi credidero, flammis crudelibus urar
Daphnidis, interea ne detrectaveris hoc dum
Ponere, & alternis tecum certabo cameenis,
Ingenium donec consumas omne canendo.

COM. Immundo doctam sus provocat ore Minervam,
Ecce tamen neque detrecto, tibi ponitur hoedus.
Verum age tu pinguem pone, & certabimus, agnum.

LAC. Qua ratione, precor, poterunt haec aequa videri
 Improbe, quisve pilos pro lana carpsit unquam?
 Aut quis, primiparae quum possit lactea caprae
 Vbera, degenerem cupiat mulfisse catellam?

COM. Qui se posse putat vicinum vincere, ut ipse
 Argutam stridens contra mala vespa cicadam.
 Sed tibi nec posito pro pignore sufficit hoedus,
 Ecce bonum, iam nunc certa, tibi ponimus hircum.

LAC. Ne nimium propera, non ureris igne Comata,
 Hic meliora canes oleastrum subter amaram,
 Haec iuxta nemora, irriguis ubi frigida rivis
 Vnda fluit, crescantque totis in mollibus herbae,
 Vocibus & querulae vernant in flore locustae.

COM. Nil equidem propero, quem tu si lumine recto
 Conspicere audebis mirabor, eritque molestum,
 Plurima quem docui quondam puerilibus annis,
 En memor illius quo serpit gratia facti?
 I nunc ergo canum catulos nutri atque luporum,
 Vt quum nutrieris comedant tua viscera adulti.

LAC. Quando ego te didici, quae sit meminisse, magistro,
 Seu bona, seu mala, quae nobis tu plurima iactas,
 Invide sic, minimeque decens & homuncule prave?

COM. Quando ego pulsabam duro tua terga flagello,
 Ipse dolore tenebaris, iuxtaque capellae
 Balabant, ipfasque hircus terebrabat adulter.

LAC. Sic tua quam mea membra profundius ossa tegantur,
 Vt mea quo iactas tetigisti terga flagello.
 Huc tamen, huc age serpe, ad me concede Comata,
 Vltima bucolico fundes hic carmina versu.

COM.

COM. Non veniam, sunt hic patulae bona robora quercus,
 Hic dulces fecere fedilia grata cyperi.
 Dulcibus hic resonant apiaria mellea bombis,
 Hic ubi frigentis fontes duo grandibus undae
 Erumpunt venis, densaque sub arbore cantu
 Dulce loquuntur aves vario, nec gratior umbra est
 Illius ista loci: sed & haec mihi proxima pinus
 Desuper aërea nucleos e vertice mittit.

LAC. Atqui si venies, depexi in mollibus agni
 Pellibus accumbes, somno & plus mollia lanæ
 Vellera calcabis, te peius olentibus ipso,
 Pellibus hircorum tua pulchra fedilia sternis.
 Ipse novem statuam magnum cratera Camœnis
 Lacte redundantem niveo, iuxtaque reponam
 Mox alium praedulci olei liquamine plenum.

COM. Huc tu si venias teneram lanugine multa
 Calcabis filicem, multumque virentis odoros
 Pulegii flores, substernam denique pelles
 Caprarum bis terque magis, quibus ipse superbis,
 Pellibus agnorum molles, bis quatuor inde
 Constituam situlas magno libamina Pani,
 Lacte mero plenas, totidem plenos redolenti
 Melle scyphos, plenumque favorum nectar habentes.

LAC. Illinc ergo canas, illinc age carmine certes
 Bucolico, pellesque tuas quercusque teneto.
 Sed quis erit qui nos diiudicet? huc mihi tandem
 O. utinam veniat pastor de monte Lycopas.

COM. Illius haud quaquam indigeo, sed, si libet, istum
 Non procul hinc convecta secantem ligna vocemus,
 Findendas qui de sylva comportat ericas:
 Et certe vir is est, forma est mihi cognita, Morfon.

LAC. Clamemus.

COM. Quin ipse voces.

LAC. Huc hospes adesto,

Huc veniens nos certantes audi optime Morfon,
Bucolico sit uter praestans in carmine cantor:
Nec mihi tu quicquam ceu gratificeris amico,
Nec tua profuerit censura benignior isti.

COM. Certe per Musas, Morfon, nec tu mihi quicquam
Plus opis adtuleris, nec gratificeris amico,
Grex vero hic ovium Thurini est iste Sybartae,
Hae sunt Eumaeae quas cernis amice capellas.

LAC. De grege nunc isto verbum te nemo rogavit,
Sive meum fuerit, sive illud ovile Sybartae,
Neglecto mihi sine loquacior esse videris.

COM. Heus bone tu quid ais? siquidem vera omnia narro,
Et neque glorior, ipse quidem mordacior acquo es.

LAC. Eia age si quid habes, vivum dimitte rogamus
Ad cives Morfona suos, effare Comata,
Multa es in Paean sine pondere verba loquutus.

COM. Ipsae me cantore probant plus Daphnide Musae,
His ego iam tenera maectavi a matre gemellas.

LAC. Et me Phoebus amat multum, cui nunc mihi pinguis
Pascitur hic aries, dum Carnea sacra propinquant.

COM. Hae geminos parliunt, praeter duo corpora caprae,
Omnes virgo videns, inquit, miser ipse ne mulges?

LAC. Bis denos Lacon calathos prope mollibus implet
Cascollis, puerumque impubem in gramine versat.

COM.

COM. Malis me Clearista petit, dum forte capellas
Propello, & dulci suaves canit ore susurros.

LAC. Et me levis amat Cratides, facit ille furentem
Obvius, ut tenero mota est coma pendula collo.

COM. Sed neque contuleris spinas cum flore rosarum,
Qui prope fertilibus sepes nascuntur in hortis.

LAC. Sed neque deciduae glandes orimantidas aequant,
Illis nam fragilis testa est, haec mollicomantes.

COM. ipse meae dominae mittam sua dona palumbum,
Ex hac iunipero capiens, namque intidet illi.

LAC. In chlaenam Cratidi vellus dabo molle parandam,
Huic simul abstulero pecudi nigrantia terga.

COM. Hinc discedite ab hoc oleastro, huc ite capellae.
Pascite ad acclivem tumulum facilesque myricas.

LAC. Numquid abis? quercum fuge Conare, perge Cynactha,
Pascite ad has partes orientis ut illi Phalcrus.

COM. Est ingens crater, situla est cyparissima nobis,
Praxiteles fecit, nostrae haec dabo dona puellae.

LAC. Est mihi fida ovium custos canis, atque luporum
Devictrix, puer hac agitabit iustra ferarum.

COM. Quae mea rorilegae transitis septa locustae,
Ne mihi maturas corrodit moribus uvas.

LAC. Vos o vocales ut ego hunc irrito micadae,
Sic vos nunc calamos cantu irritate legentes.

COM. Odi caudatas vulpes, quae cuncta Myconis
Semper oberrantes populantur vespere sero.

LAC. Ipse malos odi scarabeos, namque Philonidae
Arrodunt ficus, ventoque ferente recedunt.

COM. Num memor es, quo te pulsarim verbere? ridens
Lene movebaris, quercumque hanc ipse tenebas.

LAC. Haud equidem memini, sed quo te verbere vinetum
Contudit Eumaras, hoc nempe Comata recordor.

COM. Sentisne o Morson? hic atra bile movetur,
Squillas a vetulae vadens mox velle sepulchro.

LAC. Ipse quoque his verbis quendam nunc vellico Morson
Infode nunc rapidum cyclaminum in Alenta profectus.

COM. Himera lacte fluat, non unda, tu quoque Cratyl
Vino omnis rubeas, fructum sia mollia portent.

LAC Melle suas Sybariti mihi, quo mane puella,
Vrceolos urnasque favis, non flumine tingat.

COM Aegilon & cytisum carpunt, mea cura, capellae,
Lentiscumque terunt per mollia fraga iacentes.

LAC. At nostris ovibus meliteae pascitur herba,
Et multae florent hederæ ceu texta rosarum.

COM. Non amo ego Alcippen, quoniam dedit oscula nulla,
Quando dedi placidum, sed vellicat aure, palumbum.

LAC. Verum ego amo Eumedem, cui quum syringa sonoram
Porrigerem, cupido dedit oscula multa vicissim.

COM. Non fas lusciniæ picas contendere contra,
Nec cygnis epopas, sed tu mala iurgia quaeris.

LAC. Hunc igitur iubeo a cantu cessare Comata,
Hanc tibi contribuens agham, quam munera Nymphis
Quando ferens maectans, maectatae mittere partem

Mor-

Morsoni cures fapidae de munere carnis.

COM. Transmittam per Pana, fremat nunc vocibus omni.
 Hircorum grex, ecce autem ridebimus ipsi
 Pastorem Lacona, quod hoc certamine tandem
 Carminibus nostris quaesitus cesserit agnus.
 Nunc ego sublimi contingam vertice coelum.
 Cornigeræ nunc ergo meae sperate capellæ,
 Cras ego vos omnes Sybaritidos amne lavabo
 Rupis: at o si quam conscenderis albe capellam
 Qui cornu petis, ante feram quam munera Nymphis,
 Hunc agnum, plagis onerabere, sed salit illam
 Ecce iterum. quod si non te nunc improbe multis
 Fustibus accipiam misere, nihil ipse recuso
 Demens pro cantore Melanthius esse Comata.

B V C O L I A S T Æ.

Eidyllion VI.

DAMOETAS ET DAPHNIS.

Pastores duo Damoetas & Daphnis, Arate,
 Compulerant armenta simul, iuvenilibus ambo
 Florentes annis, tenera hic lanugine rufus,
 Ille genas primo vestitus flore iuventutis,
 Iamque dies medias aestivam reduxerat horas,
 Confedere alacrem iucundi fontis ad undam,
 Instruati parles in mutua carmina avenas:
 Primus ab hoc orsus sic coepit carmine Daphnis.

DAPH. En tua coniectis attingit ovilia pomis,
 Difficilem Galatea vocans Polypheme in amore,

Quisquis agit teneras per frondea lustra capellas,
 Nec tamen interea hanc miser, heu miser aspicias, atque
 Dulce sedens tremula modularis arundine carmen.
 Rursus at illa canem crebro diverberat ictu,
 Quae te pascentem sequitur, custodiet ipsas
 Quas tu pascis oves, sed enim latrat ipsa propinquum
 In mare prospectans, & reddit imaginis umbram
 Illius extrema currentis in aequoris ora,
 Fluctibus unda tumens paulatim lenibus, at tu
 Prospice, ne frendens in eburnea crura puellae
 Irruat assueta maris egredientis ab unda,
 Dilanietque cutis pulchrum & sine labe colorem.
 Nunc tamen illa in te sic deliciatur, ut olim
 Spina comis, quum pulchra novis incanduit aestas
 Solibus, & cupidum fugiens te spernit amantem,
 Aversum petit & fugientem saepe moratur,
 Eque sacra lapidem tabula movet, ultimaque audet
 Omnia moliri, sed scilicet, ô Polypheme,
 Quae minime sunt pulchra, ea pulchra videntur amori.
 Reddidit huic suavi Damoetas talia cantu

DAM. Vidi equidem nostro quum poma iniecit ovili,
 Et neque me latuit, per Pana, per hunc tibi iuro
 Vnum in fronte oculum, qui nunc videt omnia, deinceps
 Omnia visurus, nam quae mihi pessima dicit
 Telemus, illa domum vates ferat omnia secum,
 Conservetque suis veniant ut talia natis.
 Sed tamen hanc etiam stimulis ago, namque nec ipsam
 Aspicio, atque aliam fingo mihi adesse puellam.
 Hoc ubi fama illi levis attulit, ardet, & amens
 Quam furit, ô Paeon, quantum tabescit ab into
 Aequore prospectans, oculosque ad ovilia flectens,
 Lustrat & affuetis secreta cubilibus atra.
 Ergo canem revocans hanc allatrare verabam:

Nam-

Namque illi, toto quum pectore nuper amarem,
 Blanda fuit, rostrumque sinus immerfit in altis,
 Allusitque meae canis officiosa puellae.
 Haec igitur quum me facientem saepe videbit,
 Forfitan illa preces & verba rogantia mittet.
 Sed frustra, namque ipse fores & limina claudam,
 Donec se nostro iuravit amore teneri,
 Straturamque mei iucunda cubilia lecti,
 Hic brevis aequoreo qua tunditur insula fluctu.
 Et neque deformis tam sum quam dicor: in unda
 Nuper enim vidi ipse meos e littore vultus.
 Quum nulli flarent tranquilla per aequora venti:
 Formosaeque genae fuerant, formosus & ipse.
 Vnicus hic oculus, me iudice, deinde venusti
 Et nivei Pario certabant marmore dentes.
 Tunc ego ne caperer propriae sub imagine formae,
 Ter secreta sinus tetigi sputamine nostri:
 Sicut anus docuit nos ista Cotyttaris olim,
 Quae clavis cecinit messoribus Hippocoontis.
 Talia Damoetas ubi concinuisset, ad ipsum
 Conversus Daphnin libavit ut oscula, utrinque
 Vocales calamos hic, ille siringa, dederunt.
 Vt vero modulis cecinerunt suavis ambo,
 Damoetas calamis, siringa Daphnis acuta,
 Armenta in molli saltabant protinus herba:
 Tam pulchro tamen hoc neuter certamine vicit,
 Musarum arte pares, invicti namque fuerunt.

THA-

T H A L Y S I A,
VEL HODŒPORICON VERNVM.

Eidyllion VII.

Tempus erat, curis quum nuper & urbe relicta
 Tecta petabamus vicino proxima Alenti
 Eucritus, & mecum qui tertius ibat Amyntas,
 Annua quum Cereri Phrasidemus sacra pararet
 Et simul Antigenes, fratres duo, patre Lycopoeo,
 Et genere illustres, & ab ipsis denique, si quid
 Res habet ista boni, Clytia & Chalconte profecti,
 Ipso qui fontem Burrhinam evexit ab imo
 Difficili enixus fastigia ad ista labore:
 Quem iuxta tenerae assuetæque paludibus alni,
 Atque ulmi graciles foliis ceu crine comantes
 Formosum nemus intexunt frigentibus umbris.
 Necdum forte viam mediam perfecimus, & nec
 Apparebat adhuc Brasilæ sublime sepulchrum,
 Ecce virum nacti convenimus inter eundum,
 Quem Musæ docuere, Cydon dedit inclyta mater,
 Nomen erat Lycidæ: patrio de more solebat
 Pascere scandentes semper iuga summa capellas,
 Quem nemo inspiciens queat ignorasse, quod esset
 Omnia pascenti similis. nam corpora totus
 Tectus erat rufis villosi pellibus hirci,
 Prima novi dicas redolere coagula lactis,
 Pectora sed veteri districtus fortia peplo,
 Costarum latam subduxit ad infima zonam:
At gravis in dextra nodosæ robur olivæ

Clava fuit, tum sic placido ridentia vultu
 Lumina demitteris, tamen intra labra decorum
 Astringens risum: quo te nunc proripis, inquit,
 Simichida? quo te ducit via tempore, quo nunc
 Sol medium coeli curru ferit igneus orbem,
 Et virides recubant subter consepta lacerti,
 Nec sua lactificis cassitae funera plangunt
 Vocibus? an forsan preciosae ad fercula coenae
 Festinas? an calcandum ad torcular anhelas?
 Saxa quidem celeri sic proteris omnia cursu,
 Vt gemitu resonent crebro pedibusque resultent.
 Huic ego, quandoquidem Lycida charissime fama est,
 Vincere pastores omnes te posse canendo,
 Perque agros passim flaventia farra metentes,
 Quae fama est animo longe gratissima nostro:
 Quanquam spero equidem tibi me fecere Camoenae
 Aequalem, nisi me falsum sententia ludit.
 Haec vero ipsa via est, haec ipsa Thalyfias, ergo
 Hoc solenne viri curabunt munus amici
 Iustaque honoratae Cereri convivia ponent,
 Primitiasque dabunt opulenter, & omnia solvent:
 Namque referta dedit Deus ipsis horrea plenis
 Messibus, & pinguem pensavit frugibus annum.
 Verum age quandoquidem via nos communis euntes
 Accipit, & lux est eadem nobisque tibi que,
 Bucolicum cantemus, habent & carmina multum
 Quod iuuet, hinc nobis aliqua est ventura voluptas,
 Et mihi blandiloquum dedit os in carmina Musa,
 Et me pastores cuncti dixerunt poëtam,
 Optima qui cantem, sed ego non credulus illis,
 Iudice me, nec enim Siculum devicero vatem,
 Qui Samon incoluit, neque Coi pulchra Philetæ
 Carmina, sed vere mea carmina talia dicas,
 Qualia ranarum fuerint collata locustis.

Haec

Haec ubi dixissem, Lycidas subrisit, & inquit,
 Muneris ergo loco, quo dignus es, accipe clavam
 Hanc tibi, nam certe es natum Iove germen ab ipso,
 Et mihi non unquam placuit faber, Oromedonti
 Aequalem struxisse domum qui forte laboret,
 Odi & Mufarum volucres, mala nomina, quasdam,
 Qui Chium studeant vatem superare canendo,
 Dum contra strepitent vano coccytides ausu.
 Verum age bucollicos repetamus carmine cantus
 Simichida. cognosce igitur, si forte placebunt
 Carmina quae patrio iamdudum in monte coëgi,
 Navibus Ageanacta ferentibus in Mytilenae
 Cursus erit bonus & venti prosperrima flantes,
 Occiduis etiam tumidas si forsan ab oris
 Impulerit niger Auster aquas, licet altus Orion
 Extiterit pedibus super aequora summa levatis,
 O utinam Ageanax me liberet ipsius aegrum
 Quem Venus ardentem coquit ignibus, & mea saltem
 Vulnere conspiciens duro medeatur amori,
 Fluctibus Halcyones serpent cedentibus aequor,
 Atque Notam atque Eurum, extremas qui commovet algas:
 Dilectae Halcyones Nymphis Thetidique marinae
 Prae reliquis, quaecumque aliquas ex aequore praedas
 Consectantur aves, portantes in Mytilenae
 Ageanacta meum naves, atque omnia eunti
 Tempestiva ferant, placidumque attingere portum.
 Luce illa nova ferta geram, vel olentis anethi
 Liliave alba rosas contexta rubentibus addam,
 Atque meo viridem faciam capiti inde coronam.
 Inde haec vina bibam pateris. Pteleatica plenis
 Ante focum residens: aliquis mihi grata fabarum
 Segmina de focis calido torcebit in igne:
 Lectus erit vero variis densissimus herbis,
 Cnysaque asphodeloque reseribillique felino:

Suaviter ipse bibam chari memor Ageanactis,
 Evacuans plenis toto crateras Iaccho,
 Donec in illapsis immergam fecibus ora:
 Pastores duo cantabunt, quorum hic sit Achaman,
 Ille Lycopites sed & hic mihi Tityrus ipse
 Cantabit, Daphnis quibus ignibus arserit olim,
 Quando peregrinae flagravit amore puellae,
 Vt miser errarit montesque & inhospita circum
 Culmina, ut aëreae quercus stridoribus illum
 Deslerint querulis, remorantibus Himera cursum
 Nymphis, quaeque vagum ripis nascuntur ad amnem,
 Quando miser nimio totus contabuit aestu,
 Vt nix qui summi de vertice liquitur Haemi,
 Sive comantis Atho, Rhodopesve nivosae fluentis
 Culmina, Caucaesas vel agentibus imbribus arces.
 His addet quibus ille latentem regis ob iram
 Artibus indiderit furtivis Aepolon arcis,
 Dulcia ut intulerint cedrinae ientacula cistae
 Simae nuper apes e florum mollibus herbis.
 Illius idcirco nectar fundebat ab ore
 Musa canens, ó felicem te dive Comata,
 Tam iucunda quidem tibi contigit ista voluptas,
 Pastus apum studio cedrina conclusus in arca
 Perficis aëriis totum nutricibus annum.
 O utinam tua vita meos venisset in annos,
 Per iuga pavissimae pulchras tibi summae capellas,
 Pinibus interea iacuisse saepe sub altis,
 Aut gratas pecori facturis quercubus umbras
 Carmina grata canens Musis divine Comata.
 Haec ubi concinnuit, facto tum sine quievit.
 Cui tum rursus ego, Lycida bone, me quoque Maste
 Multa quidem docuere, alti iam cognita fama
 Ante thronum Iovis, e quibus hoc tu nobile pronis
 Auribus auscultato, tuo datus illud honori.

Simi.

Simichidae infaustum laeva de nare Cupido
 Sternuit, ille quidem Myrtus miser ardet amore,
 Quantum veris amant simae nova pabula caprae.
 Verum illi interea multum dilectus Aratus
 Ardentes tacito depascitur igne medullas,
 Formosique miser pueri tabescit amore.
 Optimus hunc ignem iamdudum novit Aristis,
 Carmina quem citharae cantu iucunda sonantem
 Ad sacros tripodas non dedignetur Apollo,
 Ut miser in puero vivens moriatur Aratus.
 Verum age Pan Homolae solum fortite beatum,
 Effice sponte sua veniat puer aureus illi,
 Sive quis est alius, sive est tener ille Philinus.
 Hae si praestiteris Pan optime, nec tua duris
 Arcades adfligent pueri femoralia squillis,
 Aut humeros si quando parum de munere carnis
 Appositum est, votumque pusilla ferina fefellit.
 Sin minus haec dederis, laniatus corpore toto
 Nudus in urticis iaceas, in montibus altis
 Edonum versere gravis sub frigore brumae,
 Culmina qua gelidus Rhodopeia praeterit Hebrus,
 Fronte pruinosa gelidam conversus in arcton.
 Quum vero medios sol ardentissimus aestus
 Excitat, Aethiopum per prata calentia pascas,
 Rupe sub infausta Blemyarum fonte carentum,
 Qua vagus in calidas Nilus se condit arenas.
 At vos o pueri qui suave rubetis amores,
 Purpureis similes malis, nunc linquite gratam
 Hyetidos dulcemque habitatae Biblidos undam,
 Altaque flavicomae Veneris delubra tenentes
 Formosum iaculis configite & igne Philinum.
 Hospitis ille mei quia non miseretur Arati.
 Mollior ille apli tenera lanugine pomi.
 Atque illi tenerae clamant persaepe puellae,

O formose Philine, quid hic tibi inutilis aevi
 Flos cadit, & primo tantum tibi desit ab ortu?
 Amplius excubias nec nos peragamus, Arate,
 Nec toties pedibus nostris via trita nocebit,
 Ne laedat crocicans Phoebi praenuncius ales,
 Quin alium potius quam te moerore molesto
 Afficiat, sed in hac unus defudet arena
 Ipse Molon, placitisque sibi affigatur in armis,
 Nos tranquilla quies maneat, tremulumque susurrans
 Adsit anus, mala quae procul arceat omnia rauco
 Murmure. tantum effatus eram, quum protinus ille
 Arridens dat habere pedum, ceu munus ab ipso
 Musarum hospitio magna cum laude profectum.
 Ille viam fecat abscedens a parte sinistra,
 Aspera per virides qua ducit femita buxos
 Eucritus, & mecum qui tertius ibat Amyntas.
 Nota petebamus Phrafidemi tecta beati,
 Mollibus accepti secuta per otia lectis,
 Lentisci virides, & adhuc nova pampinus aptos
 Constravere toros, crispantes desuper aldi
 Umbrabant, placidis & plurima frondibus ulmus.
 Nec procul hinc sacro Nympharum fontis ab antro
 Fluxerat allabens iucundo murmure rivus:
 Aestivae tenera fruticum sub fronde cicadae
 Rumpebant resono stridentia guttura cantu,
 At procul in densis spineta per aspera dumis
 Dulci quaeque suas iterabant voce querelas,
 Ante alias quae passa nefas est ultra tyrannum,
 Et querulum cassita sonans, & carmine turtur
 Lugubri, fontes hinc atque hinc, dulcibus circum
 Adstrepuistis apes passim sitientibus aestu
 Floribus atque arvis, nihilo minus omnia nobis
 Divitis autumnus superabant munera, namque
 Innumera ante pedes pyraolvebantur, abunde

Ad latera, in terram depressi pondere rami
 Prunorum Syriae quae mittunt rura Damasci.
 At vinum e doliis depromserat ille vetustum
 Quattuor annorum fracta pice frontis opertae.
 Scilicet ô Nymphae Parnasia templa tenentes,
 Tale fuit quod ad antra Pholi saxosa dicavit
 Phyllirides magno Alcidae cratere superbo,
 Tale fuit quod quum biberet saltare coëgit
 Nobile ad undosum pastorem nectar Anapum,
 Maxima praevalidum Polyphemum saxa rotantem,
 Qualia Pierides nobis tunc vina dedistis
 Sacra apud omnigenae Cereris celebrantibus aram,
 Illius ô iterum liceat desigere acernis
 Rustica signa mihi, quo rideat illa feratque,
 Fasciculos molles & rubra papavera quassans.

B V C O L I A S T Æ.

Eidyllon VIII.

DAPHNIS, MENALCAS ET ÆPOLUS.

Daphnida formosum gelida convenit in umbra,
 Aëreo qui pavit oves in monte, Menalcas,
 Ambo aetate pares tenera, flaventibus ambo
 Crinibus, & pulchro docti contendere cantu.
 Daphnin ibi inspiciens cœpit prior ista Menalcas.

MEN. Optime bucolici custos gregis, huc age Daphni,
 Num libet alterno mecum contendere cantu?
 Posse meo vinci arbitrio te protinus aio.

Huic

Huic igitur talis respondit carmine Daphnis.

DAPH. Lanigerarum ovium custos argute Menalca,
Non tu certe aliqua me viceris arte canendi,
Non si perpetuo rumpas tua guttura cantu.

MEN. Vis igitur certamen obire, & ponere pignus?

DAPH. Et libet hoc certamen obire, & ponere pignus.

MEN. Pignora digna satis quae ponimus ergo canentes?

DAPH. Hunc ego depono vitulum, tu mollibus agnam
Velleribus pulchrae similem deponere parenti.

MEN. De grege non ausim quaequam deponere tecum,
Nam mihi difficilis pater est, & provida mater,
Solis ad occasum numero pecus omne recensent.

DAPH. Ergo quid in medium ponis? quid victor habebit?

MEN. Est mihi pulchra novem referens discrimina vocum
Fistula, quam molles aequalibus undique cerae
Connectunt nodis, & adhuc nova, fecimus illam
Iampridem his manibus, nunc si libet hanc tibi ponam,
Res ego non ausim forti obiecisse paternas.

DAPH. Est etiam nobis tot vocum fistula ab omni
Parte sibi aequalis, cera compacta tenaci,
A me facta etiam paulo prius, & mihi nuper
Hunc male dissultans digitum confregit arundo,
Quem doleo, sed quis certaminis arbiter huius?
Ecquis erit sub quo victoria iudice constet?

MEN. Quid si vicina servantem in rupe capellas
Aepolon, an partes volet has obisse, rogemus,
Albus ubi canis has agnas prope latrat & hoccos?
Tum, pueri quem vicina de rupe vocarunt,

Aepolus advenit, iudex de lite futurus.
 Postquam forte data fortitus prima Menalcas
 Munera cantandi, suscepit mutua Daphnis,
 Tum prior arguta sic coepit voce Menalcas.

MEN. Valles & fluvii divùm genus, ante Menalcas
 Si cecinit vobis quod placuisse queat,
 Has placide pascatis oves, si venerit autem
 Daphnis habens vitulas, ne minus inde ferat.

DAPH. Fontes & vegetae, plantatio nobilis, herbae,
 Si reddit Daphnis quod philomela canit,
 Hoc facite armentum pinguescere, forte Menalcas
 Venerit, inveniat pascua plena sibi.

MEN. Omnia tunc vernant, tunc omnia pascua florent,
 Omnia plena boves ubera lactis habent,
 Quum virgo huc formosa venit, postquam illa recessit,
 Flaccescunt herbae, pastor, & omne pecus.

DAPH. Tunc geminos pariunt ovis & capra, dulcia mella
 Stipat apis, ramos altius arbor agit,
 Quum venit huc Milon formosus, ut ille recessit,
 Pastor & ipse aret, marcet & omne pecus.

MEN. Vir gregis ó hirti caper, ó lustra invia sylvae,
 O simae, ó hoedi, huc agite ite ad aquam.
 Hic ille, i Cole Miloni dic, pascere phocas
 Protea deformes non puduisse Deum.

DAPH. Non mihi sit regnum Pelopis, non fulva talenta,
 Non possim celeres antevolare notos,
 Sed tecum canere, ac hoedos de rupe vagantes
 Prospicere, & Siculi coerulea regna maris.

MEN. Arboribus mala pestis hyems, sitis arida terrae,
 Squalor aquis, cervis retia, fiscus avi.

Poe-

Poena viro muliebris amor, proh Iuppiter, ô rex,
 Solus ego haud patior, tu quoque amare soles.
 Talibus hi pueri decertavere vicissim.
 Quois iterum incipiens superaddidit ista Menalcas.

MEN. Parce hoedis lupe, parce etiam lupe matribus horum.
 Ne rogo me laedas ideo quia corpore parvus
 Tam multas sequor, & per devia pascua duco.
 O Lampure canis, quam te nunc ista profundo
 Stertentem fomno requies tenet, haud ita fas est
 Obdormisse canem, cui credat ovilia pastor.
 At vos gramen oves & molli pascite in herba,
 Neve laboretis quando illa repubcat olim,
 Pascite pascite oves, & ut ubera plena ferentes
 Lacte fovere agnos non deficiente queatis,
 Et sit quod calatho possit durante reponi.
 Huic iterum tali respondit carmine Daphnis.

DAPH. Hos tauros atque has vitulas me praeter agentem
 Ex antro conspexit heri formosa puella,
 Et veniant vobis foeliciter omnia, dixit.
 Huic ego nulla quidem respondi verba, sed ibam
 Defixis in terram oculis, gressumque tenebam.
 Dulcis vox vitulae, dulcis quoque spiritus ipse est,
 Dulce quidem vitulus canit hic, & dulce canit bos,
 Dulce etiam, suaves sub divo carpere somnos.
 Aestivo sub Sole fluentem fontis ad undam,
 Illicibus glandes, pomo sunt poma decori,
 Vaccarum vituli, pastorum gloria vaccae.

Sic pueri cecinere: sed & de rupe propinqua
 Aepolus hac ipsos certantes voce diremit.

AEP. Os tibi dulce Deae, vocemque dedere canoram
 Plerides, ô Daphni, mihi te audire canentem
 Multo praestiterit, quam dulcia lingere mella.

Has igitur syringas habe, quas ipse canendo
 Victor es emeritus, merito & nunc solus habebis.
 Quod si non fuerit tibi me docuisse molestum,
 Et si forte voles, quae tam bona carmina cantas,
 Hanc mutilam tibi Daphni dabo, non vile, capellam,
 Doctrinae precium, quae semper & omnia mammis
 Lacte redundanti distendit lacte profusis.

Daphnis ad haec, velut in viridi tener hinnulus herba
 Ad matrem salit, atque illo gavifus abibat
 Indicio, sed mentis inops & moestior alter
 Lugebat ceu Nympha novo data nupta marito,
 Inter ab hoc igitur pastores tempore Daphnis
 Primus habebatur, gratoque potitus amore
 Instituit Nympha iuveniles coniuge lectos.

NOMEUS VEL BUBULCI.

Eidyllion IX.

DAPHNIS ET MENALCAS.

Bucolicum cane Daphni, sed & prior incipe carmen,
 Incipe carmina prima, sequatur deinde Menalcas.
 Iphis interea vitulos submitte bobus,
 Et vaccis nondum parientibus addite tauros:
 Ut simul hi pascantur, & in crispantibus errent
 Herbarum foliis, nec de grege profus aberrant.
 Carmina tu vero cane pastoralia Daphni
 Hic coram, respondeat ipse aliunde Menalcas.

DAPH. Dulce sonat vitulus, bovis est vox gratam canentis,
 Fistula dulcis & haec, & pastor dulcis, & ipse

Dul-

Dulce canens tereti modulor sub arundine carmen,
 Propter aquam gelidam viridi mihi lectus in herba est,
 Albarum pelles quem confravere iuvenctum,
 Quas notus e scopulo deiecit mollia faevus
 Arbuta rodentes, vultuque afflavit amaro.
 Torrida ego aestatis tam curo tempora siccae,
 Quantum verba iuvat natos audire parentum.
 Sic Daphnis cecinit, sic reddidit inde Menalcas.

MEN. Actna parens, & nos viridi recubamus in antro,
 Hic ubi sunt pulchri per concava saxa recessus.
 Tot bona possideo, quot vel per fomina cuiquam
 Apparere queant, mihi maximus est ovium grex,
 Alta mihi innumerae roduat dumeta capellae,
 Ad caput atque pedes pelles ponuntur ovinae,
 Pinguia ad aëriis congestum e quercubus ignem
 Exta coquo, quem fagineis tunc nutrio lignis,
 Quum mala venit hyemas, qui sic brumalia curo
 Tempora, ut esse nuces duras edentulus, adsit
 Dummodo decocti gratissima copia pultis.

His applaudebam mox ipse, & debita utrique
 Dona dedi, tibi Daphni bonam de robore clavam,
 Quam patris ab radice mei produxit agellus
 Sponte sua, quam nemo faber reprehendere possit.
 At testa haud fragili conchylia pulchra Menalcae,
 Cuius in Icarii captae maris aequore carnes
 Ipse ego pastus eram, partes in quinque resectas
 Convivis totidem: tum protinus ille recepta
 Argutum refona cecinit testudine carmen.

MEN. Vos o bucolicae salvete ante omnia Musae,
 Et mihi nunc faciles carmen concedite, quale
 Ipse prius cecini praesens pastoribus illis,
 Ne gravis in summa surgat mihi pustula lingua.

Formicae formica placere, cicada cicadae,

Accipitri folet accipiter, mihi carmen, & ipſae
 Pierides, quibus optarim mihi ſemper abundet
 Plena domus: nec enim mihi ſomnus dulcior ullus
 Obrepat qui ſponte ſua, nec tam mihi gratum eſt,
 Si neque ſperati ſubita extent gaudia veris,
 Non apibus tam pieta placent per gramina flores,
 Quam mihi ſunt Muſae ſuper omnia gaudia charae:
 Nam quos aſpiciunt illae exhilarantque videntes,
 Laedere nulla queant hoſ dirae poçula Cirçeſ.

ERGATINÆ, VEL THERISTÆ.

Eidyllion X.

BATTVS ET MILON.

Quid nunc acrumoſe tibi Bucaee finiſtri
 Contigit ô meſſor? quia non, velut ante ſolebas,
 Ordine deducis recto nova farra metentes,
 Nec ſimul incidis ſegetem tibi falce propinquam,
 Sed longe ſequeris velut agnus ovilia, cuius
 Cuspide ſpina pedem pungens diſcidit acuta.
 Qualis eris mediae quum venerit hora diei,
 Aut fugiens revehet quum fera crepuſcula veſper,
 Qui nunc incipiens ſulco, nil deteris ulli?

BATT. Sero farra metens Milon duriffime, numquid
 Villius abſentum tangunt tua peçtora curae?

MIL. Haud quaquam: quid enim cercali operantis in agro
 Villius abſentum contingant peçtora curae?

BATT. Numquid amor vigiles adigit te ducere noctes?

MIL.

MIL. Nolim equidem, haud gustant tuto intestina catellae.

BATT. Undecimum nunc ipse diem miser ardeo Milon.

MIL. Tu velut e dolio quantum tibi sufficit hauris,
Parvula quum vilis mihi copia desit aceti.

BATT. Scilicet idcirco sunt inculta omnia nobis,
Quae mihi pro foribus quondam cultissima stabant.

MIL. Cuius amore Venus cruciat tua corda puellae?

BATT. Pulchra meam cruciat Polybutae filia mentem,
Quae canit egregii messoribus Hippocyonis.

MIL. Invenit Deus iniustum: nunc ergo, quod olim
Optabas constanter, habes, nunc garrula vates
Tecum multa nocte locusta cubabit agrestis.

BATT. Incipis infectari igitur, sed lumine Plutus
Non solus caret, imprudens etiam ipse Cupido
Non videt, & caeco sua spicula dirigit ictu:
Tu modo in iratum ne magna loquaris Amorem.

MIL. Non loquar, oppositam tantum ne deice messem,
Atque aliquod charae carmen cane dulce puellae,
Sic levior gravis iste labor tibi fiet, opinor,
Iamdudum siquidem praestabas arte canendi,

BATT. Musae Pierides tenuem cantate puellam.
Nam quae vos canitis facitis pulchra omnia divae:
Bombyce formosa Syram te Sole perustam
Corpore praetenuem dicunt vulgariter omnes,
Vultu solus ego specioso mellicolorem:
Sunt etiam violae florum pars maxima nigrae,
Decolor & rubros hyacinthos littera signat,
Praecipue tamen haec in florida ferta leguntur.
Capra salax viridem cytisum, lupus ipse capellam,

Incurvum sequitur grus errabundus aratrum,
 Te sequor, in te praecipuo feror ipse furore.
 O utnam mihi sint, opulentum qualia Croesum
 Possedisse ferunt, flaventis dona metalli,
 Protinus amborum statuas ego ponere vellem
 Reginae Veneri, calamos tu, & poma teneres,
 Sive rosas, verum ipse pedem soleatus utrumque,
 Adstarem cultu veteres imitatus Amyclas,
 Bombyce dilecta tuae candoribus aequant
 Astragalos plantae, strychno vox mollior omni:
 Quos habeas mores non est mihi dicere promptum.

MIL. Quam iucunda canens latuit nos carmina Bucus,
 Ut belle expressit numeros ipsumque colorem.
 Vae tibi quam stolido nutriti pectore barbam.
 Tu nunc dicta vide Lytiae carmina divo.

Et spicis redimita Ceres, & frugibus alnum
 Cincta caput, da frugifero seges ista labori
 Cedat, ut optatos ferat ipso in tempore fructus,
 At vos qui legitis messarum segmina frugum
 Cogite dispersos constrata per arva maniplos,
 Ne qui praetereunt impensam dicere possint
 Mercedem periisse, & inutilis esse laboris
 Sumptam operam: cumuli Boreae frigentis ad ortus
 Aut Zephyri spectent fuerint qua parte recisi,
 Sic quia pinguescunt retinentes semina spicae.
 Qui gravibus plenas ferulis quassatis aristas,
 Tempora ne mediae somno captate dici.
 Praecipue tunc e stipulis flaventia grana
 Coguntur, gravidasque calens terit area fruges.
 Incipere est vero tempus messoribus aptum,
 Quum sua cassitae nocturna cubilia relinquunt,
 Quum somno rufus dulci tentantur caedem,
 Desere messor opus placidamque capesse quietem,
 Praeterea tolerare aestum durosque calores

Est

Est operae precium, quo pulchro tempore vanis
 Vivitur ó pueri, nec te gravia effundentem
 Pocula tunc curant, quia multa superfluit illis
 Copia, tunc etiam nimium curator avare
 Lenticulam coquere instructum tibi praestat ad ignem,
 Ne digitos fodias cupiens secuisse cuminum.

Ista laborantes cecinisse decebat in aestu.

At tu pestiferum matri narrabis amorem,
 Ante reversurae vigilantem tempora lucis.

C Y C L O P S.

Eidyllion XI.

Arte pharetrato factum grave vulnus amóri
 Si medica curare voles, seu pulvere ficco,
 Nicia, conspergis, seu pollice collinis udo,
 Haud quaquam prodesse queas, nisi pharmaca, Musae
 Quae laesis adhibere solent, apponere cures.
 Iucunda illa quidem mortalibus esse videntur
 Vulnereque affectis attactu lenia molli:
 Qua tamen inveniant multi ratione laborant,
 Et paucis ea nosse datur, sed enim tua Musae
 Pectora quum foveant studii coelestis amore,
 Et Phoebi medicas tractes feliciter artes,
 Haud ignota tibi Musarum ea dona putarim.

His igitur magnó Galateae captus amore
 Commodius potuit nobiscum vivere Cyclops,
 Ille vetus Cyclops, Sícula Polyphemus in ora.
 Vix dum prima genas illi quum barba notaret,
 Vernarentque leves juvenili in fronte capilli.

Sed

Sed nec amor levis ille fuit, quem poma rosaeve
 Oblectent, visaeve levetur imagine forma,
 Intima lactifico sed pectora saucius ictu
 Omnia posthabuit ceu frivola, saepe sine ullo
 Pascebantur oves virides custode per herbas,
 Saepe domum fera redeuntes nocte, subibant
 Limina caularum, miser ille canens Galatcam
 Fundebat tristes algoso in littore questus.
 Perdius aurorae primo surgentis ab ortu
 Tabuit infixo sub mollia pectora telo
 A magna Venere, & victore Cupidinis arcu.
 Sed tamen hoc contra plus quam letale venenum
 Reperit antidotum, Siculae nam Doridos undam
 Prospiciens, scopulo sic est auditus ab alto.

Formosa ô Galatea quid averfariis amantem?
 Candida caseolo magis, omni mollior agno,
 In molli vitulo erranti lascivior herba,
 Tristibus omphacinae succis mihi acerbior uvae,
 Nam, mea quum placidae demissi membra quieti,
 Huc formosa venis, quum dulcis lumina fomnus
 Deserit, haud aliter, quam quae conspexerit altis
 Agna lupum fugiens in montibus, effugis ultro.
 Verum ego te ô virgo quo primum tempore vidi
 Montibus in nostris dulci cum matre legentem
 Purpureos flores, & odoriferos hyacinthos,
 Haustis incautum flammis in pectus amavi,
 Et tua praecedens mea per vestigia duxi,
 Ex illo nequeo requiescere tempore, vultus
 Inspiciens formosa tuos, sed totus amore
 Tempore ab hoc pereo nec tu miserata dolentem
 Respicias, aut nostrum curas prohi Iuppiter ignem.
 Sed scio cur fugias, cur me charissima spernas.
 Densa supercilio quia frons est plurima longo,
 Idque aurem flexu contingat utramque superbo:

Vnus

Vnus inest oculus, supraque capacia nasus
 Vasta mole iacet mea labra, atque imminet ori.
 Verum talis ego, & forma non optimus ista,
 Mille meas pascō Siculis in montibus agnas,
 Dulcia quas mulgens nivei bibo pocula lactis:
 Caseus haud ullo defit mihi tempore, non quum
 Aut aestas venit, autumnusve, aut bruma nivalis,
 Cuius stant calathi semper mihi pondere pressi:
 Nec me carminibus quisquam praestantior uno
 Cyclopum, qui pascat oves haec culmina circum,
 In quibus assidue dum te, mea sola voluptas,
 Et de me tibi multa cano, te nomine vero
 Malum dulce vocans, iamdudum fallere noctes
 Infomnes didici. Sed nunc tibi nutrio cervas
 Ter tres atque duas, foecundas foetibus omnes,
 Quattuor urforum catulos, quin utere mecum
 Huc ad me veniens, nihilo minus ipsa tenebis,
 Quam tibi qui lustris ea sum venatus in altis.
 Interea glauci feriant sine littora fluctus,
 Et potes hoc viridi mecum requiescere in antro,
 Et melius, vacuum curis, traducere noctem.
 Hic lauri virides, hic sunt graciles cyparissi,
 Nigrantes umbrant hederæ; nec bacchica vitis,
 Nec gelidum spirantis aquae gratissima defunt
 Flumina: de summis nemorosae rupibus Aetnae
 Liquatae incunda nives mihi pocula praebent,
 Pro quibus oceanum quis amet coluisse profundum?
 Quod si rusticitas tibi displicet haec mea forsan
 Hirsutumque supercillium, sunt robora nobis,
 Sunt quercus, formenta futuro protinus igni,
 Qui nunc sub cinere irrequietus vivit adusto.
 Sublice me flammis, crepitantibus ure caminis
 Hanc animam, hunc oculum, quo, quum tantum unicus extet,
 Charius esse nihil potuit mihi, fortiter istud

Per-

Perpetiar, tantosque volens tolerabo dolores.
 Heu mihi quod piscem me non genuere parentes,
 Protinus, expassis tranans liquida aequora pinnis,
 Ad te virgo abeam, dulcissimaque oscula ferrem.
 Ah saltem manibus, si nolis cetera tangi,
 Implereque sinum foliis, & lilia plenis
 Alba darem manibus, rubroque in flore papaver,
 Quo crepero miseri consueverunt ludere amantes.
 Nec tibi forte dari possent simul omnia, namque
 Horum quaedam aestas, quaedam fert bruma nivalis.
 Nunestamen o virgo liquido dare brachia ponto
 Condiscam, si forte quis huc advenerit hospes
 Qui doceat, certam tali ratione per artem
 Experiar, quaenam vobis fit tanta voluptas
 Aequoreos habitare sinus fluctusque profundos.
 O utinam maris informes egressa lacunas
 Retro obliviscare domum Galatea reverti,
 Sicut ego hac in rupe sedans, quin pascere mecum
 Ipsa velis potius, mulgere ex ubere lactes
 Foecundo niveos, & ferre coagula plenis
 In calathis graviter radolentia, denique molles
 Caseolos manibus componere. sola tamen me
 Dura parens offendit, ut autem conqueror illi
 Vulnera quae patior, semper tacet, & nihil unquam
 Dulce tibi de me loquitur, sed ut illa vicissim
 Indoleat, dum me sine succo & sanguine toto
 Corpore defectum videt, hic mendacia texens
 Atque aegrum doleo caput, & pede labor utroque,
 His ea torquetur, namque & male torqueor ipse.
 O Cyclops Cyclops quae te dementia cepit?
 Quam fuerat melius calathos contexere, & altos
 Lanigeris ovibus in pabula sternere ramos.
 Hanc mulge interea, quid enim fugientia captas
 Gaudia? forte aliam quae sit formosior illa

In-

Invenies Galateam, amarunt me quoque multae,
 Et mecum longa cupierunt nocte puellae
 Ludere, dulce omnes & suavi voce canentes,
 Ridentesque effuse omnes, postquam obsequor illis
 Non adeo passim contemnor, & ipse aliquis sum.
 Sic bonus ille canens revit Polyphemus amorem;
 Ipse suum curans meliori nomine vulnus,
 Quam si divitias atque aurea dona dedisset.

~~~~~

A I T A S.

Eidyllion XII.

Venisti dilecte puer, iam tertia nox est,
 Tertia iam revehit croceos aurora iugales,
 Quum tamen una dies cupidis afferre senectam
 Possit, & assidui depressis pondere voti.
 Quantum hyemi praestant genitivi gaudia veris,
 Vt gravibus malis superantur pruna Damasci,
 Lanigero est ut ovis tenero villosior agno,
 Ter nuptae quantum vetulae mollissima virgo
 Praeferri poterat, quantum levis hinnulus omni
 Concedit vitulo, quantum dulcissima cantu
 Perpetuo cunctas vincit phylomela volucres,
 Tantum inter reliquos mihi tu charissimus omnes,
 Tantum tu oblectas mea pectore, scilicet ergo
 Non aliter cursu te festinante petebam,
 Quam properat sudans calido sub Sole viator
 Egelidam ramos fagi pendentis in umbram.
 Atque utinam spirent in utroque Cupidinis aestus

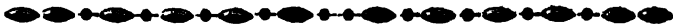
Aequa-

Aequales, & mutua amor praecordia fervet
 Nostra, nec illa dies celebri nos eximat aevo,
 Verum grata memor de nobis carmina dicat
 Posteritas, & sic aliquis canat, ur̄sa duorum
 Mens fuit, atque duo flagrabant ignibus aquis,
 Isti olim iuvenes, quorum ille, quod esset amator,
 Ispnelas gravibus dici potuisset Amyclis,
 Hunc, quod amaretur, merito dixisset Aitan
 Thessalus, hi siquidem praedura Cupidinis arma
 Aequali traxere iugo, nam scilicet illo
 Tempore progenies hominum fuit aurea, quando
 Mens fuit una eademque, & mutuus ardor amantum,
 Et redamabatur quisquis constanter amavit.
 Hoc utinam pater ipse velis Saturnie, vosque
 Perpetuo iuvenes divi semperque virentes,
 Vt mihi iam fatis Acherusia templa tenenti
 Nunciet haec aliquis seclis post verba ducentis:
 Nunc tuus ille amor, & formosi nomen Aitae
 Cuncta per ora virum volitant, & fabula passim,
 Praecipue iuvenum verbis celebrantur amantum.

Ista sed ut feret ipsoꝝ divina voluntas.
 Curabunt superi coelestia regna tenentes.
 Verum ego te laudans formosae haud mentiar unquam.
 Nec tenui gravis innascetur pustula nari.
 Nam si forte aliqua me parte momorderis, ipsum
 Ne possit nocuisse statim facis, adficias autem
 Laetitia duplici mea pectora, teque relinquens
 Mensuram cumulis semper fero pluribus auctam.
 Nisaei Megarae cives, qui vincitis omnes
 Arte pergrandi gravibus vada coerulea remis,
 Vestra boni servant felicia moenia divi,
 Qui tam Cecropium celebratis honore Dioclem,
 Illum quem iuvenum tenuerunt semper amores
 Praecipuo, quam non aliquem qui vestra subisset

Te

Tecta peregrinus, sub cuius busta sepulchri
 Vere novo semper pueri florentibus annis
 Conveniunt, certantque per oscula mutua palmam
 Accipere, ut, quicumque labris ad labra coactis
 Basia molliculo suavissima fixerit ori,
 Ad matrem redeat meritis gravis ille coronis.
 O fortunatum qui mollibus ista puellis
 Oscula distribuit, multum namque ille precatur
 Formosum Ganymedeâ, ut ora simillima Lydo
 Accipiat lapidi, quo verum scilicet aurum
 Argenti artifices possunt discernere pravo.

H Y L A S.

Eidyllion XIII.

Non solis peperit nobis, ut opinor, amorem,
 Nicia, amariferum, quisquis fuit ille Deorum
 Qui peperit, neque nos primi sumus ordine ab omni,
 Pulchra quibus pulchra esse etiam videantur, & ipsi
 Mortales quum simus humum cras forte obituri,
 Verum etiam hunc sensit praeduro pectora fultus
 Robore Thebano satus Amphitryone, ferocem
 Qui prius obtinuit dextra victrice leonem,
 Formosum iam victus Hylam quum victor amaret,
 Cui niveos flaventi humeros cohtexit amictu
 Candida caesaries, quem, quod charissimus esset
 Omnibus haud aliter quam si pater esset, abunde
 Artibus instruxit, docuit simul omnia, per quae
 Ipse olim meritis factus celeberrimus esset.
 Numquam solus erat. non illum Phoebus ad axem

E' c

Igri.

Igniferum mediae permensus tempora lucis,
 Non roseis aurora iugalibus alta revisens
 Tempia Iovis, potuit solum vidisse: nec illo
 Tempore solus erat, quo pulli nocte propinqua
 Respiciunt dulcis consueta cubilia fomni,
 A trabe fumosa matrem quatientibus alis.
 Sic ut non aliquis puer illo firmior esset,
 Aut animo melior, sed ad optima semper anhelans
 Ipse vir ad veras virtutum evaderet arces.

Sed postquam auricomum vellus petiturus Iason
 Aesomides parat insuetis vada coerulea remis
 Currere, delecti cunctis ex urbibus omnes
 Convenere simul, quorum fuit usus: in illis
 Venit & exantlator iniquorum ille laborum,
 Filius Alcmenae Mideatidos heroines,
 Divitis ingrediens Iacolci moenia Pelei,
 Cumque ipso formosus Hylas advenit, & Argo
 Robustam conscendit: ut autem coerulea nabat
 Per freta, Cyaneas nihil ad Symplegadas usquam
 Impacta est, sed perrupit, Phasimque tenebat,
 Mores aquilae per magna vagi spatia aequoris: ex hoc
 Tempore constiterunt Symplegades aequore fixae,
 Et iam Pleiadam stellis orientibus, & iam
 Extremae pavere novos quum scilicet agnos
 Converso iam vere, memor tunc tempus in altum
 Divinus flos heroum deducere navim
 Conscendere cavam, primum hoc iter aequoris, Argo
 Per tres inde dies vela impellentibus austris
 Hellepontiaci venerunt littoris oram,
 Inque sicut portum tenuere Propontidos altae,
 Qua fulcos duxere boves & aratra Cianum.
 Hic vero digressi in littora proxima laeti,
 Vespertina brevi struxere sedilia coenae,
 Cum paribus paria in numerum: pars plurima stratis

De

Decubuere toris in humo: nam plurima circum
 Planicies lactos extendit gramine campos:
 Butomon hinc acidam refecant, altamque cyperum.
 Inde abiit formosus Hylas, tum forte parandam
 In coenam. laturus aquas, ut ferret & ipsi
 Alcidae magno, atque intrepido Telamoni,
 Qui mensam focii convivabantur ad unam
 Semper: at hic urnam manibus gestabat ahenam
 Flavus Hylas, prope conspecto fonte sub antro
 Obscuro nigroque loco, quem plurima iuxta
 Ficubus umbrabant folia enascentia densis,
 Coeruleumque chelidonium viridansque adiantum,
 Et serpens agrostis, & utilis herba felini.

At Nymphae media quasci fontis in unda
 Saltantes duxere choros, Nymphae irrequiescae,
 Agricolisque graves divae, semperque molestae,
 Eunice, Malisque & veris amica Nychia.
 Iam puer adorat potandis haustibus urnata
 Tingere festinans, Nymphae quum prolixus omnes
 Iniiciunt manibusque manus & fortiter haerent.
 Namque amor eripuit mentem simul omnibus idem
 Argivo in puero: nigram miser ille sub undam
 Non aliter cecidit, quam stellae flamma rubentis
 In mare tota cadit, quum nautis arma parari
 Imperat, & ventum dicit quis adesse secundum.
 At Nymphae in genibus lacrymantem multa tenentes
 Solabantur Hylam blandis, sua gaudia, verbis.

At puero amisso turbatus pectore toto
 Amphitryoniades, inflexos corripit arcus,
 Et clavam, quam dextra manus gestare solebat,
 Quaesitumque abiens magna ter voce vocavit,
 Quantum plena potest de gutture ducta profundo
 Vox fecisse sonum, tanta ter voce petitem
 Inclamavit Hylam: nigrante ter ille sub unda

Audiit, & tenuis vox venit ad Herculis aures.
 Ex unda, quae proxima erat: procul ille vocanti
 Esse videbatur, quum non procul esset: ut autem
 Cruda leo comedens si quando in montibus altis
 Cervinum audivit pullum male vociferantem,
 Proripuit sese e latebris, praedamque paratam
 Expetit: haud aliter qua densis semita spinis
 Nulla fuit, quaerens puerum per iniqua locorum
 Lustra ferebatur, miseris o semper amantes,
 Quanta est emensus magno spatia ille labore,
 Montibus & sylvis errans, & Iasona totum
 Posthabuit, magnae & sublimia carbasa navis.
 Vela quidem iuvenes media sub nocte ligabant,
 Herculis adventum longa in statione manentes.
 Ille pedes quacunque viae praefracta ferebat
 Semita pergebat, multo furiosus amore,
 Hepar enim morfu Deus intus edebat acuto.

Sic formosus Hylas pars additus est quota divis.
 Alcidae proceres convicia multa ferebant
 Desertori operum coeptorum, namque moratus
 Esse ferebatur praestantem pluribus Argo
 Remigiis, pedes ille autem pervenit ad ipsam
 Colchida, & auriferi desertam Phasidos oram.

A M O R C Y N I S C Æ,
V E L T H Y O N I C H V S.

Eidyllion XIV.

ÆSCHINES ET THYONICHVS.

ÆSCHINES.

Chare vir, & multum dilecte Thyoniche salve.

TH. Tantundem totidemque tibi precor Æschina verbis.

ÆS. Cur tam ferus ades: quae tenam causa morata est?

TH. Forsan ferus eram, sed quae te cura fatigat?

ÆS. Non agitur cursu fors nostra Thyoniche recto.

TH. Ergo tuum macies tenuavit pallida corpus,
Atque haec barba gravi mento tibi multa pependit,
Neglectaque breves sordent in fronte capilli.

Talis erat qui nuper in haec loca Pythagoreus
Venerat informis, pallens, pede nudus utroque,
Palladiis natum quem fama ferebat Athenis:
Nempe videbatur quod & hic macilentus amaret,
Sed tostum & pingui panem de farre coactum.

ÆS. Tu siquidem ludis, cura non anxius ulla,
Me vero excruciat formosa Cynisca: sed ante
Quam sensisse queam, furor opprimet aeger amantem,
Certe inter medium dicas non esse capillum.

TH. Talis es ipse quidem semper, nunc mente quietus,

E e 3

Nunc

Nunc vehemens, qui cuncta tuis succedere rebus
Opportuna cupis, sed enī novā dissete quae sint.

ÆS. Ipse ego & Argivusque & Thessalus Hippodioctes,
Apis, & aeratis Cleonicus fortis in armis,
Namque subintrarunt mecum mea tecta, bibentes
Forte sedebamus; geminos ego protinus illis
Maestabam pullos, lactentemque ubere porcum,
Quin & odoriferum percusso vase relevi
Byblinon annorum iam quattuor, & tamen ipsum
Tanquam germen adhuc & torcularia spirans,
Sumebantur item crudi bona prandia bulbi,
Et cochleae molles; prorsus fuit illa suavis
Symposii facies, quo procedente placebat
Fundere saepe merum cuius voluisset amicae
Nomine quisque suae, simul edere cuius honori
Nominis affundi vinum sibi vellet amantum.
Ergo bibebamus nostros per nomina amores,
Ut prius inter nos convenerat; illa tamen me
Quamvis praesentem simul & facere ista videret,
Quum nihil omnino cupido loqueretur amanti,
Quos animos, quem tunc sensum mihi rere fuisse?
Dixerat hic aliquis, media inter pocula ludens,
Non loqueris, vidisse lupum puto, protinus illi
His tibi quam sapiens verbis, ait, esse videris,
Et simul immodica fervens incanduit ira,
Ut facile extinctae stuppam accendisse lucernae
Illius a vultu potuisses. sed lupus ille est,
Ille Labi lupus est vicini filius, aevo
Florenti tener, & procero corpore firmus,
Idem qui vulgo forma bonus esse videtur,
Ipsius haec siquidem manifesto tabuit igne.
Quae licet ipsa meae olim fama attigit aures,
Non tamen alterius fuit hanc exquirere curae.

Et

Et frustra vir eram, frustra barbatus habebam,
 Iamque graves nimio, & repleti pectora vino,
 Quattuor ut sumus, quum Thessalus Hippodiotēs
 Ipse Lyci primus tenerum cantabat amorem
 Carmine Thessalico, quo, mens mala, mota Cynisca
 Flevit, & humentes demisit lumine guttas,
 Non aliter quam nata duos & quattuor annos
 In gremio cupiens matris latuisse puella.
 Hic ego, quem dudum tu me ipse Thyoniche nosti,
 Ipsius adducto candentia colla cecidi
 Ingeminans pugno, tum vestes illa recinctas
 Colligit, atque foras se proripit ocyor Euro.
 Heu amor infelix semper mihi, non ego certe,
 Certe ego non placeo, sed enim tibi gratior alter
 Accubat, inque sinu placido lascivit amator.
 Illum tu hinc digressa fove, quas fuderis illi
 Poma fluant lacrymae, tum vero qualis hirundo
 Garrula saepe cibum pullis sub tecta reponens
 Exilit hinc, alium celeri latura volatu,
 Talis & illa fuit plumosa sedilla linquens
 Per bifores elapsa domos valvasque patentes,
 Fertur & hoc olim, in sylvam quoque taurus abiit.
 Viginti fluxere dies octoque novemque,
 Atque aliae bis quinque, hodie & lux altera terte est
 A decima, mensisque duos his adde duosque,
 Tempore tam longo nunquam convenimus, ex quo
 Thracum more comae squalent impexaeque barba est,
 Interea illa Lyco fruitur noctesque diesque,
 Illa Lyco patet, at neque nos ratione videmur,
 Nec numero digni, velut infancti Megarenses
 Sortis in extrema miserandae parte locati,
 Quod si oblivisci longi possimus amoris,
 Nostra haec nunc melior fors atque decentior esset.
 Nunc gustasse picem ceu muri damna, quod aiunt,

Attulit ista mihi, quod enim medeatur amori
 Pharmacon invenio nullum, nisi quod modo pulchram
 Aequalis meus ille Epichalco Simus amavit
 Natam, ubi veliferum transmisit navibus aequor
 In patriam rediit depulso sanus amore.
 Ipse quoque infidi verrens vada coerulea ponti
 Transilium remis, neque pessimus, & neque primus
 Quite mare transierint, tamen haud sine nomine miles.

TH. O utinam ex animo cedant tibi cuncta volenti
 Aeschina. quod si forte placet peregrina videre
 Regnaque militiamque sequi, belloque merere,
 Martia magnanimi Ptolemaei castra sequaris,
 Fortibus hic poterit solvissse stipendia factis.

ÆS. Sed qualis vir est?

TH. Qualem liberrima possit
 Vita optare hominis, multa est virtute benignus,
 Munificus; Musas colit, haud ignarus amorum,
 Praecipue ornatus comi dulcedine morum,
 Inter amicitias discernere doctus, & inter
 Fucatam veramque fidem, tum plurima multis
 Distribuens, facilisque petentibus aequa, piusque
 Vt regem decuit, nec enim petere omnia oportet
 Aeschina. quod si circa humerum tibi fibula dextrum
 Summam connectat vestem, & pede nixus utroque.
 Fortiter insistens audebis ferre protervi
 Militis insultus, & agentis verbera scuti,
 I celer Aegyptum pete. nam per tempora nobis
 Paulatim veniens obrepit cana senectus,
 Invasura brevi niveo caudore genarum.
 Ergo aliquid faciendum operis, dum sustinet aetas,
 Dumque virente genu possis satis esse labori.

SYRACVSÆ, VEL ADONIAZVSÆ.

Eidyllion XV.

GORG O, PRAXINOE, EVNOA, ANVS, HOSPE S.

G O R G O.

Nunquid Praxinoë manet intus in aedibus istis?

EVN. Intus iamdudum est, sed quam tu lenta fuisti?

PR. Quamvis fera venis Gorgo, tamen hoc quoque miror
Quod tandem venias, sed tu nunc protinus isti
Eunoa porrecto cervical pone sedili.

EVN. Recte hoc compositum est.

PR. Hic Gorgo chara sedeto.

GO. Heu furor, ô fatui quanta est infania vulgi!
Vix vobis servata, incommoda multa viarum
Evasi; quae lativagae vis plurima turbae,
Multa quadrigarum faciunt, crepidaeque molestae,
Et passim chlamydata cohors effusa virorum,
Praeterquam quod iniqua via est, & longior aequo.
Tu quoque quam vellem nunc longius ipsa moraris.

PR. Has meas extremas est ille profectus ad oras
Terrarum, & nido infidet huic, non incolit aedes;
Scilicet ut ne nos vicinia commoda iungat;
Ille, malum, me discrucians, & semper iniquis
Litibus exercens, meritum quem taliter odi.

GO. Per Venerem, ne tanta tui malefacta mariti

Dixeris, aut isto culparis nomine coram
Hoc puero, viden' aspiciat te ut parvulus ipse?

PR. Zopyrion, confide animo, dulcissime fili,
Non ut rere tuum signant mea verba parentum.

GO. Percipit ipse infans: bonus est pater ille profecto,
Ut me magna iuвет coniunx Plutonis avari.

PR. Ille quidem pater ille forum quum nuper adisset,
Empturus nitrumque recens, fucumque marinum,
Rettulit insipidi demortua grana salilli,
Hic vir inutilis utnarum bis quinque triumque.

GO. Et talis meus est, argentum perdere natus,
Arte Diocledes simili; nam vellera quinque;
Emit heri penso drachmarum munere septem,
Vellera, quae dixisse canum, frugisque vetustae
Frustra queas, sordesque meras, opus ex opere ipso.
I nunc, sume tuos quos sibula nequit amictus
Plurima; regalem Ptolemaei divitis aulam
Ibimus, ut pulchro quae pulchra paratur Adonidi
Adsimus pompae, quam nunc formosa paratu
Magnifico regina, ut fama fertur, adornat.

PR. Sponte beata sua succedunt cuncta beatiss,
Quae tu vidisti, quia, qualia sint ea, nosse,
Dixeris his etiam qui non videre.

GO. Sed instat
Tempus, & ire monet: sunt otia semper inerti.

PR. Huc age profer aquam gravibus contrita flagellis
Eunoa, pone iterum, quam quaerunt mollia feles
Otia! tolle moras, fer aquam cito, namque lavandum est
Ante viae quam ineamus opus durumque laborem.
Aspice quam talis officiosa! sed heus age semper

Et.

Esuriens, & multa vorans, ne infuderis undæ
 Plus nimio. infelix cur vestem aspergine foedas
 Hanc mihi? iam lavi, diis placet; attamen arcae
 Clavis ubi est magnæ? defer mihi protinus ipsam.

GO. Praxinoë, quam multiplici ratione plicatum
 Emperonama tibi est, quam te decet illud habentem!
 Dic quanti a textore ad te pervenerit ipso?

PR. Ne quaeras, pondo uno emptum est, aut forte duobus,
 Simplicis argenti, quo nec sit purius ullum,
 Praeterea est tanto vita haec appensa labori.

GO. Sed tamen ex animo res haec cessisse videtur.

PR. Hoc equidem pulchre, atque ut res habet ipsa loquuta es.
 Affer palliolum, velumque decenter adapta.

Sed neque te ducam, fili; plena omnia larvis,
 Et Mormo, mordent & equi, lacrymare licbit
 Quantumcunque voles, fieri te denique claudum
 Non volo, sed quoniam tempus nos urget eamus.
 Tu vero hunc Phrygia accipiens collode puello,
 Atque intro catulum revoca, dudumque patentes
 Claude fores. dii quantum hominum, quam plurima turba est!
 Qua ratione malum superabimus illud eundo?
 Agmen enim formicarum est sine lege modoque,
 Immensum numeroque carens, non turba virorum.

Multa tibi & praeclari opera & bene facta deorum
 Venetant, Ptolemaee, secundo numine, postquam
 Divorum numerum genitor tuus auxit, habetque
 Coelum cum superis, nemo malefactor euntem
 Laedit ab Aegypto veniens, ut, nuxer iniqua
 Fraude latrocinia urgentes, impune ferebant
 Multa viri similes inter se. hisibus istis.
 Quid nunc de nobis fiet, dulcissima Gergo?
 En celerum turmas Ptolemaei regis equorum.

Hic

Heus bone vir, ne conculces me; rectus in ambos
 Se quatit ille pedes insurgens corpore rufus.
 Aspice quam ferus est, audacia nempe canina est.
 Eunoa an expectas? nec adhuc fugis? opprimet ipsum
 Sessorem: bene habet, quod adhuc mihi parvulus intus
 Ipse manet, bona causa meae fuit illa salutis.

GO. Praxinoë, confide animo, iam venimus extra
 Hos equites, sese tuta in statione tenentes.

PR. Iam mihi reddor & ipsa, animique recolligo vires;
 Semper equum timui, & frigentem pellibus anguem,
 A puero. ne cunctemur, properare necesse est.
 Turba quidem nobis non contemnenda propinquat.

GO. Vnde ades ò mater, regali nunquid ab aula?

AN. Regali venio charissimam filia ab aula.

GO. Num facilis datur accessus subeuntibus aedes?

AN. Venere ad Troiam penetrantes omnia Achivi.
 Crede puellarum pulcherrima, quicquid agendum est
 Perficit, & certum dabit experientia finem.

GO. Haec anus oraculum divino ex ore loquuta est,
 Atque abit ipsa. sciunt muliebres plurima sensus,
 Duxerit utque ipsam Iunonem Iuppiter olim.
 Aspice Praxinoë foribus quae turba propinquat.

PR. Immensa est haec turba, manum charissima Gorgo
 Da mihi succedens, sed & Eunoa te praeceuntis
 Eutychedos comprehenda manum, ne forsan oberres,
 Tam stricte simul urgentes intrabimus omnes,
 Nos curae constanter habe, nos, Eunoa, specta.
 Heu miseram semel atque iterum, mihi palla tumultu
 Scinditur, ò Gorgo, sic te, ò homo quisquis es, ipsum
 Iup-

Iuppiter auctet ope assidua, Terva hanc mihi vestem.

HOSP. Ad me res equidem nihil attinet ista, sed ipsam Curabo tamen.

PR. Immodica haec & plurima turba est,
Ceum fodiente fues turbantes omnia rostro.

HOSP. Esto animo forti mulier, iam tuta tenemus.

PR. Tuta precor teneas & in hac, & in omnibus horis,
Chare vir, officio qui nos coniungis amico,
Vtiliterque iuvas, & opis miseraris egentes.
Sed male comprimitur subeuntibus Eunoa turbis;
Infelix quam te violentis viribus urgent.
Sed bene successit, sunt omnes intus, ut olim
Dixit amans, capta claudens sua limina sponsa.

GO. Huc age Praxinoë, varia haec circumspice, primum
Quam parva artifici quam sunt exacta labore.
Non opera haec hominum, sed dixeris esse Deorum.

PR. O veneranda Minerva, manus quam docta labores
Hos dedit, o quales, quae talis vellera lanæ
Tractarunt, qualesque fuisse putabimus ipsos,
Talia qui pinxere novis animalia formis.
Quam stant vera locis, quam pene & vera moventur!
Quam possunt animata, & non intexta videri!
Res quaedam sapiens certe est homo; nunc tamen ipse
Quam venerandus in argento igitur iacet ubere lecti
Florescens prima lanugine pulcher Adonis,
Qui ter amatus adhuc & in ipso Acheronte adamatur.

HOSP. Definite o miserae, garritis omnia vanis.
Turturibus mos est implere loquacibus olim.

GO. Vnde homo? quidve tibi si nos iuvat esse loquaces?
Si

Si potes imperio nos obrue, nempe iubebis
 Ista Syracusiis, sed noveris hoc quoque, cives
 Nos sumus e clara pars non spernenda Corintho,
 Sicut & ipse fuit volucer pede Bellerophontes;
 E Peloponneso sermo nos esse fatetur:
 Dorica verba loqui, quum simus Dores, opinor
 Possumus, & nobis nisi fallunt omnia, fas est.

PR. Ne sine coelifuga umbrarum Regina silentum,
 Vt quisquam imperitet nobis, nisi fortior unus.
 Non metuo ne mensura tibi ludar inani.

GO. Iam taceas rogo, Praxinoë; cantabit Adonin
 Plurima cognoscens Argivæ hæc filia cantrix.
 Vicit & hæc iam Sperchia Ialemnon ante canendo,
 Nunc quoque quicquid erit pulchrum, mihi crede, loquetur,
 Et nunc gestit ut incipiat praeludia captans.

Quæ Golgon Cytherea collis Venus, Idaliumque
 Excelsamque Erycen, Venus auro candida gaudens,
 Qualem latiflui de sede Acherontis Adonin
 Mense duodecimo tibi deduxere reversum
 Mollipedes ac tardigradae plus omnibus Horæ
 Coelicolis, sed gratæ etiam mortalibus Horæ:
 Semper enim referunt venientes plurima secum.
 O Cytherea Venus, tu reginam Berenicen
 Ex mortalibus, ut dicunt, iam morte carentum
 Iunxisti numero divam, formosa puellæ
 Pectora rore fovens, & succo nobilis herbae,
 Cuius membra Deum sunt immortalia pastu.
 Nunc tibi quæ tot habes cognomina, cuius honori
 Tempa tot exurgunt, nata auricomæ Berenices
 Arfinoë, quæ forma Helenen æquaverit ipsam
 Gratificans tibi dilectum iam rebus Adonin,
 Omnibus proximis colit invitæque colentes,
 Quem iuxta arboribus quæ munera cumque beatis

Nas-

Nascuntur cumulatâ iacent, & germine florum
 Vernantes horti tenero, candentibus aere
 Argenti calathis servati, molliter adsunt.
 Aurea praeterea satiata alabastra liquore
 Vnguinis Assyrii: sunt & pretiosa ciborum,
 Qualia saepe bonae coxerunt fercula matres,
 Quam posita flores alba sartagine farri
 Miscuerunt varios, quos in dulcissima mellis
 Munera coniiciunt, oleique liquamina mollis.
 Adsunt praeterea volucrum sublime volantum
 Reptantumque solo tot millia: sunt viridantes
 Et foliis depressae umbrae florentis anethi,
 Quem superinvolitant teneri petulanter Amores:
 Quales luscinae sub frondibus arboris altae
 Confidunt strepitantque alis, ramosque volantes
 Nunc hos, nunc alios penetrant: suavissima fragrans
 O ebene, ô radiis fulgens flaventibus aurum,
 O aquilae puerum miscentem pocula eburnae
 Portantes superùm regi, supraque tapetes
 Purpurei, molli plus mollia stragula somno
 Dixerit aut Samius, Mileti aut civis aquosi.
 Stratus adest autem formoso lectus Adoni;
 Atque hac parte iacet Venus, hac rubicundus Adonis,
 Annorum sponsus ter sex, aut grandior uno,
 Necdum etiam pungunt rubicundis oscula labris.
 Nunc amplexa tuum salve Venus alma maritum,
 Nos ipsum primo simul omnes rore feremus
 Littoris aequoreas extra spumantis ad undas,
 Solventesque comam, sinibusque ad pulchra ligatis
 Pectora, dulcisona sic illi voce canemus:
 Dulcis Adoni venis nos ex Acheronte revisens,
 Atque illo remeas heroum solus, ut aiunt.
 Namque nec hoc potuit, cunctis Agamemuo Pelasgis
 Praelatus gravitate, nec insuperabilis Ajax,

Non

Non viginti Hecubes natorum maximus Hector,
 Non etiam magno Patroclus charus Achilli,
 Non capta referens Pyrrhus patria agmina Troia:
 Sed neque qui Pyrrho Lapithae vixere priores,
 Nec gens diluvii superatrix Deucaliones.
 Non Pelopis genus, aut Argivum fama Pelasgi.
 Sis foelix nunc, dulcis Adoni, & ad haec tua laetus
 Templa veni, & dexter quum veneris esse memento.

GO. Praxinoë quanta haec sapientia! certe ea magna est,
 Plusquam felicem quae tam bona carmina cantat.
 Sed nos hora domum revocat: sed enim Diocliides
 Optimus haud quaquam meus est vir acutus & atrox,
 Qui simul esuriat non tuto occurreris illi.
 Salve dulcis Adoni, & nobis dexter adesto,
 Quae tua lactifico celebravimus orgia cantu.

CHARITES, VEL HIERON.

Eidyllion XVI.

Semper habet Musas ea cura, ea cura poëtas,
 Illas facta Deum canere, hos benefacta virorum.
 Nam quum sint divae coelestia numina Musae,
 Divinas possunt divorum dicere laudes:
 Nos homines quid ni mortalia facta canamus,
 Et laudes hominum, & meritum virtutis honorem?
 Sed quis in hoc adeo mortalis munere vitae,
 Quis nunc tam bonus est sub aperti lumine solis,
 Qui nostras aliquo Charitas dignetur honore,
 Excipiatve domo gratas, & munere donet,
 Quamlibet exiguo, nec forte remittat inanes?

Illae

Illae autem, iratis plangentes pectora palmis,
 Et pedibus redeant nudis, & acerba dolentes:
 Saepe mihi, quod frustra ierint, convicia dicant,
 Saepe revertantur nudae investesque puellae,
 Et miserae vacuas iterum referantur ad arcas,
 Et genibus sedeant gelidis capita aegra tenentes.
 Hanc etenim sedem, quoties spe lusit inani
 Eventus, repētunt, atque haec sua limina servant.
 Nulla quidem Musis nunc est reverentia, linguae
 Nullus honor, docta quantumvis voce disertae:
 Nec quisquam est hodie, qui per benefacta mereri
 Vt quondam studeat praeclarae nomina famae.
 Quin potius lucro insistunt, & rebus inhaerent
 Augendis quocunque modo, quascunque per artes;
 Nunc homines, &, ut est mos temporis huius, avaras
 Semper habent sub veste manus, dum crescat & arcas
 Claufuras gravidae congesta pecunia rumpat:
 Unde nec impendens tantum quis donet amico,
 Quantum decedat deterfo aeruginis aeri.
 Quod si forte aliquis quicquam petat, ocyus inquit:
 Sura genu propior mihi ut est, ita semper habenda est.
 Sed nihil ipse moror versus & carmina vatū,
 Et potius divina requirunt numina vates.
 Quis vero attentas aliis accommodet aures,
 Quum sit & efficiat satis omnibus unus Homerus?
 Ille poetarum mihi maximus esse videtur.
 Qui nihil recipiens nihil hinc auferre laboret.
 O miseri, quo tanta lucris stis ista? quid auri
 Congeries miseram tantā strue degravat arcam?
 Non sic divitiis uti decet: utitur autem
 His bene, qui neque se fraudans indulgeat ipsi:
 Quod satis est genio, vitaeque accommodata servet,
 Quaedam distribuatur, quos approbet ipse, poetis;
 Multa quoque agnatis, & multa benignus amicis.

Exhibeat reliquis, aras & sacra deorum
 Muneribus colat, hospitibus sit largus habendis,
 Accipiatque lubens alienae fortis egentem,
 Et mensae socium sumat sibi, deinde volentem
 Ire sinat placidis demulsum pectora verbis.
 Ipsos praecipue Musarum sacra ferentes
 Praecipuo vates colat & veneretur honore,
 Vt secum Stygias laudem ferat ipse sub umbras,
 Nec tristes peragat luctus Acheronte sub imo,
 Sicut inops patrio duram qui plorat in agro
 Pauperiem, rigidis versato robore callum
 Inducens manibus. defessaque brachia iactans.
 Maximus Antiochus regum, praedives Alcuas
 Imperio fuit, his servorum multa tyrannis
 Millia parebant, quorum ditissima luxu
 Atria magnifico plures pavere ministros,
 Quam numerare queas. Scopadum quoque Thessala Penel
 Pascua lauriferi lastas armenta per herbas
 Servabant, immensa illis ad nota redibant
 Limina caularum vitulorum millia multa,
 Mille greges ovium, mugitibus omnia vaccae
 Cornutae stabula implebant, & florida tempe
 Errabat dumeta olim Cranonia circum,
 Hospitioque bonis per pinguia culta Creondis
 Delectos pavere greges oviumque boumque.
 Non tamen haec illis tantarum copia rerum
 Profuit, aut verae laudis decora ulla tulisset,
 Postquam per Stygiam semel enavere paludem,
 Et dulces superi liquerunt luminis auras:
 Desertis quin his opibus sub nocte iacerent
 Perpetua tristes inter sine laudibus umbras,
 Carmine venturis nisi Caeus omnia vates
 Prodisset populis, illorum plurima plectro
 Aeolico bene facta sonans. per carmina vatum

Visto

Victores celebrantur equi, quibus inclÿta parta est
 Palma per Eleos sacro certamine campos
 Quis Lycios heroes adhuc, quis nosse comatos
 Priamidas queat, & muliebria tempora Cygnum
 Canentem, veterum nisi fortia facta virorum
 Bellaque divini cecinissent carmine vates?
 Inclÿta multivagi nec fama maneret Vlyſſis,
 Errantis duo luſtra viri maria omnia circum,
 Circum omnes populos, tandem & ſubeuntis avari
 Limina Plutonis, quod vivo contigit illi:
 Nec notum populis ulla ratione fuiſſet,
 Speluncam fugiſſe feri Cyclopiſ eundem.
 Ipſe quoque Eumaeus tacito latuiſſet in agrò
 Inter haras interque ſues. te nemo Philoeti
 Pinguibus audiſſet ſervantem paſcua bobus,
 Retro lapſa pii Laertiſ fama periſſet,
 Si non iuviſſent divini carmina vatis.
 Nomina viventes mortalibus optima Muſae
 Atque aeterna ferunt, & nulli obnoxia fata
 Verum res pereunt, & qualescunque reliquit,
 Quantascunque etiam dives poſt fata reliquit
 Divitias, heres rapit & confumit avarus.
 Sed labor eſt idem numero comprehendere velle
 Quot vento rapidi veniant ad littora fluctus,
 Aut lateram liquido lutulentum fonte lavare,
 Et viciffe virum lucri dulcedine captum
 Sed valeant, quos talis amor ſine fine fatigat,
 Et nullum miſeri inveniant ſinemve modumve
 Triftis avaritiac, quin ſemper plura repertiſ.
 Accumulent, & ſollicitò crucientur amore
 Argenti atque auri, caecaque cupidine triftes.
 Intereant, ne famam hominum populiſque ſavorem
 Emeruiſſe juvat plus quam ſi dentur equorum
 Millia multa mihi, & mulorum quicquid ubique eſt.

Quis tamen exhibeat, quem quaero, cui meae possint
 Scripta placere viro? nostrae cui carmina Musae:
 Sint cordi, atque animum moveant virtutis amantem?
 Difficiles sunt namque viae dantique laboris
 Musarum, placido nisi Iuppiter ipse Camenis
 Aspiret vultu. sed necdum desinit annos
 Et celeres mentes fessum producere coelum;
 Quin & adhuc multi currusque rotasque movebunt
 Aeripedes, erit ille meo qui carmine dici
 Se volet, & magnum factis imictor Aehillens,
 Et meritis illi cedat Telamonius Ajax,
 Qualibus hos circum Phrygium Sinoëntis potentes
 Dardanii videri vixi, quo littore quondam
 Excelsum veteris monumentum constitit Ili.
 Iam Phoenissa tremit Carthago Libyffidos orae
 Ultima, conatu metuenda parantibus omni
 Bella Syracusiis, medias sabentibus hastas,
 Et clypeis passim quatentibus arma salignis.
 Quos inter veteres Hieron heroas, & ipsos
 Semideos vultu referens animoque, decenter
 Cingitur & orillis galeam quatit acer equinis.
 Iuppiter illustris regnator maxime Olympi,
 Tuque Medusaea venerabilis aegide Pallas,
 Tu quoque quae magnam fortita es & incolis urbem,
 Quam praeclara Ephyra profugi postere coloni,
 Hic ubi Lyfimolaea vagis sonat lecta procellis,
 Magna Ceres, Cererisque Proserpina fissa magnae,
 Pellite devictos Siculis regionibus hostes,
 Ut trepidare fuga vis ultima cogat inermes,
 Lataque Sardoï tranantes aequora ponti
 Acceptas narrent clades & funera natis
 Coniugibusque suis, quos hausert ensis amicos
 Doricus, & Siculo prostratas Marte coliottes,
 Iam tunc noscendas numero tot claudibus actis.

Tunc

Tunc propitiae falvis habitentur civibus urbes,
 Deiectaeque arces iterum, quas perfidus hostis
 Demolitus erat, tunc, nudi cultibus agri,
 Et neglecta novo reparentur prata labore.
 Mille greges ovium viridantia gramina rursum
 Pascant, & saturae balent in pinguibus herbis.
 Vespertina mero portantes ubera lacte
 Plena boves, iterum repetant sua tecta gregatim.
 Messē sua longis viduata novalia bellis
 Incipiunt reparata novas producere fruges,
 Quum sua vocales repetunt arbuſta cicadae,
 Infidiasque cavent servantum pascua, quando
 Solibus aestivis media est lux plena diei,
 Arma sibi sua quum fragiles net aranea telas.
 Tunc & in arma tubae fileant funesta vocantes,
 Et bellum ne voce quidem quis nominet ullam.
 At laudum celebres Hieroni summa poetae
 Constituunt decora, aeterno quae prodita cantu
 Transcendant Scythici spatiosa volumina ponti,
 Quaque tenaci altum vinxisse bitumine murum
 Dicitur, & laetae regnasse Semiramis urbi.
 E multis tamen unus ego, quibus esse poetis
 Musa dedit, qui facta suis Arcthusia plectris
 Et fortem celebrant bellis Hierona gerendis,
 O Eteocle fatae Charites, Minyeia quondam
 Invisa Orchomeni Cadmeis moenia Thebis
 Quae colitis, si nemo petat mea carmina, nulli
 Invito obtundam quos non mereatur honores.
 Sin aliquis petat, & laudari quaerat, ad ipsam
 Cum Musis veniat nostris, & gaudia nostra
 Musarum comitante choro sequar ipse, nec unquam
 A vobis patiar divelli. nam quid ubique est
 Munere quod Charitum dempto sit amabile cuiquam?
 Vobiscum o vitam liceat mihi vivere totum

Quod superest vitae, & reliquum finire laboris.

ENCOMION PTOLEMÆI

Eidyllion XVII.

Ab Iove principium Musæ, Iovis ultima Musæ.
 Sit ratio, cantu quum maximus ille deorum
 Dictus erit vestro, merita tum laude feremus
 De mortalibus extremum, primumque virorum,
 Et medium, Ptolemæon; in his namque optimus ille est,
 Clari olim virtute viri quicumque fuerunt
 Diis geniti, & noti primis herocæs ab annis,
 Quum nihil abiectum, nihil ulla ex parte pudendum,
 Omnia sed gererent patrio dignissima coelo,
 Invenere suos opera immortalia vates
 Qui canerent, famæque darent memoranda futurae,
 Verum ego, quem faciles Musæ fecere poetam,
 Illustrem pulchro Ptolemæum carmine dicam;
 Nam bona laudatos decorant quoque carmina divos,
 Arboribus densam veniens lignator in Idam,
 Anxius ingentis circumspicit omnia sylvæ
 Vnde opus incipiat, quæ primo iusta labori
 Causa sit, haud alia mentem ratione fatigat.
 Nunc mihi materiae pondus grave sine carentis
 Quæ prima expeditam, de tanto tamque bonorum
 Immensa numero, quibus immortalia tanti
 Dii non difficiles decorarunt nomina regis,
 Usque ab divina maiorum gente suorum,
 Qualis, & ipse fuit Lagides, qui maxima posset
 Perficere, ingenio meditari talia quisquam

Haud

Haud alius qui posset erat, sic scilicet illum
 Diis pater aequalem provexit honoribus auctum.
 Divinis etenim Iovis in penetralibus illi
 Ex auro stat facta domus, quem proxima iuxta
 Magnus Alexander constrata sedilia servat,
 Perfarum gravis in populum Deus, immortal
 Subdita cuius adhuc sapientia pectore regnat.
 Quos contra sedem solido ex adamante paratam
 Amphitryoniades statuit Iove natus, & orbis
 Monstrorum domitor, clava metuendus & arcu,
 Cum reliquis celebrans convivia splendida divi,
 Ipse suis gaudens spectare nepotibus ortos,
 Atque sui generis dignos virtute nepotes.
 Quod Deus illorum viridem per membra iuventam
 Fuderit, & procul invisam tristemque senectam
 Iuppiter arcuerit, quod & ipsi morte carentes
 Dicantur divi, nullo iam corporis usu,
 Et nec opus pedibus, ceu qui nascantur, habentea.
 Nam fuit amborum proavus satus Hereule forti,
 Et genus amborum totum numeratur ab ipso
 Hercule, per proavosque atavosque ab origine prima,
 Donec in ipsorum deducas tempora gentis
 Divinae seriem, qui, cum saturatur odoro
 Nectare convivas superos mensasque reliquit
 Ambrosias Iove natus, amatae in coniugis aedes
 Ingrediens, raptum ex humeris huc protinus arcum
 Cum pharetra dedit, illi autem Cyclopea ferri
 Robora & exsculptam nodoso stipite clavam;
 Atque illi in thalamum, divino nectare odorum,
 Deducunt Hebes albensis crura parentem
 Prognatum Iove, & arma simul, iam quibus ipsa
 Laudibus evicit parentes clara puellas
 Pignora, matronas inter sapiens Berenice.
 Ulujus enim regina Cyprî veneranda Dionis

Filia, molliculos digitos complexa manusque
 In fragrante sinu fovit, quia scilicet unquam
 Nulla puella viro tantum placuisse putatur,
 Vxorem quantum ipse suam Ptolemaeus amavit.
 Et redamabatur certe, & plus uxor amabat.
 Ex tam legitimo, tam firmo ab amore creatis
 Committunt pueris tuto omnia, remque domumque,
 Si quando vir amans in lectum vadit amantis,
 At mulier fido quae non respondet amori,
 Illa viri lectos alieni in pectore versat
 Semper, & hinc faciles nascenda in pignora foetus,
 Sed nunquam similis natorum forma paternae.
 Divarum veneranda Venus, pulcherrima vultu,
 Ipsa tibi curae fuit excellens Berenice.
 Per te Coeuti moestam non transit undam,
 Sed prius obscurae quam littora prima paludis
 Attigit, & tristem morientibus undique pantam,
 Hanc rapiens Venus in tua templaque sacra locasti,
 Fovisti que tuos ceu natae mater honores,
 Omnibus illa favens mortalibus est dea, quorum
 Pectoribus vacuis molles aspirat amores,
 Atque leves fido dat amanti ducere curas,
 Nigra superciliis Argæ amplexa torosum
 Tydea, sternentem Diomedea fortia partu
 Enixa es clarum terra Calydonide regem,
 Alta sinus undosa Thetis tibi Thessale Peleu
 Hectorei peperit domitorem Martis Achillem,
 Te generose dedit partu Ptolemaee beato
 Diva parens Berenice indevicto Ptolemaeo.
 Nutriit alta Coos puerum te a matre receptum
 Tempore quo primum vidisti lumen, & auras
 Vitales teneris hausisti, flatibus infans.
 Namque ibi solventem gravido de corpore zonam
 Ilthyian parturiens in vota vocavit.

Nam-

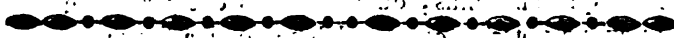
Namque laborabat graviter tum filia pulchrae
 Antigones, illi partus tum diva levatrix
 Adfuit, atque omnem pepulit per membra dolorem.
 Editus ergo patri similisque & amabilis ipsi
 Est puer hunc spectans medio Cos insita ponto,
 Contrectans manibusque & amica in brachia sumens,
 Talibus est tenerum verbis affata puellum:
 Euge beate puer, felix age fulgeat ortus
 Hic tuus. ah tu me tanto digneris honore,
 Quanto coeruleam Delon manifestus Apollo
 Et Triopon cultu collem venereris eodem,
 Quo rex aequalem Rheneacan amavit Apollo.
 Haec ubi dixisset, maternis insula verbis
 Protinus insonuit clara ter voce sub altis
 Nubibus, augurio firmans Iovis aethra aperto
 Omnia. at hoc magno signum de rege sacundet
 Qui dedit ipse deus. nam certe est maximus ille
 Atque vir egregius, quem mox ut prae dit in auras
 Sic amat, & primo confirmat Iuppiter ortu.
 Illum sponte sua felicia cuncta sequuntur.
 Divitiae veniunt illi, nunc possidet ergo
 Et maris & terrae spatia infinita, tenetque
 Innumeras gentes, quae festa pace quietae
 Frugifero pingues exercent vomere campos,
 Continuisque colunt crescentes imbribus agros.
 Sed non ulla magis facili se prodiga partu
 Terra aperit, quam plana suis Aegyptia tellus
 Frugibus exsuperat reliquas; quum Nilus inundans
 Fructifero putres emollit flumine glebas.
 Tot nemo populos, nemo tot possidet urbes
 Plenas artificum, plenas opera omnia agentum,
 Illi tercentum cellis stant moenibus urbes.
 Inde supra tres myriadas tria millia, porro
 Adde duas triadas, pone insuper hendecadas tres.

Tot populis dat iura, tot urbibus imperat illo
 Gloria magnorum Ptolemæus maxima regum.
 Præterea partemque tenet Phoenicidos orae,
 Atque Arabum partem felicia thura legentum,
 Divitis & Syriae Libyæque propinqua tenentis,
 Quicquid & Aethiopum, vicino sole calentum,
 Possidet a populis, nihilominus imperat omni
 Pamphyliæ, Caribus levibus, Lyciisque protervis,
 Et Cilicum quicumque habitant felicibus arvis,
 Cycladibusque vago dispersis orbe per aequor.
 Navibus ille quidem præstat, classesque per omnem
 Mittit & innumero confertit misse pontum,
 Et maris imperium late tenet: illius omnes
 Mandatis parent terræ, fluviique fonantes.
 Plurima sunt equitum claudentes agmina turmae,
 Sunt clypeis densi pedites, nitidoque cohortes
 Aere resurgentes, aciebus in ordine pulchro
 Densatis, strepitu ferientibus astra sonoro.
 Divitiis & opum fastus magnoque paratu,
 Omnes terrarum reges premit, omnia fundit,
 Assidue felix foecundo copia cornu.
 Tempore non aliquo dives vacat aula beatis
 Muneribus, toto ac diverso ex orbe profectis.
 Incumbunt operis populi, durosque labores
 Tranquilla exercent in pace & ab hoste quietis
 Nemo pedes siquidem piscosæ littoræ Nil
 Transgreditur, manibusque aliena invadit iniquis,
 Aut bellum movet, aut ullo Ptolemeia regna
 Miscet agens subitos arcepta per arma tumultus.
 Nemo etiam quamvis cælesti de nave propinquum
 Exilit in litus prædatum oviumque boumque
 Armenta, & spoliatis Ægyptia regna colentes.
 Talis habet regem servandi cura paterni
 Imperii, talis populo rex præsidet ipsi

Flavicomus Ptolemaeus, in omnia maxima natus, 1001
 Praecipue vir in arma potens, cui extra parentum 1002
 Omnia conservare laboribus aucta, vicissim 1003
 Parta labore suo patrias augere per artes, 1004
 Sed nec inutilibus tam regia dives abundat 1005
 Divitiis, quibus in captas & avita repostis 1006
 Scrinia parcat, nullum admittentibus usum, 1007
 Ceu fornicarum congestis super acervis, 1008
 Sed quorum bona pars divorum cedat honori, 1009
 Vel quum templa novo separat pereuntia cultu, 1010
 Vel nova constituit, vel splendida munera solvit 1011
 Primitias, cumulatque suis altaria donis 1012
 Rex pius in superos: quin plurima regibus idem 1013
 Dona aliis tribuit: sed & urbibus inclyta multis 1014
 Munera transmittit: socios quoque larga fideles 1015
 Dextera prosequitur: sacra ad certaminum Bacchi 1016
 Nemo unquam veniens cantor discessit inanis: 1017
 Quin potius docta praestantibus arte canendi 1018
 Munera contribuit se digna, nec arte minora, 1019
 At laudes Ptolemae tuas sacra carmina ratum 1020
 Pro meritis celebrant, quoniam bona multa poëtis 1021
 Tu facis, & veros Musis impendis honores. 1022
 Nam quid amabilius, quid pulchrius esse per orbem 1023
 Integrum poterit, quam pulchrae nomina famae 1024
 Accipere, atque homines inter virtute mereri 1025
 Illustram aeternos quae gloria duret in annis? 1026
 Haec manet Atridis etiam nunc: illa profecto 1027
 Infinita domus Priami bona divitis altae, 1028
 Etsi legitima belli ratione tulerunt, 1029
 Haud tamen illa magent, sed in atrii partibus orbis 1030
 Clausa latent, reditum duris adimentibus umbris, 1031
 Solus hic extingvens vestigia prisca parentum 1032
 Adscriptos numero divum facit esse videri, 1033
 Ergo patri divo, divaeque insigni matri, 1034

Thur

Thureque odorifera: famantia templa dicunt.
 In quibus ipsorum statuas dum collocat, auro
 Addens nobile: citis, diuus facit esse vocandos
 Omnibus, & toto leturos: orbe saltem.
 Atque illis dum sacra: facit, praepinguia adurit
 Viscera multa botum, taurosque: rotentibus axis.
 Imponit magis totius mensibus anni
 Ipse & amans coniux, qua non felicior unquam est
 Villa puella, vicinis capidis: complexa lacertis;
 Nulla boni meliora talit: comubia sponsi.
 Ergo amat ex: animo coniux fratremque virumque.
 Taliter in thalamum quondam coiere: iugalem
 Quos Rheati gentisse: ferunt, quibus omnia parent,
 Sic se compleri fratrem foror, ille forem,
 Iuppiter & Iuno: lectum venero in eundem,
 Quem stravisse: ferunt: redolentibus lrisa palmis,
 Salve rex Ptolemici, tuos ego: semper honores,
 Sicut & heroum: laudes & facta: aliorum
 Carmine non humili, nec: quod: contemnere possit
 Posteritas ventura, canam: tibi Iuppiter aequus
 Virtutem dabit, & faciet virtutis: beatum.

EPITHALAMION HELENES.

Idyllion XV Id. II.

Ad veteres clara: quondam Leontaeonidis arcus
 Constitit igniferis Hymettæus: temporis: ramis
 Evinctus, qua: regia flavicomis: Menelaus
 Stat vetus: huc viridi: bis sex: in veste: puellae
 Delectae: numquam: iocum, quas: illa: tenebant

Moenia, progressae festas duxere choreas
 Ante recens pictum thalamum, quum filius Aetel
 E geminis natu minor, & florentior aetate,
 Tyndaridam sibi dilectam despondit, & intra
 Duxit legitimi secreta cubilia lecti.

Ergo omnes una plaudebant voce canentes,
 Complexuque pedum quatiebant praepete terram,
 Ipsa domus festo resonabat tota Hymenaeo.

Ergone te placidae sic indulisse quieti
 Optime sponse iuvat? celeresque ita carpere somnos,
 Ceu tremebunda genae tibi fura vacillet acuto?
 Nunquid amans somni nimum es? num vina bibisti
 Plurima, quae tibi membra gravent? quia pectore toto
 Irruis, & placidi petis alta cubilia lecti.

Ipsum te siquidem decuit dormire per horas
 Quas velles longae quo tempore cunque diei;
 At dulcem sanores circa sua gaudia matrem

Ipsam virginibus mistam iussisse puellis
 Quae tibi nupta data est in multae tempora lucis.

Quandoquidem quae nupta tibi est, tua nupta futura est
 Perpetuo, sive oceani se condat in unda,
 Sive novo Phoebus terras illustret Eoo.

Praeterea non illa tibi subeuntibus annis
 Deerit, & in longi spatium deserviet aevi.

Felix o Menelaë, novisque beate Hymenaeis,
 Felici auspicio Spartaë praeclara petisti

Moenia, mille aliis primis quaesita virorum
 Nunc quia te faciunt voti pia fata potentem,
 Semideos inter tu solus habere magni

Et gener ipse Iovis, socer & tibi Iuppiter ipse,
 Et tecum thalamos Iove nata subibit eodem,

Qualis Achaïadum non est alla ulla per urbes,
 Tam non mortalis divino munere formae,

Quae fati eximiam dederit tibi candida prolem,

Si

Si matrem similem foecundo effuderit alvo,
 Nos igitur quibus una aetas, quas unus ad undam
 Eurotae labor exerceat iuveniliter unctas,
 Lauriferoque sacrae currentes margine ripae,
 Sexaginta quater numero sumus; omnibus idem est
 Virginitatis amor, muliebris & apta iuventus.
 Non tamen e nobis tam forma est ulla beata,
 Quae caruisse nota possit collata venustae
 Tyndaridi, nam sicut ubi non alma recessit
 Os croceum caelo profert aurora renascens;
 Sicut & invisae quum cedunt tempora brumae
 Ver placidum terras aperit candore nivali,
 Sic Helenae formosa choiri decora omnia nostri
 Exsuperat, tali nos inter lumine fulget
 Illa decens & magna, ut in arvis plana novelli
 Exsuperant fidei; velut hortum pulchra cupressus,
 Sicut equus curram velocem Thessalus ornat,
 Sic roseas formosa genas Lacedaemona claram
 Ornamento Helenae decorat, tam pulchra profecto
 Nemo opera in calatho distinxerit omnibus ullo
 Floribus, aut radio texens tam statmen acuto
 Neverit in variam per longa volumina telam;
 Tam docte citharam nemo percussit eburnam,
 Sive canens latum elypeatam Pallada pectus,
 Sive tuam radiis nitidissime Phoebe sororem,
 Quam formosa Helene, cuius de lumine utroque
 Spirant omnigeni desideria inter amores.
 O formosa puella, o dotibus inclyta gratis,
 Tu siquidem nunc tecta domus petis alta maritae,
 Nos cursum solitum, & campestria prata petentes
 Inter odoriferas foliis crispantibus herbas-
 Dulcio spirantes vario de flore corollas
 Texemus tibi, nosque tui meminisse iuvabit;
 Vbera ceu lactens desiderat agna parentis.

Sic

Sic memores nos diva tui de fronde coronam
 Nectemus per humum loti crescentis, & ipsam
 Umbrosa platani ponemus in arbore: post haec
 Promentes oleum, quod yasa argentea servant,
 Lativagae gelida platani fundemus in umbra,
 Scribemusque levi molles in cortice versus,
 Ut legat hoc aliquis, sed scriptum Doride Musa:
 Planta Helenae sum sacra, hospes venerare sacratam.
 Salve sponsa, tu o salveto sponse beate
 Et felix focero, Latona puerpera vobis,
 Det vobis Latona puerpera pignora fausto
 Successu parere, & plures superesse per annos.
 Vobis alma Venus, vobis Venus ignibus aequis
 Concedat flagrare extremos usque sub annos.
 Iuppiter auctet opes vobis, vos Iuppiter ipse
 Augeat, ut multa firmata propagine vestri
 Nobilitas generis longo extendatur in aevo,
 Mutuaque ut pariles aspirent pectora curae;
 Ut vester quicquid desiderat impleat ardor.
 Nunc geniali operam lecto date, surgere nove
 Excidat, Eoos quando conspecta iugales
 Dies pudoricolor croceo velabit amicta.
 Atria nos certe redeuntes ista videbunt;
 Mane ubi purpureae lucis praenunciis ales
 Ediderit primam vocem, & concusserit alas.
 Nunc o nunc Hymenaeo vale, nunc ista secundo
 Auspicio, laeto celebra connubia vultu.

Ille dolet terramque ferit pede, dumque dolorem
 Conqueritur matri quem pateretur, ait,
 Quum sit apis tam parvum animal, quibus artibus utens
 Viribus exiguis vulnera tanta facit?
 Cui Venus, haudquaquam mirabere, si tua spectes
 Quae puer exiguis vulnera tanta facis.

I D E M.

Spicula passus apum dum captat mella Cupido,
 Dum queritur matri, quid patiatur, ait:
 Vulnera quanta facit tam parvo corpore monstrum?
 Cui dea: & ipse puer vulnera quanta facis?

B V C O L I S C V S.

Bidyllion XX.

Eunice tumido derisit me improba fastu,
 Oscula formosae quum dulcia ferre pararem
 Nuper, & a sese repulit convicia iactans.
 Vada malum procul hinc, nec me per inepta proterve
 Oscula contigeris. neque enim sylvestria promptis
 Oscula, sed didici civilia stringere labris.
 Os mihi non poteris tu tam tetigisse venustum,
 Ne per visa quidem tacitae nocturna quietis.
 Quales namque oculi? qualis tibi forma? quis autem
 Iste ferox lusus? quae mollia verba profaris?
 Quam teneram barbam? quam molles fronte capillos
 Demittis? sed enim morbo tibi labra laborant:
 Ipse color manuum niger est tibi, spiritus ater
 Sordet, & os foedum putens exhalat odorem.

G g

I pro,

I procul attactu ne me foedaveris ullo.

Haec effata, sinum ter conspuat ore sequaci
 Ipsa suum, meque attente lustravit ab ipso
 Vertice ad usque pedes, & totum lumine corpus
 Ore loquens, oculis obliquis torva tuetur.
 Mollior & forma fit luxuriante, superbo
 Me ridens vultu. mihi circum pectora bilis
 Fervescit, trahit accitum cutis atra ruborem,
 Et simul averfa est, & me digressa reliquit.
 Ipse iram tacito magnam sub corde premebam,
 Quod me sic pulchrum forma, sic ore venustum
 Pessima derisit meretrix, & inutile scortum.

Dicite pastores verum mihi, sumne ego forma
 Praeditus, anne aliquis divum mea corpora mutat?
 Et certe decus hoc nuper mihi floruit aevi.
 Sicut pulchra hederæ frondentes brachia ramos
 Conscendunt, sic barba sua lanugine nostra
 Vernabat, similis viridi percompta felino:
 Tempora crinis erat, frons splenduit addita nigris
 Alta superciliis, oculorum gratia talis,
 Qualis cum glauca possit certare Minerva,
 Dulcius os quocunque cibo, quod ab ore fræbat
 Vocis opus, mel atque favos dixisse licbat,
 Fistula sive mihi, sive edit tibia cantus,
 Seu resonum tenui modulor sub arundine carmen,
 Sive horum quodecunque cano, sive omnibus istis
 Dulcia verba loquor, dulcissima carmina canto.
 Et me formosum dicunt in montibus omnes
 Quæ modo cunque habitant Nymphae, quaecunque puellæ
 Et me suspiciunt, & amant: hæc civica tantum
 Non amat, & quia sum pastor, quod & exprobrat ipsa,
 Non audit quaecunque loquor, neque curat amantem.
 Per tamen ipse cavas vales Dionysus oberrans
 Cum grege lascivos sequitur pascente iuveneos.

Scilicet ignoret volucrum quod mater amorum
 Aegra aliquando Venus pastoris amore fuitlet
 Irriguis Phrygiae pascens in vallibus Idae,
 Ipsa quoque in sylvis formosum servat Adoniam,
 Extinctum in sylvis cadum deplorat Adoniam.
 Quis fuit Endymion? numquid non pastor & ipse?
 Candida pastorem tamen hunc Dea noctis amavis,
 Siderei veniens alio de vertice Olympi
 Latmia saxa petit, pastorem amplexa iacentem est:
 Et tu pastorem ploras Rheca tristis amatum:
 Tu quoque num puerum pascentem Iuppiter aras,
 Atque illum propter latis in vallibus erras?
 Non amat Eunice pastorem sola proterva,
 Quae venete est melior Lunaque atque Cybele.
 Amplius ergo iussum pastorem candida Cypri
 Iam nec amare veis, munitas sive per urbes,
 Sive per umbrosos montes; quia ipsa per omnes
 In vacuo iacess noctes & sola cubila.

P I S C A T O R E S.

Eidyllion XXI.

Sola novas homini paupertas excitat artes,
 Sola docet varios eadem, Diophante, labores.
 Namque nec afflicti operum dormire molestas
 Permittunt curae, quod si qua brevissima somni
 Tempora contigerint alicui, mox denique fallas
 Pectora turbantur surgentibus anxia curis.
 Forte senes dum squamosos ex atque nos pisces
 Venantes, siccam spernabant litoreis algam,

In texta foliis casula de more iacentes,
 Quos prope depositi manuum iacuere labores,
 Flexibiles calathi, calamique, hamiq̄ue tenaces,
 Funiculi in spiras contorti, & retia spumis
 Humida, fallaces e viminibus labyrinthi.
 Et laquei teretes, & vellera, deinde vetustum
 Navigium vinellis haerens, vestesque sub ipsis
 Fulturis capitum constratae, pileolique,
 Exiguoque breves textae de vimine sportae.
 Hic labor omnis, opes hae piscatoribus omnes
 Non illis brevis olla fuit, non una profecto,
 Tota ea difficili de paupertate coacta
 Praeda videbatur: nec enim quisquam accola iuxta,
 Nec vicinus erat, casulae prope limen, in ipso
 Aequare paupertas ceu deliciata natabat.

Nondum nox medioolvebat sidera lapsu,
 Quum labor ostriferum rediit scrutantibus aequor,
 Et nocturna viris patefecit lumina somnus,
 Illi hoc humentes cecinerunt carmen in auras.

Falluntur quicumque putant breviora quietis
 Tempora nocturnae quum torrida volvitur aestas
 Villa dari, longos quum Iuppiter ipse dierum
 Adfert circuitus: iam somnia tempore noctis
 Vidimus infinita, nec est dum sidus obortum
 Aurorae: sed me num forsitan orta fefellit?
 Insolitae quae causa rei est? quae tempora noctis
 Ista soporiferae tam nobis longa fuerunt?

Falso formosi reprehendis tempora veris.
 Nam neque sponte suos festinant tempora cursus,
 Cura sed, optati quae distrahit otia somni,
 Saepe breves noctes longas facit esse videri.
 Verum age num tales doctus quandoque per artem
 Somnia collectas? etenim pulcherrima vidi,
 Nec patiar, te visa meae nescire quietis:

Ac veluti praedam, sic dividere omnia tecum
 Ista velim, quae grata Deus mihi somnia misit.
 Haud etenim virtute animi devinceris ulla.
 Optimus ille quidem est, qui somnia iudicet, idem
 Qui didicit, potuitque alios simul ipse docere,
 Ingenioque & mente valet: sed & otia nobis
 Commoda nunc adsunt, quae frustra infumere nolis.
 Nam quid agat recubans aliquis somnumque capeffens
 In foliis teneras constrata fronde per herbas,
 Propter aquas rapidi qua pulsant littora fluctus,
 Nec facile admittens inter loca senta soporem,
 Horridus enectas qua catidius opprimit herbas?
 Lucet & in Prytanaeo clara lucerna, quod aiunt,
 Semper habere aliquid dulcis consueffere rapinae.
 Ergo age dic tandem turbatae infomnia noctis,
 Omnia nempe tuo monstra haec recitabis amico.

Tempus erat prono stabat iam vesper Olympo,
 Per mare defumpti quum corpora fessa laboris
 Deposui, & vacuos requies obrepfit in artus.
 Tum neque corpus eram distentum mole ciborum,
 Postquam spirantes vacui ieiunia ventris
 Pertulimus, multam Phoebae lueis in horam,
 Vt poteras meminisse, sedens mihi forte videbar
 Praerupto in scopulo toto conamine pisces
 Observare vagos, calamis fallacibus escam
 Concutiens. ibi tum de piscibus unus opimus
 Appetit hamato circumfita pabula ferro.
 (Omnis ut optatos sopita canicula panes
 Somniat, ipse vagos mea vota & gaudia pisces)
 Ille quidem praestans hamo & praegrandis adhaesit,
 Et niger attracto sanguis de pisce fluebat,
 Et calamum praeda curvum quatiente tenebam.
 Capturam vero manibus dum prendere tento
 Res fuit ingentis certaminis ista profecto,

Quo tantum tenuisse queam conamine piscem,
 Vulneris in mentem venit mihi scilicet, inquam
 Vulnere nunc vires ad me tardante natabis.
 Ac simul extendi, nec enim fugiebat, utrasque,
 In piscem aureolum & subtus mea lina retraxi.
 Aurum totus erat, toto contactus ab auro.
 At mihi sollicitum subita formidipe pectus
 Disignit, ne forte sacer foret Enacogaeo,
 Et multum dilectus ita aureus undique piscis,
 Thesaurus vel coeruleae fons Amphitrites.
 Paulatim ergo ipsum solvi retinacibus hamis,
 Ne quod ab hamatis teneatur retibus aurum
 Amplius, atque illum subeunte rudentibus auro
 In siccum traxi littus. tum frivola demum
 Sacramenta dedi iurans, quia scilicet esset
 Haud ultra placido facturus in aequore cursum,
 Sed magis in terra semper mansurus, & auro
 Regnurus. at haec monstrosae somnia noctis
 Excussere mihi, sed in haec tu cuncta sagacem
 Intendes animum, simul ordine noveris hospes,
 Ius quia iurandum metuo, nec laedere fas est.

Non est quod metuas quae non iuraveris ipse,
 Non etiam aureolum-piscem contempseris usquam,
 Nec sis venatus per coerulea lustra profundi.
 Somnia nam vanis sunt ista simillima nugis.
 Quod loca & vigilans excussieris ista, fovebis
 Spem somni de pisce magis qui carneus addit,
 Ne, tibi dum fallax Deus aurea somnia misistat,
 Emoriare fame falso delusus ab auro.

DIOSCVRI. ENCOMIASTICON.

Eidyllion XXII.

Cantemus pueros Lædæ, & Iovis ægide clari,
 Castora, Pollucemque manu clavaque timendum,
 Taurinis media insertantem brachia loris.
 Cantemus bis terque viros, quos mascula virtus
 Extulit, e clara genitos Læcdaemone fratres,
 Pignora Thestiadis eunctis veneranda puellæ,
 Humano generi qui certam ferre salutem
 Sæpe solent, quum iam res est in acumine ferri.
 Quorum numinibus turmae servantur equestres
 Crudo sanguinei perituræ fulmine Martis
 Sæpius, & rapido iactatæ ex aquore naves,
 Quando vel occiduis vel iam surgentibus astris
 Incubuere graves vento quassante procellæ,
 Evertuntque mare, & magno cum turbine fluctus
 In puppim proramve ruunt, vel denique navis
 In quamcunque furens partem tulit impetus illas,
 Iamque adeo rumpunt miseræ tabulata carinas,
 Utroque a latere antennis iam carbasa ruptis
 Armaque contractis male pendent nautica malis,
 Obduxit nox atra polum, iam grandine nimbi
 Praecipitant, densisque strepit niger imbribus æt
 Plangit & horrifonis mare flatibus omne remugit,
 Omnia sternit hiems, & inexuperabilis æolus;
 Vos tamen e medio demersæ sæpe profundo,
 Naufraga membra ratis tranquillæ redditis auræ
 Pene metu mortis torpentibus undique nautis,
 Tunc sævi fugiunt peccati per æquora venti,

Rarescunt nebulae, pontum lux missa serenat,
 Et iam Parrhasides depulsis nubibus urvae
 Apparent, asinosque inter praesepe refulget
 Obscurum, factumque notat mare navibus aptum.
 O prope qui fertis opem mortalibus ambo,
 O equites gemini, cantores, & citharoedi,
 Pollentesque feri certamine Martis athletae,
 A quo principium sumam? quem carmine primum,
 Castora Pollucemne canam? sed utrumque canentes
 Pollucem in nostro dicemus carmine primum.

Quum Pegasaea ratis patria solvisset ab ora,
 Diis genitos clarosque ferens heroas, acutis
 Cotibus horrentes Symplegadas evasisset,
 Ostiaque exisset cani nive devia ponti,
 Venit ad intonfos Bebrycas; tum denique fessi
 Heroës posito tabulata per utraque ponte
 Navis Iasoniae, multi per littus apertum
 Egrediebantur, siccoque in margine lectos
 Sternebant, manibusque focos ignemque parabant.
 Hic sobole insignis variorum Castor equorum,
 Et Pollux subfuscus aberravere relictis
 A fociis, loca per deserta & devia lustra
 Obsita condensae peragrantes omnia sylvae,
 Rupe sub horrifona petram reperere fluentem
 Fonte perennis aquae, nec foedae fordibus ullis.
 Quem prope erant alii, quorum crystallina venis
 Argento similis turgentibus unda fluebat.
 Stabant & piceae nutantes vertice pinus,
 Et platani latis facientes frondibus umbram,
 Et circum Herculeae variis sacrata coronae
 Populus alba comis, & coniferae cyparissi.
 Hinc, qui gratus apum labor est, nova mella legentes
 Spirabant vario fragrantés germine flores,
 Quales vere suo viridem tot millia campum

Distin-

Distinguunt, pinguntque novi nova prata colores.
 Haec loca vir multa praestans virtute colebat
 Armorum visu horrendus, contendere doctus
 Cestibus, & duris contractus tempora pugnis.
 Huic pectus fuit excelso thorace rotundum,
 Durus robusti latissima tergora dorsi:
 Corpore firmus erat ceu ferreus: ultima vero
 Magnos circa humeros extabant brachia, duris
 Fulta toris, velut e saxis fabrefacta rotundis,
 Qualia saepe rapax rotat aucto vortice torrens.
 Videris, ingentem possis dixisse colossum.
 Hirta tegens spoliū truculenti terga leonis,
 A summa cervice pedes pendebat ad imos.
 Hunc prior est Pollux verbis affatus amicis.

POL. Salve hospes, quis? & unde genus? quae sunt loca? qui-
 Hic habitant homines? quales? quae nomina genti? (nam

AM. Quid salvere iubes? quae sit mihi causa salutis,
 Quando viros video quales non vidimus ante?

POL. Sed confide. nec iniustos te crede videre,
 Quosque nec iniusti tales genuere parentes.

AM. Confido, nec habet quisquam mea pectora terror.
 Sed me voce tua nec oportuit ista moveri.

POL. Moribus & saevis, & agrestibus esse videris,
 Et qui difficili contempnas omnia fastu.

AM. Quales esse vides, tales sumus: at tua nunquam
 Vidimus, aut cupido pede regna subivimus hospes.

POL. Si venias tamen eximiis cumulabere donis,
 Et dextro hospitii susceptus iure redabis.

AM. Sed neque muncribus tu me susceperis ullis,
Et neque res credas nostras tibi posse parari.

POL. Percite vesanam furioso numine mentem,
Numne precor sterilem bibere hanc permiseris undam?

AM. Hoc novisse potes tunc quum cruciabere ficcus,
Et tua labra siti pendebunt arida multa.

POL. Dic precor argentone velis aliave pacisci,
Qua possim meruisse tuum mercede favorem?

AM. Fige pedes, intende oculos, celer unus in unum
Tolle manus, adversa viro vestigia firmans,
Pugil ut es, vestrae ne forte peperceris arti.

POL. Ergo quis est cui me iubeas concurrere cestu?

AM. Mene vides? hic pugil erit tibi proximus ipsi.

POL. Numne parata locas venturae praemia pugnae?

AM. Tu meus, ipse tuus, si vicero, habebere victus.

POL. Cristatarum aviam sunt ista simillima pugnae.

AM. Sive avium similes igitur, seu forte leonum,
Haud alia extiterint nostrae nunc praemia pugnae.

Dixerat, & concham capiens immugit anhele
Oré fremens Amycus: sonitu testudinis autem
Bebryces audito promisso crine comantes
Subtus inumbrantes platanos cojere vocati.

Ipse quoque armorum praestans virtutibus, omnes
Convocat heroas Castor Magnesidos Argús.
Qui postquam regidis firmati petilibus artus
Armavere manus, & longis fortia loris
Membra tegebantur, tum durae caedis avaros

In medium duxere viros: ibi plurimus ipſis
 Exortus labor eſt, uter obvia lumina ſolis,
 Aut uſer a tergo acciperet; ſed tu inclyte Pollux
 Tales ingentem viciffi heros per aſtas.
 Solis enim radiis Amyci, ſrons tota patebat,
 Et feriebantur Phœbææ hœſtina flamma,
 Ergo furens, animo aduerſum tendebat in hoſtem
 Protenſis longe manibus, plagasque virumque
 Acriter obſervans, cui ſummi robora menti
 Offea Tyndarides illato contudit ictu,
 Quamque prius cum collecta commotior ira
 Aſtuat, & ceſſum quatiens vehementius urget
 Aduerſum, iam iamque magis præmit ille, trementi
 Membra genu niſus, vaſto ſtat pondere nutans,
 Quo viſu horribili fremitu magnoque tumultu
 Bebryces inſclamant, alia de parte faventes
 Magnanimi heroës vires clamoribus addunt
 Forti Tyndaridæ, ne forſan in arcta coactum
 Prævalidis loca viribus opprimat ille vir, ipſi
 Terrigenæ ſimilis Tityo; ſed & ipſe reſiſtens
 Fortiter ambabus terrens cohibebat ab acri
 Impete, pennigero natuſ Love, fratre creatum
 Ipſius æquoreo, quamvis immanior eſſet.
 Qui quum, iam gravibus plagis velut ebrius, atri
 Sanguinis evomeret venis manantibus undam,
 Rurſus ibi ut videre oculos ſub fronte tumentes,
 Maxillasque gravi ſœdatis ulcere, & oris
 Vulnera contuſa, magno clamore ſequuntur
 Vincentem chorus heroum, tunc undique Pollux
 Intentans, plagasque minans agitabat inanes,
 Eluſitque virum, donec iam corpore ſeſſum
 Senſit, & hic demum ceſſu ſeris inter utrumque
 Lumen, ubi mediæ coëſt discrimina maris,
 Et cuſq; detracta nudavit ad intima frontem

Ossa viri iam stratus humi, terramque supinus
 Contigit, & virides extenditur ille per herbas.
 Nec mora confurgens postquam se in crura levavit,
 Acrior incumbens pugnae vis mutua miscet
 Vulnere, sic duris feriebant corpora loris.
 Ipse sed incusso Bebycum dux Pectora cestu
 Neglecta cervice ferit, sed tempora plagis
 Vtraque bellipotens Pollux immitibus urget
 Adversi, & totos defoedat sanguine vultus.
 Iamque fluens toto calidus de corpore sudor
 Manabat, iamque ex magno & de corpore tanto
 Exiguus fuit, & tantis vir inutilis armis.
 Ipse animo praestans, & viribus alta ferebat
 Pectora Pyndarides, & membra valentia Pollux,
 Et color hinc melior fulgebat corpore toto.
 . Qua ratione virum divicerit omnivoracem,
 Nunc age Musa refer, nam tu Dea singula nosti.
 Ipse aliis ex te possum percepta referre,
 Quaeque placent tibi, quaeque tibi memoranda videntur
 Eloquor: ipse igitur magnum & memorabile factum
 Edere percupiens Amycus, laevaue prehensam
 Laevam Pollucis tenuit, sed corporis artus
 Ingentes latere a dextro ferus extulit, & se
 Oblivum obliiciens validos surgebat in ictus.
 At Pollux caput elabens subtraxit, & inter
 Luctandum cestus in laevum tempus adegit,
 Affixitque gravi percussum vulnere, donec
 Contuso niger efflueret de corpore sanguis.
 Verbera dehinc repetita Amyci clamantis in ora
 Ingressit, malis dentes sonuere revulsi.
 Nec modus oppressae faciei infligere plagas,
 Donec luxatae fracta compagine malle
 Conciderant: iam quantus erat, quantusque supino
 Corpore planxit humum pene exanimatus, utrasque

Ex-

Extendens cum voce manus renuente laborem
 Amplius, & subito victum certamine fassa.
 Nam prope erat durae confinia pallida mortis,
 Nec tamen indignum quicquam, nec labe notandum
 (Quamvis victor) in hunc patraſti maxime Pollux.
 Ipſe ſed aequorei per coerulea regna parentis
 Iuravit, ſacro Neptunia numina voto
 Teſtatus, ſeſe hoſpitibus non amplius ullis
 Iniuſtum fore, non ullis in rebus iniquum.

Haecenus haec igitur de te, rex inclyte Pollux,
 Deque tuis cecini laudes virtutibus iſtas.
 Nunc te magne canam ſimul & tua praeſta Caſtor
 Tyndarida, qui ſelectis equos, qui dirigis haſtam
 Quolibet, aerato pectus thorace coruſcans.

Tyndaridae gemini geminas rapuere puellas,
 Leucippo genitas geniti Iove, quos duo curſu
 Pone ſequebantur fratres Aphareia proles,
 Leucippus quibus has deſponderat ante puellas,
 Acre tuens Lynceus, & bello fortior Idas,
 Qui poſtquam ad tumulum vitali lumine caſſi
 Concurrere Apharei, rapidis de curribus ambo
 Deſiliunt, clypeisque cavis, & grandibus haſtis
 Membra graves, acuunt in mutua praeſta vires.

Hic nitida Caſtor galea cava tempora tectus
 Alloquitur fratres magno clamore coevos,

Quis furor, o veſani, animis & pectore caeci,
 Impia crudeles armare in praeſta dextras:

Cur aliena novo petitis connubia raptu?

Cur tam difficiles? cur tam ſine moribus eſtis

Humanis! cur infertis fera bella? quid enſes

In manibus nudi? nobis Leucippus habendas

Tradidit ipſe ſuas aeterna in foedera natas,

Quas nuptas nobis prius omnibus eſſe futuras,

Iure ratum fecit iurando, turpiter ipſi

Et

Et praeter ius fasque alieni foedera leſti
 Turbantes mulisque virum bubusque paratis,
 Atque aliis rebus male corruptiſtis amicum,
 Atque haec furati connubia frivola habetis
 Muneribus: quoties vero haec praesentibus ipsis
 Ipse egomet dixi vobis, non vana & inepta
 Garrulitate loquax? non hoc heroës amici
 Vos decet, ista viris non sunt accommoda magna
 Munera, despondere sibi, & vi ducere nuptas
 Quae sponſos habeant sibi iam cum dote paratos.
 Et Sparte populosa, & equis memorabilis Elis,
 Et praestans ovibus regio plena Arcados orae.
 Messeneque potens, & Achaïa dives, & Argi,
 Et quae Sisyphiae sunt littora innecta Corintho,
 Innumerabilibus sunt haec loca plena puellis,
 Nec naturae opibus, nec nobilitatis egenis,
 Nec virtute animi, quarum fit copia vobis
 Ducere quas libeat, vobis quo nomine plures
 Esse velint ſoceri, vos & vestrique parentes,
 Et patrius longo proavorum ex ordine sanguis,
 Aequatis meritis heroes laudibus omnes
 Praecipuo decore insignes, nunc illud amici
 Definite, & nostris precibus permittite iustam
 Coniugium, vobis aliud nos inveniemus.
 Talia multa quidem vobis, plura loquebar,
 In mare sed celeres rapuerunt omnia venti,
 Nullaque inutilibus parta est mihi gratia verbia.
 Vobis namque ferum est & inexorabile pectus.
 Sed vel adhuc monitis parete salubribus ambo,
 Praecipue nobis patruelis sanguine iuncti.
 Quod si forte magis bellum lacrymabile cordi est,
 Et discernentes odium crudele necesse est
 Tingere manantes defluxu sanguinis haestas,
 Fraternali Pollux iunctus mihi sanguine, & Idas

Innocuas belli dextras a clade tenebunt.
 Nos duo, tu Lynceus, ego Castor, nempe minores
 Qui natu fumus, assumptis pugnabimus armis,
 Ne nimio doleant nostri moerore parentes:
 Ex una satis esse domo si concidat unus
 Quis dubitet? reliqui sociis iucunda parabunt
 Gaudia, proque neci missis optata tenebunt
 Connubia, & dulces celebrabunt inde Hymenaeos.
 Nos decet exiguo magnum discrimine bellum
 Effugere. his dictis tacuit: quae dixerat autem
 Non passurus erat Deus irrita dicta futura.
 Illi igitur natu maiores arma reponunt
 Ex humeris in humum iacentes, inde minores
 Profillunt: primam proles Aphareia Lynceus,
 Oblongum quatiens clypei sub tegmine telum.
 Nec minus ingentem generosis viribus hastam
 Impiger arripuit Castor: tum vertice summo
 Ambobus capitum cristae micuere comantes.
 Principio utentes hastis gravioribus omni
 Arte laborabant, observabantque notantes,
 Si qua parte cutem possent contingere nudam.
 Sed prius, inflicto quam quisquam vulnere laesum
 Ingemeret, summo extremi sub acumine ferri
 Confractae cecidere hastae, durisque reflexae.
 In clypeis haesere: truces tum protinus enses
 Vaginis rapuere, iterum per mutua caedem
 Vulnera tentantes: pugnae mora nulla petita
 Fiebat, sed adest faevi iam libera Martis
 Copia, saepe ferox Apharidae affligit equina
 Tyndarides galeam crista a cervice comantem.
 Contudit & multo spatiosum verberare scutum.
 Multa quoque & Lynceus oculis insignis acutis
 Cominus ense potens in Castora toris, & illi
 Perstrinxit rigido conuulsa mucrone rubentem.

Ilius

Illius afflixit fumam tum denique palmam
 Castor, & e manibus gladium portantis acutum
 Excussit, laevumque pedem subduxit. at ille
 Protinus elabique fuga atque evadere tentat
 Ad patris alta sui monumenta, ubi belliger Idas
 Adfistens confanguineis spectabat in armis
 Inter se certare viros. sed protinus illum
 Adsequitur, ferroque ruens transfigit acuto
 Per medium latus, & medii per lubrica ventris
 Viscera. at ille cadens nutanti poplite terram
 Contigit, atque ipsi circum cana tempora somnus
 Ferreus incubuit, Lethaeam lumina noctem
 Clausa trahunt. sed & haud alium fuit amplius illum
 Ad patrios visura focos dulcesque penates
 Laocoossa parens Hymenaeia sacra parantem.
 Nam patris e tumulo extantem Messenius Idas
 Corripiens statuam fuit emissurus in hostem
 Autorem necis, atque ulturus funera Lyncei.
 Sed tulit auxilium correpto Iuppiter illi
 Marmore decusso e manibus. tum fulminis ipsum
 Ignibus exustum violentis perdidit Idam.

Pectora sic bello fortissima Tyndaridarum
 Impetere haud facile est, fortes e fortibus ipsos
 Victoresque fatos. vos ó clarissima Ledaë
 Progenies salvete, meisque ante omnia laudem
 Versibus aspirate bonam, quicumque poëtae
 Musica sacra colunt, isto sunt nomine chari
 Tyndaridis Helenaëque aliisque heroibus, altum
 Quicumque evertere potentibus Iliion armis,
 Auxiliumque tibi iustum Menelaë tulerunt.
 Aeternum decus ó reges & nomina vobis
 Immortalia perfecit divinus Homerus,
 Dum canit atque urbem Priami navesque Pelasgas,
 Iliacas simul pugnas, dum laudat Achillem

Infraſtam belli turrim: ſed & haec ego vobis
 Carmina, Muſarum blandiſſima munera, canto.
 Qualia & hae praefant, & fert mea parva facultas,
 Talia ſponte fero, pulcherrima munera magnis
 Carmina ſunt, nec honor diis carmine gratior ullus.

E R A S T E S.

Eidyllion XXIII.

Vir fuit in durum quidam reſolutus amorem
 Totus, & infano flammae Cythereidos aeſtu
 Perditus. Hic puerum formae praefantis amabat,
 Verum difficilem, nec ſaevo in pectore formae
 Reſpondente animo; miſerum namque odit amantem,
 Et neque curabat, ſaeuum neque novit amorem,
 Quis ſit, quamque potens Deus, & quae vulnera quantis
 Viribus inſigat, quam ſpicula figat acerba
 In pueros. ſic indomitus fuit ille puellus
 Omnibus in verbis, atque in congreſſibus, & nec
 Villa aderant miſero nimiae ſolatia flammae,
 Non qui formoſo nitor effulgebat ab ore,
 Non iubar ex oculis niveaque a fronte renidens,
 Mellea non roſeum referentia mala colorem,
 Sermo refrigerium nullus, non grata ferebant
 Oscula, quin diro ſic contabeſceret aeſtu.
 Sicut enim fera ſylveſtris, quam cura ſagacis
 Venatoris agit, ſuſpectum praecavet hoſtam.
 Sic puer ille virum fugiebat, & odit amantem,
 Ac velut indignum patiens quid, percitus atra
 Bile ferebatur, facieſque ſimillima bili

Palluit, attenuabantur labra, floridus ipso
 Fugit ab ore color, torvumque tuentia quandam
 Lumina vim prae se turbata mente ferebant.
 Corporis illa tamen species indigna superbi
 Sic quoque contemptum magis exacuebat amorem.
 Tandem non ut amans lacrymas emisit inanes,
 Sed pueri veniens ad limina flebat amati,
 Vestibuloque iacens dedit oscula postibus atris,
 Extrema miserum testatus voce dolorem.

Dure puer, quem crudeles peperere laeanae,
 Saxeë faeve puer, nec amari digne, tibi isthaec
 Ultima dona fereñs veni, quo guttura frangam
 Feralem laqueum, non amplius inde videbis
 Tristibus iratum fatis puer improbe apud te.
 Sed vadam funesta petens loca protinus, in quae
 Tu me condemnas, qua fertur amantibus esse
 Communis via, qua Lethe fluit alta furori
 Inducens obliviam. sed licet hanc ego totam
 Epotem, non haec desideria extinguantur,
 Et nunc extrema tua limina voce saluto.
 Non equidem ignarus quid sit post ista futurum.
 Et rosa formosa est, sed tempore marcet & aret.
 Formosae & violae verni sub sidere solis,
 Sed cito conteritur flos, & nitor ille senescit.
 Candida sunt etiam per amoënas lilia valles,
 Sed cito marcescunt, & quae modo candida nix est,
 Tabescit, moriturque brevi liquefacta sub aestu.
 Et puer est primis formosus & utilis annis,
 Sed manet exigui vivens breve temporis aevum.
 Tempus & hoc veniet quondam, quo tu quoque amabis
 Dura Cupidinea praecordia saucius igni,
 Et miser ingratos heu multum flebis amores.
 Nunc tamen extremum hoc misero da muuus amanti
 Dulce precor, quando egrediens haec limina, celsa

De trabe suspensum me videris ultima passum,
 Te propter, ne praetereas, sed siste parumper,
 Et fletu modicum lacrymas e lumine fundens,
 A laqueo me solve, tuoque e corpore vestes
 Iniice, & abscondens tege me, sed & oscula denum
 Grata fer exanimi, & quae vivo saepe negaras
 Gratificare mori per te formose coacto.

Sed neque me timeas, non possum vivere, non si
 Conciliatus ames me totus, & oscula iungas.
 At tumultum mihi conde meum qui condat amorem.

Quem si forte adeas, res ab imo pectore clama.
 Dulcis amice iaces. quod si non forte graveris,
 Hoc quoque succlama, bonus est mihi raptus amicus.
 Et breve concisis inscribe epigramma figuris,
 Versibus exactum tibi quod signabo duobus,

Hunc amor extinxit, ne transgrediare viator,

Siste pedes, & dic, durum est fortitus amicum.

Haec fatus, lapidem capiens in limine fixit,
 Terribilem medio, tum funem trista clamaus
 Nexuit, & collo laqueum circumdedit atrum.
 Atque ita devolvit sellam qua consistit aptans
 Colla truci laqueo morientia, iamaque pendit
 Mortuus. at foribus postquam puer exit apertis,
 Et videt ante suum limen, pendere necatum
 Sponte virum, nihil est fato commotus acerbo,
 Nec flevit miseranda novae spectacula mortis,
 Sed misero vestes in funere polluit ipsas,
 Quas habuit, deinde ad certamina gymnica tendens:
 Et magis his etiam iucunda lavacra perebat.
 Venit, & ad diyum, cuius modo numina facta
 Laeferat audaci, stabat pede factus ab imo
 Marmoreus iuvenum super ada lavacra Cupido.
 Continuo statuam Deus impulit. illa superbi
 In caput incubuit iuvenis, presitque iacentem

Ille brevem rubro vitam cum sanguine fundens,
 Verba dedit, lingua vix haec moriente loquutus,
 Aequanimi periiit osor amoris, vivite amantes,
 Et socios adamate, Deus videt omnia iudex.

HERCULISCVS.

Eidyllion XXVI.

Quinque bis Alciden menses aetatis habentem
 Alcmenae Mideatis, & una nocte minorem
 Iphicium, quandoque lavans ac lactibus implens
 Ambos imposuit clypeo, quem fortis ahenum
 Amphitryon Pterelae, scutum haud ignobile quondam
 Eripuit caelo, capita hinc puerilia tangens,
 Sic pueros affata suos est provida mater:

Claudite nunc oculos, dulcemque capeffite somnum
 Infantes, animaeque meae, dormite beati,
 Evigilate iterum venturae lucis ad ortum.

Haec ubi dixisset, velut incunabula leni
 Versabat motu clypeum, tunc mollior illis
 Obrepsit somnus. Sed adacto tempore postquam
 Frigida iam mediam volvebant sidera noctem,
 Humentemque poli stabat Borealis ad arcton
 Ensiser, & magnos humeros monstrabat Orion,
 Tunc meditata dolos furilis exercita Iuno,
 Horrentes squammis duo pessima monstra dracones
 Coeruleis immisit, at illi limine ab ipso
 Plana pavimenti verrunt loca, nigra trahentes
 Corpora, sanguineos oculis spirantibus ignes,
 Membra voraturi ceu protinus Herculis ibant,

Triste minabundo spargentes rore venenum .
 Iamque propinquabant pueris , vibrantibus ora
 Sibila lambentes linguis , Iove cuncta vidente .
 Excutebantur somno Mideatide nati
 Alcmena : tum lux visa est insueta per omnem
 Effulgere domum : postquam tunc vidit in ipso
 Serpentes clypeo , dentesque horrore tremendos
 Aspexit , mox Iphiclus puerilia multo
 Frigidus ossa metu vagitus edidit , altis
 Difficiens pedibus villosae tegmina vestis ,
 Tanquam qui cuperet fugere atque evadere ab hoste .
 At puer Alcides nihilo conterritus , ambas
 Extenditque manus , anguesqueprehendit , & urgeas
 Pugnisque & gravibus connectit guttura vinclis ,
 Plurima qua tetri sunt femina parte veneni ,
 Quos etiam superi oderunt , serpentibus atris .
 Illi autem crebro repetita volumina circum
 Necebant puerum , paulo ante in luminis auras
 Progenitum superas , & adhuc lactentia labris
 Vbera fugentem , neque sub nutrice gementem .
 Mox iterum passo dissolvunt corpore gyros
 Namque , fatigati spinas , evadere quaerunt
 Vincula , quae nimio iam dura labore ferebant .
 Audiit Alceme clamorem ac territa primum
 Confurgit , talique virum sermone fatigans :
 Surge , ait , Amphitryon , nam me timor anxius urget .
 Surge age , nec pedibus circumdare sandala cures .
 Numne audis pueros ? quam clamat iunior autem .
 Nonne vides intempesta quia nocte resulgent
 Luce nova claraque haec tota cubilia , nondum
 Quum tamen ulla dies croceos detexerit ortus .
 In nostram nova monstra domum venire : quod adsit
 Est aliquid mihi crede novum , Sic dixit . at illi
 Moriger Amphitryon consueta cubilia liquit ,

Artificique manu factum prorupit ad ensem
 Appensum clavo, quem cedrina sponda tenebat.
 Tunc primum zonae pulcherrima cingula nuper
 Contextae p̄t̄it, inde manu properanteprehendit
 Vaginam nigrae grave opus de stipite loti.
 Tunc ingens thalamus caligine rursus opaca,
 Et multum tenebris oppletus inhorruit aëris.
 Hic multum famulos effiantes pectore somnum
 Ipse vocans, afferre focus iubet ocyus ignem.
 Surgite, ferte citi, foribusque repagula apertis
 Deiciate, ô operum patientes. hætenus ille
 Clamabat: propere lychnis ardentibus illi
 Accurrunt: iam parte domus properantibus omni
 Plena fuit servis, iam clara in luce videntes
 Exiguīs manibus duo frigida monstra tenentem
 Alciden puerum, tum laeta voce sonabant,
 Ille autem dextra serpentina monstra prehensens
 Extulit, atque manu versabat in Amphitryonem
 Altius exultans, ridens, & morte gravatos
 Ante pedes patris abiecit quos vicerat angues.
 Ipsa sinu rapit Iphiclum fidissima mater,
 Exsanguem siccumque metu: nec secius aufert
 Amphitryon alium sub tegmine vestis ovillae
 Involvens puerum, solitque cubilia lecti.
 Tum repetens, placidi reminiscitur otia somni.
 Et iam tempus erat, dilucula proxima galli
 Concinuere alacres, terna vice vera loquentem.
 Omnia Tiresiam vatem vocat anxia mater,
 Exponensque novi casus miracula, iubebat
 Ducere, quid tali portendant numina moustro:
 Dic, ait, o vates, nec sit pudor edere, quicquid,
 Vel si triste etiam, denunciatur ira deorum.
 Nec tege quicquid est: nec enim ex mortalibus ulli
 Effugere est quaecumque Deas fatalia nerunt.

Fila

Fila suum certo carpentes stamine fufum.
 Nunc tamen haec vates doceo te cuncta scientem.
 Haftenus Alcmena, cui talia reddidit ille:
 Felix próle bona sanguis clarissime Persei
 Fide animo mulier: per enim mihi dulcia quondam
 Lumina, nunc caeca caligine perdita, iuro,
 Inter Achaiadas vivet tua fama puellas.
 E quibus innumerae quondam, data pensa trahentes,
 Per totos tua facta dies laudesque sonabunt.
 Ipsa eris Argivae decus & reverentia famae.
 Talis in astriferum quondam ascensurus Olympum
 Est tuus iste puer, talis vir in orbe futurus
 Heros magnanimus robusto pectore fortis,
 Cui totum cedent animalia euncta per orbem,
 Omnes atque viri tanta virtute minores.
 Huic fato-bis sex restat superare labores,
 Inde domos Iovis ingrediens habitabit Olympum.
 Quicquid erit mortale feret Trachinius ignis.
 Ille etiam superum fiet gener: hic erit infans,
 Quem nunc hi rabido morfu petiere dracones:
 Hic erit illustris totum virtute per orbem.
 Illa dies aderit quando lupus acer in altis
 Conspiciens cervam recubare cubilibus olim
 Non volet appetere, aut atroci laedere morfu.
 Verum age nunc curato, intus tibi lucidus ignis
 Ardeat aspalathi de lignis, aut paliuri,
 Aut spinosa rubi concidite ligna virentis,
 Aut etiam ficci quod ventus movit acherdi.
 His dein subiectos lignis incende dracones
 Tempore quo noctis puerum venire volentes
 Occidere: hinc cineres sub primum sideris ortum
 Colligat, & fluvii ferat ad vada proxima rivi
 Vna ministrarum, ventique ad flabra secundi
 Spargat scopulis petris, non ipsa retrorsum

Respiciens propere redeat: tum sulphure puro
 Hanc primum lustrate domum: ramoque virenti
 Rite coronatam & mistam sale spargite lympham,
 Et facitote Ioyi porco mare sacra supremo.
 Sic vestris proprios vincetis viribus hostes.
 Dixit, conversusque in sella adsedit eburna
 Tiresias, multis gravis & iam debilis annis.
 At puer Argivi qui filius Amphitryonis
 Creditus est, ut planta recens adolescit in agro
 Vbere, & aërias crescendo surgit in auras,
 Crescebat sub matre suos nutritus in annos.
 Litterulas puerum docuit Linus, inclyta Phoebt
 Progenies, vigil & curis, atque impiger heros
 Robustum nervis intendere fortibus arcum
 Eurytus ex magnae genitus patre divite terrae.
 Sed canere & manibus citharam pulsare canoram
 Dicitur ostendisse Philammoides Eumolpus.
 At quae divitibus certamina cunque sub Argia
 Commovere viri plantis pernicious acres,
 Quasque palæstritae luctatoresque tenaces,
 Et sua qui crudo committunt robora caestu,
 Invenere artes, apud Harpalycum Phanopea
 Mercurio genitum didicit, quem nemo ferebat,
 Ne per longa quidem procul intervalla locorum
 Aspiciens, duro in certamine, tam fuit histo
 Densa supercilio metuendae frontis imago.
 Sed coniungere equos curru vertente rotarum
 Ad metam radios & campi tuta tenente
 Amphitryon puerum sapiens, & ad omnia promptus
 Ipsemet edocuit: namque ipsi plurima palmae
 Multiplicis servata domi stant praemia, currus
 Olim victorem magna cum laude sequuti.
 Tunc quoque qui stabant infractis axibus illi
 Moenia ad acripedum gregibus praestantis equorum

Argeos, absque ullis longo iam tempore loris.
 At longas torquere hastae robustaque latis
 Terga tegi clypeis, gladiatorum ferre labores,
 Concertare viris, aciem disponere, castas
 Occulere insidias, turmas educere in hostem,
 Hortari posse, edocuit fortissimus armis
 Castor eques, qui venit equestribus exul ab Argis,
 Moenia quum Tydeus iam tunc Argiva teneret,
 Adraffo cedente locum fortemque paternam.
 Viniferumque solum; quo tempore non fuit alter
 Tot claros inter virtute heroas & armis
 Huic profugo similis, donec tulit integer illum
 Sanguis, & aetatem non carperet aegra senectus.
 At sic instituit puerum fidissima mater,
 Illius ut semper coniuncta cubilia patris
 Haerere thalamis, eji multum grata leonis
 Pellis erat lectus: consuetae fercula coenae,
 Ignibus assa caro, atque ingenti pondere pants
 Doricus, appositi depromptus ab ore canistri,
 Qui saturare etiam possit fessoris inanem.
 Ingluivem; crudisque diurnae tempore lucis,
 Et paucis contentus erat, nec prorsus ab ulla
 Arte laboratas vestes, talesque ferebat
 Quales vix genuum media Internodia tangant.

HERCVLES LEONIGIDA.

Eidyllion XXV.

. . . . .
 . . . . .
Huic senior, quod agebat opus coeptumque laborem
 Omittens, pastor placido sic reddidit ore:
 Omnia liberius quaecunque rogaveris hospes
 Expediam, sua Mercurio qui compita servat
 Munera gratificans: namque hanc ex omnibus unam
 Irasci facile & multam coelestibus aiunt.
 Si quis forte viatorem contemnat, eundo
 Cui sit opus durum pedibus superare laborem.
 Non eadem veniunt Aegae in pascua regis
 Praepingues nitidique greges, diversaque servant
 Inter se loca: namque alii nascentia ripis
 Gramina latiflui tondent Elisuntis ad amnem:
 Stant alii ad sacras Alphei fluminis undas.
 Hi iuga Buprasii circum pecorosa vagantur,
 Hi vero, quos ipse vides, haec pabula carpunt.
 Non omnes eadem veniunt in septa, seorsum
 Quilibet e gregibus stabulant: & plurima quamvis
 Sint armenta gregum, sua sunt tamen omnibus illis
 Pascua, sunt etiam semper florentia circum
 Depressas quas Menius efficit ipse paludes.
 Praeterea dulces ultro pascentibus herbas
 Roscida prata ferunt, rigisque uberrima pratis.
 Unde suum bobus robur succrescit & auget

Cor-

Corpora cornutis, quibus hic a limite dextro
 Est stabulum, quod & ipse vides nullius egeum
 Structurae, trans ulteriorem fluminis oram,
 Qua stant perpetua platanisci fronde comantes,
 Et viridis ramos foliis oleaster inumbrat.
 Hic ubi templa tenet sua pastoralis Apollo,
 Maximus ille deum: ne tu ignoraveris hospes,
 Illic ampla satis sunt diverforia nobis
 Agricolis; qui iustitia & probitate tuemur
 Divitias regi immensas, qui semen in agros
 Mittimus, & certos per aranda novalia fructus
 Quaeque reversuro quater everruntur aratro.
 Qui loca ruricola fodimus montana ligone,
 Et premimus gravibus noxa toxicularia praedis,
 Quum matura graves vindemia retrulit aestas.
 Tota quidem regio haec, quam cernis, & omnia circum
 Iugera fructifera ditantia messe colonos,
 Omnes hi nemorum saltus, haec plana vireta
 Divitis Augeae bona sunt, haec omnia prudens
 Possidet Augeas, usque ad iuga montis aequosi,
 Vsque sub extremas manantes fontibus arces.
 Omnia quae totis nunquam cessanda diebus,
 Nos opera exercemus, & arva agrosque colentes
 Est aequum facere agricolis dominoque fideles.
 Verum age dic, namque hinc aliquid tibi forsitan hospes
 Utilitatis erit, quibus huc iam rebus egenus
 Venisti? numne Augean? an forte requiris
 Illius e famulis aliquem? quicumque sit ille,
 Ipse tibi haud dubie quo nomine, qua facie sit
 Dixero: namque hominum te de genere esse malorum
 Haud puto, quive malos inter sis natus, ut isthaec
 Forma decens & honesta satis testatur, & ipsum
 Haud scio an hoc recte dubitem, talesne deorum
 Sunt pueri, si sint pueris hominum solati.

Huc

Huic ita respondens natus Iove reddidit heros :

Augean certe, ó senior, qui regnat Epeis,
 Causa viae fuit, ut videam: mihi namque necesse est
 Convenisse virum: quod si nunc civibus ille
 Praesidet & populum curans aequalia iura
 Tractat in urbe manens, tu me deducere manda
 E servis aliquem, qui de senioribus agros
 Hos colat atque opera sit non fallente minister,
 Qui queat atque audire loqui opportuna volentem,
 Atque simul iucunda & cognoscenda referre.
 Namque alias alii norunt res munere divum.

Huic senior tali respondens voce profatur:

Non sine consilio, non huc sine numine divum
 Venisti, tam cuncta tibi sunt protinus hospes
 Queis opus est, perfecta: equidem Phoebeia proles
 Augeas comitante suo pater huc quoque Phileo
 Venit heri, causisque aliis atque urbe relicta
 Inspecturus opes, quas ex tot pinguibus agris
 Possidet innumeras, ut regibus esse videtur
 Sanior & servata domus curantibus ipsis.
 Sed nunc tempus adest, ut nos properemus ad ipsum.
 Ipse ego praecedens te ad nostra bovia ducam,
 Haud dubie regem nos inveniemus in illis.
 Haec fatus praecedebat, duxitque sequentem.
 Multa animo secum ipse movens, quam fulva leonis
 Tergora conspiceret, grandisque insueta pharetrae
 Pondera, venisset quibus hic novus hospes ab oris.
 Iamque rogaturus quae mirabatur ab ipso,
 Continuit vocem, conceptaque verba repressit.
 Hoc quoque formidans properantem vocibus ipsum
 Compellare virum, non apto tempore dictis.
 Non etenim facile est alienae noscere mentis.
 Consilia, & tacito quid pectore sentiat alter.
 Ergo propinquantes stabulia, ad septa locati:

Cognovere canes, quod odorem nare sagaci,
 Aure pedum strepitus sensere, utriusque subinde
 Vastos horrida lattratus voce dederunt.
 Hinc aliunde alius magno incurrere tumultu
 In Iove progenitum, coram sene procumbentes
 In primos iacuerè pedes, caudasque movebant
 Sicut adulantes blandi: tum denique saxi
 Arreptis ab humo retro fugere ipse coëgit,
 Adiciensque minas terreat voce manaque,
 Atque ita latrantum vesana coërcuit ora.
 Laetus ob hoc animo stabuli quod sepra tenerent
 Sese non praesente, simul, proh Iuppiter, inquit,
 Quale hoc esse animal superi voluere, simulque
 Vivere cum miseris mortalibus? ut sapit autem?
 Quod si plus etiam forte hoc rationis haberet,
 Vt sciret quibus irasce, quibus esse benignum
 Conveniat, non quisquam adeo contendat honori
 Quadrupedum: nunc iracundum hoc, & nimis acri
 Bile tumet, facilique est irritabile motu.
 Dixit, & ad stabulum pariter venere profecti.

Flexerat ignivomos prono temone iugales
 Phoebus, Atlantiaci subituros aequoris undas,
 Tempora deciduae ducens extrema diei:
 Protinus herbosi linquentes gramina campi,
 Innumeri venere greges stabula illa petentes,
 Lanigerarum ovium, & magnorum plena iuvenam
 Corpora, quae numero nequeas comprehendere, postquam
 Post alios alii subiere, nec agminis ullus
 Finis erat, densusque oculis apparuit ordo.
 Non secus at nubes gravidæ coelestibus undis,
 Saepe alias aliae pellunt, primisque sequentes
 Succedunt, quas sive Noti, sive impetus urget
 Threïcii Boreae, quantum numerumve modumve
 Haudquaquam expeditis, tam nubes proxima ventis

Convolvunt, aliisque alia impredientibus arcent.
 Talis agens armenta fuit praepinguia pastor,
 Innumerosque greges, quibus omnis campus, & omnis
 Implebatur ager, nec erant loca nuda viarum
 Prae turba veniente boum: mugitibus arva
 Lata resultabant, spatiosas grandia, caulas
 Implerunt armenta, suis in ovilibus agnae
 Stabant inclusae; sed erat labor improbus intus.
 Nec quisquam cessabat, opus qui posset agendo
 Exercere aliquod: funes & vincula vaccae
 Iniiciens alius pedibus mulgebat adhaerens,
 Matribus ille suis lactentes subiicit agnas.
 Aut vitulos avidae dulci de lacte bibentes.
 Hic mulctram calido fumantem lacte tenebat,
 Ille novi pressit coitura coagula lactis.
 A vaccis alius tauros abduxit, & intro
 Compulit: Augens vero bubilia tota
 Circumiens opulentum admirabatur honorem.
 Cum nato simul & multa virtute beato
 Amphitryoniada, regi testante superbas
 Divitias, verum insuperabile pectus habente,
 Infractumque animum, & semper se digna gerentem.
 Miratus tamen est hic innumerabile vulgus
 Cornuti populi: nec enim quis dixerit uni
 Esse viro tot opes, nec tantas possedisse
 Verbis quinque alios, quicumque ex regibus utquam
 Non phundarum gregibus: nam maximus olim
 Sol dedit hoc nato, quo non praestantius ullum
 Munus, honore viris ut ditior omnibus esset
 Quadrupedum, cuique ipse greges armentaue tota
 Auxit, & eximii dedit incrementa peculi,
 Ista quidem nulli reperere in ovilia morbi,
 Nulla per armentum contagia, plena laborum
 Pasca sunt madua, cornuae plena iuvencae

Corpora semper habent, & ab antio semper in annum
 Accrescit melius robur, cunctaeque fuerunt
 Foecundae nimis, & vitali robore fultos
 Edebant foetus, quorum pars maxima vaccae
 Enixae iacuerit, simul per amoena trecenti
 Errabant saliceta boves, praegrandibus omnes
 Cruribus & nigri quidam, iuxtaque ducenti
 Phoeniceo picti villos & membra colore.
 Omnes hi poterant teneras iam inscendere vaccas.
 Bis sex inde alii similes candentia cygnis
 Corpore, quos Phoebus sacraverat ipse parenti,
 Errabant aliis praestantes robore multo:
 Nec tam forma decens fuit ullis de grege toto
 Curvipedum, siquidem a reliquis seivincta tenebant
 Pascua, & errabant soli in viridantibus herbis,
 Prae cunctis aliis propria virtute superbi.
 Quod si progressi densis e saltibus ipsi
 Nonnunquam in campum petituri armenta ruebant,
 Bella laceffiti prima pugnamque subibant.
 Corporibus vastis & magno robore fulti,
 Et fremitu horrifono caedemque & vulnere torva
 Fronte minabantur, quos inter maximus omnes
 Viribus & solido praestabat robore multae
 Virtutis Phaethon, quem stellae faspe solebant
 Dicere pastores similem, quia lucidus ibat
 Incedens alios inter, claroque nitebat:
 Corpore conspicuus: qui flavi pelle leonis
 Comspecta, mox incurfu sublatus in ipsum
 Irruit Alciden, robustaque cornua, frontem
 In latus inclinans: cuius tunc ille prehensus
 Cornua laeva manu robusta, & pondere quamvis
 Cervicem validam, terrae prostravit & ipsum:
 Reppulit innitens humero: ferus ille valentes
 Intendens nervos, summa de parte toros

Pectoris

Pectoris erectus robustis constitit armis.
 Res vero tantas admirabantur agentem
 Tam rex Augeas quam forti pectore Phyleus,
 Et qui bobus erant custodes fortibus, istam
 Virtutem tantam & tam fortia facta videntes
 Herculis: at Phyleus, & multo robore praestans
 Amphitryoniades agros & pingua linquunt
 Pascua, vicinae tendentes alta sub urbis
 Moenia, iamque viae popularis prima tenebant.
 Exiguam celeri callem pede conficientes,
 Qui per amoena ferens loca vitibus obsita duxit
 A stabulo, viridi in sylva, via cognita paucis,
 Hic satus Augea formoso corpore Phyleus
 In dextrum vestens humerum caput, atque sequentem
 Respiciens summo natum Iove, sic prior inquit:

Certe equidem de te iamdudum audivimus hospes,
 Quod memori subit hic animo, quodque ipse recordor.
 Namque vir Inachiis ad nos huc venit ab Argis,
 Flore nitens aetatis adhuc, & gentis Achaeae
 Littorea ex Helice, qui multos inter Epeos
 Dixit ut Argivorum aliquis se praetereunte
 Perdiderit magna saevum virtute leonem,
 Prodigium & pestem cultos habitantibus agros,
 Cui stabulum fuerit sub adeste monte cavatum,
 Qua lucus Iovis & Nemeaei est sylva Tonantis.
 Non tamen hoc meminisse, sacrisne advenerit Argis,
 An claram Tiryntha colens, ditesne Mycenae.
 Sic tunc ille quidem: sed & huic genus esse ferebat,
 Si recte memini, claro de sanguine Persei,
 Spero non alium nisi te perferre laborem
 Tam durum potuisse, ex artingentibus aequos
 Urbibus: & pellis quae te tegit ista leonis
 Testatur manifeste opus hoc manuum esse tuarum.
 Nunc age dit primum hoc heros fortissime nobis,

Prorsus ut hoc animo capiam, rectene secusne
 Augurer, illene sis de quo narraverit hospes?
 Ille olim nobis Helicentis, & omnia recte
 De te credidero: simul hoc narraveris hospes,
 Quanam terribilem confeceris arte leonem,
 Utque leo Nemees regionem accesserit, undis
 Irriguae; nec enim spatium per Achaïdos orae
 Talem te reperire feram potuisse putarim.
 Et si praecipue cupias vidisse, quod illa
 Nunquam monstra fere producat talia, verum
 Horribiles ursas, & aduncis dentibus apros,
 Et genus armentis saevorum triste luporum.
 Quapropter, quicumque haec audivere loquentem,
 Miratos nimium memini, tum dicere quosdam,
 Ista viatorem mentiri, gratificantem
 Immodicae linguae nimio praesentibus usu.
 Haec dicens medio cessisti tramite Phyleu,
 Ut via sufficiens brevis esset euntibus ursa.
 Talia dicentem natus Iove Phylea fortem
 Pone sequens, ipsa sic est quoque voce sequutus:

Augeada Phyleu, super his quod & haec prima requiris
 Factus es ad stabulum iamdadum certus, oplior,
 Nunc super hoc monstro, quod & haec audire voluptas
 Est tibi, quo sint gesta modo tibi singula dicam.
 Non tamen unde profecta loco tam noxia pestis
 Venerit hoc etenim nemo tibi dicere possit
 Ex tot Abanteis quicumque morantur in Argia.
 Nos tamen e superis aliquem neglecta volentem
 Vlscisci sacra, conceptum effudisse furorem
 Conjiciebamus, super arva Phoronidis orae:
 Omnes Pisacae siquidem regionis alumnos
 Infestabat atrox raptu leo Bembinacos
 Praecipue, velut exundans atque obice rupto
 Omnia qui sternit torrens; hi namque propinqui

Damna novae patiebantur lugubria cladis.
 Hoc igitur mihi principium inbet esse laborum
 Eurystheus certamen, & haec me maxima prima
 Sternere monstra manu tumido ferus imperat ore,
 Ipse manu capiens properanti flexile cornu,
 Et vacuam pharetram, quam telis inde replevi
 Digrediens, longamque suo cum robore clavam,
 Et bene compactam, viridi truncum ex oleastro,
 Ipse ego, quam sacro divia Helicone repertum
 Cum densis totum radicibus inde revulsi.
 Iamque ubi contigeram diri fera iuxta leonis,
 Corripiens arcus ad nervum torta reduxi
 Cornua, & imposui saevo lixa tela veneno,
 Circumquaque tuens oculis, si forte leonem
 Aspicerem prius horrendum, quam me ille videret.
 Et iam tempus erat summi quo partibus aequum
 Solis erat spacium cursus ab utrisque relictum.
 Nulla videbantur vestigia ducere in austrum,
 Rugitus vox nulla meas pervenit ad aures,
 Nulli homines usquam, nec qui grege pascua servant,
 Nec qui raris colant, durosque laboribus agros
 Intrarent verdis mandantes festina fulcis,
 Qui possunt aliquid mihi respondere roganti.
 Sed procul esse timor causasque tenere coëgit
 Pallidus agricolas, & alentes pascua bubus.
 At non ante ego frondosam perquirere montem
 Cessavi, quam de propria virtute periculum
 Fecissem: quando ecce saum subiturus in austrum
 Incessit leo, crudus carne & sanguine, & ora
 Squalidus, horrendum variarum caede ferarum
 Pectus habens, faciemque informe cernoris avara
 Lambebat lingua mentum: tunc ipse latebat
 Sylvarum densis sub opaca frondibus umbra,
 Observans humili frondosi s vertice collis

Dum

Dum praetergraderetur; ut autem venit, euntia
 In latus epifi iaculum, sed inane, sinistrum.
 Nullo etenim duram transegit vulnere carnem,
 Conversa at visidem cecidit male cuspis in herbam.
 Ille caput fulvum & multa iam caede cruentum
 Sustulit a terra stupefactus, & omnia circum
 Intentis oculis lustrat loca: rugit autem
 Vociferans, dentesque simul denudat aperto.
 Praegrandes rictu: sed in hunc ego missile telum
 Mox conieci aliud, quod iniqua mente ferebam
 Frustratum prius, atque manu quod inerta fuisset,
 Et medium certo confixi vulnere pectus,
 Qua sua pulmoni sedes sita fertur anhele.
 Sed neque sic penetrans pervenit ad intima telum.
 Ossa dolorificum, sed & illud inutile pronos
 Ante pedes cecidit: quam tertia tela paratam
 Frendens atque dolens animo missurus, & arcum
 Fortius attraherem, vidit moe belua torvis
 Inspectans oculis, & longae verbera caudae
 Convolvens circumque movens, animoque parato
 Exemplo fuit in pugnam: nitat ardua cervix
 Plena furore gravi, similis quatit horrida flammis.
 Ira iubas, curvae volut adductissimus arcus
 Extabant scapulae compressus undique tortas
 Sub latera & lumbos; nec enim secus ac ubi multa
 Artibus excellens vir carpentarius, igni
 Admoverit exsiccans caprifici scissile lignum,
 Idque ubi praevallidum conatur flectere in orbem,
 Et demum axiferis circumdare curribus, illi
 Dissiliit a manibus: sic me leo saevus anhele
 Aggressus saltu petiit, mea membra cruento
 Ora voraturus, laeva mox ipsa sagittas,
 Direptamque humero duplicem, mea tegmina, vestem
 Praetendi, at si ego nodosam robore clavam

Sustollens dextra, validoque interritus ictu
 In caput impegi, atque oleastri ex germine truncatum
 Immanis fregit dura in cervice leonis.

Corpore deficiens tactam mox ille momordit
 Pronus humum, tremuloque stetit pede nixus, & aegro
 Nutabat capite, atque oculos iam lumine caecos

Obruerant tenebrae, fracti vis tota cerebri
 Concussa est: ego iam nimis cruciatibus aegrum,
 Ante dato spatio quam respiraret, adurgens
 Totus in exanimem insiliui pressique iacentem,
 Proiciens arcumque manu pharetramque capacem,
 Aegra premens manibus fessis spiramina colli.

A tergo tenui, ne forsitan unguibus artus
 Dilaniare meos posset: tum crura premebam
 Posteriora ferae pedibus validissima figens

In terram, laterum tota vi fortiter ambas
 Comprædens coxas, donec protenta reduxi
 Brachia ad ora ferae & vitae spiracula clausi.

Illi anima in tenuem fugiens evanuit auram,
 Plutonisque domos inamabilis umbra petivit.

Mox animum mihi cura subit, quibus artibus utens
 Detrahærem densa pellem cervicæ tenacem,
 Mortuaque exanimi nudarem membra leonis.

Magnam sane operam, non spernendumque laborem,
 Postquam nec ferro, nec acuti cuspide saxi,
 Nec ligno scindi poterat, mihi talibus autem

Sollicito curis, divam quis in anxia misit
 Pectora, ut in corio rescindendo uterer ipsis
 Unguibus, his igitur detracta pelle leoni

Ipsè ego sum deinceps pro tegmine corporis usus
 Adversus duri subeunda pericula Martis.

Hactenus haec homines populantis & arva gregesque
 Diximus, o Phyleu, Nemeaei fata leonis.

Illius hic finis fuit, hic tulle exitus illius.

LENÆ SEV BACCHÆ.

Eidyllon XXVI.

Inoque Autooëque sororque duabus Agave
 Pomicolor, tres in montem de more ferebant
 Pampineos viridi thyrsos. velante corymbo.
 Tum folia e densa carpentes aspera quercu,
 Vivacisque hederac ramos, terraque iacentem
 Asphodelum, viridi in campo, qui purus ab omni
 Arbore erat, posuere simul ter quattuor aras:
 Tres harum Semelae, ter tres tibi Bacche sacrarunt.
 Sacra dein manibus cista deprompta tenentes,
 Quo ritu docuit Bacchus Semeleia proles,
 Has sibi concilians, posuere recentibus aris.
 Quae procul aëria dum conspicit omnia Pentheus
 E specula, ramos in eodem vertice natae
 Lentisci irrepens, prima hunc matertera vidit
 Autooë, miserumque feris clamoribus urget
 Et simul infiliens furiosi concita Bacchi
 Orgia conturbat pedibus, quae scilicet ulli
 Haudquaquam licitum est sacra conspexisse profano,
 Illa quidem praeceps furiata mente ruebat,
 Nec minus hac alias infana urgebat Erinnys
 In scelus; ac totis fugientem Penthea campis
 Turba sequebatur Baccharum infesta sororum
 Crura tenus longas vestes a ventre recinctae.
 Tum Pentheus, cur sic agitis? vel cuius egetis?
 Quid petitis matres? citius cognoveris, inquit
 Autooë, quam audisse queas. Ibi mater Agave
 Abstulit arreptum misero caput impia nato,

Tantum ululans quantum vacuo rugire sub antro
 Poeta Icaena solet: crudi trabe roboris Ino
 Contudit ingentes humeros, rapidisque supinum
 Calcibus infiliit ventrem, nec discrepat illi
 Autonoe: carnes aliae & restantia Bacchae
 Membra truces laniant: tum caede & sanguine foedae
 Funestaeque omnes Cadmeida cursibus arcem
 Infans repetant, luctum, non Penthea ab alto
 Monte reportantes: quae qualiacumque fuerunt
 Facta, nihil moror, & neque curet talia quisquam,
 In quibus offendat contempti numina Bacchi.
 Non si vel graviora malis patruerit istis,
 Ipse ego seu nono, seu Bacchica sacra sub anno
 Bis quino redeant, nunquam Bacchantibus ulla
 Defuero ratione, choroque interitus illi
 Musica thyrigeris decantem carmina Bacchis.
 Hoc namque augurium supremo est ex Iove verum,
 Cuncta piis meliora dari, peiora profanis.
 Tu salve Dionyse pater, quem Iuppiter olim
 Ex utero solvens femori apposuisse fovendum
 Dicitur ipse suo Draconi prope rura nivosi.
 Formosa o Semele salve, valeantque sorores
 Cadmo progenitae, quae multis anteferentur
 Ex heroidibus, quae instinctae numine Bacchi
 Tale peregerunt, nec vituperabile factum.
 Nemo etenim debet reprehendere facta deorum.

COLLOQVIUM

DAPHNIDIS ET PUELLÆ.

Eidyllion XXVII.

DAPHNIS.

Fertur amans Helenam Paris abduxisse Laecenam
 Pastor & ipse boum sed me formosior illa
 Plus amat hæc Helene, qui sum formosior illo.

PVELL. Ne vero Satyrisce tume, quia pauca tulisti,
 Quæ nihil ad votum iactantibus oscula profant.

DAPHN. Vana licet fuerint, dulcis tamen ipsa voluptas
 Oscula consequitur, cupidosque oblectat amantes.

PVELL. Quid? nisi quod liquido simul os in fonte lavaro
 Despuo ab invitis quæ tu rapis oscula labris.

DAPHN. Perge lava, dum quo magis os formosa lavabis,
 Hoc magis ipse mihi suavissima balsa sumam.

PVELL. Oscula quin mellus nostris dabis improbe vaccis
 Quam mihi virginæi vernanti in flore pudoris.

DAPHN. Ne vero, ne virgo tume, ne stulta superbi,
 Quam cito discussa vaga somnia nocte feruntur,
 Quam cito demittit, quo floruit, uva vigorem,
 Quam rosa sicca perit, tam flos cadit ille iuventæ,

Quin magis huc , gratis ubi nos oleaster inumbrat
Frondibus , huc concede , tibi ut nova dulcia narrem.

PV. non sequar ipsa , voces licet improbe , namque recordor
Ante quoque elusam fallacis carmine linguae.

DAPHN. Sed tamen has virides mecum concede sub ulmos,
Ut tibi virgineas mea fistula mulceat aures.

PVELL. Quin potius propriam oblectet tibi fistula mentem:
Nam me nulla iuvat quae sit dolitura voluptas.

DAPHN. Eheu quin Venerem metuis , solet illa superbas
Vlcisci , ingrata nec virginitate movetur.

PVELL. Nil tecum mihi blanda Venus , Cytherea valetor ,
Dum mihi casta suum servet Diana favorem.

DAPHN. Talibus adde modum verbis , ne diva furorem
In te acuat , laqueoque premat tua colla superbo.

PVELL. Ut volet iniiciat laqueos mihi , dummodo salvam
Me volet , & castum mihi Cynthia servet honorem.
Ne continge manu quam non decet improbe , ne , dum
Vim facis , ungue comas vellam tibi , & ora cruentem.

DAPHN. Quo fugis ? optandumne etiam averfaris amorem.
Iamdudum quem non aliquae fugere puellae.

PVELL. Pana per & Nymphas , fugio , nam rusticus ipse es
Curvaque depreffi versas iuga semper aratri.

DAPHN. Atqui non modicus timor est , ne forte Cupido
Peiori te indigna viro per foedera iungat.

PVELL. Multi saepe meos iuvenum petiere Hymenaeos.
Nullius ipsa tamen precibus praecipue movebar.

DAPHN.

DAPHN. Ipse quoque e multis & non indignus ambri
Te mihi legitimi sociam peto iungere lecti.

PVELL. Vt faciam quae vis, dolor haec mea vota sequetur.
Quando aliae multos nuptae sensere dolores.

DAPHN. Numquam felices Hymenaeos ulla sequuta est
Tristitia, aut veniens per gaudia multa voluptas.

PVELL. Sed nuptae timuere viros, semperque, quod aiunt,
Coguntur miserae dominis servire maritis.

DA. Quin potius (quid nam vel quos metuiffe putandum est?)
Multo iure viris dominantur amantibus ipsae.

PVELL. At partum metuo, nimios habet ille dolores,
Partus lucifugae telus gravis Ilithyiae.

DAPHN. At regina tua est nemorum Latonia custos,
Quae placata suo parientes numine servat.

PVELL. Sed metuo, quia quae pariant, ut saepe videmus,
Vivacem succo perdunt fugiente colorem.

DAPHN. Sed si quae paries charissima pignora fient,
Luce nova bonus ille color tua lumina pascet.

PVELL. Forfan ut annuero, qua nuptam dote rependes,
Quae nostros aequet digna mercede Hymenaeos?

DAPHN. Pascua tota feres, tota haec armenta tenebis,
Quae circum tota regione errantia pascunt.

PVELL. Nunc igitur iura, ne post nova foedera lecti
Deferuisse velis, te, non tua dona sequutam.

DAPHN. Vt pia sylvicolae faveant mihi numina Panos,
Non etiam si me tota iam mente sequaris.

PVELL. Ergo mihi gratamque domum gratumque cubile,
Claudendisque paras nostris stabula alta capellis?

DAPHN. Te dignos thalamos, gratumque cubile parabo,
Quasque vides pulchrae, mea sunt haec omnia, caulae.

PVELL. Sed pater est longis aevo confectus ab annis,
Huic ego quid dicam? quo factum nomine purgem?

DAPHN. Ne dubita, factum tota ratione probabit,
Nomen ubi audierit nostrum specimenque paternum.

PV. Ede igitur quod nomen habes? genus unde paternum
Sit tibi, nam quaedam est in nomine saepe voluptas.

DA. Daphnis ego, Lycidas pater est mihi, matre Nomaca
Haudquaquam obscuris natalibus editus, ipsa
Indole te generis supero, quae patre Menalca
Prodit, non adeo virtute excellis avita.

PVELL. Quas numerosa tibi pascunt armenta per herbas?
Qua sylvae regione tenes in montibus agnas?

DAPHN. Huc ades, en florent densa sub fronde cupressi,
Lacta haec interea depascite gramina tauri,
Rodite nunc frondosa meae dumeta capellae,
Dum loca demonstro nemorum secreta puellae.

PVELL. Quid facis, o Satyrisce? quid has infans papillas
Contrectas, casto quas cogit fibula nexu?

DAPHN. Prima haec vere suo ceu pubescentia mala,
Hic animus miro cognoscere gestit amore.

PV. Obstupeo, atque omnes gelidus timor occupat artus.
Testor Pana, manus procul hoc a corpore tolle.

DAPHN. Sume animos, cur sic metuis? ceu mente labores.
Non est cur fugias tibi gaudia blandis ferentem.

PVELL.

PVELL. Verum age ne, dum me loca fordida in ista recitas,
Commacules pulchras immundo in pulvere vestes.

DAPHN. Hoc tua substernam teneram sub corpora vellu,
Ne tua sub tergo maculentur pepla supino,

PVELL. Eheu hanc etiam quo parvam Daphni relegas?
Cur abiit? quo me trahis improbe? quidve resolvis?

DAPHN. Has ego primitias Veneri gratissima solvo
Munera, & hoc illi debemus munus amantes.

PVELL. Daphni mane, nisi vana meas vox fertur ad aures,
Iam veniet qui nos deprendat & omnia turbet.

DAPHN. Oscula concubitusque tuos virides cyparissi,
Alternante vicem sonitu ceu voce loquantur.

PVELL. Quin reficis, quam rupisti mihi perfide vestem,
Quippe domum nudam pudet, & sine veste reverti.

DAPHN. Quam tibi direptam quereris, meliore pendam
Veste tuam, cultuque volens ornabo decenti.

PVELL. Omnia promittis prompta mihi munera lingua,
Post paulo fragill non dignature salillo.

DAPHN. Imo etiam, si largiri tibi talia possim,
Hanc animam grato cupiens pro munere solvam.

PVELL. Parce precor dea, ne saevi Latonia virgo.

DAPHN. Mitte deam; nuptas tibi non favet amplius illa.

PVELL. Nunc vitula faciam qui me sibi subdit amari.
Eximiumque bovem Veneri maclabo maritae,
Quando huc perveni thalami sine crimine virgo,
Hinc abeo casti violato flore pudoris.

Sic illi membris actate virentibus ibant;

Blandaue fundebant alterno verba fufurro,
 Linquentes placidi furtiva cubilia lecti.
 Haec placide pascibat oves, iam grata sub imo
 Gaudia corde premens, vultu simulante pudorem:
 Taurinum ille gregem, furtivo Cypridos usu,
 Pascua prospiciens pecori, lactatus abibat.

C O L V S.

Eidyllion XXVIII.

Donum Cecropiae lanificans o Cole Palladis,
 Matronis labor & cura domos semper amantibus,
 Tu nunc fide animo, & nos sequere in Neleos inclytam
 Urbem, qua nemus est in viridi littore confitum
 Sacratum Veneri; ventus eo nos feret a Iove
 Obtentus precibus: navigium namque rogabimus,
 Quod non statibus ullis egeat prosperioribus.
 Illic hospitis ut chara mei pectora Niciae
 Oblectem aspiciens, & simul oblecter ab illius
 Aspectu, Charitum nam vir hic est germen amabile.
 Te nos ex elephanti validis ossibus editum,
 Vxori dabimus munera non optima Niciae,
 Cui tu continuis efficies multa laboribus
 Vestimenta viris, quasque ferant & mulierculae
 Pallas coeruleas foeminei tegmina corporis.
 Nam tondent bis oves lanigeras, temporis annui
 In quovis spatio, Theugenidem propter amabilem,
 Sic est & celer & fractiferis nata laboribus.
 Rerum semper amans, quae deceant non nisi praeditam
 Casto pectore, nequaquam igitur te Cole mittimus

Ignavae

Ignavae domui, non adamanti male ferias
 In nostris adeo progenitum te regionibus.
 Nam certe patria est clara tibi, quam vetus Archias
 Olim constituens ex Ephyra condidit inclyta,
 Praestans Trinacriae civibus urbs fortibus insulae.
 At nunc sacra coles tecta domus famigeræ, viri
 Qui multam didicit, quam tenet & nunc sapientiam,
 Morbos pharmacis eiciens utilibus graves,
 Mileti siquidem clara coles moenia nobilis,
 Cum Graecis habitans scilicet Ionibus, ut nurus
 Per gentilitas emineat filia Theugenis
 Te praestante Colo, te memorem possideat notam
 Musas hospitis & semper amantis bona carmina.
 Nam te forte aliquis conspiciens dixerit hospitem:
 O quam muneris est magna satis gratia parvuli.
 Nam quae dona ab amicis veniunt cuncta probanda sunt.

A M O R E S.

Eidyllion XXIX.

In vino puer est sita candida veritas,
 Vt verbum vetus est, nec habet dubiam fidem.
 Verum dicere nos quoque convenit ebrios,
 Ergo nunc animi tibi senſa ego detegam.
 Toto me puer improbe pectore non amas.
 Namque hoc dimidium superest animae mihi,
 Formae munera rara adeo reputans tuae.
 Iamque id quod reliquum est animae simul occidit.
 Quod si forte voles, ego munere vixero
 Tuo cum superis; sed ubi nihil annuis,

Conspexit esse captum :

Quid pessima o ferarum,

Tunc hoc femur decorum,

Meumne tu puellum

Insana vulnerasti?

Cui sic recepit ille,

Te diva Cypris, ipsum

Per & tuum puellum,

Per haec & ipsa iuro,

Quae vincla me coarctant,

Item per hos amores

Qui me tulere captum,

Laesisse non volebam

Quem nunc doles puellum,

Iniqua fata passum.

Sed ut decora vidi

Labra & vultus honesti

Pulcherrimum nitorem,

Statuam ratus deorum

Fuisse perpolitam,

Flammae nocentis hausi

Quo subruebar ignem.

Quem non ferens, ut illi

Nudum femur volebam

Infanus osculari,

Illi sed innocenti

Miser & mihi nocebam.

Hos nunc Venus profanos

Puni, recidens dentem

Superfluos: quid autem

Fero amplius? sed haec si

Satis ampla poena non est,

Et ipsa labra puni

Haec: illius quae sit

Venus miserta iussit
 Amoribus protervis
 Ut vincla dura solvant,
 Et liberent ligatum.
 Qui mitis inde sylvam
 Nunquam sabivit aleam;
 Sed ignibus propinquans
 Suum nocentem amorem
 Incendit & perussit.

EPIGRAMMATA
THEOCRITI
LATINE CONVERSA

A

DAN. HEINSIO, ET HVGONE GROTIQ.

[*Litterae praefixae singulorum interpretem indicant.*]

EPIGRAMMA I. [H. G.]

Serpillum densis foliis praefigne, rosasque
Rorantes divis pono Noventilibus.
Alticomam laurum, celebrat quam Delphica rupes,
Accipe sacratam Pythie Phoebe tibi.
At caper hic, qui nunc terebinthi brachia mordet
Ultima, mox aras imbuet ille tñas.

EPIGRAMMA II. [D. H.]

Candidus haec Daphnis, molli qui lusit avena
Bucolicos hymnos, Pan, tibi deposuit:
Hos ternos calamos, iaculum, hinnuleamque, pedumque,
Et peram, qua tot dulcia mala tulit.

EPIGRAMMA III. [H. G.]

Dum vari in fummis stant montibus, aequore campi
Frondebis instrato te sopor altus habet,

Daphni

Daphni pater, Faunus te captat, & ipse Priapus,
 Tempora sub crocea cui titubant hedera,
 Et iam succedunt antrō simul: effuge Daphni,
 Effuge, nec fomno mergere, sed vigila.

EPIGRAMMA IV. [H. G.]

Quo via per quercus, pastor, te ducet, imago est
 Lignea, nuper adhuc, ut puto, ficus erat.
 Monstrum infōrmē, tripes, cum cortice, & auribus orbibus;
 In Venerem foetum quod tamen inguen habet.
 Simplice quod cingit sstructum pietate facellum,
 Et viret e saxo lapsa perennis aqua.
 Lauribus & myrtis, & odorifera cupressu,
 Quas circumplecti palmitē vitis amat.
 Illic & tremulis mulcentes vocibus aures
 Congemnant merulae murrura, veris aves,
 Flava nec adversum ramis Philomela dolores
 Dulcisono cessat molliter ore queri.
 Illic ergo sede supplex, facilemque Priapum
 Exora, ne me Daphnidis urat amor,
 Si datur hoc, praesens haedi cruor imbuet aras;
 Daphnide sin potiar, victima terna cadet.
 Tunc capro faciemus, ovisque sub ubera foetas,
 Et vitula: placeant sic mea vota Deo.

EPIGRAMMA V. [D. H.]

Vis age per Nymphas gemina cantare cicuta
 Dulce aliquid? blandos arripiens calamos
 Incipiam sinus ipse: sicutque Libanicus & ipsa
 Daphnis ceratis ludit arundinibus.
 Hec age post antrum quercus lateamus opacae:
 Quis iacet hic, somno Priapus viduusque vacat.

EPIGRAMMA VI. [D. H.]

Ah ah, Thyrsi miser, quid prodest somina bina
 Humidulis frustra tingere lachrymullis?
 Capra abiit, pulcher tibi foetus; abiit ad orcum:
 - Nam lupus hanc duris unguibus impediit.
 Vana canes resonant; quid prodest? illius ossa
 Vix superant raptæ; vix superant cineres.

EPIGRAMMA VII. [D. H.]

Venit & excellam Miletum Pæoniæ natus,
 Cum mædjo cupidus vivere posse virò
 Niciade: hunc sacris semper colit illè & odoram
 Protinus è cedro condidit effigiem
 Maximaque, Eëtion, artis tibi præmia solvit:
 Teque ferunt totas applicuisse manus.

EPIGRAMMA VIII. [D. H.]

Epitaphium Orthonis.

Pfacepit hoc Orthon Siculus: ne forte viator
 Ebrîus hybernae tempore noctis eas:
 Namque ego sic iaceo, pro pulvere nempe paterno
 Externa peregre contumulatus humo.

EPIGRAMMA IX. [D. H.]

Vitæ parcè tuæ, tempestivusque, viator,
 Nauta, scias vitæ tempora pauca tuæ.

EPIGRAMMA X. [D. H.]

In effigiem Musarum.

Effigiem hanc vobis Xenocles, pia numista, Musas,
 Effigiem statuit esse Novensilibus,

Mu-

Musicus: haud aliter quis dixerit. hinc sibi nomen
Qui peperit; vestri quam memor ille fuit!

EPIGRAMMA XI. [D. H.]

Epitaphium Eusthenis Physognomonis

Eustheni hic tumulus: mores dignoscere ab ore,
Eque oculis mentem cernere doctus erat.
Nunc pulchre a fociis peregre est peregrinus humatus;
Gratus ibi cunctis vatibus ille fuit.
Omnia quae decuit peregre tulit ipse sophista:
Cui procul a patria turba propinqua fuit.

EPIGRAMMA XII. [D. H.]

In tripodem Baccho dedicatum nomine Demoteles.

Demoteles dux ille chori, tripodem tibi, Bacche,
Te quoque qui divum delicias posuit,
In cunctis medium tenuit: victorque chororum,
Qui modicum, qui fas cerneret, unus erat,

EPIGRAMMA XIII. [D. H.]

In effigiem Vraniae Veneris.

Publica non isthaec Venus est; placare momento
Vranien, castae munere Chrysoγονae
In thalamo Amphicli, focii prolisque larisque,
His facilis quovis tempore vita fuit
A te principium ducentibus, o Dea; nam, qui
Dulcia cumque colit numina, laetus agit.

EPIGRAMMA XIV. [D. H.]

Epitaphium Eurymedontis.

Filiolum parvum liquisti; raptus & ipsa
Vix iuvenis, nunc hic conderis Eurymedon,

Et tibi nunc fedes Heroum in sedibus; illum
Virtutis patriae nomine turba colet.

EPIGRAMMA XV. [D. H.]

In eundem.

Cognoscam an pretium ponas virtutibus ullum,
An referat laudes improba turba pares.
Huic tumulo, dices, bene sit: namque Eurymedontis
Tam leviter sacrum contegit ille caput.

EPIGRAMMA XVI. [D. H.]

In Anacreontis statuam.

Imaginem, viator, illam conspice,
Et dicas simul ac domum redibis,
Anacreontis Tei vidi caput,
Si quis, dulce decus lyrae prioris.
Addensque, pueris gratus omnibus fuit,
Sic totum fueris virum locutus.

EPIGRAMMA XVII. [D. H.]

In Epicharmum

Linguae ipsa haec Dorica est, vatesque qui Comoediae
Dux est Epicharmus.
Ex aereque ipsum, Bacche, pro vero hic tibi
Cives posuerunt.
Quem Syraculis locarunt in ter amplis moenibus:
Ut civibus aequum est,
Opum ille acervum possidebat, diligens
Perfolvere cuique.
Multa certe quae forent pueris docebat usui,
Laus ampla fit illi.

EPI.

EPIGRAMMA XVIII. [D. H.]

Epitaphium Clitae, nutricis Medel.

Hunc parvus tibi condidit Threïssa
 Medei tumulum, qua fert via, dedicatque Clitae;
 Illud fert pretium beata nutrix,
 Quod puerum nutrit: adhuc etenim utilis vocatur.

EPIGRAMMA XIX. [D. H.]

In statuam Archilochi.

Archilochum ut cernas, sistas age, pristinum poetam,
 Autorem Iambi, cuius alta gloria,
 Domosque noctis tangit atque lucis,
 Scilicet hunc Musaeque & Delius ipse amavit augur:
 Hinc arte dexter ille & exactus fuit,
 Eposque dicere, ad lyramque cantum.

EPIGRAMMA XX. [H. G.]

In statuam Pisandri.

Æterni sobolem Tonantis illum,
 Et dextra & domito leone notum,
 Vatum quotquot erant ubique, primus
 Pisander celebravit ex Camiro.
 Cuius sunt labor Herculis labores.
 Hunc ipsum pia cura civitatis
 Hic, ut noveris, aereum locavit
 Multis postea mensibusque & annis.

EPIGRAMMA XXI. [D. H.]

In Hipponactem.

Hic hic poeta magnus Hipponax dormi t:
 Si sis scelestus, pergere ad tumulum noli;

Sin sis probusque , & e probis viris natus,
Tutus sedeto , si libebit , & dormi.

EPIGRAMMA XXII. [D. H.]

Auctoris in opus suum.

Alter erat Chjus : verum ipse Theocritus autor ,
E media fueram plebe Syracosia.
Natus Praxagorae , celebriusque in gente Philinae,
Carminis externi non mihi cura fuit.

B I O N I S
EPITAPHION ADONIDIS,

ET

M O S C H I
QUATUOR EIDYLLIA,

LATINA CARMINE REDDITA

AB

E O B A N O H E S S O.

B I O N I S
EPITAPHION ADONIDIS,
ET
M O S C H I
QVATVOR EIDYLLIA,

LATINO CARMINE REDDITA.

A B

E Q B A N O H E S S O.

B I O N I S E P I T A P H I O N
A D O N I D I S.

Lamentamur Adonin, obit formosus Adonis,
Pulcher Adonis obit, teneri allaerymantur amores
Iam non purpureis Venus amplius aurea pallia
Indormi, quin surge stola circumdata nigra,
O misera, & gravibus tua pectora plange lacertis,
Et dic omnibus, interiit formosus Adonis.

Flemus Adonin, Acidalii ploretis amores,
Saucius albo dente iacet formosus Adonis,
Dente femur percussus apri, Veneremque dolore
Afficit expirans paulatim, cuius ab albo
Corpore destillat sanguis niger, ipsa sub altis
Bina supereiliis flavescunt lumina, & oris
Purpurei rosa dulcis abit, simul oscula secum
Illa rapit moriens, quae tempore non tamen ullo

De

Deferet alma Venus; siquidemque & lumine casti
 Oscula sumpta placent Veneri; sed nescit Adonis
 Ultima quis dederit morientibus oscula labris.

Flemus Adonin, flentibus allacrymantur amores.
 Lugubre lugubre vulnus habet percussus Adonis
 In femore, at multo gravius sub pectore Cypris
 Vulnus habet. nam turba canum fidiſſima circum
 Adſiſtens puerum lugent. haec funera Nymphas
 Lamentantur Oreades: ipſa ſoluta capillos,
 Et ſine ſandaliis, incinctaque corpus honeſtum,
 Et luſtu confuſa Venus, per ſaxa, per altos
 Fertur iniquarum ſylvarum culmina montes.
 Corpore quam nudo per devia luſtra vagantem
 Hiſſutique rubi lacerant ſentesque moleſti,
 Et ſacer exprimitur laniato e corpore ſanguis.
 Illa querens alta per valles voce profundaſ
 Fertur, & Aſſyrium clamat ſine ſine maritum,
 Et puerum ſibi dilectum, cui ſanguine nigro
 Iam quoque molliculi foedantur tubera ventris,
 Pectoraque effuſo contacta cruore ruſcunt
 De femore, & niveae quondam ſub pectore mammae
 Purpurea iam tabe ruſcent ſanieque eruenta.

Eheu heu Venerem teneri allacrymantur amores.
 Formoſum illa virum primis amiſit in annis,
 Cumque viro formam diviſam perdidit, ipſi
 Namque decens Veneri donec ſupeſſet Adonis
 Forma fuit, cum quo vitali munere functo,
 Forma ſimul Veneris ceu vitae munere functa eſt.

Heu heu ingeminant lacrymoſo murmure montes,
 Arboreaeque trabes, & ſylvis inſonat heu heu,
 Plorant & fluvii Veneris grave vulnus Adonim,
 Alba prius florum capita iſta dolore ruſcunt.
 Per colles Venus ipſa omnes, per rura, per urbes
 Conqueritur, carmenque canit miſerabile queſtu,

Eheu

Eheu heu Venere[m] perlit formosus Adonis.

Ípsa Echo-resonat, periit formosus Adonis.

Quis magnum Veneris non deploravit amorem?

Vt vidit durum, ut cognovit Adonidis ulcus,

Vt femur aspexit rubicundo sanguine foedum,

Molliculas proiecta manus, mane, inquit, Adoni,

Vt loquar extremum, & complectar, & oscula sumam.

Surge parum; mi dulcis Adoni, atque oscula sume haec

Vtintá, tuque dato: sed quantum vivida possunt

Oscula perdurare, anima dum prorsus ab ipsa

Per mea labra means, iecorisque sub intima nostri

Spiritus ille tui dulcissimus influit oris,

Ípsa ego dulce tuo mülgebo ex corpore philtum,

E totoque bibam mansurum pectore amorem.

Suaviolum tamen hoc in Adonia dulce repõnant,

Quandoquidem tu me fugis; & me linquis Adoni,

Et longum fugis infelix Acheronta sub atrum,

Crudelemque petis regem Plutona; sed ipsa

Ín vita hac invita moror, dea nempe, velimque

Praepetibus tua posse sequi vestigia plantis.

Accipe nunc inferna meum Proserpina Adonin;

Me siquidem es melior; te namque tuumque maritum

Omnia pulchra petunt, ad vos pulchra omnia tendunt,

Et nimis infelix ego sum, quia tristior & ipsum

Quod doleo nulla sanabile vulnus ab arte est.

Et ploro extinctum qui me oblectabat Adonia,

Teque simul metuo: verum optatissime rerum.

Tu moreris, mihi dulcis amor ceu somnia vana

Éffugit, in vaeuo vidua iaceo ipsa cubili,

Cunctaque iam vagant per tecta vagantur amores,

Et simul ipse tibi mea maxima munera cestus

Deperit. quid enim, puer audacissime; fortes

Exagitare feras quam formosissimus esses.

Tam libuit? num tanta tuam vesania mentem

Cepit,

Cepit, ut usque adeo velles iustior haberi?
Sic est quæsta Venus, sic allacrymantur amores.

Eheu heu Venerem perit formosus Adonis.
Tantum diva putres lacrymarum fundit in herbas,
Quantum Myrrhigeno de corpore sanguinis exit.
Quæ simul ad terram pulchri labentia flores
Fiunt, namque rosam sanguis parit ipse rubentem,
De lacryma Veneris procerâ papavera surgunt.

Lamentatur Adonin, obit formosus Adonis.

• Defere iam sylvas, iam desine flere maritum
Diva tuum, iam lectus habet bene stratus Adonis,
Illum lectus habet Cyprî iam tuus, ille petemptis
Est etiam formosus adhuc ceu dormiat ille.
Mortuus formosus Adonis, age accipe, & illum
Mollibus impositum factis requiescere stratis,
Qualibus ille cubans locum tot noctibus olim
Carpebat dulces somnos, quum lectulus autum
Totus erat qui nos capiebat, nunc tamen ipsum
Tristis adhuc tristem suspira mater Adonin,
Alma Venus iam pone suis in floribus ipsum,
Cumque ipso omnia florigeris impone coronis,
Namque ipso moriente vigorque & gratia florum
Marcuit, & posita desloruit omnis in herba,
Nunc asperge oleo, pretiosis unge venenis.
Ah pereant nunc unguenta omnia, quando augentur
Dulcis Adoni tum perlit, nunc ipse recumbit.
Vestibus infectis ostro formosus Adonis.
Circumstant teneri, & multam lacrymantur amores,
Flavicomos pulchro detonsi a vertice crines.
Ille manu teretes tractat incoerente sagittas,
Hic arcum tenet, extremam trahit ille pharetram,
Alter parva pedum tibi vincula solvit Adoni,
Alter aquam properat fuisse lebetibus auris,
Ille femur lavat, hic a tergo concitat alis,

Vt iuvenem televet motaque refrigeret aura;
 Ipsi omnes lugent Veneris grave vulnus amores:
 Lampadas extinxit cunctas Hymenaeus in ipso
 Limine, & excussit genialem a fronte coronam,
 Dulce melos quondam non amplius insonat Hymen,
 Amplius haud Hymen canitur, placet hoc magis, heu, heu.

Eheu heu & Adonis, & amplius heu Hymenaeum:
 Lugent & nivae Charites Cynareide natum.
 Interiit formosus Adonis, id alternantes
 Alta voce canunt, & te Venus alma querendo
 Exuperant. lugent etiam fatalla Parcae
 Numina Adonidis, & cantu lacrymantur Adonis,
 Quas, & si cupiat, Stygia non audit ab umbra.
 Namque ipsum duro cõhibet Proserpina vinclo.
 Desine moesta Venus, nimios iam desine luctus,
 Pone modum lacrymis hodie. nam flere necesse est
 Saepius atque alium lacrymabere rursus in annum.

M O S C H I

AMOR FUGITIVVS.

Idyllion I.

Quaerebat profugam quondam per devia natum
 Cypris, & in clamore clara sic voce locuta est.
 Nonne quis in trivis errantem vidit Amorem?
 Ille meus puer est, qui nunc fugitivus aberrat.
 Mercedem tali feret index munere dignam,
 Suaviolum Veneris. si vero adduxerit illum,

Non

Non iam suaviolum tantum, plus hospes habebis,
 Plurima signa infunt puero, si videris inter
 Forte quater quinos alios, cognoscere promptum est;
 Non est alba cutis, color inficit igneus, acres
 Flammantesque oculi, mens improba, mellea lingua
 Gratia, quod loquitur non sentit, atrocibus irae
 Si quando stimulis agitur mens aspera faevit,
 Fraude dolisque puer fallax, mendacia miscens,
 Crudeles ludos agit, aurea vernat in ipsa
 Vertice caefaries, fronti non est pudor ullus;
 Parva manus verum longe iaculatur, in ipsum
 Saepe Acheronta iacit, Plutonia regna laceffens,
 Nudum corpus habet, mentem fallacia velat,
 More avium quatit excutiens per brachia pennas;
 Nunc hos, nunc alios petit, atque in viscera serpit
 Saucia saepe viri, percussae saepe puellae.
 Parvulus est illi quem contrahit omnibus arcus,
 Impositum nervo telum breve, quo tamen ipse
 Sidera summa ferit; tergo tenus aurea pendet
 Plena venenatis, calamis & parva pharetra.
 Me quoque saepe ipsam calamis ferientibus, & sunt
 Omnia saeva isthaec, sed multo saevior illa
 Parva manu fax est, qua Solem saepe perurit.
 Quod si ceperis hunc, strictum preme, ne qua videtur
 Te capiat flentis miseratio. riserit autem,
 Fortius ipse liga; consurget in oscula, noli
 Consentire, mala haec sunt oscula, labra veneno
 Tota tument, atque ipsa malum sunt labra venenum.
 Dixeris, hospes habe, nostra haec tibi tradimus arma;
 Et simul obtulerit, nihil accipe. talibus armis
 Fallit, & ignitum derivat in ossa venenum.
 Omnia namque ferunt certam dona illius ignem.

E V R O P A.

Eidyllion II.

Europae placidum quondam per membra soporem
 Immisit Venus, & nocturno dulcia visu
 Somnia non vanis dedit apparere figuris.

Tempus erat, iam fidereae pars tertia noctis
 Transierat, prope erat roseis aurora quadrigis;
 Tempore quo mollis gratissima munera somni
 Irrepunt vinclisque ligant praedulcibus artus,
 Veraque per cunctas pascuntur somnia terras.
 Excelsa placidam carpebat in arce quietem
 Virginitatis adhuc vernans in flore pudicae
 Filia Phoenicis formosa Europa superbi,
 Talia quum tacita sub nocte insomnia vidit.

Forte duas terras, Asiam, quaeque obtinet oram
 Littoris oppositi, pro se certare putabat.
 Utraque foeminei praestabat imagine cultus,
 Ex his plus Asiae contendere visa, puellam
 Esse suam, se vitales edisse sub auras,
 Se genitam sibi praesentes aluisse sub annos:
 Altera praevalidis manibus tractabat, &, ipsam
 Non tamen invitam rapiens, fatalia dixit
 Ista dari Iovis arbitrio sibi praemia magni
 Europei, placida quum mox excussa quiete est,
 Desiluit thalamis, ut erat conterrita, pulchris,
 Et, stupefacta novis animum per talia monstis
 Visa, diu tacite sedit, manibusque quietis
 Sicut adhuc oculis geminas adfistere coram

Matronas cupido cōtendere cerneret aufu,
Tandem haec attonita, sibi reddita, voce loquuta est:

Quis superūm nova mōnstra, quis haec mihi somnia misit?

Corpora quae grata requie defessa foventi
Mollibus in lectis, thalamique cubilibus alti,
Tam certis vacuum venere per aëra pennis;
Quaenam visa mihi dulcis sub imagine somni
Hospēs erat mulier? quam me succendit amore
Illa fui? quam me vultu suscepit amico,
Agnovitque suam ceu quae peperisset & ipsam?
Sed tamen ista bono faciles mihi somnia divos
Testor ut eveniant. haec illa loquuta requirit
Protinus aequales genera atque aetate puellas,
Dilectasque sibi focias, quibus ipsa solebat
Colluisse, choros si quando, aut festa parabat
Gaudia, sive undis liquidi laveretur Anauri,
Aut varios legeret per prata nitentiā flores:
Atque illi fociaē mox apparere puellae
Incipiunt, calathos implendos floribus omnes
Gestantes manibus niveis, & prata petentes
Proxima littoribus, quo saepe venire suetae
Quaerebant roseis grata oblectamina campis,
Curvaque spectabant ferientes littora fluctus:
Quas inter calathum de vimine textilis auri
Ipsa tulit pulcrum Vulcania dona laborem,
Quem Libyae dedit ignipotens, quo tempore priūm
Neptuni intravit thalamos, haec Telephaëssae
Sanguine coniunctae sibi. Telephaëssa pudicae
Mater Agenoridi tantum dedit inclyta donum,
Mūnera Daedalian multum spectanda per artem.
Illic artificii desculpta erat Inachus auro,
Ipsa bovem referens & adhuc mugitibus Io
Apta, sed ingenium retinens animumque puellae,
Triste videbatur rapidō pede nare per aequor

Coern-

Coeruleum; namque ignipotens desculperat aequor;
 E regione viri stabant duo littore in alto,
 Mirantes liquida arva bovem transire natantem:
 Verum illic inerat quoque Iuppiter, ille iuencam
 Leniter attrectans manibus coelestibus, illi
 Blandus erat, tandemque exutam cornibus Iove
 Ad vaga delatam septemplicis ostia Nili
 Pristina restituit formosae in membra puellae.
 Stabat enim referens argentea cornua Nilus,
 Aerea vacca fuit, caelatum Iuppiter aurum
 Extrema circum calathi rutilantis in ora
 Sculperat, idem opifex Iove natum & Pleiade Maia,
 Quem prope sicut erat virga confectus & harpe,
 Lumina perpetuo, quondam intentissima, somno
 Fractus in aequorea iacuit vigil Argus arena;
 Cuius ab effuso quae sanguine prodiit ales
 Florigeris varios pennis imitata colores
 Stabat, & amplexu caudae ceu nave tegebat
 Extremas calathi pennis umbrantibus oras.
 Talem tum calathum speciosa Europa ferebat.
 Ut simul in campum variis vesere virentem
 Floribus, hic alias aliae capere parato
 Vere voluptates: hyacinthum haec legit odorum,
 Ista verecundo narcissum flore comantem:
 Haec brevibus foliis serpilla virentia carpit,
 Multaque declivi nascentia proxima terrae
 Germina, molle crocum carpentes floris odori,
 Gramina contundunt, quas inter regia virgo
 It media incedens, & lilia summa rosarum
 Demetit. ignito veluti fulgore micantum
 Qualis cincta choro Charitum Venus, omnibus una
 Plus decet, illa quidem nec virginitalis honorem
 Servatura diu, nec lilia pulchra legendo
 Indultura animo, nam visa Iuppiter illa

Vulnere Cypriaca nova fixus arundine sensit,
 Sola quidem Cytherea Iovem domat ipsa superbam,
 Qui nunc zelotypae metuens Iunonis ab ira,
 Et teneram captare volens in virgine mentem,
 Esse deum celat, solitaeque insignia formae
 Ponit, & induitur speciosi corpore tauri:
 Non tamen aut qualis stabulis nutritur in altis,
 Aut qualis domito trahit effeda grandia collo.
 Hunc formae melioris honor commendat: in omni est
 Parte color flavus formosi corporis: albam
 Aequali spatio distantia cornua frontem
 Ornabant: non magna quidem, sed qualia lunae
 Dixeris, in medium quum se vaga contrahit orbem.
 Talis, ubi in prati viridantia pascua venit,
 Non torva timidas terrebat fronte puellas,
 Sed magis allēctos vultus probitate trahebat,
 Nullaque non fieri propior cupiebat, & ipsum
 Contractare manu, cuius de corpore spirans
 Immortalis odor fragrantia lilia prati
 Vincebat, stetit ante pedes ab Agenore natae,
 Lambebatque manus & eburnea colla puellae,
 Decepitque animum non durae virginis: ipsum
 Illa tenens manibus sensim contrectat, & albam
 Abstergens labris spumam, simul oscula iungit:
 Ille sonans blanda summugit voce, putaris
 Mygdonis audiri quos reddit tibia cantus.
 Iam vero ante pedes sese inclinatus amator
 Projicit Europae, simul hanc cervice reflexa-
 Aspicit, ostentans lati mollissima dorsi
 Tergora, longicomas quum sic affata puellas
 Dicitur ipsa: agite o sociae, considerare mecum
 Quid prohibet tergo bovis huius amabilis? & iam
 Non secus ac navem placidissima terga reclinans
 Omnes accipiet vultu mansuetus, & ipso

Ela.

Blandus ab aspectu, non iam simulantia tauris
 Ora gerens aliis, & certe vivus in ipso
 Est animus, tantumque humanae vocis egebat.
 Haec effata bovem ridens conscendit, & alto
 Infiliit tergo, reliquas cunctatio praesens
 Detinuit. praedam raptor mox taurus amatam
 Constringebat agens, & proxima littora saltu
 Contingens, rapido cursu pervenit in aequor,
 At conversa retro socias vocat ipsa puellas
 Europe, tenditque manus, timor impedit illas,
 Nec potuere sequi iam marmora falsa tenentem.
 Tum vero ex ima Nerëides aequoris unda
 Grandia progressae cetëia terga tenebant
 Innantes; mare Neptunus tranquillat, ab undis
 Grandisonum caput attollens, fratrique marinum
 Sternit iter. circum hunc madidi Tritones euntes,
 Coerulei maris indigenae, conchisque sonantes
 Oblongis, Paeana Hymenaeaque sacra canebant.
 Ipsa sedens Iovis in tergo bovis, hac tenet uncum
 Cornu, laeva manus vestes legit, uda plicatas
 Ne riget unda maris. nam quae per longa pependit
 Ex humeris tremulo sinuata est flamine vestis,
 Non secus ac levibus volitantia vela carinis.
 Sic ut & Europen quadam tenus ipsa levaret.
 Quae postquam patriae de littore longius orae
 Absuit, & neque iam littus montesve videntur,
 Iamque nihil vacuum nisi desuper aëra cernit,
 Praeter aquas infra vasta feritate patentes,
 Circum prospiciens timido sic ore loquuta est,

Quo me taure rapis? quis eras? quibus artibus usus
 Has potes ire vias, nullis hominumve ferarumve
 Emenas pedibus? neque te mare terret euntem,
 Quum tantum rapidae superent vada coerulea naves,
 Et tauros sit fama vias metuisse marinas?

Vnde tibi dulcem potu mare proferet undam?
 Vnde cibum dabit? anne aliquis tu taure deorum?
 Quod si es, cur indigna deis facis? at neque sicci
 Per terram delphines eunt, neque per mare tauri.
 Tu vero & terra vadis eunt neque mergeris unda
 Aequoris, officium remorum sustinet anceps
 Vngula, quam vereor ne mox & in aëra summum
 Sublatus volites, aviumque simillimus alas
 Aërias moveas. miseram me scilicet, ecquid
 Ipsa domum linquens patriam, taurumque sequuta
 Nave peregrinas tauro feror exul in oras?
 At tu magne vagae Neptune tridentifer undae
 Sis placidus, quem luminibus iam cernere veris
 Ipsa mihi videor, sternentem passibus undas
 Lenibus aequoreas, cursumque tridente regentem.
 Non haec absque deo peragro freta coerulea ponti,
 Humentesque vias pelagi. sic illa loquuta
 Contigit quam sic affatus corniger est bos,

Fide animo, ne virgo time quas aspicias undas
 Aequoreas, ego sum magni moderator Olympi,
 Quem nunc adsimilem tauro sub imagine falsa
 Ire vides; quoniam possum apparere figura
 Qua volui, quandoque libet tuus ardor amantem
 Me trahit, & taurum tanti maris aequora iussit
 Metiri; iam te Crete, quae me quoque parvum
 Nutriit, excipiet sponsam Iovis ipsa iugales
 Creta tibi thalamos, & sacra Hymenaea parabit.
 Ipsa ex me paries clarissima pignora, natos
 Sceptringeros, reges in maxima regna futuros.

Dixit, & evenit quod dixerat. inclyta namque
 Iam Creta apparet, quem postquam Iuppiter orbem
 Attigit, hic falsi deponit cornua tauri,
 Fitque quod esse decet, solventem virginis oram,
 Atque pudicitiae primum libantis honorem.

Huic

Huic lectum celeres sternebant pluribus Horae
 Floribus. ipsa prius virgo, Iove sponsa marito
 Prodiit, & facta est non uno pignore mater,

EPITAPHIUM BIONIS.

Eidyllion III.

Tristia lugentes suspiria ducite sylvae,
 Nunc mihi Sicelides, & amarae Doridos undae
 Flumina, nunc desfete peremptum morte Biona,
 Nunc tristes plantae lacrymarum fundite guttas,
 Nunc nemora & saltus miseris ululate querelis,
 Tristibus ó moesti flores spirate corymbis,
 Nunc lugubre rosae rubeant, nunc triste papaver,
 Nunc hyacinthe sonet tua littera, scilicet ai ai.
 Non tamen hoc fatis est ai ai, plus ergo loquatur,
 Litterulasque velis foliis inscribere plures.
 Occidit indigna confectus morte poëta.

Dicite Sicelides lugentes, dicite Musae,
 Lusciniae densa foliorum in fronde querentes
 Fluminibus Siculis Arethusae dicite, fato
 Interiisse Biona, mala quo morte perempto
 Mortuus est & cantus & omnis Dorica Musa.

Dicite Sicelides lugentes, dicite Musae,
 Strymonii nunc flete ad aquas lugubria cygni,
 Clangite flebilibus funebria carmina collis,
 Qualem de vestris labris dedit ipse canorem,
 Quale melos cecinit per stagna Oeagriæ Nymphis.
 Dicite, Bistonisque palam narrate puellis.

Interiit fato crudeli Doricus Orpheus.

Dicite Sicelides lugentes, dicite Musae.

Quem pecus omne cupit, quem grex desiderat omnis,
 Non canit amplius ille sub arboribus desertis
 Non fedet amplius ille canens, sed Ditis in aula
 Immemores Hymnos, & longa oblivia cantat.
 Nunc omnes muti scopulosa cacumina montes,
 Omnia nunc armenta tacent, taurique bovesque
 Errantes ululant, nec dulcia gramina carpunt.

Dicite Sicelides lugentes, dicite Musae.

Ipsae tuam mortem flavus deflevit Apollo,
 Ante diem sublate Bion, te lumine cassum
 Et Satyri lugent, & nigra in veste Priapi,
 Longaque capripedes ducunt suspiria Panes,
 Per sylvas etiam lugent te Naiades udae,
 Omnis & in lacrymas conversa est unda profusas.

Ipsa, vagans tacitis petrosa per avia lustris,
 Mœsta dolet, quoniam tibi non respondeat, Echo,
 Quod fileat, quod non imitetur labra canentis
 Amplius, ad cuius mortem sunt protinus omnes
 Arboribus fructus deieci, floribus omnis
 Interiit vigor, ipse ovibus defecerat humor
 Lactis, & alvea non aliquo iam melle fluebant,
 Sed cera moriebantur lugubre sub ipsa,
 Extincto nec melle tuo, divine poëta,
 Promere mel aliud nobis vel habere necesse est.

Dicite Sicelides lugentes, dicite Musae.

Non tantum aequoreis Delphin lugebat in undis,
 Nec tantum in scopulis quæsta est Philomela remotis,
 Nec tantum aërios per montes flevit hirundo,
 Nec tantum Aleyonæ potuit sensisse dolorem,
 Amissum Ceyca suum quo tempore sehat.

Dicite Sicelides lugentes, dicite Musae.

Nec vero tantum glaucis in fluctibus olim

Cery-

Cerylus ingemuit, nec tantum in vallibus Euri
 Memnona deflerunt volucres ad busta volantes,
 Quantum omnes lugent extincti fata Bionis.

Dicite Sicelides lugentes, dicite Musae,
 Lusciniae cantu suaves, atque omnis hirundo,
 Ille canens olim quas oblectare solebat,
 Quasque loqui docuit densa sub fronde sedentes,
 Mutua flebilibus diffundunt carmina linguis,
 Et quibus ipsae olim recinebant saepe columbae
 Tristia lugubri recinunt sua murmura cantu,
 Nos quoque triste levi modulamur carmen avena.

Dicite Sicelides lugentes, dicite Musae,
 Quis nunc, quis calamosque leves syringaque dulcem
 Inflabit, ter & amplius o adamate poeta?
 Ore quis audebit tales contingere cannas?
 Namque tuum spirant & adhuc os guttura flatum,
 Ipsa tuis densa sub arundine vocibus Echo
 Pascitur, & cupidis mandit tua carmina labris:
 Quae nunc ipse fero Pani, qui forsitan & ipse
 Carminibus certare tuis vereatur & ori,
 Ne tecum cantando ferat fortasse secundas.
 Nunc etiam, quo te quondam oblectare solebat,
 Spectantem fluctus, in littoribusque sedentem
 Flet Galatea melos, nec enim tu qualia Cyclops
 (Hunc fugiebat enim) cantabas carmina, sed te
 Aspiciens formosa choros Galatea movebat,
 Nunc oblita maris deserto in littore vaccas
 Pascit adhuc, quas tu quondam servare solebas.

Dicite Sicelides lugentes, dicite Musae.
 Omnia Musarum demortua munera pastor
 Sunt tecum, periire tenerrima basia tecum
 Cuncta puellarum latam per Doridos oram.
 Impia nunc moesti tua fata queruntur amores
 Ante sepulchralem tumulum. te Cypris amavit.

Plus quam quae charo dedit oscula nuper Adoni,
 Illo quo iuvenem morientem contigit ore.
 Hic tibi nunc fluviorum o vocalissime moeror,
 Hic alter dolor ille tuos depascitur artus;
 Interiit siquidem quondam divinus Homerus,
 Ipsius hoc os Calliopes tam dulce fonansque,
 Quem tu flebilibus lacrymis & voce sequutus,
 Impia tam dulcis deploras funera nati
 Littora, & indigno implesti maria omnia planctu.
 Filius en alter tibi nunc defletur, & aegro
 Illius ob mortem consumeris ossa dolore.
 Musarum siquidem biberant de fontibus ambo,
 Pegasidum latices de fontibus ille bibebat;
 Sicelis huic cupidas fauces Arethusa rigabat.
 Ille malum cecinit Troiae fatale Lacaenam,
 Et magnum Thetidis lacrymosa ad Pergama natum,
 Et cum forti Agamemnone flavicomum Menelaum.
 Hic vero non bella, aut tristitia facta canebat,
 Sylvestrem fed Pana, boves in pascua ducens,
 Oblectabat amoeno carmine, pavit & ipsos,
 Componens tenui dulces syringas avena.
 Formosis docuit dare basia grata puellis,
 Inque sinu Venerem & dulces nutribat amores.
 Dicite Sicelides lugentes, dicite Musae.
 Omnes praeclaris orbatae civibus urbes
 Illustres flere suos ceu numina cives.
 Te luget brevis ipsa suo plus Ascre poeta,
 Carmina nec tantum Boeotides aurea sylvae
 Pindaricae flere lyrae, quantum tua lugent.
 Alcaeo plus ipsa suo te Lesbos ademptum
 Luget, & ipsa suo plus Ceia moenia vate,
 Te plus Archilocho Paros ingemit, incluta Sapphus
 Carminibus positis tua cantat adhuc Mitylene.
 Carminibus quicunque valent & voce poetae

Deplorant tua fata Bion, te funere mersum
 Sicelides, decus ille Sami, deplorat, at inter
 Consuevit quibus ille prius ridere Cydonas
 Luminibus lacrymas Lycidas nunc fundit inanes;
 Triopidum vero te deflet in urbe Philetas,
 Testaturque suos lugens ad Alenta dolores.
 Ipsa Syracusiae tua fata Theocritus urbi
 Conqueritur monstratque, sed & haec ego moesta doloris
 Ausonici sero officio tibi carmina solvo,
 Qui non hospes in haec pastorica carmina veni,
 Sed quae discipulus didici tuus, atque Camoenas
 Adfero ceu proprias Siculae per Doridos oram.
 Divitias aliis, mihi carmina sola relinquens.

Dicite Sicelides lugentes, dicite Musae.

Heu mihi quod malvae virides & adhuc redolentes;
 Atque apium viride, & quod totum floret anethum
 Saepe reviviscunt, & in annum deinde reverso
 Sole renascuntur. nos magni, nosque potentes,
 Quum semel occidimus, quam primum fata subimus,
 Condimur in terram, atque intra cava busta reclusi
 Perpetuo durum dormimus tempore somnum.
 Et tua clare Bion nunc molliter ossa quiescunt,
 Perpetuoque tacens, terra sepeliris in alta.
 Batrachon at Nymphis placuit superesse poetam,
 Et semper cantare aliquid, quod scilicet illi
 Haudquaquam invideo. nam pessima carmina cantat.

Dicite Sicelides lugentes, dicite Musae.

Noxia crudeli tibi sunt data pharmaca dextra,
 Clare Bion, certe tu dira venena bibisti.
 Quis tamen accessit quem non tua labra sonoro
 Moverunt cantu? quis tam ferus ille? quis autem
 Tam crudelis erat? qui vel tibi miscuit? aut qui
 Mistra dari iussit tibi pharmaca, nec sit captus

Car-

Carminibus, miraue tui dulcedine cantus?

Dicite Sicelides lugentes, dicite Musæ.

Iustitiam sed nemo potest evadere quisquam.

Verum ego nunc luctu afficior te proptet acerbo,

Et lacrymas fundo. quod si descendere possem

Vivus ad inferni Phlegethontia tartara Ditis,

Sicut & Ismarius cithara venerabilis Orpheus,

Et Laertiades Troiae populator Vlysses,

Sicut & Alcides quondam descendit, & ipse

Limina, ut inspicere numquid pallentibus umbris,

Et magno caneres & qualia carmina Diti

Audirem; sed tu dominae nova carmina Ditis

Bucolicum Siculumque melos canes, quod iuuet illam.

Illa quidem Siculis etiam consueverat olim

Ludere littoribus, patriæque in vallibus Aethæ

Dorica virginea modulari carmina lingua.

Non sine honore canes, non præmia nulla dabuntur,

Vt blandis citharæ modulanti cantibus Orphei

Reddidit Eurydicen, sic te quoque forte remittet

Montibus his, divine Bion. quod si mihi Musæ

Sint faciles, nihil addubitem quin protinus ipsam

Accedam, & blando Plutonem carmine tentem.

MEGARA VXOR HERCVLIS.

Eidyllion IV.

Quid curis adeo te nunc mea mater acerbis
 Affligis? magnoque animum mœrore dolentem
 Conficis? & tua non ullus iam tempore longo
 Inficit ora rubor, sed vultu marcida palles.
 Nempe malis premitur clarissimus ille tuorum
 Filius, & requiem non invenit aerumnarum
 Rege sub ignavo, tanquam si forte leonis
 Serviat imbelli generosa ferocia cervo.
 Heu cur me tantis coelestia numina divum
 Affecere malis? cur me genuere parentes
 In tam vivacem crudelia fata futuram?
 O ego non felix, quando non illa merentis
 Invenere viri thalamum mala, cuius honorem
 Tam colui, quanti charissima lumina feci.
 Quem quoque nunc animo venerorque coloque fideli,
 Quo neque viventum quisquam contemptior umquam
 Extiterit, neque qui tantos perferre labores,
 Aut poterit tales invicto pectore curas.
 Infelix qui, quas vel ei dedit autor Apollo,
 Vel mala Parcarum vel Erinnyos impia turba,
 Occidit gravibus sua pignora chara sagittis:
 Perditus atque furens animo per tota vagatus
 Limina, caede replens, & caesis omnia natis,
 Quos oculis vidi ipsa meis a patre premissos
 Infelix, nam quisquam alius non talia vidit,

Ne

Ne per visa quidem tacitae nocturna quietis.
 Nec tamen auxilio me saepe vocantibus ipsis
 Mater eram, nec crant vires mihi tale potentes.
 Namque aderat fatale malum, vincique negatum.
 Parvula ceu vero volucris tristatur, ubi illi
 Implumes pereunt pulli, quos improbus anguis
 Vepribus in densis rapiens vorat ore cruento,
 Quos supra querulum stridens volat anxia mater,
 Nec tamen auxilii quicquam pereuntibus affert,
 Nam pavet, & saevum propius timet ire draconem;
 Sic ego, quae pariens sum facta miserrima mater,
 Dilectos lugens quondam mea pignora natos,
 Per mea non sano currens pede tecta vagabar.
 Atque utinam tristi confixa sub hepate dirum
 Ipsa experta forem telum, natisque peremptis
 Mortua sim simul ex illo confecta veneno.

Cynthia foemineis numen venerabile turbis,
 Sic poterant chari tibi nos fleuisse parentes,
 Plurimaque in manibus funebria dona ferentes,
 Imposuisse pyris aequalibus, ossaque eodem
 Mandassent tumulo, quacunque in parte sepultis.
 Nunc pueris foecunda colunt hi moenia Thebas.
 Possessa Aonii perarantes pingua campi,
 Verum ego Tiryntho sterili Junonis in urbe
 Pluribus infelix cor fracta laboribus angor,
 Nec variat fortuna modum mihi saeva malorum,
 Nec lacrymis requies numquam cessantibus ulla est.
 Quoque virum videam vix temporis hora pusilli est.
 Aedibus in nostris etenim numerosa laborum
 Otia vertentes, terraque marique superbis
 Viribus affligit saxo vehementior omni,
 Durior & ferro pectusque animumque ferocem.
 Ac tu non aliter, quam si de flumine pleno

Stillet aquae rivus, noctesque diesque profusus
 Fletibus indulges. sed enim nec qui mea praesens
 Vulnera soletur quisquam est affinis amicus:
 Non etenim mecum nunc tecta domestica servant;
 Verum omnes nemorosa ultra praedivitis Isthmi
 Regna colunt, nec adest quisquam mihi cui mea curae
 Sint mala, qui placida soletur voce relictam.
 Sola ego cunctarum sum facta miserrima matrum.
 Sed quae sola meos potuit lenire dolores,
 Et quadam tenuis est animo levis aura iacenti.
 Pyrrha soror, sed & ipsa sui nunc aegra mariti
 Flet super Iphiclo nato tibi & hoc quoque, nam te
 Mortalique deoque viris peperisse putarim,
 Natos per totum miseros magis omnibus orbem.

Haecenus illa quidem querulo sermone profata est,
 Et simul undanti demisit lumine guttas,
 Plus pomis viridi lectis de fronde recentes,
 Dum memor infelix natorum est atque parentum,
 Haud aliter lacrymis humectans ora genasque,
 Constitit Alcmena, & suspiria tristia ducens,
 Sic affata nurum verbis prudentibus inquit.

O nimis infelix adverso filia fato,
 Quid venit in mentem res haec tibi? tristibus ambas
 Quidve mones lacrymis, miseros dum mente labores
 Enumeras memori, quos iam deflevimus olim?
 Num satis haec tolerasse fuit, si sola fuissent?
 Nunc mala continuo crescunt, nunc nulla dierum
 Non aliquid nostris lugubre doloribus addit,
 Et luctus vehementer amans queat ille videri,
 Qui nostri studeat titulos numerare doloris.
 Fide animo, non haec sumus ex Iove fata supreme
 Sortitae: sed enim te sine carente laborum
 Involvi cumulo video meo filia. verum

Ipsa

Ipsa tuo possum facile ignovisse dolori,
 Quum nulla invitent fariatam gaudia mentem
 Amplius, & nunc te supra quam credere possis
 Lugeo, & ex animo miseror, quia te quoque nostri
 Participem fieri voluit fors improba fati;
 Et quae triste gravant nostrum caput aerumnarum
 Numina Persephones Acherusia testor, & ipsam
 Spiciferis Cererem redimitam tempora fertis,
 (Quas prudens aliquis nostris ex hostibus optem
 Peieret, ut magno luat haec periuria damno)
 Non minus esse mihi charam, nec peius amari
 Quam si te proprio peperissem sanguine, quam si
 Sola domi superes, atque unica filia nostrae.
 Quod te non dubie meminisse fatebere. quare
 Nec te deliciae nostrae, dulcisque voluptas,
 Hac mihi neglectam tam dura sorte queraris;
 Non si vel graviora fleam, vel largius atris
 Pulchritomae Niobes lacrymis, nec plurima lugens
 In mala deicctum genitrix, ut nos quoque nurum
 Ex ulla penitus reprehendi parte meretur.
 Ipsa quidem longos menses bis quinque peregi,
 Grande laboranti pondus sub pectore gestans,
 Ipsum qui Stygii me pene subire coëgit
 Praevalidas portas, & ferrea limina Ditis,
 Talia tamque gravis tolerantem incommoda partus.
 Nunc tamen externo mihi perditus ille sub orbe,
 Forsitan ad saevi pergens certamina Martis
 In nova bella ruit, nec adhuc rationibus ullis
 Auguror infelix num sit rediturus, & ipsum
 Exceptura ego sim, vel an hoc quoque fata negarint:
 Nunc quoque me terrent quae tristia somnia vidi,
 Nuper quum placidae demissi membra quieti,
 Quam metuo, ne triste aliquid portendere nobis

Vifa

Vifa horrenda vellat. mihi enim sub nocte silenti
 Adstrit, attritum retinens utraque ligonem;
 Herculis iavicti virtus illa inelyta, tanquam
 Agricola, aut magno conductus munere fossor,
 Ingentem viridi fossam facturum in agrō.
 Nudus & investis, nec amictus, ut ante, virili
 Corpus erat tunica, neque crassae tegmine lenae.
 Postquam ceu valido cui cineta est vinea vallo
 Imposito totum confecit sine laborem,
 Ferrato innitens excelsa pectore telo
 Iam sumpturus erat, quos ante solebat, amictus,
 Quum subito emicuit rapidae vis ignea flammae
 Pro magnae tumulo caecaque voraginis fossae;
 Iamque furens immensus & insedabilis ignis
 Ante ipsum iuxtaque & in ipsius ora ruebat.
 Ille quidem pedibus semper velocibus usus
 Dirum Vulcani prompta virtute furorem
 Vitabat, cedensque retro sua membra ligone
 Non secus ac scuto defensus: denique circum
 Omnia lustrabat, huc illuc lumina versans,
 Impia pugnans ne flamma prehenderet ipsum:
 Cui dum subsidio, nisi vana insomnia vidi,
 Magnanimus venit Iphiclus, procumbere terrae
 Visus erat labens, nec posse resurgere rectus,
 Sed immotus iacuit ceu debilis aevo
 Decrescente senex, quem viribus invida magnis
 Invitum populatur & opprimit aegra senectus,
 Stratus humi iaceat, donec quis praetereuntum
 Sublevet exhibeatque manum; sic ipse iacebat
 Scutifer Iphiclus, latera aegre ignavia versans.
 Ipsa videns natos cassos ope denique fiebam,
 Donec nostra levis dissolvit lumina somnus,
 Et rubicunda diem veniens aurora reduxit.

Talia per tacitæ quæ vidi infomnia noctis
 Excubias: quæ cuncta, precor, vertantur in ipsam
 Eurytheum genere a nostro, sed fiet & illi
 Maximus hic vates animus meus, omnia divi
 Sic, & non alia ducant ratione faventes.

B I O N I S

C A R M I N A,

ET

M O S C H I

EPITAPHIUM BIONIS,

VERSU TROCHAICO LATINE REDDITA

AB

ERNESTO GVLIELMO HIGTIO:

THE

AMERICAN

OF

THE

AMERICAN

AMERICAN

AND

AMERICAN

B I O N I S

EPITAPHIUM ADONIDIS.

---

*I*te fletus, ite largi, Mors Adonin abstulit!

Saeva blandum, tetra pulchrum Mors Adonin abstulit!

Nos querequur, & querelas iungēt Aligerūm chorus.

Quid, Venus, vidui quietam purpuram loci prenis?

Sola quid misella dormis! surge; abest socius tori.

Pone cultum, pone amictus aureo picos croco:

Indue atra membra veste: nuda caede peccora:

Rumpe questus: dic, venustum Mors Adonin abstulit.

Nos quereur, & querelas iunget Aligerūm chorus:

Tesqua lustrans, ac relictae coniugis parum memor,

Pulcher, heu! venator ipse praeda nunc iacet feris,

Candidum percussus apri dente candido femur:

Heu! iacet, tenuemque versans oro lasso spiritum,

Cyprino parit dolores, ah! dolores maximos,

Sanguis artus puriores ater inquinat nive.

Perque labentes ocellos noctis umbra funditur:

Et rosae marcent labelli, suave marcent osculum:

Marsidum tamen Dione non abhorrens osculum,

Fervidis pressisse labris labra gestit frigida.

Osculatur, et osculantem nescit: ille Cypriam.

Nos queremur, & querelas iunget Aligerum chorus.

Triste vulnus, vulnus atrox fert Adonidis fœtus:

Maius imis fert Dione vulnus in præcordiis,

Cura quondam dulcis adsiant, & ululant dominum canes:

Montium plorant Puellae, cum Puellis fontium:

Attamen maiore plorant iure, per saltus vagans,

Passa crines, scissa pallam, nuda plantas Cypria,

Dum rubi pungunt vagantem, & sanguinem libant sacrum;

Quaque, surdas voce valles ac nemus tacitum replectis,

Currit, Assyrium maritum clamat, & puerum vocat,

Huius alta de iacentis emicans plaga cruor

Inguen & ventrem supinum foedat, ac niveum latus,

Perque leniter tumentis et mamillas pectoris.

Vae Dionae! Vae Dionae! cantat Aligerum chorus,

Perdidit virum Dione, perdidit formam simul,

Hoc erat vivente summus aris in Diva nitar;

Mortuum nunc post Adonin pulchritudo mortua:

Saxa fient rupesque Adonin, fient Adonin ilices:

Flent vagi fontes, gementique adgementes Cypriae,

Decidiva lacrymarum e colle volvunt pondera;

Flaccidumque in prata flores nigra depanunt caput:

Dum per agros, dum per urbes febilis fertur Dea.

Vae Dionae! Vae Dionae! Mera Adonin abfuit.

Quo-

Quæstibus respondet Echo, Mors Adonin abstulit.
 Heu! amores quis Dionæ tam cruentos non fleat?
 Vidit ut letale vulnus horruitque Cypria,
 Vidit ut sanie fluente pallidum tingi femur,
 Quæstæ multum, ulnasque pandens, ah! Adoni mi, mane,
 Ah! malo servate, dixit, ah! Adoni mi, mane:
 Vel morare verba saltem dum loquar novissima,
 Dumque te complexa nostris labra labris misceam.
 Tolle paullum, tolle ocellos, tolle languidum caput,
 Ac suprema, care Adoni, da potenti basta:
 Da; calor motusque labris donec omnis exeant,
 In meumque e basiantis ore spiritus fluat.
 Ebibemus, extrahemus quidquid in te amoris est;
 Intimas quod in medullas & calens penetrans iecur,
 Hæc repostum permanebit, ipse tu quando fugis.
 Heu! fugis, dilectæ Adoni, nigra visis Tartara;
 Noctis arbitrum profundæ visis, & vivit Venus?
 Vivit, ah! est Diva coniux, teque non potest sequi.
 Accipe atri sponsa Ditis (quippe vincis Cypriam;
 Quippe cara, quippe pulchra, torva, raptas omnia)
 Accipe a meum maritum, fata quem tradunt tibi.
 Me tuas vires tremementem longus absument dolor,
 Semper & querulis vocabo non reversurum sonis.
 Ergo abis, tecumque, Adoni, me voluptas deserit,
 Avolans, ut somniantis blandus avolat sopor!

Ergo Cypris orba, & orba tot Cupidinum cohors?

Ergo fallax ille vires cestus omnes perdidit?

Quique duxit, quique traxit cuncta, te non retrahet?

Quae feras vexare suavit horridas dementia,

Nate bello mitiari, non cruentis stragibus?

Quæstæ sic Dea est, querelas iunxit Aligerum charus.

Vae Dionae! Vae Dionae! Mors Adonin abstulit,

Interim fentes ocelli tot dederunt guttulas,

Guttulae quot e iacentis effluebant vulnere.

Sorbisit omnes terra, lactos tot remittens foscuros:

Procreant rosas cruores, & anemonas lacrymae.

Ite fletus, ite; pulchrum Mors Adonin abstulit.

Siste iam vagas querelas, linque devium nemus,

Linquæ Cyprî; est hic paratus, ecce, Adonidi torus,

Mollicella e fronde, molli, roscidoque gramine.

Ilæc supor beatus ille, Diva, lædulæ tuus,

Sæpe vivum qui tenebat, nunc recepit mortuum.

Quanta martuo venustas! dormientem dixeris.

Subiice aureæ nitentem purpuram spondæ viræ,

Noctæ qua tecum cubantem pulsit ambrosius sopor:

Subiice & sic triste corpus, cetera prius, sinu fove.

Adde flores & corollas; ista posant munera;

Sunt eo moriente flores cum corollis mortui.

Spargæ myrto, tinge nardo, tinge pingui aromato:

Myrtus omnis, nardus omnis, omne aroma sordcant;

Ser-

*rdet unus cum Dionae qui fuit fragans odor,
Proque myrto, proque nardo, proque pingui aromate.*

Nunc in ostro, in veste Adonis nunc recumbit divite.

Eiulantes ante lectum parvult Cupidines

Luteas pomunt capillos, triste donum mortuo.

Hic leves arcus, pharetram cascat ille eburneam:

Ille inutiles sagittas frangit obnixo genu:

Solvit iste pallidoque vincla detrahit pede:

Aureo fert hic leboe flumen; hic femur lavat:

Pectus hic focillat alis frigidum tepentibus.

Interim totus Dionem plorat Aligerum chorus.

Nuptialem nunc coronam spargit irata manu,

Proiicitque Hymen maritas limen ad thalami faces.

Non Hymen, Hymenaeae, festae per domum voces vocant,

Flebile ah! ah! flebile heu! heu! ora replet omnia.

Laete semper, nunc acerbum funus; ah! lugens, Hymen;

At magis lugent acerbum terna funus Gratia;

Pulcher, heu! Cinyrae gementes, pulcher, heu! iaces, puer!

Pulcher, heu! iaces, Adoni! pulcher, heu! iaces, puer!

Sic gemunt, & altiore voce, quam gemit Venus.

Nec minus novem Sorores flebilem cient sonum,

Dulcibusque orco sodalem cantilenis evocant:

Heus Adoni! ah! heus Adoni! surdus aë Adonis est;

Nec redire etiam volentem solveret Proserpina.

*Pone nunc, Venus, querelis, pone finem plandibus;
Festa, fendus est Adonis, cum redibunt annua.*

I D Y L L I V M II.

*Forte Amorem parvus auceps, frondcum lustrans nemus,
Triste, ramo vidit, omen, insidentem buxæ:
Alitumque e gente plumas qui gerebat, suspicans,
Tamque grandi de volucris, magna sperans præmia,
Illitas fallace visco mox arundines simul
Quas habebat iunxit omnes, & dolum admovit Dea.
Huc & illuc iste mutans usque sedem transilit,
Irrito labore stultum defatigans aucupem.
Spemque prædæ inutilesque tandem arundines puer
Abiicit, glebasque aratro forte vertentem suæ
Vidit artis ut magistrum, protinus fert huc pedem,
Remque narrat, tamque miram monstrat alitem seni.
Risit illo, movensque cana, nate, dixit tempora,
Parce visco, parce virgis, hunc volucrem linquito:
Quin fugis procul nocentem, nulla peior est avis.
Vsque eris beatus, ista quamdiu præda cæres.
Sed tibi simulac iuventas venerit maturior,
Ille, qui nunc terga vertit, teque captantem fugit,
Ipse te captabit ultro, & advolans penna levi
Non opini calce pressum tundet imposta caput.*

IDYL-

I D Y L L I V M III.

*Alma Cypris dormienti nuper adstitit mihi,
 Et tener tardis Cupido passibus matrem sequens,
 Luminaque velut pudore tacta non levans humo.
 Suave ridens tunc Dione, & labra solvens blandula,
 Care pastor, sume, dixit, sume discipulum Deum;
 Quaque polles arte peccus sic potentis imbue.
 Haec locuta se tenebris Diva noctis miscuit;
 Et, novo tumens honore, parvulo mox numini
 Canto stultus, ante pubi quae solebam rusticae:
 Primus ut cera tenace Pan avenas iunxerit;
 Ut lyrae nepos Atlantis, ut Minerva tibiae,
 Ipse Phoebus ut strepentis molle sit citharae parens.
 Ille, sylvestris Camenae negligens tenues modos,
 Tam rudem sprevit magistrum; & , doctior digitos movens,
 Ex eadem molliorem fistula traxit sanum,
 Coeliturumque hominumque amores, quaeque cunctis imperat,
 Magna Matris gesta cantans, & suam potentiam.
 Inde buxus pristinorum est immemor modulaminum;
 Quaeque Amor me tunc docebat, blandiora cantica,
 Sole nunc veniente semper, & absunte, personat.*

I D Y L L I V M IV.

Virgines Deae protervum non timent Cupidinem,
Dulcibus sed ille dulcis usque Musis it comes.
Si quis ergo amore nullo tactus invocet Deas,
Invocantis aure surda respuunt fatuas preces.
At agitatam si tenellis motibus praecordia
Audiunt Divae poëtam, molle tentantem melos,
Huc cito, necdum vocatae, convolant omnes pede.
Vera narro, veritatem firmat exemplum meum.
Sive enim quemquam Deorum tollere aut hominum volo,
Lingua balba est, & canendi me facultas deserit.
Ast volucrem si Puellum cogito, aut Lycidam meum,
Fluminis ritu venustum carmen ore profluit.

I D Y L L I V M V.

Nostra canna delicatis si probetur auribus,
Laudis adferent abunde quae canebas Pieri:
Sin minus probetur illa delicatis auribus,
Quid labore infructuoso te fatiges Pieri?
Si Deum Pater dedisset bina vitae tempora,
Duplicesque larga nobis Parca versaret colos,
Inde nigra fila ducens, inde vellus candidum;
Post molestias liceret otio frui bono.

Sin-

*Singuli at cum sempiterna lege nascamur semel,
 Et fugace utamur aevo, praeque ceteris brevi,
 Cur dolores nos misellos, cur labores atterant?
 Occupatum cur lucrosis & operosis artibus,
 In dies maiora avarum vota peccus concipit.
 Nescit, ah, homo creatum stirpe, se mortalium!
 Nescit, ah, posuisse parvos Fata vitae terminos!*

VI.

CLEODEMVS ET MYRSON.

CLEODEMVS.

*Dic mihi, dilecte Myrson, quid magis tibi placet,
 Tempus autumnale, bruma, ver, an aestas? dic mihi.
 Laetane Aestas praeferenda, rusticum absolvens opus?
 Aut ferox; qui, cuncta donans, petit Autumnus famem?
 Aut vacans labore Bruma, cum, regente agros abve,
 Et foris bacchante vento, cingimus pigri focum
 Garrientes, & tarentes otio molli diem?
 Aut amoenum Rex, & anni dulcis adventus ubi?
 Dic amice, fabulantes nullus urget nunc labor.*

MYRSON.

*Cœlitum non iudicanda facta sunt mortalibus ;
 Cuncta sed laudanda ; cuncta, quae Dei dant, suavitibus.
 Te tamen iubante dicam quid patem suavisimum.
 Displacet, Cloodema, torrens subis arsiivi vapor :
 Pomiferque Autumnus unda febrium fert semina :
 Horreoque Hyemis furores, & pruinas non fero.
 Ver amo, nam dulce Ver est, cum calores non nocent,
 Nec gravi torpor ligatos tardat artus frigore ;
 Quam velim totius anni tempus unum Ver foret !
 Vere noctis aequa currunt, aequa lucis tempora.
 Vere partum Terra solvit, vere florent omnia.*

VII.

IN HYACINTHVM.

*[Pendus Oobalidæ cadentis fregit ut disci caput,]
 Ipsi, plaga non minore corda, Pason, saucius,
 Horrui, doctaque in arte, cou prius, quacrens opem,
 Vixit ambrosia eruentum vulnus, vixit nebare :
 Cuncta sed vetante Parca nit valens medicamina.*

VIII.

V I I I .

*O beatos, quos amoris vincla neſcunt mutui !
 Quis neget, etiam beatum tunc fuiſſe Theſea,
 Cum per umbras regna furvæ viveret Proſerpinae ?
 Nempe, Pirithous fidele iunxerat lateri latus,
 Ultimo felix Oreſtes manſit in discrimine,
 Barbarasque inhospitalis Tauricae riſit minas :
 Nempe erat periculoſæ particeps Pylades viæ.
 Quemque felicem Patroclo dixerant ſuperſtite,
 Mortuo felix vocandus ; & ipſe felix mortuus :
 Alter ultra caede amict, vindictisque alter manu.*

I X .

*Semper artifices vocando prodis ignorantiam.
 De levi quacumque cauſſa ne roges alios opam :
 Ipſe cannas iunge : parvi, crede, res moliminis.*

X .

*Tu benignas blande muſas ſemper advoceſ Amor ;
 Vos Amorem audite Muſæ, verſibusque tollite,
 Hæc mihi dulces amanti dent Camenæ gaudia,
 Mollis ut uſque cantilena cordis æſtus ſublevem.
 Leniora nempe cantu nulla ſunt medicamina.*

X I.

*Gutta, dicunt, saepe, quamvis orbe parvo, decidens,
Saxa credro molli itū, & temporis tractu cavat.*

X I I.

*Sed ego pergam adusque nota, quo solebam, litora;
Fistulaque canam, recumbens rupis in crepidine,
Si tuum, Galatea, pectus forte cantu molliam.
Dura quamvis, saeva quamvis, me tamen dulces fovent
Spes, suprema quae senectae non relinquent tempora.*

X I I I.

*Dignus est mercede cantor; dona cur neges mihi?
Eruditus Phoebus ipse vatibus dat praemia,
Et potentum largus artes provocat cunctas favor.*

X I V.

Feminarum forma dos est, fortitudo dos virum.

X V.

*O Deorum nata patre, nata ponto, Cypria,
Cur noces, tam grata, divis, cur noces mortalibus?
Parva dico: tanta cunctos tra-cur vexat tua,
Ut mali causam ac dolorem pepereris Cupidinem,
Efferum, vasum; poteryum, subdolum Cupidinem?
Cur et pennas dedisti, cur acuta spicula?
Ne volucrem, no-tacientum tesa vites quispiam.*

M O S C H I .

EPITAPHIVM BIONIS:

Saltuosi flete colles; flete lymphae Doricae;
Flete amabilem Biona, nota vivo, flumina:
Lacrymis rorate plantae; triste mugiat nemus:
Mārcidos florum corymbos linquat effluens odor:
Palleat anemona, pictam nigror inficiat rosam:
Literas, Hyacinthe, Phoebi quas tibi luctus dedit,
Clariore, quam solebas, efferas, ut ai, sono,
Et gementum moesta crebris verba reddas motibus:
Vestra fugit, heu! Voluptas! Cantor optimus tacet!
Funde nunc lugubre carmen, funde, Musa Siceli.
Dulce quae luges, aëdon, subter umbras arborum,
Disce nunc novas querelas, & Arethusae fontibus
Nuncia mortem Bionis; inque alumni funere
Dic melos, cunctasque Musas dic perisse Doricas.
Funde nunc lugubre carmen, funde, Musa Siceli.
Quique suavi personatis ore ripam Strymonis,
In modos nunc ite molles, ite, cycni, flebiles;
Vestra qualibus fluenta saepe demulsit Bionis

*Thraciis narrate Vatis fata Nymphis tristia;
Dicite Oeagri Puellis, Vixit Orpheus Doricus.*

*Funde nunc lugubre carmen, funde, Musa Siceli.
Non gregi dilectus ille cantor amplius canit;
Non avenas tractat ampla tectus ilicis coma:
Cantat umbris, longa cantat mortuis oblivia.
Regnat horror, regnat altum per nemus silentium.
Luctuosus vacca torvo cum viro mugitibus
Ingemit, nec ante grata tangit ore pabula.*

*Funde nunc lugubre carmen, funde, Musa Siceli.
Tam repentem Phoebus ipse Vatis exitum sui
Luxit, & luxere Panes; inque pullis vestibus,
Ruris incolae, Priapi; quodque cantus diligit,
Cantibus nunc omne raptis Capripedum luget genus.
Turbulentas cuncta fletu Nais undas reddidit,
Eque dulci fonte salsas iussit ire lacrymas.
Garrulis quae verba labris rettulit quondam tua,
Muta nunc est, inque solis degit Echo rupibus.
Flos caret nitore: foetus perdiderunt arbores:
Flaccidum est uber capellis: mella non stipant apes,
Cereisque gnavus ante cessat in tectis labor:
Quis favos, quis mella curet? fluxit, heu! heu! meltuum.*

*Funde nunc lugubre carmen, funde, Musa Siceli.
Non magis delphinus umquam flevit udo in litore:
Non magis sub rupe Progne, non magis Prognos soror*

In virenti diya colle fata ploravit domûs :

Altiari nec vocavit voce Ceyx coniugem :

Funde nunc lugubre carmen, funde, Musa Siceli.

Ceryli non sic per alta stridor ivit aequora :

Non Eois in viretis orta Memnonio rogo

Sic novis cognata pennis planxit ales pectora ;

Singulis ut triste letum nunc Bionis plangitur.

Funde nunc lugubre carmen, funde, Musa Siceli.

Hunc aëdon, hunc chelidon, quas tenebat cantibus,

Quasque motus, quasque flexus edocebat gutturis,

Mortuum luxere, ramis pendulae frondentibus.

Illa cantat, haec canenti reddit alternos sonos ;

Dum querentium volucrum totus accinit chorus,

Praeque cunctis longa ducunt turtures suspiria.

Ducite, o, nos iuncta vestris ducimus suspiria.

Funde nunc lugubre carmen, funde, Musa Siceli.

Vnde avenae dignus heres? Quis sibi tantum placet,

Vt tua, perite cantor, fistula labrum terat?

Illa adhuc suavem canori spirat oris halitum,

Blanda servans pristinorum murmura modulaminum.

Pana poscunt, Pana cannae. deferam cannas Deo;

Ni recuset & ille munus, & ore nolit tangere;

Audiat ne forte, Pastor Pana vicit Doricus.

Funde nunc lugubre carmen, funde, Musa Siceli.

Saepe scabro quae sedenti iunxit in scopulo latus,

*Te dolet Galatea raptum; quem Cyclopi prætulit.
 Hoc canente inum profundi fugit in sinum maris:
 Te canente emersa cano dulce-risit gurgite.
 Vasta nunc undis relictis pervagatur litora;
 Et, bubulci ducta amore, curat errantes boves.*

*Funde nunc lugubre carmen, funde, Musa Siceli.
 Quidquid est Musis leporum, quidquid illis gratiae,
 Fugit, & sordet Poëtis dos carendi maxima,
 Os puellæ basiantis, & labella virginum.
 Imbre parvi lacrymarum busta Amores irrigant;
 Et iacentem te Dione suaviatur dulcius,
 Quam Dione olim iacentem suaviata Adonin est.*

*Funde nunc lugubre carmen, funde, Musa Siceli.
 Hic tibi, leni susurro prata qui transis, Meles,
 Annibus praelate cunctis, hic tibi novus dolor:
 Clausa tu quondam videbas labra Smyrnaci senis;
 Labra, Calliopea sacra tinxerat quae nectare:
 Dicerisque altum gemente, fata noti, tunc aqua,
 Et tuum luctum marinis nuncioſſe fluctibus.
 Nunc novo moerore tabes, alterum natum gemit.
 Ambo cantibus celebres; ambo cari fontibus.
 Hippocrenes rore puro lavit alter pectora;
 Et tuis, Arethusa, lymphis alter extinxit sitim.
 Bellicosos illic Atridas Marta cecinit tuba,
 Et ferocis cor Achillis, & puellam Tyndari.*

Hic

Hic nec arma, nec nocentes dixit iras Principum;
Sed protervum Pana dixit, & bubulcos simplices:
Et iuvenas ipse mulsit, bucerum ac pavit pecus:
Et perita saepe cannas iunxit impares manu:
Et puellos virginesque blanda docuit oscula:
Et Cupidinem, Dionae, fovit, acceptus, sinu.
Funde nunc lugubre carmen, funde, Musa Siceli.
Urbs, Bion, te cuncta plorat, plorat omnis civitas.
Te suo magis Aspera luget Vate nudis vallibus:
Te magis tonante saltus Pindaro Boeotii.
Non amabilis tacentem Lesbos Alcaeï fidem,
Rapta non Simonideae Cea munera naeniae
Flevit, ut tuae repressum fistulae flevit sonum.
Masculam Mitylena Sappho, candida Archilochum Pares
Respuit, tuisque tantum cantilenis pascitur.
Quisque, cui novem Sorores ora solvunt musica,
Lacrymabilis Bionis mulcet umbram carmine.
Dulce Siceliden gementem pulcra miratur Samos.
Quoque ridente Cydonas lumine & calamo levi
Traxerat, nunc eruditis questibus Lycidas trahit,
Et tepenti mollicellas irrigat rivo genas.
Nec minus fletu, Phileta, Triopidas tangis tuos
Naiadasque, Halentis udo quae premunt ripam pede.
Tu, Syracosiae per urbis ampla Amicï moenia
Nuncias obitum politis versibus, Theocrite:

Nostraque Ausoniet dotois Musa concipit melos.

Est mihi quoque parva cannae rusticae peritia,

Vfus ante qui magistro, molle pectus, te, Bion,

Dorico lepore pavi, dictus heres nunc tuus;

Non bonorum, (haec raptet alter) sed venusti carminis.

Funde nunc lugubre carmen, funde, Musa Siceli.

Tortuosi flos anethi, malva mollis occidit,

Et virens apium senescit: raptus est hortis honor

Redditur, defuncta vero eum renascuntur novo.

Nos sagaces, nos stupenda praediti prudentia,

Nos, vigore qui tenellis praevalemus fosculis,

Mortui terrae tenemur non reversuri sinu,

Ac profundū vinola somni nos in aeternum ligant.

Tu iaces. & os canorum nigra tellus obruit:

Rana vivit, rana Nymphis non vetantibus canit.

Sed quid huic rictum patentis invidemus gutturis?

Funde nunc lugubre carmen, funde, Musa Siceli.

Tene vis tam dira leti, tene virus susculit?

Labra virus & ista tangens dulces non est redditum?

Ferrens quit ille & atrox, qui venenum misavit,

Aut tibi miscere iussit, voce non fractus tua?

[Funde nunc lugubre carmen, funde, Musa Siceli.]

Sed Deum vindicta cunctos preffit: hi luunt scelus,

Turpe me nefas gementem conficit magnus dolor.

Scire vellem, si dicret nigra adire Tartara; . . .

Thracius quo Cantor olim, quoque Telemachi pater
Ivit, & cervice celsum qui tulit celsa polum;
Scire vellem, num receptus Regis inferni domo
Cantites, quibusque vulgus pallidum ducas modis.
Nunc venustum de venustis funde pastoralibus
Carmen, & Sicula querela tange Ditis coniugem.
Ludere illam saepe ad undas vidit Aetna patrias,
Audii que cantilenas iacitantem Doricas.
Non carebit honore buxus; &, ut remisit Orphea,
Grataque, Eurydicen, sonantis addidit pretium lyrae,
Sic, Bion, fortasse nostris te remittet montibus.
Ipse ab orco iam reductum redderem vitae novae,
Flectere infernum valerent si mei cantus Iovem.

F I N I S.

